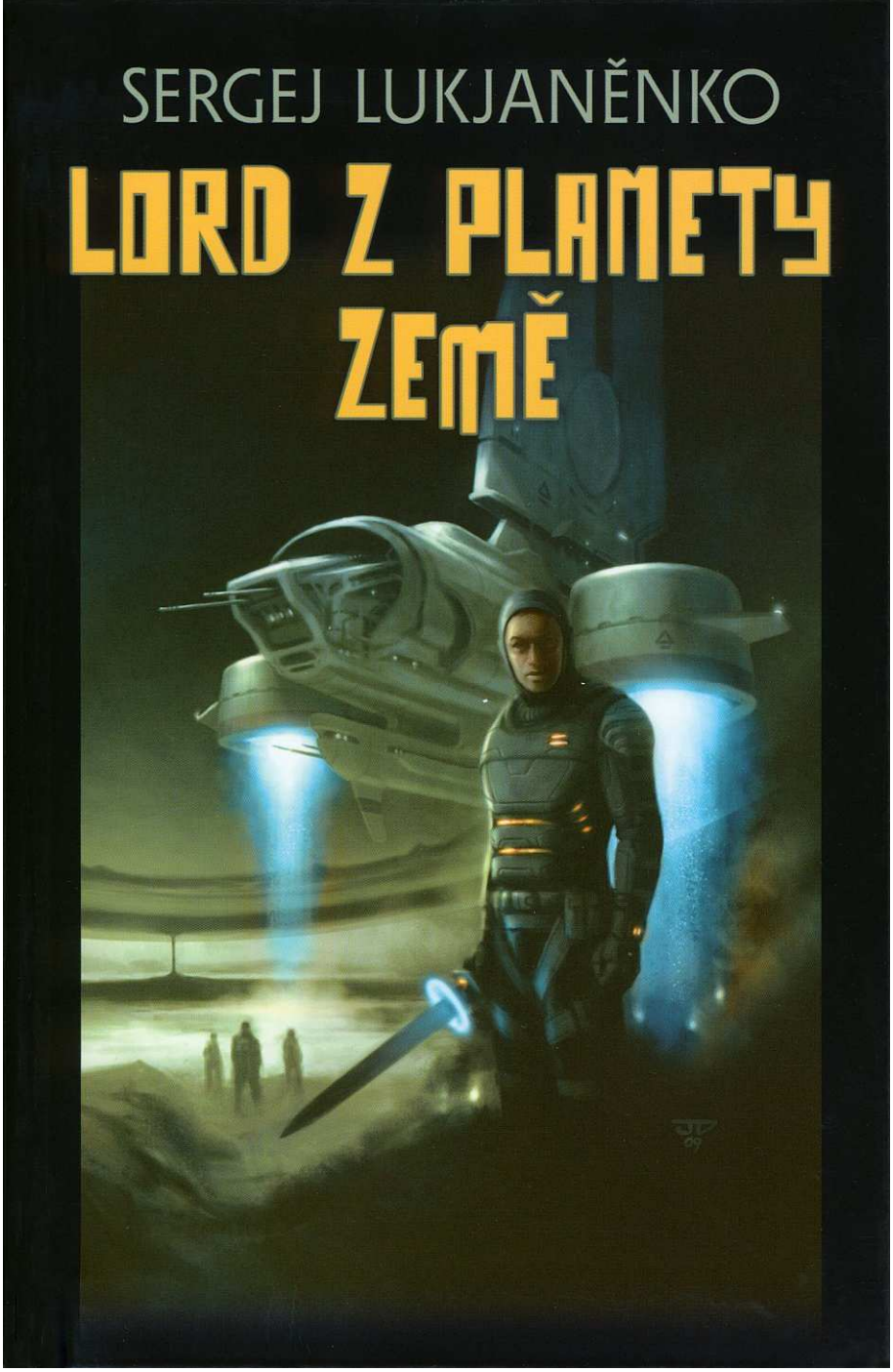
SERGEJ LUKJANĚNKO

LORD Z PLANETY ZEMĚ

SERGEJ LUKJANĚNKO

LORD Z PLANETY ZEMĚ

TRIFID
ARGO

Sergej Lukjaněnko
Lord z planety Země

© 1994, 1996 by Sergej Lukjaněnko
Translation © Pavel Weigel, Eva Bůžková
Cover © Jan Doležálek, 2009
© Triton, 2009

ISBN 978-80-7387-326-4 (Triton)
ISBN 978-80-257-0195-9 (Argo)

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz

„Hra hodná princezny“

(místo předmluvy)

Čím může skončit obyčejné seznámení v parku, při kterém místní superman brání ve tvrdé rvačce děvčátko? Svatbou, soubojem, utkáním ve vesmíru, galaktickou válkou?

I prvním, i druhým, i třetím společně se čtvrtým. Protože právě tímto setkáním začíná fantastický román. Trilogie Sergeje Lukjaněnka Lord z planety Země.

A pokud je ta dívka princeznou vzdálené hvězdné říše, všechno ostatní se objeví samo: blastery i hvězdolety, pavučinové miny i chrámy předchůdců-Rozsévačů. A také atomární meče, jejichž ostří brousí vlny plamenů, meče ostřejší než kosa Smrtky a Occamova břitva.

Takový je život po vtrhnutí do neznámého světa, pokud ho převrátíš z nohou na hlavu, abys dosáhl svého. A pokud se úplně vyčerpáš v poslední bitvě a uděláš všechno možné i nemožné – zvítězíš!

Nemůže nestrhnout dobrodružství, ve kterém se dětská hračka – pistolka na péro – stane zbraní měnící osudy planet. Kde se pradávné přání hrát znovu, napravit učiněnou chybu, splňuje a přerůstá do reality z pestrých přeludů počítačových her…

Po zuby ozbrojení náboženští fanatici i upíři neskrývající své špičáky. Podivní přátelé a neobvyklí vrazi, souboje na oběžné dráze i triky s časem. Nečekaná setkání a nevyhnutelná loučení, to vše čeká hrdinu, který se rozhodl zvolit ze všech žen vesmíru jedinou: Princeznu.

Ukazuje se však, že rozhodnutí nestačí. Nestačí ani udělat nemožné, je třeba ještě prokázat své právo na vykonaný čin. Donutit sebe i všechny ostatní, aby mu uvěřili.

Je možné bezhlavě se pustit do dobrodružství a putování, prověřit svou odolnost trvalým nebezpečím. Ale není to řešení. Proud událostí, které se nemění, se může stát jednotvárným. A pokud se netouží po stále složitějších hrách a zvyšování sázek, původní námět slábne. Rada Černé královny Alence zůstává platná: „…tady musíš běžet ze všech sil, abys zůstala na stejném místě."

Avšak kam běžet, když tě celé okolí pokládá za všemohoucího Prince, i když ty sám to nebereš vážně, ale už jsi morálně zúčtoval s rodnou planetou: „…když nenávidět, tak celou civilizaci".

Hvězdy nad hlavou a mravní zákon ve mně – to stojí za výzvu. Všechno ostatní jsou jen názvy z nekonečného seznamu vesmíru. Výsledek souboje s nimi je jediný. Různé jsou jen cesty. Pokud nenávist vytlačila lásku, ať nazveš jakkoliv Sílu, která si z tebe udělala hračku, stojíš u jejího zdroje ty sám.

Kterou z cest zvolili Princ a Princezna, Země a hvězdy? Kdo zvítězil v souboji?

Rozhodněte sami. Kvůli tomu má smysl přečíst trilogii, ve které se odpověď na libovolnou otázkou může stát písní nebo ranou mečem, polibkem princezny nebo záhubou planety.

Ale otázek stejně zůstane hodně.

Princezna stojí za smrt

Památce Vitalije Ivanoviče Bugrova…

První část

Lord

1. Zasnoubení

„Je možné se do tebe zamilovat?“

Otázku jsem napřed přeslechl. Byl jsem zaujat složitým pokusem vstát ze země tak, abych se nemusel opírat o zkrvavené pěsti, a na děvčátko jsem skoro zapomněl. V pořádných rvačkách se často stává, že na jejich konci se už neví, proč k nim došlo.

„Je možné se do tebe zamilovat?“

Nakonec se mi podařilo vstát. Nejvíc mě bolely ruce, což bylo špatné. Zřejmě jsem většinu ran odrazil. Nebýt přímého zásahu do obličeje v poslední chvíli, zvítězil bych. A samozřejmě bez vlastní krve.

„Je možné se do tebe zamilovat?“

Hlas dívky byl naléhavý i klidný. Jako kdyby to ani nebyla ona, která se zoufale a neuměle bránila, když ji nedávno táhli k lavičce tři pořízci. Jako kdyby nedošlo ke krátké a ostré rvačce, v jejímž závěru jsem poprvé překročil neviditelnou hranici a začal se rvát doopravdy. Odhodlán zabít. Jinak by zabili oni mě.

Viděl jsem se jakoby ze strany. Vysoký, svalnatý, v roztržené košili, s obličejem zalitým krví. Asi měli boxery. Amatérský superman, stojící rozkročen nad třemi pošramocenými nepřáteli, vedle zachráněné dívenky. Je možné se do někoho takového zamilovat?

„Ano, ovšem,“ zašeptal jsem, aniž jsem si uvědomil nevhodnost otázky. „Je to možné…“

A pohlédl jsem na ni.

Bože, co na ní tři viděli? Zřejmě ještě nezletilá, takových třináct čtrnáct let. Ovšem hezká…

Velice hezká.

Jemné kaštanové vlasy, volně splývající na hubená ramena. Štíhlé nohy, dlouhé a bez mladické neohrabanosti. Ideální postava s klasickými mírami řeckých soch. Velké tmavomodré oči, bojácně hledící z krásné tvářičky. Takže se přece jen polekala… Ale hlas zůstal překvapivě klidný.

Nedokázal jsem odtrhnout pohled. Byla oblečená překvapivě: krátké přiléhající šortky, top z lesklé nachové látky, maratonky stejné višňové barvy, bledě růžové ponožky, srolované ke kotníkům. Kolem štíhlého krku měla dvakrát otočený zlatý řetěz, tak masivní, že jsem zauvažoval o napodobenině. Ale hned jsem pochopil, že to napodobenina nebude. Neměla na sobě nic falešného. Řetěz je zlatý, určitě stál spoustu peněz.

Bože, jak to, že ji nepřepadli dříve?

„Hodně to bolí?“ zeptala se tiše.

Zavrtěl jsem hlavou. Samozřejmě to bolí, ale tobě to povídat nebudu. Měla bys jít co nejrychleji domů. A netoulat se v noci prázdným městským parkem, plným zdrogované mládeže a ožralů.

„To hned přejde,“ řekla přesvědčivě. A natáhla ke mně ruku.

Teplé, něžné prsty se dotkly mé tváře. Jako kdyby neviděla zatuhlou, lepkavou krev. Nebo se jí nebála dotknout.

Bolest ustala.

Ovál mě chladivý vítr. Vrátilo se mi vědomí. Narovnal jsem se, odhodlán znovu k boji. Připraven zemřít pro neznámou dívenku. Připraven zabít každého, kdo by se ji opovážil urazit.

Bolest zmizela.

„To jsem moc ráda," řekla. „Jsi hezký, i když to není důležité. Jsi silný, ale ani to není hlavní. Jsi odvážný."

Na okamžik se odmlčela. Její prsty přejely po mé tváři a kdesi uvnitř vznikl lehký chládek. Zvláštní, vždyť má tak teplou dlaň…

„Ale nejdůležitější je, že je možné se do tebe zamilovat."

Přikývl jsem. Teď už s plným vědomím. Přece chci, aby ses do mě zamilovala, zvláštní holčičko.

Protože tě už miluji.

„Počkáš na mě, dokud nevyrostu?"

Usmála se a blýskla velkýma modrýma očima. Ptala se, ale už znala odpověď. Jako kdyby plnila nudný, ale nezbytný rituál.

„Ano."

„Tak mi podej ruku."

V mé dlani se ocitlo něco těžkého a malého. Prsty se samy sevřely a ukryly nečekaný dárek.

„Musíš ho nosit, dokud si to nerozmyslíš. Dokud nepřestaneš čekat. Už musím jít."

Ustoupila dozadu. Do tmy, mezi stromy, do neznáma.

„Počkej," přikročil jsem k ní. „Doprovodím tě."

Mladá bohyně se usmála i očima.

„Mám doprovod. Je to hodně daleká cesta… pro tebe. Jsem ráda, že jsme se zasnoubili. Sbohem."

Nepochopitelně jsem ztuhl. Viděl jsem, jak odchází, a každá buňka, každý sval, každý nerv mého těla ji chtěly následovat. Jít za ní, doprovodit ji domů…

Ale nemohl jsem se pohnout. Jen jsem na ni hleděl. Potom jsem rozevřel dlaň a uviděl prsten z těžkého žlutého kovu.

*

…Dnes večer jsme se sešli na chatě u Hraběte. Jaké postavení zaujímá v naší účtárně, je myslím zřejmé z jeho přezdívky. Ušatec. S věčně zarudlýma, slzícíma očima, nijak

horlivý. Zato jeho rodiče jsou geologové, neustále na služebních cestách, a má doma docela obstojné video.

K partě jsem se připojil už rozehřátý. Neobvyklý stav, obyčejně buď vůbec nepiju, nebo až namol. Dnes se mi nechtělo pít vůbec.

V pokoji u Hraběte byla tma, běželo video, na široké rozházené posteli sedělo sedm osm osob. Někdo mě hlasitě přizval:

„Serži, přisedni!“

A tiše, ale panovačně:

„Místo pro Serže…“

Zvedl jsem ruku, současně na pozdrav i vysvětlení, že nehodlám usednout. Chviličku jsem stál opřený o rám dveří a hleděl na obrazovku, kde běžel další díl Noční můry v Elm Street. Nezranitelný Freddy Krueger mlátí jako břitva ostrými prsty brýlatého hubeňoura. Cáká krev. Brejloun s ukřivděným pohledem, jako kdyby chápal marnost svého jednání, pálí na Freddyho ze dvou velkých revolverů. Z Kruegera létají v efektních gejzírech cáry roztrhané košile a hnijícího masa.

Otočil jsem se a šel do koupelny. Za mnou se nesl hlas huhňavého překladatele: „A teď, hoši, se do toho dáme doopravdy.“

V koupelně se chystal milovat neznámý pár. Děvče se už svléklo, kluk si stahoval kalhoty. Pohlédli na mě tak nepříčetně, že jsem se rázem probral. Došlo mi, že dveře byly zavřené na zástrčku. Nelitoval jsem námahy, no co se dá dělat.

„Budu hned,“ vysvětlil jsem a pustil studenou vodu. „Musím se umýt…“

Na zátylek mi vytryskl ledový proud, natekl za límec. Blaženě jsem otáčel hlavu. Co ještě potřebuji? Cigaretu.

Děvče stálo klidně a zakrývalo se ručníkem. Mladík zrudl zlostí. Otáčel jsem hlavou pod proudem vody, po očku ho sledoval a pokoušel se uhodnout jeho další postup. Jestli mě zná, chviličku počká, zasune zástrčku na dveřích a klídek…

Zřejmě nezná. Trhl jsem sebou a uhnul ráně. Mladík se praštil o litinový okraj vany a zavyl. Nenechal jsem ho vzpamatovat a uhodil ho do zad. Moc ne, prostě jsem hledal vhodnou pozici. A kopl ho do břicha, tentokrát silněji. Sesul se na podlahu.

„Jestli se hneš, praštím tě níž," upozornil jsem ho. „Budeš neschopen."

Hledal jsem očima ručník, ale nenašel. Usmál jsem se na děvče:

„Musím se utřít."

Rychle mi podala ručník, který držela před sebou jako zástěnu. Opatrně jsem vzal huňatý ručník za rohy a začal ji do něj zahalovat. Potom jsem si osušil obličej, kývl na ni a vyšel na chodbu.

Hledání cigarety mě přivedlo do kuchyně. Kdybych chtěl do sebe dostat trošku nikotinu, docela by to stačilo. Bez ohledu na otevřené okno, pouhé tři hochy a líbající se dvojici nebyl ve vzduchu kyslík, ale pouze cigaretový kouř.

Usedl jsem na okno s Hrabětem a Dosem a natáhl ruku. Hrabě mi do ní vložil novou, právě otevřenou měkkou, žlutou krabičku s pasoucím se velbloudem před pyramidami. Zřejmě dovezené, nekolkované.

„Oho…"

Vytáhl jsem camelku a krabičku strčil do kapsy.

„Dal jsi mi ji, viď?"

Hrabě se zamračil, ale neprotestoval. Zvedl zapalovač, také firemní, ale tentokrát jej prozíravě nedal z ruky.

Zapálil jsem si, blaženě se usmál a uvolněně se zaklonil. Přímo do otevřeného okna.

Děvče vypísklo, ale líbat se nepřestalo. Přehnul jsem se přes parapet a ztuhl při pohledu z výše devátého patra na noční Alma-Atu. Rovné, jako pravítkem narýsované a tečkovanou čárou lamp vyznačené ulice. Skvrny barevných světel na náměstích. Auta jedoucí po ulicích, které se dříve jmenovaly Pasteurova a Gorkého, nyní po někom těžko

zapamatovatelném. Měkkým světlem ozářený mrakodrap hotelu s červenými světélky „korunky“ na střeše.

Nohama jsem se zoufale zachytil o litinová žebra radiátoru. Dos mě poplácal po břiše: přestaň blbnout, nebo spadneš… Narovnal jsem se a opět usedl na parapet. Hrabě mlčky ukázal na stůl, kde stála poloprázdná láhev vodky, několik skleniček a nakrájený salám. Pod stolem ležely její dvě prázdné sestry. Zavrtěl jsem odmítavě hlavou, ne, nechci. Nevím proč, ale nemám chuť…

V předsíni klaply dveře. Po chvíli, zaplněné zvukem zouvání a tichým hovorem, vstoupil do kuchyně Romík. A za ním neznámá holka.

Zatočila se mi hlava. Rázem jsem vystřízlivěl. Modré oči pod kaštanovou ofinou, štíhlá postava, džíny. Krasavice. A bolestně povědomá.

Hleděl jsem, jak oba přicházejí k nám. V hlavě mi zněl naléhavý šepot rozsudku: „Uklidni se. Vzpamatuj se, Sergeji. Uplynulo pět let. Skoro pět… V sedmnácti je možné se zamilovat, ale ve dvaadvaceti je hloupé vzpomínat na dětskou lásku. Je jí jenom podobná.“

Velice podobná.

Podal jsem Romíkovi ruku. Proč má pořád vlhké dlaně? Hrabě se bez rozpaků zeptal:

„Máš novou přítelkyni?“

Romík na ni pohlédl a vyhýbavě řekl:

„Vždyť vidíš.“

„Zatím nejsem tvá přítelkyně,“ pohlédlo na nás děvče. „Představíš nás?“

„Seznamte se. To je Ala. Z biologické fakulty…“ začal Romík.

„Napřed se představují muži,“ řekla pohrdavě Ala a pohlédla na mě hodnotícím pohledem. Jako na manekýna ve výkladní skříni.

Odstrčil jsem ramenem Dose, vzal Alu za ruku a přitáhl ji k sobě:

„Posaď se.“

Mlčky usedla.

„Říkají mi Serž. Budeš tu se mnou?“

Ala pokrčila rameny a pohlédla na Romíka. Ten se nevraživě usmál.

„Neboj, dovolí to,“ vysvětlil jsem. „Tento týden jsem mu přenechal svou dívku, takže má u mě dloužek. Je to tak, Romíku?“

„Jsi hajzl, Serži,“ pronesl tiše Romík.

„Vypadni,“ přikázal jsem.

Romík vzal ze stolu plnou sklenici a vypil jí na ex. Nenávistně na mě pohlédl a odešel.

Znal mě.

Přimhouřil jsem oči, zašlukoval a zaslechl hlas Hraběte:

„Mám mu domluvit, Serži?“

Zavrtěl jsem hlavou:

„Má na to právo. Jsem opravdu hajzl. Vyřeším to.“

Cigareta dohořela k filtru. Každým tahem mi tabák připadal silnější.

„Nelíbí se mi, že kouříš,“ řekla tiše Ala.

Přikývl jsem a vytáhl z kapsy krabičku. Hodil jsem ji dozadu, do tmavé díry okna, a pohodil oharek na podlahu. Hrabě pohlédl lítostivě do okna. Promluvil do vzduchu:

„Byla z Tuzexu…“

„Je to na mě,“ uklidnil jsem ho. „Hrabě, potřebuji prázdnou místnost.“

Hrabě přikývl. Popadl Dose a táhl ho z kuchyně ven. Dvojice a třetí kluk zmizeli už předtím.

„Co to znamená?“ odstoupila ode mě Ala.

Dychtivě jsem si ji prohlížel. Podobná. Ale oné dívence by bylo nyní osmnáct. Ala je starší.

„Je možné se do tebe zamilovat?“ zdůraznil jsem každé slovo.

Ala pokrčila rameny:

„To záleží na tobě. Riskni to…“

Něco se pokazilo. Podoba se ztratila. Okouzlení zmizelo. Vedle mě seděla obyčejná dvaadvacetiletá holka, trochu

hezká, trochu drzá. S módně obarvenými vlasy, v sexy šortkách zhotovených ze starých džínů.

Tamta by odpověděla jinak. Nevím jak, ale ne s takovou předstíranou nedbalostí, s tváří osudové ženy, která je mazaná všemi mastmi.

„Dovolíš mi pít?“ zeptal jsem se hrubě a natáhl se pro láhev. Ala přikývla. Pil jsem vodku přímo z láhve bez ohledu na pálící rty.

„Přestaň,“ poprosila Ala.

Podal jsem jí láhev se zbytkem na dně a naplno se nadechl. Rty, hrdlo, prostě všechno pálilo, jako kdybych polkl žhavé závaží. Hlavou mi prolétla varovná myšlenka: „Za půl hodiny budu namol.“

Pohlédl jsem na Alu. Dopila vodku stejně jako já přímo z láhve. A seděla jakoby nic, nohu přehozenou přes nohu. Postřehl jsem, že má nohy porostlé řídkými chloupky. Nepříliš, navíc odbarvenými, ale…

„Co je horší než chlupaté ženské nohy? Chlupatá hruď.“

S hrudí ještě uvidím.

„Slyšela jsi o mě?“ zeptal jsem se s pocitem dřevěného jazyka.

„Jo. Jsi Sergej-Serž. Ovládáš celou čtvrť, ale mohl bys ovládat celé město. Karatista. Instruktor sebeobrany ve sportovním klubu.“

„Ještě něco?“ zeptal jsem se naléhavě.

„Bojoval jsi kdesi na jihu se separatisty. V Kaspickém výsadku zraněn. Studoval jsi medicínu, ale nechal toho. Teď se zotavuješ.“

To je pověst…

„Ještě,“ skoro jsem vykřikl.

Ala se odmlčela.

„Nikdy a nikomu jsi nevyznal lásku. Ani těm, se kterými jsi spal. A bylo jich hodně. Říká se, že před pěti lety, ještě za Svazu, jsi zachránil před lupiči nějakou dívku a zamiloval se do ní. Darovala ti prsten, který od té doby nosíš. To je on?“

Zvedl jsem pravou ruku, neuvěřitelně těžkou a nepohyblivou. Na prsteníku se leskl žlutý prsten s jiskřičkou briliantu zapuštěného do zlata.

„Nelíbí se mu u mě," řekl jsem smutně. Hlavu mi obestírala mlha, všechno se točilo. „Vidíš, jak zesmutněl? Jsem hajzl, chovám se jako svině…"

Přiblížil jsem se k Ale a zašeptal:

„Jsi jí podobná, víš? Navenek…"

Ala chápavě přikývla:

„Chápu. Nikomu jsi holku nepřebral. Samy se na tebe lepí."

„Víš o mně všechno," řekl jsem zamyšleně. „Sleduješ mě dlouho? Ale já se do tebe nezamiluji."

„Mně se líbí silní muži," pohodila vlasy. „Ti, kteří jsou silnější než já."

„Kdo přemůže tvou vůli… Komu se chce podrobovat. Je mi tě líto, Alo," šeptal jsem jako v horečce. Místnost zmizela. Zůstalo jen nejasné světlo v cigaretovém kouři a dívka s lačnýma očima. „Chceš se pomilovat? Stačí tlesknout."

„Přímo tady?" zeptala se ironicky.

„Jo."

Strčil jsem prsty pod pásek šortek a trhl:

„Dolů s tím!"

Seskočila z parapetu. Sekundu na mě hleděla, zdálo se, že mi dá facku a uteče… A já poběžím za ní, budu se omlouvat v opilé víře, že jsem konečně našel děvčátko z dětského snu, první lásku…

Ala rozepnula knoflík na šortkách a rozevřela zip. Shodila šortky a zůstala v bílých krajkových kalhotkách.

„Pokračuj!" poručil jsem a slézal z parapetu. „Taky blůzičku…"

2. Volání

Probudil jsem se k polednímu. Hlava mi třeštila. V ústech jsem měl sucho, na rtech suchý bílý povlak.

Navíc jsem se strašně styděl. Za kluka zmláceného v koupelně. Za frajeřinu s cigaretami. Za pokořeného Romíka.

Za modrookou kočku s krátkým jménem Ala.

Pohlédl jsem na prsten, byl víc šedý než žlutý. Briliant vypadal jako skleněný.

„Jsem dobytek," zašeptal jsem a vstal ze zmuchlaného prostěradla „Dobytek ovládající čtvrť. Dobytek, který učí usmrkance, jak se mají rvát, a vytlouká z toho prachy."

Cestou do koupelny jsem zapnul magnetofon a byt zaplnil rachot elektronické hudby. Děda Jean Michel Jarre vařil.

Studená sprcha. Potom horká: ostré proudy vřelé vody u ohebné hadice. A znovu proud ledové vody.

Promrzl jsem a popálil se. Chvíli jsem vzdychal blahem, chvíli sykal bolestí. Potom jsem bez utření vyšel z koupelny, došel do kuchyně a postavil vodu na vařič. Byt byl prázdný, rodiče už dávno odešli do práce. Mí drazí rodiče, pyšní na dobrého syna.

„Jsem dobytek," opakoval jsem. „Ale na tebe je těžké čekat. Tak dlouho… Opravdu tě miluji, i když neznám nic, ani jméno."

Zalil jsem vřelou vodou dvě lžičky rozpustné kávy a usedl se šálkem ke stolu. Otevřel jsem balíček krekrů. Na jídlo jsem neměl chuť, přímo naopak. Ale ze zkušenosti jsem věděl, že po jídle mi bude líp.

Při popíjení kávy jsem pohlédl na prsten. Kov ožil, planul ryzí jantarovou žlutí. Průzračný krystal, který jsem nazýval briliantem, zazářil.

Někdy mi připadalo, že právě prsten mi nedovoluje zapomenout na dávné setkání v parku. Byl to zvláštní prsten – měnil se podle mé nálady. Teď, po myšlenkovém pokání,

se stal normálním, hezkým zlatým prstenem. A kámen se leskl jasněji než obvykle.

Mnohem jasněji.

Potěšil jsem se záblesky světla na kousíčku uhlíku, který obrovský tlak a teplota proměnily z černého uhlu na zářivý diamant.

Jestli byl prsten náhodným dárkem neznámému zachránci, pak ta zvláštní dívenka byla dcerou milionáře. Stěží ji někdy uvidím. Určitě nepotkám nikoho podobného.

Přesto jsem rád, že byla. Usměvavé modré oči. Měkké prsty, zahánějící bolest. A naléhavá otázka: „Je možné se do tebe zamilovat?“

„Ano,“ pronesl jsem s láskou a pohlížel přitom na prsten. „Ano.“

„Pořád ještě čekáš?“

„Ano.“

„Přijdeš, když tě poprosím?“

„Ano…“

Něco mě shodilo ze židle. Ale ne, seskočil jsem sám. Už jsem nevzpomínal ani nemluvil sám se sebou.

V hlubokém tichu, zvlášť citelném po dohrané kazetě, jsem slyšel její hlas. Ne takový, jako v mé představě, klidný a dětsky bezstarostný. Hlas se třásl, snad strachem nebo bolestí. Zněl tiše a nejistě. A vzápětí se stal tvrdým a vážným. Holčička vyrostla.

A vzpomněla si na mě!

„Nebojíš se? Je to hodně daleká cesta.“

Zavrtěl jsem hlavou. Nastalo ticho. Hlas zmizel. Najednou mi došlo, že mé gesto nemusela vidět.

„Nebojím se.“

Tu jsem pochopil, odkud zněl hlas. Z prstenu. Tak takový jsi, drahý dárku…

„Čas běží, musíme spěchat. Promysli to ještě jednou, nebudeš litovat? Volám tě do jiného světa, na jinou planetu.“

Něco takového jsem si zřejmě vždy myslel. Vůbec mě to nepřekvapilo. Nebál jsem se. Litovat tohoto světa? Opilých

ksichtů Hraběte a Dose? Dvou let v armádě u útvaru rychlého nasazení? Večerních řečí rodičů o tom, jak byla naše země krásná před rozpadem, za Lenina… Pravidelných rvaček na neviditelných hranicích, rozdělujících město na čtvrti výrostků?

„Půjdu. A nebudu litovat.“

Pauza. Mlčení, bílé a šustivé jako sterilní lékařský plášť. Sekundová pauza.

„Pověz, opravdu jsi na mě nezapomněl?“

Její hlas se změnil ve stěží slyšitelný šepot.

„Opravdu,“ zrozpačitěl jsem.

„Jsem na tom zle. Moc zle. Ty jsi poslední naděje pro mnoho tisíc… lidí. Je to tak. Prastarý zvyk se stal překážkou na cestě zla.“

„Nechápu,“ řekl jsem bezmocně. „Vysvětli mi, co se stalo.“

„Čas běží. Víš, že můžeš zahynout?“

„Ano… jistě.“

„Přijdeš?“

„Ano! Ale jak?“

„Nyní rozbiji kámen našeho prstenu. Je to klíč, otevírající tunel. Bariéra zmizí a ty půjdeš. Ale nevím, s kým se na mé planetě setkáš, jestli s přítelem nebo nepřítelem.“

Trochu mě udivila slova o „našem prstenu“. Ale údiv zmizel stejně rychle, jako se objevil. Najednou jsem pochopil, že má na prstě stejný prsten jako já. Prsten je rozdvojený do dvou světů.

„Jdu,“ řekl jsem prostě. „Jdu.“

Kámen v prstenu vzplanul oslepivým bílým jasem. Lesklé plochy pokryla pavučina prasklin. A za okamžik zmizel úplně. Prsten obklopila nazlátlá záře. Stékala mi po ruce na tělo, zahalila mě třpytivým závojem.

A okolní svět zmizel.

*

Padal jsem. Ne, vlastně letěl v beztíži, v nehmotné žluté záři, sladké jako med a teplé jako jantar. Houpaly mě veliké něžné dlaně, konejšily laskavými stisky. Svět byl teplý a klidný, nebylo v něm místo pro strach ani bolest. Přívětivé hlasy něco šeptaly, zpívaly nekonečnou hypnotickou melodii. Spěchaly ke mně přízračná stíny, postrkovaly téměř nevědomými myšlenkami. Tělo doslova rostlo, vyplňovalo tento nereálný svět, měnilo se v průzračný, slunečně žlutý, citronem a mátou vonící dým; v obláček pomerančového prachu; v briliantový déšť, dopadající na ohromný zlatavý kruh.

A najednou jako dovršení magického okouzlení na mě dopadla vlna nesnesitelně slastné rozkoše, obracející tělo naruby. Zmítal jsem se v křečích a pokoušel se udržet poslední, rozplývající se zbytečky nadlidského uspokojení. Jantarová mlha však už mizela, rozplývala se, hasla…

*

Vzpamatoval jsem se.

Nejnepříjemnější bylo, že jsem se po odchodu z koupelny nestačil obléknout. Teď, když jsem ležel nahý na zemi, pokryté ostrými kamínky, nahota mi způsobovala nesnesitelnou bolest. Přechod od slasti k utrpení byl tak náhlý, že jsem několik okamžiků nemohl myslet a hýbat se. Chtěl jsem se schoulit, nevnímat, otupit se spánkem. Ale právě tento kontrast mi pomohl vzpamatovat se, zapomenout na sladké omámení hypertunelu.

Opatrně jsem se odtrhl od země. Kamínky vbodnuté do těla se sypaly dolů. Rychle jsem vstal a ztuhl v bojové pozici.

Až k obzoru se táhla kamenitá step. Bez trávy, keře či stromu. Bez modravé skvrnky vody. Hnědá rovina pod bezoblačným, neobvykle tmavým nebem. Ani dýchání nebylo jako na zemi. Vzduch byl doslova filtrovaný, bez sebemenší vůně. Nebyl cítit ani prach, což podle mého

názoru ve stepi být má. Slunce na obloze bylo obyčejné, žluté jako doma.

„Asi jsem zalétl," zašeptal jsem sám k sobě.

Kam jsi mě to pozvala, dívenko z dětského snu? Kam mě zanesl magický prsten, věrný talisman, drahocenná hračka?

Se smíšenými pocity studu a zlosti jsem pohlédl na sebe. Nedej bože, abych teď potkal nějakou ženu…

Nedej bože, abych vůbec někoho potkal. Kolik dní vydrží člověk bez vody? Tři nebo čtyři…

Najednou jsem si vzpomněl na prsten. Mám ho ještě? Prsten byl jako obyčejně na prsteníku. Briliantový krystal však zmizel. Dokonce ve zlatě nezanechal dírku. Klíč se otočil v zámku a bariéra se otevřela. Cesta zpátky neexistuje.

Rozhlédl jsem se. Všude totéž, vyprahlá step, nic jiného. Zorientoval jsem se podle slunce a rozhodl se jít na východ. Pokud jsem se ovšem nezmýlil a je teď ráno.

*

Ani po tříhodinové chůzi bosky mě nohy nebolely. Projevil se karatistický trénink. Dokonce mi připadalo, že mi na chodidlech, hranách dlaní a kostech prstů narostla jakási zrohovatělá kůže, tvrdá a naprosto necitlivá. Ale žízeň jsem měl hroznou. Smutně jsem vzpomínal na nedopitou kávu a představu čajníku, plného studené vody z vodovodu, jsem se snažil vyhnat z hlavy docela. Když žízeň tak trápí po krátké procházce, zítra bude nesnesitelná.

Navíc mě oklamalo slunce. Pomalu klesalo k východu. Takže není ráno, ale večer. A jdu na západ.

Nu což, ve volbě směru není žádný rozdíl. Je docela možné, že jsem měl jít na sever, kde může ležet nějaká zdejší megalopole. Nelze vyloučit, že na jihu jsou velká jezera, na jejichž březích rostou jedlé plody. Ale zmýlit se je vždycky trapné.

Když se slunce z poloviny skrylo za obzor, začal jsem se chystat ke spánku: vyhlížel jsem nějaké rovné místo bez štěrku. Původní nespokojenost s nahotou už přešla. Stejně mě nikdo nevidí. Cítil jsem se jako pračlověk, který ještě nevymyslel oděv.

Jistě, na prstě mám prsten. Občas jsem se ho dotkl konečky prstů, jako kdybych něco čekal. Radu, podporu, doušek vody… Pozvala jsi mě, dívko mých snů, a já jsem přišel.

Jdu.

Vysoko na západní obloze narůstal hluk. Zastavil jsem se a přihlížel. Nad ohnivým půlkruhem zapadajícího slunce jsem uviděl mihnout se stříbřitými jiskřičkami dva letící body.

Z nějakého důvodu mě ihned napadla bojová letadla, stíhači. Buď kvůli jejich rychlosti nebo manévrování. První letoun neustále měnil výšku a rychlost, letěl střemhlav nebo nahoru jako svíčka. Druhý opakoval jeho pohyby a neustále zkracoval vzdálenost.

Sledoval jsem let se zakloněnou hlavou. Oba létající stroje už byly nade mnou, avšak výška, nejméně pětikilometrová, nedovolovala rozeznat obrysy. Prostě stříbřité body na tmavé obloze, které se pohybovaly tam, kde slunce ještě svítilo.

Čekal jsem na rozuzlení. Nepochyboval jsem, že je nutné, že honička někde tady skončí. K rozuzlení došlo, ale ne k nejpravděpodobnějšímu.

Kolem pronásledovatele se objevila bílá skvrna, nejasná, podobná víc kouři než ohni. Stříbřitý stroj odlétal stranou. Ovšem velice pomalu. A svítící oblak ho následoval jako železné piliny na listu papíru následují silný magnet.

Stroj obklopený bílým plamenem začal padat. Rotoval v kolmém pádu, každou sekundou se zvětšoval, měnil v jakousi rozpláclou kouli. Smrtonosný oblak ještě několik sekund padal také, potom se zastavil a pohasl.

Zasažený stroj padal přímo na mě. Skrčil jsem se a chvatně přemýšlel, jestli mám utéci a kam. Ale stroj ještě

nebyl úplně bezvládný. Ve výši sta metrů zpomalil pád a zastavil se. Chviličku jsem si myslel, že úspěšně přistane.

S nepříliš hlasitým třeskem se kovová koule rozpadla. Vytryskl oranžový plamen.

Reflexy získané v armádě neselhaly. Bez ohledu na kamení jsem padl na zem nohama k ohni. Od techniky cizí planety jsem čekal jakoukoli ohavnost, včetně atomového výbuchu.

Kolem dutě bubnovaly úlomky. Zavanul žár, na záda foukl horký vítr. Ještě několik sekund visel ve vzduchu ničivý hluk, vyvolávající v celém těle tupou bolest. Potom ztichl také. Vrzalo jen železné monstrum, pomalu se kutálející ke mně.

Vstal jsem. Pět metrů ode mne poskakoval na místě maličký kovový disk – neporušený díl zničeného stroje. O kousek dál se černala hromádka úlomků, nijak nepřipomínající placatou kouli, která ještě nedávno bleskově manévrovala na obloze. Zbraně používané v tomto světě byly sice exotické, ale docela účinné.

Obešel jsem disk (přiblížit k němu jsem se rozhodně nehodlal), a došel k úlomkům. Najít tam něco celého nebylo příliš reálné, ale ostrý kousek kovu může být užitečný. Nůž je nejjednodušší a současně nejužitečnější zbraň. Neselže a nedojdou mu náboje. Ovšem jeho uživatel musí mít patřičné návyky.

V duchu jsem chápal, že přistoupit ke zničenému stroji je nebezpečné. Může být radioaktivní. Pokud má palivo, je pravděpodobně jedovaté. I ve vybuchnuvším stroji mohly zůstat nějaké nevybuchlé bloky. Z kovového šrotu místy vyšlehávaly jasné plamínky. Země pod nohama byla horká. Každou sekundu mohlo dojít k dalšímu výbuchu.

Ke troskám stroje jsem nakonec nedošel. Několik metrů od nich jsem spatřil pilota.

Ležel s rozhozenýma rukama jako nehybný černý otisk na podkladu šedého kruhu nespálené země. Postava byla lidská, antracitově černá, podobná hustému stínu, ožehlému špalku.

Ale když jsem došel blíž, uviděl jsem, že ho plamen ušetřil. Od konečků prstů na nohou až k temenu hlavy byl pilot vtěsnán do kombinézy, zdůrazňující každý sval. Tkanina se matně leskla, ale neodrážely se na ní ani rudé odlesky západu, ani modravé plamínky dohořívajícího stroje. Doslova pohlcovala dopadající světlo, aby je rozmělnila, přeměnila na jemné záblesky. Tenká látka kombinézy místy nabobtnala hrozny maličkých kuliček, sílila a měnila se v úzké řemínky, ovinující tělo.

Na nezvyklé pravé straně měl pilot připevněné k pasu krátké široké pouzdro. U levého boku přiléhala k noze dlouhá plochá pochva.

Viděl jsem už různé uniformy. Naši, vojenskou bývalého Sovětského svazu. Pestré, občas ošklivé uniformy národních vojenských jednotek. Pamatuji „modré přilby“ jednotek OSN, vyskakující na zaprášené ulice Tiraspolu z velkých dvourotorových výsadkových helikoptér. Mezinárodní síly zadržování tenkrát vystřídaly nás, speciální oddíly, na hranicích maličké Podněsterské republiky.

Ale v žádné armádě mého světa vojenští letci nelétají s připnutým mečem.

Pohlédl jsem nahoru. Druhý stroj už zmizel. Ani neklesl ke zničenému nepříteli. Obával se něčeho?

Nebylo proč čekat.

Dlouho jsem neváhal. Noc ve stepi bez šatů mě lákala méně než krádež. Opatrně jsem převrátil tělo na záda a s obavami mu pohlédl do obličeje. Byl lidský. Pilotovi mohlo být čtyřicet, vzrůst jsme měli skoro stejný. Neviděl jsem stopy krve, ale neživé, rozšířené oči neponechávaly pochyby. Pilot nežil.

V duchu jsem se omluvil a začal rozepínat přezky kombinézy. Měla jen jeden šev, vedoucí od krku pod břicho. Záhy jsem zjistil, že se otevírá tlakem se současným odtahováním vpravo. Princip přezek mi zůstal nejasný. Patrně se jednalo o nějaký magnetický mechanizmus. Ostatně jaký je v tom rozdíl…

Za deset minut jsem stál oblečený v hladké černé kombinéze. Prádlo jsem pilotovi nesvlékl, takže zůstal ve světle šedém, skoro sportovním oblečení. Navíc černá tkanina příjemně chladila. Řemínky jsem skoro necítil. V pase se zkrátily, na zádech roztáhly, kombinéza se přizpůsobila mé postavě. Bylo to pohodlné.

„Nevím, kdo jsi a proč jsi zemřel," řekl jsem polohlasem. „Ale za oblek ti děkuji. Udělám pro tebe, co můžu…"

Rozhlížel jsem se a hledal kousek kovu, abych vykopal nehluboký hrob. Úlomky už dohořely, poblíž nebyly žádné známky života, a opustit nepohřbené tělo jsem nemohl. Jednou jsme v bojích na Kavkaze ztratili tři muže při zachraňování těla našeho seržanta pod palbou. Náš vztah k padlým v boji je doslova pokusem o omluvu, že sami ještě žijeme…

3. Ostroplochý meč

První noc v cizím světě jsem strávil neklidně. V kombinéze zabitého pilota bylo teplo a příjemně, kolem ticho bez známek života. Trosky letounu zůstaly daleko vzadu, staly se pomníkem nad bezejmenným hrobem. Ale neusnul jsem hned.

Tisíce oslepujících hvězd, neznámá souhvězdí, barevné mlžné plochy – to vše planulo nade mnou na cizí obloze. Planeta, na které jsem se ocitl, neměla velké, viditelné družice, ale světlo bylo jako při úplňku. Teprve teď, při pohledu na hvězdy, jejichž jména jsem neznal, jsem pochopil, jak daleko jsem od domova. Nejen od domova – od celé Země. Nekonečně daleko. Život doslova otočil několik stránek a začal novou kapitolu. Ještě se neví, jestli zajímavou nebo ne, smutnou nebo veselou. Prostě novou. Jen já, hlavní postava, jsem původní. Sergej-Serž, student medicíny

a vysloužilý výsadkář ze Země, který se před pěti lety zamiloval do princezny z hvězd, dívky ze snu…

Pozvala mě. A já jsem přišel.

Usnul jsem s dlaní na pouzdru pistole. Podrobnou prohlídku zbraně jsem ponechal na druhý den – ani ve světlém šeru zdejší noci nemá smysl dělat něco, co vyžaduje maximální soustředění a opatrnost. Stačí, že na pistoli, elegantní a jako ulité z jednoho kusu kovu, je spoušť. Principem zacházení se budu zabývat zítra. Má poslední myšlenka patřila žízni…

S tou jsem se i probudil. V ústech mi nezbyly žádné sliny, jazyk otekl a bolel, rty pokryl ošklivý, nechutný povlak. Spánek neosvěžil, neposílil.

Nad stepí pomalu vycházelo slunce. Obloha opět zmodrala, po noční velkoleposti nezbylo ani stopy. Vzduch byl chladný, ale suchý. Na kamenech ani krůpěj rosy.

S námahou jsem se zvedl, několikrát polkl, abych uvolnil vyschlý krk. Dlaní jsem si uhladil vlasy a otočil se zády ke slunci. Stín jako dlouhý, tenký prst ukázal směr.

Kupředu.

V chůzi jsem vytáhl z pouzdra pistoli a opět si ji prohlížel. Správně, včerejší prohlídka souhlasila: pistole neměla žádné pojistky, jen širokou a pohodlnou spoušť.

Namířil jsem na nejbližší kámen a stiskl spoušť. Plynule a opatrně, připraven každým okamžikem odtrhnout prst nebo pistoli odhodit.

Začalo mi to tlačit ruku zpátky. Nepodobalo se to reakci na výstřel. Pocit spíš připomínal závan zapnutého ventilátoru.

Na kameni se objevila síťka nepravidelných trhlin. Spěšně jsem uvolnil prst ze spouště a spustil pistoli. Kámen však se slyšitelným praskotem pokračoval v rozpadu. Jako kdyby uvnitř hrabal nemotorný ocelový krtek a rozbíjel ho na kousky.

Hluk, se kterým se kámen rozpadal, mě donutil ucpat si uši. Neviditelný krtek dokončil svou práci: místo metr vysokého kamene tu ležela zaprášená hromada štěrku.

Něco jsem se o pistoli dozvěděl. Působí podobně jako ona zbraň, která zničila letoun. Nejedná se o laser ani jiné „paprsky smrti“, v zasaženém objektu pouze vyvolává narůstající napětí, které ho nakonec zničí.

Zastrčil jsem pistoli do pouzdra a pohlédl na pochvu. Vyčnívající rukojeť vypadala docela moderně. Půlkruhový účinný chránič z našedlé slitiny. Rukojeť potažená elastickým vroubkovaným plastem, stejně černým jako kombinéza. A na konci rukojeti kulaté červené tlačítko.

Pokud se mi při prvním pohledu na meč vybavily rituální dýky námořních důstojníků, nyní jsem zaváhal. Rituální meč tlačítko nepotřebuje.

Opatrně jsem vytáhl meč z pochvy. Objevila se čepel, neskutečně tenká, široká čtyři centimetry, světle modrá, skoro bílá. Vysouvala se lehce, ale také kladla odpor. Tak kloužou na neviditelných nitkách silokřivek stejné póly magnetu vzájemně se vyhýbající. Při pohledu na tlačítko jsem pochopil, že přirovnání je správné. Skutečně se nedotýkal pochvy, mezi ní a ostřím byla tenká vzdušná mezera. Vytažený meč byl opravdu nádherný. Bílý kov ostří harmonicky přecházel ve světlešedou gardu a potom v černou rukojeť. Meč byl dokonale prostý, což dokážou jen chladné zbraně.

Ale proč má tlačítko?

Napřáhl jsem meč před sebe a stiskl maličký červený kroužek. Vklouzl lehce do rukojeti, na okamžik se zastavil a vysunul se zpátky. Šedá polokoule na jílci zazářila matným modravým plamenem. Proběhlo po ní několik svítících kruhů, které sklouzly na čepel. Tam se spojily do tenkého mrkajícího kruhu, který se chvěl na začátku ostří.

Zíral jsem na meč se zatajeným dechem.

Svítící kroužek se zvětšil, odtrhl od kovu a změnil v ploché kolečko bílého plamene. S praskáním a typickou vůní ozonu kolečko klouzalo vzhůru podél ostří. Na konci meče se plamen změnil v bílý ohýnek, dotkl se ostří a pohasl, jako kdyby se vnořil do kovu.

Meč opět vypadal docela obyčejně. Natáhl jsem ruku k čepeli, ale nedotkl jsem se ostří. Nechtěl jsem. Místo toho jsem meč otočil tak, aby ke mně směřoval řeznou plochou.

Čepel zmizela. Změnila se ve stěží viditelnou mlžnou linku, nitku, stín. Otočil jsem rukojeť a z nitky se stal zářící kovový proužek. Otočení nazpět a opět nenápadná ostrá linka.

Ostří „rituálního“ meče mělo tloušťku snad mikronu. Možná ještě méně. Meč doslova neměl jeden rozměr – tloušťku, postačila mu délka a šířka. Ostroplochý meč.

Název zbraně vznikl sám. Opět jsem meč otočil a pozoroval, jak čepel mizí a zase se objevuje. Plochost. Úzká, nepředstavitelně ostrá plochost, která nabyla podoby meče. Ostroplochý meč…

Krátkým, lehkým úderem jsem sekl do kamene ležícího na zemi. Čepel tiše prolétla vzduchem, rozřízla kámen a zaryla se do země. Vytáhl jsem ji zpátky. Šlo to velice snadno.

Kámen ležel nehybný a celý, po seknutí nezůstalo ani stopy. Nedůvěřivě jsem na něj pohlédl a přenesl zrak na meč. Zábavné. Tak ostrý, a přece neseká.

Kopl jsem do kamene nohou. Zakymácel se a rozpadl na dvě poloviny. Plocha, podle které se rozdělil, byla ideálně rovná a leskla se jako zrcadlo.

*

K lesu jsem došel v poledne, když slunce dostoupilo k zenitu a zastavilo se, jako kdyby uvažovalo, jestli má sestupovat. Žízeň mě nyní ničila úplně. Zpočátku jsem si ani neuvědomil, že tmavá čára na obzoru, vypadající jako kraj lesa, neznamená jen stromy, ale také vodu a život.

Poslední metry jsem běžel. Musel to být komický pohled: člověk, který stěží zvedá nohy, se pokouší běžet, zkrátí tím své putování o minuty, ale ztratí poslední zbytky sil.

Voda tam nebyla. Stromy, na pohled obyčejné, s větvemi rozpohybovanými větrem a se žloutnoucími listy, vyrůstaly z naprosto suché, jako kámen tvrdé půdy. Udělal jsem několik kroků a zmateně se rozhlížel. Nikde travička ani keřík. Jen metr silné pně s rozpraskanou hnědou kůrou. V jaké asi hloubce jejich kořeny nacházejí vodu? A kde se v tomto zvláštním lese napiji?

Stín listí mě kryl před sluncem a přinášel letmé ulehčení. Uchopil jsem nejbližší větvičku, protáhl ji sevřenou pěstí a sedřel z ní lístky. Nacpal jsem si trpce vonící zeleň do úst a začal žvýkat. V ústech jsem měl hořko. Odporná olejová chuť mě donutila listy vyplivnout. Žvýkat je nebylo možné. Vyplivl jsem zelený hnus a pokoušel se zbavit nutkání zvracet. Normálně bych se vyzvracel, ale nyní se organizmus úporně bránil ztrátě sebemenšího množství kapaliny.

Pomalu jsem se vzpamatovával. A náhle jsem za zády uslyšel posměšný, jízlivý smích. Tak upřímně se smějí silní, zdraví lidé při pohledu na hloupě se tvářícího klauna.

Nebál jsem se, ani nebyl zvědavý. Opravdu jsem byl hodně unaven. Plynule jsem se otočil a položil ruku na pistoli, víc mechanicky než ze strachu. Smích vyjadřoval nepřízeň, ale ne hrozbu.

Stál pět metrů ode mne. Vysoký, atletické postavy, ve zvláštním oděvu. Měl na sobě jakýsi široký plášť ze skvrnitě zelené látky, který postavu nezahaloval, ale naopak zdůrazňoval. Plášť s naprosto volnými faldy visel ze zad muže a jako elektrizovaný se na několika místech lepil k tělu a obkresloval jeho obrysy. Na nohách měl vysoké boty a v nich zastrčené kalhoty z plizované oranžové látky. Vypadal by směšně, nebýt rukojeti meče vyčnívající ze záhybů pláště. Stejného, jaký jsem měl i já, s červeným tlačítkem.

„Kdo jste?“ zeptal jsem se chraptivě.

Muž pokročil ke mně. Jeho obličej se vyloupl ze stínu stromů a já jsem si uvědomil, že je starší než já. Přirozeně tmavou pleť pokrývala hustá síť starých šrámů. Těmito životem zanechanými stopami prostupovaly nepravidelné

skvrny, snad bývalé popáleniny. Jeho obličej kupodivu nebyl odpuzující. Vyzařovala z něj ona ironická bezstarostnost, která umožňuje smíření s mnoha nedostatky, a v prvé řadě s touto zbytečnou ironií.

„Kdo jste?“ opakoval jsem.

Muž pomalu vytáhl zpod pláště meč. Zaslechl jsem lehký šelest čepele vytahované z pochvy.

„Jsem císařův voják,“ řekl tiše. „Zemřeš, cizinče.“

Nemluvil rusky ani anglicky, tento jazyk ovládám. Absolutně neznámá řeč, ale z nějakého důvodu jsem rozuměl každému slovu.

„Braň se,“ napřáhl meč směrem ke mně. „Zemři v boji, cizinče.“

Nepostřehnutelně stiskl tlačítko na rukojeti meče. Po ostří sklouzl svítící kroužek.

Vytáhnout pistoli z pouzdra není náročné. Za sekundu jsem na něho mířil. Dostal jsem zlost.

„Nehodlám tady pořádat souboje,“ řekl jsem, aniž jsem tušil, jestli mi porozumí. „Nehýbej se nebo vystřelím.“

Muž se opět zasmál. Beze zloby, stejně jako předtím. Porozuměl.

„Zkus to, cizinče,“ vyzval mě. „Vystřel.“

A pokročil dopředu.

Vystřelil jsem stranou. Do stromu, od kterého vyšel. Ale už při zmáčknutí spouště jsem pochopil, že pistole nefunguje.

„Jsme v neutralizujícím poli, cizinče,“ usmál se muž. „Chop se meče.“

Hleděl jsem, jak kráčí ke mně. Problém byl v tom, že neumím šermovat a je to pro mě stejná exotika jako házení lasem nebo tomahavkem. Napadlo mě, co se asi stane, když se srazí dva meče schopné přeseknout vše? Zlomí se, nebo jeden přesekne druhý?

Podle chování soupeře to druhé.

Vytáhl jsem meč z pochvy a stiskl tlačítko stejně jako on. Po ostří přeběhla vlna bílého plamene.

„Nevím, oč jde,“ snažil jsem se mluvit pokud možno klidně a mírumilovně. „Nemám žádný důvod s vámi bojovat, ani se mi nechce…“

Muž byl tři kroky ode mne. Na vzdálenost jen o málo větší, než je délka meče v napřažené ruce.

„Jsi Šorrejův gardista,“ pokrčil muž rameny. „Přišel jsi sem válčit. Ale teď pochopíš, že vítězství vládce ještě neznamená vítězství každého z jeho sluhů.“

Mávl mečem, lehce proťal vzduch mezi námi. Úplně mechanicky, bez vědomí zbytečnosti tohoto pohybu, jsem nastavil svůj meč a pokusil se odrazit smrtící čepel.

Meče se srazily se svištivým zvukem, připomínající zvuk ostré břitvy rozřezávající list papíru. V ruce mi zůstal jen asi dvacet centimetrů dlouhý pahýl. Useknuté ostří upadlo na zem.

„Myšlenka dobrá, ale neúspěšně provedená,“ řekl muž poněkud rozčarovaně. „Vidím, že piloty neučí zacházet s jednoatomárníkem. Škoda…“

Opět zvedl meč. Sekundu váhal s úderem.

„Smíš deaktivovat kombinézu, pilote. Stejně ti nepomůže, jen prodlouží utrpení.“

Cítil jsem se stejně bezmocně jako králík před zadávením. Nechtějí mě zabít v návalu hněvu, ani za nějakou reálnou vinu, ale jen tak, mimochodem, jako se vytrhává z květináče plevel.

„Neumím kombinézu deaktivovat. Popravdě řečeno, neumím ji ani aktivovat.“

„Lžeš.“

Meč na mě dopadl tak rychle, jako kdyby měl proudový pohon. Zdálo se, že svítící ostří se blíží k mému tělu samo a muž je pouze přidržuje za rukojeť, aby se mnou neskoncoval příliš brzy.

Dokázal jsem uhnout. Jediným možným způsobem – padl jsem na záda a odkutálel se stranou. Žalostný zbytek svého meče jsem mrštil na muže, a pochopitelně se netrefil. V okamžiku stál nade mnou a zvedal meč pro poslední úder.

Podvědomé návyky se ukázaly silnější než rozum. Pravou rukou jsem si zakryl obličej. Výborná obrana před úderem nohou nebo holí, ale naprosto neúčinná proti meči. Tím spíše jednoatomárnímu.

„Odkud máš ten prsten?“ zeptal se muž zvýšeným hlasem. Meč se zastavil několik centimetrů před mým obličejem.

„Je to dárek,“ vydechl jsem.

„Od koho?“

Ostří pořád viselo nad mým obličejem.

„Holčičky. Dívenky…“ opravil jsem se. „Je tomu pět let…“

Muž nedbale zasunul meč do pochvy. Sklonil se a podal mi ruku. Cípy pláště se zavlnily a opět vydaly slabou vůni ozonu.

„Vstávejte, Jasnosti. Nepoznal jsem vás.“

Docela omámený, neschopný radosti ze záchrany, jsem vstal. A můj bývalý nepřítel pokračoval:

„Viděl jsem vás před pěti lety… ale hodně jste se změnil. Navíc máte leteckou kombinézu šorrejské gardy. Co pro vás mohu udělat?“

„Napít. Dejte mi vodu.“

Za okamžik jsem žádostivě hltal vodu z čutory. Muž tiše řekl:

„Šanci nemáte. Ale… Princezna stojí za smrt.“

4. Lordův vychovatel

Úkryty jsou všude stejné. V každém světě, na každé planetě mají jen jediný cíl – zachránit lidský život. O komfort při jejich stavbě vůbec nejde. Včetně Hitlerova Vlčího doupěte a Stalinova Hlavního stanu.

Betonová kopule, kam jsem vstoupil či lépe připotácel se za neznámým mužem, připomínala zvenku malý pahorek, obložený drny a osázený stromy. Uvnitř ještě svítil novotou.

Betonové stěny nebyly štukované, místy prosvítala ocelová armatura. Uprostřed byl v podlaze vyříznutý kovový průlez, částečně zakrytý spoustou krabic, velkým kanystrem a láhvemi. Stranou leželo něco, co připomínalo nafukovací matraci, ne však obdélníkovou, ale čtvercovou. Na ní dvě zmuchlaná prostěradla a přikrývka, a hned vedle, přímo na betonové podlaze, otevřené nádoby se zbytky nějakých jídel. Bezděčně jsem polkl.

„Máte hlad, Jasnosti," pohlédl na mě muž. „Posaďte se, připravím oběd."

Bezmocně jsem klesl na pružnou matraci. Pohlédl jsem na strop, na kterém visela na šňůře svítící bílá koule. Zřejmě elektrické osvětlení. Nic podivuhodného.

Objevil se přede mnou pár otevřených nádob: jedna s hustou kaší vonící masem, druhá s kouřícím vývarem. Znám tyhle samoohřívající se konzervy.

„Ochutnejte, Jasnosti," podal mi úzkou vidličku se dvěma zuby. „Předpokládám, že máme podobný metabolizmus a toto jídlo vám neublíží."

Nedůvěřivě jsem uchopil nabízenou vidličku a bezděčně stiskl střenku. Zuby cvakly, rozšířily se a změnily v maličkou polokouli. V ruce jsem držel hlubokou lžíci. Takové na Zemi nejsou.

Kaše byla docela chutná a horký vývar prostě velkolepý. Když jsem ho dopíjel, zeptal jsem se:

„Proč mi říkáte Jasnosti?"

Muž se usmál:

„Člověk zasnoubený s princeznou se stává lordem. Čím jste byl na své planetě, není důležité."

Odložil jsem prázdnou nádobku a pokrčil rameny:

„Jmenuji se Serž… V každém případě mi tak říkají kamarádi. Jsem pouhý student. A také seržant výsadkových vojsk. Jaké je vaše jméno, pokud to smím vědět?"

V mužově pohledu se objevil zájem.

„Jmenuji se Hernado. Kamarádi mi říkají prostě Seržante. Jsem také seržant výsadkových vojsk, bývalý. Naše vojsko

už neexistuje a výsadkáři prý všichni zahynuli. Hájili palác do posledního.“

Naše pohledy se setkaly.

„Jako vždycky, jako u nás,“ řekl jsem tiše. „Jdeme do boje první a také ho končíme. Vítězství, nebo smrt.“

Hernado chvíli váhal a potom mi podal ruku.

„To je přece váš zvyk, Serži?“

Stiskl jsem mu dlaň, tvrdou a horkou jako kalený kov, který ještě nevystydl.

„Je, Seržante. A také si tykáme.“

Po jeho bezvýrazném obličeji opět přelétl krátký, rychlý úsměv.

„To je správné, Serži. Na našich planetách jsou dobré zvyky.“

V tom okamžiku jsem pocítil, jak mé napětí pomalu slábne.

„Seržante, vysvětli mi, co se vlastně děje,“ požádal jsem ho.

*

„Naše planeta ti může připadat podivná,“ začal Seržant a usedl na matraci vedle mě. „Tím spíš, že určitě neznáš ještě podivnější planety, které ve vesmíru existují. Začnu tím, že nám vládne císař.“

Pokrčil jsem rameny.

„Nedivíš se, protože na tvé planetě kralování ještě není dávnou minulostí, pověstí a legendou. Ale ve vesmíru jsou monarchie vzácné. Souhra náhod. Ve světech, kde spolu sousedí tisíce a každou hodinu se přidávají desítky, stovky nejrůznějších dalších civilizací, monarchie nemůže přežít. Je příliš konzervativní, příliš zaměstnána vlastní ochranou, než aby se úspěšně ubránila vnějšímu nepříteli. Ale na naší planetě císařství zůstalo.“

„Proč?“ Otázka nebyla jen rétorická. Zajímalo mě všechno, co se i jen vzdáleně týkalo princezny.

„Z mnoha důvodů. Planetu kolonizovali uprchlí monarchisté v čele s následníkem trůnu princem Tarem. Zachránili se na zbytcích válečné flotily ze vzbouřené planety Itanie útěkem do neprozkoumané části vesmíru. Objevili tuto planetu, vhodnou pro život, ale prakticky bez přírodních zdrojů. Stačí říci, že pro zemědělství je využitelné jen půl procenta půdy, z nerostných surovin zde jsou pouze kovové rudy a maloučko uranu. Chudá biosféra, prakticky žádné uhlí a ropa. Zásoby sladké vody jsou jen v horských ledovcích a několika jezerech, a jsou tak malé, že umožňují život jen milionu lidí. Náš svět, který byl spásou pro hrstku uprchlíků, uchvatitele nezajímal. Rozvíjel se pět set let bez vnějšího zásahu, naši předkové zde vytvořili společenské zřízení se spoustou rituálů a pravidel. Mírovými smlouvami jsme svázaní s desítkami okolních civilizací, které v nás vidí zábavnou a bezproblémovou nahodilou civilizaci, a náš svět tak dosáhl velkoleposti.“

Hernado pomalu vytáhl meč z pochvy.

„Toto byl náš první krok ke slávě. Atomární meč, vytvořený v laboratořích císaře Tara Osmého, upoutal celý vesmír. Jde o to,“ vysvětlil při pohledu na mou nechápavost, „že už staletí je známé neutralizující pole, rozsáhle využívané v planetárních válkách. Právě toto pole, vytvářené azylovým generátorem, ti zabránilo rozprášit mě na molekuly. V dosahu generátoru nelze používat laserové, střelné a jiné energetické zbraně. V neutralizujícím poli hasnou proudové i benzinové motory, stěží pracují jen málo výkonné elektrické. Války na planetách se změnily v divoké souboje chladnými zbraněmi pod ochranou generátorů. Používaly se jedy a biologické zbraně, proto vojáci bojovali v plynových maskách a kosmických skafandrech. Atomární meč, proti kterému je chladná zbraň jen neužitečným harampádím, touží mít všechny planety. Právě proto si vzájemně bránily našemu dobytí. Během třiapadesáti let, než bylo tajemství atomárních

mečů odhaleno dalšími civilizacemi, jsme nesmírně zbohatli a stali se renomovaným centrem výroby zbraní.

Následovaly další vynálezy. Molekulární destruktor, jehož modifikací je tvá pistole. Hyperprostorový lokátor, gravitační a pavučinové miny, elektronické roje mušek…“

Seržant se odmlčel. Sáhl do kapsy pláště a vytáhl plochou krabičku. Otevřel ji a vytáhl drobnou oranžovou tabletku, kterou rozdrtil v prstech. Uslyšel jsem chrupnutí, zavoněl nedozrálý citron. Lehká, nakyslá svěží vůně… Ostražitě jsem se připravil na demonstraci nové zbraně. Ale Hernado klidně vložil tabletku do úst a na okamžik znehybněl s klidným a spokojeným výrazem.

Když viděl můj nedůvěřivý pohled, vysvětlil:

„To je slabý stimulátor, je sice příjemný, ale organizmu škodí.“

„Jiný stimulátor nemáte?“ zeptal jsem se s náhlým zájmem. „Využívající spalovaní sušených listů. Je také příjemný a škodlivý.“

Jeho tvář vyjadřovala nedůvěru a také mírný odpor.

„Pitomá metoda,“ prohlásil nediplomaticky. „Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel. Chceš?“

Podal mi krabičku s tabletkami. Vzduchem se nesla citronová vůně.

„Ne,“ odpověděl jsem po chviličce váhání. „Když už se musím zbavit jednoho špatného návyku, nechci zavádět jiný. Určitě je na ně návyk.“

Hernado byl zmaten.

„Ano,“ zamumlal. „Sice je můžu zahodit…“

„Není třeba,“ odpověděl jsem tvrdě.

Hernado přikývl:

„Dobrá. S tvým svolením…“

Několikrát zažvýkal a pokračoval: „Ve výrobě zbraní jsme se vyrovnali vyhynulým civilizacím. Těm, které vyhynuly kvůli nadměrným úspěchům ve zbrojení. Naše mistry srovnávali se zbrojaři Rozsévačů, kterým se ve hvězdných válkách nikdo nevyrovnal. Nezávislost a bohatství

planety umožňovaly existenci mnoha krásných tradic. Nejdůležitější z nich je ceremonie zasnoubení princezny.“

Po zádech mi přeběhl mráz. Pokročil jsem k Hernadovi, abych nepropásl ani slovo.

„Zásnuby princezny symbolizují jednotu naší planety se všemi obývanými světy vesmíru. V doprovodu několika bodyguardů se princezna ve svých čtrnácti letech vydá na cesty. Navštěvuje nejrůznější planety, civilizované i zaostalé, které náš svět znají, ale ještě neovládly svou hvězdnou soustavu. Princezna cestuje inkognito, sama. Ochranka zasahuje jen v případě opravdového ohrožení jejího života nebo cti.“

„Vzpomínám si, jak energicky zasáhla ochranka na mé planetě,“ neudržel jsem se.

Hernado se usmál:

„A já si vzpomínám, jak jsi ji zachraňoval. Byli jsme deset metrů od vás. Žádné nebezpečí nehrozilo. Princezně nestálo za námahu likvidovat tři namyšlené domorodce.“

„Ale proč…“ Zarazil jsem se a pochopil.

„Chtěla tě prověřit, Serži.“

„Pokračuj,“ zabrumlal jsem.

„Neurážej se, Serži. Na mě ani na ni.“

„Tak dobře, povídej.“

„Na jedné planetě si princezna vyvolí ženicha. Ten dostane z jejích rukou prsten, schopný na pokyn princezny přenést ho na naši planetu. A když je princezně devatenáct let, chystá se svatba.“

„A ženich se ze svého světa ihned ocitne pod věncem,“ ironizoval jsem.

„Samozřejmě, že ne, Serži. Uspořádá se turnaj nápadníků. Všichni zájemci se shromáždí na planetě.“

„Nezávidím vašim princeznám,“ rozzlobil jsem se. „Sedět a čekat, kdo zvítězí v hrátkách ženichů.“

„Vítěz je znám předem,“ řekl Seržant měkce. „Všichni zúčastnění se v tichosti dozví jeho jméno. Porazit ho je hloupá chyba a velice riskantní.“

„Proč? Dostatečně odvážný a silný dobrodruh…“

„Třeba proto, že císař nemusí budoucího zetě akceptovat. Svatba se odloží nebo zruší. A neúspěšný ženich z lítosti spáchá sebevraždu… nebo jeho loď nevyjde z hyperpřechodu.“

„Jasné.“ Odvrátil jsem se. „Seržante, a ti předběžní ženichové, symbolizující jednotu s vesmírem… Vítězí v turnajích často?“

„Nikdy se jich neúčastní,“ řekl Hernado nelítostně. „Je pravidlem, že princezna nepokládá za nutné zneklidňovat mladíka, kterého si vybrala před pěti lety.“

„Takže jsem uspěl,“ řekl jsem naprosto vážně.

„Ano,“ přikývl Seržant. „Zahynout za princeznu nebo císaře je velká čest.“

„Proč musí zahynout? To jsou turnaje tak nebezpečné?“

„Turnaj se už konal,“ usmál se Hernado. „Vítězem je Šorrej Menchem, vládce Giarské federace.“

Selhal mi hlas, musel jsem si odkašlat.

„Měl být vítězem? Princezna si ho vybrala?“

Hernado zavrtěl hlavou:

„Ne. Odpudivější osobu je těžké si představit. Nemiluji klepy, ale říká se, že princezna miluje svého parťáka v kosmických závodech, mladého navigátora, člověka bez občanství, kosmického tuláka, žoldnéře…“

V Seržantově hlase znělo neskrývané roztrpčení. Jako věrného poddaného ho netěšily princezniny sympatie k tulákovi, a navíc jako profesionální voják, seržant elitních výsadkových vojsk, těžko mohl pociťovat sympatie k žoldnéři. Delikátností se však nevyznačoval, jinak by tak ostře nepopsal vztah princezny k „mladému navigátorovi“.

Miluje…

Ale co, pozvala mě, a tak jsem přišel. Ostatní je nesmysl.

„Ten… Šorrej… porazil na turnaji všechny nápadníky? Včetně tuláka navigátora?“

„Porazil.“ V Hernadově hlase zazněla zlost. „Nečekané bylo pro některé to, že princeznin přítel se na turnaji vůbec neobjevil.“

„Něco se stalo jeho lodi?“

„Bylo to jednodušší, Serži. Buď ho zastrašili, nebo podplatili. Nejspíš obojí.“

Chvíli jsme mlčeli. Já jsem se pokoušel skrýt bezděčné uspokojení, Hernado žvýkal další tabletku.

„A co císařovo právo odložit svatbu?“

„Šorrej Menchem vládne federaci dvaceti rozvinutých a hustě osídlených planet. Odmítnutí svatby by urazilo celý Giar. Byl by to dostatečný důvod k válce, kterou nemůžeme vyhrát.“

„Miluje princeznu tak, že je připraven válčit?“

„Princeznu? Vůbec ne, ale když se s ní ožení, stane se císařovým následníkem. Může odejít do své hvězdné soustavy, sám nebo s manželkou, a klidně čekat. Až získá moc, připojí planetu ke své federaci. Naše státní zřízení to umožní jemu jedinému, bez souhlasu obyvatel.“

„A nedá se mu v tom zabránit? Například předat nástupnické právo?“

„Zákonné metody na to nejsou. A nezákonné jsou opět důvodem k válce. Myslím, že naši právníci důkladně probrali naše zákony a zkoumali všechny varianty.“

„Nu což…“ obhlédl jsem úkryt. Zásuvky, krabice, studené elektrické světlo ze stropu. Tajný nedostavěný bunkr, o kterém naštěstí věděl předvídavý seržant Hernado. A dokončil jsem větu: „Na císařově místě bych riskoval a Menchema odmítl.“

„Správně, Serži. Riskoval.“

„To znamená…“

„Giarské lodě přistály na planetě hodinu po císařově oznámení. Výsledky vidíš sám. Zbytky naší armády se skrývají na celé planetě, lodě ochranky uprchly nebo padly v boji. Nevím, co je s císařem. Možná zemřel, možná se stačil schovat. A nejhorší je, že neexistuje důvod k zásahu

spřátelených planet. Šorrej Menchem jednal v rámci našich zákonů. A nyní je na cestě k jeho svatbě s princeznou jen jedna překážka.“

Hernado vyňal z krabičky další tabletku. Ve vzduchu opět zavoněl citron.

„Dej mi jednu,“ natáhl jsem ruku. Vše bylo pochopitelné, tvořilo ostrý, i když jen načrtnutý obraz. Točila se mi hlava, chtělo se mi nesnesitelně kouřit.

„Napřed ji rozdrť,“ poradil mi Hernado.

Tenký obal v mých prstech lupnul. Položil jsem tabletku na jazyk a pocítil ostrou hořkosladkou chuť. Tělo bylo rázem lehké, nepříjemně neposlušné… v hlavě jsem měl zamlženo. Hernado na mě zvědavě pohlížel.

„A ta překážka, která dělí Šorreje Menchema od princezny jsem já, karikatura lorda ze zaostalé planety. Náhodný hrdina, kterého princezna potkala.“

„Ano, Serži. Před turnajem jsi byl pokládán za oficiálního ženicha princezny. Jsi lord. A ani to, že tě nepozvali na turnaj, neruší tvé právo.“

„Jaké?“

„Do tří dnů po turnaji máš právo vyzvat soupeře na souboj nebo princeznu prostě unést a oženit se s ní.“

„Co mi radíš, Seržante?“

„Únos. V souboji nemáš žádnou šanci. Při únosu sice také, ale…“

„Ale princezna stojí za smrt,“ přerušil jsem ho. Drogou oblouzněné vědomí se mi honilo hlavou jako vichřice. Mysl se mi zamlžila. Můj organizmus zřejmě na tyto „lehké“ tabletky reagoval víc než silně.

„Postarám se, abys měl šanci,“ pokrčil Hernado rameny. „Jsem sice jen seržant výsadkových vojsk, ale mám hodnost instruktora boje s jednoatomárníky. Střílet a rvát se už umíš.“

„Umím, Seržante. Pověz, vídal jsi princeznu často?“

Hernado se na okamžik usmál.

„Ano. Byl jsem členem palácové ochranky, dokonce jsem princeznu učil bojovat s meči.“

„Kolik času je potřeba k tomu, aby se člověk s nimi naučil zacházet?“

„Půl roku až rok. A my máme jen dva dny, Serži.“

Začal jsem se trochu bát. Hernado mluvil příliš klidně, než abych jeho slova bral na lehkou váhu.

„Nedá se to urychlit? Váš jazyk jsem se naučil bez učení.“

„Jazyk ses naučil během hyperpřechodu působením prstenu. Ta maličkost na tvém prstě je stejně drahá jako hvězdolet střední velikosti. Bunkr bohužel není císařskou laboratoří.“

Přikývl jsem:

„Dobře. Začneme ráno, Seržante? Jsem hrozně ospalý.“

„Jak si přejete, lorde.“ Hernado se opět skryl za neviditelnou hradbu etikety.

Bezděčně jsem se usmál:

„Jak si přejete vy, učiteli. Ale povězte mi jedno: jak se princezna jmenuje?“

Hernado přikývl a řekl:

„Položil jsi mi otázku, na kterou neexistuje odpověď. Princezna dostane jméno v den svatby a to od svého budoucího manžela. To, jak jí říká rodina, není důležité… a je to hodně intimní.“

„Chápu.“ Ulehl jsem na matraci a dal si ruce za hlavu. „Dobrá, Hernado. Mám ještě dva dny, stačím vymyslet jméno.“

Hernado minutu mlčel. Potom nadšeně prohlásil:

„Nepochybně je příjemné být tak drzý a sebejistý jako ty.“

„To nevím,“ zamumlal jsem před usnutím. „Nebývám jiný…“

Takže princezna potřebuje jméno. A já potřebuji princeznu. Ostatní jsou maličkosti, které mě pravděpodobně mohou zabít.

Skutečně je příjemné být drzý. I když jen navenek.

5. Hernadovy lekce

Meč v Hernadových rukách opsal oblouk a ocitl se pod mou čepelí. Křečovitě jsem meč odrazil, abych se vyhnul srážce. A podle všech pravidel jsem udeřil ze strany do Hernadovy čepele.

Hernado stačil v poslední chvíli nastavit meč. Čepele se srazily svými ostřími a plynule do sebe vnikly. Okamžik se zdálo, že splynuly. Potom se můj meč rozpadl na dvě půlky.

Hernadův meč zůstal vcelku. Můj instruktor pokrčil rameny a stiskl tlačítko na jílci. Po ostří meče přeběhl bílý plamen.

„To už bylo lepší," zhodnotil Hernado souboj. „Ale stejně jsi mrtvý."

Odhodil jsem přeražený meč stranou na cinkající hromadu podobných úlomků, z nichž jen jeden patřil Hernadovi.

„Proč k tomu došlo?" zeptal jsem se udýchaně. „Čepele se srazily pod úhlem devadesát stupňů. Proč se zlomil právě můj meč?"

„Dlouho jsi nebrousil ostří," vysvětlil klidně Hernado a opět cvakl tlačítkem. „Tvůj meč se otupil třením o vzduch. Tloušťka čepele dosáhla tří nebo čtyř atomů. Normálně by to nevadilo, ale když se srazí ostří… Všiml sis, jak často meč brousím?"

Demonstrativně stiskl tlačítko. Ostří obklopil bílý plamen.

„Meč je naostřen…"

Hernado učinil několik výpadů, zatočil mečem nad hlavou a svištivě proťal vzduch.

„Teď se meč otupil nejméně o jeden atom."

Přikývl jsem. Vzal jsem nový meč z arzenálu uloženého pod nejbližším stromem a kriticky si ho prohlédl.

„Tlačítko je umístěno nešikovně. Stisk naruší mé soustředění."

„Existují i jiné modely jílce, lorde. Tlačítko je na nich přímo pod prsty. Mám takové přinést?"

„Ano, jistě… Ale počkej. Uděláme půlhodinovou přestávku. Chci se naobědvat.“

„Jíst budeme večer, lorde. S plným žaludkem se netrénuje. Teď jen šťávu a bujón.“

„Tak třeba šťávu…“

Usedli jsme vedle vchodu do bunkru. Z vysokých sklenic jsme pili hustou sladkou šťávu. Když jsem dopil, odhodil jsem sklenici. Cinkla, kutálela se po kamenech, ale nehodlala se rozbít.

„Hernado, to všechno je zbytečné. V souboji s atomárními meči se ti nikdy nevyrovnám. A už vůbec ne za dva dny.“

Seržant zavrtěl pochybovačně hlavou. Opatrně volil uctivá slova:

„Není třeba si zoufat. Učíte se rychle, lorde. Věřím, že v boji jeden proti jednomu přemůžete každého gardistu.“

„I samotného Šorreje?“

„To je aristokrat… pokud použiji terminologii naší planety. Učí se bojovat jednoatomárníky od dětství.“

„Takže nemám šanci?“

„Od začátku navrhuji variantu únosu,“ odpověděl diplomaticky Hernado.

Vzdychl jsem. Smutně jsem pohlédl na hromadu šrotu z mečů, které jsem od rána zničil.

„To, co jsem se mohl naučit za dva dny, jsem se už naučil. Další výcvik nemá smysl. Raději povídej, jaké další zbraně můžu používat v neutralizujícím poli.“

Hernado se trochu zamračil, ale poslechl.

„Za prvé kombinéza. Nedokáže atomární meč odrazit, ale hned za ostřím se sevře a zacelí otvor.“

„K čemu je to dobré, když mě čepel i s kombinézou přesekne na dvě půlky?“

„Řez dobře nabroušeným atomárním mečem je tak tenký, že za dvě až tři sekundy nehybnosti tělesné buňky opět srostou. Kombinéza na tři sekundy ztvrdne v místě, odkud přišel úder a zajistí nehybnost. Všichni gardisté budou

samozřejmě mít stejné kombinézy, ale Šorrej se k jejímu použití nesníží.“

„Ještěže je takový hrdý.“ S bezděčným obdivem jsem pohlédl na svou kombinézu. Tak to měl Hernado na mysli, když mi navrhoval deaktivovat kombinézu při našem prvním, nepříliš přátelském setkání…

„Za druhé, jedovaté plyny a rychle působící viry. Ale ty nepomohou: ochrannými filtry nepohrdá ani Šorrej, ani jeho žoldnéři. Filtry chrání před všemi známými toxiny.“

„A když uvedu chemické vzorce pozemských jedů?“ navrhl jsem sebevědomě.

V Hernadových očích na okamžik bleskl zájem. Ale potom zavrtěl hlavou:

„Je možné, že jediný, kdo nebude mít v paláci plynovou masku, bude princezna.“

Kousl jsem se do rtů.

„Dobrá. Plyny a jedy odpadají. Co ještě?“

„Kuše, luky, sekery, palice. To všechno jsou hlouposti. Šíp kombinéza odrazí a topůrko sekery meč přeřízne. Pistole na jedovaté jehly? Totéž, pole sníží rychlost střely tak, že ji kombinéza odrazí.“

„To je všechno?“

„Všechno,“ potvrdil klidně Hernado.

„Zbrojíři vaší planety mají ubohou fantazii,“ rozzlobil jsem se. „Potřeboval bych týden…“

Zřejmě jsem ťal Hernada do živého. Ironicky prohlásil:

„A půldruhého dne?“

„Třeba. Jsou v úkrytu nástroje?“

„Malý opravárenský soubor.“

„Vrtačka, svářečka, bruska?“

„Ano. Navíc lis pro termoplasty a počítačem řízený stroj na opracování kovů.“

„Výborně. Potřebuji několik desítek disků o průměru deset a… řekněme půldruhého centimetru ze stejného kovu, jako je ostroplochý meč.“

Hernado na mě hleděl s neskrývaným zájmem.

„To nebude možné. Ten kov vyrábějí ve speciálních továrnách. Tam ho také brousí.“

„Tak disky udělej z obyčejné tenké oceli. A ke krajům přivař úlomky ostří zlomených mečů.“

„Tak tenký kov nelze svářet. Prohoří.“

„Tak je přilep! Lepidlo na kov doufám vyrábíte?“

„Vyrábíme,“ promluvil Hernado pomalu. V jeho očích jsem poprvé neviděl soucit a ironii, ale udivenou úctu.

„Dobrá. Uprostřed velkých disků musí být zesílení vhodné pro prsty, ale nenarušující aerodynamiku. Uprostřed malých tří až čtyrmilimetrové otvory.“

„Tvá zbraň bude nebezpečná i pro tebe samotného,“ pronesl Hernado zamyšleně.

„Možná. K malým diskům bude ještě třeba…“

„Už jsem všechno pochopil,“ zadržel mě Hernado. „Práce potrvá čtyři hodiny.“

„Potřebuješ pomoc?“

„Ne. Naše nástroje se asi nepodobají těm, na jaké jsi zvyklý. Raději zapni projektor a trénuj.“

Zmizel v úkrytu. Vzdychl jsem a přešel k plastové krabičce projektoru. Stiskl jsem tlačítko startu. Na panelu se rozsvítil průhledný váleček. Několik metrů ode mne vznikla naprosto reálná figurína ve skvrnité kombinéze. Holografický soupeř vypadal velice věrohodně. Hlavně poté, kdy vytasil z pochvy ostroplochý meč…

Zaujal jsem základní postoj a zvedl ze země nejbližší meč. Stiskl jsem tlačítko, abych ho nabrousil. Iluzorní figurína se pomalu rozmáchla. Kurz mladého bojovníka začal. Mávl jsem mečem, abych odrazil neexistující útok.

*

Kdybych se narodil o sto let dříve, šlo by mi to mnohem lépe. Dvacáté století už dávno zapomnělo na meče a šavle. Naštěstí jsem se učil kendo – japonský boj s holemi,

a bojovat s nunčaky. Krátká hůl v kendo je vlastně také meč… Nápad s nunčaky mě přinutil uvažovat i o této zbrani. Ale už za několik sekund jsem pochopil, že s nunčaky by proti ostroplochému meči neuspěl ani Bruce Lee.

Hernado dokončil práci za tři a půl hodiny. Za tu dobu jsem si stačil zopakovat první a druhou lekci a zpomaleně si prohlédnout třetí a sedmou, nejvyšší. Ze sedmé jsem se snažil zapamatovat si nejnebezpečnější způsoby výpadů. Bezpečné tam bohužel nebyly. Nejnevinnější obranný postoj se zde měnil v úporný a nemilosrdný útok. Po úvaze jsem se začal učit dva útoky, dost složité, ale měly něco společného s kendo. Zřejmě základní princip výuky boje s jednoatomárními meči nepřipouští přeskakování lekcí. V takovém případě by mohla znalost složitých způsobů protivníka zmást.

Při této činnosti mě zastihl Hernado. Byl zjevně překvapen, ale neřekl nic. Mlčky postavil na zem vedle projektoru plastovou krabici s mou objednávkou a odstoupil stranou. Pozorně sledoval mé pohyby a měkce řekl:

„Tento obrat dělej plynuleji. Soupeřův meč je už odražen nebo přeseknut, rychlost nepotřebuješ. A ztrácíš před útokem rovnováhu.“

Přikývl jsem a zopakoval výpad.

„To už bylo lepší. Kdybych tě tak mohl trénovat měsíc nebo dva,“ řekl lítostivě Hernado.

„To není bohužel možné.“

„Jistě. Čas ovládali jen Rozsévači. My se zatím prodíráme jen k řízení temporálních polí.“

Mlčky jsem vzal na vědomí, že neznámá civilizace ovládla i čas. Jenže mi to bylo k ničemu. Vypnul jsem projektor a sklonil se ke krabici, kterou Hernado přinesl.

Zbraň byla lepší, než jsem předpokládal. Disky se aerodynamicky dokonce vyrovnaly japonským surikenům. Ostré hrany byly zhotoveny z tak malých kousků plochého ostří, že vypadaly jako z jednoho kusu. Každý velký disk

Hernado navíc vybavil obalem z tenké a zřejmě magnetické tkaniny. Disk v něm ležel, nedotýkal se stěn a neřezal je.

„Vyzkoušíš je?“ zeptal se Hernado s napětím.

Pohlédl jsem na něho. S údivem jsem zjistil, že se Hernado bojí. Neznámá zbraň, se kterou zřejmě umím zacházet, v něm vyvolávala strach.

„Začni sám.“

„Kdepak!“ Hernado se nečekaně rozesmál. „Už jsem to zkoušel.“

Zvedl pravou ruku a já jsem zahlédl na jeho zápěstí dlouhý tenký fez, překrytý tenkou látkou.

„Něco takového se mi nestalo od mých pěti let. Naštěstí mi to nepřeřízlo šlachy.“

„Bolí?“ zeptal jsem se soucitně.

„Vůbec ne. Rány z jednoatomárníka skoro nebolí… Ještě se o tom přesvědčíš,“ dodal optimisticky.

Opatrně jsem vyňal disk z obalu. Byl přiměřeně těžký, Hernado vybral správnou váhu. A já na to vůbec nepomyslel… Mám na pomocníka kliku.

Uchopil jsem disk v zesíleném středu a rozmáchl se. Pokusil jsem se představit si, že držím obyčejnou, právě vysoustruženou „hvězdičku“. A vrhl jsem disk na tenký stromek před krytem.

Strom se zatřásl a padl, přeseknut půldruhého metru nad zemí. Ale disk zmizel.

Pohlédl jsem na prsty – byly celé. Zeptal jsem se, sám překvapen výsledkem:

„Kde je?“

„Zřejmě v betonové zdi krytu,“ odpověděl vážně a uctivě Hernado. „Disk není dost ostrý, aby ji prorazil. Škoda, že jsme o jeden přišli.“

„Všechny disky jsou vyvážené stejně?“

„Ano.“

„Takže první část zkoušek skončila.“

Malé disky jsme metali společně. Technika jejich použití byla mnohem lehčí…

„Za půl roku bude tuto zbraň znát celá Galaxie," řekl Hernado. „Jen nevím, kolik neštěstí přinese…"

„Nic jiného mi nezbývá," řekl jsem zamračeně. „S jedním mečem budu bezmocný."

Hernado pokrčil rameny. Zdálo se, že mé cviky ze sedmé lekce na něj udělaly dojem.

„Víc nápadů nemáš?" zeptal se.

„Zatím ne."

„To jsem rád."

Nemínil to ironicky.

Hernado vytáhl své citronové kuličky a několik jich rozžvýkal. Nabídl mi, ale jen jsem zavrtěl hlavou. Vyňal tedy bílé tabletky a před snídaní jednu snědl.

„Vezmi si. Je to stimulátor paměti a psychomotorických reakcí. Pomůže ti ovládnout meč."

Spolkl jsem jednu tabletku. Ostatní jsem strčil do kapsy kombinézy. Hernado to sledoval s obavou a upozornil mě:

„Večer nepij nebo neusneš. Napiješ se zítra před akcí."

„Dnes, Hernado, dnes," opravil jsem ho. „Do paláce půjdu dnes večer."

Hernado ztuhl. Potom mi konejšivě jako dítěti řekl:

„To není nutné, Serži. Máme rezervu víc než den. Čas na přípravu je třeba plně využít."

„Myslím, že tak uvažuje i Šorrej. Zítra se k paláci nedostane ani živá duše. Dnes je ještě šance."

Nevím, proč se Hernado dál nehádal. Možná vysvětlení akceptoval, ale podle všeho převážilo mé postavení lorda.

„Je to tvůj boj a tvá volba," řekl prostě. „Rozhodni sám."

6. Nezávislý na čase

Seděl jsem na bobku a pil horký bujón. Hernado usedl naproti a provrtával mě pohledem.

„Mám začít s výkladem?“ nevydržel nakonec. „Tabletka pořád účinkuje, zapamatuješ si všechno doslova.“

Přikývl jsem. Ale ještě předtím, než můj instruktor pronesl první slovo, zeptal jsem se:

„Víš určitě, že jsme probrali všechny možné zbraně? Šancí je tak málo, že by bylo škoda některou kvůli náhodě vynechat. Měl jsem kamaráda, který přišel o život kvůli noži zapomenutému v kasárnách.“

Zřejmě jsem zvolil správný tón. Nebo měl Hernado kamaráda, kterého také stál život nůž zapomenutý v kasárnách… Pro jistotu asi sekundu váhal.

„Počkejte minutu, lorde,“ řekl a vstal.

Dopíjel jsem bujón a sledoval, jak Hernado odsunuje nějaké kontejnery nad otvorem v podlaze. Potom do něho vlezl a za minutu vystrkoval z temného otvoru šedou krabici.

„Pomozte mi, lorde,“ procedil.

Ve dvou jsme vytáhli krabici z otvoru a postavili ji na betonovou podlahu. Hernado se nad krabici sklonil a začal čarovat na dotykovém panelu na víku. Občas jeho činnost doprovodil krátký melodický zvuk. Tehdy Hernado spokojeně přikyvoval a volil další kombinaci.

Konečně další stisk tlačítka donutil krabici zahrát miniaturní hudební motiv. Na víku se rozsvítil růžový obdélník.

„Úvodní akordy k Písni vítězů,“ vysvětlil spokojeně. „V mé úpravě.“

„Myslel jsem si, že je to Pláč nad padlými hrdiny,“ zamumlal jsem.

Hernado na mou ironii nereagoval. Položil pravou dlaň na svítící obdélník a ztuhl.

Nic se nedělo.

„Zatracený krám,“ řekl Hernado se zřetelnou úlevou. „Zdá se, že se trezor neotevře. Počítač nepoznává mou dlaň…“

Nedomluvil. Víko trezoru se začalo zvedat.

„Připadá mi, že se zlobíš na nedokonalost svého trezoru," podotkl jsem s předstíranou lhostejností.

Hernado přikývl:

„Zlobím, lorde. Protože toto nejsou perořízky."

„A co je to?"

„Zbraň Rozsévačů. Kéž nám odpustí minulost i budoucnost…"

Nahlédl jsem do krabice.

Uvnitř vypadal trezor menší než zvenčí. Jeho stěny zřejmě dokázaly odolat každému úderu. Ale i tak tam bylo dost místa na spoustu strašlivých předmětů. Zbraně Rozsévačů neoplývaly velikostí.

Na měkké šedé podšívce, vystýlající trezor uvnitř, připoutané tenkými průhlednými řemínky ležely předměty, hodně připomínající abstraktní výrobky sochaře. Různobarevné krystaly ve spirálách z modrého kovu a poloprůhledné koule, naplněné svítící oranžovou tekutinou. Ohýbané trubice, jejichž konce se podobaly stejně stvolu jako pažbě, balíčky tenkých matně bílých plastových destiček připomínající vějíře. Maličké pyramidy, kostky a válečky všech barev a rozměrů…

„To jsou zbraně?" zeptal jsem se.

„Ano. Všechny tyhle předměty byly nalezeny ve zbrojnici polorozbité hlídkové lodě Rozsévačů, která byla miliony let unášena prostorem. Neptej se, jak se dostaly ke mně. Nechci lhát a pravdu říci nemůžu."

„Proč jsi mi o nich neřekl dříve?"

„Protože nevím, jak tyto zbraně fungují. Vlastně skoro nevím."

Vytáhl z trezoru několik předmětů.

„Tohle trošku znám."

Přede mnou na podlaze ležel bílý vějíř, rubínově červený váleček a malá kostka, ozdobená složitým reliéfem.

„Rozsévači měli zvláštní jazyk… skoro tak zvláštní, jako byli sami. Je velice jednoduchý, má malou zásobu základních slov, jen čtyři předložky a tři spojky. Má však několik tisíc

upřesňujících částic, schopných úplně změnit smysl slova nebo věty.“

„Ty ten jazyk znáš?“

„Trochu…“

Hernado zvedl bílý vějíř. Rozevřel ho. Konečky destiček modře zablikaly.

„To je silový štít. Vytváří neviditelné ochranné pole, připomínající tvarem obal. Pole plně odráží záření velice úzkého vlnového rozsahu.“

„Výborně.“

„Nepochopil jsi, Serži. Štít odráží jen velice úzký rozsah vln. Obyčejná laserová pistole ho prorazí a člověka zabije horní a dolní frekvencí svého spektra.“

„Jaký má ten štít tedy smysl?“

„Je to především soubojová zbraň. Chrání jen před speciální soubojovou pistolí. Alespoň já si to myslím.“

„Takže blbost…“

Lítostivě jsem pohlédl na skládací vějíř. Hernado mezitím uchopil červený váleček a zatlačil na neviditelný výstupek…

Z čela válečku vytryskl metr dlouhý oslepující plamen. Bezděčně jsem se odvrátil.

„Plazmový meč. Výtečná zbraň, lepší než jednoatomárník. Bohužel v neutralizujícím poli nefunguje.“

Bílý plamen zhasl.

Maličké kostky se Hernado dotkl jen prsty.

„Tohle je velice účinná zbraň… Po zapnutí ničí buňky lidského mozku v okruhu dvou kilometrů. Neutralizující pole na ni nepůsobí. Jako první zahyne člověk, který ji spustí. S touto zbraní sebevražední atentátníci zničili druhou Galaktickou pevnost.“

„A co tak udělat automatické zapínání? Aby se stačilo vzdálit z pásma působení?“

„Kostku může zapnout jen živá lidská ruka. Žádné manipulátory, dokonce ani potažené lidskou kůží, nefungují.“

„Rozsévači nebyli humanoidi,“ řekl jsem přesvědčeně.

„Byli. Jen jejich logika a morálka neodpovídaly našim.“

Hernado posbíral neužitečné zbraně a vložil je zpátky do trezoru. Suše prohlásil:

„Teď vidíš, že dávné zbraně se nám nehodí.“

Váhavě jsem přikývl a nahlédl do trezoru, kde spočívaly báječné smrtonosné hračky Rozsévačů.

Něco upoutalo mou pozornost, přímo přitahovalo pohled. Něco jasného, průhledného, doslova vybroušeného z horského křišťálu…

„Co je to, Seržante?“

Opatrně jsem z trezoru vyňal dva tenké průhledné válečky, připomínající šestihranné skleněné tužky. Na jedné hraně se táhla řádka neznámých písmen.

„Nevím,“ odpověděl ihned Hernado. Snad až příliš rychle… „Nikdy a nikde se nepoužily.“

„A co je tam napsáno?“

Hernado uchopil jeden váleček a zahleděl se na reliéfní písmena… Připadalo mi, že dobře chápe smysl nápisu, a teď jen zbytečně natahuje čas.

„Je to velice dvojsmyslný nápis,“ řekl Hernado neochotně. „Lze ho přeložit takto: Poslední trumf. Nepodléhá času.“

„Co to může znamenat?“

„Je to zřejmě tak silná zbraň, že se smí použít jen v mezních případech. Přitom se určitě uplatní v každé situaci. Lorde, nedoporučuji brát tyto… křišťálové granáty.“

„Proč?“

„Posledním trumfem Rozsévačů může být cokoli. Zničení planety, kolaps hvězdy… zničení celého vesmíru.“

„Pak by nepotřebovali dva granáty.“

Přejel jsem prsty po studené průhledné hraně. Křišťálová tužka, schopná zničit celou planetu…

„Vezmu si to.“

„Ne, lorde!“

„Vezmu, Seržante! Mohou být mým posledním trumfem. Copak jsi neřekl, že princezna stojí za smrt?“

„Ale za milion smrtí nestojí!“

Napjatě jsme na sebe hleděli. Potom Hernado odvrátil zrak a zamumlal:

„Nadarmo se neříká, že zbraň Rozsévačů si sama najde svého majitele. Jak se používají ty granáty, Serži?“

„Zlomí se!“ odpověděl jsem automaticky, bez rozmýšlení. Jako kdyby mi někdo vložil neznámé znalosti.

„Tak vidíte, lorde… Ano, každá jednorázová zbraň Rozsévačů se zapíná zničením. A nebojte se, zlomit tyčinky náhodou nelze, vydrží i úder jednoatomárního meče. Dají se zlomit jen cíleně a když samy chtějí.“

Opatrně jsem zastrčil tyčinky do kapsy kombinézy. Několik minut jsme seděli mlčky a nedívali se na sebe. Potom jsem poprosil:

„Hernado, pověz svůj plán. Mám málo času.“

„Lepší by bylo, kdyby nebyl žádný.“ Hernado vytáhl krabičku se svým stimulátorem, rozkousl tabletku, ale tentokrát mi nenabídl. Začal mluvit, zpočátku neochotně, netečně, ale postupně se rozhovořil: „Mám jediný plán, dostatečně šílený, aby uspěl. Palác leží v horách, na malém prostranství obklopeném strmými propastmi. Kdysi tam byl horský štít nazývaný Dračí zub. Potom vršek rozbili a naházeli dolů, a na kulatém prostranství o průměru dva kilometry postavili palácový komplex. Spojení je jen vzduchem, i když trénovaný člověk by dokázal na Zlomený zub vylézt po svahu. Ochranka bude nepochybně počítat právě s tím, protože do vzdálenosti dvaceti kilometrů působí neutralizující pole, které zastavuje motory. Ale spočítal jsem to a ukázalo se, že hodně odlehčený sportovní flyer dokáže doplachtit k paláci s vypnutými motory. Přiblížíš se k hranici neutralizujícího pole, vylétneš co nejvýš a začneš plachtit k paláci. Nepřistaneš na letišti, tam na tebe budou určitě čekat, ale na střeše některé budovy. Sestřelit tě nemůžou, protože pole působí i na jejich protivzdušné baterie. Ostatně všechny nepříjemnosti začnou až v paláci…“

„Začnou dříve, Hernado. Neumím řídit flyer. Stejně jako deltaplán nebo hvězdolet.“

Hernado na mě ironicky pohlédl:

„O tom nepochybuji, lorde. Ovšem flyer má autopilota, do kterého bude vložen program. Posadí stroj přesně na vyznačené místo. Všechno ostatní záleží na tobě. Musíš se probít dovnitř do paláce, najít princeznu, jít na letiště a vytlačit flyer na havarijní start.“

„Co je to?“

„Betonový pás, klesající do propasti. Sklouzneš tudy a flyer získá rychlost pro plachtění. Do autopilota vložíš disk s programem, který stroj dovede na základnu císařských vojenských vzdušných sil. Je v horách pod palácem, na hranici neutralizujícího pole. Základna je poničená, ale zůstaly tam záložní hangáry. Vezmeš si tam nejrychlejší vojenský člun, rozjedeš se po havarijním startu a vylétneš mimo pole. Druhý disk, který ode mě dostaneš, dopraví člun k Chrámu Všehomíra.“

„O tom jsi nic neřekl.“

Hernado se zamračil:

„Proč ti zatěžovat hlavu základy našeho náboženství? Stačí vědět, že v tom chrámu se s princeznou stanete mužem a ženou. Šorrej nebude riskovat protest proti rozhodnutí Chrámu. A už vás víckrát nenapadne, pokud přestoupíte jeho práh.“

„Říká se to dobře. Ale jak najdu princeznu? Ve velkém paláci, ve kterém jsem nikdy nebyl?“

„Budeš mít elektronickou navigaci. Pokud nebude Šorrej tak drzý, aby princeznu přemístil z jejích komnat někam jinam.“

Uznale jsem přikývl Hernadově znalostem palácové etikety. V duchu jsem prošel všechny etapy šíleného plánu.

„Hernado, a co když budou na mě čekat na hranici neutralizujícího pole kulomety nebo bojové čluny? Tam jim nikdo nezabrání v sestřelení mého flyeru.“

„To je nevyhnutelné riziko, lorde. Doufám, že Šorrej tě nebere v úvahu do té míry, aby použil všechny prostředky ochrany.“

Velikostí nezbytného rizika jsem se nevzrušoval. Konečně jsem sám nedávno řekl, že princezna stojí za smrt. Jen jsem se ještě zeptal:

„A co budeš dělat ty, Seržante?“

Odpověděl bez rozmýšlení:

„Napřed jsem si myslel, že na tebe počkám u Chrámu. Ale ty jsi vzal s sebou zbraň Rozsévačů, což mění situaci… Vydám se ve svém flyeru k Severnímu hřebeni. Je tam malý soukromý kosmodrom, ve kterém stojí má výletní jachta. Vylétnu na nejvyšší oběžnou dráhu a počkám na výsledek.“

Už dávno jsem pochopil, že Hernado se nevypraví se mnou do paláce. Je to můj souboj. Ale přesto jsem zesmutněl.

„Máš pravdu. Je dobře, že ve vaší armádě mají i seržanti výletní jachty. Děkuji ti za všechno, učiteli.“

Hernado se odvrátil a tiše řekl:

„Byl jsi velice schopný žák. Vstaň.“

Zvedl jsem se. Ve studeném elektrickém světle byly naše obličeje nehybné a klidné. Hernado přejel rukou po mém pravém rameni. Přiblížil jsem se k němu, protože jsem to pokládal za gesto loučení, ale pod Hernadovými prsty se na černé kombinéze rozsvítila žlutá a zelená světélka. Zahleděl jsem se na nepochopitelný vzor.

„Kombinéza je v pořádku,“ řekl Hernado spokojeně. „Už ses s ní sžil. Letový oblek pod kombinézu ti dám… Zapamatuj si tato světélka.“ Ukázal na tři žluté body, planoucí stranou od ostatních. „První je aktivace ochrany, druhé lékařská pomoc, třetí režim posílení svalů. Zapínají se stiskem prstu, pak začnou svítit zeleně.“

„Dobře.“

„Tabletky stimulátoru si vezmeš, až flyer začne plachtit. Ne víc než tři, jinak dojde k opačné reakci.“

„Dobře.“

„Jednoatomární meč si vybereš sám. S tím tlačítkem, které ti bude nejlépe vyhovovat. Ale moc nebrus, meč vydrží jen půldruhého tisíce cyklů.“

„Budu si to pamatovat.“

„Pro všechny případy si vezmi dobrý nůž a destrukční pistoli. A nezapomeň své disky.“

„Nezapomenu.“

Hleděli jsme na sebe. Hračičkový lord z planety Země a bývalý seržant císařských vojsk planety Tar.

Správná dvojice pro boj s armádou celé planety.

„Půjdeme, musíme připravit stroje,“ zabručel Hernado.

7. Zlomený zub

Slunce ještě docela nezapadlo, ale obloha už byla černá. Na západě planul soumrak ve všech rudých a nachových odstínech.

„V poušti bývají často prašné bouře,“ zachytil můj pohled Hernado. „Ale sem vítr hned tak nepronikne.“

Vchod do podzemního hangáru, vzdálený dvacet metrů od kupole, byl otevřený. Jeho velká kovová křídla se zvedala vzhůru, ale nezdálo se, že silná vrstva půdy na nich se sesype. Stromy a keře, které rostly na vratech hangáru, trčely rovnoběžně se zemí.

Hernadův člun připomínal lehkoatletický disk, zvětšený do průměru deseti metrů. Hladký šedý povrch neměl žádné výstupky ani otvory, žádný nápadný detail, anténu nebo snímač. Vše bylo uvnitř.

Vedle tohoto kovového monstra, o jehož bojovém poslání se nedalo pochybovat, můj flyer vypadal jako hračka. Průhledný doutník s krátkými křidélky z bílého plastu. Obrysem hodně připomínal americký spitfire, kterému letci přezdívali létající rakev. To mě však neznepokojovalo. Průzračným trupem bylo vidět veškeré vybavení a měl jsem nepříjemný dojem, že pilotovo křeslo je přímo nad palivovou nádrží.

„Jestli flyer zasáhnou a palivo vybuchne, pořádně mě to připeče,“ pronesl jsem s úzkostí.

„Jestli flyer zasáhnou, upečeš se dříve, než palivo vybuchne,“ utěšil mě Hernado. „Zapamatoval sis, jak se zapíná autopilot?“

„Ano.“

„Tady máš programy.“ Podal mi dva malé průhledné disky velké jako stará jubilejní mince. Na jednom byla rozmáchle napsaná červená jednička, na druhém dvojka.

„Ty číslice nevadí?“

„Vůbec ne.“

Hernado si oblékl kombinézu, připomínající mou, a přehodil si plášť. U pasu mu visel meč.

Své meče – chvíli jsem váhal a potom se rozhodl vzít si dva – jsem uložil po Japonsku na záda. Pokud to Hernada udivilo, nedal to na sobě znát. Jen mi poradil, abych si neuřízl hlavu, až budu ze zad sundávat vlastní čepel.

„Startujeme? Bude lépe, když se ocitneš v paláci ještě za světla.“

Mlčky jsem mu podal ruku. „Poslední stisk,“ prolétlo mi nečekaně hlavou. Stiskli jsme si ruce, potom mě Hernado poplácal po zádech. „Poslední stisk,“ panikařilo dál podvědomí. Přistoupil jsem k flyeru a otevřel průhledný kryt kabiny. Usedl jsem do pružného měkkého křesla. Po katapultu ani stopy, a dávat pilotovi padák se jaksi nehodí. Na pultu ve tvaru podkovy svítily indikátory neznámých přístrojů. Zapadající slunce se odráželo v matných zrcadlech odpojených obrazovek. „Poslední soumrak,“ ozvalo se podvědomí a uklidnilo se.

„Zapni autopilota,“ ozval se hlas v opěrce hlavy.

Dotkl jsem se žluté plošky uprostřed pultu a po programovém disku přeběhly duhové záblesky.

Současně se nad mou hlavou plynule zavřel průhledný kryt. Cvakly uzávěry. Křeslo kleslo dozadu, takže jsem ležel na zádech. S údivem jsem zjistil, že v opěrce se vytvořila výduť pro meč, takže jsem jej vůbec nevnímal.

„Už letíš, Serži.“

Otočil jsem hlavu a spatřil stromy klesající dolů, otevřená vrata hangáru, Hernadův člun. Člun se najednou začal zvětšovat, prudce stoupal a dohánět mě.

Necítil jsem vibrace ani zvuk motorů. Nepatrný zvuk na samé hranici slyšitelnosti po několika sekundách ztichl. Ale ozval se jiný – svištění rozráženého vzduchu. Země bleskově mizela dole, vtisklo mě to do křesla. Flyer přešel do horizontálního letu.

Disk se mě držel jako přilepený. S obdivem jsem pochopil, že ho Hernado řídí osobně, bez autopilota.

„Ještě jednou zdar, lorde," zaslechl jsem Seržantův hlas.

„Ještě jednou děkuji, učiteli."

Disk se mírně naklonil a sklouzl stranou. Za okamžik už nebyl vidět.

Zůstal jsem sám.

Flyer letěl na západ, přímo k zapadajícímu slunečnímu kotouči. Let měl trvat asi hodinu. Potom se ocitnu v paláci… Pokud mě nesejmou dříve.

Poprvé od doby, kdy jsem se ocitl pod cizím nebem, se mě zmocnila bezradnost.

Opravdu chápu, co dělám? Proč jsem se pustil do neskutečného dobrodružství, proč jsem se vydal na jistou smrt? Sám, s neznámou zbraní, proti tisícům vycvičených profesionálů? Co mě láká ke smrti? Abstraktní spravedlnost? Ale kdo ví, co je lepší – jestli vládce s nepříjemným jménem Šorrej nebo císařská dynastie Tarů. Touha po moci? Neomezená královská moc nad celou planetou je samozřejmě lákavá. Jenže šanci ji získat nemám větší, než je šance králíka vystlat si noru liščími kůžemi.

Co tedy?

Princezna?

Dívenka z dětského snu?

Miluje mě vůbec? Pozvala mě, ovšem ne na turnaj nápadníků, ať už jako šaška nebo exotickou raritu. Pozvala mě na smrt, na souboj s armádou okupantů. Pozvala mě jako poslední možnost odporu. Tak se loví z kapsy drobné, když

je kreditní karta neúprosná. Možná se mezi měďáky zaleskne stříbrňák. V krajním případě všichni uvidí, že jsi švorc… To jsem. Ledaže udělám zázrak. A pokud se nepodaří, všichni se přesvědčí, že princezna bojovala do konce.

Tupě zírám na zapadající slunce. Na černé cizí nebe, na neznámá souhvězdí. Flyer už vzlétl do stratosféry. A najednou jsem pochopil, že chci kašlat na rozumové důvody. Princezna mě pozvala a já jsem přišel. V mém životě totiž nebylo nic lepšího, než onen večerní park a neskutečná otázka: „Je možné se do tebe zamilovat?“ Neexistovala spravedlivější a skutečnější rvačka než ta se třemi opilými mamlasy, i když se ve tmě skrýval oddíl mimozemských vojáků s připravenými ostroplochými meči. Nikdo a nikdy se nedotkl mého zraněného obličeje, aby z něj setřel krev a bolest nečekaného vítězství. Toho večera mě milovala, princezna ze vzdálené planety, kterou poprvé někdo ochránil ne proto, že je princezna. Vzpomněla si na onen okamžik a pozvala mě.

A já jsem ji miloval vždy.

*

Flyer neměl radar v našem pojetí. Místo něj tu byla videokrychle, napravo od pultu zavěšené holografické zobrazení míjeného terénu. V zamlžené půlmetrové krychli visel jasně zelený bod – můj flyer. Pode mnou zvolna proplouval kopcovitý povrch planety – blížil jsem se k horám.

Nejdříve jsem spatřil neutralizující pole. V modré videokostce vznikala růžová polokoule, zvedající se nad horami. Bezděčně jsem pohlédl dopředu a pochopitelně nic neuviděl. Pole bylo viditelné jen pro snímače flyeru. Viděl jsem jen hory zvedající se k obloze, místy se leskla zrcadla ledovců, obklopená řídkými plátny mlhy. Růžová polokoule ve videokostce rostla, flyer se blížil k její hranici, která byla

stále výraznější a přetínala mou trasu. Za dvě až tři minuty stroj vlétne do neutralizujícího pole. Ve videokostce se už ukázala hora s uťatou špičkou, se zlatými tečkami budov na vytvořené plošině. Zlomený zub, sídlo císaře a princeznin domov…

Podle očekávání vzplanuly ve videokostce rudé body. Na rozdíl od Hernada jsem věřil v existenci ochrany a létající aparáty střemhlav klouzající z horských svahů mě nepřekvapily. Neobvyklé bylo jen to, že se neobjevily dříve.

„Pilote flyeru, blížíte se k zóně ochrany paláce!“ Hlas v opěrce hlavy mě rozechvěl. S rozhovory jsem nepočítal. „Okamžitě zastavte, nebo budete zničen!“

Nevím proč, ale připadalo mi, že hovoří mladík. Určitá obava a současně přání se ukázat, to vše jsem vnímal v jeho zdánlivě nevzrušeném hlase.

„Mám důležitou informaci pro vládce Šorreje,“ snažil jsem se mluvit klidně. A dodal s naivním přáním zmást nepřátelům hlavy: „Informace se týká zbraní Rozsévačů. Vezu vzorky.“

V podstatě jsem nelhal… V sekundové pauze jsem zahlédl další červený bod, blížící se k hranici pole. Posila?

„Pilote flyeru! Sdělte heslo a vstupní kód!“

Risknou sestřelení flyeru se vzorky zbraní Rozsévačů?

„Počkejte okamžik…“

Zbývala mi asi minuta ke vstupu do pole, tam mi už žádná zbraň neublíží. Jenže za minutu mě mohou sestřelit šedesátkrát nebo ještě víckrát…

„Hej, vy!“ Známý hlas mě donutil pohlédnout na videokostku. K hranici neutralizujícího pole se blížil červený bod. „Žádná zbraň Rozsévačů vám nepomůže! Princezna patří mně!“

Hlídkové čluny se ode mne odpoutaly tak bleskově, jako kdyby pro ně neexistovalo přetížení. Známý hlas neohroženě a výsměšně pokračoval:

„Zkuste mě chytit! Princezna stojí za smrt.“

Poslední slova byla určená mně. Ale já jsem Hernada poznal i bez nich.

„Děkuji, učiteli," zašeptal jsem a hleděl, jak se hlídkové čluny blíží k Hernadově stroji. „Neodvážil bych se tě o to prosit. Je to tvá volba a tvůj boj."

Opět se ozvaly reproduktory. Okamžitě jsem poznal, komu patří ten neznámý hlas. Klidný, vůbec ne panovačný, spíše protektorský. Takovým tónem mluví s farníky kněží, přesvědčení o své neomylnosti.

„Sestřelte flyer, hlupáci! Člun nedoplachtí k paláci, je to jen návnada!"

Videokostka zežloutla. Od všech hlídkových člunů ke mně zamířily svítící nitky laserových paprsků. Ale bylo už pozdě. Oblouk kupolovitého pole mě ochránil před hlídkami. Jakmile se dotkly růžové polokoule, laserové paprsky hasly.

Ještě před okamžikem postřehnutelný nepatrný šum motorů zmlkl. Flyer se zachvěl a naklonil. Jeho krátká křídla se začala prodlužovat a měnila stroj v těžký, neohrabaný, ale přece jen větroň.

Za flyerem se táhla duhová vlečka, protože program zapnul vypouštění paliva. Vytáhl jsem z kapsy tři stimulační tabletky.

„První rundu máš za sebou, lorde z planety Země," řekl měkce Šorrej. „Opravdu jsi mě zaujal, blahopřeji. Teď se tě pokusím zabít znovu."

Neodpověděl jsem. Nejlepší způsob, jak vyvést soupeře z rovnováhy, je nereagovat na jeho urážky.

Flyer klesal, rychle, nezvratně, jako zasažená stíhačka. Ohon paliva táhnoucí se vzadu dokresloval obraz. Pohlédl jsem na videokostku a uviděl, že za mnou vstoupilo do neutralizujícího pole několik hlídkových člunů v usilovné snaze dohnat a srazit křehký flyer. Kvůli jejich hmotnosti to však byl téměř nesplnitelný úkol, čluny se okamžitě ocitly pode mnou. Nyní je čekalo přistání na skalách s nefungujícími motory… A za hranicí neutralizujícího pole probíhal vzdušný boj. Rudé body člunů, žluté jehly

laserových střel, černý prach „elektronických mušek“ kroužily v jakémsi nepředstavitelném kaleidoskopickém tanci. Dva stroje už padaly, jeden se pomalu rozpadal na kusy, kolem druhého vířilo smrtonosné černé mžení. Boj však neustával a s ulehčením jsem si pomyslel, že Hernado ještě žije.

Vpředu se zvětšoval Zlomený zub.

Viděl jsem ho v posledních paprscích zapadajícího slunce, ve střemhlavém letu podobném pádu. Příkré svahy místy pokrýval sníh, občas se ke kamenům tiskly tmavohnědé houštiny stromků, pichlavých už od pohledu. Ovšem tam, kde začínala plošina, se obraz měnil. Vrcholek tonul v něžně zelených zahradách s bílými a červenými květy. Půda i vzduch na plošině byly zřejmě vyhřívané, jiné vysvětlení tohoto kontrastu nebylo možné. A uprostřed zahrad se tyčil palác císaře Taru s jemnými arkádami, vysokými, štíhlými věžemi, krajkovými můstky a ohromnými terasami.

Najít obdobu toho, co jsem viděl, by bylo těžké. Ledaže by se vzaly nejvelkolepější paláce a chrámy, vybudovaly se nikoli z mramoru a žuly, ale růžového, šeříkového, šedého a průzračně žlutého kamene, vzájemně se spojily tak, aby různorodé styly plynule přecházely jeden v druhý.

Flyer padal – střemhlavý let se přistáním nazvat nedal – na kuželovitou budovu, zvedající se svými výstupky do stometrové výše. Vypadala jako poskládaná z nepravidelně se střídajících šedých a šeříkových kamenných bloků. Skla v širokých oknech měla modravý nádech. Na ploché střeše byly nepravidelně rozmístěné hrubé sochy lidí a neznámých zvířat. Uprostřed rostl nízký a nezvykle široký strom, vyvolávající svými rozměry dojem vysokého věku. Když zbývalo ke střeše jen několik metrů, postřehl jsem, že je pokryta vrstvou čistě bílého písku.

Křídla flyeru sebou škubla a nepřirozeně se sklopila dolů. Smysl tohoto manévru jsem pochopil v okamžiku, kdy mi tělo opásal najednou se objevivší pružný řemen, a křídla se po nárazu na střechu začala mačkat a tlumit energii pádu.

Několikrát to se mnou zacloumalo, ale mnohem méně, než by bylo bývalo bez tohoto havarijního tlumení. Neexistence padáků nebránila konstruktérům flyeru postarat se o pilotovo bezpečí.

Jakmile flyer zastavil, křeslo se rozevřelo a propustilo mě. Současně se s lehkým cvaknutím odsunula kopule kabiny. Vstal jsem a seskočil z dvoumetrové výšky – flyer stál na křídlech, která se nezlomila, ale složila jako harmonika. Zabořil jsem se po kotníky do písku.

Otáčel jsem se a rozhlížel. Kamenné sochy se tyčily v přítmí jako spící obři. Listí na stromě tiše šelestilo. Občasné poryvy větru byly nečekaně studené, vrstva teplého vzduchu nad střechou paláce byla velice tenká a občas sem zavanul chlad z hor.

Navigace – široký náramek na pravém zápěstí – zaševelila: „Kupředu“. Sestup ze střechy byl zřejmě někde poblíž velikého stromu.

Ovšem nenechali mě tam v klidu dojít.

Za ošklivou sochou, znázorňující muže v rozevlátém plášti, se mlčky zjevila dvojice. Ve stejně černých uniformách, jako byla moje. S obnaženými meči v rukách a s neužitečnými pistolemi za pasem.

Dotkl jsem se ramene a aktivoval kombinézu, protivníci to zřejmě učinili už dříve.

„Odhoďte zbraň, lorde,“ zavelel jeden gardista. „Když nebudete vzdorovat, zachráníte si život.“

„To je zastaralá informace, hoši. Šorrej poručil nebrat mě do zajetí.“

Gardisté na sebe pohlédli.

„Tím hůř pro vás, lorde.“

Po ostří jejich mečů přeběhly brousící plamínky.

Nejmíň ze všeho jsem nyní toužil po šermování s nimi. Ne proto, že bych se bál souboje. Podle Hernada jsem měl šanci porazit dva až tři gardisty. Ovšem každou sekundou jsem ztrácel svou hlavní přednost, překvapení… Z pouzdra

u pasu jsem vytasil revolver – Hernadem mírně upravený plynový jehlomet.

Obličeje mých soupeřů okamžitě zakryly tenké průhledné clony, které vyklouzly z kombinéz. Potom gardisté vyrazili kupředu. Pistole v mých rukách je zřejmě neděsila: laserové a destruktivní zbraně v neutralizujícím poli nefungují, otrávené střely jehlové pistole nedokážou prorazit aktivizovanou ochrannou kombinézu.

Stiskl jsem spoušť.

Nepatrný titanový disk s plochými destičkami nalepenými po stranách vklouzl z magnetického zásobníku do hlavně. Kysličník uhličitý stlačený na pět atmosfér zatlačil na píst a maličká jednoatomová fréza vylétla. Ještě než zasáhla cíl, zběsile rotující disk se otupil na tloušťku molekuly. To však nemělo zvláštní význam.

Bližší gardista vykřikl a uchopil se za hruď, do které se vnořila nepatrná střela. Jeho aktivizovaná kombinéza okamžitě uzavřela proražený otvor, napjala se a stáhla ránu. Jenže to, co by bylo spásné při zásahu plochým mečem, nyní nepomohlo. Titanový disk nebyl vyvážený. Po vstupu do těla se roztočil a zahájil chaotickou, smrtonosnou cestu svaly, cévami a životně důležitými orgány.

Měl jsem příležitost vidět, jak rychle umírají lidé zasažení kulkou se změněným těžištěm. Ostroplochý disk zabíjel ještě rychleji.

Gardista se svalil do písku jako podťatý. Z úst otevřených nezvučným křikem vytryskla do bílého písku tmavá krev.

Namířil jsem pistoli na jeho společníka. Ztuhl a pohlížel střídavě na mě a zabitého. Nechápal, co se stalo. V neutralizujícím poli pistole nezabíjejí, nemohou zabíjet.

„Přišli jste na tuto planetu zbytečně," prohlásil jsem a stiskl spoušť.

Do písku padlo druhé tělo. Nepřátelé se za zády nenechávají.

Přišli na tuto planetu zbytečně. Zato já ne. Princezna stojí za smrt.

„Kupředu,“ přikázala navigace. „Kupředu.“

Druhá část

Princezna

1. Únos

Na Zemi jsem už zabíjel. Od osmnácti do dvaceti, v onom zvláštním věku, kdy stát vkládá do rukou zbraň, ale nedovoluje kupovat alkohol, jsem sloužil u výsadkářů. V obrovské, po zuby vyzbrojené armádě státu, který už neexistuje…

Posílali nás tam, kde se budova impéria hroutila tak rychle, že by dokázala zavalit obyvatele nejvyšších pater. A jindy, ovšem velmi zřídka, tam, kde se rodilí obyvatelé maličkých suverénních státečků přespříliš rychle pokoušeli věšet „nájemníky“.

Nevím, kolik rumunských dobrovolníků při pokusu překonat Dněstr padlo kulkami mého samopalu. A nemyslím, že v bojích na Kavkazu všechny mé střely minuly cíl. Ale od oné strašlivé noci, kdy jsem v městě Bendery poprvé mířil na postavy běžící se zbraněmi, mi ona zvláštní nelidská schopnost vešla do krve.

Schopnost zabíjet… Schopnost zapomenout, že tví nepřátelé jsou stejní lidé jako ty, mají svou pravdu a svou víru, jsou spoutaní okovy rozkazu nebo ocelovými řetězy fanatizmu. Schopnost představovat si nepřátele ne jako lidi, ale jako vyvrhele, mimozemské uchvatitele, jako kohokoliv, jen ne jako rodné bratry, kteří žijí na stejné Zemi a pod stejnou oblohou.

Gardisté, které jsem zabil, nebyli pozemšťané. A nazvat je mimozemskou sebrankou bylo ještě jednodušší. Ale nějak jsem to nedokázal, a když jsem procházel kolem nehybných těl, srdce mi v hrudi zběsile bušilo.

Poprvé v životě jsem zabíjel bez rozkazu. Dva lidé zemřeli proto, že jsem se zamiloval do princezny.

Opravdu je pro lásku nutné umírat?

Sbíhal jsem dolů po širokém schodišti, po průhledných drsných stupních, které mi svítily pod nohama. Na tyrkysově zelených stěnách visely obrazy, které jsem neměl čas prohlížet. Za zamaskovanými dveřmi mohly být výtahy, ale neměl jsem čas je hledat. „Dolů, dolů," ševelila navigace.

Dolů.

Schodiště končilo v kruhovém sále, kde sloupy z černého dřeva podpíraly průhlednou kopuli stropu. Kopulí zářilo slunce, které už dávno zapadlo za obzor.

„Doleva…"

Vysoké dřevěné dveře byly zavřené. Jemný reliéf pokrýval stářím zčernalá křídla.

„Kupředu…"

Vytáhl jsem z pochvy meč. Dvěma údery jsem přesekl závěsy. Strčil jsem do dveří a ty těžce padly dopředu. Úzká zšeřelá chodba. Na stěnách pochodně, nepochybně umělé, i když sladce vonící pryskyřicí. A na konci chodby nehybné postavy.

„Kupředu…"

Vytáhl jsem z pouzdra ostroplochý disk a zvolal:

„Ustupte! Nechci vás zabít!"

Odpověděl mi oslepivý záblesk broušených mečů.

Hodil jsem disk a uvolnil z pásu další dva. Ale nepotřeboval jsem je. Šorrejovi vojáci nehodlali dělat živé terče v improvizované střelnici. Ve stěnách se s klapnutím otevřely dveře a gardisté zmizeli i se zabitým. Běžel jsem chodbou. Končila dalšími dveřmi s vyřezávaným reliéfem.

„Nouzový východ z návštěvního sálu princezny," sdělila navigace.

Tyto dveře jsem nesekal. Dotkl jsem se senzorů a zapnul v kombinéze režim posílení svalů, opřel se ramenem…

Silné dřevo prasklo jako shnilá překližka. Dveře se otevřely.

Přehodil jsem meč do levé ruky a vstoupil.

*

Princeznin návštěvní sál nebyl velký. Dvacet krát třicet metrů, možná méně. Nízký strop, stěny z tmavého dřeva. Pochodně. Obyčejná úzká okna, do kterých nesvítilo falešné slunce. Dlouhé tmavorudé závěsy. A uprostřed sálu zvláštní světélkující socha, připomínající náhle zastavenou fontánu. Jakési ledové nebo křišťálové pramínky, zářící měkkým oranžovým světlem.

Pomalu jsem obešel originální svítidlo. Jiné dveře jsem neviděl. A ukazatel cíle mlčel. Kam mám jít?

Opřel jsem se zády o velkou mramorovou číši „fontány“ a bezradně se rozhlížel. A strnul jsem, když jsem spatřil u okna nehybnou postavu.

Stála naprosto nehnutě, ve tmavorudém plášti, splývajícím se závěsy. Proto jsem si jí nevšiml dříve. Jen na šatech, hubených obnažených rukách a rozpuštěných vlasech sepnutých zlatou korunkou pableskovaly bledé jiskřičky briliantů.

Dívenka vyrostla.

Princezna dospěla.

Mlčky jsme na sebe hleděli. Připadalo mi, že princezna u mě hledá známé rysy, tvářila se napjatě, vzpomínala. Potom napětí povolilo.

„Šorrejovi gardisté si dovolují příliš,“ pronesla měkce, ale panovačně. „Odejdi.“

Proklatá trofejní kombinéza…

„Do mě se můžeš zamilovat, princezno.“

Popošla ke mně. Pomalu, připravená kdykoli uskočit.

„Nečekala jsem tě dnes…“

„Ani Šorrej.“

„Věřila jsem, že se probojuješ.“

„Povolala jsi mě, princezno, a já přišel.“

Tmavomodré oči v oválném, lehce opáleném obličeji. Kaštanové vlasy, splývající na obnažená ramena. Smutný úsměv.

„Poznal jsem tě hned, princezno. Ale ty mě ne. A nejen kvůli černé nepřátelské kombinéze.“

„Máš nějaký plán?“

„Jinak bych nepronikl do paláce, princezno.“

„Kolik máme času?“

Dovolil jsem si kratičký úsměv.

„Mínus jednu minutu.“

„Takže budou mínus dvě. Musím se připravit.“

V přiléhavých, až na zem dlouhých šatech se daleko nedoběhne. Chápavě jsem přikývl. Princezna zvedla ruku:

„Nůž.“

Odepjal jsem od pasu dýku a opatrně, držadlem dopředu, jsem ji podal. Nezvýšeným hlasem princezna pronesla:

„Dilo, šermířský oblek, ihned.“

Rychlým pohybem rozpárala sametovou látku šatů a krátce řekla:

„Otoč se. Nepotrvá to dlouho.“

Otočil jsem se ke svítící fontáně a uchopil pistoli. Každou sekundu sem mohli vpadnout… Za mými zády šelestila látka padající na podlahu. Byla to bláznivá scéna z absurdního dramatu.

Jeden z dřevěných panelů na stěně se nezvučně otočil a ze tmy vyšlo asi sedmileté děvčátko s velkým oranžovým balíkem v ruce. Nepřívětivě na mě pohlédlo, a když spatřilo za mými zády princeznu, slabě vykřiklo.

„Není čas na etiketu, Dilo,“ řekla tiše princezna. „Pomoz mi s oblékáním.“

„Ale…“

„To je lord z planety Země, můj ženich. Rychleji, Dilo!“

Děvčátko proklouzlo kolem mě a přitom vytahovalo z balíku oranžovou kombinézu, podobnou mé, ale menší.

Za mnou se minutu něco dělo. Potom princezna zvolala:

„Lorde!“

V jejím hlase se mísil úděs se zoufalstvím. Otočil jsem se, ale ne dost rychle.

Polooblečená princezna spěšně zapínala kombinézu, ve které se lesklo nazlátlé obnažené tělo. Ze dveří, které se otevřely ve stěně, vyskakovaly černé postavy s ostroplochými meči v rukách. Oči mi oslepily brousící plameny. Než jsem stačil zareagovat, jeden gardista mi vrazil do ramene nůž.

Hernado mě neupozornil na ostroploché nože. Ale existovaly. Jeden z nich teď pomalu vylézal z mé rány. Rameno jako by mi sevřely kleště, kombinéza ztvrdla a sevřela zasažené místo.

Neměl jsem čas myslet na bolest, hodnotit závažnost zranění. Stiskl jsem spoušť pistole a opsal hlavní krátký oblouk.

Útočící řetěz zasáhl vějíř disků. Vzduch zaplnily sténající hlasy. Několik gardistů upadlo, ale pět překročilo raněné a mrtvé a vrhlo se vpřed.

Vystřelil jsem znovu. Pistole vyplivla ostroplochý disk a padl další gardista. Nehlučně – disk ho zasáhl do obličeje.

Další výstřel ovšem nenásledoval. Zásobník došel, pistole se změnila v neužitečný kus kovu. Na nabíjení nebyl čas.

Pravou rukou jsem vytáhl meč. Pokusil jsem se vytáhnout i druhý, ale nešlo to. Bolest ve zraněném rameni nebyla velká, ale kombinéza pořád omezovala pohyby.

Následující sekundy se změnily v kaleidoskop výpadů a úhybů. Ustupoval jsem před soustředěným náporem čtyř ozbrojených profesionálů.

Zřejmě jen bezradnost ze smrti spolubojovníků jim zabránila skoncovat se mnou v prvních sekundách boje. Podařilo se mi useknout meč nejvíc dotírajícímu gardistovi

a poranit na zápěstí druhého. Ale to je nevyvedlo z míry. Po chvíli jsem se opřel zády o stěnu a odrážel rány.

Pomoc přišla nečekaně. Jakmile mě gardisté oddělili od princezny a Dily, zapomněli na jejich existenci. Jejich chyba.

Princezna zvedla z podlahy meč jednoho ze zabitých a zaútočila zezadu. První ranou zabila zraněného gardistu. Koutkem oka jsem zahlédl, že princezna ho ťala nenabroušeným mečem, který však byl dostatečně ostrý, aby rozťal kombinézu, a dostatečně tlustý, aby tkáně nesrostly. Využil jsem tento sekundový zákrok a vyřídil další dva gardisty, rovněž nenabroušeným mečem. Poslednímu, který se pokusil ustoupit, princezna vrazila do zad dýku, která vypadla z mé rány. Gardista s nožem v zádech vběhl či spíše vpotácel se do dveří.

Dila se schoulila a zakrývala si oči rukama. Mezi zmrzačenými, nehybnými těly sténali dva nebo tři ranění. Mlčky jsme na sebe s princeznou hleděli. V ostře oranžové kombinéze, s ostroplochým mečem v ruce, princezna nijak nepřipomínala nedávnou dívku v dlouhých plesových šatech. Ale dívence z nočního parku se podobala ještě méně.

„Jak jsi je všechny zabil?“ zeptala se princezna posléze.

„Pistole střílí ostroploché disky.“

„Nikdy jsem o takové zbrani neslyšela.“

„Je to můj… vynález.“

„Do tebe je opravdu možné se zamilovat,“ objevil se jí na rtech povědomý úsměv. Jako kdyby nebyli kolem mrtví nepřátelé, jako kdyby se každou chvíli nemohli objevit živí. „Co tvá ruka?“

Rameno ukrutně bolelo. Ale svaly fungovaly, opět jsem ovládal levou ruku.

„Na to není čas myslet, princezno.“

„Máš pravdu. Kam musíme teď?“

„Na letiště.“

V modrých očích se kmitl údiv.

„Pole působí, nemůžeme vzlétnout.“

„Vím.“

„Dobře.“ Princezna pokrčila rameny. A pronesla, zřejmě nikoliv ke mně: „Všem, kteří jsou oddáni Taru. Všem, kteří…“ zajíkla se, ale pokračovala: „zůstali věrni císaři. Odcházím z paláce s lordem ze Země, svým zákonným ženichem. Všichni, co nám můžete pomoci, pomozte. Dorozumívací komunikátore – skonči.“

U stropu vzplanula a rozsypala se část dřevěného panelu.

„Sluhové udělají vše, co bude v jejich silách,“ vysvětlila princezna. „Ale přivolat je znovu nemohu. Velící komunikátor byl nastaven na můj hlas, mohli by nás sledovat z řídicího pultu, musela jsem ho zničit. Pojď za mnou, lorde.“

Prošli jsme kolem plačící Dily a princezna přerývaně řekla:

„Příkaz se vztahuje i na tebe. Dobij raněné a zadrž ty, kteří přijdou.“

A omluvně dodala:

„Ještě nikdy neviděla tolik mrtvých. Ale je mi oddaná a umí zabíjet. Šorrej bude litovat, že ponechal naživu mé sluhy.“

Zatrnulo mi. Nikdo přece nemá právo takhle posílat lidi na smrt.

Ani princezna.

Sáhla na jednu pochodeň a otevřely se další tajné dveře. Vysvětlila:

„To je nejkratší a bezpečná cesta. Můžeš utíkat?“

Přikývl jsem. Běželi jsme chodbami, všechny měly ony falešné pochodně. Cestou jsem nabil pistoli druhým a posledním zásobníkem. Měli jsme udělat víc malých disků, ale kdo mohl tušit, že budou tak účinné…

Princezna běžela tak, jako by jí ostroplochý meč v ruce vůbec nevadil. Pověsit si ho na pás bez pochvy není možné.

„Šokoval tě můj příkaz?“ zeptala se nečekaně.

„Ano,“ odvětil jsem krátce. Podlaha se skláněla, běželo se snáz.

„Bojovat za mě je jejich povinnost," řekla princezna tvrdě. „Riskovat život nejsi připraven jen ty. Víš, máme takové přísloví…"

„Znám je," přerušil jsem ji. „Princezna stojí za smrt."

„Akceptuješ je?"

„Ne," odpověděl jsem překvapivě. „Samozřejmě ne."

„Tak proč jsi tady, lorde? Proč jsi přišel?"

„Protože láska stojí za smrt," popadal jsem dech. „Protože tě miluji."

Uchopil jsem dívku za ramena a přitáhl k sobě. Pohlédl jsem jí do očí. Začal jsem mluvit, docela zbytečně, ale nemohl jsem přestat:

„Možná nemiluji tebe, ale onu dívenku, která se mě zeptala, jestli je možné se do mě zamilovat. Která ještě neuměla poroučet dítěti, aby zabíjelo raněné. Která mě nazvala silným a odvážným a přiměla mě, abych se takovým stal. Zachraňuji dívenku, která v tobě ještě žije. Pro ni mohu zemřít…"

Políbil jsem ji na sevřené rty. Dotykem, jakým se líbají spící lidé. Její tvář se na okamžik zachvěla, povolila, stala se tváří vylekané dívenky z nočního parku. Ale jen na okamžik…

„Musíme si pospíšit, princezno," málem jsem se zalkl slovy. „Musíme si pospíšit." Běželi jsme dál, beze slova o tom, co se stalo. Byla jako dříve dívenkou z mého snu, tato princezna z cizího, dalekého světa. A nikdo nemůže za to, že můj sen není totožný se skutečností.

Chodbu ukončily široké kovové dveře. Na veřejích byly vidět hrubé stopy sváření. Tam, kde byl dříve zámek, zůstala černá vypálená skvrna.

„Sekej," přikázala princezna.

Zvedl jsem ostroplochý meč a čtyřmi ranami vyrazil dveře.

2. Havarijní start

Venku byla tma. Jen šumění stromů a měkká tráva pod nohama naznačovaly, že jsme v parku.

„Proč nesvítí lampy?“ rozhlédl jsem se. „Šorrej by měl rozsvítit všechno, co svítit dokáže.“

„Nevydávala jsem rozkaz zbytečně,“ odvětila suše princezna. „Některý sluha stačil odpojit elektrocentrálu.“

Přikročila ke mně a pevně mi stiskla ruku. A docela jiným, omluvným tónem řekla:

„Je to hloupé… Od dětství se totiž bojím tmy. Promiň.“

„To je normální,“ opětoval jsem stisk. „Kudy máme jít?“

„Napravo…“

Oči si pomalu zvykaly, už jsem viděl stromy a temnou masu paláce. Kdesi daleko, na samém okraji plošiny, se blýskaly paprsky ohně.

„Požár,“ vysvětlila klidně princezna. „Není to moc šikovné místo, je tam archiv a knihovna. Ale je to fuk, ať si hoří.“

Šli jsme parkem rychle, co nejtišeji. Několikrát jsme narazili na cestičky vysypané pískem, ale princezna důsledně kráčela mimo ně.

„Nezabloudíme?“ zeptal jsem se tiše.

„V tomto parku jsem strávila dětství.“

Na nepatrnou chviličku se princeznin hlas opět stal známým, oním hlasem, který mě žádal, abych počkal, až vyroste. Je možné, že pod těmito stromy se procházela dívenka po návratu z krátké návštěvy planety Země.

Stromy se rozestoupily, došli jsme k plotu. Nízkému, zdobnému, s krajkovou kovovou mřížkou, sahal mi stěží k pasu. Za ním se rozkládala rovná hladká plocha, buď betonová, nebo z hlazených kamenů. Spíš to druhé, zřejmě to byl povrch plošiny, jinde překrytý úrodnou zemí.

Přikrčil jsem se u plotu a zahleděl se do tmy. Na letové ploše stály neuspořádaně disky bojových člunů a lehké,

poloprůhledné stíny flyerů. Obsluhy se ani nenamáhaly odtáhnout stroje do hangárů… Spoléhaly na neutralizující pole.

„Kde je havarijní ranvej, princezno?“ zeptal jsem se tiše.

Připadalo mi, že se zachvěla.

„Chceš ji použít?“

„Jinou možnost nemáme.“

„Za hangáry… Lorde, nevzpomínám si, že by někdo kromě profesionálních pilotů riskoval tamní start.“

Nehádal jsem se, jen jsem přeskočil plot.

„Jdeme, princezno.“

Přeskočila bez pomoci mnou nabídnuté ruky, ale jen prosebně sdělila:

„Lorde, můžeme použít tunely, které vedou ven. Budou tam stráže, ale…“

Mlčky jsem pokračoval v cestě. Je neuctivé hádat se s dívkou, tím spíše princeznou. Je jednodušší neponechat jí možnost volby.

Hangáry se skrývaly v hloubi skal. Nahoře byly jen maličké betonové kopule výtahových šachet. Odjakživa mám rád kruhové stavby, vylučují napadení za rohem. Žádná léčka zde však nebyla. Jen osamělý strážce, opírající se o stěnu ve dne rozehřáté kopule.

Zpozoroval jsem ho jako první. Zastavil jsem se a odhadl vzdálenost, která byla pro přesný výstřel z pistole příliš velká. Vytáhl jsem z obalu ostroplochý disk a hodil, jistý si úspěchem.

Tentokrát mě však odhad zklamal: disk by se zabořil do betonové stěny několik centimetrů od hlavy strážce. Ten se už otáčel, tasil ostroplochý meč a zvedal ruku, aby aktivoval kombinézu.

Mít dobrý sluch někdy škodí, strážce vykročil letícímu disku vstříc. Ostroploché ostří mu useklo hlavu rychleji, než by to dokázal nejzkušenější kat. Tělo udělalo ještě několik kroků a padlo. Uťatá hlava se přikutálela k našim nohám.

Zatmělo se mi před očima. Princezna upustila meč, přitiskla se ke mně a vykřikla. Ten křik jí číhal v hrudi už dlouho. Od toho dne, kdy na turnaji ženichů zvítězil Šorrej. Od té hodiny, kdy planetu obsadilo jeho vojsko. Od té minuty, kdy se v návštěvním sále rozpoutala krvavá bitva. Od té sekundy, kdy pochopila, že musíme projít hrůzou havarijního startu.

Tiskla se k mým zádům a plakala, vládkyně celé planety, která dokázala poslat na smrt tisíce lidí, ale opravdovou smrt nikdy neviděla. Není to smrt, k níž dojde v čestném souboji s ostroplochými meči, kdy i nejhroznější rány skryje zacelující se skafandr. Taková smrt je v jejím světě běžná, schovaná pod čistými oděvy, falešná jako pochodně na stěnách. Na ostroplochých mečích nikdy nezůstává ani kapka krve.

Teprve teď se jí smrt představila ve své skutečné podobě, s krví tryskající z přeseknutých tepen. Možná je první princeznou, která vidí, zač stojí.

Objal jsem ji, měkce i pevně, bez ohledu na bolest v rameni a neúprosně uplývající čas. Zašeptal jsem do jemných vlasů:

„Kdyby mohl, tak by nás zabil, princezno. Není třeba ho litovat.“

„Ale tak se nezabíjí…“

„Zemřel ihned. Nic nepocítil.“

Princezna mlčela. Potom vyklouzla z mých rukou a řekla:

„To přejde, hned to přejde. Chovám se jako hysterka, stydím se za sebe…“

„A já jsem na tebe pyšný, princezno.“

Princezna prošla kolem mrtvého těla, snažila se neklopit zrak. Ukázala rukou:

„Tady je havarijní ranvej. Ten nešťastník ji zřejmě hlídal.“

Došel jsem k ní.

Ranvej nevypadala na první pohled hrůzostrašně. Rovná startovní plocha se pomalu skláněla, sklon dosahoval nejvýš

pěti stupňů. Umělý žleb, mizející ve tmě. Široký sedm nebo osm metrů, což stačí i pro čluny, o flyerech ani nemluvě. Ovšem po dvaceti metrech bude připomínat průkop proražený v kameni a vznikne reálné nebezpečí nárazu na zvedající se stěny. Ovšem řídit bude automat…

„Pomozte mi, princezno," vyzval jsem ji. „Musíme najít nějaký flyer."

Asi čtyřicet metrů od nás stál vhodný stroj. Byl menší než ten, se kterým jsem přiletěl, a pro můj záměr mi připadal dostatečně lehký. Ve dvou jsme ho lehce dotlačili na havarijní ranvej.

„Umíš flyery dobře řídit?" zeptala se princezna znepokojeně.

„Dobře řídím velocipéd," odpověděl jsem zachmuřeně. Slovo „velocipéd" jsem pronesl rusky, protože v jazyku Taru zřejmě neexistovala analogie. Samozřejmě by bylo skvělé zachránit princeznu osobně řízeným strojem. Bohužel jsem však neabsolvoval kurz plachtění a v armádě nás učili jen skákat padákem. „Má ten flyer autopilota?"

„Jistě. Máš disk s programem?"

„Mám."

Postavili jsme flyer na okraj nakloněné dráhy. Hernadovy rady fungovaly, snadno jsem nalezl zámek a zvedl příklop kabiny. Princezna mlčky vlezla dovnitř a sklonila se nad řídicí pult. Za sekundu se v kabině rozsvítilo.

„Disk s programem," přikázala.

Podal jsem jí disk s číslem dva, otočil se a naposledy pohlédl na plošinu Zlomeného zubu. Vládlo ticho, překvapivé ticho pro místo, kde nás pronásledovali. Jen požár v dálce planul pořád víc a víc.

Opřel jsem se o bok flyeru a postrčil ho. Pocítil jsem, jak se stroj pohnul a začal klouzat dolů. Skočil jsem do kabiny.

*

Součástí havarijního startu zřejmě není rychlý rozjezd. Stačili jsme se usadit v křeslech a zkontrolovat přístroje dříve, než rychlost vzrostla.

„Nemáme skoro žádné palivo," řekla princezna znepokojeně.

„Nebude třeba," odsekl jsem a zapnul ve své kombinéze režim lékařské pomoci. Pod popruhem mě ihned citelné štíplo. Potom píchlo v zádech. Nebylo to příjemné.

Po stranách flyeru se pořád rychleji a rychleji míhaly kamenné stěny. Svah byl prudší.

„Autopilotům jsem nikdy nevěřila," přiznala se teskně princezna. Seděli jsme vedle sebe, v maličké kabině byla jen dvě úzká křesla. Před námi nad pultem svítila videokostka. Měřítko bylo velké, dráha havarijní ranveje, po které klouzal zelený bod, byla vidět docela zřetelně.

„Co se dá dělat, princezno," řekl jsem s pohledem upřeným na kostku. „Bohužel nejsem pilot… ani navigátor. Mezihvězdných závodů jsem se neúčastnil."

Princezna na mě rychle pohlédla:

„Co víš o Pratterovi, lorde?"

V duchu jsem si vynadal za přílišnou upovídanost. O případném manželi princezny jsem nevěděl skoro nic… dokonce i jeho jméno jsem slyšel poprvé. Ale couvnout se nedalo.

„Jen to, že je zbabělec, princezno."

Obraz ve videokostce se měnil pořád rychleji. Už byl vidět okraj plošiny, klesající do propasti. Ovšem havarijní ranvej tím nekončila!

„Není zbabělec! Neodvažuj se tak o něm mluvit…"

Křesla se synchronně sevřela a pevně nás objala, nedalo se dýchat ani mluvit. Plošina končila. Ale havarijní ranvej pokračovala, klesala dolů pod úhlem téměř pravým. Srdce mi skočilo až do krku. Padali jsme, flyer se vznášel, skoro se koly nedotýkal povrchu hladkého jako sklo. Ve videokostce jsem viděl, co nás čeká. Příkrý sklon dráhy, o půl kilometru níže plošina. Další horizontální úsek. A krátký můstek,

zvedající se k nebi. Havarijní start vůbec nepřipomínal „dráhu vedoucí do propasti“, jak tvrdil Hernado. Byla to složitá, počítači propočítaná konstrukce, jejíž trajektorie umožňovala maximální rychlost. Přetížení pasažérů se nebralo v úvahu…

„Drž se, princezno,“ zašeptal jsem s pohledem upřeným na oblouk obratu. Nespadli jsme ze skoro svislé dráhy jen proto, že se rozevřela křídla flyeru a narážející vzduch nás k ní přitlačoval. „Drž se.“

Viseli jsme v křeslech obličeji dolů a hleděli, jak se blíží osudný ohyb havarijní ranveje. Ještě jsem stačil pomyslet na to, že přetížení ve směru „hruď-záda“ se dá vydržet.

V následujícím okamžiku mi nával tíže zabránil i přemýšlet.

*

Celé tělo mě bolelo. Po obličeji mi stékala nějaká tekutina a slaná chuť na rtech naznačovala, že je to krev. Když se mi konečně podařilo otevřít oči, plula v nich jen hustá černá mlha.

Ale žil jsem. Ani flyer se nezměnil v kupku trosek na dně propasti, mírné kolébání dokazovalo, že letí.

V očích se mi velice pomalu rozjasňovalo. Pod lopatkou a pasem mě píchalo, to se činily injekce kombinézy, který stále fungoval v lékařském režimu.

Nejdříve jsem uviděl bledé světlo videokostky. Pomalu jsme pluli růžovou polokoulí neutralizujícího pole a vzdalovali se od Zlomeného zubu. Byl jsem tedy bez sebe jen několik sekund.

Přemohl jsem bolest, otočil hlavu a pohlédl na princeznu. Křeslo reagovalo na pohyb a uvolnilo mě.

Princezna měla na rtech krev a po tvářích rozesety červené skvrnky popraskaných žilek. Tělo leželo bezvládně.

Natáhl jsem třesoucí se ruku k jejímu rameni. Má šermířský úbor stejný lékařský režim jako bojová kombinéza? Sláva bohu, ovládací tlačítka byla stejná. Dotkl jsem se svítícího zeleného bodu – ovšem bez efektu. Ale kontrolka vzplanula červeně.

Zaúpěl jsem nad vlastní bezmocností. Spíš intuitivně než promyšleně jsem uchopil princezninu ruku a dotkl se tlačítka její rukou. Světélko okamžitě zezelenalo.

Opřel jsem se v křesle, ale bezvládné prsty nepouštěl. Kdysi se dotkly mé tváře a zahnaly bolest. Já takové drobné čáry nesvedu, princezno. V mých silách je pouze setření krve z tvých rtů a přiložení chladné dlaně na čelo. A až se probereš, mohu ti ještě povědět, že i s tvářemi postiženými přetížením jsi nejkrásnější děvče ve vesmíru.

Princezna se zamračila. Oblek jí zřejmě dal další dávku léků. Zachvěla se, přitiskla se k mé dlani a zašeptala:

„Díky, Prattere… Už je to lepší.“

„Nejsem Pratter,“ odpověděl jsem docela klidně. „Jsem lord z planety Země, tvůj rituální ženich, se kterým jsi dosud neměla zájem se seznámit.“

„Promiň. Jak se jmenuješ?“

„Sergej. Nebo Serž.“

„Raději Sergej. Zní to nezvykle…“

Otevřela oči a směšně se nasupila.

„Vypadám příšerně, viď? Přetížení bylo nejméně deset…“

„Jsi krásná, princezno. A ty červené pihy zmizí.“

„Takže to opravdu byla desítka. Oči mám zřejmě stejně červené jako ty.“

Přikývl jsem. Pokud mám stejně červené oči jako princezna, mohl bych bez nalíčení představovat upíra v hororovém filmu. Naše žíly dostaly zabrat…

„Letíme normálně, Sergeji?“

Pohlédl jsem na autopilota. Kontrolka svítila zeleně.

„Ano.“

„Uspěli jsem. Bála jsem se, že se flyer rozpadne. Tyto stroje nejsou určené na takové kousky. Nemají gravitační kompenzátory jako bojové lodě. Kam letíme?“

„Na základnu císařských vojenských vzdušných sil.“

„Je zničená.“

„Nevadí. Můj instruktor všechno spočítal.“

„Jestli se zachráníme, bude velet armádě,“ řekla princezna rozhodně.

Ze seržanta na vrchního velitele? Dokáže si Hernado představit takovou kariéru? Připomenul jsem si nerovný boj na cestě k paláci a sklopil jsem oči.

„Tvou odměnu nebude moci přijmout, princezno.“

3. Prohraný souboj

Flyer nezklamal. Před přistáním jsme znervózněli, protože klesající stroj letěl dva nebo tři metry nad hřebeny skal. Kontrolky autopilota výstražně zčervenaly a křesla nás sevřela v obavě před nárazem. Flyer však skály přeletěl a snášel se do širokého horského údolí.

Dění jsme mohli sledovat jen videokostkou. Svit hvězd tmu spíše prohluboval, než s ní bojoval, a spolehlivé světlo měsíce planeta neměla. Ale možná to tak bylo lepší, nemuseli jsme se zbytečně nervovat.

Základna utrpěla méně, než jsem se obával. Skoro všechny budovy vypadaly celé, alespoň ve videokostce, a na obrovské přistávací a vzletové ploše jsme viděli jen dva nevelké krátery.

„Základnu obsadili Šorrejovi výsadkáři,“ uhodla mé myšlenky princezna. „Většina strojů je zřejmě v pořádku. Nechali tu stráže?“

„Dva nebo tři muži by tady být měli,“ odvětila princezna nejistě. „Půjč mi jeden meč, Sergeji. Bojuješ líp s pistolí.“

Spolkl jsem urážlivou poznámku a přikývl. Ostatně jsem opravdu vzal meč do ruky poprvé předevčírem.

Flyer se dotkl rovného povrchu přistávací plochy a plynule snižoval rychlost. Křídla se roztáhla v pravém úhlu a proměnila se v aerodynamickou brzdu. Po displeji autopilota přeběhla slova: Konec programu.

Pozvedl jsem se v křesle, odepjal pravý pás s mečem a podal ho princezně. Varoval jsem:

„Meč má nestandardně umístěné tlačítko broušení, na boku jílce. Myslete na to, princezno."

„Dobře. Sergeji, budeme používat tento flyer, co říkáš? Vydržel havarijní start bez poškození a hledat jiný vhodný stroj je velké riziko."

„Co je rychlejší – flyer, nebo bojový člun? Myslím při normálním letu se spuštěným motorem."

„Určitě člun."

„Potřebujeme tedy člun. Ostatně ve flyeru není palivo."

Princezna přikývla, nerada, jako kdyby se plně neztotožňovala s mými důvody. Potom se usmála.

„Máš pravdu. Člun má kompenzátor přetížení, startuje mnohem lépe. A hranice neutralizujícího pole je pouhý kilometr odtud."

Flyer stanul. Otevřel jsem příklop a vylezl ven. Světlo z kabiny umožňovalo vidět šest až sedm metrů kolem. Ale v podstatě bylo nutné spoléhat na sluch.

Ticho. Slaboučké závany větru, šustot z kabiny.

„Všechno je v pořádku," řekl jsem přesvědčivě.

Princezna vylezla ven:

„Měla by tu být světla, ale… Sergeji!"

Skočil jsem stranou a tasil meč. Bože, za chvíli tento pohyb bude automatický na každý podezřelý zvuk. A určitě bude zachraňovat život jako tentokrát.

Tam, kde jsem před okamžikem stál, zasvištělo ostří ostroplochého meče. Brousící plamínek a uviděl jsem nevysokou postavu nepřítele. Vrhl se do nového útoku.

„Utečte, princezno!“ vykřikl jsem a zaujal obranný postoj. Na vytažení pistole nebyl čas. „Utečte!“

Útočník ztuhl. Otočil se k princezně, která nehodlala utíkat a vytahovala z pochvy meč. Rozpačitě zvolal:

„Princezna?“

Dívka se napřímila, její meč vklouzl zpět do pochvy. Chladně pronesla:

„Správně. Předpokládám, že po havarijním startu nejsem k poznání. Ale jsem to já.“

Muž padl na kolena. Doslova jako podťatý. Hodil před sebe meč, až zařinčel. Vysokým, mutujícím hlasem prohlásil:

„Můj meč, má krev, má čest leží u vašich nohou.“

Aniž jsem odložil zbraň, došel jsem blíž. Bojovat se dnes zřejmě nebude.

„Kdo jsi?“ Princeznin hlas zůstával povýšený a velitelský.

„Lans Dari, kadet druhé letní školy,“ odvětil mladík se špetkou hrdosti. Mohlo mu být asi sedmnáct…

„Jsi ze slavného rodu,“ pronesla princezna zamyšleně. „A jistě víš, jaký je trest za napadení císařské rodiny. I neúmyslné…“

„Smrt,“ odpověděl mladík pevně. „Vím a…“

„Počkej! Naštěstí jsi nenapadl mě, ale lorda z planety Země. Je mým ženichem, ale ještě se nestačil stát manželem. Tvůj život je v jeho rukou.“

Mladík se pozvedl z pokleku a šel ke mně. Jako představitel slavného rodu byl ve srovnání s pozemským lordem zřejmě odvážnější. Mluvil však nadále uctivě a pokorně:

„Má krev je vaše, lorde. Jsem vinen a přiznávám to.“

Zvědavě jsem si Lanse prohlížel. Neměl ochrannou kombinézu, jen přiléhavý oděv z černé kůže s nějakými nášivkami. Vlasy měl ovázané tenkou bílou stuhou, vyšívanou nití červenou jako měď. A z předpokládaného věku bylo klidně možné odečíst ještě rok. Mladíček. Ale hrdý, disponovat jeho životem dovolil jen mně. Meč a čest patřily princezně.

Usmál jsem se a poklepal mu na rameno. Řekl:

„Krev si ponechej. Meč zvedni, bude se princezně ještě hodit. A čest máš určitě trvale.“

Princezna na mě pohlédla s údivem a současně souhlasem. Má květnatá odpověď zřejmě odpovídala etiketě.

Mladík souhlasně přikývl a řekl:

„Po císaři a princezně je můj meč připraven bojovat za vás.“

„Meč nestojí za moc bez věrných a pevných rukou,“ ozvala se princezna zamyšleně. „Proč jsi nepřipomněl svého otce?“

„Plukovník Dari padl při obraně základny.“

Připadalo mi, že se v hochových očích zaleskly slzy, ale hlas se mu nezachvěl.

„Čestně dokončil svou cestu. Jsou na základně nepřátelé?“

„Už ne. Bylo zde pět vojáků a důstojník.“

„Kde jsou?“

„Na dně propasti.“

„Zabil jsi je docela sám?“

„Ano. Tři v čestném boji, tři zezadu. Zasloužili si takovou smrt.“

„Jak to, že jsi přežil přepadení základny?“ pokračovala princezna ve výslechu.

„Seděl jsem ve vězení. Nenašli mě a za den jsem se dostal ven sám,“ odpověděl Lans hořce.

„Zač jsi byl potrestán?“

„Za souboj.“

Pocítil jsem zvláštní směsici úcty a závisti. Tento urozený mladíček ovládá zbraň mnohem lépe než já. Není to udivující, ale urážlivé.

„Lansi, musíme dostat člun na havarijní ranvej. Jsou na letišti nepoškozené stroje?“

„Vedle havarijní ranveje stojí člun giarských gardistů. Je úplně v pořádku, ale odlet jsem neriskoval. Neumím havarijní start.“

Radostně jsme na sebe s princeznou pohlédli.

„Ten umí málokdo," přikývla princezna. „Ale nebude třeba. Máme program pro autopilota."

Lans zavrtěl hlavou.

„Program nepomůže, princezno. Jejich autopiloty mají jiné kódování signálů, i když vlastní řízení je shodné."

„V tom případě potřebujeme člun naší armády."

„Funkční čluny jsou na třetí a čtvrté ranveji." Lans na mě pochybovačně pohlédl. „Za čtyřicet minut ho ve dvou dotlačíme na start."

„Ve třech."

„Tedy za třicet minut."

„To není tak hrozné. I kdyby byl generátor pole odpojen hned po objevení lorda, k obnovení neutralizujícího pole je třeba nejméně hodina. Máme dost času."

Lans přikývl:

„Dobře, princezno. Jdeme ke člunu."

Mladík šel první a ukazoval cestu. Následovala princezna, jako poslední já. Něco ve mně protestovalo proti tomu, co se dělo. Raději bych důvěřoval Lansovým schopnostem řídit člun, než tlačit půl kilometru ohromný těžký disk. Možná to byla reakce na to, jak se princezna při setkání s ním změnila v panovačnou a energickou velitelku. Nebo jsem jen líný?

*

…Posilovače svalů v kombinéze nám nepomáhaly dlouho. Sto metrů jsme s princeznou tlačili člun bez nejmenšího úsilí. Potom se baterie vybily a připojil se k nám Lans. Ale nedalo se to srovnat. Bojovat uměl, ale silný moc nebyl.

Za dvacet minut jsme urazili asi polovinu dráhy, orientovali jsme se jen podle osvětlené kabiny našeho flyeru. Potom princezna poprosila:

„Musíme se zastavit a odpočinout si. Už nemůžu."

„Stojící člun neroztlačíme,“ zavrčel jsem při pohledu na hladký kovový bok. „Lehčí je tlačit pohybující se stroj než ho znova uvádět do pohybu.“

„Odpočineme si jen pět minut,“ pohlédl Lans na princeznu. „Za tu dobu se baterie kombinéz trochu dobijí a člun zase roztlačíte.“

Pocítil jsem zvýšený odpor. Princezna a hned po ní Lans už netlačili. Několik sekund jsem se snažil tlačit mnohatunový člun sám, ale pak jsem se zastavil. Mlčky jsem ulehl na teplý beton. Princezna usedla vedle mě. Lans zůstal stát.

„Máte nádherné nebe, princezno,“ řekl jsem tiše při pohledu vzhůru. „Spousty hvězd.“

„Jsi nespokojený s tím, že jsme zastavili, lorde?“

„Na útěku se nesmí myslet na odpočinek. Ostatně jsem také unavený, princezno. Možná máš pravdu.“

Lans na nás zíral. Princezna ledabyle prohodila:

„Nevšímej si této malé rodinné hádky. Lord má právo se se mnou přít.“

„Jistě, princezno.“

Snažil jsem se uvolnit, dát odpočinout každé buňce svého těla. Jasné plaménky hvězd a poryvy chladného větru. Temná silueta člunu a Lansovy postavy. Unavené oddychování dívky a zdálky se blížící svištění…

„Co je to za zvuk, Lansi?!“

Vyskočil jsem a pohlížel směrem k sílícímu svištění. Mrkla hvězda, na okamžik zakrytá klouzajícím stínem. A další, těsně nad obzorem.

„To je flyer,“ řekl bezradně Lans. „Flyer přistávající s vypnutým motorem.“

Princezna se dotkla mé ruky a řekla chvějícím hlasem:

„Někdo riskoval stejnou cestu jako my, K havarijnímu startu bez přípravy se mohl odhodlat jen jeden člověk.“

„Šorrej,“ řekl jsem bez váhání. „Vím, jedině on. Asi jsme příliš spoléhali na neutralizující pole.“

Vlastně jsem to čekal. Všechno šlo příliš hladce. A princezny se snadno neunášejí.

Brzy bude muset za to všechno někdo zaplatit. Já.

„Můžeme se schovat v základně," navrhl Lans. „Znám všechny průchody a skrýše, nenajdou nás."

„Šorrej nás nenajde. Ale až pole zmizí, jeho vojáci tady všechno pročešou."

Princezna se otočila ke mně a tiše řekla:

„Prohráli jsme, lorde. Děkuji ti, že jsi mi chtěl pomoci."

„Proč prohráli?" dostal jsem vztek. „Ve flyeru moc vojáků být nemůže, budeme bojovat."

„Tam žádní vojáci nebudou," namítla princezna. „Šorrej přiletí sám. Ale ani ty, ani Lans, ani my tři, ba ani četa nejlepších vojáků planety ho nedokáže porazit."

„Proč?"

„Je nejlepší mistr ve vesmíru," odpověděla princezna prostě. „Někteří lidé si myslí," pokusila se o úsměv, „že není člověk. Je ničema a lotr, ale přesto nejlepší bojovník světa."

Lans na nás upřeně hleděl. Otočil jsem se k němu:

„Co na to řekneš, kadete Lansi Dari?"

Mladík umíněně prohlásil:

„Má krev, můj meč, má čest jsou vaše."

Opět jsem pohlédl na princeznu. Přitáhl jsem ji k sobě a zahleděl se do očí modrých jako pozemské nebe. Tento kousek pozemského nebe zůstane se mnou i v této cizí zemi.

„Vzpomínáš si, co jsem ti řekl v paláci?" zeptal jsem se. A pocítil jsem, jak se mi hlas zachvěl zrádnou, odpouštějící něhou. „Láska stojí za smrt, princezno. Miluji tě. Vždycky jsem tě miloval."

Deset metrů od nás jsem zaslechl hluk. Šorrej nehodlal mařit čas dlouhým přistáváním na hladké dráze letiště. Donutil stroj složit křídla a přistál vedle nás.

Odstoupil jsem od princezny a sledoval, jak se pod tíží flyeru skládají křídla-tlumiče, jak se otevírá příklop a na beton vyskakuje vysoký, urostlý muž v bílé, matně zářící kombinéze. K čertu, navíc je pozér! Meč v nachové pochvě,

o polovinu delší než normální, dlouhé světlé a rozcuchané vlasy, rozhodný krok… Hollywoodský režisér by dal svou nesmrtelnou duši za právo obsadit ho do akčního filmu. A neprohloupil by.

Šorrej se přiblížil a já jsem vykročil dopředu. Ale nevšímal si mě. Promluvil a jeho hlas, který jsem znal jen z rádia, byl neskutečný. Měkký, ale současně silný, přímo hypnotický…

„Jsem rád, že jsem vás zde zastihl. Nemá smysl přenášet náš drobný spor na území Chrámu. Chystáte se tam přece, princezno?“

Mlčela. Odpověděl jsem já a snažil jsem se vložit do svého hlasu stejný klid:

„Nesnaž se nás zastavit, Šorreji. Nemáš na to sílu.“

Poprvé na mě pohlédl a posměšně se usmál:

„Takže ty jsi ten pozemský lord. Hezká společnost: má budoucí žena, sebevědomý divoch a vylekaný mladíček. Ostatně ten může odejít. Nerad zabíjím děti.“

Lans vyrazil vpřed a křikl hlasem plným nenávisti:

„Urazil jsi mě! Tví vojáci mi zabili otce! Vyhrožoval jsi císaři a princezně! Vyzývám tě na souboj!“

Asi jsem ho měl zastavit, ale nestihl jsem to. Šel proti Šorrejovi s mečem, ten však jen pokrčil rameny.

„Každý si volí svou cestu, mladíku…“

Vytasil meč tak rychle, že jsem tento pohyb vůbec nezaznamenal. Přeběhly brousící plamínky. Lans udělal výpad – rychlý, dokonalý výpad na Šorrejovy nechráněné nohy… A zařval bolestí.

Už nikdy nechci něco takového vidět. Stejně jako princezna jsem chtěl říci, že tak se zabíjet nesmí. I za hranicemi dobra a morálky jsou meze, které se nemají překračovat.

Šorrej neuhnul ani neodrazil úder. Neuvěřitelně rychlým pohybem udeřil sám a přesekl Lansovi zápěstí. Meč, který nadále svíraly tenké chlapecké prsty, upadl na beton. A Šorrej pokračoval. Každým úderem usekl kousek živé tkáně.

Jeho meč rotoval jako fréza a odsekával chlapcovu ruku až k rameni. Beton pokryly cákance krve, které se okamžitě slily ve tmavé louže. Potom Lans upadl. Zemřel ještě vestoje, zabila ho bolest, kterou člověk nedokáže snést.

Šorrej přebrousil meč, vložil ho do pochvy a zádumčivě řekl:

„Zvolil si svou cestu a zemřel čestně. To každý nedokáže.“

Mlčeli jsme. Princeznin obličej byl bílý jako sníh, divil jsem se, že ještě dokáže stát.

„Měla jste se otočit, princezno,“ řekl Šorrej laskavě. „Proč se máte na něco takového dívat? Havarijní start vaší kráse nijak neprospěl.“

Přetížení při startu Šorrejovi zřejmě nijak neublížilo. Uchopil jsem ostroplochý disk a v duchu zašeptal:

„Zemřeš. Nyní musíš zemřít…“

Hodil jsem na Šorreje svůj spolehlivý granát.

Šorrej mávl rukou, jako kdyby odháněl dotěrnou mouku. A v prstech pevně svíral disk.

„Barbarská, podivuhodná zbraň,“ řekl smutně. „Před rokem jsem uvěznil tři vědce, kteří předvedli podobnou. Šermířské umění se nesmí srovnávat s úskočným přepadením. Ale ty jsi ho uvedl do provozu, a je to tudíž tvá vina. Jsi schopný a odvážný, což tě omlouvá.“

Ostroplochý disk se zabořil do boku člunu.

„Zabiji tě čestně, mečem,“ pokračoval Šorrej. „Princezno, jste svědek, že na rozdíl od lorda dodržuji pravidla souboje.“

Pomalu šel ke mně. Ustupoval jsem, nohy mě samy nesly dozadu.

„Žádný souboj nebude,“ řekl jsem a tasil pistoli. „Přijde trest, jaký zasloužíš.“

Pistole sebou cukla jako odpověď na stisk spouště. Vychrlila dávku drobných disků, celý zásobník. Čtyřiadvacet maličkých poslů smrti.

Šorrejova postava se doslova rozmazala, její obrysy zmizely. Jako kdyby se záznam hodně rychlého tance pustil

dvakrát nebo třikrát rychleji. Zdálo se mi, že disky našly svůj cíl, že vidím předsmrtnou agónii, záškuby těla rozervaného na kusy. Ale Šorrej se narovnal a starostlivě pohlédl na své rameno.

„Udělal jsi mi bolest," prohlásil ukřivděně. „Jeden disk mi roztrhl kombinézu a natrhl mi sval."

„Nejsi člověk," zašeptal jsem a odhodil pistoli. „Jsi stroj, bojový robot…"

„Roboti nevládnou světům. Jsem člověk, takový, jaký má být. Geny, které stvořily mé tělo, byly odebrány z tisíců lidí. Jsem ideální člověk."

„Takže nenávidím ideální lidi," řekl jsem a zastavil se. Ustupovat nemělo smysl. Opět se ozvalo zraněné rameno. Je to legrační, ale ranil jsem Šorreje do stejného místa.

„Tím se nic nemění. Vytas svůj meč, lorde z neexistující planety."

Jako hypnotizovaný jsem vytáhl meč. Šorrejova zvláštní věta mě bodla a hned zmizela. Prohrál jsem…

„Na každého čeká jeho konec," přibližoval se beze spěchu Šorrej. „Zemřeš krásně a bez trápení. O tomto souboji se dozvědí mnozí a potvrdí správnost mého jednání. Věděl jsem, jak zemřeš, ještě předtím, než ses objevil. Všechno je třeba řešit včas. Braň se, lorde."

Naše meče se střetly. Bil jsem se jako automat, mechanicky opakoval obranné figury úvodního kurzu. Meč v Šorrejových rukách doslova tančil, mého ostří se skoro nedotýkal. Záhy jsem však pochopil, co dělá.

Odsekává můj meč po centimetrech. Zkracuje ho. Mění ho v okousaný zbytek, jako špačka tužky.

V bezmocné zuřivosti jsem učinil výpad, složitý komplex úderů ze závěrečné části kurzu. Meč byl okamžitě o polovinu kratší.

Šorrej uznale přikývl:

„Umíš víc, než jsem si myslel. Mohl by ses stát zajímavým soupeřem… časem. Takže pravidla souboje jsou splněna. Nastal čas…"

„Stůj!“ stěží jsem poznal její hlas. „Stůj, Šorreji! Soubojová pravidla vyžadují, aby silnější položil poslední otázku!“

„K čemu jsou teď pravidla, princezno?“

Její hlas zazněl smutně a bezbarvě:

„Je ti snad můj názor úplně lhostejný, Šorreji?“

Šorrej na ni zamyšleně pohlédl a zdvořile přikývl:

„Dobře, princezno. Souhlasím. Lorde z planety Země, prohrál jsi souboj. Souhlasíš s tím že se vzdáš svých práv a strávíš zbytek života ve vyhnanství ve svém světě, bez práva ho opustit?“

Uviděl jsem, jak se princezniny rty pohnuly. Šeptala, rozeznal jsem slova: „Řekni, že souhlasíš, lorde.“

Šorrej čekal a zvědavě na mě pohlížel Nespěchal. Mohl si dovolit mnohé, včetně milosti pro neúspěšného soupeře. Měl v ruce všechny karty, kdežto já…

Zamrazilo mě. Zbyl mi poslední trumf. Zbraň Rozsévačů. Křišťálové válečky v kapse kombinézy.

„Šorreji, vzpomínáš si, co jsem řekl tvým strážcům při proniknutí do paláce?“

„Nic nezapomínám, hračičkový lorde. Řekl jsi, že máš donést zbraň Rozsévačů.“

Pomalu, tak, aby mé pohyby nevypadaly výhružně, jsem vytáhl z kapsy křišťálový váleček a sevřel ho v prstech. Zdůraznil jsem každé slovo:

„Nelhal jsem, Šorreji. Mám v ruce zbraň Rozsévačů. Propusť nás s princeznou – nebo zemři.“

Jeho téměř hmatatelný pohled se zastavil na tenké křišťálové „tužtičce“. Na okamžik se zatvářil napjatě, pak napětí povolilo.

„Blufuješ, lorde,“ řekl pohrdavě. „Zbraně Rozsévačů zmizely s nimi. A to, co zůstalo, nemohlo padnout do rukou divocha. Slyšel jsi mou nabídku. Odpověz.“

Pohlédl jsem na princeznu. Hernado tvrdil, že zbraň Rozsévačů dokáže zničit město nebo planetu. Zachrání se

dívka, která stojí deset metrů od nás? Mám právo ji vystavit smrtelnému riziku?

Princezna začala opatrně vytahovat meč z pochvy. Sotva znatelně přikývla. Myslí si, že protahuji čas! A chystá se napadnout Šorreje zezadu…

Láska stojí za smrt.

„Nevzdám se svých práv, Šorreji."

Sevřel jsem prsty a pokusil se tenký váleček rozlomit. Nešlo to. Jako kdybych chtěl ohnout ocelový stožár.

„Tak zemři, divochu."

Dál jsem svíral nepoddajný váleček a současně pozvedl zbytek meče v marné snaze o obranu. Šorrej zaútočil. Nádherný, na milimetr vypočtený výpad, nepochybně poloviční silou a třetinovou rychlostí. Takový, abych nebyl schopen něco udělat, ale naplno pocítil bezmocnou hrůzu před zvedající se čepelí. Dokonce jsem si tento úder připomněl, byl jedním z nejefektnějších a nejnebezpečnějších složitých výpadů. Rána pronikající k srdci, která neponechá ani chviličku na „slepení" tkáně přeťaté ostroplochým mečem. Úder hodný mistra… Šorrejův meč opsal krátký oblouk a odsekl zbytek mého meče u samého jílce. A zamířil k hrudi. Spatřil jsem, jak se úzké ostří dotýká mé kombinézy.

V tom okamžiku se křišťálový váleček zlomil. Snadno, jako docela obyčejná tužka. Zbraň Rozsévačů sama rozhodla, kdy má zasáhnout…

Nastala tma.

4. Únos princezny podruhé

Podobalo se to hyperprostorovému skoku. Tentokrát bez fontány jasných barev, omamné lehkosti, bezdůvodné euforie. Naopak. Vědomí zahalila mlha. Nedokázal jsem myslet, dokonce se ani polekat nebo podivit, a na cizí,

neosobní a lhostejný hlas, znějící v hloubi mého mozku, jsem nijak nereagoval:

„*Temporální granát aktivován. Jste v bezpečí.*“

Letěl jsem tmou. Obklopovalo mě nehybné ticho a klid. Nevnímal jsem své tělo, ale vnímal prudký pád. Křišťálový váleček se tedy nazývá temporální granát. Zajímavé.

„*Použití odůvodněné, nebezpečí prvního stupně, doporučen návrat do třetího uzlového okamžiku…*“

Zábavná zbraň. Dokáže radit. Vidí to lépe. Rozsévači uměli bojovat.

„*Rozhodnutí přijato.*“

Tma zmizela. Opět jsem byl sám sebou a stál vedle Hernada u otevřeného podzemního hangáru.

*

Rudé slunce klesalo za obzor. Obloha byla černá jako dehet. Na průhledném trupu flyeru i šedém pancíři bojového člunu přebíhaly červené záblesky.

„V poušti bývají často prašné bouře,“ řekl Hernado. „Ale sem vítr hned tak nepronikne.“

Myslel jsem přesně jako nikdy. Pamatoval jsem si vše, co se se mnou stalo do okamžiku, kdy mě temporální granát Rozsévačů odeslal do minulosti. Ale Hernado si zřejmě nepamatoval nic. Pro něho, stejně jako pro princeznu, Šorreje, Lanse, všechny lidi na planetě – stejně jako v celém vesmíru – se ještě nic neudálo. Hernado nekryl můj průnik do paláce, gardisté nepadali pod výstřely pistole, princezna neplakala na mé hrudi, kadet Lans nezemřel strašlivou smrtí. A Šorrejovo ostří se nedotklo mé hrudi, aby probodlo srdce.

Zbraň, která nezabíjí. Poslední trumf, možnost znovu sehrát prohraný souboj. Křišťálová tužtička eliminující všechny chyby.

„Pokud flyer zasáhnou a palivo vybuchne, usmažím se.“

To byl můj hlas. Pronesl jsem stejná slova jako předtím. Rty se pohybovaly bez mé vůle.

Zachvátila mě hrůza. Jsem odsouzen k zopakování prošlé cesty? Budu nucen dělat totéž, co tehdy?

Hernado mi podal programové disky. Vzal jsem je, zastrčil do kapsy… a napjal jsem se, zadržel ruku.

Zpočátku to bylo obtížné. Jako kdybych odtahoval nepoddajnou gumovou plachtu, ovíjející celé tělo, nebo se prodíral hustou tekutinou. Potom napětí zmizelo. Opět jsem ovládal své tělo.

Sáhl jsem do kapsy, kde spočívaly temporální granáty, a nahmatal jsem jen jeden váleček. Správně, tak to musí být.

„Startujeme? Bude lépe, když pronikneš do paláce před setměním.“

Mlčky jsem mu podal ruku. Automaticky, bez nejmenšího úsilí. Strach už zmizel, pochopil jsem, že v libovolném okamžiku mohu podrobit tělo vlastní vůli a uniknout z proudu kdysi probíhajících událostí. Zůstal jen údiv, proč Rozsévači vymysleli takového autopilota, z jehož vlivu lze uniknout jen se značným úsilím. Ovšem odpověď se nabízela sama. Překonatelná posloupnost mého jednání umožňovala zachovat beze změny všechny zdařilé události, od neuvědomovaných slov a gest, nutících Hernada změnit rozhodnutí o útěku z planety, až po přesnou střelbu do padajících gardistů. Doslova jsem se stal postranním pozorovatelem svého těla. A mohl jsem ho používat jen tehdy, kdy to bylo opravdu nutné. Například uniknout z letiště před Šorrejem. Nebo uhnout letícímu noži… Rameno mě teď nebolelo, a nepochyboval jsem, že rána zmizela beze stopy v okamžiku časového skoku. Ovšem vzpomínka na prožitou bolest byla hodně nepříjemná.

Přemýšlel jsem i při vstupu do kabiny flyeru, pohodlně jsem se usadil v křesle. Uslyšel jsem Hernadův hlas:

„Zapni autopilota.“

Dotkl jsem se žlutého tlačítka a usmál se úsměvem, který předtím nebyl. S autopilotem přiletí k cíli nejen flyer, ale

i jeho pilot. Šikovnou věcičku Rozsévači udělali. Zvláštní, jak snadno jsem uvěřil jejich zbrani a zbraň mě uznala.

„Už letíš, Serži.“

Jistě, letím. A ty poletíš se mnou, třebaže to ještě nevíš.

„Ještě jednou hodně zdaru, lorde.“

Najednou jsem se zastyděl. Jsem bídák, nepřející mrcha! Přiletím do paláce a Hernado zahyne v nerovném souboji! Musím ho varovat, musím…

„Ještě jednou děkuji, učiteli.“

Varovat? Hernado je opatrný i bez mých rad. Zakázat mu vstup do paláce? Pak zahyne výstřely hlídkových člunů. Východisko neexistuje. Temporální granát poskytne druhý pokus, ale jen svému majiteli. Ostatní nebere v úvahu.

Východisko neexistuje. Hernado si sám zvolil svou cestu.

Zato Šorrejovou rukou nezahyne kadet Lans. S princeznou se dostaneme do Chrámu Všehomíra.

Láska stojí za smrt. Škoda, že se těmito slovy nedá uchlácholit svědomí.

Autopilot vedl flyer k paláci.

*

Všechno se opakovalo. Události probíhaly znovu jako v opětovně promítaném filmu. Snímek za snímkem. A pouze já jsem znal scénář předem.

Hlídkové čluny, příliš dlouho se rozhodující, jestli mě mají zničit… A Hernado, odpoutávající jejich pozornost.

Sad soch na střeše paláce. A dva gardisté, první oběti mé pistole.

Běh chodbou do návštěvního sálu princezny. A ostroplochý disk vržený proti Šorrejovým vojákům, kteří zahradili cestu.

Princezna mě zpočátku nepoznala. A její prosba, abych se otočil…

Soustředil jsem se, abych unikl z proudu probíhajících událostí. Princezna se převléknout do kombinézy musí. Ale obdržet ránu nožem kvůli jejímu studu jsem znovu nehodlal.

Otočil jsem trošku hlavu a pohlédl na tmavé obdélníky oken mezi závěsy. Jako v zrcadle se v nich odráželo všechno, co se v místnosti dělo. Princezna svlékající roztržené šaty. Její služebná Dila rozbalující kombinézu.

Srdce se mi zběsile rozbušilo. Co se to se mnou děje, k ďasu? Nejsem desetiletý hošík, který si na školním záchodě prohlíží pornografické obrázky. Ani sedmnáctiletý jinoch, rozepínající roztřesenou rukou pásek na džínách přítelkyně. Viděl jsem takový gruppensex, který by záviděla i Emmanuela. Stávalo se, že jsem usínal v objetí jedné dívky a probouzel se u jiné. Vystřídal jsem tolik dívek, že si ani nepamatuji jejich jména…

Ale žádnou z nich jsem nemiloval.

Hleděl jsem na obnažené tělo, zahalené jen průhlednou pavučinou prádla. A pochopil, že už nebudu toužit po žádné ženě celého světa. Chci princeznu. Chci se dotýkat jejího těla nikoli přes elastickou kombinézu. A chci vnímat její něhu – jako odpověď na svou.

A zabít Šorreje, který chce totéž.

Tajné dveře ve stěně se otevřely, málem jsem tento okamžik propásl. A uhnul jsem vrženému noži stěží rychleji než poprvé. Pozoruhodný začátek.

„Lorde!“

Ostří dýky sklouzlo po rameni, protrhlo kombinézu a zanechalo na kůži škrábanec. Lepší než prve, ale přesto…

Rozzuřil jsem se. Neaktivoval jsem temporální granát proto, abych opět poslal na smrt Hernada, abych prověřoval předurčení…

„Tu máte!“ zařval jsem a vystřelil na gardisty.

A opět pět gardistů přežilo. Opět jsem jednoho zastřelil a v pistoli došly náboje. Jako prve jsem ustupoval před jejich dotíráním. Předurčení?

Jeden gardista se odkryl, napřáhl meč příliš daleko. Minule jsem mu poranil ruku.

Tentokrát jsem zasáhl srdce. Oním výpadem, kterým se mě pokusil zabít Šorrej. Ostří proniklo do hrudi a gardistovy tváře zalila smrtelná bledost. Ustoupil dozadu, meč vyklouzl z rány a kombinéza se sevřela, zacelila díru. Gardista upadl, podlomila se mu kolena… A přibíhající princezna nezasáhla jeho, ale jiného vojáka.

Předurčení zmizelo.

Za několik sekund vše skončilo. Stáli jsme s princeznou proti sobě a mezi námi ležela čtyři nehybná těla v kombinézách, skrývajících rány.

„Skvěle šermuješ," řekla princezna.

„Ty také."

„Učili mě to od dětství. Ale jak jsi zabil ostatní?"

Mé rty zaševelily:

„Pistole střílí ostroploché disky."

Opět jsem přešel „na autopilota". Změněná realita se snažila při sebemenší možnosti zaujmout výchozí pozici. Nu což, na tom není nic špatného.

Zamířili jsme k letišti.

Znovu jsme běželi nočním parkem. Strážný, zabitý ostroplochým diskem. Mučivé přetížení havarijního startu.

Flyer plachtil na základnu vojenských vzdušných sil. Tam, kde mě mají zabít.

*

Po krátké jízdě se flyer zastavil. Už s navyklým úsilím jsem se odpoutal od „minulého" toku času. Vysvětlovat něco dlouze Lansovi by bylo zbytečné.

„Lansi!" zařval jsem „Lansi Dari! Kadete!"

Princezna na mě udiveně pohlédla a zeptala se:

„Tvůj přítel na nás čeká?"

„Ano. Budoucí. Lansi!"

Ze tmy vyšel chlapec a ostražitě na nás pohlížel:

„Jsem lord z planety Země," nenechal jsem ho vzpamatovat. „Před pěti lety jsem se zasnoubil s princeznou."

Lans rychle pohlédl na dívku a nedůvěřivě se zeptal:

„Princezno… vy jste se zachránila?"

„Ještě ne docela," následovala lakonická odpověď. „Jsi syn plukovníka Dariho?"

Lans krátce, rychle přikývl. Uctivá a současně hrdá úklona.

„Ano. Padl za císaře…"

Následující větu jsem uhodl.

„Můj meč, má krev, má čest leží u vašich nohou, princezno."

Bylo to trošku směšné, směšné a mírně zahanbující. Věta opakovaná za jiných podmínek ztratila veškerý lesk, byla směšná a nabubřelá. Napomenul jsem se. Mladík vyslovil rituální formuli oddanosti a neváhal jít na jistou smrt.

„Nemáme čas, princezno," přerušil jsem je. „Šorrej nás už několik minut pronásleduje."

„Jak?"

„Havarijním startem… Lansi, dokážeš řídit člun, který stojí na havarijní ranveji? Mám program pro autopilota, ale nehodí se do ukořistěného stroje."

„Jak víte o člunu strážců?" Lansův hlas zněl ostražitě.

„Lansi, chlapče," řekl jsem tiše, ale pevně. „Nepochybuji, že jsi urozenější než já a vyrovnáš se mi titulem. Ale jsem starší a smím mít svá tajemství."

Lans přikývl:

„Přijměte mou omluvu, lorde. Nepochybuji o vás, ale překvapuje mě vaše informovanost…"

„Dokážeš ten člun řídit?"

„Učili nás to…" zrozpačitěl Lans. „Ale nikdy jsem neabsolvoval havarijní start, tím spíše v neutralizujícím poli."

„Musíme riskovat."

„Lorde, nedaleko je použitelný stroj naší armády. Kdybychom ho přisunuli blíž…"

„Lansi, nemáme čas. Musíš si vzpomenout na všechno, co vás učili.“

Lans ukázal na stranu: „Tak pojďte za mnou. Na havarijní ranveji budeme za deset minut.“

Když jsme následovali Lanse, princezna se tiše zeptala:

„Sergeji, nechápu, co se děje. Znal jsi toho kadeta dříve? Býval na tvé základně?“

„Ne,“ odpověděl jsem váhavě.

„Tak jak víš o ukořistěném člunu, jak víš o pronásledování, jak víš…“

„Princezno,“ řekl jsem měkce. „Musíte mi věřit. I když jsem hračičkový lord… z neexistující planety.“

Princezna se zachvěla. Minutu jsme šli mlčky, potom promluvila:

„Lorde, nepovažuji vás za hračičkového. To jsou Šorrejova slova. Ale už se vás začínám bát skoro jako panovníka Menchemu.“

„Šorrej Menchem je druhořadý herec, který se pokouší hrát supermana,“ odpověděl jsem zarputile. „Všechna jeho obratnost, síla, vychloubačnost nenahradí to hlavní.“

„Co je tady hlavní?“

„Umění improvizovat. Volit nestandardní řešení. Hraje roli, kterou si sám napsal, ale obává se v ní změnit jediné slovo.“

„Když dokážeš vypočítat události na deset kroků dopředu, není improvizace potřebná,“ namítla klidně princezna.

„Možná… Ale já jsem nikdy neuměl dobře počítat.“

„Takže jsi opravdový superman,“ řekla princezna s mírnou ironií.

Usmál jsem se:

„Možná, princezno. Na své planetě. Povíte mi, proč ji tak podivně nazýváte?“

„Ano. Až dorazíme k cíli a ty mi vysvětlíš zdroj svých nečekaných znalostí. I já musím mít nějaké tajemství.“

„Sama jste tajemstvím, princezno,“ řekl jsem galantně.

Dívka si upravila vlasy, které vyklouzly ze zlaté čelenky a usmála se:

„Jistě, můj lorde. Jinak bych nebyla princeznou.“

Lans, který šel vpředu a zjevně se pokoušel poslouchat náš rozhovor, se zastavil.

„Jsme zde, princezno a lorde,“ prohlásil zasmušile. „To je onen člun.“

Tento stroj se Hernadovu člunu příliš nepodobal. Byl skoro o polovinu větší, připomínal doutník, měl široká trojúhelníková křídla, která vystupovala z trupu.

„Výsadkový model,“ vysvětlil Lans. „Těžší než obyčejný, ale zato přizpůsobený k plachtění v neutralizujícím poli.“

Při otevírání vstupu Lans ještě jednou zapochyboval:

„Princezno, nejsem příliš dobrý pilot. Možná by bylo lepší dotlačit sem náš člun a startovat s automatikou.“

„To musí rozhodnout lord,“ odpověděla nevzrušeně princezna.

„Už jsem rozhodl.“

Lans se dál nehádal. V kabině, ve které bylo víc přístrojů než ve flyeru, stála čtyři křesla ve dvou řadách. Lans usedl na jedno z předních, my s princeznou za něj. Úzký oválný průlez vzadu zřejmě vedl do výsadkové části. Do člunu se vešlo nejméně patnáct až dvacet osob…

Lans několika dotyky kláves zapnul přístroje. Rozsvítila se před ním videokostka, skoro stejná jako ve flyeru. Předklonil jsem se a pozoroval různobarevná světélka. Růžový záhyb ochranného pole – byli jsme na jeho samé hranici, miniaturní kopie paláců na Zlomeném zubu… Zelený bod, který k nám plul od bývalé císařovy rezidence.

„To je Šorrej,“ dotkl jsem se chlapcových zad. „Použil havarijní start. Kdybychom se snažili dotlačit sem druhý člun, zastihl by nás. Chápeš, co by se pak stalo?“

„Zabil by vás, lorde. A mě také. Princeznu by odvedl zpátky.“

„Správně. Nezapomeň, že nyní je ve tvých rukách osud princezny a tedy i celé planety. Pokud se dostaneme za

hranice neutralizujícího pole, Šorrej nás nedostihne. Prohraje a bude nucen se s hanbou vrátit do své říše. Jestli zahyneme, Šorrej se stane posmrtným manželem princezny. Je ti to jasné?“

„Udělám, co bude v mých silách, lorde.“ Připadalo mi, že poprvé v této realitě zazněla Lansova slova bez nejmenší stopy pohrdání.

„Tak začneme.“ Uvelebil jsem se v křesle a vytáhl z kapsy druhý, poslední temporální granát. Třeba chlapec nezvládne řízení a potom křišťálový váleček přelomím.

Samozřejmě pokud to stihnu.

5. Chrám

Roztlačit člun nebylo nutné, stál přímo na startovní ranveji, a Lans jen uvolnil brzdy, či přesněji to, co udržovalo výsadkový člun na nakloněné ploše.

„Zase bude přetížení,“ pronesl jsem rezignovaně, když se stroj dal do pohybu.

Princezna zavrtěla hlavou:

„Ne, lorde. Přetížení víc než o polovinu eliminuje gravitační kompenzátor.“

Pochybovačně jsem pokrčil rameny. Při slovech „gravitační kompenzátor“ jsem si představil nějaké pružiny nebo hydraulické tlumiče zabudované v křeslech. S podobným zařízením se na Zemi hodně experimentovalo, ale fungovaly jen v románech Julese Verna a jeho následovníků.

Princezna vycítila mou skepsi.

„Podívej se na strop, Sergeji. Vidíš tu černou kouli?“

Uprostřed stropu bylo opravdu instalováno nepochopitelné zařízení. Tenký kroužek namodralého kovu obklopoval uhlově černou kouli velkou jako fotbalový míč. Koule byla do poloviny zapuštěná do stropu bez jakékoli spáry.

„Pozoruj ji, až budeme v nejnižším bodě rozjezdu. Koule se sevře a bude absorbovat gravitaci, potom se zase rozšíří a bude ji vydávat. Množství gravitace, které působí na člun, zůstane stejné, ale prodlouží se v čase a bude proto nižší.“

Pohlédl jsem na videokostku. Člun se blížil ke svislému sešupu. Lans ho zatím vedl rovně, ale udrží ho na můstku?

„Pokud ta koule funguje, jedná se o geniální vynález. Je z vaší planety?“

„Ne,“ odvětila princezna suše. „Gravitací se nezabýváme. ‚Koule‘, jak jsi to nazval, je jedním z mála zařízení Rozsévačů, které umíme ovládat. To byla taková zmizelá civilizace…“

Zase Rozsévači! Ovládali čas, ovládali gravitaci… A vyhynuli? Vnitřními rozbroji? Příliš primitivní. Jako varovná historická bajka: když budeš hodně bojovat – zmizíš, jako Rozsévači.

Člun sklouzl dolů, zadržel jsem dech. Se stavem beztíže gravitační kompenzátor zřejmě bojovat nehodlal. Přesněji to nepokládal za potřebné. Lans se předklonil, až se skoro dotýkal obličejem přední obrazovky. Jeho ruce ležely na ovládacím panelu jako přilepené. Obrazovku bleskově zaplnil oblouk startovacího můstku…

Přetížení nás měkce vtisklo do křesel. Opravdu půldruhého G, ne víc než v rozjíždějícím se autě. Pohlédl jsem na gravitační kompenzátor – plynule se smršťoval, zmenšoval na velikost velkého jablka. Po tmavém povrchu probleskovaly bílé jiskřičky výbojů.

„Kupředu, kupředu, Lansi…“ šeptala princezna. Hoch ji ale stěží slyšel.

Člun vjel na můstek. Vyletěl z dráhy a ihned měkce dosedl, klovnul přídí. Křídla zašuměla a rozvinula se, moc se však nezměnilo. Člun letěl jako silnou, zkušenou rukou hozená, ale přesto zoufale těžká sekera. Gravitační kompenzátor se zvětšoval a opět nás zatěžoval jen půldruhým G. Jako kdyby nás chtěl zbavit pocitu, že letíme.

Padali jsme. Padali po smrtelně srázném svahu, na skály zvedající se vysoko k obloze. Dokáže kompenzátor pohltit energii pádu? Změnit ji v nepříjemný, ale ne smrtící? Po experimentování jsem už netoužil. Raději jsem sevřel v dlani temporální granát. Až bude chybět ke skále deset metrů…

Na panelu zablikala řada barevných světélek. Rozsvítila se další obrazovka. A někde za námi, na zádi, se ozval vysoký svištivý zvuk.

Nedošlo k žádnému škubnutí, pořád stejné přetížení nás tisklo do křesel. Ovšem gravitační kompenzátor se opět svíral a skály rychle klesaly dolů. Motory začaly pracovat. Stoupali jsme. Neutralizující pole paláce zůstalo za námi. Teď ať se s ním vypořádává Šorrej.

„Děkuji ti, Lansi Dari," řekla princezna laskavě. „Jsi skvělý pilot, zapamatuji si to."

Hoch se otočil k nám. Chvíli váhal a pak smutně řekl:

„Jsem hodně špatný pilot, princezno. Udělal jsem dvě nebo tři chyby, které nás mohly zahubit. Ale člun zablokoval ruční řízení a zachránil nás. Zřejmě měl v automatice vložený program havarijního startu."

Otřásl jsem se. Bylo snad naše veškeré úsilí v minulé realitě zbytečné? Ztráceli jsme čas tlačením těžkého člunu přes celé letiště a přitom na nás na startu čekal funkční stroj. A Lans zemřel jen proto, že špatně znal nepřítelovu techniku…

„Budeš potrestán," ozvala se princezna známým přísným hlasem.

„Vím."

„Myslím, že plně postačí měsíc… výuky pilotáže s nejlepšími instruktory planety. Ovšem až po vítězství."

Lans vážně přikývl:

„Podle rozkazu, princezno."

„Lansi, provinil ses vůči mně," zasáhl jsem. „Trest proto bude zvýšen… mou trvalou osobní kontrolou během toho měsíce."

Lans přikývl a uvažoval o tom, co slyšel. Princezna nevydržela a rozesmála se, když si představila tento neobvyklý trest, po kterém toužil každý mladík její planety, a jak se ukázalo, i divoch, její budoucí manžel. Za okamžik jsme se smáli všichni, tři šťastlivci, letící vstříc neznámé budoucnosti.

*

Let trval tři hodiny. Podle Lansových slov bylo možné letět vyšší rychlostí přechodem do stratosféry. Ale tam by nás mohly najít a sestřelit Šorrejovy orbitální hlídky. Pokud jsme se vlekli nad skalami, bylo skoro nemožné nás zaměřit.

Princezna spala nebo předstírala, že spí. Lans se plně věnoval řízení. Já jsem podřimoval, jen občas otevřel oči a pohlédl na videokostku. Pod člunem se táhla velice neutěšená krajina: skalnaté hory skoro bez stromů, úzká údolí, podobná korytům vyschlých řek. Potom se objevila pahorkatina s občasnými oky mělkých a patrně slaných jezer.

Pociťoval jsem příliš velkou únavu, než abych promýšlel další postup. Plánování opravdu není mou silnou stránkou. Ať se tím zabývá Šorrej, „ideální člověk“, produkt hloupého genetického experimentu. Ale možná najde východisko. Princezna i Hernado jsou příliš přesvědčeni, že zpochybnit sňatek uzavřený v Chrámu Všehomíra není možné.

Pohlížel jsem dlouho na spící dívku. Princezna. Dívka mých snů. Zamilovala se a vrátila se na vzdálenou planetu svého otce. Mého budoucího tchána… Bezděčně jsem se usmál. Můj tchán císař. Báječný název budoucích pamětí… Nebo ne, pokud existuje tchán, pak nepochybně i tchyně. Má tchyně císařovna! Stostránková brožura s polonahými kráskami a planoucími hvězdolety. A u pasu musí krasavici viset ostroplochý meč bez pochvy… Vydání se ujme soukromá firma s ambiciózním názvem typu Renesance nebo

Saň. A vyjde jako „fantastika“, což zaručí poptávku. Přestal jsem se usmívat.

K čertu, copak jsem ještě nepoznal, že toto všechno je skutečné! Opravdu jsem vpadl do centra mezihvězdné války! A princezna, pokud se dostaneme živí do Chrámu, se stane mou ženou a císařovna tchyní. Zabíjel jsem a byl jsem raněn, jen zázrakem jsem unikl nevyhnutelné smrti. Kde se ve mně bere ten ironický nadhled, proč se tak usilovně snažím pohlížet na svět kolem sebe jako na složitý sen?

Možná proto, že princezna není taková, jakou ji chci vidět? Je pro mě snazší uznat celý svět za iluzi než akceptovat reálnost princezny. Dívka klidně spící ve vedlejším křesle mě nemiluje. A nevím, jak získat její lásku, protože už dlouho před naším prvním setkáním si osvojila falešnou jistotu, že princezna stojí za smrt. Mohu udělat cokoli, mohu za ni zemřít, ale nepřesvědčím ji, že jsem přišel jen z lásky. Ve zvláštní hře, kterou před mýma očima svádějí dvě mocné síly, mi připadla úloha politováníhodného šachového pěšce. A kdybych přešel skoro celou šachovnici…

Ale pěšec, i když tuto cestu zdolá, se nikdy nemůže stát králem.

„Blížíme se k cíli, lorde,“ v Lansově hlase zněla úleva. „Vzbuďte princeznu.“

„Nespím,“ odpověděla okamžitě dívka. „Raději se podívejte na Chrám, lorde. Na vaší planetě takový není. A to je hlavní problém…“

Neodpověděl jsem. Na přední obrazovce už byl vidět Chrám.

Svítalo. Tma se doslova spustila dolů, ulehla na zem, na rovinu, nad kterou jsme letěli, spálenou na uhel a přeměněnou na ohromné pole zuhelnatěné škváry. Pokud zde někdy byly hory tak se změnily ve štěrk. Pokud písek, spekl se na drť. Obloha se rozjasňovala, jiskřičky hvězd pohasínaly. A na hranici světlé oblohy a černé země se jako beztížný přízrak, absorbující světlo i tmu, vznášela obrovská koule.

Jakmile jsme přistáli a vyšli ze člunu, mohl jsem ocenit rozměry Chrámu. V průměru měl nejméně kilometr a vznášel se deset metrů nad zemí, opíral se – pokud je toto slovo na místě – o sloup tenký jako lidská ruka. Dělová koule stojící na jehle by vypadala pevněji.

Kouli pokrýval zvláštní mozaikový vzor z maličkých tabulek. Jen dvě barvy… ale ne. Jedna barva a k ní přidaných milion barev. Menšina destiček byla černá, pohlcovala světlo jako látka černé kombinézy. Většina zrcadlová. Chaoticky se protínaly černé a zrcadlové pásy, uhlově černé kaňky špinily lesklé plošky, a rozsev čtverečků odrážejících sivé nebe rozháněl temnotu černých kruhů.

V polotmě Chrám vzbuzoval rozechvění. Ve dne, kdy odrážel sluneční světlo, musel vzbuzovat úžas.

„Dokázali by na tvé planetě vytvořit něco podobného?“ zeptala se princezna tiše.

„Ne. A na tvé planetě také ne. Tento Chrám vytvořili Rozsévači.“

„Někdo ti to řekl?“

„Ne. Prostě všechno, co mě v tomto světě překvapilo, vytvořili oni.“

Nevím, kde jsem bral tu jistotu. Ze sladké bolesti nadšení v hrudi, ze svíravého tlaku tajemství… Prostě jsem pochopil ještě jednu jistotu, kterou musím princezně sdělit.

Pokud ovšem zvítězíme.

*

Pod nohama chrupal štěrk jako rozdrcené sklo. Kráčeli jsme pod koulí, která zakrývala půl oblohy, směrem k tenkému sloupu, držícímu na sobě celý svět.

„Chrám Všehomíra čili Chrám Rozsévačů, jak se také nazývá, je na každé planetě, kde žijí lidé,“ řekla princezna. „A také na těch, které lidé osídlí za tisíce let. Všude, kde je kyslík a voda, kde byl nebo bude život.“

„Kromě Země,“ zašeptal jsem.

„Kromě Země. Planety, která neexistuje.“

„Nemuseli o nás vědět. Vesmír je nekonečný. Rozsévači si ho nemuseli podrobit celý.“

„Zemi znali. Jinak bychom se před pěti lety nesetkali. Chápej, Sergeji, Chrám Všehomíra je víc než symbol nekonečna, rozličnosti a současně jednoty všech lidmi obývaných světů. Je to také maják. Pochop, můj lorde, že cestovat vesmírem lze různě.“

„Chápu. Létat subsvětelnou rychlostí…“

„Ne. To není cestování, ale mučení. Je možné létat v hyperprostoru a orientovat se podle signálů tří majáků, udávajících koordináty výstupu. Tak se zkoumají světy, na kterých není život ani Chrámy. Jsou to cesty nahodilé, metodou zkoušek a omylů. Za druhé je možné létat z planety na planetu, od Chrámu ke Chrámu přímo. To je cesta obchodu a také válek. Nakonec je možné nelétat vůbec. Omezená, nepříliš velká hmota se může bleskově přenést hyperprostorem na libovolnou planetu, jejíž časoprostorové koordináty jsou známé. To je cesta vládních kurýrů, průzkumníků, bohatých cestovatelů…“

„A bavících se princezen.“

„Ano, můj lorde. Přesně tak. Zátěž, která může kompenzovat energii spotřebovanou na hyperpřechod, neexistuje.“

„Kromě lidí.“

„Kromě několika málo lidí… Sergeji, nikdo ve světě neumí určovat časoprostorové koordináty. Ty nám poskytují Chrámy. Jakmile se civilizace na planetě rozvine na úroveň využívání hyperprostoru, její Chrám se zapojí do obecné sítě. Jakmile kolonisté, kteří náhodou najdou planetu s kyslíkem a vodou, vstoupí do jejího Chrámu, ten se zapojí do obecné sítě. A současně se ve všech fungujících Chrámech, v sále koordinát, který uvidíš, objeví koordináty planety. Existuje však planeta, jejíž koordináty jsou známé, ale Chrám na ní není. Je to Země. Je možné tam cestovat, studovat ji jako

zábavnou divočinu. Rozsévači vaši planetu znali a zanechali jiným světům její koordináty. Zrodili na vaší planetě život, naše geny jsou totiž stejné, my všichni jsme jejich potomky.“

Spolkl jsem připravenou námitku. Samozřejmě, původ slova „rozsévači“ je zřejmý. Ale přesto…

„Ale Chrám na Zemi není. Rozsévači to nepokládali za potřebné, vaši planetu izolovali. Nelze s ní obchodovat, čím by zaplatila hyperpřechod? Bojovat s ní by bylo směšné, hypertunelem není možné pronést těžké zbraně, ale i lehké by pro vítězství plně stačily. Země je ztracená v hlubinách vesmíru, hledat ji je zbytečné. Země je planeta, která neexistuje.“

„Chrám mohlo zničit zemětřesení nebo výbuch sopky…“ Odmlčel jsem se, protože jsem pochopil nesmyslnost své domněnky. Koule nad námi byla spolehlivější než pozemská tvrdost. „Opíráním“ o symbolický sloup se vysmívala gravitaci, doslova zdůrazňovala svou nezničitelnost.

„Chrám nelze zničit. Mnohé civilizace v dobách barbarství se o to pokoušely. Na Chrámy házely termojaderné bomby, střílely laserovými děly, řezaly je atomárními ostřími, všechno marně. Chrám zanikne jen současně s planetou.“

„Stalo se to?“

„Ano. Několikrát.“

Lans kráčející vpředu se ohlédl. Byli jsme už pod Chrámem, dvacet metrů od sloupu.

„Princezno, smím vás doprovázet v Chrámu?“

Dívka přikývla. V obličeji chlapce se objevilo takové nadšení, že jsem se usmál a zeptal:

„Nikdy nebyl uvnitř?“

„Samozřejmě že ne. Chrám pouští dovnitř jen vládce planety a ty, kteří jdou s nimi.“

„Zajímavý Chrám,“ pomyslel jsem si. „Není moc demokratický.“

Tu Lans vykřikl. Ustoupil dozadu, jako by uhýbal neviditelnému nebezpečí, ale nemohl odlepit nohy od země.

Bezmocně zamával rukama ve snaze udržet rovnováhu a upadl.

Vrhl jsem se k němu. Lans se kutálel po černém štěrku ve zvláštní pozici, ruce měl přitisknuté k trupu, nohy přitažené k bradě. Hlava se zaklonila a tváře začaly modrat.

„Zpátky, lorde," zachroptěl. „Pavu…"

Vzlykavě se nadechl a zmlkl. Jeho tělo se svíjelo jako při epileptickém záchvatu. Ale záchvat to nebyl, najednou jsem uviděl, že jeho tělo omotala síť z tenkých, stěží viditelných nití. Tam, kde se zařízla do nechráněného těla, vytvořily se na kůži krvavě rudé čtverečky. Síť se stahovala a zajatce pomalu škrtila.

„Pavučinové miny," zašeptala princezna. Stála vedle s obnaženým mečem. „Kdo se opovážil? Pavučinové miny u vstupu do Chrámu!"

„Musíme ho zachránit," pohlédl jsem prosebně na dívku.

„To není možné, lorde. Meč přesekne nitě, ale současně rozřeže i tělo. Přitom ani nemá kombinézu. Zachránit ho není možné."

Lansův zátylek se už dotýkal zad. Na šíji, rozřezané sítí na čtverečky, vystoupily kapky krve. Už se nepokoušel křičet, pouze nás pozoroval očima, naplněnýma děsem a bolestí. Potom se ozvalo chrupnutí, odporný zvuk lámaných obratlů, a Lansův pohled zeskelnatěl.

„Už netrpí." Princezna na mě pohlédla, jako kdyby hledala podporu. „Proběhlo to hodně rychle, viďte, lorde?"

Pohlédl jsem na schoulené, smrtonosnou pavučinou omotané tělo. Máš hroznou smůlu, kadete Lansi. Zůstal jsi naživu zásluhou temporálního granátu, který odvrátil střet se Šorrejem. Dovedl jsi člun ke Chrámu a dětsky se radoval z toho, že půjdeš dovnitř. Ale smrt nemá ráda, když s ní někdo hraje tak, že má v rukávu trumfové eso. Dostala tě tady. A nebyla o nic méně mučivá.

„Musíme jít, lorde." Princeznin hlas se třásl. „Potom ho pohřbíme… ale teď musíme jít. Zahynul jako hrdina."

Ne, princezno, to poprvé zahynul jako hrdina… Nyní ho zabila naše bezstarostnost.

„Je třeba zkoumat cestu mečem, mohou zde být další miny… Vzpamatujte se, lorde!“

Nejprve zahynul Hernado. A také jsem ho nemohl varovat na začátku druhého pokusu o únos. Vlastně mohl, ale dostal jsem strach. Nyní přišel na řadu Lans. Dostanu strach zase?

Temporální granát na dně kapsy čekal na mé prsty. Mírný chlad hladkých stěn, reliéf neznámé abecedy. „Poslední trumf. Silnější než čas.“ Tak je ho třeba číst.

Olízl jsem si suché rty a pokročil dopředu. Krok, druhý, třetí… Donutím tě konat, sebevědomá hračko Rozsévačů.

„Lorde!“

Krok, další. Z kamenné podlahy vzlétly tenké nitě, spoutaly nohy a omotaly celé tělo.

Průhledný váleček v mých prstech se zlomil.

6. Právo vstupujícího

Tma. Ledový klid, zaplňující vědomí. A šepot v hloubí mého mozku:

„*Temporální granát aktivován. Jste v bezpečí.*“

Pád. Let tmou.

„*Použití odůvodněné, nebezpečí druhého stupně. Doporučen návrat do prvního uzlového bodu.*“

Co je první uzlový bod? Okamžik, kdy jsem došel ke skryté mině? Ne, to mi nestačí. To už byl Lans mrtvý…

„*Změna přijata, návrat do druhého uzlového bodu.*“

Svět kolem mě opět vznikl.

*

„Princezno, smím vás doprovázet v Chrámu?“ zeptal se Lans. Dívka přikývla, Lans, živý a zdravý, zazářil nadšením. Vykročil dopředu.

„Nikdy nebyl…“ začal jsem. Napjal jsem se a vytrhl z proudu minulé reality. Přerývaně jsem zařval: „Stůj, Lansi! Zastav se!“

Lans stanul jako vrytý do země. Kadety zřejmě nejprve učili poslouchat rozkazy. Rychle jsem k němu došel, předklonil se a zahleděl do černého štěrku. Žádné stopy po léčce… Vytáhl jsem z pochvy meč a přejel s ním nad kameny.

Vzlétly tenké šedé nitky a obklopily ostří. Přeťaté spadly dolů. Opět se zachvěly, natáhly k ostroplochému meči a rozpadly se. Držel jsem čepel tak dlouho, dokud se hnusná past nerozpadla na krátké kousky, bezmocně se zmítající na kamenech.

„Kdo se opovážil položit pavučinové miny u vchodu do Chrámu?“ Princeznin hlas se třásl. „To je víc než hanebnost, to je znesvěcení!“

„Zřejmě náš společný známý Šorrej.“ Došel jsem pomalu ke sloupu, každý krok přitom prověřoval úderem meče o zem. Ještě jedna pavučinová mina se začala svíjet na ostří v bezvýsledné snaze zničit ostroplochou čepel.

Lans nehybně stál a hleděl na pozůstatky pavučinové miny zmítající se u jeho nohou. Asi měl živou představivost.

„Jak jsi o léčce věděl, Sergeji?“ s mírnou nedůvěrou i podezřením se zeptala princezna.

„My, obyvatelé neexistující planety, máme i plně reálné schopnosti,“ řekl jsem škodolibě. „Budeme předpokládat, že jsem využil jednu z nich.“

Lans se vzpamatoval a došel ke mně. Bez jakékoli rituální povýšenosti prohlásil:

„Lorde, zachránil jste mi život. Jsem váš věčný dlužník.“

Otočil jsem se k němu a podal mu ruku: „Buď raději mým přítelem než dlužníkem.“

Sekundu jsme stáli a pohlíželi si do očí. Potom se princezna podrážděně zeptala:

„Mládeži, to všechno je velice dojemné, ale nechcete raději projít přes léčky? Máme málo času a požádat Chrám, aby nás zvedl do ceremoniálního sálu, mohu až těsně u sloupu.“

Lans přikývl a vytasil meč. Během půl minuty jsme vyčistili cestu a zničili přitom ještě tři pavučinové miny.

Než k nám princezna opatrně přišla vyčištěnou cestou, prohlížel jsem si tenký sloup, podpírající titánskou stavbu Chrámu nad námi. Prostý sloup z tmavého kovu, s průměrem asi deseti centimetrů. A nahoře, v místě dotyku se zrcadlovou tabulkou obkladu, z téhož kovu odlitá kovová lidská dlaň. Otevřená dlaň, podpírající gigantickou kouli.

Dotkl jsem se sloupu, byl na dotyk teplý. Jako skutečná ruka.

„Přikazuji zvednout nás tři do ceremoniálního sálu Chrámu,“ podlehl jsem okamžitému impulzu. „Ihned.“

Zuhelnatěné kameny pod nohama zmizely. Neznámá síla nás plynule vynesla nahoru.

*

Prošli jsme povrchem koule jako mlhou. Dokonce mi připadalo, že jsem pocítil na těle vlhký vzduch. Potom nás obklopil oblak nažloutlého světla a v něm jsme pluli pořád výš a výš. Ještě několikrát jsem měl pocit průchodu vlhkým vzduchem, zřejmě jsme pronikali vnitřními stěnami Chrámu. Rozsévači vymysleli originální výtah, buď změkčoval všechny předměty na trase, nebo, což bylo pravděpodobnější, nám umožnil pronikat hmotou. Jsou v Chrámu vůbec obyčejné dveře?

Žluté světlo zhaslo, my jsme zůstali stát. Pocítil jsem pod nohama měkkou a pružnou podlahu. Ocitli jsme se

v obrovském krychlovém sále. Sněžně bílé stěny zářily měkkým, nedráždivým svitem.

„Proč tě Chrám poslechl?“ zeptala se znepokojeně princezna. „Přitom jsi neprosil, ale poroučel. Chrám nesnáší takové chování ani od vyvolených!“

Její hlas zněl velice tiše, ale srozumitelně. Ceremoniální sál připomínal víc sál operační než místnost pro oslavy. Stejná studeně sterilní čistota, stejné světlo bez stínů. Jen rozměry byly na operační sál příliš velké, do krychle s hranou padesát metrů by se vešla celá nemocnice.

„Proč tě Chrám poslechl?“ dotírala princezna. „Proč?“

Znal jsem odpověď, která se hodně podobala pravdě. Použitím zbraně Rozsévačů jsem mohl Chrámu připadat jako následník jeho dávno zmizelých pánů… Ovšem odpověď by vyžadovala dlouhé a zbytečné vysvětlování.

„Zřejmě jsem se mu zalíbil,“ řekl jsem vyhýbavě. „Kdo by chápal Rozsévače…“

Princezna přikývla. Názor na nelogičnost zaniklé supercivilizace byl zřejmě široce rozšířený.

„To je ceremoniální sál, princezno?“ převedl jsem hovor na jiné téma. Ale neodpověděla mi princezna:

„Ano, lorde z neexistující planety. Toto je ceremoniální sál, kam jsi tak spěchal.“

*

Za našimi zády stál Šorrej. Ve své bílé, světélkující kombinéze byl na pozadí stěn skoro neviditelný. Meč v rudé pochvě zastrčil za záda, světlé vlasy skryl v kapuci. Nebylo divu, že jsme si ho nevšimli. Takové maskování by mu záviděl každý nindža.

„Věděl jsem, že se s vámi tady setkám.“ Šorrejův pronikavý hlas mě přiváděl k zuřivosti. „Škoda, že přenášíme náš maličký spor na území Chrámu…“

„Nesmíš nám bránit, Šorreji!“ řekla princezna studeně, ale vítězoslavně. „Znáš zákony Chrámu a nesmíš je porušit!“

„Znám. Ten, kdo vstoupil do Chrámu, kdo se ukázal toho hodným, má právo splnit své přání. A nikdo mu v tom nesmí bránit.“

Šorrej poprvé promluvil beze stopy povýšenosti nebo pozérství. Uznával sílu, která mu nebyla podrobena, a nehodlal se s ní přít.

„Prohrál jsi, Šorreji,“ pokračovala princezna. „Jsme v Chrámu a jestli se nám postavíš do cesty, zemřeš. Rozsévači zmizeli v minulosti, ale jejich zákony dál vládnou vesmíru.“

„Nehodlám vám bránit v cestě. Chci si vychutnat vzácný okamžik svatby princezny ze starého rodu a divocha z neexistující planety.“

„Provokuje tě, Sergeji,“ zašeptala princezna. „Nereaguj.“

„Chápu.“

„A proč jste s sebou vzali toho hošíka? Jako rezervního manžela, kdyby lord nesplnil očekávání? Nebo je to poslední pozůstatek vaší armády?“

Princezna zbledla. Lans vykročil k Šorrejovi… Ovšem já jsem to očekával, popadl jsem mladíka za ruku a přinutil ho zastavit. Řekl jsem rozkazovačným, ale ještě ne urážlivým tónem:

„Lansi, jestli chceš být mým přítelem, jestli mi za něco vděčíš, nebudeš reagovat na urážky poraženého. Uklidni se.“

Mladík přikývl, ale neodtrhl od Šorreje nenávistný pohled. Přerývaně řekl:

„Přijde den odplaty. Ale svátek nebude pokažen tvou krví.“

Šorrej nevzrušeně přikývl a odpověděl:

„Ten den přijde, mladíku. Nepochybuj.“

Princezna se třásla. Otočila se ke mně a tiše řekla:

„Sergeji, mně se to nelíbí. Něco vymyslel. Musíme si pospíšit.“

„Copak jsem proti?“

Princezna si uhladila vlasy. Úkosem pohlédla na nehybného Šorreje, stojícího opodál, a pronesla zvýšeným hlasem:

„Jsem princezna císařského rodu Taru, a přišla jsem sem právem vládkyně planety. Žádám o provedení svatebního obřadu a prohlášení lorda Sergeje z planety Země za mého manžela.“

Po stěnách sálu doslova přeběhla vlna a zalila je něžným šedomodrým světlem. Hlas, znějící jen v našem vědomí, se zeptal:

„Podle jakého obyčeje se má obřad uskutečnit?“ Hlas Chrámu se vůbec nepodobal studenému neosobnímu tónu temporálního granátu. Byl to měkký, nádherný ženský hlas, který by záviděla jakákoli operní diva.

„Podle obyčeje mé planety,“ odpověděla princezna trochu rozpačitě.

„Souhlasím,“ potvrdil jsem.

V sále se začalo stmívat. Zmizela Šorrejova vysoká postava, dokonce i jeho kombinéza přestala světélkovat. Ve tmě se rozplynul Lansův spokojený obličej. Jen kolem nás s princeznou zůstal zlatý přísvit. Doslova svítil samotný vzduch. Na planetě mé manželky mají hezké obyčeje…

„Vstupujete do manželství dobrovolně?“

„Ano,“ řekla princezna studeně.

„Ano.“ Ihned jsem si uvědomil, že nejásám. Jako kdybych vykonával nudnou proceduru, nezbytnou pro vyhnání Šorreje, a neženil se s milovanou dívkou.

„Kdo bude svědkem vaší svatby?“

Pohlédl jsem do tmy a odpověděl:

„Kadet Lans Dari, můj přítel, a panovník Šorrej Menchem, můj nepřítel.“

„Všichni, kdo se nyní nacházejí v Chrámech Rozsévačů na všech planetách vesmíru,“ dodala princezna.

„Existují překážky v zákonech vašich planet nebo ve vašich činech, bránící ve svatbě?“

„Ne.“ Princezna pohlédla na mě. Pokrčil jsem rameny. Jaké překážky? Nejsem ženatý ani člen žádné církve…

„Ne.“

„Jsou svědkům známy překážky bránící ve svatbě?“

Nastalo ticho. Zvláštní, živé ticho, naplněné dechem tisíců lidí. Páni, teď nás vidí a slyší lidé stovek obydlených planet.

„Znám překážku, která brání uzavření tohoto sňatku.“

Očekával jsem tato slova. Šorrej nemohl nezasáhnout. Byl to jeho poslední pokus.

„Jakou?“

„Nerovnost původu princezny a lorda.“

Pauza. A klidný hlas Chrámu:

„Princezno, odporuje zákonům vaší planety nerovnost původu manželů?“

„Ne. Lord Sergej je můj snoubenec. Prastarý obyčej připouští sňatek s člověkem libovolného společenského postavení.“

„Lorde, odporuje vašim zákonům nebo zvykům nerovnost původu manželů?“

V té otázce bylo něco zvláštního, nelogického. Možná ne v samotné otázce, ale v její odlišnosti od otázky zadané princezně. Ale na úvahy nebyl čas.

„Ne.“

„Odpověděli jste pravdivě,“ uzavřel hlas nevzrušeně. „Šorreji Mencheme, vaše námitka není pravdivá. Opakovaná lež povede k vašemu vyloučení z reality. Jsou jiné námitky?“

Ticho. Tisíce očí se dychtivě zahledělo na nevídané divadlo. Tisíce uší, lovících každé slovo. Tisíce sevřených rtů.

„Námitky nejsou. Máte připravené prsteny, nezbytné pro uzavření sňatku?“

Dotkl jsem se svého prstenu a odpověděl:

„Prsteny máme, ale je třeba je uvést do původního stavu.“

Princezna na mě užasle pohlédla. Řekl jsem snad něco zbytečného, nesprávného?

„Splněno. Prsteny jsou opatřeny hyperprostorovou nití.“

Princezniny oči se smály. Bylo v nich nadšení a údiv jako tehdy v nočním parku na Zemi. Na hladkém povrchu prstenu se opět blýskl maličký křišťál.

„Lorde, chcete si vzít za manželku princeznu dynastie Taru, dělit se s ní o radost i smutek, předat svou sílu a převzít její slabost, vždycky a všude, od vzniku do konce světa?“

„Ano.“

„Princezno, chcete si vzít za manžela lorda z planety Země, dělit se s ním o radost i smutek, předat svou sílu a převzít jeho slabost, vždycky a všude, od vzniku do konce světa?“

„Ano.“

„Navlékněte si navzájem prsteny.“

„Už chybí jen Mendelssohn,“ pomyslel jsem si, přikročil k princezně s prstenem. „Jinak je to úplně stejné.“

Princezna opatrně navlékla prsten na můj prst. Uchopil jsem její ruku, zvedl ji ke rtům a políbil. Trochu jsem se třásl. Dětské sny nemizí – jinak by ve světě nebyli dospělí. První láska nesmí být šťastná, jinak se druhá změní v prokletí.

Navlékl jsem prsten na princeznin prst a pohlédl jí do očí: bylo v nich vše: radost, uklidnění i únava. Všechno kromě vzrušení.

Všechno kromě lásky.

„Jménem Všehomíra vás prohlašuji mužem a ženou.“

V sále začalo svítat. Objevil se usmívající Lans. A Šorrej Menchem, který se také usmíval.

„Prosím Chrám, aby předal zprávu všem spojeneckým planetám,“ pronesla princezna slavnostně. „Právem vládkyně našeho světa prosíme s princem o vojenskou pomoc pro ukončení opovážlivé agrese Giarské armády v čele s panovníkem Šorrejem.“

„Sdělení předáno,“ ozval se hlas Chrámu.

„Děkuji,“ odpověděla princezna neznámému společníkovi.

„Ještě jste nepochopila, v čem děláte chybu, princezno?“ Šorrejův hlas neztratil nic ze svého poučování.

„Ne,“ obrátila se k němu prudce princezna.

„Každý, kdo vstoupí do Chrámu, má právo na splnění svého přání. Přišel jsem sem kvůli souboji s lordem…“ usmál se Šorrej, „promiňte, s princem Sergejem z planety Země. Unesl mou nevěstu, urazil mě. Zemře. Nikdo nemá právo narušit náš souboj.“

Uviděl jsem, jak Lans zbledl. Jak princezna přiložila dlaně k tvářím. A Šorrej vítězoslavně prohlásil:

„Přeneste nás do soubojového sálu.“

*

Opět jsme pronikali stěnami Chrámu. V oranžovém přísvitu, mlžnými, vlahými dotyky. Pociťoval jsem jediné, vztek na vlastní hloupost.

Bojová civilizace Rozsévačů nemohla vybudovat Chrám bez soubojového sálu. Šorrej to věděl. A vypočítal své kroky. Temporální granáty, které by likvidovaly prohranou partii, jsem už neměl.

Světélkování ustalo. Stáli jsme k kruhovém sále, menším než byl ceremoniální, ale působivějším. Černé stěny zdobily matně svítící reliéfy. Černá kopule stropu, pod jejíž klenbou visela koule rudého plamene. Po obvodu sálu desítka dveří – a v každých nehybná postava v uniformě giarského gardisty.

„Tvůj souboj připomíná vraždu, Šorreji,“ řekl jsem při pohledu na nenávistné tváře vojáků.

„Nemějte obavy, princi. To je jen čestná stráž… a pohřební komando pro poraženého. Nebudou do souboje zasahovat. Zabiji tě čestně, princi.“

„Nemám důvody ti věřit.“

„Dobrá, princi. Požádám Chrám, aby přenášel souboj na všechny planety vesmíru! Od začátku až po smrt jednoho z nás.“

„Přenos zařízen.“ Tentokrát Chrám promluvil pevným hlasem muže. „Oznamte podmínky souboje.“

Šorrej začal okázale přemýšlet, doslova vychutnával situaci. Krátce jsem mávl rukou a princezna mlčky, beze slova odešla ke stěně. Lans ji následoval, vrhal na mě přitom prosebné pohledy. Zavrtěl jsem hlavou. Je to můj souboj a moje smrt. Bylo mi naprosto jasné, jak by skončil Lansův zásah do boje.

A věděl jsem také, jak skončí boj pro mě.

„Volím chladnou zbraň," prohlásil nakonec Šorrej. „Budu bojovat jen mečem, princ z neexistující planety smí používat i své ostroploché disky. Ať jsou naše šance rovné."

Zřejmě jsem Šorreje podcenil. Není druhořadým hercem, hrajícím supermana. Je hvězdou, která se vžila do své role. A napsal si ji geniálně, každá replika vyvolá sympatie diváků. Ne náhodou jsme směli proniknout do Chrámu…

„Zbraně jsou zvolené," konstatoval Chrám. „Destruktory a zářiče účastníků jsou zablokované."

Vytáhl jsem z pouzdra ostroplochý disk. Šorrej mu uhne nebo ho zachytí ve vzduchu. Ale proč jím mám házet, opakovat začátek předchozího souboje… Proč?

Hlavním nedostatkem podvědomého jednání je v tom, že je nepochopitelné i pro člověka samotného.

Šorrej nespěchal se začátkem. Obhlédl sál, ale cítil jsem, že sleduje každý můj pohyb. Pronesl, buď ke mně nebo k princezně:

„Je udivující, jak podobná je symbolika všech planet. I ve vlasti našeho směšného prince černá barva znamená zlobu a lež a bílá čistotu a ušlechtilost."

Pocítil jsem, jak můj strach mizí. Skutečně velcí herci znají míru…

„Prohraješ, Šorreji. Mám na sobě kombinézu tvé armády. Neměl jsem čas ji přebarvit na bílo."

V Šorrejově obličeji se na okamžik objevil vztek. Nesnáší posměch ani od odsouzeného protivníka.

„Rozsoudí nás meče, princi."

V jeho ruce se bleskově objevil meč. Je dobré mít reakce třikrát rychlejší než ostatní lidé.

Ostroplochý disk se vydal na svůj krátký let. Z mé ruky do Šorrejovy.

„Barbarská, zázračná zbraň," řekl Šorrej trpce. „Zavedl jsi ji a v tom je tvá vina."

Dobří herci umí sehrát tutéž scénu v libovolném prostředí. Šorrej skoro doslova opakoval své minulé repliky.

Pocítil jsem nesmělý závan naděje.

„Zasloužíš smrt, Šorreji." Vytáhl jsem pistoli a stiskl spoušť.

Stříbrný vějíř droboučkých ostroplochých disků. Rozplizlý stín lidské postavy, vyhýbající se jim neuvěřitelnou rychlostí.

„Ani se mě nedotkly." Šorrej pokročil dopředu. „Tas meč, princi z neexistující planety."

Sáhl jsem za záda a uchopil meč. Tak jdeme na věc, Šorreji. Prones předem připravená slova. Připravuj se na nevyhnutelné a nádherné vítězství…

„Na každého čeká jeho konec," uposlechl Šorrej. „Umřeš krásně a bezbolestně. Tento souboj spatří mnozí a potvrdí správnost mého jednání. Věděl jsem, jak ukončíš svůj život, ještě předtím, než ses objevil na planetě. Braň se, princi."

Krátký souboj. Výměna úderů. Můj meč byl po každém výpadu kratší.

Potřebuji alespoň tři nebo čtyři centimetry ostroploché čepele.

Zaútočil jsem. Složitý výpad… zkrátil můj meč na polovinu. V hrudi se mi šířil chlad. Jistě, mám šanci, nepatrnou šanci králíka, kterým se může udávit krajta. Ale musím skočit níž než mám hlavu, a přestože se rychlostí Šorrejovi nevyrovnám, musím se k němu přiblížit.

„Umíš víc, než jsem si myslel. Mohl by ses stát zajímavým soupeřem… časem."

„Stůj, Šorreji!" křikla princezna. Ale Šorrej jako by ji neslyšel.

„Zemři, divochu."

Zaútočil, poloviční silou a třetinou možné rychlosti. Tak, aby útok vychutnali neviditelní diváci. Tak, abych si uvědomil nevyhnutelnost smrti…

Šorrejův meč odsekl zbytek mé čepele, ale tentokrát ne úplně, protože jsem trošku ucukl. A zamířil neodvratně k srdci.

Okamžik před úderem jsem vyklouzl zpod klesajícího meče.

Ještě se mě pokusil zasáhnout čepelí. Zkusil přejít do obrany, uhnout… Ovšem nádherný a efektní úder do srdce je nebezpečný především tím, že ho nelze v polovině přerušit. Ani s nelidskou reakcí.

Padl jsem před zářící ostroplochý meč, mimo výpad Šorrejovy vzepjaté postavy. A zvedl jsem ruku se žalostně krátkým zbytkem své čepele.

Ostří se dotklo Šorrejovy hrudi a zastavilo se, docela jako kdyby narazilo na neproniknutelný krunýř. Šorrej přece jen aktivoval ochranu kombinézy. Velký herec nechtěl zemřít rukou statisty…

Intuitivně, doslova jako na něčí nápovědu, jsem stiskl jílec meče a zapnul broušení ostří. Zbytek čepele vzplanul bílým plamenem. A pronikl do těla, lehce jako horký nůž do másla.

Šorrej vykřikl. Padal na ostří a přitom pořád pokračoval ve svém neúspěšném výpadu. A zářící, stále se zaostřující čepel párala jeho tělo. Brousící pole, obklopující čepel, rozrušovalo molekulární vazby, měnilo tenký chirurgický řez v rozšklebenou ránu.

Vylezl jsem zpod nehybného těla. Prsty ještě svíraly jílec a čepel planula bílým ohněm, který se ztenčoval a tál jako kostka cukru v horkém čaji.

Nikdo se neozval. Gardisté doslova zkameněli. Princezna stiskla Lansovu ruku. Kadet ode mne nemohl odtrhnut oči.

Šorrej se pomalu převrátil na záda. Pokusil se pozvednout na loktech, ale nedokázal to. Něco zašeptal.

Přikročil jsem k němu a uslyšel tichý hlas, který ani teď neztratil panovačnost a sebejistotu:

„Nemohl jsi uhodnout výpad. Nemohl jsi mě zabít.“

„Ale mohl.“

„Přesto jsi…“ Šorrej se rozkašlal, na rtech se mu objevila růžová pěna. Ale pokračoval: „Přesto jsi vyděděnec. Vítězství nade mnou ještě neznamená vítězství nad předsudky našich světů. Jsi hračka… v cizích rukou. Jsi přivandrovalec z neexistující planety. Jsi méněcenný.“

„Zvítězil jsem.“

„Prohráls. Pochopíš to… ještě dnes.“

„Zvítězil jsem. Jsem princ.“

„Ne nadlouho… Pochopil jsem tvé tajemství, bohužel příliš pozdě. A ty je nepoznáš nikdy. Neměl jsem s tebou bojovat… tady…“

„Jaké tajemství?“

Šorrej se usmál. Výsměšně a vítězoslavně. Dohrával svou roli.

„Sbohem, princi…“

Zavřel oči a já jsem pochopil, že už nikdo a nikdy neuslyší hlas panovníka Šorreje. Vzal sebou mé tajemství, pokud vůbec existuje. A zemřel pevně přesvědčen, že jsem prohrál.

Šorrej Menchem vždycky propočítával budoucnost.

Položil jsem vedle něho zbytek meče, který nyní vypadal jako šicí jehla. A zeptal jsem se rozpačitých gardistů:

„Kdo je velitelem vašeho pohřebního komanda?“

Jeden gardista mlčky vykročil vpřed.

„Odneste tělo a opusťte planetu.“

„Doporučuji to udělat brzy,“ dodala princezna. „Spojenecká flotila přiletí za několik hodin a zlikviduje všechny, kteří se pokusí pokračovat v boji.“

Dotkla se mé ruky.

„Zvítězili jsme…“

Pohlédl jsem jí do očí, modrých jako pozemská obloha. Byla v nich radost a nadšení, klid a jistota. Ale nebyla a nemohla v nich být láska.

Zvítězili jsme. Ale já jsem prohrál.

7. Volba

Sluha postavil tác se snídaní a ztuhl v očekávání příkazu. Kývnutím jsem ho propustil.

Za stůl v mé komnatě by mohly zasednout desítky osob. A přinesená jídla by všem postačila pro lehkou snídani.

I hračičkový princ má svá privilegia.

„Najíme se?“

„Neodmítnu, princi.“

Hernado vzal z tácu hrst drobných oranžových plodů.

„Ochutnejte je, princi. Je to královské jídlo, sněžné hrozny rostou jen na jedné planetě z celé Galaxie.“

Vložil jsem do úst hrstičku plodů. Na rtech jsem ucítil mastný chlad. Zvláštní, dráždivá chuť, současně kyselosladká i mátová.

Nikdy jsem neměl rád mentolové cigarety ani mátové žvýkačky.

„Vyprávěj dál, Hernado.“

Můj bývalý učitel spěšně odložil oranžový hrozen.

„Bojoval jsem těsně u hranice neutralizujícího pole. Když člun zasáhli, vlétl do pole několik sekund před výbuchem, který díky tomu nenastal. Zbývalo mi jen přistát.“

„S vypnutým motorem to není snadné.“

„Gravitační kompenzátor náraz ztlumil. A v horách by mě nedostal ani prapor gardistů… Když jsem viděl, že začala evakuace, vydal jsem se k paláci. Bylo jasné, že Šorrej prohrál. Nepředpokládal jsem ovšem, že je mrtvý.“

„To byla náhoda.“

„Šorreje nebylo možné porazit náhodou, princi.“

V Hernadově hlase zněla taková jistota, že jsem se nehádal. Prohlédl jsem si jídla a vybral to nejpřijatelnější. Uzené maso nařezané na tenké plátky a polité nevýraznou omáčkou.

Hernado pohlédl k oknu. Za hustou zelení parku byly vidět trosky shořelého paláce.

„Giar zaplatí pořádné reparace," řekl pomstychtivě. „Za měsíc nebo dva všechno zničené obnovíme. Škoda, že…"

Zmlkl.

Upil jsem vody z křišťálového poháru. Obstojná minerálka, ale naše Boržomi je lepší.

„Pokračuj, Hernado," požádal jsem. „Škoda, že to neuvidím? Je to tak?"

Hernado sklopil oči.

„Ano, princi."

Vstal jsem od stolu a došel k velkému kulatému zrcadlu na stěně. Dřevěný vyřezávaný rám byl opravdovým uměleckým dílem. Samotné zrcadlo, bezvadně rovné a čisté, odráželo celou mou postavu. Oděv z tenké zlatisté tkaniny. Dokonalý účes od kadeřníka. Princ…

„Panovníkem velké planety nemůže být člověk, který přišel odnikud, lord z neexistujícího světa," řekl jsem. „Hrdinou, který přemohl Šorreje, ano. Dobrým mladíkem, který si zaslouží zlatý pomník v životní velikosti – jak je libo. Ale nikoli panovníkem planety, nikoli budoucím císařem. Nikoli manželem princezny. Je to tak, Hernado?"

„Je."

„Věděl jsi to od začátku, od našeho prvního setkání. Proč jsi nic neřekl?"

„Zachraňoval jsem svůj svět, princi. Svou planetu. Jsem vinen, ale jinak jsem jednat nemohl."

Pohlédl jsem zamyšleně na Seržanta. Já jsem se vůči němu také provinil, jenže on to neví. Velice pohodlná situace, když se vina mění v křivdu…

„Možná tě požádám o něco podobného, Hernado. Ať se ukáže, zda opravdu nejsem ten správný."

Hernado na mě zvědavě pohlédl. Při odpovědi pečlivě vybíral slova:

„To bude spravedlivé, princi. Jsem vaším dlužníkem a má planeta je v bezpečí."

Přikývl jsem. A promluvil nečekaně sám pro sebe:

„Myslím, že jsme se dohodli na tykání, Hernado?"

„V tom případě vás nemohu oslovovat princi nebo lorde. K těm slovům se důvěrnost nehodí.“

„Nejsem lord a už vůbec ne princ, Hernado. Jsem Serž z neexistující planety.“

Hernado odpověděl, jakoby překračoval neviditelný práh:

„Máš pravdu, Serži. Je to určitě čestné. Princezna ti vysvětlila situaci?“

„Ne. Nemůže se odhodlat k zásadnímu rodinnému rozhovoru.“

„Tak kdo?“

„Šorrej. V důvěrné, ale bohužel velice krátké rozmluvě.“

*

Hernado musel dokončit snídani sám. Mě ovládl pocit, ve kterém mi proces pojídání jídla nebo i jen prosté setrvávání na jednom místě připadalo jako zločin. Vydal jsem se za princeznou.

Každou minutou palác pořád víc připomínal labyrint. Navigaci jsem neměl a ptát se některého z nemnoha sluhů mi bránila samolibost. Princ, který zabloudil v paláci, i když cizím, by byl skvělý námět pro anekdoty.

Bloudil jsem ohromnými sály, všude kámen a dřevo, nikde žádné stopy techniky, která v mnohém předstihla pozemskou. Určitě ji nebylo vidět proto, že se podobně jako pozemská miniaturizovala, jako kapesní počítač původem z prvních elektronkových IBM. Procházel jsem galerie, zevnitř průhledné, ale zvenku kamenné. Šel jsem chodbami, kde byla starobylost tak hodnověrná, až hraničila s falší.

Také tento svět hrál svou úlohu, stejně jako Šorrej hrál úlohu supermana. Byla to monarchie, protože to vyhovovalo podaným. Je lepší být císařským vojákem nebo nižším sluhou v paláci než vojákem demokratického režimu či uklízečem v budově parlamentu. Je lehčí žít podle mlhavých zvyků a rituálů starých tisíce let a vykládat je podle potřeby,

než vytvářet a zachovávat spravedlivé zákony, které stárnou už od druhého dne po podpisu.

A když už existuje monarchie, je nezbytný hodně starý a tajemný palác. Nevadí, když je v jeho stěnách víc kovu a mikroschémat než kamene. Hlavní je fasáda. Hlavní je nevypadnout z role.

Od dětství nesnáším na papíru napsané improvizace a nacvičená ochotnická představení.

Stanul jsem uprostřed dalšího sálu, který připomínal výstavu bitevních obrazů. Bylo jich tu nejméně sto, zpěnění koně vedle hvězdoletů padajících na skály. Umělec by zde určitě nalezl hodně zajímavého.

Bohužel vůbec neumím malovat.

„Nejkratší cesta k místnosti, kde je nyní princezna," pronesl jsem.

V těchto palácích se dá snadno zabloudit, i když zde člověk stráví celý život. Ale pro císaře se nehodí, aby volal na pomoc služebnictvo.

Na bílých mramorových dlaždicích, kterými byla vyložena podlaha, se objevila tenká, červeně světélkující čára. Spokojeně jsem přikývl. Rituál je rituál, nic proti němu. Když se má princův hlas vložit do palácového počítače, je třeba to udělat. A dočasnému princi to není třeba sdělovat.

Kráčel jsem po světélkující čáře, která pod mýma nohama hasla.

*

U dveří stál strážce. Možná jeden z těch, kteří se skrývali v horách před vítězícími silami nepřítele, nebo někdo ze spojenců naverbovaných na spojeneckých planetách. V „elektronizovaném" plášti těsně obepínajícím postavu, s ostroplochým mečem a pistolí u pasu. Pokud ho můj příchod překvapil, nedal to nijak najevo. Pouze pronesl se zdůrazněnou uctivostí:

„Princezna si nepřeje, aby ji někdo rušil.“

„Mě se to netýká,“ odstrčil jsem ho stranou. Naštěstí mu to připadalo samozřejmé.

Přece jen jsem alespoň trochu princ.

Místnost byla malá a skoro nevyzdobená. Nepochybně proto, že byla určena k práci a ne k vytváření královského image. Panoramatické okno. Široký stůl z tmavého dřeva s počítačovým terminálem v haldě papírů. Kožené křeslo, podle rozměrů určené pro princeznu. Žádné jiné křeslo ani židle. Návštěvníci se zde nepředpokládali.

Princezna mi vyšla vstříc. Měla na sobě prostý šedý kostým, jaký mívají sekretářky velkých bossů. Dlouhá plisovaná sukně a krátký kabátek… Hezký kostým, sekretářka na Zemi by v něm šla na první schůzku.

Ale červená barva sluší princezně víc.

„Dobré ráno,“ řekl jsem a usedl na okraj stolu.

„Dobré ráno, Sergeji.“

Vypadala spíš rozpačitě než znepokojeně. Má návštěva byla nevyhnutelnou, ale obtížnou procedurou pro nás oba.

„Jsou nějaké nové informace o osudu císaře?“

Princezna se zachvěla.

„Ne. Situace byla bezvýchodná a otec použil prsten…“

Chápavě jsem přikývl. Už mě poněkud zasvětili do historie císařské rodiny. Princezna vyrostla bez matky, buď se jednalo o utajený rozvod nebo dlouhodobou roztržku z neznámého důvodu. Ani císař nevěděl, kde se jeho žena nachází. Přesto dal před hanebným zajetím přednost cestě do neznáma hyperprostorovým tunelem, spojujícím jeho prsten s prstenem císařovny.

„Tvůj otec je odvážný,“ konstatoval jsem.

Přede mnou už neseděla princezna, ale nesmírně unavená dívka, obávající se o svého otce. Určitě pro ni hodně znamenal. Ten už nikoli mladý, osamělý muž, jediný člověk, který ji nazýval jménem, člověk, jehož chvála nebyla nezbytnou přetvářkou a napomenutí státním zločinem. Císař

byl jedinou živou a reálnou osobou, spojující princeznu s dlouhou řadou šlechtických předků.

Byl jejím otcem a to zde znamenalo totéž co na Zemi.

„Myslíš, že otec žije?“ zeptala se princezna váhavě.

Dokonce i můj názor je pro ni důležitý…

„Myslím, že ano.“

„Proč?“

„Jednal tak nelogicky, že se mu to muselo podařit.“

Princezna pokrčila rameny. Nesdílela mou teorii o těsném sepětí nelogického jednání a úspěchu.

„Máš hodně práce?“ zeptal jsem se a zvedl ze stolu lístek pokrytý drobným písmem.

„Mám. Nebude tak snadné napravit to, co se stalo. Ztratili jsme dvě třetiny armády.“

„Vidím, že se ti to daří.“

„Jsem princezna.“

Hlas se jí skoro neznatelně změnil. Začal rozhovor, který jsme si oba nepřáli.

„Mohu ti pomoci.“

„Musíš si odpočinout.“

Jsem princezna. Ty jsi cizák. Odvážný, silný, užitečný, ale přesto cizák.

„Od souboje v Chrámu už uplynuly dva dny. Odpočinul jsem si. A procházky v parku také znudí.“

„Postarám se o zorganizování tvého turné po planetě. Jsi hrdina, kterého lidé chtějí vidět na vlastní oči.“

Uvidět hrdinu, než se vrátí do své vlasti.

Pohlédl jsem do očí dívky, kterou jsem miloval celý život. Nyní nebyly modré, měly barvu pošmourné podzimní oblohy.

Z takové oblohy ale neprší.

„Pro rozvod budeme muset zajít do Chrámu? Nebo ta formalita vyžaduje zvláštní podmínky?“

Nastalo ticho. Z tiskárny vyklouzly na stůl další dva listy s neodkladnými sděleními.

„Chápeš to?“ zeptala se princezna tiše. „Nejde o tebe, ale o tvou planetu. Pro třináctiletou holčičku to byla zábavná drobnost, ale teď vím…“

„Tvůj lid nepřijme panovníka z neexistujícího světa. Spojenecké planety nebudou ochotné jednat s princem, jehož vlast Rozsévači prokleli. Moudré, vševědoucí bytosti, které neuznaly pozemšťany hodné galaktické civilizace.“

„Správně.“

Zavrtěl jsem hlavou:

„To není pravda, princezno. Přesněji řečeno je to jen menší část pravdy. Hlavní je, že mě nemiluješ.“

Princezna se odvrátila:

„Teď nemiluji nikoho, Sergeji.“

Odešel jsem k oknu a přitiskl čelo na sklo. Nemám rád podzimní déšť a ženské slzy. A nenávidím, když se mi hrdlo svírá urážkou.

„Nikdy bych tě nezradil.“

„Možná… Vděčím ti za mnohé… jako celá naše planeta. Byla bych ti opravdovou ženou a dokázala bych se do tebe zamilovat. Ale na tvé planetě leží potupný cejch malomocenství.“

Je dobré, že je možné zavřít oči. Nevidět hory, za kterými stojí Chrám Rozsévačů. Nechci myslet na bytosti, které pokořily prostor a čas, ale zapomněly postavit na maličké planetě zrcadlovou černou kouli: kouzelný klíč, otevírající dveře do vesmíru.

Nechci se znovu učit nenávidět.

„Smíš si s sebou vzít všechno, co budeš chtít. Zbraně, techniku, cennosti. Hypertunelem projde nejvýš sedmdesát tisíc tun. Planeta ti poskytne veškerý energetický potenciál, nashromážděný za staletí. Věřím, že nikdo nebude proti. Je to důstojná odměna, ale přesto malá za to, co jsi dokázal.“

Zasmál jsem se. Už mi chybí jen hysterie! Zbraně, technika, cennosti… Atomární meč v pochvě pověšený na vytapetované stěně bytu! Mrakodrap v centru města, postavený za zlato mimozemské civilizace!

Pár bojových člunů, které snadno zničí letectvo sousedních zemí.

Neutralizující pole, chránící nové impérium před termojadernými bombami.

Armáda vyzbrojená destruktory, kterou by bylo možné použít k dosažení nejvyššího cíle, totiž celoplanetárního státu. Nebo z druhé stránky, pár stovek psychopatů, kteří nepotřebují žádný nejvyšší cíl, jen rozkaz! A města, která se nepodrobí, promění v molekulární prach.

Mír na celém světě!

Bouřlivý, dlouhotrvající potlesk.

Hvězdolety, stavěné v pozemských továrnách podle mimozemských technologií…

Rozkaz Vrchního velitele odvážným pilotům: najít planetu, na které vládne císařská dynastie…

„Ne…“ zašeptal jsem. „Ne. Ne.“

Kvůli lásce nebudu podlý.

Země se sama dopracuje k vesmírnému státu a hvězdoletům. Bez zničených měst a šílených tyranů. Se mnou nebo beze mne – sama prokáže své právo ke vstupu do vesmírné civilizace.

Země se nestane planetou, která ze všeho nejlépe dokáže zabíjet.

„Ne,“ opakoval jsem.

„Sergeji, nechápu…“

„Toho si nevšímej. Vzpomínám na minulost a budoucnost.“

Otočil jsem se k princezně. Asi jsem se opravdu tvářil zvláštně, protože se zachvěla.

„Princezno, nepotřebuji energetický potenciál nashromážděný za staletí. Ani sedmdesát tisíc tun cenností. Potřebuji jen hvězdolet, schopný létat bez majáků, schopný vyhledávat cestu.“

„Proč?“ zarazila se a zeptala: „Chceš najít Zemi?“

„Ano.“

„To je beznadějné, Sergeji, Rozsévači tvůj svět izolovali navždy.“

„Tak najdu Rozsévače. Ti, co pokořili čas, nemizí beze stopy.“

Kdyby byla na místě princezny křesťanka, pokřižovala by se.

„Pro takovou cestu nenajdeš posádku.“

„Mám přítele, který je mi trochu zavázán.“

„Lans? Bude souhlasit, ale je to ještě chlapec.“

Bezděčně jsem se usmál.

„Lans? Jistě, pokud bude chtít riskovat. Ale mluvím o někom jiném. O veliteli vaší armády, který se velitelem nestal…“

Princezna se přestala vyptávat. Pohlédla na mě a já jsem ten pohled poznal.

Překvapený a hrdý pohled dívenky, pro kterou šli na smrt.

„Dostaneš nejlepší hvězdolet.“

Přikývl jsem. Chvíli jsem váhal a pak se rozhodl:

„Musím požádat o rozvod?“

Nyní váhala s odpovědí princezna.

„Když odletíš z planety… a budeš fakticky odstaven od vlády… nebude to spěchat. Není třeba tak otevřeně demonstrovat Aktivnost sňatku.“

Pocítil jsem v celém těle slabost jako po tvrdé rvačce. Vyhrál jsem nejdůležitější boj. Volil jsem nejen já, ale i princezna.

Šel jsem ke dveřím a vší silou se snažil neohlédnout. Uslyšel jsem princeznin hlas.

„Sergeji, ještě jsi mi nedal jméno. Je to náš zvyk.“

„Vím. Ale ještě jsem je nevymyslel.“

„Dobrá. Počkám.“

Zastavil jsem se a přitiskl k teplému dřevu dveří. Tiše jsem řekl:

„Když tě unaví čekání… Nebo se zamiluješ… Použij prsten. Udělám všechno, co bude potřeba.“

„Nehodlala jsem ho sundat.“

Strčil jsem do těžkých dveří a překročil práh. Neotočit se, hlavně se neotočit. Jinak mě nic nedonutí odejít do neznáma.

Opět mě zastavil její hlas:

„Budeš hledat celý život! Tisíce životů by na to nestačilo!“

„Ať,“ odpověděl jsem. „Ať.“ A než jsem za sebou zavřel dveře, řekl jsem to, co jsem pochopil v Chrámu Rozsévačů, když jsem stál vedle princezny v úloze nadějného lorda z neexistující planety: „Život stojí za lásku.“

Neexistující planeta

První část

Bílý Raider

1. Stopa

Ulice byla neskutečně úzká a samá zatáčka. Běžel jsem po omšelých kamenech, klouzal po hromadách odpadků a občas zavadil o odporně vlhké zdi. Z okének, které byly nejméně dva až tři metry nad dlažbou a zakrývaly je husté mřížky, se šířily matné skvrny světla. Občas padaly shora prázdné láhve, naštěstí nepřesně.

Podle dusotu jsem usoudil, že mě pronásledovatelé dohánějí. Tato zákoutí znali mnohem lépe než já, a také měli víc zkušeností v honičkách kamennými labyrinty. Překáželo jim jen to, že jich bylo moc, a příliš si přáli rychle si to se mnou vyřídit. Několikrát jsem zaslechl vzadu hluk pádu a nadávky.

V příští zatáčce jsem vpředu zahlédl mihnuvší se postavu. Muž, kterého jsem sledoval skoro dva týdny, pádil s energií, vyvolanou smrtelným nebezpečím. Je až s podivem, jakou rychlost dokáže vyvinout slabý, kulhající a navíc před půlhodinou ztlučený smolař.

Bez zastavení jsem vytáhl z náprsní kapsy dvě lehké bílé kuličky, připomínající tenisové míčky. Sevřel jsem je v dlani, strhl ochranné obaly a hodil je dozadu. Vlastně jsem proti svým pronásledovatelům nic neměl, zato oni měli všechny důvody k nespokojenosti. Ale nebyl čas na smířlivé rozhovory!

Kuličky zanechané na zemi fungovaly bezvadně. Neviděl jsem, jak se otevřely a proměnily v sítě tenkých, skoro neviditelných nití. Ale řev lidí, kteří vpadli do pasti, která se jim rozevřela pod nohama, se nedal přeslechnout.

Ale za chviličku hlasy umlkly. Pavučinové miny nezabíjely hned, ale svíraly se kolem obětí a ze všeho nejdříve jim zabránily dýchat.

Kosti začaly lámat až za několik minut.

Přidal jsem: pokud se ulice rozšíří, muž, kterého pronásleduji, bude mít šanci upláchnout…

Pokud na to spoléhal, pak marně.

Silným úderem do zad jsem ho srazil na dlažbu, přímo do louže u jediného kandelábru, který samozřejmě nesvítil. A zastavil jsem se, abych nabral dech.

Vzadu bylo ticho. Honička se přerušila.

„Pitomče.“ Stěží jsem se zdržel horších výrazů. „Myslíš, že jsem zachraňoval falešného karbaníka proto, abych si vychutnal potěšení ho osobně zabít?“

Uprchlík neodpověděl. Válel se v blátě a ani se nesnažil vstát. Sehnul jsem se a štítivě ho obrátil obličejem vzhůru. Našedlá pleť rodáka z Daleda, černé vlasy a matně šedé oči, jizva na pravé tváři. Všechny údaje souhlasily.

„Odpovídej bez lhaní a zůstaneš naživu. Jasné?“ Dotkl jsem se nenápadných tlačítek na širokém zlatém náramku a oválný krystal zežloutl.

„To je detektor lži,“ upozornil jsem ho. „Tak si odpověď pořádně rozmysli.“

Muž mlčky přikývl a bázlivě se ohlédl do tmy, odkud se opět ozval hluk honičky.

„Jsi Redrak Šoltri z planety Daledo, bývalý pilot vlajkové lodě druhé galaktické expedice. Správně?“

„Už dávno mě tak nikdo nenazval.“

„Odpovídej!“

„Ano!“

„Chlapík,“ pochválil jsem ho, když krystal na náramku blikl zeleně. „V tomto duchu pokračuj. Které oblasti expedice zkoumala?“

„Do dvanácté včetně, podle šesté osy koordinát v měřicí soustavě Daledo.“

Náramek to opět schválil.

„To není špatné,“ zaradoval jsem se. „Padesát kubických jednotek…“

„Dvaapadesát.“

Už to nebyl prosťáček. Dlouholeté popíjení paměť bývalému pilotu zřejmě nenarušilo.

„Důvod zkázy expedice?“

Muž mlčel.

„Jen mě to zajímá,“ uklidnil jsem ho. „Nehodlám se na nikom mstít.“

„Vzpoura,“ odpověděl neochotně Redrak.

Na náramku zelené světélko. Usmál jsem se:

„Nebudu se tě ptát, na čí straně jsi byl. Stejně je to jasné… Slyšel jsi o planetě Zemi?“

„Nikdy. Pokud vím.“

„Také jí říkají neexistující planeta.“

Redrak se zvedl a přidržel se kandelábru.

„Vím, kdo jsi,“ prohlásil.

„Nech si to pro sebe,“ poradil jsem mu.

„Jistě, princi.“

Dusot a zuřivý křik se neúprosně blížily.

„Vím o Zemi,“ pokračoval Redrak. „Ale než vám odpovím, musíte přísahat, že mě zachráníte… před těmi divochy.“

„A když nebudu přísahat?“

Redrak se usmál?

„Máte detektor lži, ale nemáte čas na mučení nebo injekce pravdy. Odnesu si své informace… třeba i do hrobu.“

„Přísahám.“

„Tuším, nač se chcete zeptat, princi. Ne, naše výprava planetu Zemi neobjevila. A nezískala ani náznak jejích koordinát.“

Krystal mrkl zeleně. Sice s časovým odstupem, ale čas na rozmýšlení nebyl, v zatáčce se objevili pronásledovatelé. Otočil jsem se k nim; Redrak mě teď do zad nepraští. Naopak, jsem jeho jediná naděje.

„To jsou oni!“ zařval dvoumetrový čahoun běžící v čele. Jeho odvaha zřejmě odpovídala výšce, vést honičku po použití pavučinových min vyžaduje odvahu.

Čahoun měl v ruce pořádný klacek pobitý kovovými hřeby. Se zbraní nad hlavou běžel ke mně. Zezadu se na něho tlačili další zájemci o lynčování.

Pomalu jsem vytáhl z pochvy meč. Dlouhý, velice tenký meč s červeným tlačítkem na jílci.

Čahoun si pohrdavě odfrkl. Praštil klackem do zdi, ze které se začala sypat kamenná drť.

Pomalu jsem zaujal bojový postoj a stiskl tlačítko na jílci.

Po čepeli přeběhla vlna zářivě bílého plamene a na okamžik ozářila desítku zuřivých obličejů a nejrůznějších zbraní.

Čahoun ztuhl a zachraptěl:

„Má atomární meč!“

Pronásledovatelé se zastavili, zápal je rázem přešel.

„Správně,“ potvrdil jsem. „Je to atomární meč, který docela slušně ovládám. Smíte si tedy vybrat: buď se v klidu rozejdeme, nebo odejdu já s přítelem a vy tady zůstanete do rána. Ráno vás uklidí, aby to tady nesmrdělo.“

Tlupa se začala rozpadat. Uvítat svítání v takové podobě se žádnému nechtělo. Zůstal stát jen čahoun s klackem.

„Chráníš podvodníka, který nás tři večery odíral,“ prohlásil hádavě.

„Potřebuji ho,“ odpověděl jsem.

„Zabil jsi dva kluky v hospodě a dva další na ulici svými pastmi!“

„Ale smím vám nabídnout výkupné za jeho život?“

To zapůsobilo. Čahoun spustil zbraň a smutně se ohlédl. Jeho společníci stáli daleko vzadu a naslouchali našemu rozhovoru.

„Rodiny zabitých tvá slova moc neutěší…“

Odepnul jsem od pasu těžký kožený měšec. Je hrozně nepohodlné, že tady nemají papírové peníze.

„Bude zlato přesvědčivější než já?“

Čahoun přikývl a rychle zvedl měšec, který dopadl k jeho nohám. Zabrumlal:

„Možná… ale ne tolik, jako tvůj meč.“

Počkal jsem, dokud neúspěšní hráči a lynčovatelé neodešli. Potom jsem se otočil k Redrakovi.

Pochopitelně neutekl.

„Půjdeme,“ procedil jsem a zamířil opačným směrem než tlupa. Redrak mě kulhavě následoval. „Tvá prašivá kůže byla vykoupena draze,“ řekl jsem zlostně. „Navíc stála životy čtyř nevinných lidí.“

„Neberte si to tak, princi,“ řekl vesele Redrak. „Do té putyky slušní lidé nechodí. A krky si tam podřezávají každý týden, a to bez cizí pomoci…“

„Jmenuji se Serž. Kapitán Serž,“ přerušil jsem ho. „Všechno ostatní radím zapomenout.“

„Má kapitán Serž loď?“ zajímal se úlisně hovorný podvodník.

Mlčel jsem.

„Budu riskovat a požádám kapitána o maličkou úsluhu. V tomto městečku už nechci zůstávat, moc jsem tady nevydělal… Odvezete mě odtud na libovolnou planetu, kde je vzduch, voda a vášniví hráči?“

Bylo mi do smíchu.

„Redraku, často mě pokládají za drzouna. Ale od tebe bych se mohl učit.“

„Jste ještě mladý, kapitáne.“

Přece jen jsem se zasmál a překvapil sám sebe:

„Dobrá, Redraku. Odvezu tě na jinou planetu. Ale celou cestu strávíš v lodním vězení. Už jsem je nepoužil dva roky a to je marnotratnost.“

„Rozumný názor,“ souhlasil Redrak zdvořile. „Vězení je standardní? Dvakrát dva a pět nad nulou?“

„Samozřejmě.“

„Nu, v hrobě je těsněji a chladněji,“ zafilozofoval Redrak. „Děkuji, kapitáne…“

„To je celý tvůj vděk?“

Chvíli jsme kráčeli mlčky. Ulice se kroutila jako předtím, ale přece jen byla trošku širší. Jen jsem musel zpomalit s ohledem na Redrakovu nohu.

„Kapitáne, jednáte velice ušlechtile.“

„Až moc.“

„Ne, kapitáne. Tak, že to postačí na dobrou novinku. Druhá galaktická se opravdu nedozvěděla o planetě Zemi. Ale před rokem jsem potkal muže, který tvrdil, že pobýval na neexistující planetě. Narazil na ni, když se s poškozenou lodí snažil utéci příliš dotěrnému hlídkovému křižníku.“

Rozbušilo se mi srdce a přidušeně jsem řekl:

„Zač stojí žvanění opilce?“

„Jistě, byl namol. Na hazardního hráče až moc… Ale velice přesvědčivě mluvil o tom, jak nakoupil plutonium a titanové desky ve velkém městě na břehu oceánu. To město se jmenovalo… myslím Ňuork.“

„Opakuj to!“ zařval jsem a popadl Redraka za ramena. „Opakuj jméno města!“

Redrak zřetelně vyslovoval každé slovo:

„Potkal jsem muže, který tvrdil, že pobýval na neexistující planetě. Ve městě nazývaném Ňuork nebo Njuork kupoval materiály, potřebné pro opravu lodě. Věřím, že nelhal.“

Indikátor náramku-detektoru svítil zeleně.

Lidé jako můj nový známý nikdy nemluví pravdu, pokud to není pro ně výhodné.

„Obávám se, Redraku, že naše známost potrvá déle, než bych si přál,“ zašeptal jsem.

Redrak přikývl:
„V to doufám, princi.“

*

Bývalý pilot strávil za terminálem počítače více než tři hodiny. Celou tuto dobu jsem proseděl na maličké rohové pohovce a cítil jsem se ve vlastní kajutě jako host. Redrak Šoltri zacházel s počítačem opravdu virtuózně. Tu šeptal do mikrofonu přerývanými slovy příkazy, pak zase používal klávesnici a občas něco črtal do vzduchu svými hbitými prsty. O takovém obcování s počítačem se mi ani nesnilo.

Podle jeho příkazů počítač vytvářel holografický obraz. Ve videokostce zvolna se otáčející nad terminálem se objevil lidský obličej – zpočátku mlhavý, rozmazaný. Potom se obrysy zaostřily, byl vidět krátký sestřih, tenké obočí. Obraz se zbarvil, bledá pleť s nepatrným žlutým odstínem, černé vlasy, tmavošedé oči.

Redrak pokračoval ve zpřesňování portrétu. Uši se několikrát změnily, oči se zúžily, u kořene nosu se objevila skvrnka, buď mateřské znaménko nebo jizva po spálenině. Vysedlé lícní kosti.

Redrak chvíli pozoroval výsledek svého tvůrčího úsilí. Potom pohlédl na náramek-detektor, který ležel mezi námi, a prohlásil:

„To je portrét muže, který tvrdil, že byl na Zemi. Udělal jsem ho s maximálně možnou přesností.“

Náramek zablikal zeleně.

„Tuctový zjev,“ reagoval jsem zklamaně. „Každý desátý, pokud ne každý pátý muž jeho věku bude podezřelý. Barvu vlasů je snadné změnit, pleť může ztmavnout opálením. Mohl ztloustnout nebo zhubnout.“

„Jistě, kapitáne. Jsou to už tři roky. Muž jeho povolání se za takovou dobu hodně změní. Pokud ovšem zůstane naživu.“

„Opravdu neznáš jeho jméno ani rodnou planetu?“

„Ne, kapitáne,“

Chvíli jsem mlčel a prohlížel si velký portrét kosmického piráta, který koupil v New Yorku plutonium a titan pro opravu své lodě. Redrak Šoltri šel usilovně za svým cílem a vůbec při tom nepodváděl. Věděl, co potřebuji, a věnoval tomu veškeré své schopnosti.

„Připadá mi,“ řekl jsem jízlivě, „že bys ho poznal, i kdyby se hodně změnil.“

„Máte úplnou pravdu, kapitáne.“

Usmál jsem se. Šoltri mě potřebuje stejně jako já jeho.

„Není moc hezká perspektiva mít na lodi bývalého vzbouřence.“

„Chápu vaše pochybnosti, kapitáne. Ale nemám nejmenší chuť vás zradit. Má nynější profese je pro mě stále obtížnější.“

Redrak na mě podbízivě pohlédl. Takový pohled umí jen hodně talentovaní podvodníci.

„Existuje jen jedna možnost, jak tě začlenit do posádky Terry,“ řekl jsem tvrdě. „Psychická kodifikace.“

Redrak sebou trhl a vyskočil.

„Doprovodíte mě do vězení, kapitáne?“ zeptal se zdvořile. „Rád se tam budu nudit až k první obydlené planetě.“

„Nebude lepší tě doprovodit k průlezu?“ navrhl jsem. „Ještě jsme neodstartovali a za pár hodin se můžeš vrátit k původní profesi.“

Redrak přikývl a hrdě prohlásil:

„Dobrá, kapitáne. Rád zemřu jako svobodný člověk. Otrokem se nikdy nestanu.“

Takový je to podvodník a opilec. Raději zemřít vestoje než žít na kolenou. Proti tomuto heslu nemám námitek.

„Nabízím ti částečnou kodifikaci, ne úplnou ztrátu vůle. Chápeš ten rozdíl?“

„A jaká pravidla mi chcete určit?“

S úsměškem jsem pozoroval jeho napjatý obličej. Naštěstí nemusím znovu vynalézat kolo. Chytrý spisovatel, který žil

nedaleko od „Ňujorku“, vymyslel tato pravidla už dávno. Musím jen aplikovat tři Asimovovy robotické zákony na člověka.

„Za prvé. Nesmíš svým jednáním nebo nečinností uškodit členům posádky mé lodě. Je to spravedlivé?“

Redrak se zatvářil trpitelsky.

„Za druhé. Musíš plnit uložené povinnosti tak, aby neporušily první zákon. Souhlasíš?“

„Ale…“

„Za třetí. Smíš dělat cokoli, pokud neporušíš první dva zákony. To jsou všechny podmínky.“

Samozřejmě jsem Asimovovy zákony trochu upravil. Už tím, že jsem pojem člověka omezil na úzký okruh členů posádky… Ale co se dá dělat, Redrak není robot a já nejsem mírotvůrce, usilující o jeho převýchovu.

Vesmírem se necestuje v bílých rukavičkách.

„Tvá pravidla hodně připomínají přísahu věrnosti na pirátských lodích,“ okomentoval to zamračeně Redrak.

„To víš líp.“

„A jaký je trest za porušení zákona?“

„Obvyklý. Zástava dechu a srdeční činnosti.“

Redrak mlčel.

„Rozhodni se. Rozhodni se, Šoltri. Potřebuji jen garanci tvých činů. Buď budeš souhlasit, nebo půjdeš do basy. Na nejbližší planetu, na které je život, tě dopravím.“

2. Noční návštěvník

Ozvalo se zaklepání na průlez. Tiché, ale zřetelné.

Pracně jsem rozlepil víčka. Jistě, místo pro odpočinek bylo vybrané skvěle. V průlezové komoře, na chladném boku člunu, pokrytém drsným keramickým pancířem. Jestli nedostanu zápal plic, pak jen díky tepelné izolaci letového

obleku. Pod hlavou jsem měl opravářskou kabelu, deset centimetrů od natažené ruky svítil rozpálený konec páječky.

Posadil jsem se a přetřel si obličej studenými dlaněmi. K čertu, proč automatika udržuje v průlezu venkovní teplotu? Připravuje nás morálně na prostředí planety, nebo šetří energii?

Nu, energií šetřit nemusíme. Při pádu lodě do džungle se nepoškodil reaktor, ale trysky a polovina veškeré automatiky.

Ledacos se stalo ovšem ještě předtím, při krátkém, jen tři sekundy trvajícím střetu s pirátskou lodí. Její destruktory, naladěné na logické krystaly počítačů, poškodily většinu lodní elektroniky dříve, než salva našich laserů prorazila korzárovu ochranu. Nepřátelská loď se proměnila v oblak žhavého plynu a my museli nouzově přistát…

Na průlez opět někdo zaklepal. Pohlédl jsem na hodinky a vzdychl. Pět hodin spánku po dvou dnech nepřetržité práce je zřejmě málo. Ale proč někdo buší na průlez? Není jednodušší zmáčknout tlačítko?

Otočil jsem hlavu směrem ke zvuku a teprve teď jsem pochopil nesmyslnost situace.

Klepání nepřicházelo od dveří vedoucích do nitra lodě, ale zvenku.

Ospalost rázem zmizela. Sáhl jsem po ostroplochém meči, který visel v magnetické pochvě na pásu a uvolnil uzávěr. Zvenku nemohlo hrozit nic, co by odolalo atomární zbrani – hned po přistání loď zapnula generátor neutralizujícího pole. Laserová děla, destruktory ani termojaderné bomby v neutralizujícím poli nefungují.

Ostatně jaké lasery mohou být na planetě s feudálním zřízením?

Toto je mé slabé místo. Nemůžu neotevřít dveře, na které někdo klepe, i když je za nimi neznámo. Od dětství nesnáším vypnuté telefony a zamčené zámky.

Vnější pancíř Terry samozřejmě pokrývají stovky detektorů, schopné kromě jiného poskytnout obraz prostoru

před lodí. Ale právě opravou těchto snímačů jsem se zabýval, než jsem usnul.

Dotykem ovládacích senzorů jsem volil kombinaci čísel odblokování průlezu. Elektronický zámek je příliš jednoduchý, než aby přestal fungovat po zásahu destruktorem.

Na obrazovce klimatických detektorů, které náhodou vydržely, přeběhla řada symbolů, které jsem automaticky podvědomě převedl na známé údaje: „Atmosféra vhodná pro dýchání, bez toxických příměsí. Teplota plus sedm stupňů, vlhkost čtyřicet šest procent, rychlost větru půldruhého metru za sekundu.“

Nepříliš útulné místo…

Opakovaným dotykem jsem potvrdil příkaz k otevření průlezu.

Jasné světlo zapnutých lamp zahnalo tmu před průlezem. Mžení dopadající na rozbředlou půdu; úzký kovový žebříček vedoucí dolů; při přistání vyvrácené stromy připomínaly saksaul omotaný ostnatým drátem.

Nikde nikdo.

Stál jsem, pohlížel do tmy a mhouřil oči před závany vlhkého větru. Nikde nikdo. Ani být nemůže, dopadli jsme doprostřed lesa. A pokud se poblíž vyskytl nějaký domorodec, k lodi dobrovolně nepůjde. Veliká kovová koule padá v plamenech do lesa, vystrkuje tlusté sloupy jako opory a jako sirky láme staleté stromy… To není podívaná pro středověké lidi. A vylézat po pětimetrovém žebříčku, který se na první pohled může kdykoli zlomit, a potom bušit do oválného průlezu, nijak nepřipomínajícího normální dveře, to je hodně nelogické jednání…

Že by přece jen klepali zevnitř? Nebo mám sluchové halucinace?

„Zabloudil jsem…“

Správně. Přelud. Opět jsem pohlédl k průseku.

Halucinace jsou zřejmě progresivní, přidaly se zrakové a nabyly podoby maličké tmavé postavičky v polovině žebříčku.

„Zabloudil jsem," opakovala postavička tenkým dětským hláskem.

„Pojď nahoru," napřáhl jsem ruku. Situace se vyjasňovala. Zdejší rytíři patrně nebudou riskovat klepání na kouli spadlou z nebe. Něco jiného je zmrzlý chlapec, který zabloudil a bojí se víc nočního lesa než záhadného „zámku".

Uchopil jsem chlapce – nebo děvče? – za ruku a vtáhl ho do průlezu.

Chlapec. Jedenáct nebo dvanáct let, hubený, s velkýma očima. Barva vlasů a pleti zatím neznámá, pokrývá je vrstva řídkého bláta. Potrhané cáry látky je při troše fantazie možné pokládat za kalhoty a kazajku.

„Jsi sám?" zeptal jsem se a soucitně si prohlížel nečekaného návštěvníka.

„Ano… Zabloudil jsem."

„To vidím. Mysli si, že ses už našel."

Zavřel jsem průlez. Hošík stál na místě a nijak nereagoval. Neudivovalo ho elektrické osvětlení ani člun. Budiž. Bloudit polonahý zdejším lesem, prodírat se trnitým křovím a neméně pichlavým stromovím, kolik síly zbude na údiv? Ze všeho nejdříve potřebuje horkou koupel. Potom bude možné se věnovat léčení, jídlu, vyptávání se, odkud je a odpovídání na nevyhnutelné dotazy.

„Můžeš jít?" poklepal jsem mu lehce na rameno.

Uchopil jsem ho za ruku a vstoupil do výtahu. Když se kabina zastavila a ocitli jsme se v široké chodbě obytné sekce, zašeptal:

„Teplo…"

Bosé nohy zanechávaly na bílé huňaté podlaze hnědé stopy. S lítosti jsem si uvědomil, že většina úklidových automatů je poškozená a ještě jsme je neopravili. Na mé lodi je příliš málo rukou.

„Jdi dál."

Otevřel jsem dveře své kajuty a zavedl ho do koupelny. Chlapec se zatím na nic neptal, což mi plně vyhovovalo. Čím méně si zapamatuje, tím lépe pro něho. Až mi vysvětlí, kde se tu vzal, dostane pár tabletek na spaní. Bude následovat krátký let flyerem a probudí se na prahu svého domu. Loď mu zůstane v paměti jako krásná kouzelná pohádka.

V krajním případě se na planetě objeví legenda o začarovaném železném zámku.

Nastavil jsem teplotu a proud vody, rozbalil balíček baktericidního mýdla. Chlapec pozoroval mé jednání se vzrůstajícím zájmem.

„Vlez sem.“

„Sem“ znamenalo dvoumetrovou vanu z růžového plastu. Chlapec se na této planetě stěží setkal s něčím podobným.

„Já sám.“

„Pomůžu ti. Nestyď se.“

Chlapec pohlédl na své cáry.

„Už se nemám proč stydět.“

Pomohl jsem mu svléknout zbytky oblečení a postavil ho do vany. Další činnost připomínala vykopávání brambor z rozbláceného podzimního pole.

Po deseti minutách jsem kriticky pohlédl na výsledek své snahy. Chlapec vypadal docela jako pozemšťan. Lehce opálený tmavovlasý hoch, poškrábaný na nečekaných místech. Vážná zranění naštěstí neměl. Vyměnil jsem vodu, nechal ho hřát a vyšel jsem z kajuty.

Vznikající problémy je třeba řešit co nejrychleji a bez ztráty sil… Z náprsní kapsy jsem vytáhl interkom.

„Máš práci, Lansi?“

Na plochém displeji se objevil obličej druhého pilota. Právě vylézal z úzké trouby plné kabelů a skrytých krabiček logických schémat. Vůbec mě nenapadlo, že na korábu jsou taková zákoutí.

„Ani ne, kapitáne. Končím seřizování vnějších detektorů.“

Usmál jsem se. Věc nezbytná, ale opožděná.

„Můžeš přijít do mé kajuty?“

„Jistě, kapitáne,“ odpověděl pohotově. „Co se stalo?“

Krátce jsem objasnil situaci. Lans mezitím vylezl z tunelu a aniž přerušil spojení, zamířil k výtahu. Naslouchal jsem pleskání vody za pootevřenými dveřmi a vysvětloval Lansovi jeho úkol.

„Chlapce je třeba nakrmit, nacpat léky, krátce vyslechnout, zjistit, kde bydlí. A dodat flyerem přímo na práh.“

„Jasné.“

Lans už sjížděl k nám v těsné kabině rychlého výtahu. Telefon držel před sebou a zahlédl jsem, že se mračí.

„Kapitáne, ukládáte mi tento úkol jako nejmladšímu?“ zeptal se uraženě.

Smířlivě jsem se usmál. Skutečný důvod byl o to urážlivější, že Lans se vyznal v opravách elektroniky trochu lépe než já.

„Ano. Jsi o pět let starší než on, snáze najdete společný jazyk. Musíme se našeho mladého návštěvníka rychle zbavit a pokračovat v přípravě ke startu.“

Ve dveřích výtahu se objevil Lans a strkal telefon do kapsy. Krátce se zeptal:

„Je ještě ve vaně?“

Přikývl jsem:

„Můžeš ho vytáhnout z vody, utřít a nakrmit. Udělej to rychle.“

Lans zamračeně slíbil:

„Jistě, kapitáne. V oddílu kadetů mě často jmenovali vedoucím obtížných nováčků. Mám zkušenosti…“

Stěží jsem potlačil úsměv. Znal jsem Lanse dost dlouho, než abych si všímal jeho předstírané sveřeposti. Tento sedmnáctiletý pilot dokázal v boji chladnokrevně podříznout pár nepřátel. Ale bezbrannému chlapci neumí dát ani pohlavek.

Zavřel jsem oči a začal dřímat. Mám právo ještě na hodinu spánku, dokud se Lans bude zabývat mladým domorodcem?

„Kapitáne!“

Hleděl jsem na Lanse a zaháněl ospalost. Tak se nedivil ani po souboji v Chrámu Všehomíra, když jsem zabil neporazitelného Šorreje Menchema, který ovládal meč stokrát lépe než já…

„Kapitáne,“ opakoval Lans už tišeji. „Dovolte, ale… jakým jazykem s ním mám mluvit?“

Náš noční návštěvník stál za Lansem, choulil se do ohromného načechraného prostěradla a zvědavě pohlížel na pilota.

„Hloupá otázka… samozřejmě standardním galaktickým. Jiné neznám.“

„Znáte, kapitáne,“ namítl tiše Lans. „V galaktickém nerozumí ani slovu.“

Únava mě zbavila schopnosti uvažovat. Umíněně jsem opakoval:

„Mluvili jsme standardem, Lansi.“

„Odkud by znal galaktický jazyk? Planeta je zaostalá, lodě zde přistávají jen náhodně. Podle průvodců domorodci mluví několika místními dialekty…“

Došel jsem k chlapci a usedl na bobek. Zeptal jsem se:

„Rozumíš mi?“

„Ano.“

„A mému příteli?“

„Ne.“

Něco mi začalo docházet, ale příliš pomalu. Hloupě jsem se zeptal:

„Jakým jazykem mluvíš?“

Chlapec zívl. Po koupeli byl unavený a chtělo se mu spát.

„Rusky.“

Dosedl jsem. Lans se rozčarovaně zeptal:

„Takže toto je Země, princi?“

3. Brainstorming

Poradní místnost je určena pro početnou posádku. Když v ní nyní byly jen čtyři osoby, vypadala prázdně.

Pohlédl jsem na své společníky. Hernado, můj učitel bojových umění, bývalý seržant a nyní poručík císařských vojenských vzdušných sil planety Taru. Rozvalil se v pohodlném měkkém křesle, přes kombinézu měl přehozený „elektronický“ plášť. Vypadal by docela mírumilovně, nebýt křivého šrámu na tváři.

Lans. Jediný kadet, který přežil z dvou set třiceti frekventantů důstojnického sboru Taru. Nositel řádu věrnosti, nejvyššího vyznamenání své planety… A degradovaný za své rozhodnutí přerušit výcvik a podniknout se mnou nekonečný let k Zemi.

Redrak Šoltri. Jeden z nejlepších pilotů planety Daledo. Pirát. Falešný hráč. A po kurzu hypnotického kódování můj bodyguard.

Posádka. Dva přátelé a jeden skoronepřítel. Lidé, kteří se z různých důvodů rozhodli mi pomoci hledat Zemi.

Mlčení bylo dlouhé. Jistě, každý měl co říci, ale řád a nepsané zákony lodní etiky vyžadovaly první slova od kapitána.

„Na mé planetě,“ začal jsem, „kterou málo úspěšně hledáme už dva roky, existuje pojem brainstorming. Jeho princip je jednoduchý: řekne se cokoli k probírané záležitosti a teprve potom se zkoumá, jestli to náhodou není chytré.“

„Ty to děláš pořád,“ zavrčel Hernado. Podle naší dávné dohody nemusel být zbytečně uctivý.

Lans přikývl, což mohlo znamenat souhlas s Hernadem i s mým návrhem.

Redrak se zavrtěl v křesle:

„Chtěl bych napřed získat víc informací. Promluvit si s klukem…“

„Spí," odpověděl jsem tvrdě. „Strávil celou noc v lese, v lijáku, musí si odpočinout."

„Můžeme ho probudit, nic hrozného se nestane. Zbytečná sentimentalita…"

„Nechte toho, Redraku," přerušil jsem ho. „Je z mé planety, chápeš? Odpovídám za něho. A dokud budu kapitánem této lodě, bude naším hostem a ne zajatcem!"

„Nejsem si úplně jistý, jestli je opravdu ze Země," nevzdával se Redrak.

„Pověřovali jsme s Lansem jeho slova detektorem lži. Znáš to zařízení?" usadil jsem ho.

Redrak zmlkl. Spokojil jsem se s tím a pokračoval jsem:

„Co tedy víme? Jmenuje se Daniil, je mu jedenáct…"

„To je pozemské jméno?" zeptal se rychle Redrak.

„Pozemské. Nepříliš rozšířené, ale… Žije ve městě Kursku. To je pozemské město, Redraku! Býval jsem v něm. Dokonce si vzpomínám na ulici, o které mluvil."

Redrak uspokojeně přikývl. Hernado se uchechtl. Očividně se bavil úsilím, se kterým se Šoltri snažil odhalit podezřelého návštěvníka a odstranit sebemenší nebezpečí, které by mi mohlo hrozit. Co se dá dělat – pokud Redrak Šoltri pocítí osobní vinu za neštěstí, které se přihodí někomu z posádky, v jeho podvědomí se aktivuje časovaná mina. Spustí se hypnotický rozkaz a bývalý pirát zemře…

Daniil si nemyslel, že není na Zemi. Vzpomínal si jen na to, že zabloudil v lese, spadl do nějakého močálu a hodně dlouho se z něho snažil dostat. Potom se setmělo, šel bez zastavení lesem, hodně se ochladilo a začalo pršet. Všiml si, že okolní stromy jsou „zvláštní", ale nepřikládal tomu význam. Když narazil na loď, myslel si, že je to továrna nebo stanice pro kosmické spojení. Našel poklop a zaklepal…

„Překvapivá historka," poznamenal sarkasticky Redrak. „Zabloudil na jedné planetě a ocitl se na druhé. Šel lesem zabírajícím polovinu planety a narazil na jediný hvězdolet, který v tomto světě je. Přitom právě v okamžiku, kdy

ochranná zařízení nefungují a kapitán usnul v průlezu a může klepání uslyšet. Jak ho vůbec napadlo klepat na poklop?“

Chtěl jsem ho usadit, ale předešel mě Lans:

„Nedůvěřivost je dobrá vlastnost, Redraku. Ale pokud klukovi nevěříš, uveď pravděpodobnější verzi.“

Redrak pokrčil rameny:

„Rád. Začneme brainstorming u mě, kapitáne?“

Přikývl jsem.

„První verze – kluk není pozemšťan. A vůbec to není člověk. Řekněme, že je to bytost ovládající telepatii a schopná měnit své tělo. Z kapitánovy paměti získala všechno nezbytné pro napodobení pozemského dítěte a pronikla na loď. Bytost se tváří jako pozemšťan, protože je to rodná planeta kapitána, prvního člověka, se kterým se v lodi setkala. Nabyla podoby dítěte, aby tak uspala naši bdělost… Nebo prostě nemá dost materiálu na dospělého člověka.“

„A až nás všechny sežere, bude mít dost materiálu na napodobení hrocha,“ navázal vážným tónem Lans. „Nech toho, Redraku! Taková bytost by si to s kapitánem vyřídila na místě a hned potom se mnou. Nyní by likvidovala tebe s Hernadem. Ostatně jsme kluka prověřili diagnostickým počítačem. V organizmu nemá žádné odchylky.“

„Ty trosky diagnostického přístroje, kteří přečkaly, nic důležitého nemohly objevit,“ přišel Redrakovi na pomoc nečekaně Hernado. „První důvod je přesvědčivější. Nerozumný dravec by zaútočil hned. Rozumná bytost by vymyslela rafinovanější verzi.“

„Budiž,“ souhlasil Redrak. „Druhá verze. Kluk je zdejší obyvatel ovládající telepatii. Domorodci ho vyslali, aby se zmocnil lodě. Moc možností nemá, naše síly nezná… Tak čeká, až přestaneme být ve střehu.“

Tentokrát se námitky neozvaly, ovšem ani podpora.

„Vyčerpal jsi své verze?“ zajímal jsem se. „Myslím, že na Zemi bys mohl být docela úspěšným scenáristou hororů… Lans?“

„Mám jen jednu verzi," začal rozpačitě. „Možná jsem příliš důvěřivý, ale myslím si, že kluk nelže. Podle teorie hyperprostoru jsou možné samovolné průniky čtyřrozměrného kontinua… Zkrátka, kluk je skutečně ze Země. Ale z nějakého důvodu vznikl hypertunel, který ho přenesl na tuto planetu."

„To je hodně divoká shoda," řekl pohrdavě Redrak. „Hoch se dostal právě sem, kde je jediný pozemšťan, který kdy opustil svůj svět!"

„Víš, že teorie hyperprostoru není ještě dopracovaná?" ozval se s nečekaným zaujetím Lans. „Kapitán mohl sehrát úlohu katalyzátoru přenosu, živého majáku, na který se hypertunel naměřil. Kluk se dostal tam, kde se nacházela částečka Země."

Zasmál jsem se a otočil se k mírně zaraženému Lansovi:

„Poslyš, tvá verze může být správná… Jsem přímo nadšen dvěma novými jmény, které jsem obdržel. Živý maják a částečka Země… Pořád lepší než hračičkový lord, že?"

„Ani katalyzátor přenosu nezní špatně," poznamenal Hernado.

Lans zčervenal až po kořínky vlasů a zabručel:

„To bylo obrazně…"

Nadzvedl jsem se a stiskl mu ruku:

„Klid, pilote. Promiň. Popravdě řečeno, tvá verze se mi velice líbí… Hernado?"

Můj bývalý instruktor vytáhl z kapsy krabičku se stimulátorem. Vložil do úst citronově vonící kuličku a tiše řekl:

„V náhodný přenos nevěřím… Když už máme vymýšlet šílené veze, tady je další: Daniil je opravdu kluk ze Země. Ale silou vůle dokáže procházet hyperprostorem. Ve vesmíru krouží o takových lidech legendy… A kapitán opravdu mohl sehrát úlohu majáku."

„To jsou jen legendy," řekl pochybovačně Lans. „Stejně jako živé planety a nesmrtelná jezera. Něco takového by nedokázali Rozsévači ani jejich nepřátelé."

„Možná. Druhá verze je reálnější.“

„Díky za varování,“ zahučel Redrak.

„Spojuje Lansovy a Redrakovy náměty,“ pokračoval klidně Hernado. „Začnu zdaleka. Jak je možné, že jsme vyšli z hyperpostoru u této planety a ne u Schedmonu, kam jsme mířili?“

„Fluktuace pole,“ odpověděl dopáleně Redrak. „To se stává, i když jen zřídka.“

„Velice zřídka. Víš to líp než já. Pokračuji. Co dělal na oběžné dráze planety pirátský koráb? Tady není žádná kořist.“

„Schovával se před hlídkovými křižníky sektoru,“ nadhodil Lans.

„To je možné. Ale proč na nás zaútočil? Jako policajti nevypadáme a jako snadná kořist už vůbec ne. Boj to dokázal.“

„Chceš říci,“ zasáhl jsem do rozhovoru, „že se proti nám vede válka?“

„Válka nebo tvrdá hra, jak je libo. Hledáme Zemi dva roky, kapitáne. Většinou jsme navštěvovali málo prozkoumané oblasti vesmíru. Skok k hvězdě spektrální třídy Slunce, kontrola planet… další dva tři skoky a návrat na nejbližší obydlenou základnu. Oprava, zásobení, odpočinek… Ale v posledním měsíci se situace změnila. Karanténa na Ledové kopuli. Špatné palivo zakoupené na Oranžové. Odmítnutí opravy lodě šestou a čtrnáctou kosmickou základnou. Pokuta za nadměrné záření motorů.“

„Chceš říci,“ řekl s tichou zuřivostí Redrak, „že všechny tyhle nepříjemnosti začaly po mém příchodu na palubu? Je to tak?“

Hernado jeho pohled vydržel.

„Ano. Kvůli tvému objevení na lodi, ale vůbec ne kvůli tobě. Ten masivní tlak jsi nevydržel a opravdu jsi nás rychle nasměroval k Zemi. A někomu se to nelíbilo.“

Rozhostilo se ticho. Přinutil jsem se k odpovědi:

„Mýlíš se, Hernado. Komu uškodí, když Zemi najdeme? V Galaxii jsou desetitisíce obydlených světů, které spolu obchodují a bojují, na všech stupních vývoje – od dřevěného pluhu po stavbu hyperprostorových hvězdoletů. Komu může vadit ještě jedna planeta, ani nejcivilizovanější, ani nejsilnější, a dokonce ani nejkrásnější? Komu vadíme?“

„Nevím, kapitáne. Ale pociťuji tlak, který zesiluje. Začal drobnými nepříjemnostmi a skončil vesmírným bojem. A chlapec je pouhým článkem řetězu.“

„Další drobná nepříjemnost,“ pokusil se vtipkovat Redrak.

„Možná. Domnívám se, že Lans má pravdu a Daniil je opravdu ze Země. Připouštím, že sám nic neví… Ale neobjevil se u lodě náhodou. Dopravili ho ze Země ve spánku nebo pod paralyzujícími paprsky, když ho chytili při toulání v lese. Hyperprostorový tunel by ho vyhodil kdekoli na planetě, museli ho proto doprovázet na člunu. Daniila vysadili poblíž naší lodě a hypnoticky ho navedli směrem k nám. A sledovali nás, využili toho, že naše loď byla po boji slepá a hluchá.“

„Přemístění člunu hyperprostorem… Deset až patnáct tun hmoty,“ vykřikl jsem. „Umíš si představit kolik energie by to spotřebovalo? Levnější je najmout flotilu, která by nás zničila! Čím nám může být nebezpečný jedenáctiletý kluk?“

„Pověz upřímně, Serži,“ řekl tiše Hernado, „když jsi s klukem mluvil a usoudil, že je ze Země, nechtěl jsi zanechat hledání? Vrátit se hypertunelem na Zemi, uvidět příbuzné a přátele, žít dřívějším životem, jen s novými znalostmi a zkušenostmi?“

Svíral jsem pěsti, až to bolelo. Hernado uhodil hřebíček na hlavičku.

„Nostalgie je naše společná vlastnost,“ řekl zamyšleně Hernado. „Není obtížné ji vyvolat. Na tobě zkoušeli ještě jednu zbraň – psychologickou. Velice humánní.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Humánní zbraně na mě neplatí. Hledat nepřestanu.“

„V tom případě Daniil bude fungovat dál. Mohli mu do podvědomí vnést kódovaný příkaz, aby nechal vybuchnout reaktor nebo tě zabil, pokud se rozhodneš k návratu na Zemi.“

Zamrazilo mě. Chlapec, který spí v mé kajutě, se opravdu může stát smrtelným nepřítelem. Bezmocný klučina, kterého jsem před hodinou myl a ošetřoval, se může stát nebezpečným nepřítelem, pokud má opravdu v podvědomí hypnotický příkaz…

„Mám dojem, Hernado,“ řekl jsem, „že jsi pro svůj brainstorming použil veškeré šedé buňky. Nevím, čí verze je bližší pravdě, ale při jednání budeme vycházet z tvé.“

Redrak spokojeně přikývl. Lans odvrátil pohled.

„Za prvé. Rozchod do kajut. Já a Lans – šest hodin spánku, Hernado a Redrak – čtyři. Musíme si odpočinout.“

Námitky nebyly.

„Hernado a Redrak potom za dvě hodiny připraví pozorovací systémy hvězdoletu a jeden z bojových člunů. My s Lansem… a klukem uskutečníme menší exkurzi po planetě.“

Redrak se zamračil.

„Za druhé. Při jednání s Daniilem se budeme držet Lansovy verze. Nemusí vědět, že ho podezíráme. Vysadíme ho na nejbližší obydlené planetě a přeneseme hypertunelem na Zemi.“

„Pokud dokážeme hyperpřechod zaplatit,“ poznamenal pesimisticky Hernado. „Oprava lodě spotřebuje zůstatek na našem účtu…“

„Za třetí. Do doby, dokud se bude chovat adekvátně a nebude nebezpečný, bude Daniil členem posádky. Plavčíkem nebo kadetem, jak chcete.“

Redrak vrtěl ukřivděně hlavou. Má třetí verze byla určena hlavně jemu. Daledánec bude nyní nucen chránit hochův život jako svůj vlastní.

„Tím končím. Odpočinek.“ Vstal jsem z křesla.

„Kapitáne, přeneste ho ze své kajuty ke mně nebo k Hernadovi,“ požádal Redrak hlasem plným beznaděje.

Soucitně jsem na něho pohlédl a uklidnil ho:

„Zůstane se mnou, nebude to tvá vina. Varoval jsi mě. Tak se tvůj psychokód nebude aktivovat, i kdyby mě Daniil ve spaní uškrtil. Dobrou noc.“

*

V kajutě panovala tma, jen na terminálu počítače mrkalo žluté světélko. Snažil jsem jít tiše. Apartmá ze čtyř místností měl na lodi jen kapitán. Všichni ostatní se museli spokojit jen s jednou kajutou.

Otevřel jsem dveře do ložnice a bez větší naděje na úspěch zašeptal:

„Noční osvětlení.“

Nad postelí zazářilo slabé růžové světlo. Redrak je chlapík. Za opravu osvětlení odpovídal právě on.

Daniil spal, oběma rukama objímal polštář. Na podlaze se válela shrnutá přikrývka.

Jak je možné ve spánku shodit „elektronizovanou“ přikrývku? Asi je potřeba mít velkou zkušenost v boji s obyčejnou…

Opatrně jsem ho přikryl. Tenká přikrývka se doslova vznášela ve vzduchu, skoro se nedotýkala chlapcova těla, na kterém se místy leskly náplasti, zakrývající četné škrábance.

„Spi, hochu,“ zašeptal jsem. „Spi, Danku…“

Pokud má opravdu v mysli vložený kódovaný program, najdu autora příkazu a zabiji ho. A jestli žádný program nemá, zabiji toho, kdo pohodil polonahé dítě doprostřed lesa.

My pozemšťané jsme hodně krutí.

Pohladil jsem jeho měkké rozcuchané vlasy. Ale stejně je šťastný. Včera byl na Zemi, dýchal její vzduch, procházel obyčejným, dobrým lesem. A za týden tam bude znovu.

Já se tam nedostanu.

Vytáhl jsem ze skříně čisté prádlo a po špičkách odešel z ložnice. Zbytečně opatrně, protože kluka teď nevzbudí ani pořádný rámus. Únava plus prášky na spaní tvoří spolehlivou směs.

Ustlal jsem si na pohovce v pracovně, osprchoval se, několik minut jsem stál pod studeným proudem vody. Utřel jsem se dosucha a nahý se spokojeně natáhl na čisté posteli. Když jsem pocítil, že sladce usínám, zašeptal jsem:

„Probudit za pět hodin čtyřicet minut.“

„Buzení zapnuto,“ odpověděl také šeptem servisní blok u hlavy.

Při usínání jsem si lítostí uvědomil, že jsem se neúčastnil „brainstormingu“. A nevyslovil vlastní myšlenku, honící se mi v hlavě.

4. Nájezd

Když se přepážka otevřela a člun vylétl z hangáru, Daniil se ohlédl.

Na obrazovce zadního obzoru byla vidět rychle se vzdalující loď. Stříbřitá koule, opřená o deset silných podpěr, obklopená kruhem poražených a ohořelých stromů, připomínala Chrám Rozsévačů. Asi jako malé auto připomíná elegantní Rolls-Royce.

„Teprve teď věřím, že nejsme na Zemi,“ zašeptal kluk.

Přikývl jsem. Slunce stoupající za lodí mělo matně měděnou barvu a bylo dvakrát větší než pozemské. Jeho skutečné rozměry jsou samozřejmě ještě větší. Hvězda Šor-XVII je typický červený obr.

„Vždycky jsem věděl, že se mi něco podobného přihodí,“ pokračoval Daniil.

V dětství jsme všichni přesvědčeni o své jedinečnosti. Právě my zažijeme udivující dobrodružství a uvidíme prastaré poklady, krásné princezny i strašlivé nestvůry.

Možná je dobře, že dětské touhy tak rychle zapomínáme. Jinak bychom v sobě nenašli sílu žít.

Lans v pilotním křesle polohlasně řekl:

„Díky, Hernado, už jsme vylétli z ochranné zóny. Zapni generátor.“

V holografické mlze nad lodí zazářila růžová kopule. Neutralizující pole, při našem startu na okamžik vypnuté, hvězdolet opět přikrylo.

Daniil okouzleně pohlížel na videokostku. Potom přenesl pohled na Lanse:

„Kapitáne, on neumí rusky?“

„Ne. Používáme standardní galaktický jazyk, běžný na všech humanoidních planetách. Mimochodem, když mluvíme neoficiálně, říkej mi Sergej. Jinak riskuji zapomenutí vlastního jména.“

„Dobře. A vy mi říkejte Danku,“ navrhl vážně chlapec.

Přikývl jsem.

Daniil opět pohlédl na Lanse a tiše řekl:

„Vypadá úplně jako člověk, že? Kdežto u toho s našedlou pletí je hned poznat, že je mimozemšťan.“

„Jmenuje se Redrak.“

Danek se najednou zasmál. Zachytil můj nechápavý pohled a vysvětlil:

„Redrak. Vzpomněl jsem si na jednu anekdotu… O příjmení Bljucher, které se z angličtiny nepřekládá.“

Málem jsem se rozchechtal. Anekdotu jsem samozřejmě znal a souvislost pochopil. Proč není na žádné planetě tolik anekdot jako na Zemi? Ale Daniila jsem musel zarazit.

„Poslouchej mě a dobře si vše zapamatuj, plavčíku.“

Danek se polekaně přikrčil.

„V Galaxii jsou tisíce planet obydlené lidmi. Někteří se hodně podobají pozemšťanům, jiní se od nás liší. Šedá pleť je maličkost při srovnání s rohovinovým krunýřem nebo jehličkovou srstí. Ale všichni pocházíme z jednoho kořene, všechny nás stvořili Rozsévači. Ve většině případů jsou obyvatelé různých planet geneticky srovnatelní. Rozumíš?“

Chlapec nedůvěřivě přikývl.

„Setkal jsem se s mnoha jmény, která znějí pozemšťanům hodně směšně. Ale ironizovat je nemá cenu. Už kvůli vlastní bezpečnosti. Země není příliš vážená. Pochopil jsi?“

Danek rychle kývl a plačtivě řekl:

„Už nebudu…“

Lans na mě mrkl. Našemu rozhovoru nerozuměl, ale přísný tón překlad nepotřebuje.

„Učíte plavčíka zdvořilosti, kapitáne?“

„Je to třeba.“

„Užitečná práce… Poletíme ve spirále, kapitáne?“

„Ano. Víš, co hledáme?“

„Cizí loď.“

„Spíš stopy po ní. Šancí moc nemáme, ale musíme to zkusit.“

Letěli jsme nízko, asi dvacet metrů nad stromy. Kvůli rychlosti jsme nerozeznávali detaily, ale pracovaly za nás průzkumné detektory, skenující lesní porost ve všech pásmech. Nahromadění kovu, tepelné záření, zdroje radioaktivity, to vše mohlo navést na stopu.

„Kapitáne,“ ozval se tiše Danek. „Kapitáne…“

Pohlédl jsem na něho. Proboha, pořád ještě vypadá jak spráskaný… Asi jsem mluvil moc přísně.

„Copak je?“

Trochu se vzpamatoval.

„Kapitáne, a proč není Země příliš vážená planeta? Kvůli tomu, že pořád válčíme?“

Mírně jsem se otřásl. „Jsem to ale pitomec. Vždyť jsem se od Daniila dozvěděl dost o událostech posledních dvou let v naší společné vlasti…“

Život na hranici chudoby, elektrická energie jen tři hodiny denně, promrzající byty. To je tam, kde žije Daniil.

Chaty na černomořském pobřeží, mnohapatrové vily, blyštivé výklady supermarketů. To platí pro jiné…

Etapa prvotní akumulace kapitálu. Historické zákony, čert je vem!

A také lesy, kam se nechodí na procházky, ale na houby a borůvky plné chemikálií. Zahrabané toxické odpady, přivezené z blahobytných a pořádkumilovných zemí. Střídající se vlády, nekonečné konflikty na sporných hranicích. A všudypřítomná zločinnost – od školy, do které Daniil chodí, až po ulice, po setmění prázdné.

Svět, ze kterého se chce utéci. Svět, ve kterém jen děti věří v možnost útěku. Ale přitom věří, že stejné zákony platí všude, kam se dostanou. Právo silnějšího. Právo jedince rozhodovat za jiné. Právo na falešnou jistotu.

Vždyť nechci, aby si takhle Danek zapamatoval i tento svět. Strohá odpověď dalšího šéfa, ověšeného zbraněmi supermana. Opovržení k jeho rodné planetě.

„To je dlouhá historie, chlapče," řekl jsem laskavě. „Vůbec nejde o to, že jsme horší než jiní."

Hoch rychle přikývl. Zřejmě na souhlas s tím, že žádné vysvětlení nedostane.

Vzdychl jsem a otočil se k němu.

„Nějakou chvíli máme," řekl jsem nedůsledně. „Všechno začalo před miliony let. V naší galaxii existovala civilizace, která si říkala Rozsévači. Ze všeho nejraději bojovala… a zakládala nový život."

Hovořil jsem a snažil se používat jednoduché výrazy. O Rozsévačích, kteří před svým zmizením zanechali zárodky života na všech planetách s kyslíkem. O Chrámech-majících, umožňujících vzniklým civilizacím létat od planety k planetě. O Zemi, na které z nějakých důvodů nestojí. A také o onom cejchu, potupném znamení, kterým byl označen náš svět.

Vyprávěl jsem o princezně z planety Taru, která mě podle starobylého zvyku a napůl v dětskému rozmaru prohlásila svým rituálním ženichem. O jejím dárku – prstenu, obsahujícím zařízení pro hyperpřechod. A také o tom, jak mě povolala na pomoc, abych zachránil její svět, který padl do pasti vlastních tradic. A o Hernadovi, který se stal mým učitelem.

Danek ze mě nespouštěl planoucí zrak, když jsem popisoval útěk z paláce flyerem s nefungujícím motorem a setkání s Lansem na základně císařských vojenských vzdušných sil. Tajil dech, když jsem mluvil o souboji se Šorrejem, sebevědomým superbojovníkem, panovníkem Giarské federace. A zatínal pěsti, jako kdyby se chtěl pustit do rvačky, při vysvětlování, proč jsem byl už jako princ přinucen k dobrovolnému vyhnanství, k hledání neexistující planety, naší vlasti. Země.

„Takže jsi princ? Vládce celé planety?“ řekl nakonec.

„Formálně. Dokud není Země na hvězdných mapách, jsem tulák. Přivandrovalec odnikud.“

„To je jedno… Najdete Zemi?“

„Nevím.“ Dospěl jsem na neviditelnou hranici odpovědnosti. Má chlapec v mysli vložený psychokód? Možná… Pro jistotu jsem dodal: „Třeba se vrátím společně s tebou.“

Připadalo mi, že Danka tato slova moc nepotěšila. Ale nestačil nic říci.

„Před námi je osada,“ ozval se Lans a mírně změnil kurz.

„Teď přeletíme nad vesnicí,“ přeložil jsem do ruštiny. Dotkl jsem se řídicího panelu a postranní obrazovky jsem přepnul na sledování prostoru pod člunem. Danek sebou trhl, vyvolalo to totiž dojem, že jsme se převrátili na bok. Pod námi se rozprostíral šedohnědý koberec lesa. V denním světle vypadal ještě nehostinněji než v noci.

„Sniž rychlost na dvě stě,“ přikázal jsem. „Chci si prohlédnout domorodce.“

Za několik okamžiků začal les řídnout. Objevily se vyžďářené holiny, čtverce polí oseté jakousi travinou. Zemědělství založené na pastvě a žďáření, jeden z nejprimitivnějších způsobů získáváni potravy.

Potom pole skončila. Mihly se řádky plotů, maličké kuželovité chýše, něčím připomínající africké. Mezi nimi se v nejrůznějších pózách krčili lidé pohlížející k obloze. V

dlouhých kožešinových pelerínách, s nečekaně bílou pletí a slámově žlutými vlasy.

„Typická reakce humanoidů na neznámý létající objekt," vysvětlil Lans. „Učili nás základům kontaktologie. Pokud zde jsou cenné rudy nebo exotické užitečné rostliny, planeta bude rychle civilizovaná. Některý rozvinutý svět nad ní převezme protektorát."

Vesnice zůstala vzadu.

Kontaktologie, protektorát, exotické rostliny… Můj mozek přetváří standardní galaktický jazyk v pochopitelná slova. Pro Danka možná zní jako věda o kontaktech, péče, vzácné traviny… A pro představitele pozemšťanů, chytřejšího než jsem já, by tyto pojmy byly ještě složitější a určitě lépe vystihly skutečný smysl galaktických slov.

„Tak vidíš, že to není Země," řekl jsem Lansovi ironicky. „Já ani Danek se těmto lidem vůbec nepodobáme."

Lans mlčky přikývl.

Opravdu se vůbec nepodobáme? Barva pleti a vlasů jsou drobnosti, sám jsem to Daniilovi vysvětloval. Hlavní je úroveň techniky. V tomto směru je Země stejně zaostalá jako nehostinný svět obíhající kolem chladné hvězdy Šor-XVII. Nad námi také mohou převzít protektorát. A začít zpracovávat uran, který je ve vesmíru ceněný stejně jako u nás. Vyvážet paví pera a čínské hedvábí, indické koření a staré obrazy. A Země bude přitom „civilizována", skončí zbytečné války a místo toho bude mládež verbována do armády planety-ochránce.

Možná máme velké štěstí tím, že na Zemi není Chrám? Rozvíjíme se sami a nepociťujeme svou zaostalost. Míříme ke hvězdám a netušíme, že se můžeme zařadit mezi zaostalé, nikoho nezajímající světy. Stojí za to hledat Zemi, otevírat k ní širokou cestu místo dnešní klikaté pěšinky? Nebude lepší se tam vrátit společně s Daniilem nebo alespoň zastavit hledání, za které mě budou v budoucnosti proklínat tisíce generací pozemšťanů?

„Ještě jedna osada," vytrhl mě ze zamyšlení Lansův hlas. „Pročesali jsme kolem lodě prostor o průměru sto kilometrů. Žádné stopy."

„Pokračujeme v hledání." To jsem adresoval nejen Lansovi, ale i sobě.

Musím Zemi najít. I kdyby jen proto, že na ní byl onen šejdíř, který kupoval plutonium a titan za několik laciných technických novinek. Danek, obyčejný kluk ze Země, se vedle mé lodě neocitl náhodou. Někdo se zapojil do hry, jejíž cenou je Země. To už by byl lepší protektorát Taru, který vděčí za svou svobodu pozemšťanovi, než nějakému jinému světu. I když se nestanu panovníkem Taru, princezna mé planetě nikdy neublíží.

Najdu Zemi – nebo zahynu. To je víc než láska. Je to život Země, která zrodila mě i všechno, co je mi drahé. Budu zabíjet, porušovat neporušitelné kosmické zákony, mohu se stát zrádcem a katem. Ale Země musí zůstat svobodná. Památka milionů předků, slaná voda pozemských oceánů v mé krvi – to vše mi nedovoluje ustoupit.

Můj svět musí zůstat svobodný, jinak budu nevolníkem i na trůnu císařů Taru.

„Další vesnice!" Danek se vzrušeně ohlédl a opět se zadíval na obrazovku. „Rozutekli se, zbabělci…"

Lans se ušklíbl:

„Daniil je nadšený?"

Přikývl jsem. Ale z nějakého důvodu jsem zpozorněl.

„Máte nádherný jazyk, princi. Nesrozumitelný, ale poslouchá se dobře. Asi se ho naučím."

„Učil by ses rusky jen proto, že tak mluví princ," zavtipkoval jsem a najednou pochopil, co mě zarazilo. „Vrať se k vesnici, Lansi!"

Pilot okamžitě splnil rozkaz a změnil směr letu tak rychle, že se koule gravitačního kompenzátoru smrštila a pohltila přílišné přetížení. Danek zaúpěl, pro něho bylo moc i půldruhého G. Teprve potom se Lans zeptal:

„Co je, kapitáne?"

„Jsi špatný žák,“ přemáhal jsem přetížení. „Co tě učili v důstojnickém sboru? Obyvatelé této vesnice reagovali na člun nestandardně! Viděli létající stroje už předtím!“

„Jasně.“

Člun visel nad kužely chatrčí. Koule gravitačního kompenzátoru se pomalu rozšiřovala a vracela nám nashromážděnou zásobu gravitace. Na okrajích vesnice byla vidět záda domorodců, prchajících do lesa. Ženy s dětmi, několik výrostků s oštěpy. Dva siláci nesli vetchého starce…

„Zaměř na tu trojici paralyzátor, Lansi! Je to stařešina, musí hodně vědět!“

Ze dna lodě vyrazil skoro neviditelný modrý paprsek. Opozdilci upadli na zem.

„Zasáhl jsem všechny, kapitáne. Pro jistotu, abychom předešli útoku.“

„Výtečně, pilote.“ Uchopil jsem strnulého Danka pod paží. „Lez dolů.“

Průlez člunu se otevřel. Vylezl jsem ven a stěží udržel ztěžklého hocha. Následoval nás Lans s lingvistickým kufříkem.

Odešli jsme deset metrů od člunu a přetížení ustoupilo. Danek se neprodleně vymanil z mého objetí, zavrtěl hlavou a zašeptal:

„Co to bylo, Sergeji?“

„Vysvětlím ti to později. Drž se za našimi zády.“

Běželi jsem kolem chatrčí po udupané hliněné cestě.

„Tady jsou, kapitáne!“

Před námi ležela tři nehybná těla. Stařík a jeho dva ochránci.

„Aktivuj starce, Lansi.“

Lans se sklonil nad předpokládaným vesnickým stařešinou a přejel podél těla maličkým černým diskem. Stařík se pohnul. Lans pomalu otevřel lingvistický kufřík a vyťukal něco na klávesnici. Omluvně prohlásil:

„V paměti je jen jeden dialekt této planety. Doufám, že postačí.“

Naklonil jsem se ke stařík ovi a řekl:

„Přišli jsme v míru a žádnému z vás neublížíme. Když nás nenapadnete, bude všechno v pořádku.“

Z kufříku se ozvaly přerývané, hrubě znějící věty. Stařík se namáhavě zvedl a promluvil stejně nepříjemným, hrubým jazykem. Lingvistor překládal:

„Démoni, přišli jste z nebe a mluvíte jazykem barbarů z hor. Co od nás zase chcete? Slíbili jste, že odejdete navždy!“

Pohlédli jsme s Lansem na sebe.

„Nespletl jste se, kapitáne. Byli tady před námi!“

„Vyptej se ho, Lansi. Potřebuji všechny informace. Úplně všechny, i kdybys mu musel vyždímat mozek.“

Lans po maličké pauze přikývl:

„Rozkaz, kapitáne.“

Daniil mě uchopil za ruku:

„Sergeji, co chceme vědět?“

„Víš,“ pronesl jsem co nejnevinněji, „hledáme své známé, kteří přiletěli na tuto planetu před námi. Nerad bych se s nimi minul.“

Danek přikývl a začal si s neskrývanou zvědavostí prohlížet stranou ležícího domorodce, který ani teď nepustil z ruky krátký oštěp a meč z kovu připomínajícího bronz. Potom přenesl pohled na můj meč, zavěšený v pochvě za zády. Večer mu asi budu muset vysvětlovat princip ostroplochého meče.

5. Stopa na obloze

Čekali jsme na Lanse v kabině, gravitační kompenzátor se naštěstí už vybil. Krátce jsem Dankovi objasnil možnosti člunu a jeho vybavení. Vysvětlování ulehčilo to, že jsem sám mnohému nerozuměl a Danek se zase bál ptát na neznámé termíny.

Lans se vrátil za dvacet minut. Jakmile jsem ho uviděl, zapnul jsem motory.

Když se Lans usadil ve svém křesle, spěšně řekl:

„Vypátrali jsme je, kapitáne. Navážu spojení s lodí."

Přikývl jsem. Když se na obrazovce objevil Hernado, Lans začal vypravovat.

Vesničané uviděli člun poprvé včera ráno. Přistál uprostřed vesnice a „démoni s řezajícími meči" požadovali vodu a jídlo. Dary jim byly okamžitě přineseny a „démoni" odletěli. Jeden domorodec zahlédl v otevřeném průlezu postavičku chlapce, který „seděl jako zkamenělý". Když jsem to uslyšel, pohlédl jsem soucitně na Danka. Takže ho zhypnotizovali. Snadná kořist – dítě, které znalo hypnózu jen z vystoupení televizních šarlatánů.

V noci se „démoni" objevili znovu, tentokrát ve dvou člunech. Opět požadovali jídlo, do jediné vesnické studně spustili „ohebné hadice" a vycucli z ní skoro všechnu vodu. Potom nezvaní hosté zmizeli se slibem, že se už ve vesnici neobjeví.

„Zřejmě mají potíže s potravinami," řekl zlomyslně Lans. „Když se spokojili se zdejším obilím a špinavou vodou, znamená to, že jsou v kritické situaci. Nejdůležitější je, že vesničané zaznamenali, odkud čluny přiletěly a kam odletěly! Opačným směrem než je východ, kde podle názoru zdejších obyvatel démoni žijí."

„Musel jsi použít násilí?" zeptal jsem se.

„Ne. Stačilo trochu pohrozit a hodně slibovat."

Hernada zajímalo něco docela jiného:

„Jakého typu byly čluny?"

„Je těžké získat podrobnosti od člověka, který neměl v ruce nic složitějšího než motyku…"

„Nebuď tak skromný."

„Zřejmě malý průzkumný a výsadkový. A podle tvaru čočka a doutník."

Hernado přimhouřil oči, zřejmě vzpomínal. Pak spokojeně přikývl:

„Buď mají nestandardní výstroj, nebo se jedná o křižník. Předpokládám to první.“

„Tvrdil jsi, že naše loď dokáže bojovat s křižníkem,“ nevydržel jsem.

„Ale netvrdil jsem, že z boje vyjdeme vítězně. Tím spíš v našem současném stavu.“

„Dobrá. Stav lodě posoudíme později, Lansi, startuj. Letíme na západ.“

*

Opět jsme letěli extrémně nízko. Tentokrát jsme však cizince nehledali. Přízemní let snižoval riziko odhalení.

„Sergeji…“

Pohlédl jsem tázavě na Danka.

„Opravdu se musím vrátit na Zemi?“

„Ale copak? Není ti líto rodičů?“

Danek sklopil oči.

„Je. Ale když už jsem se dostal sem… Vím, že by měli radost. Máma vždycky říkala, že je ochotna ke všemu, abych žil v normální zemi.“

Teď jsem zase musel odvrátit pohled já. Hoch zasáhl bolavé místo. Kdo mi dal právo být jediným pozemšťanem, který pronikl za hranice Sluneční soustavy? Smím zakázat chlapci, který se zázrakem ocitl v dalekém vesmíru, aby se alespoň dotkl zázraků galaktické civilizace?

Musím mu to zakázat.

„Danku,“ řekl jsem měkce. „Toto vůbec není normální země v pojetí tvé matky. Není to Německo ani USA. Jsi ve světě, který se skládá z tisíců planet, které mezi sebou často velice tvrdě bojují. I zde bývá nuda… hrůza i bolest. Mnozí hladoví a mnozí žijí v opravdovém otroctví. Zajistit si zde dobrý život není o nic lehčí než na Zemi. Tím spíše pro hocha, který ví desetkrát méně než jeho zdejší vrstevníci. Co budeš dělat, když se vrátím na Zemi?“

Danek zašeptal tak tiše, že jsem sotva slyšel odpověď:

„Pomozte mi dostat se na nějaký hvězdolet… Budu také hledat Zemi. Ať se stane opravdovou planetou.“

Zesmutněl jsem a pevně mu stiskl malou dlaň:

„Jsi chlapík, ale… Promluvíme si o tom později.“

Chlapec zklamaně kývl a zeptal se:

„Smím si nechat tohle oblečení? Na památku…“

Vzpomněl jsem si, s jakým nadšením si oblékal stříbřitě šedou letovou kombinézu, vzhledem k jeho velikosti vybranou jen s obtížemi. Magnetické sponky, tenké rukavice připevněné k rukávům; lehoučká kapuce ze syntetické kožešiny; do tkaniny zašité snímače a indikátory; režim posilování svalů, četné kapsy, plné potřeb nezbytných na lodi a na cestách; k pasu připevněné pouzdro, i když prázdné; pochva s těžkou vibročepelí, která řeže dřevo jako papír. Sen každého kluka.

A současně velice užitečná věc pro každého podvodníka. Předmět státní bezpečnosti pro každý stát, kde se Danek ocitne po hyperpřechodu. Technologie, vložená do letecké kombinézy, je na Zemi neznámá. A pro získání vzorku látky, která odráží tvrdé rentgenové záření, odolá napalmu a působení koncentrovaných kyselin, se na mé rodné planetě nezastaví před ničím.

„Ne. Najdeme něco jednoduššího.“

Danek přikývl a otočil se k obrazovce. K čertu, to mi ještě scházelo, ubližovat dětem…

„Blížíme se k horám,“ ozval se Lans. „Nejvhodnější místo pro utajené přistání.“

Zmlkl a zahleděl se na videokostku. Kromě vzdáleného hřebínku hor tam nic nebylo, ale člun začal prudce klesat.

„Co se stalo?“ otočil jsem se k Lansovi.

„Ionizovaný sloup! Je tam loď, zahřívající motory před startem!“

Tu i já jsem zpozoroval matně žlutý sloup, kouřící nad horami a pomalu se rozplývající ve stratosféře. Zářením

zředěný vzduch, viditelný jen detektory člunu, stoupal vzhůru jako kouř z táboráku.

Loď klesala mezi stromy, lámala větve a mladé stromky. Naposledy sebou trhla a vytažené podpěry se dotkly země. Obraz ve videokostce se zachvěl také a ztratil ostrost.

„Vypnul jsem lokátor," vysvětlil Lans. „Mohli by nás najít."

S pochopením jsem přikývl a zahleděl se na obraz syntetizovaný počítačem. Ionizovaný sloup byl pořád tmavší a tlustší, rozplýval se a zahaloval hory jako dým. Podle intenzity záření tam opravdu byl křižník.

Jedna věc je hledat na zemi stojící loď, navíc obklopenou neutralizujícím polem. Než stačí pole vypnout, rychlý člun se ocitne tisíce kilometrů od lodě, mimo zónu zásahu… A něco docela jiného narazit na nepřátelský křižník, připravený ke startu, který má aktivované všechny systémy. Mohou nás sežehnout dříve, než pochopíme, co se stalo.

Tiše jsme pozorovali obrazovky. Nic nechápající Danek na mě tázavě hleděl, ale neodvážil se ptát.

„Je to on," vzdychl Lans.

Videokostku jsme už nepotřebovali. Koráb startující sto kilometrů od nás byl dobře viditelný i na obyčejných obrazovkách.

Sněhově bílý trup, pod kterým plápolal rudý plamen, se plavně zvedal nad hory. Na dálku nevypadal nebezpečně, podobal se světlé vánoční hračce.

„Výjimečně velký Raider," zašeptal Lans. „S palebnou silou dostačující pro zničení planetární pevnosti. Neměli bychom žádnou šanci…"

„Doufám, že Šorrej Menchem neměl následníky?" zeptal jsem se. „Giarský panovník také miloval bílou barvu."

„To je pouhý ochranný obal, rozptylující laserové záření. Vynalezli ho před pěti lety, ale ještě jsem neslyšel, že by někdo měl dost peněz na pokrytí celé lodě. Nanejvýš na obal bojového člunu."

„Jasné. Spoj se s Terrou! Úzkým paprskem."

Lans se sklonil nad pult a namířil na naši loď úzký směrový vysílač. Bílý trup Raideru mizel v nebi.

„To jsou vaši přátelé, kapitáne?“ zeptal se Danek.

„Ano,“ odpověděl jsem neochotně.

„Také jsem měl takové přátele. Jednou jsem se před nimi schovával půl dne ve školní tělocvičně pod žíněnkami. Měl jsem platit, ale neměl jsem peníze.“

Sekundu jsme na sebe pozorně pohlíželi. Potom jsem zkroušeně potřásl hlavou:

„Danku, ve tvém věku mě také uráželo, že dospělí považují děti za hlupáky. Máš pravdu, to jsou přesně takoví přátelé. Ale nemůžu ti nic vysvětlovat. Pokládej to za vojenské tajemství.“

„Dobře, kapitáne,“ odpověděl vážně.

Stiskl jsem mu ruku, pevně, jako dospělému. A otočil jsem se k Lansovi:

„Kdy bude spojení?“

„Hned.“

Po obrazovce klouzaly šedé stíny.

„Nebude obraz, kapitáne, jen zvuk. Je to příliš daleko.“

„Nevadí. Hernado, vidíš koráb?“

„Na příjmu Redrak. Hernado je v bojové kajutě.“

„Připoj ho k rozhovoru.“

„Rozkaz, kapitáne.“

„Lokalizujete křižník?“

„Jistě, kapitáne,“ vmísil se Hernado. „Máme obraz v zaměřovači, ale musím přiznat, že se tam celý nevejde.“

„Můžeme obraz dostat?“

„Je to rozkaz?“

Sekundu jsem váhal:

„Ne, prosba.“

„V tom případě ne.“

„Viděl jsi lodě tohoto typu?“

„Bohužel ano. Ale ne v protilaserovém pancíři.“

„Jak se dá zničit?“

„Jednoduše. Vezme se eskadra deseti až dvanácti lodí našeho typu…“

„Nemusíš pokračovat.“

Rozpřáhl jsem ruce. Lans chápavě přikývl:

„Sedíme a nevylézáme.“

„Správně.“

Krátce jsem vysvětlil Dankovi, že pár nejbližších hodin nebudeme nic dělat, a vytáhl jsem plastové krabičky s jídlem. Pak jsem se zeptal:

„Jaký názor má posádka na oběd?“

Názor měla kladný. Začali jsme otevírat přidělené krabičky.

Jedním z naprosto nepochopitelných zvyků planety Taru je neuvádět na letových dávkách obsah. Barevné proužky na etiketách uvádějí jen energetickou vydatnost jídla, a forma krabiček to, co v nich je: nápoj, hlavní jídlo, dezert. Tento napůl sadistický přístup vnáší do každého oběda nečekaný prvek. Nečekanosti se bohužel dělí na více a méně příjemné. Ty druhé jsou častější.

Dostal jsem nápoj, připomínající chutí směs tureckého čaje a polské kávy. Ale to ještě nebyla nejhorší varianta… Druhá miska obsahovala kaši z bílých zrníček, smíchaných s kousky vařené ryby a spoustou koření. Chuť a vzhled sugerovaly, že dávno přede mnou pobývali ve vesmíru Korejci a jejich vliv na stravování čas nenarušil.

Pustil jsem se tedy trpělivě do kaše a zapíjel ji doušky povzbuzujícího teplého nápoje.

Dankovi se vedlo lépe. Homogenní hnědá hmota v jeho krabičce byla – bez ohledu na vyvolávané asociace – chutné masové pyré. Nápojem byla sladká šťáva s vůní čokolády. Danek byl za minutu hotov s kaší, nápoj vypil už předtím.

Vytáhl jsem ze skříně další nádobky a mlčky je hochovi podal. Lans udiveně prohlásil:

„Nenapadlo mě, že noc strávená v lese tak povzbudí apetit.“

„Nejde o minulou noc," řekl jsem s kouskem ryby v ústech. „V Dankově zemi není velký blahobyt."

Lans uhnul pohledem. Jako kdyby se měl za svou vlast stydět on a ne já. Potom se zeptal:

„Promiňte mi mou otázku, princi… Nechtěl jste se nikdy vrátit na Zemi hypertunelem? S menším oddílem a odpovídajícím vybavením?"

„Chtěl. Ale příliš horlivě mě k tomu postrkují."

Bez dalších řečí jsme se vrátili k obrazovce, na které maličký bod křižníku vystupoval nad planetu. Danek se nadšeně vypořádával s přídavkem.

„Stoupá moc energicky," porušil Lans mlčení. „Přílišná spotřeba paliva."

„Myslíš, že chce přejít do hyperprostoru?"

„Vypadá to tak. S jeho výkonem je možné skočit i v bezprostřední blízkosti planety."

„Zavolej Redraka."

Redrak nás ani nedoposlouchal a souhlasil s námi. Podle spokojeného hlasu odlet nepřátelského křižníku způsobil bývalému pirátovi optimistickou náladu. Spojil jsem se s Hernadem a vydal několik příkazů. Možná zbytečných, ale dostatečně potřebných k zabezpečení. A pokračovali jsme ve vynuceném čekání.

Křižník nás nenechal čekat příliš dlouho. Nejdříve se na obrazovkách objevilo kolem odlétajícího křižníku blikání. Potom jej zalilo mléčně bílé světlo. Když zmizelo, byl křižník pryč.

Otevřel jsem průlez a vyskočil ze člunu. Pohlédl jsem na oblohu a spatřil jsem hasnoucí hvězdu, která na okamžik přezářila matné rudé slunce.

„Přešel do hyperskoku," potvrdil spokojeně Lans. „Možná mají nedostatek potravin, ale energie jim přebývá. Přitažlivost planety jim spolkla sedmdesát procent výkonu."

Vrátil jsem se do člunu, kde mě uvítal Dankův tázavý pohled.

„Všechno je v pořádku, kadete. Se svými přáteli jsme se minuli.“

Danek přikývl a obratně vyhodil prázdnou nádobku pomalu se zakrývajícím průlezem. Vzdychl jsem, ale kázání jsem odložil na pozdější dobu. Došel jsem k pultu a zeptal se:

„Hernado, sledoval jsi skok?“

„Ano, kapitáne. Letěl přímo podle signálu jednoho majáku.“

„Byl signál identifikován?“

„Ano. Planeta Reiswei, součást stejnojmenné koalice svobodných světů. Je na samém okraji Galaxie.“

„Byl jsi tam?“

„Slyším o ní poprvé. O planetě i svobodné koalici. Poletíme tam?“

„Hned ne,“ odpověděl jsem lítostivě.

6. Koktejl Nostalgie

Restaurace Galaxie stojí na okraji kosmického přístavu. Při veškeré své trivialitě je název výstižný – planeta Argant je křižovatkou mnoha obchodních tras, a v restauraci odpočívají a stravují se představitelé skoro všech obydlených planet. Samozřejmě kromě Země.

Nad budovou ve tvaru pyramidy se otáčel název v místním i standardním jazyce, svítil všemi barvami, občas dokonce přecházel do ultrafialové a infračervené části spektra. Nápis nad vchodem byl skromnější a hlásal: „Jen pro posádky kosmických lodí.“

Přiložil jsem osobní kartičku k identifikátoru a dveře se otevřely. Danek ještě žádné doklady neměl, ale to nevadilo – každý člen posádky si smí přivést hosta.

V hale bylo ještě jedno upozornění, že restaurace má vlastní generátor neutralizujícího pole.

„Velice slušný podnik," řekl jsem. „Není divu, že se k nám Redrak nepřipojil. Pro něho je ideálem večerního odpočinku špinavý bar, ve kterém se každou hodinu strhne rvačka."

Danek přikývl a rozhlížel se. Na stěnách se rychle, jako v kaleidoskopu, střídaly trojrozměrné krajiny nejrůznějších planet. Poznal jsem nachové lesy Rantori-Ra a na uhel spálené roviny sebevražedné planety Šejeru. Dokonce mi připadalo, že se na okamžik mihlo pšeničné pole s březovým hájem vzadu. Ale určitě se mi to jen zdálo.

Blížil se k nám šedovlasý muž ve fialové uniformě obsluhy. Profesionálně se usmíval a choval se jako odborník, který zná svou cenu.

„Samostatnou místnost?"

Zamračil jsem se:

„Stůl ve velkém sále, pro pět. Přijdou za námi přátelé. Ale rychle, slouho."

Recepční sebou trhl, ale urážku spolkl. Dotkl se tlačítka na plánku restaurace. Zaznamenal jsem jeho sekundové váhání a pochopil, že odpověď na sebe nenechá dlouho čekat.

„Následujte ukazatel."

Na podlaze před námi se rozsvítil zelený bod a dal se do pohybu.

Pokrčil jsem rameny a vzal Danka za ruku.

*

Velký sál zabíral skoro celou nadzemní část restaurace. Stěny a strop shodný s trojúhelníkovou pyramidou kalila poblikávající mlha, stoupající z několika mělkých nádrží. Mezi nimi v úmyslném chaosu stály oválné stolky. Některé zahalovala ona světélkující mlha, dovolující rozeznávat jen siluety návštěvníků, toužících po samotě.

Usedli jsme k přidělenému stolku. Rozhlédl jsem se a s údivem zjistil, že jsme dostali dokonale vyhovující místo.

Bylo sice dost blízko ostatních stolků, ale zato vedle malého kulatého pódia, kde zpívala sympatická dívka. Zpívala argantským jazykem, ze kterého jsem neznal ani slovo, ale hudba byla tichá, smutná a krásná.

U stolku se objevil číšník ve fialovém. Mladý, ale stejně sebevědomý jako recepční.

„Přejí si naši hosté ochutnat národní jídla Argantu?“ zeptal se. „K chlazeným tyčinkám želé doporučuji uleželé víno Černý mág. První láhev je zdarma, na účet podniku.“

Nemám rád, když někdo rozhoduje za mě.

„Přejeme si jiná jídla,“ odpověděl jsem zdvořile.

V číšníkově ruce se objevila objednací plastová tabulka.

„Pro chlapce masovou polévku z kuchyně planety Taru, karbanátky podle jejich receptu, lejanské zákusky a šťávu kilani.“

Číšník přikývl, zjevně spokojen s cenou objednávky. Lejanské zákusky si objednává málokdo.

„Pro mě pečeni a studený regrav.“

Regrav je laciný a ne příliš oblíbený nápoj. Ale je to nejlepší náhražka rajčatové šťávy, jakou se mi podařilo najít.

„To je všechno?“ zeptal se číšník.

„Ještě chlazený roztok etylalkoholu. Na čtyřicet dílů lihu šedesát dílů destilované vody a špetku cukru.“

Číšník na mě nevěřícně pohlédl a zeptal se:

„Jak se tento nápoj nazývá?“

„Koktejl Nostalgie,“ odpověděl jsem přívětivě. „Zkuste ho, nebudete litovat.“

„V jakém množství mám podávat maso a… koktejl?“

„Půl kila masa, půl litru koktejlu a stejně regravu.“

„Maso péci s kořením?“ pokusil se mě číšník naposledy převést na známé koleje.

„Žádné koření. Sůl podávejte zvlášť.“

Při čekání na jídlo jsme s Dankem pozorovali návštěvníky. Zajímavý pohled, a to nejen pro chlapce. Jen škoda, že nejbližší místa byla prázdná. Pouze u sousedního stolku si povídali tři mladí lidé s citronově žlutou pletí, jinak

ale vypadající docela pozemsky. Na stolku před sebou měli jen prázdné talířky a jakýsi velký hranatý hrnec.

Dva číšníci přinesli objednaná jídla. Danek zvědavě pohlédl na narůžovělý bujon, ve kterém plavaly chutné kousky masa a tence nakrájená zelenina.

„Ochutnej, je to moc dobré," vyzval jsem ho. Na mém talíři byl dobře propečený kus masa s minimem koření. Správně…

Doprostřed stolu postavili číšníci křišťálové karafy se šťávou kilani pro Danka, „rajčatovou šťávou" a „koktejlem" pro mě.

„Děkuji," řekl jsem a naplnil velký pohár do poloviny „rajčatovou šťávou".

„Podle zásad naší restaurace nesmí chlapec pít alkohol," prohlásil jeden číšník.

„Nebude ho pít," uklidnil jsem kazatele mravnosti. „To všechno je pro mě."

Číšníkem to otřáslo. Jeho společník mu přišel na pomoc.

„Musíme vás upozornit, že u vašeho stolku je zapnutý blok automatické kontroly. Pokud dáte hochovi alkohol, budete nucen opustit restauraci."

„Dobře," souhlasil jsem. „Mně se u vás docela líbí…"

Dolil jsem pohár „koktejlem" a přičichl. Číšníci odstoupili stranou. Danek se znepokojeně zeptal:

„Budeš pít vodku?"

„Jen trochu," odpověděl jsem a vyprázdnil sklenici. Jícnem mi proběhlo žhoucí teplo a za ním nepříjemnou chuť smyla dávka „rajčatové šťávy".

Danek začal uraženě jíst polévku. Uřízl jsem kus masa a začal ho žvýkat. Pak jsem pohlédl k sousednímu stolku.

Jeden mladík právě sundal z hrnce pokličku. Strčil dovnitř ruku a šátral tam… Vytáhl chlupaté zvířátko, připomínající okaté bezocasé koťátko, porostlé krátkou šedou srstí.

Zvířátko žalostně kviklo. Mladíci se zasmáli a tu jsem zahlédl dlouhé špičáky, jak jim vylézají z horních čelistí.

Otřásl jsem se a odvrátil se. Ale bylo už pozdě: Danek následoval můj pohled. Zpočátku si s úsměvem zvířátko prohlížel. Potom vytřeštil oči a rty se mu zachvěly. Pochopil.

„Sergeji… Je… je to pravda?“

„Pravda,“ odvětil jsem tvrdě. „To jsou upíři z planety Pel. Mohou jíst všechno, ale dávají přednost krvi živých bytostí. Škoda že jsem je nepoznal dříve.“

„Sergeji…“

V hlase měl desetkrát víc proseb a strachu, než jsem dokázal snést. Vstal jsem a hlučně odstrčil židli. Skvělá pomsta recepčního – posadit nás vedle upírů.

Mladíci se ke mně přátelsky otočili. Ze zavřených úst jim trčely ostré konce prořezávajících se špičáků.

Pomalu jsem došel ke stolku. Co vím o planetě Pel? Je to bývalá giarská kolonie. Pelijci jsou dobří vojáci a vynikající stavitelé. Mají rádi krev teplokrevných zvířat.

„Mám k vám maličkou prosbu,“ řekl jsem tiše.

„Mluv,“ odpověděl dobrou galakštinou mládenec, který držel zoufalé zvířátko.

„Zapněte nad svým stolkem holografickou zástěnu. Váš způsob výživy je pro nás nepříjemný.“

„Prosba se zamítá,“ uchechtl se s neskrývaným úsměškem Pelijec. „Každá rozumná bytost má právo na otevřené dodržování svých zvyků.“

„Pokud neurážejí jiné rozumné bytosti.“

„Nenalézáme ve svém jednání nic urážlivého. Na rozdíl od tvého.“

Pelijec položil zvířátko na talíř a nedbale se dotkl jílce ostroplochého meče na opasku.

Všichni tři byli ozbrojeni.

Nesáhl jsem po svém meči, zavěšeném v pochvě na zádech. Pokud dojde ke rvačce, vytáhnu ho rychleji než kterýkoli z těch usmívajících se upírů. Brání jim stůl a vzájemná blízkost.

„Jsem princ planety Taru," řekl jsem stále tiše. „Zabil jsem tam panovníka Giaru, který držel vaši planetu tři sta let v otroctví."

Špičáky upírů zalezly.

„Neudělal jsi to pro náš svět," řekl Pelijec, aniž sundal dlaň z jílce meče. „Nejsme ti nijak zavázáni."

„Zabil jsem Šorreje Menchema," opakoval jsem. „Toužíte po souboji?"

Konečně jim to došlo.

„Co si přeješ?"

„Teď už víc než původně. Ale požadavky mohou vzrůst."

„Mluv."

„Dodej: Výsosti."

V koutcích špičáků se objevily špičáky a zase zmizely.

„Mluvte, Výsosti."

„Omezíte svou večeři na tradiční zdejší jídla. Zvířátka pošlete zpátky se žádostí, aby je pustili na svobodu."

Pelijci mlčeli.

„Nechci vidět krev těchto zvířat. Ale může se mi zachtít vidět vaši."

„Dobře."

„Výsosti!"

„Dobře, Výsosti."

Zvedl jsem zvířátko z talíře a posadil si je na ohyb lokte. Pomalu jsem se vrátil, v zádech jsem cítil nenávistné pohledy.

Číšník, který přinesl objednávku, na mě nenápadně mrkl a došel k stolku upírů se zjevným záměrem odnést hrncovou klec. Má dobrý sluch…

Danek na mě čekal s dlaní na jílci svého vibronože. Kdyby začala rvačka, určitě by mi vyrazil na pomoc. Pocítil jsem něco jako hrdost, ne na sebe ani na chlapce, spíše na Zemi.

Vytváří si zaslouženou reputaci. Což na neexistující planetu není zrovna málo.

„Podrž," pustil jsem zvířátko Dankovi na kolena. „Trofej. Ostatní pustí za chvíli."

Danek přitiskl roztřesenou „trofej" k hrudi a nadšeně prohlásil:

„Pořádně jsi je vylekal!"

„O to nejde, Danku. Pelijci se boji nevyhýbají. Jejich svět je mi prostě za něco zavázán…"

Nalil jsem si plný pohár vodky, vypil, uřízl si plátek masa. Danek pohladil zvířátko a zeptal se:

„To je kotě, že?"

„Něco takového. Smíš si je vzít na loď, snáší let docela dobře."

„Pojmenuji je Trofej," prohlásil Danek.

„Fajn. Může být."

Tělem se mi rozlévala alkoholová euforie. Okolní svět byl hned přijatelnější.

„Jsou tu Hernado s Redrakem." Hoch vstal a zamával na muže, kteří šli sálem.

Hernado vypadal nevzrušeně jako vždycky. Zato Redrak byl zjevně něčím rozrušen. Přivolal číšníka, který se zdržoval poblíž v očekávání dalších událostí, objednal dvě láhve Černého mága a ovoce.

„Mluv," poručil jsem. „Ale napřed dobré zprávy."

„V tom případě budu mlčet."

„Něco si vymysli."

Redrak pokrčil rameny. Zvedl láhev a prohlížel ji proti světlu. Konstatoval:

„To je skutečně staré víno, ve kterém se loužily tonizující byliny. Postačí za dobrou zprávu?"

„Ujde. Další."

„Nikde jsem nenašel svého známého. Buď není na planetě, nebo radikálně změnil chutě. Neviděli ho ve Hvězdné koruně ani v Útulku maniaků."

„Jasné. Pokračuj."

„Upřesnili jsme náklady přesunu na Zemi. Máme peníze na přenos kluka s nákladem dva až tři kilogramy."

Zavrtěl jsem hlavou:

„To se nám nehodí. Danka to může vyhodit kdekoli na planetě, uprostřed oceánu, na poušti, v džungli… Na to nepřistoupím.“

„Spěchá domů hodně?“ zajímal se Hernado.

„Vůbec ne,“ přiznal jsem.

„Takže platí varianta…“ Hernado se odmlčel.

„Nu?“

„V dispečinku kosmického přístavu nám nabídli výhodnou přepravu. Dodávku nevelkého, ale cenného nákladu na kolonizovanou planetu. Pokládají nás za rychlou loď se slibným kapitánem. Princ planety Taru nezatouží prodat náklad…“

„Zdá se, že mé inkognito je zbytečné.“

„Je to tak, kapitáne.“

„Podrobnosti?“

„Náklad tvoří zárodečné buňky kolonistů. Tři inkubátory, celková váha pět tun. Lhůta deset dní. Platba po návratu – šest tisíc energetických jednotek. Postačí pro přenos dvou set kilogramů na Zemi.“

„To zní dobře. Dá se to pokládat za dobrou zprávu.“

„Možná. Ale má háček.“

„Jaký?“

„Náklad je třeba dodat do soustavy Reiswei, kam odletěl náš bílý křižník. Vypadá to jako past.“

Přikývl jsem. Past? Možná. Ovšem křižník nás mohl zničit už na planetě. Zlikvidovat poškozenou loď je snadné.

„Hernado, když odložíme vyslání Danka domů, postačí nám peníze na opravu lodě?“

„Ano.“

„Tak uzavři smlouvu o přepravě nákladu a začni s opravou.“

„Už je to zařízeno, odvážil jsem se předvídat vaše rozhodnutí.“

Pohlédli jsme na sebe a Hernado smířlivě řekl:

„Mohli jsme přijít o smlouvu, kapitáne, a vy jste si nevzal komunikátor. Rozhodl jsem se jednat na svou odpovědnost a riskovat.“

„Doufám,“ řekl jsem tiše, „že je to tvé první i poslední předvídání tohoto druhu. Neriskuj, slyšíš? Rozhoduji já.“

„Rozkaz, kapitáne.“ V Hernadově obličeji se nehnul ani sval.

Situaci vyřešil číšník. Přinesl plastový balík se znakem restaurace, plný firemních lahví.

„Malá pozornost od našeho vedení,“ oznámil. „Pět lahví koktejlu Nostalgie a pět vína Černý mág.“

Postavil balík vedle stolku a rychle se vytratil. Redrak za ním udiveně pronesl:

„Nikdy jsem neslyšel o tak působivé reklamě. Poznali, že jsi princ?“

Kývl jsem směrem k Dankovi, který si hrál s koťátkem:

„Ne. Spíše se jim zalíbila má diskuze s Pelijci. Neznám planetu, kde by měli rádi upíry.“

„Nedošlo ke rvačce?“ staral se Redrak.

„Ne, dohodli jsme se.“

Strávili jsme v restauraci ještě půl hodiny a mlčky pojídali objednaná jídla. Danek ochutnával lejanské zákusky a nevnímal okolí. Nebylo divu: výrobky lejanských cukrářů předstihují… řekněme švýcarskou čokoládu asi stejně, jako tato čokoláda předstihuje karamely.

Z restaurace jsme šli pěšky kolem administrativních věží, ve kterých i teď v noci svítila všechny okna, a obrovských skladišť s ozbrojenou ochrankou. Hernado s Redrakem šli vpředu, já s Dankem za nimi. Nesl jsem předoucího Trofeje, který se tiskl k mé kombinéze jako opravdová kočka, chlapec nesl balík s darem restaurace.

Když jsme procházeli kolem hlubokého vybetonovaného příkopu, jedním z mnoha, které protínaly letiště a byly určené k odvádění plamenů z odlétajících lodí, Danek najednou vyjekl. Uslyšel jsem třesknutí lahví o beton po pádu z pětimetrové výše.

„Já nerad," řekl hoch rychle. „Omlouvám se…"

Zastavil jsem se a zvědavě pohlédl na postavičku, vyjadřující celým tělem lítost. Ve svitu vzdálených lamp a zdejšího měsíce nebylo moc vidět Dankův spokojený úsměv.

„Byly tam tvé zákusky," vzdychl jsem a uslyšel odpověď:

„K čertu s nimi."

„Víš, že zdejší láhve jsou z nerozbitného skla?"

Danek sklopil oči a zavrtěl hlavou. Poplácal jsem ho po tváři:

„Nu což, půjdeme, mladíku. Bojíš se o mě zbytečně, ale přesto ti děkuji."

7. Mstitel

Vzbudil mě naléhavý signál interkomu. Pohlédl jsem na světélkující číslice a vyskočil z postele. Do výstupu z hyperprostoru zbývaly ještě čtyři hodiny. Muselo se stát něco mimořádného, když mě vzbudili uprostřed noci.

„Kapitán slyší," řekl jsem a oblékal si kombinézu. Na obrazovce se objevila Redrakova tvář.

„Zaměřili jsme driftující loď."

„A co má být?"

„Na všech frekvencích vysílá volání o pomoc."

„Je v reálném prostoru?"

„Ano."

„Postupuj podle pravidel."

Rychle jsem prošel kajuty, pohlédl na Danka, který klidně spal ve své ložnici s Trofejem schouleným do klubíčka u jeho nohou. Za tři dny letu kotě dorostlo do rozměrů pudla, ale hravost neztratilo.

Zatímco mě výtah unášel do řídicí kabiny, spěšně jsem pročítal letový řád, souhrn pravidel platných pro všechny lodě v Galaxii. Jsme povinni přijít na pomoc, ale jen tehdy,

pokud nezaznamenáme zjevné příznaky léčky. V prvním kosmickém přístavu, kde přistaneme, kontroloři prověří záznamy naší černé skříňky, napojené na počítač, a nepředstavitelné množství plomb. Pokud pravidla porušíme, navíc ta o neposkytnutí pomoci při havárii, postaví nás mimo zákon.

Říká se, že piráti často zneužívají toto ustanovení, aby se zmocnili obchodních lodí v hyperprostoru.

V řídicí kabině už byli Hernado i Lans. Pokynul jsem jim a usedl do svého křesla. Standardní pult před ním umožňuje vydávat prioritní příkazy, nadřazené signálům z ostatních pultů a rušící rozhodnutí ústředního počítače.

„Budeme u ní za tři minuty," oznámil Redrak. „Vypustil jsem ‚blikající' sondu."

„Blikající" sonda je složité a drahé zařízení, schopné na milisekundu vystoupit z hyperprostoru do reálného vesmíru, získat informaci a opět se vrátit k lodi.

„A co detektory?" pohlédl jsem bezděčně na obrazovku hyperlokátoru, ale hned jsem se odvrátil. V propletenci různobarevných čar a bodů, převádějících na plochou obrazovku pětirozměrný prostor, se vyznal jen pilot nejvyšší kvalifikace. Takový jako Redrak.

„Minimalizovat," zavelel Redrak. Obrazovka se rázem vyčistila, nyní na ní byly jen dva body: zeleně mrkající – naše loď, letící nadsvětelnou rychlostí, a nehybný červený – cizinec unášený v reálném prostoru.

„Informací je málo, kapitáne. Loď je dost velká, srovnatelná s křižníkem. Ochranná pole má vypnutá, kolem je spousta malých objektů a šíří se plynový oblak."

„Asi to bude pravda," řekl lítostivě Hernado. „Obraz katastrofy je úplný, nemůžeme ji minout."

„Hned se vrátí sonda," upozornil Redrak.

Rozsvítily se pomocné obrazovky. Černě „opravdového" vesmíru, pestrá mozaika hvězd… A něco rozmazané, roztavené, připomínající gigantický válec, plynule ukončený polokoulí.

„To není léčka,“ řekl roztřeseným hlasem Lans. „To je křižník klenijských žoldnéřů! Někdo ho roznesl na cucky! Motorová sekce je utržená, bojové paluby zničené, obytné sekce dehermetizované.“

„Vystupujeme z hyperprostoru,“ řekl Redrak zamračeně. „Netuším, co se tady stalo, ale eskadra, která zničila klenijský křižník, si říká o nepříjemnosti. S těmi hochy není dobré přijít do konfliktu.“

Podlaha zavibrovala. Vstupovali jsme do trojrozměrného prostoru a snižovali rychlost. V motorových sekcích se prudce smršťovaly koule gravitačních kompenzátorů při absorbování obrovské energie brzdění. Během několika minut jsme snížili rychlost blížící se rychlosti světla, a budeme za to muset zaplatit týdny a měsíci půldruhého G. Sice existuje ještě jedno řešení…

Pomyslel jsem na Danka, který těžce oddechuje v nenadále vzniklém přetížení, a přikázal jsem:

„Šetřící režim pro kapitánskou kajutu.“

„Rozkaz, kapitáne.“

Zapnul se individuální gravitační kompenzátor své kajuty a snížil přetížení na obvyklou výši. Promluvil jsem do interkomu:

„Danku, obleč se a zůstaň v kajutě až do dalších pokynů.“

„Rychlost snížena,“ ohlásil Lans. „Jsme padesát kilometrů od cíle.“

„Kolik gravitačních kompenzátorů se podílelo na snížení setrvačnosti?“

„Dvaatřicet procent, kapitáne.“

„Odhoďte je do vesmíru.“

Redrak zaváhal:

„To je velké plýtvání, kapitáne… Třetina celkových zásob… Zbavíme se bojové rezervy.“

Mlčky jsem se dotkl klávesnice a převzal řízení. Koráb se otřásl, přetížení zmizelo. Černé koule kompenzátorů, které pohltily brzdící energii, budou nyní léta plout vesmírem a šířit kolem sebe gravitační anomálie a postupně se

zvětšovat z rozměrů špendlíkové hlavičky na půldruhametrové koule.

„Nemůžeme se plazit po lodi jako připlácnuté mouchy," řekl jsem. „Odměna za záchranu lodě postačí na nákup nových kompenzátorů."

Námitky už byly zbytečné.

„Záchranná výprava – Hernado, Redrak. Vezměte dva čluny, havarijní sondy, záchranné kapsle. My s Lansem vás budeme z lodě jistit."

„Doufám, že to nebude potřeba," prohlásil Redrak a vstal z křesla. „Klenijský křižník je schopen zničit pár bojových člunů i v této situaci. Každý metr obalu je přecpaný snímači a zářiči."

Přikývl jsem. Riziko bylo značné, ale bohužel nevyhnutelné.

„Vysílejte nepřetržitě signály: ‚Přátelé. Letíme na pomoc'," radil jsem. „Možná to zapůsobí."

Redrak jen mávl rukou a zmizel za Hernadem ve dveřích výtahu.

Opět jsem zapnul interkom:

„Danku, přijď do řídicí kabiny. Ale bez našeho chlupatého přítele, jasné?"

*

„Planeta Klen je malý skalnatý svět v soustavě bílého trpaslíka, známého jako Ďábelská hvězda," vyprávěl jsem Dankovi to, co jsem kdysi slyšel od Hernada. „Teplota na jeho povrchu kolísá od minus dvou set do plus sto šedesáti pěti. Záření Ďábelské hvězdy zabije nechráněného člověka během několika dní. Na Klenu je však kyslík i voda, Chrám Rozsévačů, život. Samozřejmě odpovídající zdejším podmínkám. Klenijci jsou humanoidi, ovšem rozsah podmínek, ve kterých mohou žít, je neuvěřitelný. Tvrdé záření, vřelá voda, tekutý dusík, rtuťové výpary,

pětiprocentní obsah kyslíku – to vše je pro ně sice nepříjemné, ale snesitelné prostředí. Po staletí mezi sebou bojovali a po vstupu do galaktické civilizace mají jen jediné povolání – jsou nájemnými vojáky.“

„Hodně drahými vojáky,“ dodal Lans.

„Jistě. Najmout si na několik měsíců klenijský křižník nemůže každá planeta. Navíc mají velice přesná pravidla cti. S bojováním souhlasí jen v případě, kdy to pokládají za etické, kdy jejich zásah neporuší zákony znepřátelených planet. Šorrej Menchem je svého času nedokázal přesvědčit, aby se účastnili obsazení planety Taru.“

„Myslím, že je to proto, že si naší planety váží,“ ozval se opět Lans. „Celá léta jim prodáváme zbraně…“

Na obrazovkách Hernadův a Redrakův člun kroužily kolem rozbitého giganta. Klenijský koráb však nejevil žádné známky života.

„Klenijské křižníky si jako hlídkové lodě najímají celé planetární federace, chrání obchodní trasy, pronásledují piráty… Posádku každého křižníku tvoří jedna rodina ve skutečném smyslu toho slova. Bojují do konce i v případě, že jsou síly naprosto nerovné. Zradit svou loď je pro Klenijce nepředstavitelné.“

Odmlčel jsem se, protože jsem si uvědomil překvapivý detail: mluvili jsme s Dankem rusky a Lans zasahoval do našeho hovoru.

„Lansi!“

Pilot se rozpačitě odvrátil. Danek zrudl.

„Copak je to za novinky?“ zeptal jsem se tiše. „Spiknutí za kapitánovými zády? Nejsme Klenijci, přesto…“

„Kapitáne, nepředpokládal jsem, že vám to bude nepříjemné,“ řekl Lans rozpačitě standardním jazykem. „Kluk chtěl, abych ho naučil galakticky, ale pokládal jsem to za zbytečné. Na Zemi to nebude potřebovat… a nebylo by dobré, kdyby sledoval všechny rozhovory na lodi. A vy si s potěšením připomínáte rodný jazyk a mluvíte jím… Použili

jsme lingvistor a mozkový hypnotranslátor, takže nyní umím rusky ve stejném rozsahu jako Daniil.“

Nadechl jsem se a pronesl hodně dlouhou větu v rodném jazyku. Lans zčervenal stejně jako Danek.

Slovní zásobu tedy nemá Danek nejhorší.

Kuš, ale je opravdu příjemné si připomenout rodnou řeč. Je v tom dokonce potěšení, jak připomenul Lans.

„Kdo ještě použil hypnotranslátor?“ zeptal jsem se. „Hernado?“

„Ne, ten zná devatenáct jazyků a má přetížený mozek. Redrak.“

Tupě jsem zíral na obrazovku. Bylo by hloupé se urazit, Lans jednal s nejlepšími úmysly. A Danka už zřejmě nudí vybavovat se jen se mnou. Tím spíše, že jsem poslední dny trávil v tělocvičně cvičením s ostroplochými meči.

Pocit urážky ale nemizel. Danek mi měl povědět, čím se s Lansem zabývá.

„Sergeji…“

Otočil jsem se k Dankovi.

„Chtěli jsme tě překvapit.“

„Jestli najdu na lodi pořádný řemen, budou překvapení častější,“ slíbil jsem.

Danek vážně přikývl.

„Kapitáne, raději si odsedím několik dní ve vězení,“ řekl Lans galakštinou. „Má vina je mnohem větší.“

„Hlupáku,“ přešel jsem také na galaktický jazyk. „Toho, kdo se chlapce dotkne jen prstem, zabiju.“

„Rozumím. Ale Danek bere každou výhrůžku moc vážně. Byl vychován… velice přísně.“

Zase jsem zanadával, ale tentokrát mírněji. Řekl jsem:

„Mám vynikající posádku. Chlapce není možné trestat, toho si dostatečně užil na své planetě. Ty jsi vždycky ochoten vzít na sebe i cizí chybu. A Redrak Šoltri zemře na místě, když ho přesvědčíš, že je vinen… Nápad byl jeho?“

„Ano. Jak jste to poznal?“

„Z toho podezírání už blázní. Redrak je klidný jen tehdy, když nás upozorní na všechna možná a nemožná nebezpečí. Danka pokládá za nepřátelského agenta. Jazyk nepřítele je třeba znát, prý se říká na Zemi…“

Z reproduktoru jsem uslyšeli Redrakův hlas:

„Kapitáne, ozývá se signál z obytných sekcí! Vycházím ze člunu, pokusím se proniknout dovnitř.“

„A také se u vás říká: my o vlku a vlk za humny,“ pochlubil se novými znalostmi Lans.

Přikývl jsem a řekl rusky:

„Dobře, Redraku, dej se do toho…“

Předklonil jsem se a zašeptal ještě několik slov.

*

Vstoupili jsme do hangáru hned poté, co jej kompresory naplnily vzduchem. Od stříbřitých disků člunů sálal chlad, na pancíři se objevila námraza. Lans otevřel pouzdro a zabručel:

„I jeden Klenijec je až až. To nám říkali v učilišti…“

Průlez prvního člunu se otevřel a vylezl Hernado. Povšiml jsem si, že fixátor meče má povolený: můj učitel byl zřejmě připraven na veškerá překvapení.

„Víte určitě, že na křižníku už nikdo nezůstal?“ zeptal jsem se.

Hernado přikývl:

„Obytné sekce jsme propátrali úplně. A na bojových stanovištích a v motorové sekci je radiace příliš vysoká. I pro ně.“

Také Redrak otevřel průlez, ale nespěchal s vystupováním. Lans se zachmuřil a položil ruku na pistoli.

Tu se objevil Klenijec. Trošku se potácel, ale celkově vypadal docela dobře na člověka, který strávil šest hodin v napůl dehermetizovaném skafandru pod kovovým šrotem. Následoval ho Redrak, kulhající víc než obvykle.

Na první pohled se Klenijec lišil od člověka jen málo. Ramenatý, urostlý, se světlou pletí… To poslední není podstatné. Klenijci mění barvu pleti v širokém rozsahu, což má roli přírodního maskování a současně ochrany před slunečním zářením. Obličej měl mladý, naprosto bez emocí a jakýchkoli šrámů nebo popálenin. To samozřejmě nedokazovalo jeho malé bojové zkušenosti nebo ohromnou udatnost. Klenijci prostě regenerují mnohem rychleji než ostatní národy v Galaxii. Říká se, že useknuté ucho nebo prst u nich znovu dorostou za dva až tři měsíce.

Rychle nás obhlédl a bezchybně ve mně poznal velitele. Popošel po kovových dlaždicích hangáru, jeho vysoké boty se silnou podrážkou vydávaly mlaskavý zvuk a doslova se lepily k podlaze. Stanul několik kroků přede mnou a sklonil hlavu:

„Kapitáne, jsem rád, že můj dluh se prodlouží. Máte právo si zvolit odměnu: peníze, imunitu nebo službu.“

Výslovnost měl dokonalou, jen smysl se poněkud ztrácel v rituálních formulacích. Už na Taru mě podobné slovní obraty rozčilovaly. Pohlédl jsem tázavě na Lanse.

„Musí něco udělat, jinak bude jeho rodinou celá planeta opovrhovat,“ vysvětlil Lans rusky. „A jako dík za to, že má možnost splatit dluh, navrhuje majetek celé své rodiny, nedotknutelnost ze strany všech Klenijců – nikdy nebudou pomáhat vašim nepřátelům – nebo doživotní službu po splnění povinnosti. Já bych volil druhou možnost.“

Klenijec zvědavě pohlížel na Lanse. Určitě neznal všechny galaktické jazyky, ale zřejmě ho učili podle fonetiky pronášených slov určovat planetu. Ruština nebo jiný pozemský jazyk byly stěží v seznamu vyučovaných…

„Zříkám se náhrady, záchrana je ve vesmíru věcí cti,“ řekl jsem a Hernado za Klenijcovým zády souhlasně přikývl. „Pokud je to možné, vysvětli, co se stalo s vaší lodí a v čem spočívá tvoje povinnost?“

„To je jedna a tatáž otázka,“ odpověděl Klenijec bez váhání. „Loď byla zničena v čestném souboji. Mou povinností je pomstít celou rodinu.“

„Pokud tomu rozumím, ta povinnost se nyní týká celé vaší planety?“

„Ne. Souboj byl čestný, jeden proti jednomu, na naši výzvu. Zánik lodě je hanbou mé rodiny. Jsem jediný, kdo přežil. Když se pomstím, budu smět obnovit náš rod.“

Lans zavrtěl hlavou a řekl tiše standardním jazykem:

„Souboj byl čestný? Měli jste dobrého protivníka?“

„Ano. Velice dobrého,“ odvětil Klenijec netečně.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se.

„Klen.“

Správně. Pro cizince smí mít jen dvě jména – své rodiny nebo své planety. Rodina je pohaněna, její jméno nemůže zaznít, dokud nedojde k odplatě. A pokud poslední přeživší rodinu nepomstí, její jméno zmizí navždy.

„Jak došlo k tomu, že křižník planety Klen byl zničen v souboji jeden proti jednomu?“ pokračoval jsem ve vyptávání.

„To není tajné. Hlídkovali jsme podle smlouvy s trojspolkem svobodných světů. Před osmi hodinami jsme zaměřili v hyperprostoru loď bez pozičních znaků. Donutili jsme ji přejít do reálného prostoru a vyžádali si celní prohlídku…“

„Taková prohlídka je krajní opatření,“ řekl zamyšleně Lans. „Jen kvůli tomu, že neměla poziční znaky?“

Klen jako by ho neslyšel.

„Když loď odmítla přijmout výsadkovou skupinu, zahájili jsme varovnou palbu. Boj byl čestný, ale prohráli jsme.“

„Loď, se kterou jste se utkali, byl výjimečně velký Raider v protilaserovém obalu?“ Vypálil jsem tato slova, protože jsem nepochyboval o odpovědi.

Klen se zachvěl:

„Ano. Odkud víte o Bílém Raiderovi?“

„Je to náš nepřítel," odpověděl jsem pevně. „Máme s ním nevyřízené účty. Poskytl před bojem o sobě nějaké informace?"

Klenijcova kůže pomalu tmavla. Změřil si mě studeným, skoro nelidským pohledem, jako kdyby váhal, jestli mi nemá jít po krku. Hernadova ruka ztuhla na rukojeti meče.

„Jsem princ z planety Taru," představil jsem se rychle. „Nemám důvod ti lhát. Bílý Raider je náš nepřítel."

Klen mi pozorně pohlédl do očí.

„Ano, princi. Poznal jsem vás a vašim slovům věřím. Člověk, který zabil v souboji Šorreje, nebude bezdůvodně lhát."

Zajímavá myšlenka, jen co je pravda…

„Raider odmítl prohlídku pod záminkou, že patří sektě Potomků Rozsévačů a je mimo podezření."

Redrak vzdychl:

„To nám ještě scházelo! Banda náboženských fanatiků, která ovládla superloď…"

Věděl jsem o sektě Potomků dost, aby mi nebylo dobře.

„Klene," řekl jsem skoro prosebně. „Tvůj nepřítel je i naším nepřítelem. Proč jste požadovali prohlídku lodě Sektářů?"

Mlčel tak dlouho, že jsem už ztratil naději na odpověď.

„Z jejího záření v hyperprostoru naše detektory zaznamenaly spektrum kvarkové bomby."

Padl na mě strach. Divoký, nekonečný strach člověka, který ztrácí Zemi pod nohama. Zemi s velkým písmenem, ne pouhou půdu, ne písek nebo hlínu cizích světů ani kov lodní podlahy – ale celou planetu.

Zemi.

Kvarková bomba se používá jen k jedinému účelu. Byla použita jen dvakrát, potom i nejbojovnější světy Galaxie přistoupily ke smlouvě o zákazu této zbraně.

Kvarková bomba dokáže zničit celou planetu. Obrana proti ní neexistuje.

Druhá část

Schedmon

1. Potomci Rozsévačů

V kosmickém přístavu Reiswei nebylo příliš rušno. Kromě nás zde byla jen dvojice neforemných nákladních hvězdoletů, ke kterým neustále přijížděly transportéry, a hlídkový člun, sice moderní, ale nepříliš dobře vyzbrojený. Vzlétl nám vstříc po výstupu z hyperprostoru a doprovodil nás k planetě jako symbolická ochrana, daň tradici a ješitnosti mladé kolonie.

Seděl jsem ve své kajutě před širokým panoramatickým oknem, které vlastně nebylo oknem, ale televizní obrazovkou. Z objektivu umístěného na krunýři lodě k němu vedla tenoučká nitka optického vlákna a promítala na tenkou skleněnou plochu zvětšený obraz.

Venku panovala noc. Noc bez tmy, kterou zaháněly paprsky reflektorů a svit dvou desítek větších i menších měsíců. Kouzelná noc na malé, málo zalidněné planetě, v jejímž hlavním městě nežije ani sto tisíc obyvatel, pokrývají ji lesy a řetízky průzračných jezer. Byl zde Chrám Rozsévačů a časem se mohl vyvinout rozumný život. Na planetu však přišli kolonisté ze starých, přelidněných planet, a zdejší život se už nikdy nevzepne k výšinám rozumu.

Potrat v kosmickém měřítku – to je kolonizace planety, která nemá rozvinutý rozumný život.

Ale transakce zde probíhají čestně. Když byl včera zkontrolován poslední inkubátor se zárodky a pečlivě střežen byl odvezen z lodě, na náš účet v obchodní bance Schedmonu převedli celou dohodnutou částku. Majitelé planety věděli, zač platí. Už za rok každá žena dostane na vychování pět zdravých, čilých miminek. A za patnáct nebo dvacet let zdvojnásobenou populaci planety bude z devadesáti procent tvořit mládež. A konečně se bude moci pustit do přestavby svého světa.

Jen je škoda, že přitom ztratí větší část svého půvabu…

Danek opatrně nahlédl do otevřených dveří:

„Smím?“

Přikývl jsem:

„Také nemůžeš spát?“

„Ani trochu.“

„To je vždycky, když se lodní čas neshoduje s planetárním. Ve dne chodíme jako ospalé mouchy a v noci polykáme prášky na spaní. Chceš tabletku?“

„Ne.“

Danek se pohodlně usadil ve vedlejším křesle a zvědavě si prohlížel počítačový terminál.

„Sergeji, smím se naučit pracovat s tímhle strojem? U nás ve škole jsme měli Atari a umím trochu programovat,“

„Smíš. Tento počítač se dá ovládat všelijak, i hlasem. Důležité je zadávat zřetelně úkoly a někdy napovídat optimální cesty řešení…“

V okně se objevil dlouhý a těžký stroj na housenkových pásech, přijíždějící k naší lodi.

„Přivezli gravitační kompenzátory,“ vysvětlil jsem. „Ráno je posádka instaluje a budeme moci startovat.“

„My nemusíme pomáhat? Tedy chci říci, že já…“

Danek zřetelně zesmutněl.

„Myslím, že to nebude třeba. Ty ani já se nevyznáme ve zdejší technice tak, jak to vyžadují montážní práce. Naši chlapci to zvládnou rychleji, když se jim tam nebudeme plést.“

„Je urážející nic neumět,“ řekl Danek vážně.

„Ještě víc urážející je překážet,“ odpověděl jsem.

Minutu jsme mlčeli. Danek se asi bál, že se mě dotkl.

„Chceš se vykoupat?“ zeptal jsem se překvapivě.

„Cože?“

„Vykoupat. V mimozemském jezeru. Ve svitu dvaceti měsíců. Vezmeme bojový člun, na pár hodin odtud odletíme, potom se vrátíme a půjdeme spát. Co říkáš?“

V očích mu vzplálo divoké nadšení. Nadšení chlapce, který nikdy nebyl v Disneylandu, jednou ročně jel k urážlivě blízkému Černému moři, a ze „zahraničí“ navštívil jen nezávislou Ukrajinu.

„Budu hned!“ vyletěl z křesla jako střela. „Jen vezmu Trofeje.“

*

Jezero bylo maličké, kulaté jako placka, s teplou a neuvěřitelně čistou vodou. Stovky kilometrů od metropole plně postačily, aby jedinou připomínkou civilizace byl náš člun u břehu.

Už dávno jsem vylezl z vody a povaloval se na teplé termomatraci, a Danek se ještě pořád ráchal na mělčině. Trofej běhal podél břehu a žalostně pištěl. Neskutečná směska kočky a psa, s hlasem a oddaností psa, ovšem s kočičím zevnějškem a odporem k vodě.

Noční oblohu krášlilo půldruhé desítky velkých a pět malých měsíců, a poskytovaly víc světla, než je na Zemi při úplňku. Ovšem toto světlo bylo utkáno z několika barev: citronově žluté velkého měsíce, oranžově červené středních, modravě bílé maličkých, ledovcových asteroidů nepravidelných tvarů, které kroužily na nízkých oběžných drahách.

Když jeden měsíc zakryl druhý – což se za poslední hodinu stalo dvakrát, okolní krajina se jakoby zázrakem

změnila. Les byl najednou tajemně temný nebo doslova plný vlastního světla, průzračný a pokojný. Voda v jezeru měla modrý nebo jantarový odstín jako odezvu na lunární rozmary.

Ležel jsem a popíjel přímo z láhve sladké místní víno, a přemítal o tom, že Reiswei by se mohl změnit ve velkolepé lázně. Hrnuli by se sem všichni, od poddaných koruny Taru po ponuré Klenijce a usměvavé pelijské upíry. I když je to zvláštní, pojetí ideální krásy je skoro na všech planetách stejné. Ale jaké lázně mohou existovat v periferním světě, obklopeném bojovnými sousedy? Aby přežila, každá planeta v Galaxii usiluje o to, aby byla po zuby vyzbrojená. Postaví tady kosmodromy a raketové základny, pozorovatelny a zbrojařské závody. A jen tak mimochodem ponechají rezervace, kde ve svitu měsíců, změněných v orbitální pevnosti, budou odpočívat obyvatelé spřátelených planet…

Šikovně to sehráli s Galaxií Rozsévači, velká civilizace vojáků a tvůrců života. A zmizeli, buď narazili na úspěšnější síly nebo vyčerpali v nekonečných válkách a soubojích svůj životní potenciál. Ovšem vzpomínka na ně je nesmrtelná – v genech jimi vytvořených národů, v nezničitelných tvrzích Chrámů, v legendách bůhvíjakého původu, v planetách rozdrobených na prach a ve zhasnutých hvězdách, které byly před miliony let arénou galaktických bitev. Ve vesmíru se vznášejí prázdné lodě Rozsévačů, bedlivě jsou zkoumány ubohé zbytky jejich zbraní. Velcí tvůrci života nám jako dědictví ponechali války; války a smrt, touhu předčit zmizelou rasu.

Rozsévači se stali bohy Galaxie, i když to ne všichni chápou.

Ke krutým bohům se nevysílají dobré modlitby.

„Danku, vylez ven!“ vyzval jsem ho. „Ploutve ti stejně nenarostou, jenom nastydneš!“

Danek šel ke břehu s hlasitým šplouchánim. Na moment se zastavil a nadšeně pozoroval, jak mu bleskově usychají plavky z hydrofobní tkaniny. Zeptal se:

„Sergeji, smím si je vzít na Zemi?“

„Smíš," souhlasil jsem velkomyslně. „Trenýrky ano. Podobné syntetické tkaniny jsou i na Zemi."

Danek přikývl a pohladil Trofeje, který se mu třel o nohy. S beznadějí v hlase se zeptal:

„Ale jeho samozřejmě ne."

Mlčel jsem. Mičurin ani jeho následovníci se nenaučili křížit kočky se psy.

„Víš, žes za ty dva týdny vyrostl?"

„Opravdu?"

„Na lodi je gravitace o něco nižší než je obvyklá. Organizmus, jako je tvůj, na to rychle reaguje. Páteř se napřímí, kosti se natahují…"

Navíc růst podporuje plnohodnotná strava. Jenže to není třeba Dankovi vysvětlovat.

Chlapec ulehl vedle mě, ruku si založil pod hlavu. Zamyšleně pozoroval pestrý průvod měsíců na obloze:

„Dřív jsem si myslel, že něco takového je možné jen v kině… nebo ve snu. A mám takové prázdniny, že mě už fantastika nebude zajímat. Děkuju, Sergeji."

„Za prázdniny?"

„Ano."

„Obávám se, že se mohou protáhnout."

„Nejsem proti… Proč?"

„Kvůli lidem, kteří se nazývají Potomci Rozsévačů."

„To jsou ti, kteří zničili Klenův křižník?"

„Správně."

Nevím, co mě pudilo k otevřenosti. Asi byl Danek pro mě v první řadě krajanem, v Galaxii nejbližším člověkem, a až potom dítětem, chlapcem „středního školního věku", pro kterého jsou přelety mezihvězdnou lodí od planety k planetě jen kouzelnými prázdninami. A jako krajan smí vědět to, co by se chlapci neřeklo.

„Sekta Potomků Rozsévačů je stará jako svět. Na každé planetě zbožňují Chrámy a jejich strůjce. I potom, co lidé pochopili, že Rozsévači byli jen vysoce vyspělým národem, zůstávají fanatiky, hledajícími v jejich činech vyšší smysl.

Smysl nejčastěji nacházejí v tom, že Rozsévači nezmizeli beze stopy, prostě jen někam odešli: do jiné Galaxie, do jiného rozměru, odkud pozorují život, který vytvořili. Vznikla víra, že lidé musí udělat nějaký zvláštní rituál, vydržet záhadnou zkoušku, aby se stali hodnými svých bohů. Potom se bohové vrátí… a celý svět se změní, všechno bude dobré.“

„Rozsévači způsobí, aby bylo všechno dobré? Vždyť umí jen bojovat!“

„Správně. Znamená to, že zkouška tomu musí odpovídat. Je třeba zničit nějakého nepřítele, kterého Rozsévači nedokázali zničit, a dokázat jim tak svou věrnost. Takových nepřátel nalézali hodně… hlavně zpočátku. Primitivní nehumanoidní život nebo příliš schopný dobyvatel, jim se hodilo vše. Vždyť všechny opravdové nepřátele Rozsévači vyhubili sami. Potom je to přestalo bavit. Vytloukli rozumné plazy na Algu, do rezervací zavřeli pernaté Ce-tresy, jakmile se chopili svými rukokřídly kamenných seker. Pelijce a pár dalších národů oddělili tak, že tisíce let živořili na svých planetách, nedostali se ani za hranice atmosféry… Ale Rozsévače ani nenapadlo, aby se objevili. Sekta málem zanikla. Jenže ti, kteří zůstali, mají ještě jednoho kandidáta na roli nepřítele. Prokletou planetu, neexistující planetu… Zemi. Nikoli bezdůvodně na ní Rozsévači nevybudovali Chrám. Takže to vypadá, že oni jako méněcenní jsou našimi i vašimi nepřáteli. Najděte, zničte, pokořte – to je ona zkouška.“

Danek vzdychl a přitiskl se ke mně. Zeptal se:

„Co hledají?“

„Hledali, potom toho nechali. Sekta se dostala do úpadku, její ideje nikoho neinspirovaly. Mohli bojovat mezi sebou místo toho, aby se honili za planetou, která ještě nevstoupila do vesmíru. Ale teď ji zřejmě hledají. Lodí, která je schopná zničit každou eskadru. A s kvarkovou bombou, která může změnit Zemi v obláček prachu.“

Danek mi stiskl ruku:

„A my jim v tom musíme zabránit, viď? Najít jejich loď a rozbít ji na cucky!“

„Zkusím to, Danku. Zkusíme to. Dokud je Země v nebezpečí, nepustím tě tam. Moc šancí na vypořádání s Bílým Raiderem nemáme, ale návrat na Zemi je ještě nebezpečnější.“

Odhodil jsem prázdnou láhev a hořce řekl:

„Tak je to, Danku. Vydal jsem se bojovat za svou lásku a ukázalo se, že se musím rvát o svou planetu. Všechno se propletlo, zamotalo. Přátelé jsou Hernado a Lans. Bývalý nepřítel Redrak. Náhodný spojenec Klen. A ty.“

„Kdo jsem já?“

„Ty?“ Zasmál jsem se: „Víc než přítel, to je jasné. Bojuji teď za naši planetu, za Zemi. Takže i za tebe.“

Bílý Raider se přepočítal, když mi Danka podstrčil. Nostalgie může zlomit. Ale také může přimět jít až do konce.

„Sergeji, ze začátku jsi hledal Zemi, abys princezně ukázal, že není horší než ostatní. Ty ses nehodlal po svatbě s princeznou vrátit domů?!“

„Patrně.“

„A co když se princezna do tebe najednou zamiluje? A řekne, že žádnou Zemi není třeba hledat? Vrátíš se k ní a přestaneš pronásledovat loď Potomků Rozsévačů?“

„To neřekne, Danku.“

„A kdyby přece…“

Odmlčel jsem se a pohlížel na pestrý měsíční vzor na obloze.

„Danku, nevím, jestli se hodí pro tvůj věk to, co teď povím. Ale zkus to pochopit. Nehledám Zemi jen proto, abych dokázal princezně svou plnohodnotnost. Ani proto, že je to má vlastenecká povinnost. Byl jsem příliš dlouho hračičkovým lordem, rituálním ženichem, loutkou v cizí hře. Necítím se ani opravdovým princem. Mé vítězství nad Šorrejem je náhoda plus pomoc přátel a štěstí. Musím udělat něco svého, nepodstrčeného, co si vyberu sám. Dokázat, že umím víc, než je mi povoleno. Jen tehdy budu hoden své

lásky, postavení prince. Kdysi jsem řekl, že láska stojí za život… Nezamotal jsem ti moc hlavu?“

„Ne, pochopil jsem. Myslíš si, že nejsi hoden princezny?“

„Ano. Zamítla mě kvůli hloupému předsudku, ovšem příčina je vážnější. I když ji chápu jen já…“

Vstal jsem a zamířil ke člunu.

„Půjdeme, Danku. Občas se spát musí.“

Chlapec zvedl termomatraci a otřásl se. Přesvědčeně prohlásil:

„Ne, já se do nikoho zamilovávat nebudu. Jsou z toho jen nepříjemnosti. Něco dokazovat, prožívat…“

„Správně,“ usmál jsem se a vlezl do otvoru. „Ve tvém věku jsem uvažoval stejně. Nepříjemné je, že s léty hloupneme a zapomínáme svá geniální rozhodnutí.“

2. Práce pro Klenijce

Vzpomínky jsou ohavná věc. Mohou dřímat dlouhá léta, aniž se o ně zavadí, ale paměť se usilovně snaží udržet vše, nač se člověk pokouší zapomenout.

Nechtěl jsem vzpomínat na Tar. Jeho roviny a hory, císařský palác a mlčenlivou masu Chrámu nad vypálenými skalami. Je lehčí zapomenout než trpět, je lepší žít v současnosti než v minulosti, která nemá budoucnost.

Princezna, která mi v nočním parku na Zemi vložila do dlaně prsten, je příjemnější vzpomínka než dívka, která mi logicky vysvětluje, proč mě nemůže milovat ani po hrdinských činech ve prospěch její rodné planety.

V šeru centrální řídicí kabiny lodě jsem byl sám. „Půlnoční hlídka“ je nejlehčí ze všech, je okamžikem v čase, kdy hvězdolet letí hyperprostorem a nevyžaduje změny kurzu.

Jsem kapitán, kterému je možné svěřit jen nejlehčí hlídku. Je to směšné a zahanbující. Když jsem Dankovi tvrdil, že

musím učinit čin, který by mě povznesl nad úlohu „hračičkového“ prince, věřil jsem svým slovům. Ale nezměnil jsem se v hračičkového kapitána, za kterého všechno dělají ostatní?

Lans pilotuje loď, kterou mi dala princezna. Hernado řekl, že bude užitečnější hledat a zpovídat piráty a vzbouřence, vesmírné dobrodruhy, rozvědčíky v důchodu, než pročesávat neprozkoumané oblasti vesmíru. Redrak ukázal stopu: muže, který pobýval na Zemi.

A já jen velím. „Neustupovat a nevzdávat se.“ Letět na tu či onu planetu, často zvolenou jen kvůli jménu.

Skutečně jsem věřil, že najdu Zemi a princezna nebude mít důvod odmítat sňatek. Ale opravdu nejsou jiné způsoby, jak získat její lásku?!

Dva či tři měsíce v úloze hrdiny planety, dočasného „manžela“, to není nijak krátká doba. Docela stačí k získání sympatií obyvatelstva, k omezení odporu k „neexistující“ planetě. A mnohem delší, než je třeba k získání srdce dívky, rozčarované bývalým ctitelem a zachráněné kdysi sympatickým člověkem…

Obtížnou cestu k cíli si člověk vybírá jen tehdy, když by snadná byla urážkou snu. Nebo když je cesta důležitější než výsledek. Chci věřit, že mě pohání to první.

…Dveře kabiny varovně pískly a otevřely se. Neslyšně vstoupil Hernado.

„Nemám co dělat,“ oznámil. „Budu tady s vámi do konce hlídky, kapitáne.“

„Zvládnu hlídku sám.“

„Jak si přejete.“ Hernado se postavil vedle křesla navigátora, ve kterém obvykle sedával. Pronikavým pohledem přejel přístroje. „Opravdu nemám co dělat.“

„Posaď se,“ zavrčel jsem. Mé komplexy se vlastně týkají jen mě.

„Děkuji,“ řekl bez stopy ironie Hernado.

Chvíli jsme mlčeli. Hernado zamyšleně pohlédl na monitor kontroly hyperprostorových generátorů. Zachytil

jsem jeho pohled a spěšně přepojil režimy – byl nejvyšší čas. Čert vezmi jeho oči…

„Kdy ses spojil s Tarem?“ zeptal jsem se.

„Před pěti dny, po nalodění Klena.“

„Jak to tam vypadá?“

„Normálně.“ V jeho hlasu jako by se kmitla ironie. „Tar uzavřel dohodu o přátelství, obchodu a…“

„Zprávy na informsíti sleduji také,“ přerušil jsem ho. „Určitě sis pokecal s kamarády výsadkáři. Pověz pár drbů.“

„Šíření řečí, které znevažují vládnoucí císařský dům,“ začal Hernado, „se trestá dvěma roky galejí, a pokud takové řeči…“

„Přestaň. Jsem princ. Dovoluji ti to.“

„Říká se, že se princezna nedávno neoficiálně setkala s Pratterem, svým dávným známým, proslulým závodníkem lehkých hyperprostorových jachet. Setkání proběhlo v přátelském ovzduší, a po půl hodině se Pratter vydal na kosmodrom a opustil planetu.“

„Děkuji, Hernado. Co dál?“

„Válečnou kosmickou flotilu doplnily tři lodě střední třídy. Dvě z nich odlétly hledat císaře a císařovnu. Neoficiální princeznin pokyn se týkal sbírání informací o planetě Zemi.“

„Pokračuj.“

„Při oslavě druhého výročí vyhnání giarských agresorů princezna vysoce ocenila úlohu prince Sergeje z neexistující planety, jeho mistrovství a chladnokrevnost při souboji se Šorrejem Menchemem.“

„Hernado, kdybys byl kuchařem, přesladil bys všechna jídla.“

„To je možné. Pověz, Serži, nenapadlo tě psát princezně častěji než o slavnostních příležitostech?“

„Nenapadlo,“ odpověděl jsem suše. „Nenapadlo to ani princeznu.“

Na pultu zařinčel timer. Sáhl jsem na klávesnici a přepnul řízení.

„Kapitán předal hlídku. Přímý směr.“

„Navigátor převzal hlídku. Kurz je správný, připomínky nejsou.“

Hernado se uvelebil pohodlněji v křesle a spustil program kontroly systémů lodě. Z kapsy kombinézy vytáhl plastový list:

„Podívej se. Kadetův nový zájem.“

Byla to obyčejná trojrozměrná fotografie. Hernado a Klen s ostroplochými meči v rukou při bojovém postavení ve cvičném sále. Podle napětí postav šermovali při gravitaci půldruhého až dvou G.

„Hezké,“ řekl jsem. „Dobrá kompozice, zdařilá momentka… Kdo vyhrál?“

„Klen,“ odpovědět neochotně Hernado. „Zná spoustu originálních obratů… Hoch požádal Lanse o fotografii Chrámu a velice se podivil, když Lans odmítl.“

„Vysvětlil mu důvod?“

„Ano. Dokáže klást zajímavé otázky.“

Hernadův hlas se najednou nepatrně změnil.

„Kapitáne, dovolíte navázat spojení s cílovým kosmodromem?“

„Se Schedmonem? Proč?“

„Objednat přípravu hypertunelu k Zemi. Několik hodin po přistání budeme moci poslat kluka domů.“

Podřepl jsem před pultem a pohlédl Hernadovi do obličeje nad mrkajícími indikátory panelů. Tvářil se jako vždy klidně, jen oči měl studenější a nevýraznější než obvykle. Ale za to určitě mohl namodralý svit zapnutých obrazovek.

„Hernado, víš, co znamená kvarková bomba na Raideru Sektářů?“

„Jistě. Chtějí zničit Zemi.“

„A ty navrhuješ dopravit hocha na planetu, která se může kdykoli změnit v obláček prachu?“

„Ano. Neuspějí. Jinak by Sektáři planetu už dávno zničili dopravením bomby hypertunelem. Na naší lodi je hoch ve větším nebezpečí. Je třeba ho dopravit na Zemi.“

„Hernado, vzpamatuj se,“ řekl jsem tiše. „Povídáš nesmysly. Jestli je to tvůj definitivní názor, objednej si raději hypertunel na Tar. Princezna ti vylepší nárameníky.“

Hernado sebou trhl, sklopil oči a nečekaně rozpačitým hlasem pronesl:

„Promiň, Sergeji… Nedomyslel jsem to. Ale připadá mi… připadalo mi, že je to nutné.“

„Redrakův špatný vliv,“ pokusil jsem se o úsměv. „Nemám tě vystřídat Lansem? Zatrénujeme si s meči nebo budeš odpočívat?“

„Ne, Serži. Děkuji, jsem naprosto v pořádku. Toto je má hlídka.“

Pokrčil jsem rameny a vyšel z kabiny.

*

Když Danek požádal Lanse o fotografii Chrámu, opravdu položil velice zajímavou otázku. Fotografie Chrámu neexistují. Stejně jako videonahrávky, krystalografie a filmy. Chrám se nenechá zaznamenat na žádný z existujících nosičů informací. Podstata tohoto úkazu je záhadná – jedna z milionů záhad Chrámu.

V lepším případě se na fotografii místo Chrámu objeví rozmazaná skvrna. V horším se osvětlí celý film. Magnetické nosiče se prostě vymažou, odolnější krystaly optického záznamu rozpadnou. Chrámy se zřejmě pokládají za nefotogenické a úporně maří všechny pokusy o své zachycení. Planety, na nichž jsou Chrámy dodnes uctívány, se musí spokojit s obrazy četných malířů, kteří si jako téma zvolili obrovské zrcadlové a černé koule. Je třeba uznat, že tyto zvláštní ikony jsou působivé, a některé se přesností skoro vyrovnají fotografii.

Vzpomněl jsem si, že na Schedmonu je cosi jako muzeum věnované Chrámu, a rozhodl jsem se utrhnout co nejdříve půl

dne, abych je Dankovi ukázal. V muzeu bude nepochybně velkolepá galerie… Potom půjdeme do tamního Chrámu.

Osprchoval jsem se, půl hodiny odpočíval a potom vyšel z kajuty. V křesle podřimující Trofej mě provázel pohledem přimhouřených žlutých očí a tázavě mňoukl.

Podivné zvíře bylo nepředstavitelně chytré. Ještě víc to zvýšilo mou nechuť k Pelijcům, pokud to bylo vůbec možné.

Ve výtahu jsem stiskl tlačítko s číslem cvičného sálu. Na bojových lodích to obvykle bývá nejživější místo, jenže já mám tak nepočetnou posádku, že jsem se těšil na cvičení s mečem v hrdé samotě…

Mé očekávání se nesplnilo. Uprostřed maličkého kruhového sálu stál Klen a líně odrážel meče Lanse a Redraka. Oba piloti už měli pořádně zkrácené čepele. Opodál ležel na podlaze Danek s maličkým fotoaparátem v rukou. Zjevně se rozhodl vyfotografovat boj z neobvyklé pozice.

Po mém příchodu cvičení skončilo. Piloti šli ke stojanu se zbraněmi, aby si vyměnili meče, Danek vstal z podlahy, namířil na mě objektiv a vyfotografoval mě dříve, než jsem stačil zahnat z obličeje nespokojený výraz. Klen stál se spuštěným mečem. Všiml jsem si, že jeho pleť získala lehký oranžový nádech, stejný jako měly stěny cvičného sálu.

„Bojuješ dobře," řekl jsem.

Klen přikývl:

„Specializoval jsem se na boj zblízka. Pro boj v neutralizujícím poli nic lepšího než jednoatomární meče nebylo vymyšleno."

„A ostroploché disky?" zeptal jsem se.

„Zbraň proti davu. Šorrej Menchem dokázal, že opravdového profesionála neohrozí."

Nehádal jsem se. Šorrej měl nelidské reakce, dokázal se letícím diskům vyhnout, což já nikdy nedokážu. Ale kdo ví, jakou rychlost pohybu mají v boji běžní Klenijci…

„Prosím kapitána, aby mi dělal sparingpartnera," pokračoval Klen.

„Nemyslím, že budu zajímavým soupeřem," odpověděl jsem s trochou lítosti. „Jsem přibližně na stejné úrovni jako Lans a Hernado. Ale Hernado je určitě lepší."

Klen se pousmál, poprvé za dobu svého pobytu na lodi. Pak řekl:

„Viděl jsem váš boj se Šorrejem. Byl to příklad, kdy se maximální mistrovství střetlo se supermaximálním. Záznam souboje se promítá ve všech třídách na klenijských učilištích. Uspání pozornosti soupeře, využití jeho útoku pro úpravu velikosti vlastního meče, předvídání rozhodujícího útoku, úhyb v okamžiku neodvratného útoku, párající výpad při pádu, využití režimu neustálého broušení mečů pro překonání obrany kombinézy, celková etika souboje…"

Málem mi spadla brada. Můj hazardní, beznadějný souboj, který jsem vyhrál jen zásluhou temporálního granátu Rozsévačů, je pokládán za klasiku boje s ostroplochými meči! A vyučuje se na nejbojovnější planetě Galaxie!

Ještěže Danek neovládá standardní galaktický jazyk. Nikdy jsem se nechtěl stát falešným idolem a po přesvědčivé Klenijcově tirádě by to bylo nevyhnutelné. To by ještě scházelo, aby si Danek myslel, že všichni pozemšťané mají talent k ovládání jednoatomárníků.

„Obávám se, Klene, že to byl netypický souboj. Jednal jsem intuitivně."

„Jistě. Každý opravdový boj probíhá intuitivně. Jinak by se změnil v řemeslo."

Poslední slovo zaznělo tak opovržlivě, jak to dokáže vyslovit jen Klenijec se svými stovkami generací předků, kteří se zabývali výhradně válkami. Jedinec ze zničené lodě mi byl rázem sympatičtější. Bez ohledu na žáruvzdornou chameleonskou kůži a udivující lhostejnost k smrti své veliké rodiny.

Miluji umění a nenávidím řemeslo.

Není důležité, co člověk dělá – jestli staví zeď domu nebo skládá hudbu. Volba mezi uměním a řemeslem vždycky

závisí na onom stupni intuice, nepředvídatelnosti, citu, který vkládáš do svého díla.

„Raději se podívám na tvůj trénink s Lansem a Redrakem. Bude to užitečnější.“

Klen přikývl.

„Vynasnažím se ukázat všechny základní způsoby boje naší školy boje s jednoatomárníky.“

„Ještě ses nerozhodl, co budeš dělat na Schedmonu?“ zajímalo mě.

„Mám dvě možnosti.“ Klen bez dívání zastrčil meč do pochvy. „Buď koupit loď a najmout posádku na pronásledování Bílého Raideru, majetek naší rodiny to umožňuje. Nebo vás požádat o dočasnou smlouvu, mohu na lodi vykonávat jakoukoli práci. Nyní bych dal přednost druhé variantě.“

„Proč? My hledáme Zemi, mou rodnou planetu, a teprve potom Bílý Raider.“

„Vím, že se vaše cesty přetnou,“ řekl Klen s jistotou.

„Postrádám tvou jistotu…“

„Dvě slunce svítí na jednom nebi,“ odpověděl Klen schedmonským příslovím.

„Dobrá. Doufám, že nebudeš své volby litovat.“

Kývl jsem na Lanse:

„Zapiš Klena mezi posádku. Dočasná smlouva se všemi potřebnými formalitami… S libovolnou funkcí, kterou si zvolí. Potom mi ji dej podepsat.“

Redrak vzdychl. Seznam osob, které musí chránit, se neúprosně rozšiřuje. To, že Klenijec se dokáže ochránit lépe než kdokoli z nás, nehraje roli.

3. Cena za mlčení

Přistáli jsme na schedmonském kosmodromu za ručního řízení. Byla to ukázka vysokého pilotního mistrovství –

samostatné přistání na nejnovějším planetárním kosmodromu, prošpikovaném všemi systémy automatického přistávání, od dálkového řízení a raketových vleků po experimentální zařízení nouzového sestupu v gravitačním paprsku.

Pokud je obyčejné přistání na poloprázdném kosmodromu nebo na neobydlené planetě jednoduché i pro začínajícího pilota, když má rezervu volnoběhu, pak přistání na betonovém pětníku, jen dvaapůlkrát přesahujícím průměr lodě, je vážnou zkouškou i pro mistra. Nehledě na sníženou gravitaci.

Manévroval Redrak. Měl uzavřenou černou přilbu, zakrývající celý obličej, neměl by totiž čas na četné pulty a obrazovky. Nejdůležitější informace se promítaly na vnitřní povrch přilby a opakoval je řečový syntetizátor ve sluchátkách. Z pilotního pultu byly vyzdviženy doplňkové konzoly se stovkami senzorů přímého ovládání motorů. V normálních podmínkách se neužívají, každý jejich příkaz může být zdvojen stiskem několika kláves hlavního pultu. Nyní však Redrak ovládal motory naslepo, dotýkal se senzorů léty ověřenými pohyby. Tak hraje pianista bez pohledu na nástroj.

Lansův úkol byl jednodušší. Sledoval činnost hlavního reaktoru a motorů, dodávku paliva a chlazení trysek; i kdyby Redrak ždímal z lodě sebebláznivější požadavky, rezervy musí být k dispozici.

Klen skoro ležel, jeho křeslo bylo úplně skloněno, takže viděl současně na všechny obrazovky – od hlavní, zabírající polovinu stropu, až po videokostku s optickým obrazem nad svou pravou rukou. Funkce, kterou si Klen vybral, se nazývala velice důmyslně – pilotní taktik – a patřila do skupiny těch zbytečných, které se za určitých situací stávají nepostradatelnými. Klen fakticky řídil všechny manévry lodě v kritických okamžicích letu.

„A-tři," řekl tiše Klen. „Pauza. Pauza. B-čtyři. Pauza. Visíme. Ještě. A-jedna, tak tak."

Klenový příkazy vypadaly jako blábol opilého šachisty. Asi nejen pro mě, ale i pro Lanse by nesystémové střídání čísel manévrovacích motorů formou jakoby na sebe nenavazujících rad bylo nesplnitelné a málo pochopitelné. Ovšem Redrak Šoltri se opravdu předvedl jako prvotřídní pilot. Bylo to znát z Klenova hlasu, který byl zpočátku trochu napjatý, pomalý, a teď jistý a rychlý.

Hernado se v méně obtížné funkci navigátora zatím nudil. Zasáhne jen v případě, pokud se Redrak rozhodne zvednout loď nad atmosféru a pokusí se o opakované přistání. Případ spíše hypotetický.

Jen dva lidé byli na lodi absolutně zbyteční. Já a Danek. Kapitán a plavčík. Není důležité, že pult, ke kterému hocha posadili, byl potají odpojen od aktivního řízení, a můj, kapitánský, mohl změnit jakýkoli Redrakův nebo Klenův příkaz. Nijak jsem však nehodlal zasahovat a předvádět posádce své školní znalosti.

„D-čtyři," diktoval Klen. „D-pět, D-šest dvakrát. D-sedm! Výborně, dostali jsme se z toho… Pauza. Snižuji na nulu…"

Aniž by mě ostatní slyšeli, vysvětloval jsem Dankovi smysl toho, co se děje. Na to mé znalosti ještě stačily.

„Posádka nyní pracuje podle bojového pilotážního rozpisu. Existuje ještě boj-boj čili soubojový. Při něm bychom my dva a ostatní, co se nezabývají manévrováním, tedy Lans a Hernado, kontrolovali všechny systémy obrany a útoku. Znáš základy boje v kosmu?"

„Redrak mi je vysvětlil." Dankův hlas na lince oboustranného spojení se vzrušeně třásl. „Serge… Kapitáne, na obrazovce uprostřed pultu je pohled shora?"

„Ano. Hlavní obrazovka nyní ukazuje kosmodrom z výše našeho letu. Jsou to necelé tři kilometry. Plocha, na které přistaneme, je vyznačena červenými body."

„Přistávací světla?"

„Ne, prostě návod pro lodní počítač. Světelné majáky existují, ale v praxi se nepoužívají."

„Tady je tolik lodí… Jestli se Redrak splete, narazíme do nich?“

„Na tomto kosmodromu ne. Zachytí nás gravitačním paprskem a usadí na určené místo. Skončí to nevelkou pokutou… a obrovskou ostudou.“

Danek se na minutu odmlčel a prohlížel si siluety lodí zaplňující obrovskou, pomalu se přibližující plochu. Koule i doutníky, kužely i válce, disky i jehlany. Lodě všech existujících planet – od lehkých sportovních jachet po bojové křižníky; vzdálenost stírala detaily, lodě vypadaly jako soubor názorných stereometrických pomůcek, rozložených na stole jako šachy. Schedmonský kosmodrom je jedním z největších v Galaxii – planeta slouží jako překladiště mezi surovinovými koloniemi bez Chrámů a hlavními světy. Tady se lodě zásobují i opravují, posádky odpočívají před cestou hyperprostorem: od schedmonského Chrámu k signálu Chrámu své planety.

Schedmon je navíc od nepaměti obchodním a kulturním centrem tohoto sektoru Galaxie.

A otevřeně řečeno, celé okolí kosmodromu tvoří soustava doupat, schopných splnit veškeré choutky…

„Kapitáne, nebylo by jednodušší sestoupit v gravitačním paprsku? Nemuseli bychom tak manévrovat.“

„Danku, jezdil jsi někdy na kole bez držení nebo se zavřenýma očima?“

„Jezdil,“ odpověděl chlapec se zřetelnou pýchou.

„Proč? Jednodušší je držet řídítka a dívat se na cestu.“

„Jasné…“

Klen pokračoval v brumlání svých hláskově číselných kombinací ve velmi rychlém tempu a už bez jakýchkoli dodatků. Loď visela padesát metrů nad přistávací plochou.

„Nula-nula, manévrovací stop, tah minus nula dva. Pohon nula, odklon nula… tíže minus čtyři… Stojíme. Minus pět. Pět, ne čtyři! Stojíme… Podpěry. Gravikompenzace. Minus deset! Motory stop, jedeme na rezervu… Vzdálenost plus jedna, dotyk…“

Loď se zhoupla a dosedla.

Redrak pomalu sundal černou přilbu, doplňkové konzole jeho pultu se tiše stáhly stranou. Světýlka na panelech mrkala žlutě a zeleně. Takového Redraka jsem neznal, v obličeji mu nezůstala ani stopa po dřívějším nedůvěřivějším napětí. Jen pýcha, oprávněná pýcha člověka, který dokázal skoro nemožné.

„Přistáli jsme na jedničku," konstatoval spokojeně. „Centimetrová odchylka!"

Klen přikývl, vstal ze svého křesla a podal Redrakovi ruku. Pilot mu ji bez váhání stiskl. Podle všeho platí na jejich planetách lidské zvyky.

„Jsi pilot," řekl Klen prostě.

„Jsi taktik," odpověděl Redrak.

Zamyšleně jsem si je prohlížel. Odhalovalo se přede mnou něco nového a neobvyklého. Nikdy by mě nenapadlo, že Klenijce je možné potěšit něčím jiným než válečným vítězstvím, a že Redrak dokáže překonat svou hypnózou infikovanou podezíravost.

Ukazuje se, že je možné všechno.

Ani pro Klena život neznamená jen nekonečný boj ve jménu rodné planety. I pro něho existuje práce – obyčejná práce, do které je možné dát všechny síly, i přátelé, kteří mu při té práci stojí po boku.

„Děkuji všem," řekl jsem. „Dvě hodiny na formality a celní prohlídku. Potom odpočinek… doporučuji obchůzku zdejším zapadákovem."

Redrak se usmál. Lans chápavě přikývl. Hernado pokrčil rameny. Klen se zeptal:

„Může být má přítomnost užitečná?"

„Možná," řekl jsem skepticky.

„Hledáme Bílý Raider?"

„Člověka, o kterého se zajímá posádka Raideru."

„Rád projdu pochybná místa Schedmonu."

Pohlédl jsem zamyšleně na Danka:

„Putyky projdeme bez tebe, kadete. Platí?"

Chlapec se napjal a dotčeně namítl:

„Jsem také členem posádky. A když bude striptýz, otočím se!“

První se rozesmál Lans. Potom ostatní. Pouze Redrak se jen usmál:

„Chlapec má pravdu, kapitáne. Podle řádu má právo jít. Každý člen posádky má právo na oddech po letu delším než pět dní.“

„Dobrá.“

Pohlédl jsem úkosem na Hernada, ale všechno bylo v pořádku, po dřívějším odcizení mu nezůstalo v obličeji ani stopy.

„Hernado, před odchodem z lodě vydejte kadetovi paralyzující pistoli. A vysvětlete, jak se s ní zachází.“

*

Chodba proražená v měkkém vápenci byla úzká a klikatá. Místy ze stropu kapala voda a vytvářela na podlaze mělké, křišťálově čisté louže.

„Hlavní předností restaurace Jeskyně,“ hlásal Redrak, „je spousta vstupů a východů. Některé velice kulturní, s výtahy a jezdícími schody, jiné se vším, co požadují romantici… I s krvavými skvrnami na stěnách tam, kde někoho prošili. Skvrny se pravidelně přibarvují.“

Danek mě opatrně uchopil za ruku. Zřejmě mě pokládal za lepší záruku před nepříjemnostmi než paralyzátor na patřičném místě v pouzdru u pasu.

Chodba končila nečekaně – duhovým holografickým závěsem. Očekával jsem spíše masivní dřevěné nebo kovové dveře.

Prošli jsme iluzivní „roletou“ a ocitli se v chladnějším šeru nevelkého sálu. Kamenné stěny, lesknoucí se jiskřičkami krystalických vměstků, nízký nerovný strop… Jeskyně byla mírně vylepšená, zastavěná masivním nábytkem a osvětlená

pochodněmi, úzká a dlouhá, s četnými rozšířenými prostorami, zaplněnými nízkými kulatými stolky. Obsazené byly jen některé.

„Je moc brzy?“ zeptal jsem se.

„Naopak, pozdě. Zábava probíhá od večera do rána. V poledne je zde vždycky klid, dokonce i místní obyvatelé risknou návštěvu.“

Usedli jsme k jednomu prázdnému stolku, u kterého byla jen tři křesla. Naše posádka dnes odpočívá ve dvou skupinách, které se k sobě nehlásí. Alespoň dokud to bude možné.

Byl jsem absolutně přesvědčen, že zde obsluhují číšníci. Ale nikdo se neobjevoval. Zato se ve vzduchu objevil svítící nápis ve standardním jazyku, vybízející nás k hlasitému objednání požadovaného jídla nebo k žádosti o jídelní lístek.

„Obsluha na úrovni automatu,“ povzdechl jsem si.

Redrak pokrčil rameny:

„Víte, kapitáne… Příliš málo lidí touží pracovat jako číšníci v restauraci, kde skoro každý den dojde k přestřelce. Ale kuchyně je zde velkolepá.“

„Mohli by zapojit generátor neutralizujícího pole,“ poznamenal jsem.

„To by zmizela veškerá romantika Jeskyně. Lidé sem chodí hlavně kvůli riziku, že se nemusí vrátit.“

Objednávku jídel jsem přenechal Redrakovi a Dankovi. Mě víc zajímali návštěvníci. Stoly napůl skryté v kamenných výklencích je neumožňovaly vidět dost jasně, ale nic zajímavějšího zde nebylo. Mladá dvojice asi deset metrů od nás se k sobě něžně tiskla… Zábavné, ale všední. Starší dáma se dvěma kavalíry středních let, také triviální. Parta pěti nebo šesti poloopilých pilotů v neznámých uniformách, rovněž nic neobvyklého.

„Obávám se, že jsme sem zašli zbytečně,“ řekl jsem a převzal z otvoru, který se otevřel ve stěně, obrovské porce. Pro mě maso s přílohou, pro Danka polévku a zákusky, tři talíře salátu a láhev vína pro Redraka.

„Přinejmenším nebudeme trpět hladem," podotkl nenuceně Redrak. „Hned se rozhlédnu."

Naplnil svou sklenici a nedbale vytáhl z kapsy brýle. Na pohled docela obyčejné, s tmavými zrcadlovými skly a jednoduchou plastovou obroučkou… A s elektronikou, měnící je v hybrid dalekohledu a noktovizoru.

„Hernado, Klen, Lans," pronesl polohlasem. „A to jsem si myslel, že jsme je předešli."

„Kde jsou?"

„Na opačné straně, sedm stolků od nás."

„Ještě něco?"

Redrak mlčky pohlížel do vzdáleného rohu restaurace. Potom zvedl ruku k obličeji, posunul si brýle a upravil zvětšení. Napil se vína bez předchozího ochutnávání.

„Redraku!"

Pilot se otočil ke mně. V zrcadlové černi brýlí se odrážely plameny pochodní.

„Věříte v úspěch, kapitáne?"

Zamrazilo mě. Otřel jsem si rty ubrouskem, zmačkal ho a odložil stranou.

„Věřím."

„Je tady. U stolku v rohovém výklenku s nějakým mladíkem a dvěma holkama."

„Víš to určitě?"

Redrak se zamračil a poněkud uraženě ucedil:

„Zapněte svůj náramek."

„Nechal jsem ho na lodi. Řekni to Hernadovi."

Redrak přikývl a zeptal se:

„Počkáme na jeho odchod?"

Zaváhal jsem. Nejrozumnější by bylo sbalit ho v jednom z četných východů z restaurace, v horším případě v kabině výtahu. Ale jako by mi bušila v hrudi studená kladívečka. Možná to byla netrpělivost, strach nebo má prokletá intuice…

„Sbalíme ho hned. Varianta ‚nečekaný kavalír'."

Redrak sňal brýle a mlčky vstal. Šel úzkým průchodem a točil jimi v dlaních. Když procházel kolem stolku, u kterého poklidně obědvala druhá polovina naší posádky, upustil je. Sklonil se, zvedl brýle a něco zdvořile zamumlal.

Hernado lehce přikývl. Otočil se k Lansovi a s úsměvem něco řekl.

Všechno probíhalo pole plánu. Nyní Lans s neohrabanou delikátností opilého holobrádka začne obtěžovat dámu piráta, který byl na Zemi. Potom zajdou do nejbližší chodby, aby si to „vyříkali“. A tam už budou čekat Klen s Hernadem.

Není to moc čestné. Zato efektivní.

Zvedl jsem Redrakovu sklenici a napil se nesnesitelně kyselého vína. To má být jejich nejlepší druh?

Všechno šlo výtečně. Lans pomalu vstal od stolu, Hernado s Klenem už zmizeli. Ve dveřích toalety se objevil Redrak s úmyslně mokrým obličejem.

„Sedět na místě, do ničeho se nemíchat,“ přikázal jsem Dankovi, který nic netušil. „Jestli začne přestřelka, zalez pod stůl. Rozumíš?“

Chlapci zaskočilo sousto jídla, připomínajícího zmrzlinu, posypanou pestrým ovocným práškem. Zeptal se:

„Cože?“

„To je rozkaz, kadete!“ odsekl jsem, ale hlas jsem nezvýšil a současně se dobrácky usmál. „Do ničeho se nemíchat! Když přijde ke stolku někdo neznámý, střílej!“

Vytáhl jsem z kapsy vlastní „brýle“. Nasadil jsem si je a dotkl se maličkého tlačítka… Okolní svět se pohnul, jako kdybych poskočil dopředu. Obličej Redrakova známého jsem nyní měl přímo před obličejem. Šero se rozjasnilo. Něco živě povídal, energicky gestikuloval a ješitně se usmíval. Zřejmě rád mluví. A pije taky.

Druhé tlačítko. Směrové mikrofony se systémem aktivní filtrace zvuku… Žvanění děvčátka bylo tak nepříjemné, že jsem se zamračil a zavrtěl hlavou. Mikrofony se přeladily.

„…přece jen váhám. Promiň, Dreji.“

Kývnutím jsem potvrdil fixaci tohoto hlasu. Mladý společník našeho budoucího známého s ním v něčem nesouhlasil. Budu naslouchat, dokud bude Lans pokračovat v komedii, chodit od stolku ke stolku a říkat dámám lichotky. Nevyvolá skandál předčasně.

„Proč bych ti měl lhát?“

To už říkal Drej. Muž, který koupil v New Yorku plutonium. Opět jsem sklonil hlavu a potvrdil snímačům nezbytnost jeho odposlechu. Že se ale namazal!

„Vidím tě poprvé… a naposledy, jestli nezapomenu řídit lodě… Nejsi člověk, jasné? Jsi ryba v mělké louži, slepice v kleci… Narodil ses na této planetě a zdechneš také tady… Jako ti… pozemšťané… Já jsem tam byl, rozumíš? Byl!“

„Ale mně vyprávěli,“ řekl Drejův společník velice zdvořile a bez sebemenší reakce na urážky, „že proniknout na neexistující planetu v reálném prostoru není možné. Pouze… jak se to… hypertunelem.“

Začal jsem vstávat, ruka mi sama vklouzla do záhybu bundy.

Mladík, hovořící s Drejem, nebyl opilý. Nebyl ani domorodcem. Jen opilý a sebevědomý kretén by přeslechl zvláštní hrdelní zabarvení v jeho standardním galaktickém jazyku. Přízvuk, který způsobují trochu jinak vytvořené hlasivky.

Obratně a usilovně lákal z Dreje potřebné údaje. Údaje o Zemi. Dívka baštící další jídlo pozorně poslouchala jejich rozhovor. Druhá s křišťálovou sklenici v ruce pozorně sledovala blížícího se Lanse. V očích však neměla nudící se zvědavost laciné prostitutky, ale chladný odhad profesionálního pozorovatele.

„Hlupáku. Nechápeš mě o nic víc než tenhle stůl. Dostal jsem se na neexistující planetu skokem naslepo s podporou majáků Schedmonu, Oara a Regu-II… a víš, na co jsem orientoval vektor? Na hvězdu…“

Podle mě už chybí jen udání kurzu…

„K zemi!“ vykřikl jsem a vytrhl z podpažního pouzdra blaster. Impulzní laserový zářič s nízkým výkonem, s nezbytným chlazením a efektivní vzdáleností střelby na živé terče na sto dvacet metrů.

Dívka, která svědomitě spořádávala jídlo, vyskočila od stolu. V rukou se jí zaleskl kov, moc času na přemýšlení jsem neměl.

Úzkým a dlouhým sálem restaurace prolétl tenký bílý paprsek. Nechtěl jsem zabíjet… ostatně nejsem přesný střelec… Laserový paprsek zasáhl pistoli, namířenou na mě. Za desetinu sekundy se kov pistole rozpálil do ruda. A za další desetinu sekundy se roztavila izolace energetického vybíjení a do ruky, která držela blaster, proniklo deset megawattů.

Dívka nestačila vykřiknout ani se pohnout. Zemřela okamžitě – zuhelnatělá černá mrtvola ještě několik sekund stála, potom se sesypala na podlahu jako hrstička prachu.

Drej samozřejmě okamžitě vystřízlivěl. Přeskočil stůl k nejbližším dveřím. Ale ještě ve vzduchu ho zasáhl silný úder bývalého společníka. Mladík jednal rychlostí hodnou Klenijce. Ale nebyl jím. Tenké špičáky, vylézající z úst… Pelijec nyní neovládal své instinkty.

Drej sražený na podlahu se ještě nestačil zvednout a už se nad ním rozpoutala rvačka. Lans bleskově zhodnotil situaci a pokusil se odtáhnout Dreje stranou – a jen s námahou přitom odrazil bleskový útok Pelijce. Chvíli se rvali, pak mezi nimi zajiskřil výstřel z paralyzující pistole. Do hry vstoupila druhá dívka. Lans upadl.

Dalším výstřelem znehybnila Dreje. Mladík ho popadl, lehce si ho hodil na záda a vykročil k východu. Dívka lhostejně pohlédla na nehybného Lanse a zamířila.

Paralyzující pistole samozřejmě nezabíjí. Ale tři nebo čtyři výstřely následující za sebou obvykle zastaví činnost srdce… Pelijcova družka stačila vystřelit už jen jednou.

Redrak aktivizovaný psychokódem mě předešel. Hodil nožem, docela obyčejným, ani ostroplochým, ani vibračním.

Ale stačilo to, dívka měla na sobě jen dlouhé večerní šaty s hlubokým výstřihem na zádech. Tam vklouzla čepel.

Okamžik mi připadalo, že je všechno normální. Redrak lehce dožene únosce a já ho budu následovat… Jenže od stolků ve výklencích začali vstávat lidé a strhla se všeobecná rvačka.

Vůbec jsem nezaznamenal, jak se objevili v davu Hernado a Klen. A Redraka jsem uviděl jen proto, že položil na židli Lansovo nehybné tělo, které vynesl z centra událostí…

Přikrčil jsem se, jako bych se tím mohl stát nenápadnějším, a následoval Pelijce, odnášejícího Dreje. Nezůstal sám ani po smrti svých společnic. Krylo ho nejméně šest osob. Pokud pro ostatní návštěvníky byly události jen výbornou možností pocvičit se ve střelbě na všechny strany, tato malá semknutá skupinka obratně kryla odchod svého druha.

Viděl jsem, jak vrazil do davu Klen a odhrnoval všechny ze své cesty jako závan větru odhrnuje listí. Pronikl až ke dvěma urostlým mladíkům s dlouhými ostroplochými meči, zastavil se a vytáhl vlastní meč. Sekunda, druhá… Pomalu ho začali zatlačovat zpátky. Klenijce. Žoldnéře. Muže, jehož zaměstnáním bylo zabíjení!

Obehráli nás.

Hernado si razil cestu nepřetržitou palbou paralyzátoru. Vějíř namodralých paprsků ochromoval všechny bez výjimky. Najednou však uskočil stranou. Nikoli zbytečně. Tam, kde před chvíli stál, planula oranžová koule. Těžký plazmový blaster, armádní model. Zbraň, kterou mnozí pohrdají pro příliš velký výkon.

Můj instruktor dokázal střelce předstihnout. Vyhnul se úderu a skryl se do jednoho skalního výklenku. Zaslechl jsem odtud tlumené ženské zavřeštění. U vchodu do jeho improvizovaného úkrytu se roztančil tmavožlutý plamen. I když snad Hernado neshoří odraženým tepelným zářením, vyhlédnout z jeskyně nedokáže.

Pelijec kopnutím vyrazil dveře… Ale ne, nevyrazil, dveře byly pouhou iluzí. Vkročil do nich, překročil neexistující dřevo i kovové inkrustace. Drej se mu bezmocně plácal na zádech.

Pirát, pašerák, ničema, opilec, buran… jediný člověk, který zná cestu k Zemi. Můj plánovaný průvodce.

Ale pánům Bílého Raideru také neřekne ani slůvko.

Namířil jsem blaster na jeho záda a plynule stiskl spoušť.

4. Slovo sekty

Nikdy jsem nezabíjel zezadu. Nikdy jsem nezabíjel bezbranného. Nikdy jsem nezabíjel nevinné.

Ale Drej, chvástavý podvodník, věděl to, co vědět nesměl. Možná jen jeho dvě nebo tři slova dělila Zemi od neodvratné hrůzy: Bílý Raider na bezpečné oběžné dráze někde poblíž Saturnu – a desetimetrová koule kvarkové bomby, pomalu klesající v atmosféře. Pořád blíž a blíž k Zemi, k jejím oceánům a skalám, k hmotě dostatečně masivní, aby vstoupila do reakce kvarkového rozpadu… A siný den Apokalypsy, právě den – bombě potrvá zničení planety několik desítek hodin. Obrovská, soustavně se rozšiřující jáma, zaplněná prachem atomů… siná jizva, rakovinový nádor na těle planety; rozlézající se poušť z trouchniviny, která bývala stromy a květy, domy a stroji, ptáky létajícími nad lesem a lidmi pracujícími na polích… siná vlna, zaplavující města; prchající lidé, které dohání nepochopitelná, šílená, strašlivá smrt… Letadlo, kroužící nad planetou rozpadající se na atomy, dokud i je nezasáhne reakce odpuzování kvarků…

Některé znalosti zabíjejí už svou pouhou existencí.

Stiskl jsem tlačítko a tenký bílý paprsek z laserové pistole ukončil Drejův život. Život, ze kterého jsem znal jen

nepatrnou epizodu – útěk před hlídkovým křižníkem zakončený pobytem na planetě Zemi.

Výstřel ovšem zbavil i mladého Pelijce pocitu neúspěchu z nesplněného úkolu. Laserovému paprsku je jedno, jestli zabije jednoho nebo dva.

Drejův oděv vzplanul. Pelijec, který ho nesl, se zapotácel a upadl do iluzivních dveří, do chodby, vedoucí k východu, k záchraně…

„Chraň kluka!“ křikl jsem na Redraka a neohlížel jsem se na Lansovu ješitnost. Ten byl sice paralyzovaný, ale slyšel dobře. Vrhl jsem se ke dveřím, za kterými zmizel Drej a pelijský upír.

Restaurace už nevypadala poloprázdná. V jejím hlavním sále – jeskyni dlouhé sto metrů a široké deset metrů – se rvalo nejméně půldruhé stovky lidí. A to nepočítám ženy, které většinou zůstaly u svých stolků. Mihla se přede mnou tvářička jedné z nich – okouzlující hubená brunetka ve svítící večerní toaletě. Beze spěchu krájela biftek, přitom zvědavě sledovala rozvíjející se boj. Hlupačka? Sadistka? Psychopatka?

Padl jsem na kamennou podlahu, abych uhnul ostroplochému meči, který mi zasvištěl nad hlavou. Vytasil jsem meč a odrazil následující úder. Útočník, už bez dvou třetin čepele, rychle ustupoval.

Zajímavé bylo, že všichni kolem používali jen atomární zbraně. Jen moje posádka a Drejovi únosci použili paralyzátory a paprskové zbraně… Proč? Nebylo tu žádné neutralizující pole, žádné zákony, zakazující používat v boji třeba jen generátor antihmoty… Pro všechny zúčastněné byla tedy rvačka jen zábavou, možností předvést své schopnosti. A jaké umění může být v souboji ostroplochého meče proti blasteru?

Co se dá dělat, bojuji podle vlastních zákonů. Podle mě umění boje spočívá ve vítězství, a je jedno, jak je ho dosaženo… Vpravo zableskl laserový paprsek a jeden

z Klenových soupeřů upadl. Námi zachráněný klenijský bojovník zřejmě zastával stejný názor.

„Sergeji, vzadu!“ Redrakův hlas se třásl strachem.

Obrátil jsem se a uviděl neduživého prcka v úděsně pestrém místním oblečení. Se zářivým úsměvem zvedal meč k úderu. Čepel planula bílým ohněm. Neustálé broušení, metoda, kterou jsem zavedl já… I kdybych ho zasáhl, zvednutá čepel na mě dopadne.

Od našeho stolku vyletěl namodralý paprsek. Nestřílel Redrak, nestačil by vytasit svůj blaster, ale Danek. Nevím, co zde zapůsobilo víc: zda Hernadovy lekce, vrozená přesnost nebo prostě štěstí…

Danek upadl. Schedmonec, rozhodnutý pobavit se v partě kosmonautů, strnul. Obličej mu zdřevěněl, rty sešklebil idiotský úsměv, ruce ztuhly. Pomalu, jako kácený strom, se svalil na podlahu.

Sklonil jsem se nad něj, přiložil špičku ostří k jeho hrdlu a pronesl standardním jazykem:

„Zabíjet ležícího není čestné. A útočit zezadu je špatné.“

Meč nakreslil do podlahy nepatrnou rýhu.

„Takže jsme si kvit.“

Rváči se už stačili rozpadnout do skupinek. Všeobecný zápas se změnil v krásný, zřejmě mnohokrát opakovaný souboj. Prodral jsem se mezi bojovníky až k iluzivním dveřím, za kterými zmizel Drej a jeho únosce. Jsou mrtví? Nebo pořád ještě živí…

Za holografickým závěsem byla chodba, nijak nepřipomínající tu, kterou jsme přišli do restaurace. Na podlaze měkké koberce, široké schody vedoucí vzhůru. Světlo bylo jasné, ale překvapivě klidné, po šeru v restauraci vůbec neoslepovalo. Vládlo tu absolutní ticho. Od restaurace chodbu oddělovaly nejen iluzivní dveře, ale i pole tlumící zvuky, které zabraňovalo proniknutí křiku rváčů a sténání raněných. Ovšem nenápadný luxus parádního vchodu do restaurace byl mírně narušen.

Na obrovském bílém koberci z přírodní srsti se šířila temně rudá skvrna. Uprostřed krvavé kaňky leželi beznadějně mrtví Drej a Pelijec. Pelijec měl nepřirozeně zvrácenou hlavu, špičáky vysunuté několik centimetrů vyryly do koberce dvě brázdy.

Nadělal jsem v restauraci pořádnou paseku…

Opodál ztuhla vylekaná trojice – starší, ale ještě pořád hezká žena a dva tmaví, skoro černí muži středního věku. Někde jsem je už viděl… Ženu určitě.

„Jsou mrtví?“ zeptala se žena. Hlas ostře kontrastoval se vzhledem – byl naprosto klidný, zvědavý.

Nakonec jsem si vzpomněl. Tato trojice seděla v restauraci naproti nám. Rychle unikli do chodby. Nebo odešli ještě před začátkem rvačky?

Nadzvedl jsem Drejovo víčko a uviděl rozšířené zornice.

„Jsou mrtví.“

„Škoda,“ poznamenala žena. Její společníci se do rozhovoru nevměšovali.

„Škoda,“ opakoval jsem jako papoušek. A pocítil jsem lehký, skoro nepostřehnutelný závan nebezpečí. Meč v pochvě, blaster v pouzdru… Ale určitě je stačím vytáhnout, než kdokoli z podivné trojice, ať už žena nebo její rytíři, sáhne po zbrani!

„Na něj, Vajši,“ řekla žena krátce.

V louži krve ztuhlý Pelijec se okamžitě narovnal. Rána do obličeje mě odhodila ke stěně. Sáhl jsem pro meč a nadával si za přílišné sebevědomí a hloupost. Hernado mi přece o Pelijcích dostatečně vysvětlil, že jednou ranou nelze zabít bytost se třemi nezávislými krevními oběhy a zdvojenými dalšími „méně důležitými“ orgány!

Můj meč odlétl stranou, vykřikl jsem bolestí z vymknutého kloubu a kopl dotírajícího Pelijce. Ten snad vůbec nepocítil úder, schopný srazit na podlahu každého člověka. Velcí Rozsévači, je to vůbec humanoid?!

Upírovy ruce mě ocelovým stiskem přimáčkly ke stěně.

„Pašák Vajš,“ řekla laskavě žena. „A teď počkej. Musím si ho prohlédnout.“

Mohl jsem jen čekat, až si mě žena prohlédne. Několik sekund jsem se tomu věnoval také a když jsem usoudil, že ji poznám pod jakoukoli maskou, pokud vůbec zůstanu naživu, zaměřil jsem se na Vajše.

Pelijský upír nyní člověka moc nepřipomínal. Špičáky, podivuhodný výtvor evoluce, přirozená injekční stříkačka, schopná vysávat krev i vstřikovat paralyzující jed; jasně červené oči; bělavá kůže na kostech lebky. Ne náhodou pozemský folklor tak přesně zachytil podobu upírů! Pelijci jsou starou a bohatou civilizací, hyperpřechod na Zemi by leckterý zaplatil. Neexistující planeta je vynikající lovecká rezervace pro upíry, přesycené obyčejnou stravou…

„Čekala jsem něco většího,“ řekla konečně žena.

„Na větší mám jiné zájemce,“ odsekl jsem. „Na vás přijde brzy řada.“

„Nemluv tímhle tónem,“ poradila mi žena skoro přátelsky. „Chci ti dát radu.“

„A já chci položit otázku.“

Bylo nutné hrát o čas. Minuta, druhá, a ti, kteří stojí mým přátelům v cestě, se promění v mrtvoly.

„Tak se ptej.“

„Jste z Bílého Raideru? Sekty Potomků Rozsévačů?“

Žena pohnula hlavou a usmála se na jednoho ze svých průvodců. Řekla:

„Slyšíš, Reli, jak nazývají naši loď?“

Reli pohotově kývl. Nepříjemný pohled na muže podřízeného ženě.

Opět pohlédla na mě:

„Ano, lorde. Jsme Potomci Rozsévačů, z lodě, kterou nazýváte Bílý Raider.“

Zvláštní. Pokud se tak dobře vyzná v mém životopise, měla by vědět, že nejsem lord, ale princ. I když jen čistě symbolický. Lord není přeřeknutí.

„Teď si zapamatuj mou radu. Nesmím tě zabít ani dovolit, aby tě zabil někdo ze členů sekty nebo žoldnéřů…“

„To rád slyším.“

„…takže máš šanci zůstat naživu. Ale nejlepší a nejčestnější by pro tebe byl návrat na Zemi.“

„Abych zahynul společně s ní?“

„Správně. Zemřít se svou planetou je chvályhodný čin. Dokaž, že ses nestal lordem náhodou.“

„Zemi nenajdete. Drej vám nestačil nic prozradit.“

„Něco stačil. Najdeme neexistující planetu nejpozději za rok. Nemůžeš za to, že ses narodil na Zemi, ale pravidla nemají mít výjimky. Všichni obyvatelé prokleté planety musí zemřít.“

„Kecy,“ řekl jsem tiše. „Naprosté kecy! Pokud se odvážíte zničit Zemi, spálím planetu, ze které pocházejí všichni vaši hloupí Sektáři. Přísahám. Závody na Taru vyrobí pro svého prince kvarkové bomby.“

Žena se přezíravě usmála a nejasně naznačila:

„Až Země zahyne, nebudeš moci počítat s pomocí Taru.“

Reli ženě něco uctivě zašeptal. Zvláštní – pokud vím, v sektě Potomků ženy nikdy nezastávaly významné úlohy.

„Ano, samozřejmě… Odcházíme, Vajši!“

Pelijec, který mě držel, vrhl na ženu bystrý a pozorný pohled. Jako kdyby pro něho nyní nebyla důležitá ani tak slova, jako intonace, gesta, výraz obličeje…

„Po našem odchodu smíš pokládat své smluvní povinnosti za splněné. Dál jednej, jak uznáš za vhodné.“

Vajš s úsměvem přikývl.

„Našli jste báječné východisko ze situace, babi!“ zavolal jsem za odcházející ženou.

„Je hloupé obviňovat vítěze,“ zašeptal hlasitě Vajš. „Teď zemřeš, pozemšťane.“

„Uvidíme.“

Je hodně ošklivé zemřít špičáky upíra, kterému jsi před pěti minutami vpálil do zad laserový paprsek… To se prostě nesmí stát. Klen nebo Hernado se ke mně probijí a pomohou!

„Vypiju ti krev, pozemšťane. Mí předkové rádi navštěvovali Zemi, její lidé vyhovují naší chuti. Naše planety jsou spojené od dávných dob… tedy od těch, kdy Pel trestali místo Země… kdy Rozsévači usoudili, že jsme prokletí a odsoudili nás… nás…“

Vajš se na sekundu odmlčel a zavřel oči. Jeho stisk trochu povolil. Všiml jsem si, že je celý od krve a z průstřelu pořád teče krev.

„Přepínáš na rezervní krevní oběh?“ zeptal jsem se posměšně. Hlavní je získávat čas.

„Ano,“ zasípěl Vajš. Jeho ruce byly opět pevné. „Jsme dokonalejší než vy, pozemšťane. Jsme silnější, odolnější… Jsme starší…“

„Tak proč nás nenávidíte tak, jak nenávidí slabší silnějšího? Lžeš. Naskakují ti puchýře od ultrafialového záření našeho Slunce, dusí vůně česneku. Nedokážeš zastavit krvácení po zásahu předmětem z libovolného pozemského dřeva.“

„Ano… Ale tady jsem silnější já. Zdechneš, člověče z neexistující pla…“

Najednou ztuhl. Přesně tak, jako při zásahu paralyzujícím paprskem! V chodbě se však nikdo neobjevil a upírovy ruce mě dál svíraly původní silou.

„Poslouchej a odpovídej,“ řekl změněným, studeným hlasem. „Nevšímej si těla mluvčího, to je pouhý reproduktor, loutka, maska… Chystáš se pronásledovat Raider?“

Nevypadalo to jako hra. Místo Vajše byl přede mnou někdo jiný, možná to vůbec nebyl člověk…

„Kdo jsi?“

„Bez odpovědi.“

„Jak sis podřídil Pelijce?“

„Bez odpovědi. Budeš pronásledovat Sektáře?“

„Budu… Pokud mě tvá loutka nezabije. Zastavíš ji?“

„Nerozhodnuto. Pronásledovat Raider není třeba. Nemohou Zemi ublížit. Neobávej se o svůj svět.“

„Proč nemohou?“

„Bez odpovědi. Neobávej se o Zemi. Nepronásleduj Sektáře.“

„Nevěřím ti.“

„Věř. Nebezpečí hrozí jen tobě a tvé posádce. Musíš vrátit hocha na Zemi.“

Pohlédl jsem Pelijci do očí. Byly dál jasně rudé, ale zeskelnatěly.

„Poznávám tě. Už jsi se mnou mluvil… prostřednictvím Hernada.“

„Ano.“

„A proč jsi neovládl mě? Bylo by jednodušší mě změnit v loutku než přemlouvat cizími hlasy.“

„Zákaz. Přímé ovlivňování a aktivní vměšování nejsou dovolené, jen rady, přesvědčování…“

„Příliš mnoho rádců. A všichni se mě bůhvíproč bojí zabít. Máš stejný důvod se mě nedotýkat jako ta žena ze sekty? Nebo jste totéž?“

„Jsme naprosto jiní. Důvody také. Další odpovědi nebudou. Přestaneš pronásledovat Raider? V tom případě tě loutka pustí.“

Pod upírovýma nohama se už vytvořila louže krve, ani chlupatý koberec ji nestačil vstřebat. To znamená, že Vajš musel pořádně zeslábnout.

„Ne. Nepřesvědčil jsi mě. Musím Raider zničit.“

„Končím zásah a odcházím.“

Vajšův obličej ožil. Zachvěl se.

Mám šanci!

Opět jsem ho kopl tam, kde lidé mají slabiny. Vajš zavyl a schoulil se, což je příznivá shoda s pozemšťany. Uskočil jsem stranou a vytáhl jsem z pochvy meč. Zeptal jsem se:

„Tak co, hnuse, je to příjemné?“

Vajš vytáhl z pochvy svůj meč a potácel se ke mně. Dotkl se tlačítka a po meči přeběhlo svítící kolečko. Opatrně, jeho slabost může být léčka…

Nabrousil jsem svůj meč a mávl jím, abych ho o vzduch trošku ztupil. Pokud bude čepel příliš ostrá, rána zaroste. Tím spíše u upíra.

„Mít tak osikový kolík…“ řekl jsem toužebně. „Víš, jak jsme likvidovali nezvané hosty z tvé planety? Dřevěným kolíkem do srdce. Vlastně ty tam nemáš srdce, ale cévní pletivo. A v hlavě zřejmě jen kosti.“

„Zabiju tě,“ zasípal Vajš. „Zabiju.“

Z jeho špičáků začaly kapat nažloutlé kapky paralyzujícího jedu. Další újma pro ubohý koberec.

„Utři si nudli,“ poradil jsem mu. „Je odporné se na tebe dívat.“

Zaútočil jsem.

Tři nebo čtyři útoky dokázal odrazit. Kdyby byl v plné formě, bez díry po laserovém paprsku, souboj mohl skončit docela jinak.

Stiskl jsem broušení. Výborně čistí čepel od krve… Tvá ukecanost tě podvedla, upíre. Měl ses mi zakousnout do krku bez řečí a ne proklínat Zemi a přitom každou sekundu slábnout.

Také mi pomohl neznámý telepat, který tak snadno vstupuje do cizího vědomí. Při setkání mu to připočtu k dobrému.

Neexistujícími dveřmi vstoupil Klen a bystře se rozhlédl. Strčil meč do pochvy a vysvětlil:

„Bylo jich osm, kapitáne. Vesměs profesionálové… skoro mé úrovně. A spousta amatérů.“

„A co posádka?“

„Hernado má popáleniny… Pro Tarijce nepříliš nebezpečné. Lans se už začíná pomalu hýbat. Redrakovi poškrábali ruce. Danek je celý a nezraněný. Máme pronásledovat uprchlíky?“

Zavrtěl jsem hlavou. Rozsah ran popsaných Klenem je klidně možné dvakrát nebo třikrát zvětšit. Není vhodná doba na pronásledování, musíme se dostat do lodě živí.

„Ne, Klene. Teď ne. A ne pěšky.“

5. Rozvrh soubojů

Shromáždil jsem Tarijce ve své kajutě. Danka jsem poslal k Redrakovi, aby se pocvičil v zacházení s počítačem. Na jeho lůžku nehybně ležel nakrmený Trofej. Klen měl hlídku v řídicí kabině lodě, zavěšené na stacionární oběžné dráze nad Schedmonem.

Hernado se mračil ještě víc než obvykle. Jeho obličej rudl pod vrstvou regenerační masti. Popáleniny druhého a třetího stupně jsou nepříjemnou diagnózou i pro galaktickou medicínu. Také Lans byl červenější, než odpovídá rodákovi Taru, ale tentokrát za to nemohly popáleniny. Nějakou větou jsem mu nechtěně připomenul hanbu nedávné rvačky v restauraci, kdy Lans pod ochranou Redraka a Danka prohrál souboj. Nu což, doba na jemnosti skončila.

„Obehráli nás, ale situace ještě není beznadějná," řekl jsem. „Konzultoval jsem s Redrakem a dvěma specialisty kosmodromu. Znalost opěrných majáků hyperskoku značně omezuje prostor pátrání… přesto bude osamělá loď potřebovat k nalezení Země až dva roky. A Bílý Raider zřejmě dosud neopustil Schedmon."

„Máme časový náskok, proč tedy nezačneme hledat Zemi dříve než Raider?" zeptal se tiše Lans.

„Protože se jedná o existenci celé planety. Mé vlasti, Lansi! V souboji o rychlost s Raiderem prohrajeme. Má silnější motory a zásoby energie, je schopen operovat bez spojení se základnami déle než my. Sektáři mají na nalezení Země víc šancí."

„Takže vstupujeme do boje," řekl rychle Lans. „Hned jak odstartují z planety… Hernado, můžeme požádat o pomoc bojové lodě Schedmonu? Jestliže Sergej požádá oficiálně jako princ Taru…"

Hernado zavrtěl hlavou.

„Nemáme důkazy. Kdyby se uchovaly záznamy klenijského křižníku, planetu by neprodyšně zablokovali

a pročesali všechny kosmodromy. S kvarkovou bombou se nežertuje. Ale jen tak, bez jakýchkoli podkladů… Ne. Ani císař by nezískal pomoc od vládců Schedmonu.“

„Takže souboj,“ řekl tvrdě Lans.

Teď jsem v něm poznal umíněného výrostka, který riskoval výzvu Šorreji Menchemovi. Se železným pojetím cti a věrnosti… Výrostka, který se rozhodl nepřekračovat při stycích se mnou určitou hranici vřelosti a přitom se stát přítelem. Alespoň takovým, jakým je Hernado se svou záměrnou familiérností, za kterou se dosud skrývá údiv, co za zvláštní osobu se to stalo z jeho žáka, který se kdysi vypravil docela sám proti celé armádě, aby zachránil princeznu.

„Souboj,“ uvažoval jsem nahlas. „Na Zemi se používal ve středověku… A souboj hvězdoletů je blbost.“

„Nemáš pravdu, Serži,“ namítl přesvědčeně Hernado. „To je spravedlivý a čestný zvyk. Nebýt jeho, nedovolili by nám zajmout Raider v blízkosti planety. Policejní lodě by nás zničily jako agresory.“

„Nehádám se,“ přerušil jsem ho. Když souboj, tak souboj.

Středověk. Galaktický středověk. Jen jakási síla záměrně udržuje tisíce obydlených planet ve vratké rovnováze: mezi klidnými, mírumilovnými vztahy a totální válkou s použitím kvarkových bomb, planetárních anihilaci, indukčních kolapsarů…

Přesně odměřená dávka agresivity, která nevede k naprosté zkáze. Souboje ostroplochými meči, laserové pistole a pavučinové miny. Odměřená dávka smrti.

Blbost. Ale ne větší, než je souboj bojových hvězdoletů.

Ne poprvé mě napadla myšlenka na zvláštní, nepozorovatelnou sílu, ovládající tisíce světů Galaxie. Není důležité, jestli je materiální nebo uložená v tradicích, pověstech, dějinách národů, které osídlily planety nejrůznějších hvězd. Existuje. A řídí všechny – Hernada i Lanse, Klena i Redraka, Pelijce i Schedmonce. To ona přiměla ženy v restauraci, aby s potěšením sledovaly krvavou řež, i klidného úředníka kosmodromu, aby se na mě vrhl

s mečem v ruce. To ona vede sektu Potomků k jejich odpornému cíli.

A její stín se dotýká i mě, nutí mě volit ze všech možných cest tu nejkratší a nejkrvavější.

Nesmysl. Kandinského syndrom, což je lékařský termín, pokud si ještě něco pamatuji z psychiatrie…

Ale i když je to nesmysl, budu bránit svou planetu. Ani ztráta rozumu mě nedonutí zapomenout na svou vlast.

„Nepozval jsem vás proto, abychom posuzovali další jednání," přerušil jsem další odmlku. „Musíme si promluvit o minulosti."

Hernado na mě se zájmem pohlédl:

„Vzpomínáš si, jak jsme hodnotili objevení Danka, a ty jsi první usoudil, že nám brání v pátrání? Odmítání oprav, paliva, odpočinku… havárie…"

„Samozřejmě."

„Měl jsi pravdu, takže jsme se setkali s lodí Sektářů morálně připravení na existenci nepřítele. A docela jsme zapomněli, že každá diverze nebo aktivní odpor nejsou možné bez stálých a přesných informací o naší lodi, jeho trase a našich plánech…"

Hernado se zamračil. Pomalu, jako z donucení, prohlásil:

„Chceš říct, že máme na lodi zrádce?"

„Chci se zeptat, který z vás – ty nebo Lans – pravidelně posíláte hyperspojením zprávy o událostech na lodi."

„Seržii!" Poprvé od našeho setkání na mě Hernado zvýšil hlas. „To jsou příliš vážná slova, než aby se jimi házelo vlivem…"

„Neházím slovy, Seržante!"

Tím, že jsem Hernada nazval jeho bývalou hodností při našem prvním setkání, jsem ho přinutil zmlknout.

„Je možné, že nejsem dost dobrý pilot… a s technikou zacházím hůř než kterýkoli absolvent vašich škol. Ale sledovat spotřebu energie a režim práce hypervysílače ještě dokážu! Jednou týdně, od doby našeho odletu z Taru, tam probíhají pravidelné přenosy!"

„Automat?“ zajímal se Hernado.

„Nemyslím. Dvakrát jsme vyměnili aparaturu, žádný špionážní přístroj na lodi nemohl zůstat.“

„Nasazený program v palubním počítači?“

„Klen prověřil všechny bloky strojové paměti pomocí vyhledávacích programů svého světa. Před třemi hodinami, na mou žádost. Počítače napojené na hypervysílač jsou čisté.“

„To znamená…“

„Jeden z vás pravidelně posílá zprávy o letu. Nebudeme to prodlužovat, používat detektor lži a jiné ohavnosti. Jako princ planety Taru žádám vás, své poddané, o čestnou odpověď: posílali jste z lodě informace, nebo ne?“

„Ne!“ řekl pevně Hernado. „Jednou nebo dvakrát měsíčně mluvím s přáteli na Taru… Ale žádné informace o lodi jsem jim neposkytoval, neposkytuji a poskytovat nehodlám. Chci prostě znát, co se děje v mém světě, na své rodné planetě!“

„Nevedl jsem, nevedu a nepovedu rozhovory s nepřáteli, nepředávám jim žádné informace…“ odvrátil pohled Lans.

„A s přáteli?“ zeptal jsem se ostře. „Například s princeznou dynastie Tar? Se zákonnou vládkyní tvé planety?“

Hernado si podepřel hlavu dlaněmi a zadíval se na Lanse. Nedivil se, spíše už vychutnával zajímavou podívanou. Možná jsem měl svého bývalého instruktora požádat o radu dříve.

Lans mlčel. Jeho ještě chlapecké rysy se zvýraznily. Pohled ztvrdl.

„Odpověz!“

„Kapitáne, smím odpovědět, jen když mi půjde o život. Takový je rozkaz.“

Naše zraky se setkaly. Tu jsem zachytil v jeho pohledu jakési ostýchavé ulehčení. A špetičku ironie.

Vstal jsem, dotkl se nástěnných senzorů a vyňal z trezoru pistoli. Byl to poslední model, vyrobený na „mé“ planetě, na

Taru. Sto šestnáct nevyvážených ostroplochých disků, dostřel sto metrů.

„Přísahám," řekl jsem tvrdě a přesvědčivě, „že tě zabiji, jestli neprozradíš, komu byly adresovány zprávy z paluby lodě. Mám na to právo. Jsem tvůj velitel. Mluv!"

Lans kývl:

„Podřizuji se rozkazu. Princezna mi dovolila letět s vámi výměnou za podávání týdenních zpráv o průběhu cesty. Souhlasil jsem, protože v jejích slovech byla obava o vás, princi. To nemohlo škodit."

Lans to vychrlil jedním dechem a zmlkl. Hernado zvedl pravou ruku a zeptal se s neskrývanou zvědavostí:

„Serži, co kdyby se Lans nepřiznal?"

„Potom bych se musel stát křivopřísežníkem," odpověděl jsem. „Lansi, chápeš, že jsi nás udával? Hyperzprávy je snadné zachytit. Zabýval ses tím na nočních hlídkách!"

„Nikoho jsem neudával," odpověděl hořce Lans. „Princi, všechny zprávy šly císařským kódem!"

Hernado hvízdl a nedůvěřivě se zeptal:

„Tobě svěřili takové tajemství? A tvá hlavička byla dostatečná na to, aby se do ní uložil systém variabilního kódování na základě nelineárního přepočtu a lexiky pěti set planet?"

Lans vytáhl z kapsy tenkou destičku. Polyfotografie, plastová planžeta, obsahující několik set stereoobrázků… V každém případě tak na první pohled vypadala. Sám jich mám několik – s pohledy různých planet, mezi nimi i pozemské krajiny. Exotika…

„To je kódující počítač."

Lans se dotkl ukazováčkem jen jemu známému bodu na fotografii se všedním rodinným portrétem. Buclaté dítě byl samotný Lans, muž a žena vedle něho jeho rodiče. Obrázek zmizel a nahradily ho černobílé čtverečky s písmeny a čísly.

„Nyní postačí na senzorové klávesnici psát text a připojit planžetu k terminálu vysílače. Počítač text zašifruje a vydá

příkaz k orientaci antény… Vezměte si ji, kapitáne. Vysvětlím vám, jak přizpůsobit planžetu pro vaši osobu.“

Otáčel jsem v rukou plastový obdélníček. Kódující počítač. Jak jednoduché!

„Hernado, je to opravdu správná šifra?“

„Je, princi. Rozšifrovat obsah je možné jen náhodou, dlouhou počítačovou analýzou, která poskytne nejméně desítku různých variant textu. Ale při dalším přenosu se kód úplně změní.“

„Jen členové vládnoucí císařské rodiny… a hodně blízcí lidé… mají přístup ke kódujícímu zařízení. A dešifrující blok má jen princezna… dříve ho měl i císař…“

Lans mluvil pomalu, skoro neochotně. Buď mu bylo nepříjemné pokládat se za „hodně blízkou osobu“, nebo ho trápila situace, že já – formálně princ – neznám tajný kód své planety.

„Jen princezna…“ opakoval jsem po něm. „A dříve ho měl i císař. A ještě předtím…“

„I když se dešifrátor dostane do cizích rukou, nebude fungovat. Obsahuje složitý systém identifikace osoby.“

„Nepochybuji.“

Najednou jsem pochopil. Všechno od začátku do konce, od informovanosti sekty o našem jednání až po její zvláštní shovívavost ke mně a posádce… A také objevení Danka se definitivně vysvětlilo, ztratilo nepatrný nádech náhodnosti.

Chyby občas prozradí o nepříteli víc než úspěchy.

„Hernado, Lansi,“ začal jsem. „Myslím, že vznikla situace, kdy budete muset učinit nepříjemnou volbu.“

Má slova přerušila siréna u stropu. Část stěny se odsunula a otevřela přístup k bojovým kombinézám. Poplach mohl být vyhlášen jen z jediného důvodu.

„Dozorčí pilot posádce.“ Klenův hlas v reproduktoru neobsahoval víc emocí než řečový syntetizátor palubního počítače. „Poplach druhého stupně, opakuji – poplach druhého stupně. Všichni zaujmou místa podle plánu boj-boj. Interval bezpečí dvě a půl minuty…“

Hernado s Lansem zmizeli z kajuty neuvěřitelnou rychlostí. Musí si obléknout bojové kombinézy a usadit se v době ohlášené Klenem.

„Opakuji, poplach druhého stupně, plán boj-boj, interval bezpečí dvě minuty patnáct sekund. Na ranveji soukromého kosmodromu Dolcheb nalezen Bílý Raider, který opustil maskovací pole. Spektrální analýza ukazuje urychlené zahřívání motorů. Předpokládaná doba startu…“

Zapnul jsem poslední magnetický zip a změnil letovou bojovou kombinézu v jakýsi lehký skafandr. Měkká, neaktivovaná přilba, podobná polyetylénovému balíku, se mi plácala na zádech.

Dveře se otevřely a do kajuty vlétl Danek. Hned za ním, ani nestačil zavřít dveře, nahlédl dovnitř Redrak. Kývl mi a beze slova zmizel.

„Souboj?“ vykřikl Danek a chytil mě za ruku. „Chytili jsme je?“

Pořádným štulcem jsem mu přidal na rychlosti.

„Bojovou kombinézu! Rychle! Zbývá minuta do boje!“

Danek se zaplétal do stříbrně černé šelestící látky, jak rozevíral kombinézu. Jediným pohybem jsem ho strčil do nohavic, zatáhl mu zip na hrudi a vrhl se ke dveřím. Zanechal jsem ho, aby se sám vypořádal s rukávy, límcem a hermetizací. Kadet nemusí dodržet čas určený k oblékání. Kapitán takové privilegium nemá.

„Interval bezpečí minuta,“ dohnal mě u výtahu Klenův hlas. „Navigátor a inženýr reaktoru na místech. Raider končí zahřívání trysek, doba do startu dvacet až třicet sekund.“

Výtah konečně zastavil na mém patře. Vtrhl jsem do kabiny a zařval:

„Hlavní kabina, maximální rychlost.“

Podlaha mě praštila do nohou, jako kdyby se mě rozhodla srazit na kolena před fyzikálními zákony a dobře známou skutečností, že ve výtahu není gravitační kompenzátor.

„Interval bezpečí čtyřicet…“

Vyskočil jsem z výtahu a běžel ke svému křeslu. Současně se mnou se zde objevil i Redrak.

„Kapitán a pilot na místech," suše konstatoval do mikrofonu Klen. „Hlídka předána."

„Danku, okamžitě do řídicí kabiny!" zasípal jsem a usadil se v křesle. „Klene, co můžeme dělat?"

Na obrazovkách startoval z planety Bílý Raider. Maličký kosmodrom, na kterém se ukrýval, byl necelých sto kilometrů od hlavního přístavu Schedmonu. Jedno z mnoha míst pro milovníky samoty. Vynikající útočiště, kde posádka Raideru několik dní čekala, až opustíme oběžnou dráhu. Zřejmě nechtěla bojovat.

Výtah naposledy dokončil svou cestu k řídicí kabině. Danek s polorozepnuté kombinéze hupsnul do svého křesla. Jako omluvenku za zdržení držel v rukou Trofeje.

„Pokud chceme útočit, je teď nejvhodnější chvíle," řekl nepříliš hlasitě Klen. „Každá jiná loď by byla nyní naprosto bezbranná. Výška už nedovoluje pasivní přistání v příjmovém paprsku kosmodromu, oběžná dráha není ještě stabilizovaná. Ale není to moc čestné…"

Redrak si stáhl svou černou přilbu na obličej a jedovatě se zeptal:

„Raider zřejmě spálil tvou loď docela čestně?"

„Ano," přerušil ho ostře Klen. „Taktik je připraven k boji."

„Navigátor je připraven k boji." Hernado přejel prsty po klávesnici. Obrazovky promítly nepředstavitelnou spleť výpočtů trajektorií.

„Pilot je připraven," prohlásil Redrak znuděně a položil ruce na doplňkové konzoly. Loď se mírně zhoupla.

„Inženýr je připraven," dodal Lans.

„Střelec je připraven," ohlásil suverénně Danko.

„Kapitán přijal pohotovost." Ještě jednou jsem pohlédl na obrazovku se stoupajícím Raiderem. „Výška asi sto, rychlost pět za sekundu…"

„Bojový obrat, soubojové přiblížení… Lansi, na všech frekvencích vysílat požadavek kapitulace a kontroly! Hernado, propočet zranitelnosti.“

Loď doslova někam spadla. Sekundovou beztíži následovalo změkčení ztlumené gravitačními kompenzátory. U zobrazení Raideru na obrazovkách zablikala čísla. Přibližovali jsme se na vzdálenost přímého úderu. Raider však současně zvyšoval rychlost ve snaze rychle přejít na stabilní oběžnou dráhu.

„Přiblížení probíhá…“

„Raider neodpovídá na signály…“

„Počítač doporučuje destruktivní úder na antény a prvky trupu…“

„Nevíme, z čeho je jeho trup zhotoven,“ řekl Hernado.

Klen si něco povídal s Redrakem dvoustranným spojením a určoval trajektorii přiblížení v maximálně bezpečné zóně.

Na okamžik zavládlo ticho. Dvě lodě se nyní nad planetou blížily k sobě a pro nikoho nebylo tajemstvím, co se nyní stane. Má posádka, Sektáři na Bílém Raideru i miliony vděčných diváků na Schedmonu – všichni čekali.

Čekali na má slova.

Uplyne ještě půl minuty a v horečce kosmického boje, kdy ani počítače nedokážou rozhodovat, už nebude prostor pro rozkazy. Posádky se změní v hrstky jedinců, jednajících naprosto samostatně, spojených jen výcvikem a onou nepopsatelnou náladou, vznikající v minutách nebezpečí u lidí, kteří se dlouho znají.

Ale napřed musím vydat rozkaz.

A ještě dříve, pokud ovšem chci hrát čestně, musím vysvětlit Hernadovi a Lansovi, proti komu budou bojovat.

Jenže nemám ani čas, ani sílu na čestný boj.

„Posádko, začínáme,“ zašeptal jsem do zabudovaného mikrofonu. „Je to loď mých nepřátel, ale žádám vás, abyste si na místě Země představili svou rodnou planetu. Ti, co se naučili hledat nepřítele, se nikdy neomezí na jednoho. Hra na bohy je příliš sladká, než aby bylo možné přestat. Začínáme.“

Ticho. Na obrazovce blížící se loď, překrytá zaměřovací sítí.

„Začátek na povel ‚jedna'. Destruktivní úder na prvky ochranných generátorů, raketový útok, protonové a termojaderné hlavice maximálního výkonu… Laserový úder na anténové a detektorové systémy. Dále jednat podle situace."

Zadržel jsem dech a pronesl bezděčně zvýšeným hlasem:

„Tři… dva… jedna…"

Loď sebou trhla.

6. Porážka

Když bojové systémy lodě pracují naplno, vyvolají celkové přetížení vyšší, než je při startu rakety ze země. Destruktivní a laserové zářiče při zapojení otřesou lodí stejně jako tomu bývá při havarijním přistání.

Když desítka bojových raket – třítunových kovových obrů, naplněných atomovou výbušninou, vystřelí otevřenými výmetnicemi, zpětný odraz snadno vychýlí loď z oběžné dráhy.

Přibližovali jsme se k Bílému Raideru trhavým kurzem, závisícím na spuštění další baterie zářičů a startu každé nové rakety. Klen s Redrakem možná mohli vyrovnávat kurz, kompenzovat zpětný ráz zářičů pomocí motorů. Ale bylo by to zbytečné, neurovnaný chaotický kurz nás chránil před přesnou palbou nepřítele.

Klen se nemýlil, každá loď, která by se ocitla na místě Bílého Raideru, by byla ztracena. V lepším případě by zapnula neutralizující pole a pod jeho ochranou by spadla na planetu, aby v posledních sekundách umožnila záchranu posádky ve člunech.

Bílý Raider přijal boj.

Zasypávali jsme se vzájemně raketami, z nichž každá by dokázala proměnit loď v obláček plazmy. A pouze laserové protiraketové systémy s počítačovým naváděním chránily obě lodě.

Destruktivní pole pronikala do lodí, narušovala materiál, z nichž byly zbudovány. Ale z této vzdálenosti by musela působit celé hodiny.

Na vzdálenost půl tisíce kilometrů jsou účinnou zbraní jen širokopásmové lasery. Ale právě ty byly proti sněhově bílé obšívce Raideru bezmocné.

Na jedné z desítek obrazovek, nějakém speciálním okruhu, jehož název jsem neznal a nehodlal si zapamatovat, jsem uviděl, jak trup Raideru zalilo pestré světlo. To se do prostoru odrážela energie našich laserů, posunutá do viditelných částí spektra. Jen malá část jejich síly narušovala bílý pancíř, většina mizela beze stopy ve vesmíru.

Naprosto mechanicky, instinktivně, jsem začal spojovat zaměřované body do jednoho. Dokáže jejich spojená palba prorazit pancíř? Jakmile jsem však pustil řízení, tyto body se opět rozběhly po celém trupu. Někdo, buď Klen nebo Hernado, nesouhlasil s mým rozhodnutím. Natáhl jsem se pro blokování navádění, ale stáhl ruku. Můj oponent měl pravdu, šance prorazit bílý protilaserový pancíř nebyla velká. Ovšem oslepit vnější snímače, poškodit hlavně zářičů nebo raketová sila jsme mohli.

Byli jsme ovšem naprosto stejným cílem. Každý obrat byl nevyhnutelným kompromisem, obětováním určitého počtu detektorů a laserových baterií, postupným ničením vrstvy pláště. Také jsme se mohli bránit laserové palbě, i když mnohem nákladnějším způsobem. Mezi pláty mnohavrstevnatého krunýře je vložen plynotvorný plast, který se laserovým ohněm rychle odpařuje. Vypadá to jako klubka kouře v místech, kde plášť paprsek propálí, jako šedá hustá mlha, rozptylující laserové záření.

Raider pokračoval ve výstupu. Každou sekundou se přibližoval k bodu, kdy se jeho oběžná dráha stabilizuje, což

bude znamenat, že ztratíme svou jedinou výhodu. Jakmile Sektáři získají možnost zapnout neutralizující pole bez rizika pádu na planetu, dokážou odrazit každý náš útok.

Obraz Bílého Raideru na obrazovkách najednou začal rotovat. Zaslechl jsem Hernadův tlumený a udivený hlas:

„Přehřál se mu pancíř!“

Sebedokonalejší plášť Raideru nemohl vzdorovat laserům nekonečně. Sektáři nyní museli manévrovat a to nutně zhoršilo přesnost jejich palby.

„Účinnost protiraketové palby klesá,“ hlásil Lans. „Nefunguje šedesát procent našich detektorů a asi polovina zářičů pro boj zblízka.“

„To je moc.“ Klen se na okamžik připojil ke společné síti. „Manévroval jsem.“

„Jejich destruktory jsou naladěné na elektroniku. Stará metoda.“

„Správná metoda,“ pomyslel jsem si s obavami při pohledu na nervózně blikající obrazovky. To se odpojovala nefungující schémata a místo nich začala pracovat záložní. Ovšem i nejdůležitější systém lodě může být dublován jen konečným počtem přístrojů. Ještě několik minut a aparatura přestane fungovat definitivně.

„Zásah!“ vykřikl najednou Danek. „Zásah!“

Na obrazovkách plápolal průsvitný namodralý oheň. Zásahem Danek nazval výbuch mezonové rakety kilometr od Bílého Raideru. Jedna ze stovek pronikla laserovou sítí nepřítele a vybuchla dostatečně blízko, aby loď poškodila.

„Všiml jsem si, v jaké vzdálenosti ničí rakety, a dal jsem příkaz ke dřívějšímu výbuchu,“ řekl Danek vzrušeně. „Nečekali to!“

„Šikula,“ pochválil ho krátce Redrak. „Teď uvidíme výsledky.“

Plameny pomalu mizely. Klen přejel prsty po klávesnici a k Raideru odstartovaly poslední rakety. Ty, které byly v prostoru v okamžiku výbuchu mezonové hlavice, se

proměnily v prach nebo nyní letěly naslepo se spálenými bloky řízení.

„Žije, hajzl," zašeptal Lans. „Žije…"

Plášť Raideru částečně ztmavl, palba na nás ustala, ale k žádnému vážnému poškození nedošlo. Postačí mu několik minut na výměnu nefunkčních vnějších detektorů, a dalších na opravu zářičů… Ovšem nejdůležitější bylo, že zaujal stabilní oběžnou dráhu.

„Tři sekundy do výbuchu raket," řekl tiše Hernado. „Dvě. Jedna. Nula."

Nic se nestalo. Na obrazovce s maximálním přiblížením jsem spatřil, jak ke kuželu Bílého Raideru letí rakety s vypnutými motory, které ztratily orientaci. Potom se jedna raketa zaryla do zešedlého pancíře a pomalu, doslova jako pod vodou, se rozpadla na kousky.

Jiskřící elektronický balast, kousky tmavošedého kovu, to vše se odrazilo od pancíře Raideru.

„Zapnuli neutralizující pole," vysvětlil lhostejným hlasem Klen evidentní samozřejmost.

„Už ses s Raiderem střetl dříve, Klene," řekl jsem rychle. „Jakou taktiku použije?"

„Dorazí nás."

Hmota Raideru se pomalu přibližovala. Bez jediného výstřelu, bez známek života… Pouze zapnuté neutralizující pole dokazovalo, že loď funguje.

„Padesát procent laserových a destruktivních zářičů je zničeno, poškozeny čtyři vrstvy pláště ze šesti, rakety použity všechny." Hernado se snažil hovořit klidně, ale hlas se mu zachvěl. „Serži, jsem voják a jsem připraven za tebe bojovat, ale raději bych to dělal na planetě."

Stiskl jsem několik kláves. Na bílém trupu Raideru se objevily zaměřovací kroužky. Další dotyk a v přídové části Terry se otevřely magnetické pasti, které vyslaly Raideru vstříc nepatrné kousky kovu s vlastnostmi připomínajícími sodík.

Byl to antisodík. Několik gramů antihmoty mohlo změnit Raider v obláček prachu stejně úspěšně, jako nevybuchlé rakety. Jen zřetelné blikání vyznačovalo na jejich cestě anihilaci molekul vzduchu, dokud nevstoupily do neutralizujícího pole Raideru.

„V poli není anihilace možná," poznamenal ironicky Klen.

„Jistě. Znamená to, že nemohou zrušit pole," prohlížel jsem si blížící se loď. „Pokud naše destruktory účinkovaly…"

Klen přikývl. A dodal omluvným, pro něho nezvyklým tónem:

„Ano, kapitáne. Nebyl to špatný plán – útok při vzletu, destruktivní úder na generátory pole… Raider bohužel vydržel."

Redrak se k němu naklonil. Zrcadlově černá přilba z něho dělala karikaturu člověka. Podrážděně se zeptal:

„Taktiku, jsme v boji, nebo v lázních?"

Klenova pleť mírně ztmavla. Odpověděl jsem místo něho:

„Redraku, jsme v boji. Jak by jednal tvůj kapitán… předchozí?"

„Unikl by hyperskokem. Od začátku boje držím tři opěrné majáky. Nemáme šanci ho porazit… teď. Mám zahájit orientaci, kapitáne?"

„Nemáme šanci se skrýt!" Klen vrtěl energicky hlavou, jako kdyby ho Redrak mohl vidět. „Na tuto vzdálenost nebude obtížné zachytit naši stopu."

Drobečky antihmoty narazily na pancíř Raideru. Počítač ihned vykreslil na obrazovkách tenké čáry jejich dráhy po odrazu. Další okamžik a na obrazu Bílého Raideru tepal rudý bod.

„Jeden kousek pronikl do pancíře." Klen vydechl, jeho plet zčernala ještě víc. „Buď narazil kolmo, nebo tam byl narušen plášť. Teď už nemůže pole vypnout."

Nepatrný kousek antihmoty, přilepený k obšívce, způsobil naprostou bezmocnost Raideru. Nemohl zrušit neutralizující

pole a zahájit na nás palbu, ani zapnout motory. Výbuch by ho definitivně zničil. Když se veškerá hmota mění v energii, je i pilina nebezpečná.

„Manévr maximálního přiblížení, šestá a sedmá skupina motorů, B-pět, A-sedm," diktoval spěšně Klen. „A-tři, sedm, devět…"

Loď se otřásla a začala zrychlovat. Klen rychle vysvětlil:

„Přiblížíme se co nejvíc a budeme pokračovat ve střelbě. Úplně ho ochromíme…"

Vyhledal jsem pohledem Danka, byl nějaký tichý. Seděl v křesle, dál od pultu, a tiskl k sobě Trofeje. Ten zvědavě pozoroval barevná světýlka na panelech. Zvedl čumák a pohlédl na mě skoro jako člověk.

„Danku," zašeptal jsem dvoustranným spojením.

Bystrý, provinilý pohled. A rozpačitý úsměv.

Nejsilnější strach je ten, který přijde po naprosté víře ve vítězství. Nejhorší je uvědomit si možnost smrti už v dětství. A nadšení ze zajímavé hry v tomto věku mnohdy dělí od hrůzy jen dvě či tři sekundy, dvě nebo tři neopatrná slova.

„Všechno je v pořádku, Danku," řekl jsem přesvědčivě. „Dostali jsme ho, jasné? Zkontroluj navádění laserových děl, teď se pokusí katapultovat."

Chlapec rychle přikývl a sklonil se nad pult.

Automaty by to zařídily stokrát rychleji.

Ale k čemu by pak byla posádka?

Všechno proběhlo v mžiku. Přiblížili jsme se k Bílému Raideru hodně těsně, dva kilometry nejsou ve vesmíru žádný odstup. Klen nás uvedl na vzdálenost přímého úderu. Ještě okamžik a loď s přilepenou antihmotou nebude o nic nebezpečnější než výtržník s pouty na rukou.

Velký kus pláště, ve kterém se uhnízdila částečka antihmoty, se oddělil od Bílého Raideru a plynule směřoval k nám. Jistě, v neutralizujícím poli motory nepracují. Ale stlačený plyn funguje spolehlivě a postrčit pět nebo šest tun dokáže i proud plynu.

„Segmentová ochrana!“ křikl Lans. V tom okamžiku někdo, možná on sám, zapnul generátory pole. Ovšem neutralizující pole vyžaduje pro svůj vznik nejméně půl sekundy.

K vypnutí pole je třeba času ještě víc. Ale to už nemělo žádný význam. Kapitán Bílého Raideru předvídal naše jednání. Neutralizující pole vypnul už před dvaceti sekundami, takže nyní zmizelo.

Drobeček sodíku, který by v neutralizujícím poli neodlišil od obyčejného ani nejzkušenější chemik, byl zbaven tlaku strašlivé síly, rušící atomový i molekulární rozpad.

Materiál protilaserového krunýře reagoval s antihmotou.

Mezi naší lodí a Bílým Raiderem vzplanulo maličké slunce. Větší část energie výbuchu vytryskla ve formě světelného a rentgenového záření. Ale zbylo i na ultrafialové a infračervené vlny, radiové a gama záření.

Obrazovky oslnivě vzplanuly, jak se snažily předvést veškerou velkolepost anihilace. Ještě než je automatika vypnula, v našich očích zůstaly pestré kruhy. Redrak vykřikl – v pilotní přilbě to schytal nejvíc.

„Otočka.“ Klen ani nezvedl hlavu. „Otočka, Redraku!“

S přímo zvířecím zavytím se Redrak natáhl k pultu a zaklel:

„Tak zrušte pole, pitomci!“

Stiskl jsem několikrát tlačítko vypnutí pole, blokující generátor. Uplynulo však nejméně pět sekund, než pole zmizelo, a Redrak mohl loď obrátit k Raideru funkčními, anihilaci nespálenými snímači.

Bílý Raider na nás pálil všemi bateriemi, jako kdyby chtěl soupeřit s ukončeným anihilačním rozpadem. Také si nepolepšil: jeho pancíř zčernal a navždy ztratil onu ochrannou sílu, která chránila Raider před laserovou palbou. V okamžiku výbuchu však byla ústí zářičů uzavřena, takže většina laserů a destruktorů se zachránila. Plášť naší lodě, obklopený šedivou mlhou vypařujícího se plastu, tál jako kostka cukru v horkém čaji. Čísla procent elektronické

aparatury, zničené destruktory nepřátelské lodě, výstražně blikala.

„Rozhodněte, kapitáne!“ Redrakův hlas připomínal zasténání. „Rozhodněte! Ještě můžeme uprchnout hyperskokem!“

„Palebnou silou nás převyšuje deset nebo dvanáctkrát.“ Hernado nepanikařil, ale ztratil předchozí chladnokrevný výraz.

Nejklidnější zůstali Lans a Klen. Pilotní taktik se snad vůbec neuměl bát. Tisíce generací Klenijců se učily žít a umírat beze strachu, a Klen byl jejich důstojným potomkem. A Lansovi nezbýval na emoce čas, protože nepřetržitým přepínáním udržoval v chodu zbytky přístrojů.

Zaměřovače dezintegrátorů mířily přímo na Bílý Raider. Jeho tmavý trup skoro světélkoval, prostor mezi námi byl plný prachu, rozptylujícího laserové záření. Trošku to snižovalo smrtonosnou sílu laserových baterií, avšak vytvářelo to velkolepý optický efekt: vesmír přestal být černý, zmodral jako pozemská obloha.

Klávesa, které jsem se dotkl, byla signálem pro hromadnou salvu dezintegrátorů. Na lodi nám zbylo asi šest gramů bojové látky. Nyní na můj povel magnetické urychlovače vychrlily do vesmíru veškerý svůj náklad.

K Raideru zamířil obláček modrých krystalků. Jeho automatické laserové baterie zlomek sekundy pálily ve snaze zlikvidovat co největší množství antihmoty. Potom se několik krystalků setkalo s částečkami prachu zaplňujícího prostor a oslepivé výbuchy anihilace zmátly zaměřovače automatických laserů. Kapitán nebo možná počítač Raideru přijal jediné správné rozhodnutí.

Nepřátelskou loď obklopilo neutralizující pole. Palba na nás ustala a Lans nahlas vydechl:

„Devadesát procent naší elektroniky shořelo…“

Hernado ho neposlouchal. Zeptal se:

„Rozhodl jste se, kapitáne? Toto je jen dočasná přestávka.“

„Ne, Seržante. To je víc než přestávka.“

Potom jsem zachytil jeho pohled. Hernado se narovnal, jako kdyby sbíral síly:

„Raději bych bojoval na planetě…“

„Budeme bojovat za planetu. Podívej se na obrazovky!“

Na bok Raideru narazily modré jiskřičky. A… zmizely. Náš napůl zničený počítač sekundu trávil informace. Potom pokryl celý povrch Raideru rudým šrafováním.

„Takže se přece jen porouchal,“ zavrčel Hernado.

„Počítač pracuje,“ odsekl uraženě Klen.

Na sekundu zavládlo ticho. Potom se Klen zeptal:

„Kapitáne, jaká látka byla v dezintegrátorech teď?“

„Helium. S nevelkou příměsí izotopu antihelia-4.“

Klen zřejmě pochopil okamžitě. První však zareagoval Redrak zalykavým smíchem:

„Velkolepý trik, kapitáne… Antihelium s katalyzátorem supravodivosti. Supravodivosti a supratekutosti!“

„Rozteklo se po celém krunýři,“ řekl zamyšleně Klen. „Mikronová vrstva antihmoty na pancíři. Postačí zrušit neutralizující pole a nezbude po nich ani prášek. Účinné jako kvarková bomba.“

Bílý Raider visel před námi, celý a nepoškozený. Nejdokonalejší vražedný nástroj, schopný rozdrtit na atomy celou planetu. Bezmocná zbraň…

„Nepomůže mu odhození pancíře?“ zajímal se Lans.

Zavrtěl jsem hlavou, protože na mě všichni hleděli podobně, jako nadšení diváci pohlížejí na artistu, který učinil něco nad jejich chápání.

„Ne. To je supertekutá látka. Pokud sundají vnější pancíř, přeteče na vnitřní plášť.“

„Teplo,“ ozval se nečekaně Klen. „Při zahřátí se antihelium odpaří.“

Blahosklonně jsem na něho pohlédl.

„Jejich silné zdroje energie nefungují. A ohřát celý plášť pomocí primitivních…“

„Celý povrch není třeba. Je to supertekuté helium.“

Několik sekund jsem nechápal, co má na mysli. Potom mi to došlo.

Infračervená obrazovka je stranou od hlavních obrazovek, zřejmě proto, že ji v boji nikdo nepoužívá. Je pro ni snadné zobrazit nepřátelské lasery a destruktory. Mnohem rychleji to zvládnou počítače, které výsledky promítnou na hlavní obrazovku.

Ovšem horké skvrně na obšívce nepřátelské lodě automaty nevěnují pozornost. Může to být cokoli! Požár v sekci, přehřátý generátor…

Se sevřeným srdcem jsem pohlížel na namodralé pozadí obrazovky, na které k jasnému rudému bodu postupoval zevnitř zahřívaný povrch Raideru. Potom nad rudým bodem vznikl maličký oranžový gejzír. To se vypařovalo a do vesmíru unikalo antihelium. A na jeho místo ze všech stran stékalo nové, studené a supertekuté.

Má „geniální“ idea se neobrátila v naprosté vítězství, ale jen v krátkou přestávku.

„Mizíme, kapitáne?“ Redrak sundal černou pilotní přilbu na znamení, že už nehodlá s Raiderem bojovat.

Přikývl jsem. Mluvit jsem neměl sílu ani chuť. Mizíme. Schováme se. Necháme Raider na pokoji. Ponecháme Zemi osudu.

„Veškerá energie na generátorech hyperpřechodu,“ ohlásil spěšně Redrak. „Navigátore, výpočet pro opěrné majáky…“

Uvelebil jsem se pohodlněji v křesle. Za okamžik Hernado obdrží čísla hyperprostorových koordinát a začne hypnotické třeštění hyperpřechodu. Vědomí se oddělí od těla a bude vyvádět žertovné kousky…

„Koordináty majáků nefungují.“ Hernadovi se třásl hlas.

Klen vydal nesrozumitelný zvuk a sklonil se nad svým pultem. Redrak vykřikl falzetem, jaký jsem od něho slyšel poprvé:

„To není možné! Signály jsou vždycky stabilní!“

„Ale teď plavou.“ Klen z nás zůstal nejaktivnější. Například já jsem upadl do strnulosti. Stejně jako Danek a Lans.

„Vezmu to přímo na planetu Klen,“ navrhl náš pilotní taktik.

„Je někdo proti?“

Pracně jsem přemohl nečekané omámení a zašeptal:

„Rychleji, Klene. Za chvíli z té pasti vyváznou.“

Ještě několik bleskových výpočtů – a pořád se zmenšující věneček antiplynu nad trupem Raideru. Na útěk nám zbývala nanejvýš minuta.

„Maják… se nefixuje… plave…“ Klenův hlas se změnil ve zdušený šepot. Popadl rukama hlavu a schoulil se v křesle. Na pleti, nyní sněhobílé, vystoupily černé a zelené skvrny. Vlasy na hlavě se naježily, v obličeji mu cukalo, jako kdyby měl ke každému svalu připojen zdroj elektrických šoků. Pod zježenými vlasy mu na hlavě od čela k zátylku narostl kostěný hřebínek.

„Co je s tebou?“ Redrak nevěřícně vstával od pultu.

„Ne! Ne!“ Klen vyskočil a drásal si tváře tenkými drápy, které mu vyrostly z prstů. Vytryskla tmavá krev. „Ne…“ Klen pomalu usedl zpátky do křesla. „Nepodrobím se…“

„Co se stalo?“ Zřejmě jsem ztratil schopnost se divit. „Klene!“

„Psychický útok.“

„Čí?“ zeptal jsem se a uslyšel Lansův hlas, tichý a bez emocí:

„To není důležité. Neodpoví.“

7. Psychokód. Začátek

Jen já jsem chápal, co se děje. Klen vytáhl z pouzdra blaster, takže jsem musel reagovat.

„Mýlíš se, taktiku. Lans nenapadl tebe, stal se obětí téhož útoku. Ty jsi ho zvládl, on ne.“

„Samozřejmě,“ potvrdil se špetkou uctivosti Lans. „Tvůj přítel je od této chvíle jen loutka, která dokáže mluvit.“

„Chceš něco říci… Rozsévači?“

Klen spěšně spustil blaster. Hernado a Redrak ztuhli a přemýšleli o mých slovech.

„Nejsem Rozsévač,“ zasmál se Lans. Studeným, nuceným smíchem. Tak se opravdu směje jen loutka. „Jsem jejich služebník. Postupoval jsi proti zákonu… proti rozkazům… a musíš prohrát. Na signály tvé lodě nebude reagovat žádný maják. Promiň.“

Lans změkl jako nafukovací hračka, ze které vypustili vzduch. Plačtivě řekl:

„Co jsem to povídal? Jaké nesmysly?“

„Ještě deset sekund a všechny nesmysly skončí.“ Když neviditelný služebník Rozsévačů zmizel, Klen se opět uklidnil. „Kapitáne, dejte pokyn k evakuaci.“

Klenova slova zastavila mou ruku na cestě k oválnému plastu velitelskému senzoru. Protrhl jsem prstem průhlednou blánu a dotkl se vyleštěného kovu. Několik milisekund, skoro nepostřehnutelných, kdy počítač ověřoval, jestli příkaz opravdu vydala moje ruka a zda mě k tomu nedonutily jiné osoby. Potom plast zčernal. Ale to jsem už neviděl. Pod mým křeslem, stejně jako pod ostatními, se otevřely havarijní výstupy.

Padali jsme. Úzkým tmavým tunelem, vedoucím z centrály lodě k hangárům. Křesla měkce klouzala v měkkém objetí neviditelných magnetických polí, pod občasnými záblesky oranžových lamp. Lhostejný hlas počítače zněl přímo v uších:

„Systém havarijní záchrany spuštěn. Evakuace podle schématu číslo čtyři.“

Schéma číslo čtyři? Vždyť existují jen tři!

„Rozdělení posádky:

…Kapitán Sergej, Redrak, Daniil – šalupa číslo jedna.

…Hernado, Lans – šalupa číslo dvě.

…Klen – šalupa číslo tři.“

„Klene,“ zařval jsem, jakmile jsem si uvědomil, co slyším. „Šalupa číslo tři je přece výsadkový člun! Má minimální rychlost!“

„Ano, kapitáne. Ale maximální ochranu a výzbroj.“

„Co jsi vymyslel, Klene?“

„Přistaňte na planetě, kapitáne. Je to vaše jediná možnost záchrany. A já zaútočím na Raider.“

„Sám?“

„Ano.“

Tunel končil. Naše křesla vklouzla do úzkého záchranného modulu. Současně se sevřela černá koule gravitačního kompenzátoru a chránila tak před přetížením z havarijního zrychlení. Na obrazovkách se okamžitě objevila bleskově se vzdalující loď, naše Terra, náš dům. A opodál Bílý Raider, nyní už bez smrtící košile z antihmoty.

Spatřil jsem klesat šalupy na planetu – svou a Hernadovu s Lansem. A jak krátkým obloukem letí k Bílému Raideru člun řízený Klenem, který se rozhodl buď k taranu nebo abordáži.

Přeběhl jsem prsty po klávesnici ve snaze změnit kurz, vést šalupu za Klenem. Neúspěšně. Automatika mé příkazy neposlouchala. Loď se vzbouřila proti svému kapitánovi!

„Je to marné, kapitáne,“ uslyšel jsem ve sluchátkách Klenův hlas. „Přeprogramoval jsem bloky řízení… našimi, klenijskými programy. Bude to můj boj. Vy musíte žít.“

„Klene! Taktiku! Měli jsme bojovat spolu!“

„Možná, kapitáne. Ale byl by to prohraný boj. Odlákám je, nadlouho odlákám. Vy naberte síly a pomstěte se. Můj účet v schedmonské bance je převeden na vaše jména… můžete si koupit novou loď. Zničte Sektáře.“

Blížili jsme se k planetě, motory s forsáží snižovaly naši rychlost. Klenův člun se už přilepil k pancíři Bílého Raideru, bílý plazmový plamen vypaloval do pláště díru. Potom jsem

uslyšel Klenův hlas, nikoli ve standardním jazyku: krátké, trhavé věty, něčím připomínající němčinu.

„Překlad," požádal jsem dotykem klávesy lingvistoru.

„To jsou verše," oznámil počítač. „Je potřeba básnický nebo doslovný překlad?"

„Co nejpřesnější podle smyslu."

„Proč Raider nestřílí, proč?" vykřikl hystericky Redrak. „Už zrušili pole, stačí pár salv…"

„Nevědí, ve kterém šalupě jsem. Existují důvody, kvůli kterým sekta nechce zabíjet přímo."

„Jaké?"

„Rodinné svazky."

Redrak umlkl: asi okamžitě pochopil. A z lingvistoru se linula slova v interlingvě:

„*Má rodina jsem já a já jsem má rodina. Matka, otcové, instruktor – všichni jste ve mně. Ženy, děti – jsem ve vás. Dokud žiji – rodina žije. Když zemřu v boji – rodina žije ve světě. Má krev smyje mou hanbu, čest se vrátí k rodině Aler. Poslední z vojáků jde na smrt, což znamená, že náš rod bude žít. Sbohem, Klene, zdravím, Aler-Ile. Jdu.*"

„Tvrdohlavý fanatik," zaúpěl Redrak. „Nechápu, proč…"

„Rodinné klany. Pro něho je čest rodiny důležitější než všechno ostatní. Když zahyne v důstojném souboji, jeho rodina bude pomstěna…"

Minutu jsme mlčeli. Šalupa padala na planetu skoro svisle, proti všem fyzikálním zákonům. Nepřetržitá pracující motory snížily skoro na nulu orbitální rychlost, gravitační kompenzátory snížily smrtonosné přetížení. Kolem vzplanulo purpurové světlo – vstoupili jsme do atmosféry.

Sklonil jsem se k pultu a nastavil na obrazovku místo přistání. Bylo daleko od města, ale docela blízko Chrámu…

Úder do šalupy nás zastihl nepřipravené. Ani jsem si ho neuvědomil – stejně jako si neuvědomíš ránu do hlavy železnou tyčí. Svět prostě vzplanul pestrými barvami, probleskl všemi barvami duhy, a změnil se v bezednou tmu.

*

Umíral jsem. Nebo jsem už zemřel? Ale ve tmě, která mě pohlcovala, se chvěl tichý šepot, mnohohlasý neosobní, jako kdyby se spolu hádaly tisíce dvojčat… tisíce temporálních granátů… tisíce Chrámů.

„…*Umírá a je to správné…*“

„…*Bylo to vměšování, zprostředkované ovlivňování…*“

„…*Nedokazatelné…*“

„…*Logické… příčinný řetězec: působení na Klena, ztráta jeho víry ve vítězství, útok na Raider, smrt 24 členů posádky, porušení rozkazu střelcem laserového zářiče, zničení šalupy, konec fungování gravitačního kompenzátoru, přetížení padesát jednotek, smrt člověka.*“

„…*Smrt člověka…*“

„…*Smrt…*“

„…*Zákaz…*“

„…*Oprava. Varianta: temporální korekce…*“

„…*Zamítnuto – člověk musí být neutralizován bez porušení zákonů…*“

„…*Varianta: reanimace člověka, záchrana šalupy…*“

„…*Prognóza: smrt za 252 sekundy v důsledku skokového výboje gravitačního kompenzátoru…*“

„…*Nejde o přímé vměšování…*“

„…*Zákony dodrženy…*“

„…*Souhlas…*“

„…*Je nebezpečný…*“

„…*Souhlas…*“

„…*Nesmí vědět…*“

„…*Nepředvídal…*“

„…*Oprava: Daniil musí být vrácen na Zemi. Narušení průběhu dějin…*“

„…*Důsledek počáteční chyby: loď Sektářů, kteří unesli člověka, musí být zničena…*“

„…*Stará chyba. Náprava: návrat Daniila na Zemi… Taktika: ovlivnění Redraka Šoltri…*“

„…*Schváleno.*“

Poslední slovo se proměnilo v křik, zahřmění. Jako kdyby tisíce, stovky hlasů promluvily současně. Pocítil jsem tíhu, olověnou tíhu, tisknoucí mě do horkého nerovného povrchu.

*

Šalupa ležela mezi skalami. Válcový trup byl rozpárán po celé délce, otavené okraje řezu ještě višňově svítily. Z otvoru visely průhledné pletence optických vláken a potrhané kabely, trčely z něj lesklé trubky hydrauliky a teplovodů i citronově žlutá koule izotopového energizátoru. Nejméně nebezpečně a nevýznamně vypadala malá, jen jako vlašský ořech velká černá kulička gravitačního kompenzátoru. Obklopovalo ho duhové záření. Přístroj fungoval a vypouštěl do prostoru gravitaci, nahromaděnou při sestupu.

252 sekund. Něco přes čtyři minuty. Akceptoval jsem rozhovor, který jsem slyšel v poloblouznění, jako axióm. Ještě čtyři minuty a gravitační kompenzátor se skokem vybije, na okamžik vytvoří kolem sebe gravitaci, kterou člověk nevydrží. V lepším případě prostě zemřu. V horším se proměním v louži načervenalé protoplazmy.

Zvedl jsem hlavu. S námahou, ale podařilo se. Přetížení dosahovalo šesti-sedmi jednotek. Vstát nejde, ani se plazit…

„Kapitáne!“

Mluvčího jsem neviděl, zvednout hlavu ještě jednou přesahovalo mé síly. Ale Redrakův hlas jsem poznal.

„Žijete, kapitáne?“

„Ano…“ Připadalo mi, že křičím. Ale určitě to byl jen šepot.

Redrak mě uslyšel:

„Jdu, kapitáne.“

V jeho hlase zněla směsice různých pocitů. I radost, opravdu jsme se stali partou. I strach…

A bohužel i slabý, avšak postřehnutelný stín nenávisti.

Redrak Šoltri mi vůbec nepomáhá z přátelství. Psychokód, do podvědomí vložená formule hypnotické sugesce. Pokud se mi nepokusí pomoci, zemře současně se mnou. Redrak půjde na jistou smrt jako automat, jako robot.

„Stůj!“

Tentokrát se mi opravdu podařilo zakřičet. Udělal jsem ještě jeden pokus popolézt dál od šalupy. Ale nemohl jsem.

„Redraku! Ruším psychokód!“

Ticho. Redrakův udivený hlas:

„Ale, kapitáne…“

A rozechvěný, plačtivý Dankův:

„Sergeji, to nesmíš!“

„Poslouchej Redraku!“ S velkým úsilím jsem přešel na ruštinu:

„7. listopad 1917!“

Opět ticho. Nyní, po kódové větě, si Redrak musí vzpomenout na všechno, i na proceduru psychického kódování, smrtelný příkaz, chránící mě před možnou zradou. Nyní je volný. Doufám, že Dankovi neublíží… Zalekne se pomsty Hernada a Lanse, kdyby si chtěl na Dankovi vylít svou nenávist ke mně.

Tíha přicházela v pulzujících vlnách. Olověné moře, rtuťový oceán. Topím se v něm, v jeho kovových vlnách, v jeho dusivé viskozitě. I vzduch, vtékající do mých plic, je těžší než voda. A každý kamínek na zemi, po které mě táhnou, se zařezává do těla jako ostří…

Táhnou?

Redrakovy prsty svírají má ramena ocelovým stiskem. Nade mnou se sklání jeho obličej, kapkami potu pokrytý bílý ovál kapuce bojové kombinézy.

Jak to, že se může pohybovat?

Redrak se zapotácel, jak mě přetahoval přes nepatrný pahrbek, a uviděl jsem žluté body indikátorů, pulzujících mu na ramenech.

Aktivní režim kombinézy. Pseudosvaly vložené do syntetiky nyní nesou mě i Redraka. Táhnou nás pulzujícím

gravitačním polem, umožňují stát na nohách. Bohužel však nechrání před přetížením naše těla zvyklá na normální tíži. A Redrakova kombinéza už končí, „hasne“. Ještě několik sekund a padne vedle mě pod tlakem zmenšujícího se, ale pořád ještě nesnesitelného přetížení…

„Zapni… mou… kombinézu…“ zasípal jsem.

Redrakovy prsty uchopily mou dlaň. Pod nehty se objevila krev, ruce zabolely. Když je kombinéza v aktivním režimu, těžko se určí správná síla.

Redrak se dotkl senzorů na mé kombinéze mými prsty, jinak by automatika neposlechla. Pocítil jsem píchnutí pod lopatkami, to se zapnul systém první pomoci. A za okamžik přestalo být tělo bezmocné. Sebemenší pohyb, náznak pohybu na mě působil pětinásobným přetížením.

„Jsi na řadě, princi,“ zašeptal Redrak a padal do mých rukou. Najednou jsem pocítil bezdůvodnou radost z toho, že Šoltri mi přece jen šel na pomoc, z toho ledabyle pohrdavého oslovení „princi“, i z těch přirozených slov, která pronesl, místo tragických proseb, abych ho opustil a zachránil se sám.

Kdyby v jeho vědomí zůstalo znamení psychokódu, Redrak by řekl právě to. Jen Hernado a Lans jsou schopni takového melodramatu. Jejich psychokódem je oddanost císařské moci. Tedy také mně.

Brodili jsme se hustou, mazlavou břečkou, v pomalu slábnoucím přetížení. Pořád dál od rozbité šalupy, pořád blíž ke skále, vedle které netrpělivě poskakoval Danek a tiskl k hrudi Trofeje.

Má kombinéza se už také začala vyčerpávat, ale končila rovněž zóna přetížení. S Redrakem jsme se vzájemně podpírali, takže jsme připomínali důvěrné přátele nebo opilé kumpány.

„Proč jsi mě ksakru šel zachraňovat?“ zeptal jsem se. „Nevěříš, že jsem opravdu zrušil psychokód?“

Redrak sekundu mlčel. Potom se zeptal:

„A proč jsi ho ksakru zrušil?“

„Jasné,“ řekl jsem procítěně. „Potácej se rychleji!“

„S mou nohou bys lezl ještě pomaleji.“

Na místě, kde stál Danek, nebyla zvýšená gravitace skoro znát. Já i Redrak jsme se svalili do písku a současně, jako by ve mně tikaly neviditelné hodiny, jsem zařval:

„Obličejem k šalupě! Zapnout lékařský režim kombinézy! Vybuchne gravitační kompenzátor…“

Redrak vydal takovou tirádu, že jsem zapochyboval, zda má ruský jazyk opravdu víc emocí než galaktický. Leželi jsme obličejem k šalupě a hleděli na záři, rozhořívající se kolem černé koule gravitačního kompenzátoru.

Potom se ozvala rána.

*

Oheň hořel špatně, i když chrastí bylo suché jako písek v poušti. Projevila se nadmořská výška hor, na Schedmonu je obsah kyslíku i tak malý, natož tři kilometry nad mořem…

Gravitační úder zničil veškerou aparaturu kromě nevýkonných radiopřijímačů bojových kombinéz. A teď nás čekalo přenocování v horách, pokud ovšem místní úřady nezatouží uprostřed noci prozkoumat místo havárie šalupy. Ale o tom se dalo pochybovat.

Poražení mohou vyvolávat soucit. Ale zvědavost těžko. Pro naše mrtvoly přiletí nejdříve ráno.

Danek spal u ohně, zabalený do útržků nějaké látky, kterou jsme vzali ze šalupy, rozpláclé na placku. Redrak prošel okolí, natrhal několik hrstí nažloutlé trávy připomínající přezrálý kopr, a nyní ji sušil nad ohněm na tenkém kovovém plátu jako na pánvi. Podle zbytků nápisu se jednalo o kryt jedné z menších detektorových střílen. Výbuch gravitačního kompenzátoru jej rozplácl. Z člověka by při takové gravitaci nezůstalo vůbec nic. Jen krvavé mžení a kosti rozpadlé na prach by vsákly do země jako horké broky do kyprého sněhu.

Opět jsem se roztřásl. Čeká mě smutný úděl. V klidném, studeném dialogu Chrámů nebyl ani náznak soucitu.

O tom, že jsem v předsmrtném blouznění v oněch milisekundách, kdy technika Chrámů zastavila čas a udržovala mě na pokraji existence, slyšel právě dialog Chrámů, jsem nepochyboval. Toto oproštěné vědomí přišlo odněkud zvenčí, včetně intonace hlasu, schopné vyjádřit mnohé z toho, co se nevešlo do slov.

„Co to děláš, Redraku?“ zajímal jsem se lenivě.

Redrak odpověděl až za chvíli s jistými rozpaky:

„Takovou hloupost, Serži… Ta tráva je slabá droga… se zvláštním způsobem užívání.“

„Vdechuje se kouř?“

Redrak se podivil:

„Slyšel jsi o trebu, kapitáne?“

„Nu… jedním uchem.“

„Tak si sedni blíž.“

Usedl jsem těsně vedle Redraka, který dál potřásal nad ohněm improvizovanou pánví, aby trávu dosušil. Potom si nasypal do dlaně oranžový prach a opatrně přičichl.

„Normální.“

Hodil do ohně špetičku prášku a lačně vdechl nahořklý kouř, stoupající nad žhnoucími uhlíky.

„Dobrá kvalita, kapitáne.“

Naklonil jsem se k ohni, až jsem musel přivřít oči před nesnesitelným žárem, a zhluboka se nadechl.

Žár v hrudi… v plicích… Po kůži mi proběhl studený třas… Záplava zvuků, sluch byl ostřejší než jindy. Praskání chrastí v ohni se změnilo v dělovou kanonádu, Dankův dech ze spaní ji málem přehlušoval, Redrakovo brumlání bylo slyšet naprosto srozumitelně a jasně.

„Omámení máme nejraději ze všeho, kapitáne. Drogy, víno… Omamná je i hra…“

Třas skončil, oheň v hrudi však plápolal dál. Zato vědomí zastřel opilecký dým euforie.

„My umíme navíc vyrábět zbraně, Redraku… A zabíjet.“

„To je také omamné… také hra, kapitáne. O nic lepší ani horší než sex… nebo treb.“

„Redraku…“ Zatoužil jsem po otevřenosti. Prokletá slabost mých pijatyk! Nevykořenitelná slabost! Není podstatné, čím je opilost způsobena, zda lahví vodky na mejdanu nebo drogou jiné planety s nepříjemným názvem treb.

„Poslyš, Redraku… Vzpomínáš si, co říkal Lans v řídicí kabině před opuštěním lodě?“

„Žvásty, kapitáne.“

„Ne, Redraku. Poslyš, oni se se mnou spojili potřetí… A teprve nedávno jsem pochopil, kdo stojí za zástěnou, kdo má úlohu loutkáře…“

Pověděl jsem Redrakovi vše. Od prvního objevení Hlasu, kdy využili Hernada, přes dialog s Pelijcem až po rozhovor Chrámů v mém blouznění.

Nad ohništěm stoupal namodralý dým. Já i Redrak, zčervenalí a s vlasy zkroucenými žárem, jsme se skláněli nad plameny. Droga na nás opravdu působila: okolní předměty se prohýbaly, ztrácely ostré obrysy. Jak se to řekne odborně… asi metamorfopsie.

„Serži…“ Redrak hodil do ohně poslední hrst prášku. „Pokud jsou proti tobě opravdu Rozsévači… Chrámy… nemá smysl se rvát. Jsou schopni rozdrtit na prach všechny planety Galaxie. Jsi míň než moucha proti slonovi… jsi virus…“

„Virus dokáže zlikvidovat každého slona,“ vzal jsem Redraka vesele za slovo. Hloupá dovednost z dětství, kdy šikovná odpověď znamenala vítězství.

„Sergeji… Nedělej hrdinu… Takový virus nejsi…“

Odkud zná mé celé jméno?

Vzchopil jsem se k pokusu potlačit omámení. Nedokázal jsem to. Zařval jsem a v uších mi zalehlo. Zostřené vnímání je užitečný věc.

„Odkud znáš celé mé jméno?!“

Redrak nechápavě pokrčil rameny:

„Řekl mi je Danek… Uklidněte se, kapitáne. Nejsem Rozsévač, bohužel. Ani jejich loutka. Ale můžu radit pořád totéž. Honičky za Raiderem už bylo dost. Pokud Rozsévači… Chrámy slíbily, že Zemi nenajdou, znamená to, že tomu tak je. Jejich slovům se dá věřit. Vraťte se raději na Tar… k princezně. Chlapce vezměte s sebou, vidím, jak k sobě lnete.“

Redrak smutně pohlédl na prázdné dlaně, jako kdyby doufal, že tam najde ještě špetku drogy. A s předstíraným úsměškem pokračoval:

„Třeba mi najdete místečko u dvora… Nebo poskytnete občanství Taru…“

„Dobrý nápad, Rede…“ Poprvé jsem si dovolil zkrátit jeho jméno. „Myslíš si, že na mě princezna čeká?“

„Samozřejmě.“

„A myslíš si, že ji pořád miluji?“

„Ovšem.“

Někdo se zasmál za mě, zlým, opileckým smíchem. Danek se ve spaní pohnul a žalostně zamumlal několik slov.

Umlkl jsem. Opilecké omámení se rychle ztrácelo. Hlava pobolívala, ale už jsem dokázal myslet jasně.

„Treb působí jen krátce,“ pronesl sklesle Redrak. „Rychle se vylučuje z organizmu. Ale že jsme se nadýchali, k čertu…“

Přikývl jsem a pohlédl s obavami na Danka. Snad se k němu narkotizující výpary nedostaly.

„Ve vašem vyprávění, kapitáne,“ prohlásil Redrak oficiálním tónem, „jsou tři klíčové momenty. Dokážou vysvětlit vše. První: proč vás Chrámy nechávají na pokoji; druhý: proč mají takové starosti o Danka; třetí: proč vám neubližují… přímo… Sektáři.“

„Na poslední otázku odpověď existuje.“

Redrak přikývl. Tlumeně řekl:

„Domýšlím se. Pokud Hernado s Lansem přežili, nastanou problémy.“

„Souhlasím.“

Oheň dohoříval, větvičky praskaly. Pořád nesnesitelně hlasitě: treb ještě působil. Vysoko na obloze se začal ozývat hluk. Motor šalupy s forsáží. Spící Trofej zastříhal ušima a zvedl hlavu.

„Slyšíš, Rede?“

„To je Hernado s Lansem.“

„Pravděpodobně.“ Sehnul jsem se k Dankovi a poplácal ho po zádech.

„Probuď se, chlapče. Přišli za námi.“

Třetí část

Chrám

1. Psychokód

Šalupu řídil Hernado. Pokud se ovšem dát nazvat řízením pomalé kroužení nad skalami v dosahu přímé viditelnosti od kovového harampádí, vedle kterého dohoříval náš ohýnek.

„Sledovali jsme Klena do poslední minuty," vyprávěl zasmušile Lans. „Dokázal se připojit k Raideru a zřejmě pronikl dovnitř. Co se stalo tam, to vědí jen Rozsévači."

„Potom Klen… tedy Aler-Il, zabil asi dvacet členů posádky Raideru," odpověděl jsem zlostně. „Sám! Kdybychom byli s ním, mohli jsme zvítězit."

„Odkud to víš?"

„Od Rozsévačů."

Hernado skloněný nad pultem tiše řekl:

„Teď jsem ochoten tomu i věřit."

„Věřit budeš muset mnohému, Seržante…"

Hernado na mě vrhl rychlý, ostražitý pohled:

„Dopověz to, Serži!"

„Žena, která vede sektu, je císařovna planety Tar."

Lans zbledl jako Klen při odrážení psychoútoku. Uraženě, jako podvedený chlapec, řekl:

„Žertuješ, Serži… princi…"

„Ne. Pokud budete pokračovat v boji s Raiderem, stanete se zrádci."

„Císařovna ještě neznamená nejvyšší moc,“ prohlásil pevně Hernado, jako kdyby přesvědčoval sám sebe. „Ty a princezna znamenáte víc než císařovna, která odešla dobrovolně do vyhnanství.“

„Hernado, jak se jmenuje císař? Reli?“

„Relian Tar…“ víc zašeptal než řekl Hernado. „Císař Relian Tar.“

„On… pod vedením císařovny… řídí sektu Potomků Rozsévačů.“

Zavládlo ticho, veliké ticho. Jen na zádi skoro neslyšně hučel motor šalupy a v tempu „alegro moderato“ bušilo srdce Danka, který se ke mně přitiskl.

„Pokud jdete s princem, jdete proti císařovně. Pokud jdete proti princi, jdete proti zákonité moci. Myslím, že pro vás bude nejlepší, hoši, když zůstanete stranou. Vraťte se na Tar. Myslím, že vás císař neodsoudí. Ani císařovna nebude riskovat přímý útok na mě.“

„Teď chápu, proč nám podstrčili právě Danka,“ usmál se nečekaně Hernado. „Lákat tě na Zemi bylo logické prostřednictvím nastrčené dívky. Podle pozemských měřítek krásné a chytré…“

„Samozřejmě. Ale kteří rodiče risknou přiznání, že na světě existuje dívka krásnější než jejich dcera?“

„A moc se nemýlí,“ řekl tiše Lans.

Jasné. Další odkrytá karta v balíčku nepřítele. Nesnáším pasiáns, ale rád hraji „duráka“. Hlavně vykládaného. I když mám v ruce jen slabé karty, umím je obrátit proti soupeři.

„Rozhodněte se, hoši,“ požádal jsem je. „Dnes půjdu koupit loď – za peníze Klena – Aler-Ila. Raider skončí – nebo zmizím já.“

Danek, sdílející se mnou široké křeslo záchranné loďky, zašeptal:

„Serjožko, mám v kapse paralyzátor. Kdyby něco, vystřelím rozptýlený paprsek.“

Mlčky jsem mu stiskl dlaň. Páni… Velicí Rozsévači…

Opravdu umíme nejlépe ze všeho bojovat?

„Danku, schovej tu svou plácačku,“ požádal Hernado. „Nejsem Seržův rodák, ale šel jsem na jistou smrt, když zachraňoval princeznu. Než mu ublížit, raději se zabiji.“

„Co hodláš udělat, Seržante?“

„To, co říkáš, Serži, jsou jen dohady… výmysly. V tomto okamžiku jsi princem planety Tar. Jsem tvým poddaným.“

„Já také,“ řekl tiše Lans.

„Takže letíme na hlavní kosmodrom Schedmonu. Bojovou loď můžeme koupit jen tam.“

*

Nevěřím v osud. Věřím v náhodu. A pokud naše trasa na Schedmon vedla nad Chrámem Rozsévačů, byla to náhoda.

Když se před námi objevila zrcadlově černá koule Chrámu, Hernado zvedl šalupu výš. Danek se s nesrozumitelným výkřikem vrhl k obrazovce.

Chrám Rozsévačů napoprvé vždycky okouzlí. I v noci, kdy se podobá zhuštěné tmě, protkané jiskřičkami hvězd. Zrcadlové a černé čtverce povrchu se na Chrámu střídají bez jakékoli zjevné zákonitosti. Ale při pohledu na tmu, tmavší než mezihvězdný vesmír, a na odrazy vzdálených hvězd v zrcadlech Chrámu, kdesi v hloubi paměti se rodí zvláštní pocit. Déjà vu, už viděné… Znám tento Chrám odjakživa, od narození. Pamatuji si ho dědičnou pamětí milionů předků, přestože na Zemi žádný Chrám není.

„Chci ho vidět,“ zašeptal Danek. „Sergeji?“

Váhal jsem necelou sekundu, ovládlo mě zvláštní vnuknutí, které občas rozhoduje o osudu člověka. Nebo osudu planety…

„Hernado, vedle Chrámu je muzeum.“

„Vidím.“

„Přistaň u něho.“

„Muzeum funguje nepřetržitě,“ poznamenal Lans. „Je ale teď čas na exkurze?“

Neodpověděl jsem. Loďka se spouštěla na betonový kruh přistávací plochy vedle kulovité stavby, zmenšené kopie Chrámu. Jen s jeho podepřením se architekti nevypořádali: ve svitu přistávacích světel se rýsovaly průhledné, skoro neviditelné sloupy, na kterých muzeum stálo. Po jednom z nich sjela dolů kabina výtahu.

Chvatně z ní vystoupil muž ve stříbřitě černém obleku. Přívětivě na nás zamával a vydal se k nám.

„Také fanatik," domníval se Danko.

„Pochybuji." Redrak otevřel výstup a vyskočil na beton. „Dozorce v takových muzeích obvykle dělají nejzarytější skeptici…"

Hernado zjevně nespěchal od řídicího pultu. Obhlédl okolí a upřeně se zadíval na kouli skutečného Chrámu, která se černala na pozadí horizontu. Otázal se:

„Serži, musíme opravdu stát tak blízko Chrámu? Pokud jsou tvé domněnky správné a Roz… Chrámy překážejí tvým plánům, je to vhodná příležitost pro další nepříjemnosti."

„Neříkal jsi, že pro Chrámy vzdálenost neexistuje?"

Hernado s povzdechem opustil domnělou ochranu šalupy.

„Máme ochranný glejt," uklidnil ho nečekaně Lans. „Danek je pro Chrámy z neznámých důvodů absolutně nedotknutelný. Ještě víc než princ. Hrozně touží vrátit ho na Zemi."

Ochranný glejt?

Pohlédl jsem na Danka.

Výška půldruhého metru a váha necelých čtyřicet kilo. Zvědavý pohled pod měkkými, dlouho nestříhanými vlasy.

Copak opravdu používáme chlapce jako rukojmí? Třeba i nevědomky?

„Těší mě, že mohu přivítat nové hosty Chrámu!" Hlas příchozího muže byl naprosto upřímný. „Jsem rád, že právě mě připadla čest vyprávět vám o…"

Neposlouchal jsem jeho naučenou řeč. Pohlédl jsem na Danka. A uvažoval o tom, že se nezúčastní příštího

pronásledování Raideru. Třeba proto, že nemůžeme bojovat a schovávat se za chlapcovými zády.

Pomalu jsme vstoupili do muzea. Bylo trochu nezvyklé, žádné fotografie ani videa. Pouze obrazy a sochy, zobrazující Chrám jednak plně realisticky, jednak v duchu pravého akstrakcionizmu.

…Ale kam kluka poslat? Na Zemi? Dokud se v prostoru pohybuje Raider, nebudu věřit uklidňujících řečem Chrámů. Na Tar? K princezně… To se mi nelíbí. Dáreček. Jako změnu po suchých pozdravech a oficiálních dokumentech při příležitosti významných dat. Drahá ženo, pokud jsi ještě nevybrala vhodný okamžik pro rozvod, dohlédni na mého mladého přítele. Je také z planety Země. Té planety, kterou tvá matka s otcem chtějí zničit.

Ale něco na tom přece jen je. Takovou prosbu princezna neodmítne.

Upřímně řečeno, stejně jako každou jinou.

„Toto je jeden z nejlepších cyklů Doria Sena, našeho vynikajícího malíře," vysvětloval nadšeně průvodce. „Chrám je zobrazen na dvanácti plátnech, s maximální přesností zachycujících zrcadlově černý vzor povrchu. Žádný jiný umělec…"

Obrazy byly opravdu velkolepé. Veliké – každý dvakrát dva metry – namalované jasnými, živými barvami. Čistě symbolické průzračné modrošedé pozadí oblohy, a na něm lesklé černé koule Chrámů. Přesněji Chrámu, jednoho, ale z různých stran.

I když se Chrámy nedají vyfotografovat, tyto obrazy nejsou o nic horší než fotografie.

„K čemu nám je tato exkurze?" zeptal se opět Lans.

Pokrčil jsem rameny. Dárek Dankovi na rozloučenou. Krátký odpočinek před byrokratickým shonem schedmonského kosmodromu. Princův okamžitý bláznivý nápad.

Danek prošel sálem. Poplácal maketu Chrámu, pestrou kouli o průměru metr a prohodil:

„Globus je rozmazaný…“

Píchlo mě u srdce. Nesmysl, šílenství…

„Lansi, řekni průvodci, ať ztichne a zmizí.“ Nepoznával jsem vlastní hlas. Tak nemluvil po návratu od speciálních jednotek ani Serž – kandidát na moc v městské čtvrti. Tak nejednal se Šorrejem Menchemem ani drzý a samolibý lord z planety Země. Nikdy jsem nedokázal doopravdy rozkazovat! „Redraku, Hernado, hlídejte vchody. Danku, pojď se mnou…“

Přiběhl jsem k terminálu počítače, standardní součásti zařízení, jaká jsou jak v muzejních sálech, tak v kabině Terry. Odhodil jsem bílý kryt periférií na rýhovaném boku procesorového bloku a vytáhl jsem průhlednou destičku optického snímače. Přejel jsem dlaní senzor zapínání. Obrazovka zazářila – sláva Rozsévačům, počítač byl připraven pracovat s každým, jeho program neobsahoval ověření uživatele.

„Pracovní režim optický a zvukový!“ skoro jsem křičel, zalykal se slovy, udýchaný nečekaným dohadem. „Vstup informace pro hlavní program výkonným optickým detektorem. Zdroj informace – dvanáct obrazů malíře Doria Sena, každý bude uveden zvukovým příkazem: ‚Sejmout obraz.‘ Pracovní proces: syntéza holografických modelů z dvanácti zobrazení kulového objektu. Speciální pokyn: dosáhnout maximálně možné přesnosti v rozložení černých a zrcadlových dílů na povrchu koule. Výstup informace v holografickém režimu při zvukové kontrole. Je úkol jasný?“

„Úkol přijat,“ odpověděl počítač měkkým ženským hlasem. Neobsahoval ani stín emocí kvůli nestandardnímu zadání, byl to příliš jednoduchý model. Což bylo lepší.

Namířil jsem optický snímač na první obraz a řekl:

„Sejmout obraz…“

„Hoši, co jste vymysleli?“ ozval se průvodce, kterého Lans usadil do měkkého křesla pro návštěvníky. „Loupež?“

„Ne,“ řekl jsem měkce a přešel k následujícímu obrazu. „Sejmout obraz.“

„Tak mě nedržte na mušce! Dovádět s počítačem je maličkost, ale přepadení…“

„Danku, jestli bude dál žvanit, uspi ho na hodinku nebo dvě… Sejmout obraz!“

Nastalo ticho. Obešel jsem celou dlouhou řadu obrazů. Potom jsem se vrátil k počítači a přikázal:

„Zahájit syntézu zobrazení.“

„Práce probíhá,“ sdělil počítač. „Prosba, počkat dvanáct sekund, jedenáct… deset…“

„Princi, doufám, že víš, co děláš,“ řekl tiše Hernado. „Chrám je svatyně. S ním se nežertuje… ani s jeho muzeem.“

„Tři… dva… jedna… syntéza dokončena. Podobnost s originálem – dvaadevadesát procent. Pro kvalitnější syntézu je nezbytné fotografické nebo jiné dokumentární zobrazení.“

„Vydat obrázek,“ zavelel jsem rozechvěným hlasem.

Nad počítačovým terminálem se zjevila zrcadlově černá kopie Chrámu, půlmetrová koule ze tmy a lesku. Možná jsem se řídil vnuknutím, ale je také možné, že jsem pouze přejal pozadí obrazů, počítač totiž zobrazení obklopil namodralým kouřem. Rozmazaný globus…

„Standardní měřítko. Je třeba korekce?“

„Ne. Nutné je… otáčení.“

Tentokrát mě však stroj nepochopil.

„Žádám o upřesnění.“

„Chrám… tedy koule, se musí otáčet kolem svislé osy… Za osu je možné pokládat opěrný sloupek, zobrazený na obrazech.“

„Rychlost rotace?“

Pokrčil jsem rameny. Jak to mám vědět? Hlouposti se dělají vnuknutím, ne přesným výpočtem.

„Jedna otáčka za sekundu. Každé dvě sekundy zrychlit o jednu otáčku až do příkazu ‚stop‘.“

Koule se začala otáčet. Zrcadlově černé skvrny se míhaly před očima. Hernado s Lansem sledovali události z dálky, Redrak přišel blíž. Zaujatý průvodce natáhl krk.

Koule se otáčela pořád rychleji. Černé skvrny a zrcadlové pásy se slévaly do zvláštního, nečekaně plynulého a protáhlého vzoru.

„Globus," řekl tiše a rozpačitě Danek.

Pro něho v celém vesmíru existoval jen jeden globus – planety, která se nazývá Země.

Nepříliš zřetelná, rozmazaná, černobílá, doslova jako z obrazovky zastaralého televizoru, se před námi otáčela Země. Černé obrysy pevnin a skvrnky ostrovů, zrcadlově bílé hladiny moří. Nebarevná kopie mé planety, zahalená namodralou mlhou. Pohyb koule se zdánlivě zpomaloval a obraz se stával zřetelnějším. Potom se „globus" zachvěl a roztočil se na opačnou stranu. Stroboskopický efekt. Vlastnost nedokonalého lidského zraku. Všechno smíchané dohromady.

Nehezký černý a zrcadlový vzor v sobě skrýval podobu Země.

„Stop," přikázal jsem.

„Rychlost rotace dvacet pět otáček za sekundu," sdělil bez vyzvání počítač.

„Nastavit dvacet čtyři."

„Splněno."

Globus byl opět zřetelný.

Otočil jsem se. Za mými zády stáli Lans a Hernado, Redrak a Danek, i všemi zapomenutý pracovník muzea.

„Dovolte, abych vám představil skutečnou podobu Chrámu Rozsévačů," řekl jsem zlostně i vesele. „A současně globus planety Země."

„Proč… proč Rozsévači okopírovali prokletý svět… neexistující planetu?" zeptal se dutě průvodce. „Přitom na naší planetě, na Schedmonu… Hanba…"

„Uklidni se, kamarádíčku," řekl jsem s pohrdáním, kterým jsem překvapil i sám sebe. „Na všech planetách je jeden a týž obraz. Rozsévači kopírovali svůj rodný svět. Zemi."

Lans vzlykl. Zavrtěl hlavou a zeptal se s nečekanou a polekanou plachostí:

„Princi… Rozsévači žili dříve na vaší planetě? Proto ji ukryli… před všelijakou sebrankou?"

Zachvěl jsem se jako při zásahu elektrickým proudem. Kde se bere ten strach, to ponižování před Rozsévači?

„Myslím, že pravda je složitější," řekl zamyšleně Hernado.

Kývl jsem a v duchu mu poděkoval za masku klidu. Pak jsem prohlásil zbytečně důrazným hlasem:

„Pravdu nám teď vysvětlí."

„Kdo?" zeptal se hloupě Lans.

„Ty. Nebo Hernado… nebo Redrak, nebo náš milý průvodce. Ten, koho Chrámy používají jako zástěnu."

Hernado sebou trhl a Lans ustoupil o krok. Oba dobře znali pocit být loutkou.

„Čekám na odpověď!" přejel jsem přítomné pohledem. „Kontrolujte mě, víte, že žiji. Tak odpovězte!"

„Podle mě se schovali," navrhl Danek, „Nebo je jim hanba."

Všichni se bezděčně usmáli. Lans i Hernado se uvolnili. Redrak opatrně potřepal Dankovi hlavou a řekl:

„Pašák. Dobrá verze. Výborná."

Bez psychokódu se Redrak kupodivu stal přátelštějším. Jako když se pod smytým nasládlým akvarelem objeví perokresba, jednoduchá, strohá, přesto harmonická.

„Nestydí se." Svraštil jsem obočí a vzpomínal na chladný dialog Chrámů, docela bez emocí. „Neumějí to. Tento případ prostě není naprogramovaný."

„Co navrhuješ, Serži?" Hernado mi otevřeně předváděl svou podporu.

„Procházku k Chrámu. Zřejmě nám neublíží. Druhý zákon je omezen na polovinu, ale bez prvního se Rozsévači nemohli obejít.“

„O čem to mluvíš, Serži?“

Ušklíbl jsem se:

„O třech moudrých zákonech, Hernado. Připadá mi, že je tvůrci Chrámů dobře znali. Ale na začátku…“

Pohlédl jsem na přátele a kývl na úplně zmateného pracovníka muzea.

„Máte prášky na spaní? Nebo postačí alkohol? Jako alternativa je zde paralyzátor.“

Připadalo mi, že se zaradoval.

„Paralyzátor nepomůže, muzeum má generátory pole,“ odpověděl s trochou hrdosti. „Ale s alkoholem souhlasím. Láhev je ve skříňce v sousední místnosti.“

Redrak přinesl skoro litrovou láhev s podezřelou zelenou tekutinou a pestrou etiketou. V chůzi láhev otevřel, napil se a spokojeně se usmál:

„Ořechovka… nejméně čtyřicet procent. Vypiješ polovinu.“

Zatrnul jsem. Průvodce se však odevzdaně přisál k láhvi. Nadechl se a napil se znovu.

„Úspěšná a pirátská metoda,“ řekl Redrak skoro vesele.

Danek se zavrtěl a vytáhl z kapsy malou tabulku v lesklé folii. Zdejší obdoba čokolády. Podal ji průvodci:

„Vezměte si.“

Muž se čokoládou málem zadusil. Oči se mu skoro okamžitě zakalily.

„Pokračujeme…“

Pohlédl jsem na Lanse. Ještě se nevzpamatoval z působení Rozsévačů.

„Dostaneš zvláštní úkol. Velice důležitý.“

Mladík na mě upřeně hleděl a zřejmě zvažoval, kolik pravdy je v mých slovech.

„Chrámy a ti, kdo za nimi stojí, si nesmí myslet, že se schováváme za Danka. Lansi, vezmeš chlapce a dopravíš ho na kosmodrom…“

„Zrádče!“ vykřikl rozčileně a bezmocně Danek.

„Zavoláš odtud na planetu Tar. Má prosba k princezně zní, ať chlapec nějakou dobu pobude v její péči… a pod tvým osobním dozorem.“

„To poslední je nutné?“ zamračil se Lans.

„Ne,“ zaváhal jsem. „Nutné to není. Ale jestli se nevrátíme a Sektáři budou zničeni, princezna musí vrátit chlapce na Zemi. Pod ochranou a s důvěryhodnou legendou o dlouhé nepřítomnosti. Jasné?“

„Zrádče…“ opakoval odevzdaně Danek. A najednou se ostře zeptal: „A ty se vrátit na Zemi nechystáš?“

„Ne…“ začal jsem, ale zvláštní tón otázky mě zarazil.

Danek zakýval hlavou a řekl napůl rozpačitě a napůl udiveně:

„Víš, Sergeji, teď tě musím zabít.“

2. Maestro

Uviděl jsem, jak Hernadova ruka sklouzla k blasteru u pasu, ale zastavila se. Neutralizující pole… Danek držel v ruce vibronůž, zbraň, která i při slabém hodu pronikne tělem naskrz. Úspěšně před ní chrání aktivovaná bojová kombinéza, bohužel jsem ji však měl vypnutou.

Lans se plynule pohnul k Dankovi. Stál za jeho zády, musel by skočit několik metrů. Umění zabíjet holýma rukama je součástí povinného kurzu důstojnické školy na Taru.

„Nikdo se ani nehne,“ řekl jsem tiše. „Žádný pohyb. Danka se nikdo netkne.“

Chlapec se pomalu odhodlával, nespouštěl ze mě cizí, poloospalý a současně pronikavý pohled.

„Je pod psychokódem," zavrčel Redrak. „Už to není chlapec, ale nástroj smrti, varoval jsem…"

„Daniile, jsi v pořádku?" otázal jsem se tiše.

Chlapec zamrkal. Zatvářil se smysluplněji.

„Chápeš, co se děje?" pokračoval jsem. „Dostal jsi hypnotický příkaz zabít mě v případě ohrožení sekty. Podřizuješ se? V tom případě může zahynout Země."

„Vzpomínám si," odvětil srozumitelným šepotem Danek. „Jak mě chytili… a dali příkaz… zabít tě, když vznikne nebezpečí a budu nucen se vzdálit…"

„A podřizuješ se?" zeptal jsem se s přirozenou zvědavostí. Skok s pádem a úderem do ruky. Zlomenina zaručena. Ale to nic, dětem srůstají kosti rychle.

„Ne!" V Dankově hlasu zazněl zjevný údiv. „Copak jsem hlupáček bez vůle? Sergeji, Sektáře vede císařovna Taru! Představ si, že mi nemůže rozkázat tě zabít!"

Spustil vibronůž.

„Princi, opatrně!" Redrak vytasil z pochvy ostroplochý meč. „Psychokód se nedá zlomit! Jen to hraje!"

Mlčky jsem pokročil vpřed. Krok, další. Uchopil jsem Dankovu ruku svírající zbraň. Přiložil jsem čepel vibronože k hrudi. Chlapec na mě polekaně hleděl.

„Budeš dopraven na Tar a potom na Zemi," zdůraznil jsem každé slovo. „Sektáři budou zničeni. Za to ručím."

Dankovi se v očích zaleskly slzy.

„Zrádče," opakoval lítostivě. „Prohrávali jsme společně, ale vítězit budeš sám."

Spustil ruku s nožem dolů a otočil se. Ozval se hlasitý Redrakův výdech a potom jeho bezradný hlas:

„Ale psychokód se nedá zlomit…"

Vzal jsem Danka kolem ramen, ten se napjal, ale nevytrhl se. Jen se zeptal:

„Redraku, Hernado, vy jste odborníci. Psychokódování bylo vypracováno podle metodiky Rozsévačů? A jejich mentálních zesilovačů?"

„Ano," přisvědčil Hernado. „První pokusy…"

„To není důležité… Zapamatujte si: zbraně Rozsévačů si vždy vybírají nepřátele i přátele.“

„Přesněji řečeno nefungují proti svým pánům…“ zamumlal opile průvodce muzea. S blaženým úsměvem vstal z měkkého křesla, rozpřáhl ruce – padl nazpět. Tentokrát asi až do rána.

Bystře jsem pohlédl na přátele. Strach, strach, strach. Nevysvětlitelná, bezradná hrůza v očích. Tak by vypadal antický Řek při setkání s bohem války Áresem.

„Ruším příkaz,“ křikl jsem s rostoucím vztekem. „Půjdeme do Chrámu všichni společně. Danku, budeme spolu až do konce. Jasné?“

„Rozkaz, kapitáne,“ řekl chlapec nadšeně. Bohužel asi nic nepochopil.

*

Chrám byl stejný jako na Taru, Klenu nebo jiné planetě s kyslíkovým ovzduším. Schedmonský Chrám Rozsévačů, kilometrová koule ze zrcadlových a černých desek, nezničitelná a stará jako sama planeta. Svatyně, vzbuzující hrůzu už u prvobytných kmenů; palác bohů pro středověká náboženství, dědictví zakladatelské civilizace až k současnému náboženství, asi jedinému v celé Galaxii. U jeho stěn se modlili a proklínali nepřítele; zrcadlové čtverce obalu odrážely prolévanou krev lidských obětí i květiny štěstí v rukou novomanželů. Na Chrám házeli kameny a stříleli z velkorážných děl; k jeho základům kladli barevné girlandy i nádoby s drahými vůněmi.

Tisíce let Chrám chránil tajemství svého vzoru, tajemství, které leželo na povrchu, a to doslova. Globus, obrovský model a maličká kopie Země.

Neexistující planety.

Došli jsme k základům Chrámu, tenkému kovovému sloupu. Rozevřená dlaň nahoře lehce podpírala kilometrovou kouli.

Nikdo nemluvil. Vpředu kráčel mlčky Hernado; Lans se pozorně díval pod nohy, zřejmě si vzpomínal na pavučinové miny kolem tarského Chrámu; víc než obvykle kulhal Redrak, takže stěží stačil ostatním. My s Dankem jsme šli uprostřed, a chlapec se ke mně každým krokem tiskl víc.

„Myslím, že to nejlépe dokážeš ty," řekl jsem mu, když jsme se ocitli u podpěrného sloupu. Obrovská koule na nás působila tísnivě; absolutně nehybná, ale jako by se nad námi houpala, ochotná kdykoli spadnout.

„Co?" zeptal se Danek bázlivě.

„Polož dlaň na sloup a požádej… tedy přikaž, aby nás zvedl dovnitř. Do informačního sálu."

„Poslechne?"

„Ano."

Danek vzdychl a přejel dlaní po kovovém sloupu. Tiše pronesl:

„Zvedni nás nahoru do informačního sálu. Prosím."

Sekundu se nic nedělo. Najednou jsem vyděšeně pochopil, že všechny mé naděje a předpoklady jsou naprostý nesmysl. Chrám Danka neposlechne a těžko splní mé požadavky. Bůhvíproč se Chrámy bojí nám uškodit. Ani „globus", vytvořený rotujícím Chrámem, nic nedokazuje. Sektáři proniknou k Zemi a kvarková bomba dopadne na střechu mého rodného domu. Na místě třetí planety Slunce zbude jen obláček šedého prachu…

Vyneslo nás to nahoru, měkkým, ale silným trhnutím. Pronikali jsme neproniknutelnými stěnami Chrámu doslova jako mlhou. A opět – známý vlhký dech pronikaných stěn… Obláček žlutého světla, který nás starostlivá zahaloval.

Chrám se podrobil Dankovu příkazu. Chlapce z neexistující planety.

*

…Stáli jsme v sále, obrovském i na rozměry Chrámu. Uvnitř gigantické krychle s černými stěnami, posetými tisíci svítících proužků. Každá čára, mrkající matným oranžovým svitem, obsahovala informaci o jedné planetě osídlené lidmi. Někde zde jsou i koordináty Země – planety, na kterou je možné proniknout jen tunely přímého hyperprostorového spojení. Prokletá planeta, ke které nelétají hvězdolety; planeta vyvržená z řečiště galaktické civilizace. Dříve mě ta čísla zajímala, dlouhé sloupce výpočtů obsahujících abstraktní „pětirozměrné“ koordináty a neposkytujících představu ani o směru, ani o vzdálenosti.

Teď už na tom nezáleželo.

Ohlédl jsem se, byli jsme tu všichni. Danek, Lans, Hernado s Redrakem, dokonce i Trofej seděl u jejich nohou. Ale právě mě neviditelný výtah vynesl do čela delegace.

„Jsem člověk ze Země,“ řekl jsem tiše, ale ozvěna je dunivě roznesla po celém sálu. „Obyvatel neexistující planety. Ten, který se náhodou dostal do tohoto světa. Ten, který požaduje podrobení.“

„Podrobení…“ Hlas zněl ze všech stran: stékal ze stropu, v horkých gejzírech tryskal z desek podlahy. Netělesný, neosobní. Hlas Chrámu. Hlas, který mě odsoudil k smrti.

„Požaduji naprosté podrobení!“ zvolal jsem. „Všech Chrámů! Všech světů! Hra skončila! Odhalil jsem vás a mám právo rozkazovat!“

Ticho. A zvláštní, neznámý pocit: doslova jako by mi tělo zahalila měkká, pružná blána. Vlastně ten pocit nebyl docela neznámý – temporální granát Rozsévačů zanechal po použití podobný efekt. A opět lhostejný hlas z hloubi vědomí:

„*Nestandardní situace, vzniká konflikt cíle a omezení. Instrukce v programech logických struktur nejsou. Provedeno temporální opouzdření člověka ze Země…*“

Tma kolem mě zhoustla.

„*…a aktivace emoční matrice.*“

Pokusil jsem se vymanit z pevného zajetí, ale nešlo to. Všechny mé pohyby nebyly o nic účinnější než plácání mouchy v rosolu.

„*Člověče z planety Země, máš imunitu a právo na taktické řízení systému Chrámů. Ovšem požadavky na strategické vedení přesahují dovolené hranice. Dostáváš možnost hovořit s tvůrcem Chrámů, potom bude rozhodnuto o tvém osudu.*“

Mozek zatáhla černá clona.

*

Seděl jsem v pohodlném a měkkém křesle, potaženém velurem pískové barvy. Nábytek v místnosti byl zřejmě z černého dřeva, podlahu i stěny pokrývaly veliké zrzavě hnědé koberce. Stejně jako na vnějším povrchu Chrámu i zde dominovaly dvě barvy. Dokonce i plameny v krbu z černého mramoru byly žlutooranžové, zrzavé, bez sebemenší příměsi namodralé běloby vysokých teplot nebo rudě červených odlesků uhasínání. Průměr. Ve všem, i v barvách.

„Toto je místo pro přijímání rozhodnutí.“

Křeslo mého společníka stálo naproti. Úzký černý stolek mezi námi byl plný malých lahviček, ovoce a bonbonů na křišťálových mísách, vkusných pohárů a sklenic. Opodál ležel masivní zapalovač, krabička s tlustými a dlouhými doutníky a několik krabiček cigaret.

Zevnějšek „tvůrce Chrámů“ měl také patřičný kolorit. Vysoký, velice hubený, s velkou hřívou medově zrzavých vlasů, s tenkými brýlemi intelektuála, v poněkud staromódním obleku. Obličej trochu nepravidelný, se stopami jakési směsice národností, ale sympatický a otevřený. A překvapivě chytré, přátelské, přímo laskavé oči.

„Nikdy by mě nenapadlo, že jsou v Chrámu takové místnosti… a dozorci,“ pokusil jsem se ironií skrýt rozpaky.

Muž rozpřáhl provinile ruce:

„Sergeji, v Chrámu bohužel takové místo není. Nepředpokládala se jeho potřeba. Hádal jsem se s projektanty a staviteli, ale oni se domnívali, že použití iluze je mnohem jednodušší.“

Mírně jsem se zavrtěl v křesle, vnímal jeho měkkou pružnost, natáhl se k míse a vzal narůžovělou, šťavnatou broskev. Kvalitní iluze…

„Vůně, barva, chuť, všechno je plně realistické,“ usmál se muž. „A to nemluvím o hmatu. Můžete se napít a pociťovat opilost. Můžete vykouřit cigaretu bez ohrožení svého zdraví. Můžete se mnou hovořit, jak dlouho budete chtít, čas kolem nás neexistuje. Vaši přátelé zmizení svého vůdce vůbec nezaznamenají.“

„Proč jste sem nepozval Danka?“ zajímal jsem se a prohlížel si etikety lahví. „Je také pozemšťan. Rozsévač.“

„Pro Chrámy je každý obyvatel Země vládcem. Ale pro mě je Daniil především dítě. A my povedeme vážný rozhovor, Sergeji. Dospělý… Ostatně o chlapci si promluvíme zvlášť.“

Mlčky jsem souhlasil. Vybral jsem si štíhlou láhev bílého muškátu Rudý kámen a otevřel ji, zátka vyklouzla okamžitě. Iluzivní zátka v neexistující láhvi s neskutečným vínem.

„Vidím, že jste znalec…“ Muž ke mně pozvedl svůj pohár. „Bez ohledu na svou fantomovou podstatu mám tento druh rád.“

Zamrkal jsem a málem víno rozlil. Zeptal jsem se záměrně klidným hlasem:

„Vy také neexistujete?“

„Samozřejmě! Jsem fantom, přízrak, holografické zobrazení.“ Můj společník upil vína a blaženě se usmál. „A současně přesná kopie, odlitek reálně existujícího člověka. Rozsévače, chcete-li.“

Přízrak ochutnávající neexistující víno… Zábavné.

„Chrám vás nazval tvůrcem. Je to správné?“

„Ale kdepak!“ Muž zavrtěl hlavou na protest proti nezasloužené slávě tak energicky, až víno z jeho poháru

vyšplíchlo. „Jsem jen tvůrcem teorie… obecné metodologie přístupu k chrámové soustavě formování civilizací. Se stavbou těchto budov a jejich technickou podobou nemám nic společného!“

„Ideolog je víc než realizátor,“ odporoval jsem. „Zákonodárce je důležitější než kat.“

„Proč taková přirovnání?“ V hlasu mu zaznělo pobouření.

Upil jsem vína a pohlédl na záři v krbu sklem poháru. Olejnaté stopy na křišťálu potvrdily chuťové pocity, víno bylo silné a nevýslovně dobré. K čertu, poprvé v životě piji výtečné víno. Přitom neexistující!

„Promiňte,“ řekl jsem tiše. „Souhlasím, že přirovnání nebylo vhodné. Připomínáte víc hudebníka než zákonodárce nebo… Budu vám tedy říkat Maestro.“

„Jak je libo.“ Fantom se zjevně urazil.

„Zdejší zařízení totiž připomíná lacinou bojovou loď,“ vysvětlil jsem. „Mírumilovné besedy s hojným pohoštěním obvykle předcházejí výslechu třetího stupně.“

„Vyloučeno,“ vzplanul Maestro. „Mučení a vraždy… tím spíše pozemšťanů, zde nejsou možné!“

„Tím spíše pozemšťanů.“ Zábavné. Výmluva nebo opatrné zahájení předávání informací? Sáhl jsem pro balíček cigaret, vybral jsem nejznámější. Žitan je nejsilnější ze všech druhů tabáku, které znám.

„Jste člověk krajností, Sergeji,“ řekl zamyšleně Maestro. „Nejlepší víno a nejsilnější tabák. Když milovat – tak princeznu, když nenávidět – tak celou civilizaci.“

„Povaha, Maestro. Mizerný charakter… Povězte, co bylo dříve?“

„Slepice nebo vejce?“

„Vy, nebo já.“

Maestro vzdychl a také si vzal cigaretu. Cvakl zapalovačem, natáhl jej ke mně, potom si zapálil sám.

„Vy, Sergeji. Vy. Klidně bych mohl být vaším potomkem. Průzkumy archivů, ztížené vaší bezvýznamností v dějinách

Země, ukázaly, že za krátkou dobu před zmizením jste měl dost dětí.“

Nervózně jsem vdechl kouř snad z půlky cigarety. Hlava se mi zatočila víc než po číši vynikajícího vína.

„To jsem nevěděl, Maestro.“

„Tři případy jsou dokumentované genovým zkouškami, ostatní jsou sporné… chcete znát jména?“

„Ne. Opravdu to není třeba. Je to horší než třetí stupeň.“

„Jak si přejete… Takže zahájíme věcný rozhovor?“

Mlčky jsem kývl a típl cigaretu o plátek ananasu. Maestro se zamračil.

„Vždyť je to jen dekorace… iluze…“ vysvětlil jsem dobromyslně. „Začněte.“

„Pro začátek prehistorie… pro vás vlastně pohistorie. Koncem jednadvacátého století lidstvo zahájilo expanzi ke hvězdám. Využívalo právě objevený princip hyperprostorových přechodů, což je to, co vaši přátelé nazývají ‚přímý let‘, ‚hyperskok podle tří majáků‘ a tunelový hyperpřechod. Z ekonomických důvodů pozemšťané používali dva první způsoby – tunelový hyperpřechod je drahý i pro nás. V roce 2132 od narození Krista…“

Bezděčně jsem se usmál slavnostnímu tónu, se kterým pronesl datum. Maestro si to vyložil po svém:

„Jste křesťan? Podle muslimského kalendáře byl…“

„Ateista.“

„V roce 2132,“ opakoval suše Maestro, „Země narazila na určité problémy. Neexistovalo jiné východisko ze situace než změna metodiky kolonizace. Místo expanze do prostoru použila Země kolonizaci v čase. Ve vzdálené minulosti, v epoše, kdy na Zemi existovaly jen primitivní organizmy, byla vytvořena základna Projektu X. Vyráběla jediný produkt, hyperprostorové majáky, vybavené zařízením pro šíření životaschopných spor. Automatické lodě je roznášely do celé Galaxie, i za její hranice. Každá loď přivezla na místo sedm majáků a potom se sama zničila. Majáky, které kolem

sebe vytvořily život s převládající humanoidní civilizací, se staly jejím božstvem, Chrámy. Tak to bylo vymyšleno.“

„Takže jsem v minulosti Země?“ zeptal jsem se tiše. „Na Zemi jsou nyní druhohory nebo křížové výpravy?“

„Ale Sergeji. Na Zemi je konec dvacátého století. Rozvinutí satelitních civilizací zabralo hodně času. Jste ve své současnosti a já, vlastně můj informační modul ve své minulosti. Cestování v čase je zajímavé, ale ve vašem případě není třeba.“

„A temporální granáty?“

„Maličkost. Nepříliš výkonné zařízení pro ryze experimentální účely. Nepřenáší fyzikální objekty, ale informační složku osobnosti.“

„S kým jste v minulosti bojovali?“ Najednou se ve mně probudil poloabstraktní zájem, zřejmě přivolaný vzpomínkou na temporální granát. Přezíravá charakteristika této „absolutní zbraně“ byla zřejmě určena k morálnímu nátlaku na mně.

„S nikým!“ rozesmál se Maestro. „Sergeji, zničené lodě a spálené planety, vyhaslé hvězdy… To všechno jsou kulisy, inscenace! Spolu s duchovním vlivem Chrámů formovaly legendy o Rozsévačích potřebný typ civilizací…“

„Potřebný pro co?“ zeptal jsem se ostře. Maestro se odmlčel. Sáhl jsem pro žitanu a zapálil si ještě jednu cigaretu. „Prominete mi maličkou slabost, Maestro? Na vámi vytvořených planetách tabák nemají. A fet nebo jiné stimulátory mě neoslovují.“

„Zato neškodí organizmu,“ namítl Maestro. „Voják musí dbát o své zdraví…“

Zmlkl, zřejmě si uvědomil, že se prořekl. Nebo mi předhodil další dávku informací?

„Proč Země přešla ke kolonizaci minulosti?“ Zachytil jsem Maestrův pohled. Mírný, chytrý, lživý pohled. „Jaký mají cíl tisíce obydlených planet? Proč je Země v situaci vyhnance? Proč mají Chrámy na sobě zobrazení Země?“

„Odpovím na všechny otázky kromě první," promluvil rychle Maestro. „Není důležitá… pro vás."

„No, no." Uvelebil jsem se v křesle pohodlněji. Vychutnával jsem iluzivní víno a cigarety, neexistující pohodlí. I opravdového, chytrého a silného soupeře.

„Na Zemi nesmějí přilétat mimozemské lodě, protože v našich dějinách se nic takového nedělo. Je tomu tak, Sergej?"

„Jeden pirát tam byl…"

„Jistě. Koupil plutonium a zaplatil neobyčejně velkými syntetickými diamanty. A potichu zmizel. K žádnému anachronizmu nedošlo."

„Souhlasí." Sáhl jsem pro láhev s muškátem a zjistil, že je opět plná. Čarovné víno pozemských pohádek.

„Galaktické civilizace však musí vědět o Zemi, připomínat si ji jako zvláštní legendu, vymýšlet všemožné hypotézy. To vše jen proto, aby jednou, za mnoho let, kdy se všechny Chrámy na všech planetách roztočí a odstraní svou videoblokádu, triliony ohromených lidí spatřily v symbolech svého náboženství obraz vyhnané planety…"

„Chápu. Splynou se Zemí a jejími nečetnými ‚opravdovými' koloniemi v jedinou civilizaci. A Země bude vládnout obrovskému impériu."

„Právem zakladatelské planety! Život je ve vesmíru vzácný, My jsme Galaxii darovali miliony forem života."

„Právem planety, která uložila na všech obydlených planetách časované miny. Chrámy vyvinuly civilizace, ale nyní jejich růst zpomalují. A to jen proto, aby v okamžiku ‚splynutí' byla Země silnější. Žádná planeta nedokáže prorazit ochranu Chrámu. A jejich obyvatelé tuší, že Chrám je schopen planetu kdykoliv zničit. Proměnit ji v plazmu… nebo zapnout mechanizmus kvarkového rozpadu."

Maestro na mě zamyšleně pohlížel. Jeho pohled byl nadále přívětivý a výraz klidný… Chytrý, vše odpouštějící přízrak.

„Není vaší věcí řešit budoucnost pozemské civilizace, příteli. Ani mou. Ale myslím si, že jste patriotem rodné planety.“

„Byl jsem patriotem mnoha… planet,“ odpověděl jsem ironicky. „Znáte dějiny mé země?“

„Znám, Sergeji. Ale o globálních věcech zřejmě nebudeme mluvit. Pohovořme si o vašem osudu.“

Jeho tón mě přiměl zbystřit pozornost. Nemám rád, když se mluví o mém osudu. „Nositelů osudu“, milovníků starostlivých rozhovorů bylo za mého mládí hodně.

„Pohovořme.“

„Myslíte si, Sergeji, že máte kliku náhodou?“

3. Právo člověka

„Případy, kdy se pozemšťané z minulosti, mé minulosti, dostali na planety Chrámů, nebyly ojedinělé,“ začal nudným učitelským tónem Maestro. „Někdy se vrátili zpátky, pokud jejich únosci poskytli energii na zpáteční hypertunel. Častěji dožili na té či oné planetě. Obvykle v úloze šašků, podivínů, negramotných bezdomovců. Výjimečně získali společensky významné postavení. Chrámy je sledují, zaznamenávají jejich činnost, ale nezasahují. Pokud se člověk ze Země dostal do vesmírné civilizace, je to faktem pozemských dějin. Mnohá záhadná zmizení, zneklidňující kriminalisty i ufology, souvisí právě s tím…“

„Svůj podíl na zmizeních mají i Pelijci,“ zavrčel jsem.

„Bohužel, Sergeji… Ale i tito upíři jsou našimi potomky, našimi dětmi. Galaktické impérium potřebuje i je. Ale nemluvme o vašich nepřátelích, ale o vás.“

„Jsem jedno ucho, Maestro.“

„Projevil jste se jako zvláštní případ, Sergeji. Váš příchod na Tar jako rituálního ženicha princezny byl naprosto náhodný. Avšak zájem stability vyžadoval zachování císařské

moci na Taru a zničení Šorreje Menchema. Proto vám byla poskytnuta pomoc. Ze začátku vysazením poblíž Hernadova úkrytu a spojením s ním. Potom drobnými zásahy do psychiky seržanta císařské armády. Například ‚poznal' zásnubní prsten na vaší ruce. Fenomenální paměť, viďte? Nepoložil jste si otázku, jak ve vás poznal lorda?"

„Měl jsem jiné starosti…"

„S tím jsme počítali. Sám Hernado byl přesvědčen, že šlo o ‚vnuknutí'. Následovaly drobné poznámky, které vás inspirovaly a donutily vymyslet nový druh ostroplochých zbraní. A Hernado ji vyrobil rychlostí v polních podmínkách nemožnou."

„Vymýšlel jsem také pod vaším vlivem?"

Maestro zavrtěl hlavou:

„Psychika i život každého pozemšťana jsou nedotknutelné. Pro Chrámy je to zákon. Jinou věcí je, že v zájmu ochrany Země a jejích plánů mohou Chrámy ovlivňovat okolí pozemšťanů. Ale i v těchto případech se Chrámy podřizují přímým příkazům, tím spíše zdůvodněným. Toho jste využil při proniknutí do schedmonského Chrámu."

„Maestro, dvě otázky… Když jsem pronikal do císařského paláce, přišel mi Hernado na pomoc zásahem Chrámu?"

„Ne. To bylo jeho samostatné rozhodnutí. Ovšem v opačném případě by vás Hernado jistil i proti své vůli. Chrám Taru byl připraven zasáhnout."

„A mé vítězství nad Menchemem? Na něho působil? Zpomalil reakce nebo přiměl k chybnému výpadu?"

„Zpomalil úder v souboji na základně vojenských vzdušných sil. Jinak by lord nedokázal aktivovat granát. Ale v Chrámu bylo vítězství čestné, porazil jste ho sám… i když hrdinský čin, jinak se to nazvat nedá, nebyl nutný. Stačilo vám jen poručit, Sergeji. Chrám není povinen chránit život jednotlivých pozemšťanů. Ale příkazu uposlechnout musí. Menchem by byl okamžitě zničen."

Vzpomněl jsem si na Chrám Taru. Šorreje, umírajícího na tmavé podlaze soubojového sálu, při rudé záři plazmové lampy. A na jeho šepot: „Odhalil jsem tvé tajemství, ale příliš pozdě. Neměl jsem s tebou bojovat… tady.“

„Pochopil spojení mezi Zemí a Chrámy, Maestro. Ale až těsně před smrtí.“

Maestro spokojeně přikývl:

„Kvůli tomu ho bylo třeba zlikvidovat. Nadlidé jsou něčím mimo hranice účelnosti.“

Nezačal jsem se hádat. Opravdu máme různé pojetí účelnosti, ovšem soucit s nadčlověkem Šorrejem jsem nepociťoval. Ale má úcta k němu vzrostla. Jednal proti pozemšťanům-Rozsévačům. I když o tom nevěděl.

„Vaše další jednání, Sergeji, nebylo moc rozumné. Mohl jste získat lásku princezny… ale zůstal jste v paměti mnoha civilizací jako vetřelec z prokleté planety, prokazující svou nadřazenost nad obyčejnými lidmi. V budoucnosti by to přispělo ke snadnému přijetí pravdy na všech planetách. Avšak vy jste se rozhodl hledat Zemi. Cestu k ní v reálném prostoru. Motivy byly zřejmé. Ale Zemi najít nemůžete.“

„Proč?“ zeptal jsem se vztekle.

„Minulost se už dovršila, Sergeji. Nenašel jste cestu, kdežto sekta…“ Maestro se výsměšně ušklíbl. „Sekta nedokáže Zemi zničit. Jinak by nevznikla civilizace budoucnosti, obrovská civilizace, která pokořila čas, vytvořila Chrámy a tisíce spojeneckých planet…“

Maestro trousil útržky informací jako lakomec milostivě rozhazující měďáky před kostelem. Mně ovšem stačily i ty útržky.

„Maestro, jste si jistý svými znalostmi o povaze času?“

Udiveně zvedl obočí.

„Co když sekta Potomků nezničila Zemi jen proto, že ji zahubí má loď, má posádka? A co když má návštěva Země na moderní lodi proběhne nepozorovaně, ale dá impulz rozvoji vědy?“

Maestro zavrtěl ukřivděně hlavou.

„Sergeji, vylepšujete fakta… Všechno bude jako dříve, Sektáři nikdy Zemi nenajdou. A hypertunelem se na Zemi nedostane žádná zbraň účinnější než laserová pistole. Jejich kvarková bomba po průchodu hypertunelem nebude nebezpečnější než kapsle. Přijali jsme bezpečnostní opatření.“

„Ale oni hledají cestu podle tří opěrných majáků!“ vykřikl jsem rozčileně. „Zastavte je!“

„Sergeji, nevím, co se Sektářům stane. Ale Zemi nenajdou, věřte mi. Je možné, že je zatkne klenijská hlídka, úspěšnější než předchozí. Nebo vybuchnou motory. Sektáři jsou odsouzení. Nyní se věnujeme vašemu osudu.“

„Máte zmocnění jej řešit?“ zeptal jsem se ironicky.

„Chraň Bože… my i vy jsme pozemšťané. Oba máme právo ovládat Chrámy. Ale doufám, že je nebudeme zneužívat. Ostatně znám mnohem lépe základní zákony logiky činnosti Chrámů. A mohu obrátit situaci proti vám. Ale to bych velice nerad.“

Bál se. Bál se mě, z jeho hlediska zaostalého nedouka. Tak by se bál stratég z Pentagonu při zjištění, že červené tlačítko ruských jaderných sil se ocitlo v ruce nevolnického statkáře devatenáctého století, omylem přeneseného do století dvacátého…

„Co navrhujete, Maestro?“

„Vraťte se na Tar, k princezně. U vás bude všechno normální, Sergeji. Ubezpečuji vás. A Daniil se musí neprodleně vrátit na Zemi. V jistých aspektech je totiž v dějinách Země pozoruhodná osobnost. Takže nemá zmizet. Vrátíme ho na Zemi co možná nejblíže k okamžiku únosu, takže se nikdo o jeho dobrodružstvích nedozví. Ale je třeba si pospíšit, kluk roste. Za pár měsíců by bylo třeba korigovat jeho vzhled. Před návratem omladit. A to není žádoucí.“

„V čem je problém?“ rozzlobil jsem se. „Přehlédli jste únos kluka, spoléhali jste na svůj princip ‚neměnnosti času‘! Nevšímali jste si mizení dalších lidí! A teď se bojíte vrátit

kluka domů? Vraťte ho! A já se vrátím na Tar… hned potom, jak najdu Raider!“

Připomenutí Raidera Maestro úmyslně přeslechl. Jen se zamračil, nalil si víno a dlaněmi zahřál pohár… Času měl opravdu dost. Nekonečně.

„Pochopte, Sergeji… hoch je pozemšťan. Rozsévač, pokud použijeme terminologii místních obyvatel a Chrámů. Kdyby ho někdo zadržoval násilím… dal bych bez rozmýšlení příkaz k jeho navrácení. Ale nyní on sám chce zůstat v Galaxii. S vámi a s vaší různorodou posádkou. Vzniká konflikt, chápete, Sergeji? Ne pro nás dva, my jsme dospělí a seriózní lidé a chápeme, že výrostek nemůže dělat samostatná rozhodnutí. Ale Chrámy pojem dítěte neznají. Znají jen pozemšťany a mimozemšťany. Pokud budu řešit konflikt násilím, potlačím chlapcovu vůli a přesvědčím Chrámy o nezbytnosti jeho návratu na Zemi, bude to mít nežádoucí dopad na logická schémata Chrámů. K čemu by nám byla nestabilita v činnosti nejsložitějších kybernetických systémů Galaxie? Mohly by usoudit, že mají také právo diktovat svou vůli lidem… pozemšťanům.“

„Co může udělat?“

„Ideální by bylo, kdybyste ho přemluvil. Pokud se sám rozhodne k návratu na Zemi, Chrámy přijmou toto rozhodnutí klidně.“

„A když ho nepřemluvím?“

„Potom můžeme dát příkaz k jeho návratu na Zemi my dva. Chrámy to akceptují. Princip kolektivního rozhodování…“

„Jasné.“

Odmlčeli jsme se. Maestro skoro bojácně řekl:

„Vy se také kloníte k jeho návratu.“

„Samozřejmě.“

„Teď, když jste odhalil tajemství Chrámů, můžete hodně využívat jejich pomoci. Ale nedělejte jim reklamu. Žijte, kochejte se tisíci nejrůznějších světů, tvořte slávu Taru. Vytvořte galaktickou říši… K čertu, to je nápad! Sergeji,

můžete sjednotit všechny obydlené světy, ještě víc upevnit jejich jednotu! A až se objeví Země, superplaneta, vládkyně a zakladatelka, přijmou ji docela klidně! Sergeji, čeká vás velkolepá budoucnost! Ještě se setkáme, mnohokrát se setkáme v takových pracovnách při přátelských rozhovorech. Postupně se dozvíte o všech cílech kolonizací v minulosti. Pochopíte, proč vaši potomci šli právě touto cestou. Sergeji, jste našinec – krví, duchem, silou! Historie je zábavná hra, nevybrala si nejjednodušší cestu pro zrod vůdce budoucích bojovníků…“

„Bojovníků s čím?“ zeptal jsem se ostře.

Maestro ztuhl.

„Co zastavilo hvězdnou expanzi pozemšťanů? Kdo to byl? Odpovězte!“

Maestrův výraz zpřísněl. Tiše, přesto výhrůžně pronesl:

„Začátečníkům odpovědi nenáleží. Jen příkazy. Jasné?“

„Ne!“

Nevím, co mě přimělo vzdorovat Maestrovým slovům. Proti svému vlastnímu lidu – Rozsévačům, pozemšťanům – budoucím i minulým. Vždyť všechny jejich návrhy byly logické, spravedlivé a dobré…

Možná to, že mou Zemi, mou existenci ohrožují nyní Sektáři?

„Maestro, pro mě je nyní nejdůležitější zastavit Bílý Raider. Potom se kluk vrátí domů a já… budu přemýšlet o své budoucnosti.“

„Co máte pořád s tím Raiderem!“ pohodil Maestro hlavou a řekl: „Údaj o poloze bojové lodě zvláštní třídy, známé jako Bílý Raider, který patří sektě Potomků Rozsévačů!“

„V tomto okamžiku Raider vystupuje z hyperskoku v oblasti planety Pluto,“ odpověděl klidně mechanický hlas. „Upřesnit koordináty?“

Pohlédli jsme na sebe.

„To jste nastražil,“ řekl odsuzujícím tónem Maestro. „Vaše plány na vyřízení osobních účtů získaly opodstatnění. Spokojen?“

„Idiote! Já koordináty Země přece neznám!“

Vyskočil jsem a úderem ruky smetl na podlahu desítky lahviček a váziček, křišťálových tretek a přezrálého ovoce. Louže rozlitých vín se okamžitě vsákly do koberce, ve vzduchu zůstala jen slabá nasládlá vůně.

„Jste také pozemšťan, Maestro! Vysmívám se vám, chovám se jako chuligán! Ale jste přece pozemšťan! Naše planeta je v nebezpečí… Teorie času není dopracovaná a vy se to prostě bojíte přiznat! Sektáři mohou zničit náš svět!“

Váhal jen chviličku. Přesněji řečeno předstíral váhání – přízraky se totiž rozhodují rychle.

„Nebudeme zasahovat. Sektáři bombu na Zemi neshodí. Nevzrušujte se…“

Měl jsem ho chápat. Kdyby stroj času postavili ve dvacátém století a nějaký chudák, účastník války proti Hitlerovi, začal líčit hrůzy pádu Moskvy a předvídat nastupující zotročení světa, řekli by mu totéž: „Nevzrušujte se. Svět nikdo nedobude.“

Nebudou se vměšovat ani do minulosti své vlastní planety – moji potomci i nepřátelé, kteří spustili obrovskou válečnou mašinérii, ale nechtějí vysvětlit důvod…

„Takže je mé slovo proti vašemu,“ řekl jsem tiše. „Slyšíte, Maestro? Jste fantom, ale Chrám vás bere jako reálného člověka, Rozsévače. Je to tak?“

„Je.“ Hlas zaznával ze všech stran. Stěny, podlaha, strop, stolek se zbytky nápojů rezonovaly jako obrovské membrány. Odpovídal nám Chrám.

„Jsem pozemšťan z dvacátého století,“ představil jsem se, přestože jsem chápal zbytečnost svých slov. „Vy, Chrámy, jste se mě pokoušely zabít. Ztěžovaly jste mi cestu drobnými nepříjemnostmi…“

„Chrám nemůže zabít Rozsévače přímo,“ odpověděl důstojně bezpohlavní hlas.

„A nepřímo? Strčit pozemšťana do lodičky připravené k výbuchu je v rámci zákonů?“

„Takový by byl reálný průběh událostí, kdybychom nezasáhly do psychiky Klenijce.“

„Dobře, nechme minulosti. Nyní, když jsem v Chrámu, když rozumím vám i vašim cílům… jsem stejnou autoritou jako Maestro?“

„Ano.“ Hlas odpověděl po nepatrné pauze. „V definici pozemšťana není údaj o době zrození.“

„To je má chyba,“ řekl Maestro zachmuřeně. „To se ale dalo těžko předpokládat… K čertu!“

„Žádám o přidělení lodě, schopné okamžitého hyperpřechodu k Zemi.“

„Zakázaný kurz,“ reagoval Chrám. Maestro se usmál.

„Země je v nebezpečí. Víc než cokoli jiného!“ vykřikl jsem.

„Postulát číslo jedna,“ potvrdil Chrám. „Loď se začíná připravovat.“

„Zrušení příkazu,“ namítl Maestro. „Žádné nebezpečí není.“

„Logický rozpor,“ ozval se s nepatrnou ironií Chrám. „Tvé slovo, Stasi, stojí proti slovu Sergeje. Zdůvodněte svá tvrzení.“

„Loď Sektářů hodlá svrhnout na Zemi kvarkovou bombu. Zabránit kvarkovému rozpadu nelze.“

„Argument přijat, odpovídá prvnímu zákonu. Loď je připravena.“

„Sektáři v žádném případě neproniknou k Zemi,“ prohlásil umíněně Maestro. „Prověř bloky historické paměti, jestli tam jsou doklady o příletu sektářské lodě koncem 20. století.“

„Argument přijat. Zadržení Sektářů je nebezpečné a neúčelné. Loď se zakonzervuje.“

„Sergeje z planety Země izolovat v časovém modulu.“ Maestro zjevně hodlal prohloubit svůj úspěch. „Jeho společníky vysadit na povrch planety.“

„Všechny nemohu.“ Teď už ironie zazněla zřetelně. „Působení na pozemšťana Daniila není dovoleno. Není nutná ani izolace prince Sergeje. Neprojevuje agresivitu.“

„Chráme!“ Zaťal jsem zuby a napjatě se připravil k poslední potyčce. „Do jaké míry je rozpracována teorie času? Je možné, aby realita zmizela a byla nahrazena jinou, bez planety Země a s Chrámy neznámého původu?“

„Některé teorie to připouštějí,“ přiznal Chrám.

„Jsi povinen chránit Zemi,“ řekl jsem tiše. „I kdyby byla pravděpodobnost její zkázy rovna jedné miliardtině, jsi povinen stát na mé straně.“

„Ano,“ odpověděl nepříliš přesvědčeně Chrám.

„Země dvacátého století se nesmí dozvědět o galaktické civilizaci!“ řekl Maestro jménem Stas zuřivě. „Nepodrobuj se mu! Přepočítej reálnou správnost teorií, připouštějících záhubu Země.“

„Čtyři a půl procenta.“

„To je hodně,“ řekl jsem umíněně.

„Souhlasím.“ Chrám zřejmě přešel na mou stranu. „Stasi, přiznáváte správnost člověku z minulosti?“

„Ne,“ odvětil tvrdě Maestro. „Nebezpečí, že pozemšťané spatří kosmickou loď na obloze své planety, je příliš velké. Obě varianty jsou nezákonné.“

Určitě něco vymyslel. Proč mě osud přivedl opět do Chrámu k rozhodujícímu střetnutí? Jenže nyní to nebude boj s meči.

„Smím přizvat k našemu sporu emoční matrice jiných Chrámů?“ zajímal se najednou Stas.

„Ne,“ rozhodl Chrám. „Člověk ze Země jménem Sergej jedná v rámci své logiky, ve jménu stejného cíle jako ty. Přivolání intelektuálních matric znamená potlačení Sergejovy osobnosti kolektivním myšlením, a to v době, kdy jeho nesprávnost není dokázána.“

Chvíle ticha. Potom hlas Chrámu dodal:

„Navrhuje se mentální souboj. Poražený bude umístěn do temporálního modulu a vyčká tam rozhodnutí vítěze. Souhlasíte s těmito podmínkami?“

Přikývl jsem. Námitky neměly smysl – pokud navrhnu boj ostroplochými meči, fantom najde spoustu protiargumentů. A je možné, že skvěle ovládá všechny druhy zbraní…

„Jsem připraven k mentálnímu souboji,“ řekl suše Maestro Stas. Upravil si šaty a odložil na stůl brýle. Připravoval se, jako by nás čekala pořádná rvačka… Bezděčně jsem přejel rukou po zbraních: blaster, ostroplochý meč, pistole.

Znovu nás obklopila vlahá, chladná mlha. Unášela nás na místo, které Chrám vybral pro mentální souboj.

4. Rozum a city

Husté bláto mi sahalo po kotníky. Bylo dost teplo, foukal mírný větřík, který nechladil. Na obloze jako malý uhlík uhasínalo slunce.

Na obzoru se černal pruh vzdáleného lesa.

To je mentální souboj? Vyslat nás s Maestrem na pusté místo a pozorovat, kdo první zdolá protivníka? A co je to vůbec za planetu? Hyperpřechod jsem nezaznamenal. Ve světě, kde ani tvůrce Chrámu nemá fyzické tělo, musí i místo pro souboje být neobvyklé… Iluzorní.

Pohlédl jsem na svou kombinézu. Vzali mi všechno – ostroplochý meč, blaster i pistoli na ostroploché střely. Dokonce i maličký paralyzátor jednorázového použití v podobě tenké kovové hůlky, který trvale nosím ve vnitřní kapse. Zmizela i tak nezbytná věc, jako je vibronůž. Baterie kombinézy byly úplně vybité. Ochranný režim nefungoval, s tím bych se ještě smířil. Ale nefunkční lékárnička, to už je moc.

Přerušil jsem zbytečné hledání neexistující výzbroje a rozhlédl se. Nic zvláštního. Holá, rovná step, jako někde v Kazachstánu. Také vzdálený les vypadal docela obyčejně. Jen tmavá tečka ptáka poletujícího nad lesem vnášela do liduprázdné krajiny motiv života.

Tečka se přibližovala. Zpočátku jsem si myslel, že je to velký pták. Ale byl to flyer nebo bojový člun – pták se střídavě leskl modrošedě a stříbřitě.

Potom jsem pochopil, kdo ke mně letí.

Deset až patnáct metrů dlouhý drak. Pod bělavým nechráněným břichem měl složené dva nebo tři páry krátkých tlap. Křídla potažená hrbolatou šedou kůží vypadala příliš malá pro takový kolos. Jak se vlastně udrží ve vzduchu?

Drak sebou trhl, vzepřel se křídly a začal klesat, přitom jimi křečovitě mával.

Tak tohle je podstata mentálního souboje! Boj logiky, rozumu a chladnokrevnosti!

Drakova křídla rychle rostla, ale pomohlo mu to jen zpomalit pád a přejít do plachtění. Škodolibě jsem se usmál a pocítil, jak je mé tělo lehké. Na iluzorní planetě je snížená gravitace.

Drak opět letěl jistě, se silnými rozmachy křídel. Na hlavě pokryté kostěnými destičkami byly vidět dvě velké, složené oči. Pod nimi se otevírala široká tlama plná dlouhých ostrých zubů…

Hvízdnutím jsem přivolal svého koně a vyhoupl se do sedla. Na těžkou zbroj, která halila mé tělo, jsem si už zvykl. A meč – tentokrát ne ostroplochý, ale obyčejný, ze slitiny připomínající bronz – mi doslova přirostl k ruce.

Drak se hlasitě rozesmál – lidským hlasem, hlasem Maestra:

„Standardní debut mentálních soubojů, je to tak, Sergeji? Ale bronzový meč je příliš těžký, nedokážeš ho volně držet…“

Meč v ruce najednou ztěžkl.

„Není bronzový,“ vykřikl jsem spěšně. „Je ze slitiny titanu a berylia.“

Meč byl opět lehký. Drak vystrčil tlusté tlapy s drápy a spustil se na zem. Mávl obrovitými křídly, až mě vzniklý uragán málem smetl. Z otevřené tlamy vydechl oheň.

Seskočil jsem z koně a uhnul proudu řvoucího černého plamene. A s potěšením zaznamenal soupeřovu chybu: plamen vznikl uvnitř draka, ne za hradbou ostrých zubů v tlamě, ale v něžně růžové, měkké hloubi jeho těla…

Řev, který vydává drak, popálený vlastní ohnivou směsí, se dá přirovnat jen k hluku startující rakety. Ucpal jsem si uši a litoval, že si nemohu současně ucpat i nos. Zaživa spálený kůň nesnesitelně smrděl…

Pravou nohu jsem si lehce vyvrtnul a pomalu kulhal od stvůry. Ale on to schytal taky: otáčel obrovskou hlavou a vykašlával chuchvalce krvavě černého slizu. Potom stěží slyšitelně zasípal:

„Za těchto podmínek si jsme skoro rovni… Změníme prostředí?“

Patrně jsem souhlasil zbytečně. Stvůra už umírala – má domněnka, že se drak sežehl uvnitř, byla naprosto logická. Maestro na to nepomyslel… Ale kývnutím jsem souhlasil se změnou scény souboje.

*

Tentokrát vypadalo místo úplně jinak. Rovina porostlá nízkým křovím, sahajícím po pás. A dvě souběžné betonové cestičky. Na tmavomodré obloze nebyl ani obláček, ohromné bílé slunce nás zalévalo nesnesitelným žárem.

Stál jsem na začátku jedné cestičky a Maestro druhé. Mezi námi byly tři metry pichlavých keřů.

„Mohl jsem navrhnout souboj s kosmickými křižníky, podmořský lov nebo trojrozměrnou variantu sázek,“ vysvětlil blahosklonně Maestro. „Jednal jsi však šlechetně, proto jsem

vybral souboj, ve kterém máš šanci. Běh. Vzdálenost deset kilometrů. Ten z nás, který doběhne do cíle první, bude vítězem mentálního boje.“

„Jakýpak mentální boj!“ rozzlobil jsem se. „To je prověrka svalů a trénovanosti! Navíc závod v běhu s fantomem znamená jistou porážku.“

„Neboj se,“ rozpřáhl Maestro teatrálně rukama. „Nyní mám stejné fyzické schopnosti jako v opravdovém těle. A mentální schopnosti… budou potřeba. Běžíme?“

Přikývl jsem. Jinak to nešlo. Debilní běh v iluzorním, neexistujícím světě měl nyní rozhodnout můj osud i osud celé Země.

Suše třeskl výstřel. Docela obyčejný výstřel startovní pistole. Maestro vyrazil vpřed. Nevzhledný ve svých černých šatech a lakýrkách, ale na startu obdivuhodně rychlý.

Vyběhl jsem rovněž a v běhu upravoval svou podobu. Nejdříve nohy – lehké, pružné tretry. Pryč s těžkými botami bojové kombinézy! Ať mám na sobě tmavočervený dres adidas… Stop, to bych se přehřál. Dres zbělel.

Běželi jsme vedle sebe a já netušil, jestli jsou naše síly opravdu vyrovnané nebo se mi Maestro vysmívá.

„Sergeji, přerušíme souboj! Narušuje logickou strukturu Chrámů. Mohli by dospět k závěru, že jejich tvůrci nejsou etalony.“ Maestro tu větu vychrlil, aniž se zadýchal. „Nemusíme se jim podřizovat!“

Mlčel jsem. Hlídal jsem si dech, nebyl jsem totiž iluzorním fantomem, schopným řečnit při maratonu.

Maestro se zadýchal a začal se opožďovat. Opět jsem ho přistihl při logické chybě. Musí jednat v rámci reálných lidských sil, jinak následoval trest. Mentální souboj. Svět kolem nás se podobá mlze. A naše vědomí ho může měnit…

Cestička pod mýma nohama se stala drsnější, právě natolik, aby zajistila nejlepší soulad s podrážkami treter… Vítr foukal do zad a postupně sílil. Olověné mraky mě kryly před sálajícím vedrem.

Maestro mě dohnal a rozesmál se. V olověných mracích se klikatily bílé výboje blesků, na cestu dopadly proudy lijáku. Zábavné bylo to, že jeho cestička zůstala naprosto suchá… No dobře. Uši mi zalehly zaburácením hromu. Do pěšiny, po které běžel Maestro, udeřil oslepující blesk. Maestro skočil do křoví, aby se vyhnul pádu do sklovitě zeleného kráteru, ze kterého se kouřilo, vykřikl bolestí – křoví bylo pichlavé. Za okamžik se blesky vrhly na mou cestičku. Bohužel pozdě. Podél ní vyrostly dlouhé řady čtyřicetimetrových borovic. Blesky bušily do jejich vrcholků, které se vzňaly a plápolaly podél cesty smolnatým žlutým plamenem dřevěných svící.

Maestro mě opět dohnal. Chraptivě a přerývaně vykřikl:

„Přerušíme hrátky s počasím? Budeme hrát čestně, Sergeji? Vrátíme všechno do normálu?“

Mlčky jsem kývl a přenechal na Maestrovi, aby se s fantomovým světem vypořádal sám. Mraky se rozplynuly, slunce na nás opět začalo pražit, stromy podél cesty se změnily v chumáče zelené mlhy. Zůstal jen běh. Nekonečné betonové pásy. A my dva, zdolávající neexistující vzdálenost.

V jednom okamžiku mě Maestro trochu předběhl a zašeptal, přesněji řečeno zasípal:

„Také trpím vedrem… a jsem unavený. Čestně.“

V neznámých důvodů jsem uvěřil tomuto vzdálenému potomku mých současníků. Nesouhlasil s mými cíli, nechtěl diskutovat jako rovný s rovným… Ale hrál čestně. Fair play. Proč jste roztočili strašidelný kolotoč smrti, mí vzdálení potomci, tolik milující čestnou hru?

Ztratil jsem představu o čase. Existoval jen drsný beton pod nohama a hlasitý dech vedle běžícího Maestra. Existoval horký vzduch, vtékající jako roztavené olovo do plic a narůstající závrať. A jakási bílá stěna na konci cesty s tmavými siluetami.

Poznal jsem všechny. Hernado – první nástroj Rozsévačů k mému ovlivňování… Ale čert to vzal, vždyť na smrtelně nebezpečný manévr odpoutání pozornosti vyrazil sám! Lans,

kterého jsem dvakrát zachránil při osvobozování princezny… A ani netuší, zač mi vděčí! Jistě, špehoval, informoval princeznu o letu Terry. Ale Tar je jeho vlast a princezna tajná, nedostupná láska. Redrak, pirát a opilec, podvodník a zloděj… Ale vytáhl mě ze šalupy před výbuchem i po zrušení psychokódu!

Jejich pohledy popoháněly. Ale já jsem mezi nimi hledal chlapeckou siluetu. A když jsem našel Dankův obličej, nepatrně jsem se usmál. Doběhnu první. Jsem tím povinován tobě i všem ostatním pozemšťanům. Chlapcům i děvčatům, starcům i mladým dvojicím, duchovním i vrahům, géniům i debilům, darebákům i nezištným mecenášům, nadupaným atletům i neduživým brejláčům. Budu první.

Ovšem olověná tíha, nashromážděná v hlavě, už tála a pomalu stékala do nohou. Upadnu… nebo dojdu poslední metry pěšky. Příliš málo tréninku. Příliš mnoho traumat…

Maestro mě předběhl asi o pět metrů. Jeho strohý úbor dávno zmizel. Krátké šortky a bílý fotbalový dres, na nohách staré obnošené kecky. Kde asi vyhrabal takový sportovní úbor? Fotbalista z padesátých let… Ale pod prostým bílým trikem na hubených „intelektuálských“ zádech se převalují tuhé hrboly a dokonce i na holých nohách se rýsuje nadupané svalstvo. Jestli tak vypadá ve skutečnosti, tak se mí potomci nezrodí jako neduživá superinteligentní stvoření.

Zvyšoval svůj náskok. Vzdálenost narůstala a olověná tíha z nohou odkapávala na cestu. Až dopadne poslední kapka, upadnu. Únava je totiž to poslední, co mě drží na nohou.

Postavy u bílé stěny se rozestoupily. A spatřil jsem Klena – Aler-Ila z planety Klen. Jeho bojovou kombinézu pokrývaly černé skvrny spálenin, na několika místech zely díry průstřelů. Obličej tvořila směs krve a cárů svalů. Jedno oko vyteklo, druhé zalila šedá lepkavá hmota. Takže se ho pokusili dostat živého? Hloupý nápad. Klenijci se nenechávají zajmout.

„Zdravím, kapitáne,“ řekly nehybné rty Aler-Ila. „Zdravím, taktiku,“ pronesl jsem v duchu. „Dovol, abych tě

nazýval Klenem, už jsem si na toto jméno zvykl.“ Nekompletní obličej se usmál. „Samozřejmě, kapitáne.“ „Bojoval jsi dobře, Klene.“ „Ne, kapitáne. Špatně. Nedokázal jsem se probít k arzenálu a aktivovat kvarkovou bombu. Musíte bojovat za Zemi beze mne.“ „Získal jsi odpuštění pro svou rodinu, Klene?“ Iluzorní postava se začala rozplývat. „Nevím, kapitáne. Rozhodne Rada rodin. Doufám. Padl jsem v boji… Zničte Raider, kapitáne. Milujete svou planetu, zachraňte ji. Kvůli tomu musíte doběhnout první. Utíkejte. Toto je svět iluzí, kapitáne, Jsou to elektrické impulzy v logických spojeních počítače. A pokud Chrám dovolil, abychom se viděli, znamená to, že už zná pána. Utíkejte, kapitáne. Nemyslete na únavu, utíkejte…“

Vyrazil jsem vpřed. Už neexistovala betonová cesta a bílá stěna na jejím konci. Existovala jen rychlost a křik, nejspíš Daniilův: „Sergeji!“ Potom tělo zahalila vlhká mlha a netělesný hlas oznámil:

„Mentální souboj skončil, projevil jste větší víru ve své cíle a vytrvalost při překonávání překážek. Získáváte právo řídit taktiku Chrámů v rámci hlavního úkolu.“

S Maestrem jsme se opět ocitli v místě přijímání rozhodnutí. Stůl byl opět skvěle prostřený. Jediný rozdíl – Maestro seděl nepřirozeně rovně, absolutně nehybně, jako kdyby se změnil v kus ledu. A v jistém ohledu tomu tak skutečně bylo.

„Váš oponent je temporálně zakonzervován,“ řekl přívětivě Chrám. „Stanovte dobu konzervace.“

„Dvě sekundy,“ zavrčel jsem.

Maestro se pohnul, upravil si brýle a vzdychl:

„I když je to divné, Sergeji, v našem malém sporu jste zvítězil. Doslova jako kdyby vás těsně před cílem postrčila nějaká síla.“

„Mám hodně přátel, Maestro, kteří si přáli mé vítězství. A vy jste byl sám… se všemi svými znalostmi logiky Chrámů. Bojoval jste za svou vědeckou hypotézu, kdežto já za svou i vaši planetu.“

„Stejně není v nebezpečí," řekl Maestro umíněně.

„Nevěřím! Chráme, kde je nyní Bílý Raider?"

„Vzdaluje se maximální rychlostí od planety Země. V daném okamžiku…"

„Kde přistál?" vykřikl jsem. „Jste hlupák, Maestro Stasi! Raider zanechal na Zemi kvarkovou bombu!"

„Loď, nazývaná Bílý Raider, přistála v režimu optickoelektronické neviditelnosti v předhůří Ťan-Šanu. Koordináty přistání…"

„Loď, Chráme! Okamžitě loď! Musím být na Zemi, v prostoru přistání Raidera, s celou svou posádkou."

„Co udělat…"

„Zakonzervovat až do odvolání!" Maestrovy pootevřené rty ztuhly, doslova zkameněly.

Vlahá objetí silových polí mě protáhla stěnami Chrámu. Ale už se těchto nehmotných dotyků nebojím. Jsou to stroje mé rasy, pozemské automaty.

Boj, do kterého jdu, se vede i pro ně. Pro tisíce Chrámů, které roznesly do celého vesmíru život. Pro Klena i Lanse, Hernada i… princeznu.

Pro Zemi.

5. Láska a smrt

Loď Rozsévačů se podobala galaktickým lodím asi jako se kamenné sekery podobají ostroplochým mečům. Viseli jsme ve třpytivé modré mlze, nekonečně daleko a neskutečně blízko u sebe. Já, Danek, Redrak, Hernado, Lans… Žádná křesla ani pulty.

Jen světélkující mlha, velice podobná iluzorní skutečnosti mentálního souboje.

„Máte pravdu, Rozsévači," pronikala do vědomí laskavá slova. Čí? Lodě? Chrámu? „Jste v cestovním modulu standardní chrámové lodě typu Rychlý posel. Blok

mentálního příjmu a výdaje informace umožňuje pilotáž s maximální efektivitou a minimálními ztrátami užitečného prostoru. Vybavení řídicí kabiny je možné…“

Ani jsem nestačil poděkovat. Stěží jsem chápal smysl slov.

Mlha ztmavla, rozestoupila se a změnila ve stěny bojové kabiny Terry. Na obvyklých místech stála křesla pro posádku. Hernado s Lansem se nervózně rozhlíželi, Redrak křečovitě svíral opěradla. Když mě uviděl, chraptivě se zeptal:

„Co se děje, Serži?“

„Slyšel jsem všechno!“ zajásal Danek. „A pochopil!“

Vzápětí jsme se o tom přesvědčili.

…Bouře vypadala opravdově, lodí to házelo ze strany na stranu. Šedou plenou mraků pronikalo maličké žluté slunce – pozemské slunce. Dřevěnou palubu zalévaly proudy zpěněné vody. Ve snaze udržet rovnováhu jsem uchopil velké vyřezávané kormidelní kolo, před kterým se v měděném pouzdru pohybovala střelka kompasu. Po palubě se kolébal Redrak v barvitém pirátském šatu a… s dřevěnou nohou! Za pasem mu trčela starodávná pistole s půlmetrovou hlavní.

„Danku!“ zařval jsem.

„Tady, kapitáne!“ Chlapec se vynořil za mými zády, oblečen do něčeho neuvěřitelně exotického z kůže, džínoviny a sametu. Za pasem měl nejméně půl tuctu pistolí a nožů. Tak se podle jeho názoru zřejmě oblékali plavčíci na pirátských lodích.

„Přestaň!“ poručil jsem ostře. „Četl jsi Sabatiniho a Verna? Nemáme čas na hraní!“

Iluzorní oceán a loď pobledly a rozplynuly se v modravé mlze. Z Danka sklouzla kostýmová slupka a zůstal viset přede mnou v letové kombinéze. Uraženě prohlásil:

„Je to tak zajímavé! Vstup i výstup informace bez omezení!“

Maestro měl možná na Danka správný názor. Vzdychl jsem a s hrůzou si představil ještě jeden mentální souboj.

„Danku, poletíme tak, jak rozhodnu já. Jasné?“

Mlčky přikývl.

„Řídicí kabina Terry!“ přikázal jsem a ocitl se ve velitelském křesle naší lodě, která se už dávno změnila ve šrot.

Redrak zaraženě potřásl hlavou, obličej měl ještě mokrý a na krku pestrý pirátský šátek. Předklonil se a podezíravě si prohlížel nohu, pak se zeptal:

„Kapitáne, co dalšího je na programu? Pojedeme vesmírem na koních?“

„Všechno je v pořádku,“ řekl jsem co nejpřesvědčivěji. „Je to loď Rozsévačů… a podřizuje se jen mně. Ale musíme si na ni zvyknout. Rychlost je na maximu?“

„Na obrazovkách jsou samé nesmysly,“ ohlásil napůl rozpačitě Hernado. „Všechny indikátory…“

Jeho slova jsem už nevnímal, protože mi v hlavě zazněl hlas, který jsem slyšel jen já… a bohužel Danek.

„Rozsévači, rychlost je na maximu. Skenování informace je z vaší paměti. Cíl letu – Země, místo přistání Bílého Raideru. Upozorňuji, že výskyt lodě v minulosti Země se připouští jen výjimečně.“

„To, co se děje, není výjimečné?“ otázal jsem se mlčky.

„Motivace je přesvědčivá, jinak by nebyla přijata.“

Jistě, lodě Rozsévačů i jejich zbraně mají vlastní rozum…

„Musíme být na Zemi dříve než Bílý Raider.“

„Nemožné.“

Přestal jsem se kontrolovat a promluvil jsem nahlas. A má posádka třeštila oči na svého kapitána, hádajícího se s prázdnotou.

„Proč? Vím, že se můžeš přemísťovat v čase! Poslechni! Zemi hrozí nebezpečí! Musíš chytit Raidera před jeho přistáním na planetě!“

„Rozsévači!“ Buď mi to tak jen připadalo, nebo se v umělém hlasu lodě zachvěla smutná vlídnost Maestra. Cizí, nepřátelská vlídnost. „Existují zákony, které nelze měnit. Existuje hlavní tok času, ten, který vedl ke stavbě Chrámů,

temporálních generátorů, celé současné civilizace. V tomto toku času jsou časové změny nemožné… zakázané… Ale existují i vedlejší linie, ve kterých lord z planety Země vyhrává nebo prohrává souboje, žení se s princeznou… nebo zabíjí její rodiče. V těchto tocích času jsou změny možné… V jistých mezích.“

„Takže Raider přistane na Zemi?“

„Už přistál a odstartoval. Použil režim neviditelnosti a nebyl odhalen. Reakce kvarkového rozpadu není v místě přistání pozorována.“

„To nic neznamená. Sektáři mohli zanechat časovanou bombu… nebo s dálkovým odpálením… Rychleji!“

„Letíme přímým hyperprostorovým tunelem, Rozsévači. Padne na to veškerá energie Chrámů tohoto sektoru. Rychlejší přemístění není možné. Na místě, odkud odstartoval Raider, budeme za sedm minut.“

Zamrazilo mě. Za sedm minut se vrátím na rodnou planetu. Na Zemi.

Vracím se, abych zachránil svůj svět – nebo zemřel i s ním. Maestro může být sebevíc přesvědčen o neškodnosti Sektářů, a to na základě „skutečné“ minulosti. Tak nechci a nesmím uvažovat.

Rozsévači nejsou všemocní kouzelníci z dětských pohádek. Spíš připomínají Velkého Goodwina ze Smaragdového města, obratného kouzelníka, který klame celý svět.

Na očích jsem však neměl ani zelené, ani růžové brýle.

Když budoucnost mění svou minulost, proč by minulost nemohla zapracovat na současnosti?

„Mládeži, za chvíli budeme na Zemi,“ řekl jsem nahlas. „Na planetě Rozsévačů… doufám, že jste to už pochopili. Raider na ní přece jen přistál, a my budeme muset uklízet.“

„Zneškodnit kvarkovou bombu?“ zeptal se tiše Hernado.

Přikývl jsem.

„To není možné… Ledaže nám pomůže tvá loď. Dokáže zastavit kvarkový rozpad?“

„Ne,“ ozvalo se mi lhostejně a klidně v hlavě. „Subatomové procesy rozpadu jsou nevratné. Je možné použít časový skok, ale ten je na Zemi zakázán.“

„Díky,“ zavrčel jsem.

„Prosím, Rozsévači. Do přistání na Zemi zbývají tři minuty. Hyperpřechod bude ukončen výstupem v atmosféře. Předpokládaná vzdálenost k zemi dva metry. Doporučuji gravitační výsadek se zachováním nepřetržitého myšlenkového spojení.“

„Zajistit maximální blízkost k místu, odkud odstartoval Raider.“

„Dobře, Rozsévači. Všichni členové posádky budou oblečeni do antiradiačních ochranných obleků.“

*

Stáli jsme po kolena ve sněhu. Ve špinavém, tajícím sněhu na horském svahu, obráceném k severu…

Divné, docela jsem zapomněl, jak vypadá jaro na Zemi.

Z bledé oblohy, částečně zahalené mraky, slunce hřálo jen poloviční silou. Na opačném, jižním svahu, sníh už roztál úplně, bylo tam jen lepkavé černé bláto a zažloutlé trsy loňské trávy.

Uprostřed, v údolí mezi dvěma pahorky, byla patrná rovná, suchá, doslova jako udusaná skvrna půdy. Světlá hlinitá půda, jak ji znají jen ojedinělí pastýři a ještě vzácnější turisté na předhůří Ťan-Šanu, a právě na této suché skvrnce stála otevřeně, bez jakéhokoli maskování, poloprůhledná dvoumetrová krychle. Propletenec trubek, koulí, válců, vodičů, vše vtisknuté do matného plastu.

Kvarková bomba.

Upřímně řečeno, toto zařízení se těžko dalo nazvat bombou. Opravdové vojenské bomby mají systémy ochrany a navádění, motory a tepelnou ochranu… Jsou to miniaturní vesmírné lodě na jedno použití. Ale to, co zde stálo před

námi, neuvěřitelně cizorodé na špinavém horském svahu, bylo vlastně minou.

Úkol to ovšem nezjednodušilo.

Kvarková bomba vybuchne v okamžiku, kdy ji sestaví v laboratoři. Veškerá její další existence je zpomalení nevyhnutelného procesu kvarkového rozpadu, převedení lavinovitého ničení atomů k pomalému, rytmickému, postupnému ničení deseti gramů měděného prachu, který nejlépe aktivuje výbuch. Pokud se do bomby prostě vystřelí a zničí tím její mechanika, proces subatomového rozpadu začne plnou silou. Jediným způsobem, jak se zbavit kvarkové bomby, je její odhození do hlubokého vakua. Nejméně dva až tři světelné roky od nejbližší hvězdy, planety nebo mlhoviny, kvarkový rozpad je teoreticky schopen přenosu z planety na planetu drobnými meteority, částečkami prachu, molekulami ionizovaného plynu…

Instinktivně jsem se otočil, doslova jako kdybych hledal podporu. Přátelé stáli za mnou. Hernado, Redrak, Lans, Danek… Všichni byli opásáni pružným kovovým páskem, který světélkoval. Je to slíbený antigravitační oblek Rozsévačů?

Nad nimi visela standardní chrámová loď typu Posel, legrační svým napodobováním létajícího talíře. Dva polévkové talíře o průměru dvacet metrů, uložené na sebe. Stroj schopný zdolávat miliony světelných let, ovládat časové pole, bojovat s armádami hvězdoletů…

„Je to její skutečná podoba?“

„Ano. Je funkční. Je třeba změna?“

„Ne. Je to bomba?“

„Ano. Má zapnutý mechanizmus aktivace. Za patnáct minut třicet dvě sekundy pozemského čas začne rozpad.“

„Co můžeš udělat? Míním zničení bomby.“

„Úkol přijat. Splnit ho není možné.“

„Vysvětli.“

„Technici, kteří ji sestrojili, vzali v úvahu všechny možné podoby ingerence. Ochranné systémy při jakémkoli zásahu

zvenčí ihned zahájí aktivaci kvarkového rozpadu. Detektory zjišťují plnou připravenost zařízení k aktivaci.“

„A časový zásah? Zničit bombu v minulosti?“

„Pokud jde o Zemi a hlavní proud dějin, je vměšování zakázáno. Časový generátor je blokován. Promiňte.“

Tato běžná lidská omluva mě vyvedla z míry. S pomocí lodí Rozsévačů jsem už nemohl počítat. A s pomocí… Bílého Raideru?

Tvůrci bomby museli použít pojistku. A nepochybně i nyní mohou zabránit výbuchu.

Pokud je přesvědčíme, že Země je planetou Rozsévačů. Vlastí jejich bohů… Je možné dokázat křesťanovi, že Satan je jen jiná podoba Boha? Čtvrtý člen Trojice. Je možné během deseti minut přesvědčit fanatiky, kteří bez váhání položí život ve jménu své víry?

Ne. Nikdy. Fakta víru nezlomí.

Zvedl jsem ruku, jako bych se ohrazoval od průhledné krychle kvarkové miny. Jako bych se tím gestem snažil vyškrtnout ji z reality… A spatřil jsem na svém prstu prsten. Zlatý prsten s krystalem-hyperpřenašečem. Hypertunel, který je trvale se mnou. Zásnubní prsten princezny. Výtvor mistrů, kteří dychtili trumfnout samotné Rozsévače.

Ale vždyť tento tunel může fungovat libovolným směrem. Hledal jsem pohledem něco tvrdého. Blaster, meč, ochranný pás… sklonil jsem se a zvedl maličký špinavý kámen. Odštěpek staré žuly, která se má změnit v kvarkovou drť.

„Dokážeš zajistit spojení s řídicí kabinou Raideru?“ zeptal jsem se mlčky lodě.

„Ano. S kým jmenovitě? V řídicí kabině je osm lidí, z nich…“

„Promítni na jejich obrazovky nás všechny a…“

„Promiňte, Rozsévači, ale na jejich obrazovkách už jste. V aparatuře kvarkového rozpadu jsou telekamery a hypervysílače.“

Tak je to. Jsem idiot, měl jsem se domyslet.

„Jaká je reakce na naše objevení? Císařovny a císaře planety Taru?“

„Mají radost a jsou zmateni. Zneklidňuje je má existence. Odpovídám standardním představám o lodích Rozsévačů.“

„Připrav se na videopřenos z řídicí kabiny Raideru.“

Rozmáchl jsem se a udeřil kamenem do své dlaně sevřené v pěst. Do zlatého zásnubního prstenu. Do „diamantu“, který obsahoval energii megatunových jaderných bomb.

Krystalek vzplanul jako magnézium. Ostré bílé světlo mě donutilo odvrátit zrak.

„Je možné se do tebe zamilovat?“ zeptal jsem se tiše.

Všechny zvuky se ztratily někde v dáli. Kroky Danka, obcházejícího „létající talířek“, tichý rozhovor Lanse s Hernadem. Jako by mě přikryla měkká vatová deka.

„To jsi ty… princi?“

„Já, princezno. Je možné se do tebe zamilovat?“

Ticho. Co je teď na tvé planetě, na Taru? Den, nebo noc? Co děláš, princezno: zkoušíš si nové šaty nebo řešíš problémy meziplanetárních obchodů? Jsi sama nebo s přítelkyní, s partou rádců a bodyguardů… s přítelem? Nebudu klást zbytečné otázky. Jen jednu. Je možné se do tebe zamilovat? Vzpomínáš si ještě na svého záchrance a formálního manžela?

„Ano, Sergeji.“

„Vzpomínáš si na mě?“

Smích. A protiotázka:

„Dozvěděl ses o Lansových hlášeních?“

„Dostáváš jich asi hodně.“

„Ale tyto jsem četla, Sergeji.“

„Přijdeš, když tě požádám?“

Nová pauza. Zřejmě jsem ji překvapil.

„A co naopak?“

„Ne, princezno. Nechystám se nyní na Tar.“

„Našel jsi svou planetu, Sergeji? Zemi?“

Něco v jejím hlasu mi sevřelo srdce. Je s podivem, že se ještě dokážu radovat z intonace…

„Našel, princezno. A zvu tě na Zemi. Na planetu, která za několik minut zahyne. Dvacet metrů ode mne stojí kvarková bomba s vypnutými zpomalovači.“

„Jsi blázen, Sergeji! Máš loď?“

„Ano.“

„Odstartuj, pokus se uniknout! Okamžitě!“

„Je to můj svět, princezno. Přijdeš?“

Opět ticho. Bledý obličej Lanse dva kroky ode mne.

„Chceš, abych spatřila tvůj svět, Sergeji? Pobyla na něm?“

„To také.“

Lans přiskočil ke mně a zapotácel se, odražen neviditelnou silou. Zařval:

„Princezno, nesmíte!“

Stěží jsem zaslechl její hlas:

„Rozbij kámen v prstenu. Přijdu… Pokus se mě najít, vezmi si aparát dálkového spojení. Planety nekončí okamžitě, ani kvarkovou bombou.“

„Ukaž nám řídicí kabinu Raideru,“ přikázal jsem nezvučně. A spatřil jsem, jak na svahu za krychlí bomby vzplanul veliký obraz, přímo jako na plátně v kině.

Kolosální sál, podobný radiotechnickému závodu po požáru… nebo po návštěvě Klena sebevraha. Řady pultů, lidé usazení v křeslech i stojící kolem. Císařovna. Císař. Skupinka Pelijců…

„Princezno, nezvu tě na společnou smrt s mým světem nebo sledování této smrti. Kvarkovou bombu sestrojili Sektáři…“

„Lans o nich informoval.“

„Jenže tehdy jsme ještě nevěděli, že sektu vede císař a císařovna Taru. Tví rodiče, princezno.“

Jedna osoba usazená v řídicí kabině Raideru se sklonila nad pultem – a v poloprůhledné kostce se otevřela úzká střílna. Směrem ke mně vyrazil tenký bílý paprsek.

Pět metrů od nás beze stopy pohasl.

„Samostatně jsem přijal ochranná opatření. Rozsévači, do aktivace kvarkové bomby zbývají tři a půl minuty. Připomínám, že musíte zachránit Zemi. V jejích dějinách se kvarkové výbuchy nevyskytují…“

Nervózně jsem se rozesmál. Vystřízlivěl jsem až po princezniných slovech. Její hlas byl tvrdý jako ocel.

„Princi, jste si jistý?“

„Ano. Když budeš na Zemi, oni musí… mohou zastavit…“

„Rozbij krystal!“

Opět jsem udeřil zvednutým kamenem do prstenu. Krystal vzplanul a pokryla ho pavučina prasklin. Prstenem přeběhla duhová vlna a ztratila se uvnitř kovu.

„Ne!!!“ To křičela císařovna. Starší žena v řídicí kabině Bílého Raideru, netušící, že každé její gesto i slovo sledují nepřátelé.

Vedle mě zazářila duha. Vzduchem zakroužila barevná mlha, zaválo chladem.

„Samostatně jsem přijal rozhodnutí korigovat místo výstupu z hypertunelu,“ oznámila zdvořile loď. „Dodatečné psychické působení…“

Pestrá mlha zmizela. Současně s ním i pocit víka, které mě během hovoru s prstenem přikrývalo.

Přede mnou stála princezna.

Byla skoro nahá, ale kupodivu mi to připadalo naprosto přirozené. Krátká zlatá tunika se svou jednoduchostí vyrovnala antickému šatu. Byla bosá a zamračila se, když ji začal zábst mokrý sníh. Naštěstí jí omamující efekt hypertunelu bránil pocítit chlad doopravdy…

Princezna mi hleděla do očí. Zpočátku slepě, v rozšířených zorničkách ještě přetrvávaly obrazy jiného světa. Následoval známý, přátelský a trochu ironický pohled. Tak lidé pohlížejí na dobrého, i když neúspěšného přítele.

„Zdravím tě, Sergeji.“

„Já tebe také, princezno,“ odpověděl jsem automaticky.

Potřásla hlavou a mokré vlasy vytvořily tmavou vlnu.

„Trefil ses, byla jsem ve vaně…“

Jindy bych se této shodě zasmál. Nebo zostražitěl.

„Princezno,“ zajíkal se Lans. „Stoupněte si na tohle…“

Hodil princezně pod nohy svou bundu. Dívka přikývla, nedbale, stěží postřehnutelně – tak se v autobusu děkuje za cvaknutí jízdenky. Postavila se na čistou tenkou látku. Ohlédla se a ztuhla při pohledu na „filmové plátno“.

„Do začátku kvarkového rozpadu zbývá jedna minuta,“ sdělila loď s úslužností dobře vychovaného debila. „Rozsévači, musíte odvrátit narušení průběhu dějin Země.“

Princezna zvedla ruku. Buď rodičům na přivítanou nebo prostě chtěla na sebe upoutat pozornost. Jako kdyby bylo možné její příchod přehlédnout.

„Zdravím. Mami, skoro vůbec ses nezměnila…“

Teprve nyní lidé v řídicí kabině Raideru pochopili, že jsou sledováni.

Císařovna vstala z křesla. Spatřil jsem, jak lidé kolem ní okamžitě strnuli a zbystřili pozornost.

„Terri, holčičko moje… ty… vy musíte okamžitě opustit planetu. Je odsouzena. Použijte tu loď, ať patří komukoli.“

„Ne, mami,“ odpověděla princezna skoro vesele. „Vždyť je to i má planeta. Planeta mého muže.“

Když jsem uslyšel skutečné princeznino jméno, nijak mě to neudivilo. A ne proto, že bych nedokázal vnímat nic jiného kromě obavy, šíleného strachu za sebe, princeznu, Zemi, svou posádku… Shody a náhody prostě splétaly svou krajkovou síť, nedostupnou i Rozsévačům. Terri – Terra. Země.

„Výbuch se nedá zastavit, holčičko,“ řekla císařovna klidně a pevně. „Zbývají sekundy…“

„Mami!“ Princezna zakřičela a tu jsem pochopil, že je na hranici hysterie. „Nikdy v životě jsi neučinila nevratný čin! Znám tě dost dobře, mami! Můžeš výbuch zastavit!“

„Ne!“

„Tak nás zabiješ,“ řekla princezna tiše. A pomalu usedala na zem. Lans se k ní vrhl, ale já jsem ho předešel a ramenem

ho odstrčil. Uchopil jsem princeznu do náruče, pocítil chlad její pleti, a pohlédl jí do obličeje.

Měla otevřené oči. Neztrácela vědomí.

„Nebojím se… ale je to trochu náhlé…“ zašeptala princezna.

Zvedl jsem hlavu a pohlédl na kvarkovou bombu. Stačím zahlédnout okamžik, kdy se svět kolem mě začne rozpadávat na prach? Pocítím něco?

„Zastavit rozpad!“ vykřikla císařovna. A ve stejné chvíli se v řídicí kabině Raideru událo něco nepředstavitelného.

6. Nevyhnutelnost

Je možné, že většinu posádky Raideru tvořili fanatičtí Sektáři, podléhající jediné ideji: zničit Zemi. Ovšem císařovna opravdu nedělala nevratná rozhodnutí. Mezi přítomnými v řídicí kabině tvořili většinu jí osobně oddaní lidé. A ten, kdo ovládal kvarkovou bombu, splnil rozkaz.

Viděl jsem, jak to probíhalo. Nenápadný asketický muž, sedící stranou od hlavních pultů sebou trhl, jako kdyby dostal hypnotický rozkaz. Možná tomu tak skutečně bylo… Nepostřehnutelným pohybem přiložil pravou dlaň k bílému detektorovému panelu na pultu. Hned nato se zhroutil, vůbec jsem nezahlédl, kdo na něho vystřelil.

„Mechanizmus kvarkové bomby přijal hyperprostorový signál,“ informovala mě loď. „Signál je chaotický, nemodulovaný, odolává strukturální analýze. Kontrolním kódem pro zastavení bomby byl patrně daktyloskopický vzor na pravé ruce zabitého Sektáře.“

Sekundová pauza a na obrazovce, doslova jako ve scéně akčního filmu, začala živá přestřelka. Lasery, diskové pistole… Jeden fanatik dokonce sundal ze zad těžký polní dezintegrátor… A okamžitě upadl, provrtaný řadou

ostroplochých disků. Pak výstřely skončily – v řídicí kabině zapnuli neutralizující pole.

„Kvarková bomba zastavena. Mechanizmy ochrany vypnuty. Přistupuji k vytvoření lokálního hypertunelu…“ suše a jakoby z povinnosti oznámila loď. A hned dodala: „Do začátku kvarkového rozpadu zbývaly dvě a půl sekundy.“

Pochopil jsem, že za několik sekund krychle plná smrtonosných mechanizmů navždy zmizí ze Země. Zastavená a s vypnutou ochranou bude snadno zničena lodí Rozsévačů a vymrštěná hypertunelem někam do pustých končin vesmíru. Možná na neobydlenou planetu, kterou záhy navštíví expedice některé z galaktických civilizací. Až lidé najdou v neprozkoumaném prostoru zónu atomárního prachu – nepochybný následek použití kvarkové bomby, ujistí se: tady bojovali Rozsévači. Mýtus je třeba podporovat. Zabít dvě mouchy jednou ranou je vždycky výhodné…

„Děkuji za radu, Rozsévači,“ řekla zdvořile loď. „Bomba bude použita pro vytvoření legendy o bitvě Rozsévačů v prostoru pulzaru R-23.“

Kanál myšlenkového spojení fungoval spolehlivě. Dokonce spolehlivěji, než jsem si přál. Rozsévači nyní využijí mou myšlenku…

Kuš, jací Rozsévači? Sám jsem Rozsévač! Pozemšťané, kteří uskutečnili grandiózní plán kolonizace minulosti, jsou moji potomci. Jsou mi bližší – krví, duchem, původem – než všechny galaktické civilizace dohromady! Proč se od Rozsévačů tak úporně odděluji?

Možná proto, že na vzdušném plátně nyní končí krvavá bitva. To, že se nyní vzájemně zabíjejí mí nepřátelé, mi nijak neulehčuje svědomí.

Princezna se vyvinula z mé náruče, opřela se o mé rameno a pozorovala obraz, na kterém pod údery ostroplochých mečů padali poslední fanatici. Komando jejích rodičů vítězilo. Císaře a císařovnu chránili dva širokoplecí citronově žlutí Pelijci. Ještě několik Sektářů – lidí i Pelijců – dobíjelo dva

„ortodoxní“ zahnané do kouta. Jeden z nich chraplavě nadával, a najednou prohlásil:

„Poslední slovo, bratři!“

Útočníci ztuhli. Císařovna pomalu, jako z donucení, přikývla.

„Nezničili jsme prokletou planetu podle rozkazu své vládkyně. Zapomněli jsme, že její moc je jen stínem moci Rozsévačů. Nalezne zdůvodnění a vy jí uvěříte. Ale všechno se stalo kvůli její dceři a přivandrovalci z proklaté planety. Předpověď mluvila o velkém pokušení – na které došlo. Nebyli jsme hodni svého úkolu. Od této chvíle je svět odsouzen…“

Krátkým, téměř nepozorovatelným pohybem ostroplochého meče si usekl hlavu. Po sekundové prodlevě to učinil i jeho kolega. Udělalo se mi špatně. Harakiri je přece jen elegantnější.

Císařovna pohlížela unaveně ze vzdušného obrazu.

„Sledujete nás ještě?“ Otázka zněla víc jako konstatování. „My vás už nevidíme…“

Pohlédl jsem na svah. Bomba zmizela. Loď Rozsévačů dokončila její přenos hypertunelem tak tiše a nenápadně, že to prošlo mimo mé vědomí.

„Předej jim obraz.“

„Dobře, Rozsévači. Jak naložit s Raiderem? Je na oběžné dráze Pluta. Je ho možné zničit docela čistě.“

„To nesmíš! Můžeš… je vrátit na Zemi?“

„Celý Raider?“

„Ano. Nebo celou posádku.“

„Lokální hypertunel… je na mezi výkonu…“

Loď Rozsévačů zřejmě upadla do rozpaků.

„K této operaci se lépe hodí bojová loď…“

„Můžeš?“

„Spotřebuji všechny rezervy. Je to nezbytné, Rozsévači?“

„Je. Aby se už neopakovalo dnešní nebezpečí.“

„Odůvodněno. Raider dosedne na původní místo za dvě a půl minuty. Vysvětlete jim, že odpor je marný.“

„Výborně. Jednej…“

Pohlédl jsem na obrovský obraz, který se najednou začal zmenšovat a blednout. „Posel“ opravdu spotřebovával všechny rezervy.

„Vidíme vás. Vypněte motory své lodě a spusťte přistávací systém. Za dvě minuty Raider dosedne vedle nás.“

Na stěží rozeznatelných obličejích se kmitla nedůvěra. Dolehlo ke mně:

„Technicky nemožné… K Zemi…“

„Přenese vás hypertunel lodě Rozsévačů,“ přerušil jsem je. „Pro ni je možné skoro všechno.“

Obraz zmizel, odpověď jsem už nezaslechl.

Proč vlastně chci vrátit Raider na Zemi? Dokázat Sektářům, že málem zničili planetu svých bohů, bylo možné i jinak. Proč zbytečná složitost místo toho, abych triumfálně vstoupil do řídicí kabiny Raideru a připoutal ho k maličké lodičce Rozsévačů?

Zamrazilo mě. Napadla mě divoká, ošklivá myšlenka…

Mé jednání bylo předurčené. Nevyhnutelné. Podle slov Rozsévačů jsem padl do hlavního proudu dějin. Opět jsem se změnil v loutku, donucenou dělat jen to, co dovolí pevné, neviditelné nitě… Kde se vzal ten pocit? Nevím. Když mě „unášel“ proud událostí po použití temporálního granátu, dalo se to brát jako pevná, ale překonatelná blána, svazující pohyb. Byl jsem ochoten přehrát události znovu. Nyní neexistovala žádná blána, žádná svazující předurčenost. Dělej si, co chceš, bojuj, vyhrávej, prohrávej… Zmocnil se mě zvláštní a děsivý pocit nevyhnutelnosti. Abych zastavil Sektáře, musel jsem „dopravit“ princeznu na Zemi. A musím usadit Raider na Zemi, abych… Ksakru, vždyť mohu příkaz změnit!

„Lokální hypertunel vytvořen. Raider je přepravován na Zemi. Dočasně se odpojuji,“ zaznělo mi ve vědomí.

Nevyhnutelnost? Ale jaká? Nevyhnutelnost čeho?

Pohlédl jsem na princeznu a tiše řekl:

„Máš nádherné jméno. Nebudu vymýšlet jiné, Terri…“

Stěží znatelně se usmála.

„Podle našich zvyků to znamená, že mi poskytuješ úplnou volnost jednání. Až po…“

Zmlkla a tvrdě dokončila:

„Vynasnažím se toho nezneužít. Ale mám ošklivou povahu, jak jistě víš.“

Přikývl jsem. „Takže opravdu chceš být mou, princezno? I když ještě nechápu, kdo jsem a proč je mi podřízena maličká lodička, visící nad tajícím sněhem?“

Přátelé stáli stranou. Společně, tiše, na nic se neptali, nic nenavrhovali. Události je přemohly, smířili se s rolí statistů…

Všichni kromě Danka.

„Opravdu jste princezna z planety Tar?“ vmísil se bez cirátů. „Tak co, už vám Sergej dokázal všechno, co bylo třeba, nebo ještě ne?“

Terri se zasmála:

„Měl mi něco dokazovat? Ty jsi Danek, nemýlím se? Lans tě popsal docela přesně…“

Danek zrudl a ustoupil dozadu.

„Vítám vás na Zemi, princezno,“ pronesl neznámým slavnostním hlasem Hernado. „Rád vás vidím šťastnou a triumfující…“

„Nech toho.“ Princezna nehodlala poslouchat dlouhé obřadné vítání. „Ráda tě vidím, Hernado. I tebe, Lansi. Tvá hlášení mi hodně pomáhala… Sergeji, doufám, že Lans nebude trestán za špionáž?“

Usmál jsem se:

„Rozhodli jsme se neuložit nejvyšší trest, Terri.“

Nevyhnutelnost. Základní proud dějin. Jsem opět v pasti? Zase v úloze loutky? Ale co ode mě požaduje osud-režisér tentokrát? Co napovídá neviditelná nápověda-okolnosti? Jak mám pokazit svou roli?

Proč tolik toužím to udělat?

„A ty jsi jistě bývalý pirát Redrak Šoltri?“

Terri pokračovala v seznamováním s mou posádkou.

„Ano, princezno. I když v současné době pracuji jako pilot u… vašeho manžela. Pracoval jsem…“

V Redrakově hlase jsem zachytil zřetelnou pochybnost o tom, zda Rozsévač potřebuje pilota. Princezna si toho ale ani nevšimla.

„A kde je Klen? Mně se jejich planeta vždycky líbila…“

Nastalo nepříjemné ticho. Potom Hernado suše řekl:

„Aler-Il z planety Klen zemřel při samostatném pokusu zničit Bílý Raider.“

Terri mlčky přikývla, vzala informaci na vědomí. Přece jen byla princezna. Obrátila se ke mně a bleskově změněným tónem se zeptala:

„Sergeji, jak naložíme se Sektáři? Dostal jsi loď Rozsévačů, je to tak? Co kdybychom je přesvědčili, že Země je pod zvláštní ochranou…“

„Princezno,“ přerušil ji nepříliš diplomaticky, ale se zjevným uspokojením Danek, „Země je přece planeta Rozsévačů! Za sto let se pozemšťané rozhodnou osídlit celou Galaxii lidmi a budou vysílat expedice do minulosti. Vybudují tam Chrámy, osídlí všechny planety, vymyslí legendy o sobě. A ukryjí se v čase. Sektáře tedy není třeba klamat. Stačí jim povědět pravdu, a pověsí se.“

„Je to tak, Sergeji?“

Pokrčil jsem rameny.

„V hrubých rysech… myslím, že tví rodiče mohou s klidným svědomím opustit věci sekty.“

„Jsi Rozsévač?“

„Ano. Přesněji řečeno jejich předek…“

Nestačil jsem vysvětlit detaily rodokmenu. Na obloze nad námi dutě prásklo, sekundu zářila duha. Potom obloha zešedla, „Posel“ vytvořil ochrannou clonu, kryjící nás před americkými, ruskými, čínskými a dalšími družicemi… A pod šedým, popelavě smutečním baldachýnem oblohy se k nám spouštěl kužel Bílého Raideru.

Nazvat ho Bílým mohl jen opravdový optimista. Obrovský kužel Raideru byl šedočerný, ožehlý, rozrytý důlky

a průstřely. Jen místy prosvítaly zbytky bílého protilaserového krunýře, podle kterého byl kdysi nazván.

Raider klesal pomalu, beze spěchu, jako povařený čajový lístek ve sklenici, jako zmoklý hnědý list v podzimní aleji.

„Nepracovali jsme špatně," řekl udiveně Redrak. „Čekal jsem je v lepším stavu… Velcí Rozsévači, oni se rozhodli pátrat i v takovém stavu!"

Rozhodli. A našli Zemi na první pokus. Osud. Nevyhnutelnosti, budiž prokleta! Co chceš ode mě teď?

„Je pořádný," řekl Danek roztřeseně. „Kdyby něco, dokážeme se s ním vypořádat? Co myslíš, Sergeji?"

Pokročil ke mně a uchopil mě za ruku. Potřeboval teď dotyk dospělé dlaně, aby znovu nabyl jistoty, aby se cítil člověkem a ne mravencem pod obrovou šedou botou.

„Všechno je v pořádku, Danku," řekl jsem. „Neboj se. Naše lodička dokáže tuto trosku změnit v kupu šrotu za půl sekundy. Neboj se."

„Nebojím se…"

Automatika Raideru byla seřízena na přistání. Císařovna Taru dál držela v rukou trhající se nitky řízení lodě. Ze spodní části Raideru se tiše vysunuly široké podpěry – bylo jich asi sedm nebo osm, nestačil jsem je spočítat. Trysky byl studené, Raider klesal s podporou silového pole „Posla".

„Je nezbytný krátký Kurz hypnotického ovlivnění… Aby Sektáři snáze přijali informaci o Zemi. Jasné?"

Odpověď nenásledovala. Ani nemohla. „Spotřebuji veškeré rezervy. Dočasně se odpojím," varovala mě loď.

Budiž. Postaráme se sami.

Podpěry se dotkly země, tisícitunovou vahou se zabořily do rozmoklé půdy. Nevadí, pod tenkou vrstvou hlíny je žulový podklad…

Najednou jsem pocítil v ruce kamínek, právě ten, kterým jsem rozbil krystal prstenu. Rozzlobeně jsem se zamračil a rozmáchl se, abych ho zahodil… A ztuhl jsem. V ruce jsem držel matně se blýskající velký neopracovaný diamant.

Vlastně napůl opracovaný, některé hrany se daly vytušit. Kamínek měl nejméně deset karátů…

Princezna zachytila můj pohled. Zamračila se:

„Rozbil jsi energokrystal tímto kamínkem?“

„Ano… Jenže nebyl tak… nádherný.“

„Vedlejší efekt hypertunelu. Vidím, že zbyla nějaká energie, kterou zužitkovali na syntézu diamantu.“

Zábavné. Dostal jsem za hyperpřechod zpátky drobné.

V trupu Raideru se otevřely průlezy a z nich pomalu a bojácně začali vystupovat lidé. Někteří spěšně zvedali ruce nad hlavu nebo je skládali za hlavou, jiní odhazovali na zem zbraně.

„Střílet nedoporučuji,“ zvolal jsem s předstíranou jistotou. „Jste pod kontrolou lodě Rozsévačů!“

Pomalu, jakoby z donucení, k nám vykročila trojice. Císařovna. Relian Tar – císař. A tmavý starší muž, zřejmě jeden z vůdců sekty.

Na Lansově a Hernadově obličeji se objevil zvláštní výraz. Tak hledí dobře vychované děti na své rodiče, kteří jednali nesprávně, přímo chybně… Ale pořád zůstávají rodiči.

Zato Terri se dívala na císařskou skupinku s nenávistí. Princezny mají zvláštní privilegium – nemusí brát rodiče jako otce a matku. Samozřejmě jen v případech, kdy je to nutné…

„Otče!“

Z nějakého důvodu se otočila jmenovitě k otci. Podle mě hlavní slovo v císařské četě měla nepochybně císařovna.

Relian Tar došel ke dceři, císařovna se třetím vůdcem sekty zůstali vzadu. Princeznin hlas přetékal zuřivostí:

„Nechápete, co jste provedli! Země je planeta Rozsévačů! Učil jsi mě, že nikdy…“

Pohlíželi jsme se zájmem na tuto směsici rodinné hádky a dynastického konfliktu.

Jen Danek, který zažil sporů na Zemi dost, hleděl stranou.

…Mnohokrát jsem si potom připomínal, co se dělo potom, znovu a znovu jsem vyvolával paměti události. A

opakovaně si pouštěl videozáznam vnějších videokamer „Posla“.

Zřejmě opravdu nejsem vinen.

Nevyhnutelnost…

Třetí vůdce sekty, tmavý starší muž, stojící s pokorným pohledem vedle císařovny, sebou najednou trhl, jako kdyby si na něco vzpomněl, a vytrhl od pasu vibronůž. Zvukové detektory zachytily jeho šepot „Veliké pokušení…“

„Sergeji,“ vykřikl Danek a vrhl se ke mně.

Nevěřím, nechci věřit, že pochopil, do čeho jde. Nejspíš mě prostě chtěl odstrčit. Tak jako v jeho oblíbených akčních filmech odstrkují přítele z dráhy výstřelu mužní američtí policisté…

Vibronůž je podlá zbraň. Zpočátku, když se dotkne těla, jemně vibrující čepel rozřezává tkáně, páře kůži a svaly. Potom, když se ponoří po rukojeť, se amplituda vibrací mění. Rezonance – tkáně kolem čepele se mění v molekulární kaši. Obaly buněk praskají, nitky DNA se rozpadají na kyselinu a bílkovinný základ…

Nůž zasáhl Danka do hlavy. Jinak by se mi zabodl do srdce.

Nechat srůst rozpáraný srdeční sval je pro medicínu Rozsévačů hračka!

Chlapec začal pomalu, jako ve snu, padat. Ale dotknout se půdy rodné planety nestačil.

Zavalil nás nezvučný, neslyšitelný rachot. Silueta Raideru se zhoupla, jako když se prohýbá v silné ruce fotografie. Šedý výbuch zasáhl Sektáře, který vrhl vibronůž – ten ztuhl, vytasit meč z pochvy už nestačil. „Posel“ se přesunul blíže k nám a během půl sekundy v otevřeném průlezu zmizelo Dankovo nehybné, doslova zkamenělé tělo. Gravitační paprsek ho vsál do lodě jako třísku.

„Pokus o vraždu na Rozsévači!“

Spatřil jsem, jak Sektáři klesají do sněhu a pochopil jsem, že tentokrát myšlenkovou řeč lodě neslyším pouze já.

Císařovna zvedla ruce a ucpala si uši. Zbytečně. Tento hlas vznikal v hloubi vědomí. Bylo v něm příliš mnoho strojové terminologie a maximální živočišné hrůzy, panického strachu, který se nedal vyjádřit slovy. Tím hůře pro člověka, který dlouhá léta zbožňoval Rozsévače. Osamělou a nešťastnou ženu, která si vymyslela bohy.

A viděla, jak její spolupracovník zabíjí mladého boha.

„Pokus o vraždu na Rozsévači! Zásah do hlavního proudu dějin!“ duněl nezvučný hlas stroje.

„Uklidni se! Informaci! Jak je zranění vážné?“

„Zničeno sedm a půl procenta mozkových neuronů spánkové, temenní a zátylkové oblasti. Zasaženy podkorové struktury – stria pallium…“

„Dokážeš ho vyléčit?“

„Utrpěly struktury, odpovědné za krátkodobou i dlouhodobou paměť. Obnovení informací není možné, po oživovacím zásahu dojde k amnézii.“

Nepodivil jsem se. Nepolekal. Ani nelitoval. Nevyhnutelnost. Hračka v rukou osudu. Danek, hlupáček, který měl takovou radost ze svých hvězdných prázdnin…

„Amnézie zasáhne období po únosu hocha ze Země? Zapomene na pobyt ve vesmíru?“

„Ano. Domněnka správná, Rozsévači.“

„To není domněnka, elektronický kreténe! Pověz, jakou úlohu sehraje Daniil v dějinách země?“

„Sděluji: Daniil bude jedním z nejznámějších umělců začátku dvacátého prvního století. Bude zakladatelem stylu, který obdrží název ‚barvizmus‘. Základní údaje o životě a tvorbě…“

„Stop. Stačí. Je v jeho životopise uvedeno období delšího pobytu mimo domov v dospívání?“

„Odpověď: ve věku dvanácti let utekl z domova a posléze byl nalezen s úplnou amnézií na dobu nepřítomnosti.“

„Věděl jsi to dříve?“

„Věděl.“

Nevyhnutelnost. Chlapec musí zapomenout na to, že pobýval v kosmu. Ale nikdo v celém vesmíru – Chrámy ani jejich strážce Maestro – nesmí vstupovat do jeho paměti. Je pozemšťan, Rozsévač, bůh. A jiní bohové ho nesmí připravit o paměť.

Proto zapracovala nevyhnutelnost.

Nechal jsem Raider přistát jen proto, aby po mě poslední utajený fanatik hodil nožem. A Danek to překazil. Všechny pozorovací systémy Posla se zabývaly vytvářením „neviditelné clony“ kolem Raideru. Žádný automat Rozsévačů, i kdyby byl podpořen myšlenkou dějinné nevyhnutelnosti, by se neodvážil ponechat pozemského chlapce bez ochrany.

Opravdu musel být přetížený.

„Posle! Přikazuji návrat v čase: Předejdi zranění…“

„Temporální inverze v základním proudu dějin je zakázána.“

„Danek… chlapec se uzdraví?“

„Ano.“

„Amnézie se bude týkat jen pobytu ve vesmíru?“

„Na devadesát pět procent.“

Jak jen ten elektronický hlupáček miluje procenta a čísla…

„Rozsévači pro informaci: můj pseudorozum nepoužívá elektronické prvky a neodpovídá definicím kreténizmu ani hlouposti. Prostě se liší od lidského a je méně emoční.“

„Jasné. Předpokládej, že jsem se omluvil… troubo.“

„Mám likvidovat Sektáře, který chlapce zranil? Druh smrti?“

Otřásl jsem se, abych se zbavil strnulosti z mentálního dialogu. Od okamžiku Dankova zranění uplynulo několik sekund. Když není třeba hýbat jazykem, je dorozumívání rychlejší.

„Ne! Přenechej ho mě! Zruš strnutí.“

Sektář se pohnul a vytáhl z pochvy meč. Vykročil ke mně. Takový hlupák…

„Kašlu na to, čemu věříš," zařval jsem a odstrčil někoho, kdo mi stál v cestě, zřejmě tchána. „Ale zranil jsi chlapce a zabil v něm mého přítele. Zabiji tě tak, že to bude hrozné i pro mě!"

7. Planeta, která bude existovat

Maestro si posunul brýle. Nalil si nějaké víno a napil se. Usilovně se vyhýbal pohledu do mých očí.

„V takových případech víc pomůže alkohol," řekl jsem suše. „Koktejl Nostalgie…"

Maestro vyhledal mezi lahvičkami malou průzračnou karafu. Zamračil se při pohledu na bezbarvou tekutinu, pomáhající zapomenout, a zabručel:

„Proč ne…"

Tekutina prosákla stěnami karafy a vsákla se Maestrovi do dlaně.

„Nemám rád chuť alkoholu… ani jeho vůni," vysvětlil skoro omluvně. „Ať jde rovnou do krve."

„Kouzelníku, nepřeháněj to s množstvím."

Maestro se mi před očima opil. Ušklíbl se:

„Nesmysl, princi… Dovolíš mi, abych tě tak nazýval? V dokumentech i zprávách vystupuješ pod tímto pseudonymem. Všechno kolem nás je iluzí. Takové věci dokážeš také… i ve zlomku sekundy vystřízlivět. Stačí si přát. Princi, proč jsi propustil ostatní Sektáře?"

Teď jsem odvrátil oči já. Maestro právě dokončil sledování videozáznamu Posla.

„Sektářům stačil jeden mrtvý. Ostatní se budou do smrti bát Země – planety Rozsévačů."

„To jistě. Holýma rukama…"

„Mlč!"

„Zvláštní," řekl zamyšleně Maestro. „Začal jsem se tě bát, princi. I když jsem jen přízrak, tak…"

„Maestro!“ přerušil jsem jeho filozofování. „To stačí. Raider shořel. Sektáři byli dopraveni na svou planetu s příkazem prosit pět set padesát let o odpuštění hříchů…“

„Tím se v současnosti zabývají. Ale nikdy jsem se nezajímal o důvod. Maličká kuriózní sekta…“

„Maestro! Udělal jsem na Zemi vše, co jsem mohl. Zachránil jsem ji. Vy řeknete, že to bylo nevyhnutelné, dokonce jste kvůli tomu prohrál náš souboj. V hlavním proudu dějin byl realizován fakt, že princ planety Tar porazil Sektáře. Hezké. Nebudeme se zabývat sofistikou. Ale nepochybně jsem měl právo na odměnu?“

Maestrovi bloudil po obličeji opilecký úsměv.

„Vyprávějte mi o současnosti. O době, ve které žijete. Ale vy, ne vaše emoční matrice. O době, kdy Země vstoupila do galaktické civilizace. A hlavně důvod.“

Maestro okamžitě vystřízlivěl.

„Jaký důvod?“

„Proč byla nezbytná kolonizace minulosti? S čím jste se setkali, potomci? Co vás vyděsilo?“

„Ono vlastně… Sergeji, znalost budoucnosti je někdy tíživá. Bude pro vás jednodušší, když ji znát nebudete.“

„Mluvte, Maestro. Mohu požádat o informaci Chrám. Ale raději vyslechnu všechno od člověka.“

Zapálil jsem si, Maestro zjevně váhal. Potom kývl:

„Dobře, Sergeji. Žijte s tou tíhou, když se vám to víc líbí.“

„Líbí.“

Horký kouř jako sladký jed vnikl do krku. Neodvracel jsem od Maestra pozorný pohled. Někoho mi připomínal. Potomek…

„V roce 2132 hvězdolet Toulouse poprvé v dějinách Země vstoupil do kontaktu s jinou planetární civilizací,“ promluvil Maestro oficiálním, kovovým hlasem. „Země přivítala cizince. Jinou rasu. Jiné plémě.“

Jakoby nenacházel slova, pletl synonyma a opakoval se. Ale cítil jsem, že za touto tautologií se skrývá něco víc. Nedostatek znalostí.

„Jak je nazýváte, Stasi?“

Maestro na mě vděčně pohlédl:

„Fangové. Říkají si tak, používají zvukovou řeč. Setkali jsme se s Fangy.“

Odmlčel se a pohlédl na slavnostně prostřený stůl. Opět vypadal opile.

„Uplynul rok, než lidé pochopili situaci. My nebo oni. Někdo musí odejít. Lidé a Fangové nemohou existovat v jednom vesmíru.“

„Proč?“

„Jsou cizí. Jsou… Fangové. Sergeji, nepokládejte budoucí lidi za rasisty. Tento termín se sice hodí nejlépe, ale my nejsme rasisté. Znáte Ce-tresy? Civilizace pernatých humanoidů… Budou zplnoprávněni s lidmi a obyvateli kolonizovaných planet… Samozřejmě přiměřeně svému rozvoji. Můžeme a budeme s nimi spolupracovat.“

„Kdežto s Fangy ne? Tolik se liší?“

„Jsou humanoidy… jsou nám biologicky bližší než mnozí naši potomci. Třeba Klenijci – podobají se lidem? A obyvatelé Pelu?“

„Takže Fangové?“ vyfoukl jsem ke stropu kouř a zapálil si od staré cigarety novou. „Jsou lidožrouti? Sadisté, rváči? Kladou vejce do lidských žaludků? Baví se střelbou do živých terčů, kterými jsou děti od tří do sedmi let?“

„Sergeji, popis hrůz z bulvární literatury a filmů se dochoval dodnes.“

Zašklebil jsem se. Usadil mě. Oprávněně.

Maestro pokračoval:

„Fangové jsou bytosti s nelidskou logikou.“

„Jenom to?“

„Připadá vám to málo, princi?“

„Vysvětlete mi to, Maestro. V čem je podstata této logiky?“

„Sergeji, nechtějte po mně takové školení. Jsem fantom, ale mám lidské emoce. Vyzvedněte si v knihovně Chrámu nahrávky nebo knihy o nich. Je jich tam dost. Ale osvojíte si

jen to základní: Fangové jsou bytosti, které není možné pochopit a akceptovat.“

Mlčky jsem kouřil a přemýšlel. Co je to za blábol? Civilizace, kterou nelze pochopit a je třeba ji zničit kvůli odlišné logice jednání. Svého času jsem přečetl hodně fantastických knih, ale taková blbost nebyla v žádné. Naopak, pokud máme spisovatelům věřit – a mně se po oživlé „vesmírné opeře“ věřit chtělo – vzájemně se pochopit mohou všichni. I ti, kteří dýchají amoniak a chlor, podobají se pavoukům nebo brontosaurům… A lze si představit civilizaci s bojovou mánií, s vrozenou krvežíznivostí… I to jsem četl. Ovšem vysvětit jejich jednání bylo možné obvyklou logikou. A co nepochopitelní Poutníci bratří Strugackých…

Nepochopitelní jsou proto, že nejsou popsáni. Když spisovatelé nebo scenáristé vymýšlejí exotickou civilizaci, vezmou jen jednu stránku lidské povahy. Filmový krvežíznivý dravec je prostě lovec z jiné planety, pro kterého zaostalí lidé nemají žádnou cenu. Jiní absolutně nelidští hrdinové jsou jen superostražití, příliš sentimentální, přehnaně pyšní nebo bezmezné krutí lidé.

Když jsme přemýšleli o bratřích v rozumu, vždycky jsme očekávali, že potkáme lidi. V různé podobě, od roje myslícího hmyzu až po rozumné krystaly nebo plísně. Ale jejich jednání musí buď vyhovovat našim zvyklostem nebo…

Nu což, varianty jsou možné. S civilizací, která se odlišuje od lidské, se nemusíme stýkat… U jednoho docela dobrého spisovatele na sebe rozumné krystaly napsaly svítivými písmeny: „Odejděte, rušíte nás.“ A zdvořilí pozemšťané odletěli.

Ale co když obyvatelé jiné planety podle „své logiky“ požádají pozemšťany, aby opustili Zemi? Požádají velice přesvědčivě…

„Střetly se vaše zájmy?“ zeptal jsem se Maestra ostře.

„Do jisté míry. Pochopili jsme, že se nevyhneme válce. Třicet miliard lidí na dvanácti obydlených planetách proti

trilionům Fangů. Navíc naše vnitřní konflikty, vzpoura na Tuanu, potyčky s Lotanem… Neměli jsme šanci.“

„Rozhodli jste se vybudovat armádu?“

„Ano. Naše Galaxie nebyla prozkoumaná lidmi ani Fangy. Rozhodli jsme se vyslat výsadek do minulosti. Projekt X. Všechny oblasti vesmíru kromě okolí Země měly být osety semeny života. Chrámy vychovají humanoidní civilizace bojovníků… a ctitelů Rozsévačů, zakladatelů civilizací. Když jsme záhy po shození výsadku do minulosti tajně zkoumali jednu z planet, kde měl být Chrám, byla tam rozvinutá a velice energická lidská civilizace. Jen mimochodem, byl to Schedmon… A nyní, v roce 2133, nám postačí aktivizovat mechanizmus Chrámů a triliony lidí, rozených bojovníků, přijdou Zemi na pomoc.“

„Jste si tím jistý?“

„A vy ne? Všichni uctívají Rozsévače… tím spíše, že Chrámy nás poslouchají. Nechystáme se nikoho nutit k boji proti Fangům, Sergeji. Všichni, kteří se seznámí s jejich civilizací, se rozhodnou sami. Doufám.“

Zasmál jsem se:

„Maestro, zanechte úskoků… Vytvořili jste tisíce planet-tvrzí, tisíce národů-armád. Dávají přednost boji před vším ostatním. A jsou rozhořčeni, když nemají důstojného nepřítele. Když se objeví Rozsévači a ukážou na cizácké Fangy, nadšení přesáhne všechny meze! Všichni se vrhnou do boje.“

„Sergeji, až se seznámíte s materiály o Fanzích…“

„Maestro! Věřím, jsem ochoten věřit, že spolu lidé a Fangové nebudou v jednom vesmíru vycházet. Ale podstatou je to, že vy, moji chytří a dobří potomci, jste si připravili ohromné množství potravy pro děla!“

Stas se otřásl.

„V naší době se tomu tak říkalo. A vaše logika je plně lidská. Je možné, že vás Fang nepochopí, ale já chápu velice dobře. Také mi došlo, že Chrámy udržovaly rozvoj všech

planet přibližně na stejné úrovni. Aby nepředehnaly matičku Zemi a nestaly se nebezpečnější než Fangové!“

„Jak jste na to přišel?“

„Maestro…“

„Tak dobře. Máte pravdu, princi. Kolonie neměly předstihnout Zemi v rozvoji, přinejmenším do doby zničení Fangů. To je základ projektu X.“

Odmlčeli jsme se. Najedou jsem si uvědomil, že kouřím jednu a tutéž cigaretu čtvrt hodiny. Svět iluzí… Chrám uhaduje má skrytá přání a plní je. Takže poháre vína, připluj do mé dlaně…

Prstů se dotkl chladný křišťál. Napil jsem se.

„Odkud Fangové jsou?“

„Z trpasličí galaxie, obíhající naši. Dříve měla jen číslo a název, nyní se jí říká prostě Fang-soustava.“

„Stěhují se odtud? Hledají životní prostor?“

„To jsou lidské pojmy. Prostě navazují kontakty. Naštěstí se nám podařilo zabránit jejich rozsáhlému průniku do naší Galaxie. Pomohlo nám, že žijeme na jejím ‚kraji‘ a zachytili jsme první lodě Fangů.“

„Nebylo by jednodušší vlétnout do jejich galaxie nyní? A zničit je, dokud se nestali rozvinutou civilizací?“

Maestro se usmál:

„Sergeji! Oni jsou rozvinutou civilizací! Tedy v hlavním proudu dějin. K tomu už došlo. Nezapomínejte, že jsme nyní s vámi v minulosti.“

„Nezapomínám, Maestro. A právě o tom si musíme promluvit. Pokud to chápu, má stopa v dějinách Země chybí.“

„Ano. Nevrátíte se na Zemi… Nanejvýš inkognito… To je nápad! V jiném státě, s jiným jménem, neodhalen…“

Zachechtal jsem se:

„Maestro! Nechcete mě poslat ještě dál? Zbavit se konkurenta v řízení Chrámů? Nenápadný život není nic pro mě.“

Stas se zřejmě urazil:

„Jenom jsem navrhl možnost… Najednou se chcete vrátit do vlasti? Nezanechal jste v dějinách stopu. Zmizel jste navždy. Patrně jste zůstal žít v Galaxii. Na Taru nebo jiné planetě…“

„V minulosti…“

„V minulosti.“

Maestro zostražitěl.

„Teď vysvětlím, co se chystám udělat,“ řekl jsem zdvořile, „Chrám mi přidělí malou bojovou loď typu Korzár. Nastoupím do ní s manželkou a přáteli a odletím do budoucnosti. Tedy do vaší současnosti. Do roku 2133.“

„To je šílené!“ vyskočil Maestro. „Právě tam jste ještě chyběl!“

„Opravdu? Chrámy se domnívají, že mohu Zemi v budoucnosti prospět. Souhlasí s přechodem v čase.“

„Chrámy zveličují vaši úlohu při potlačení Sektářů…“

„Měl jsi být tam, vedle kvarkové bomby, přízraku! Zabíjeli ti přátele?“

„Ano,“ odpověděl docela klidně Maestro. „Žádný z vás nezemřel. Snad jen Klen… Daniil je živý a zdravý.“

„Ale není to už Danek, který byl v mé posádce! Ten zahynul, protože musel zapomenout na svá dobrodružství. Už mám dost života v minulosti. Odcházíme do přítomnosti!“

Okamžik mi připadalo, že se na mě Maestro vrhne. Nebo navrhne nový mentální souboj… Ale nečekaně se uklidnil.

„Nechci se hádat, princi. Vezměte si Korzára. Ale vezměte na vědomí, že se vám nepodaří projevit své… schopnosti dříve než ve třiatřicátém roce. V dějinách jste neexistoval! Loď vás dopraví k okamžiku Sjednocení, k 21. dubnu 2133. Následující den po tom, co temporální výprava expedice projektu X odletěla do minulosti.“

„A co má být?“

„Přiletíte do chvíle obrovského galaktického stresu. Planety se dovědí o Zemi – vlasti Rozsévačů. A o Fanzích, ohrožujících všechny lidi. Ocitnete se ve světě v předvečer války.“

Pokrčil jsem rameny a zeptal se:

„Současnou situaci v Galaxii pokládáte za mír?“

Maestro se mdle usmál:

„Sergeji… Neznáte Fangy. Vůbec si nedokážete představit, jaká ta válka s nimi může být.“

Už jsem se nechtěl dál přít.

„To nic, Maestro. Já se té války vůbec nebojím. Ale na Fangy se chci podívat.“

Maestrův obličej se sešklebil, jako kdybych se přiznal ke koprofágii.

„Podívejte se, princi… Ale není skutečná příčina jiná? Chcete se vyhnout předurčení svých činů. Jejich determinovanosti.“

„Správně.“

„Sergeji, to bude falešný odchod. Starý filozofický problém o svobodě vůle je rozhodnutý. Nejsme svobodní. Unáší nás hlavní proud dějin a všechno, co můžeme, je plácat se v něm více nebo méně energicky. Dokonce i v současnosti, která je pro vás budoucností, budete muset dělat to, co od vás vyžaduje chod dějin. Svobodná vůle neexistuje.“

„Svobodná vůle, Maestro, je neexistence člověka, který zná své jednání předem. To je vše.“

Vstal jsem, jako kdyby bylo možné odtud odejít obyčejnou cestou. Přeptal jsem se:

„Musím Chrámu přikázat, aby vás zbavil ‚obalu‘?“

„Ne. Když odletíte, opět se stanu pro Chrámy tvůrcem a jediným nejvyšším dozorcem. Chvíli zde posedím a odpojím se. Usnu. Do následující plánované kontroly nebo další mimořádné situace.“

„Kdy bude plánovaná kontrola?“

„Za deset let. Když mám za sebou tisíciletí, půldruhé stovky let s patnácti probuzeními mi už nevadí tak jako dříve.“

Hleděli jsme na sebe a uvědomovali si, že je to naše poslední setkání v útulném iluzorním světě Chrámu.

„Přece jen jsme oba pozemšťané," řekl jsem tiše. „Přeji šťastnou službu."

„Šťastnou budoucnost," odpověděl stejně tiše Maestro. „Hodně zdaru, princi."

Podal mi ruku a já jsem ji bez váhání stiskl. Ruku měl teplou a pevnou. Normální, silná ruka. Maestro byl velice kvalitní fantom. Nyní zbývalo jen si přát přesun do hangáru Chrámu, kde vedle zrcadlové koule – bojové lodě typu Korzár – čekají přátelé. Hernado, Lans, Redrak. Mňoukající, smutný, pána hledající Trofej. A princezna planety Taru Terri. Má žena.

Za ty dva dny, které jsme strávili na Zemi, jsem se s ní stačil oženit v pravoslavném chrámu. Sám nevím proč. Stejně jako nevím, co ji přimělo souhlasit s obřadem a večírkem s mými zmatenými přáteli v maličké městské kavárně a s večerem v nejlepším apartmá v nejdražší restauraci Alma-Aty. Je dobré, že syntetizátory Posla umí okopírovat bankovky.

Že by mě opravdu milovala? Princezna Terri z planety Taru…

Něco mi úporně brání v odchodu do vlastní svobodné a záhadné budoucnosti z neskutečného pohodlí, kde zůstane Maestro přemýšlející o tom, co se stalo. Nevyhnutelnost? Sotva…

„Stasi," překvapil jsem sám sebe. „Danek… Daniil… je v pořádku?"

„Ano. Vždyť jste ho dopravili přímo na práh domu. Dokonce jste viděli, kdo otevřel dveře. Je v pořádku."

„O to mi nejde. Stasi, je šťastný?"

Stas pokrčil rameny: „Byl známým a slavným umělcem."

„Ve dvacátém století byli slavní umělci. Ilja Glazunov…"

„Mluvím o velkých."

„A Maře Chagall."

Maestro na mě zamyšleně pohlédl:

„Sergeji, stal se velkým umělcem. Tam se už nehodí obvyklé pojetí štěstí."

„Chápu.“

„Vezměte si kazetu s jeho díly. Je tam i několik životopisů, vesměs zajímavých.“

„Děkuji, to mě nenapadlo. Vezmu si kazetu s obrazy, to postačí. Maestro, maloval… vesmír?“

Stas vytáhl z kapsy saka barevnou pohlednici. Reprodukce…

„Tady je dvacet jeho prací, ty nejslavnější. Podívejte se. Třetí nebo čtvrtá je jedna z mála, kde je něco vesmírného. Možná vám řekne víc než mě.“

Nejsem znalec malířství, ale tohle byl velice zvláštní styl. Pokud spojení stovek jasných, čistých tónů do jednoho harmonického celku je barvizmus, pak Danek vymyslel zábavný styl. Jasný a sváteční jako novoroční hračka. Smutný a neklidný jako noční obloha v průhledu větvemi dřímajícího lesa.

První obraz byl dost obyčejný, umělci mají v oblibě mytologické náměty. Na Dankově obrazu byl Ikar – chlapec, jeho vrstevník, s roztaženými křídly vzlétající ke slunci. Nebo padající do slunce, to se nedalo rozeznat.

Stiskl jsem růžek fotografie, obrázek zčernal. Zřejmě závada.

„To je také obraz,“ řekl spokojeně Stas. „Nazývá se Nastala tma. Listujte dál.“

Vyvolal jsem nový obraz. A ztuhl jsem s pohledem upřeným na plastovou pohlednici.

Na obrazu byl břeh jezera, osvětlený zvláštní různobarevnou září měsíců plujících po obloze – modrých, oranžových, červených, zelených… Nepočítal jsem je, nezajímalo mě, jestli se Danek spletl. Na písčitém břehu jezera, v pestrobarevném šeru, seděl chlapec, kterého jsem velice dobře znal, a na kolenou měl zvířátko podobné psovi. S mokrými vlasy po koupeli a s hlavou zvednutou k obloze. Vedle něho ležel na tenké, teplé matraci vínové barvy atleticky vypadající mladík.

Danek mě trošku vylepšil.

Všechno ostatní bylo přesné.

Chytře se mu podařilo prohlížet si mě ze strany.

Pohnul jsem pohlednicí a najednou zahlédl, že za krajkovou siluetou lesa se zvedá přízračně šedý stín. Obrovská koule, která se nekutálí k jezeru, ani se od něho nevzdaluje.

Velicí Rozsévači…

Devadesát pět procent vzpomínek na „prázdniny ve vesmíru“ bylo vymazáno. Ostatní se mělo změnit ve směsici přeludů připomínajících sen, nesrozumitelných slov, zapomenutých zážitků…

Něco však zůstalo.

Vzpomněl jsem si, jak jsem opatrně opřel Danka, ochablého, ztuhlého, pohrouženého do nadějného hypnotického tranzu, o stěnu u dveří jeho vlastního bytu. Lans a Hernado s paralyzátory stáli na podestách schodiště. Dlouho jsem na něj hleděl, po strašlivé ráně nezůstalo ani stopy. Lékařský blok Posla se vyznamenal. Ale ani on neměl nezávislou paměť.

„Třeba je to tak lepší,“ řekl jsem tiše. „Méně zážitků i smutku. Šoková amnézie. Rodiče budou rádi. Hlavní je, že jsi doma.“

Vytáhl jsem z kapsy diamant, vrácené „drobné“ z hyperpřechodu princezny. Potměšile jsem se usmál: když je to nevyhnutelnost, ať je alespoň příjemná. A strčil jsem jej Danovi do kapsy módní košile, koupené v prodejně Elita v centru města. S pocitem viny jsem vysvětlil:

„Na památku… Trofeje ti bohužel ponechat nemohu.“

Chtěl jsem Danka poplácat po tvářích, ale stáhl jsem ruku. Už to není třeba.

„Tak se měj, Danku. U jezera to bylo prima, viď?“

Jeho oči hleděly ospale a nevnímaly. Zazvonil jsem a seběhl dolů po schodišti. A hned za mnou tichý, skoro neviditelný stín – Hernado. V přízemí se zastavil, krátce pohlédl na náramek s displejem videozáznamníku, nepatrného drobečku na Dankově košili.

„V pořádku. Matka pláče a fackuje ho… Aby se vzpamatoval. Prý to pomáhá.“

Pomáhá.

Přerušil jsem proud vzpomínek právě včas. Místnost pro přijímání rozhodnutí se rozplynula a zůstal jen špinavý pozemský průjezd. U odřeného a okopaného zábradlí stál Maestro a svíral rukama oprýskané držadlo.

„S vaší mentální silou se těžko bojuje,“ zašeptal. „Změna interiéru v místnosti se technicky vůbec neplánovala. Působíte na ovládání Chrámu přímo.“

„Promiňte,“ řekl jsem dutě. „Hned to změním. Smím si tu pohlednici ponechat?“

„Je to fantom. Ale je možné požádat o hmotnou kopii. Něco vám ten obrázek připomíná? Jen mimochodem, je to naše rodinná relikvie…“

„Vaše…“

„Daniil je můj přímý předek,“ řekl Stas hrdě.

Ani jsem se nepodivil. Jen jsem přikývl:

„Připomíná. Několik starých a všem známých pravd.“

Okolní svět se začal rozplývat. V hangáru u bojové lodě Korzár na mě čekají manželka a přátelé, opuštěný Trofej a budoucnost, nespoutaná nevyhnutelností.

„Jakých?“ Maestrův výkřik na okamžik zastavil změnu dekorací. „Jakých pravd?“

Neodpověděl jsem. Proč také? Paměť je silnější než nůž a přátelství vítězí nad smrtí. Tato slova jsou falešná a směšná, když se pronesou nahlas.

„Měl jsi báječné prázdniny, Danku!“ zvolal jsem, zatímco mě dopravní mechanizmy Chrámu unášely stěnami a vlažnými dotyky silových polí. „Nyní bude celá Země tvoje! Planeta, která existuje!“

Planeta, která bude existovat.

Skleněné moře

První část

Rozsévači

1. Na břehu Suché řeky

Východ slunce na Somatu, ať už bílého nebo žlutého, je podívaná, kterou předčí jen jeho západ. Nejdříve vzplanou vrcholky hor, krystalický písek láme první sluneční paprsky a halí se do duhové záře. A čím více slunce stoupá, tím více hasne tento pestrobarevný závoj. Na černé obloze posypané hvězdami se hory třpytí jako drahokamy na sametovém podkladu. Najednou se nad ostrými, špičatými skalami objeví krajíček slunce, podle ročního období bílého nebo žlutého. Oblohu zaplní hustá modř, a mezi různobarevnými, karnevalově naparáděnými horami se objeví matně šedá, pomalu tekoucí stuha. Suchá řeka teče ještě líněji a klidněji než řeky v rovinách na Zemi. Dokonce i vodopády, kterých je na dolních tocích v Oranžových horách nemálo, působí ospalým a pomalým dojmem. Proud padá ze skal pomalu a skoro tiše, jako kdyby řečiště zaplňoval nic neválící prach. Ostatně tomu tak skutečně je.

Probudil jsem se, když se bílé letní slunce přelilo přes Zrzavý hřbet a zalilo soutěsku horkým svitem. Skoro okamžitě nastalo dusno, noční chlad zmizel beze stopy. Kombinéza, která mě celou noc hřála, změnila barvu z černé na stříbrnou.

Ze všeho nejdříve jsem vytáhl z kapsy kazetu se zvlhčovacími filtry. Zašklebil jsem se kvůli nepříjemně

suchým rtům a vyměnil opotřebované nosní filtry za nové, vlhké a pružné chomáčky syntetických vláken. V kazetě zůstaly ještě dva páry filtrů, když budu šetřit, vystačí na celý den. Další důležitá činnost zabrala asi minutu, z pomačkané tuby se zvlhčujícím krémem jsem vytlačil několik centimetrů bílé mastné pasty. S potěšením jsem si jí natřel popraskanou pleť na rukách a obličeji.

Teď už bylo možné zahájit obvyklé ranní procedury, nezbytné na Zemi i stovky parseků od ní. Proběhl jsem soutěskou a zastavil se u nádherné citronově žluté skály a uctil přírodu Somatu. Potom jsem pokračoval během na opačnou stranu – k řece.

Pomalé šedé vlny pleskaly u mých nohou. Pestré kamínky, obroušené matným pískem, se složily do nového vzoru. Lepší kaleidoskop, než je břeh Suché řeky, nevymyslíš – zde jsou kamínky všech odstínů, jaké je schopno rozlišit lidské oko.

Sehnul jsem se a nabral plnýma rukama suchou vodu. Na první pohled připomínala stříbřitý prach nebo hodně jemný písek. Dotyk tuto iluzi narušil. „Prach“ byl studený a nepatrně vlhký. Maličké kapičky potu na dlani spustily pomalou chemickou reakci rozrušující organické sloučeniny křemíku obsažené ve vodě. Stopové množství této mnohomolekulární sloučeniny měnilo běžnou vlhkost v to, co zaplňovalo řeky a jezera Somatu, totiž v suchou vodu. Drobounké kapičky vody, obklopené obalem z organicky vázaného křemíku, se odpuzovaly podobně jako stejně nabité částice. K tomu, aby se změnily vody celé planety na prach, stačily stovky kilogramů hydrolátky, rozsypané rovnoměrně v atmosféře. Netušil jsem, kde se na Somatu organický křemík vzal. Snad za to mohl meteorit, který přiletěl z jiné galaxie. Nebo mí rodáci, zkoušející na neobydlené planetě exotické zbraně.

Mezi prsty vznikla a prosákla kapka vody. Suchá voda se zoufale snažila přejít do obvyklého stavu a pot, sliny, krev sloužily jako dobré katalyzátory. Kdysi jsem se

experimentálně snažil najít jednoduchý a účinný recept návratu vody do tuhé formy. Bohužel obráceně to nešlo.

Nasypal jsem si vlahý prach do úst. Několikrát jsem mlaskl, abych suchou vodu dobře promíchal. Nejvíc ze všeho připomínala želé bez chuti. Na jazyku vlhké a měkké.

Za několik minut proces skončil. Získal jsem hlt chladné a čisté vody… a organický křemík se změnil v neznatelnou sedlinu. Snad ji organizmus dokáže vyloučit. Do suchého stavu se dostávala jen čistá voda. S biologickými tekutinami se pokus nedařil.

Hlavním nedostatkem Somatu bylo to, že se zde život ještě nerozvinul. A nyní už nevznikne.

Vytvořil jsem ještě několik loků a vrátil se na místo noclehu. Pohled na prašnou řeku mě dráždil, a hory jsem mohl obdivovat odevšad.

Slunce pomalu stoupalo k zenitu. Maličký bílý disk oslepoval, tmavomodré nebe bylo díky kontrastu skoro černé. Horký žár, nemírněný mraky ani mlhou, pálil obličej. Usadil jsem se pod Polední skálou, jejíž zvláštní tvar poskytoval v největším denním žáru maximální stín.

„Podobáš se planetě bez atmosféry, Somate," sdělil jsem polohlasem různobarevným skálám. „Nejubožejšímu z asteroidů!"

Musím přiznat, že jsem na asteroidech bez atmosféry nebyl. A výhrady vůči Somatu také nebyly docela spravedlivé. Poskytoval svým návštěvníkům kyslíkovou atmosféru, přijatelný teplotní režim a vodu. I když v suché podobě…

Požadovat od nešťastné planety blahodárný stín nebo šťavnaté plody by nebylo fér.

V náprsní kapse kombinézy jsem měl plochou krabičku s výživnými tabletkami. Odklopil jsem pružné víčko a nahlédl dovnitř. Výsledek prohlídky mě neudivil: polovina tabletek nepříjemně nahnědlé barvy a hrstka tmavého prachu. Z krabičky nečekaně zavoněla máta. Včera havarijní dávka voněla po vanilce.

Pokud jsem si vzpomínal na návod, změna vůně znamená zhoršení kvality. Ovšem jaký stupeň nevhodnosti znamená mátová vůně, jsem nevěděl. Císařské kuchaře na planetě Taru nenapadlo nejjednodušší řešení, totiž že zkažené tabletky mají zapáchat.

Vzdychl jsem a tabletku rozžvýkal. Byla velká asi jako medaile *Za chrabrost* jednoho mladého afrického státu, takže její polovina plně zaměstnala čelisti. Bohužel chuť i konzistence odpovídaly oné medaili. Ze směsi čistých bílkovin, cukrů, minerálních solí a vitaminů se nic chutného ani připravit nedá.

Hned za půlkou tabletky následovala hnědá drť. Prázdná krabička letěla do suchých vln. Rozčarovaně jsem ji provázel pohledem – nedohodil jsem! Začal šestý planetární den, jinými slovy devátý pozemský den mé nucené samoty. Somatu jsem měl plné zuby.

Je udivující, jak se mění vztah k okolnímu světu s prohlubováním kontaktu. Prožil jsem na Somatu dva roky, ovšem spolu s milovanou dívkou, v útulném domě s kopulí a spoustou příjemných drobností, jako je bazén nebo přijímač hyperspojení, přinášející každou hodinu svodku galaktických novinek. Tělocvična s fantomovým soupeřem umožňovala každodenní trénink, knihovna nedovolovala mozku zakrnět. Občas jsem s údivem zaznamenal, že mně, extrovertnímu obyvateli města, se takový život začíná líbit. A vůbec za to nemohla jen Terri, která tu byla se mnou.

Zamiloval jsem si samotu. Ocenil jsem slast klidu a bezpečí. Nevrhali se na mě výtečně připravení vrahové s atomárními meči, gigantické válečné lodě se nepokoušely změnit Zemi v neexistující planetu. Nebylo třeba nikam běhat a s nikým bojovat. Nanejvýš s holografickým fantomem v tělocvičně nebo odpůrcem mytí Trofejem, zábavným křížencem kočky a psa.

Svět Somatu je nádherný. Nejsem geolog a neumím si představit, jaký vrtoch přírody vybarvil zdejší hory bohatou paletou surrealistického malíře. Nevím, proč je suchá voda

neprůhledná a má matně stříbřitý odstín. Ovšem létat nad planetou na flyeru je úžasná věc.

Náš dům stál na Bílém pobřeží, což je jedno z nejrovnějších míst planety. Rovina není moc široká, necelých sto kilometrů mezi horami a břehem. Zato se táhne kolem celého malého oválného moře. Pobřeží tvoří jemný bílý písek, nečetné skály jsou z bílého mramoru. Pokud se zalévají obyčejnou vodou, v písku výtečně rostou stromy. A vedle našeho domu byl maličký sad.

Zelené stromy na bílé půdě jsou úchvatnou podívanou. Stimulátor je přinutil vyrůst do výše deseti metrů za pár měsíců. Koncem prvního roku rozkvetla pozemská sakura i tarijský hedvábník, takže houština vypadala fantasticky. Na sněžně bělostné zemi stály něžnými růžovými a nachovými květy obsypané kmeny ve velikosti dospělých stromů, ovšem s překvapivě jemnými listy a kůrou měkkou jako u sazenic. Nyní je písek v houští černý a spekl se do odpuzujícího pichlavého chomáče. A stromy připomínají sochy z antracitu. V hloubi kmenů se ještě skrývají živé buňky, ale neumí uniknout z uhelného otroctví. Hájek je mrtvý a vedle rozpáraných kopulí strnuly bojové roboty…

Strnuly navždy, protože ti, kteří je zanechali na číhané, nevzali v úvahu účinnost mého osobního ochranného generátoru. I když je to divné, zadržoval jejich palbu skoro minutu, zatímco jsem se zalykal žhavým vzduchem i vlastním křikem a snažil se namířit destruktor na bíle maskované stroje.

Samozřejmě to byla náhoda, loď agresorů se přibližovala od východu a mezi ní a ochrannou stanicí bylo houští. Když obrana vypálila na loď svou první i poslední salvu, sežehly ji širokopásmové lasery. Stanice však nadále fungovala a počítač nazývaný Machno neměl v programu pojem „kapitulace“. Osobně jsem do něj zavedl osobnostní rysy, které učinily z elektronického stroje nervózního, impulzivního a především intuitivního „vojevůdce“. Upřímně řečeno, nepředpokládal jsem, že Machno bude muset bojovat.

Potřeboval jsem především společníka s nepříjemnou povahou. Někoho ještě nesnesitelnějšího, než jsem já, ovšem s tlačítkem stop na pultu.

Když Machno přišel o všechny své destruktory a lasery, vyslal do boje síly druhého sledu: dům zakryl neutralizujícím polem a z četných tajných pouzder vylétl proti lodi roj elektronických mušek.

Rozsévači neztráceli čas vyladěním destruktorů proti početnému a různorodému nepříteli. Použili „protonový déšť“, který zpopelnil všechno za ochrannou clonou. Takže neviditelnou zástěnou neutralizujícího pole prošli… ne snad vojáci vyzbrojení ostroplochými meči. Moji potomci nebojovali osobně. Vytvořili bioroboty, fungující v neutralizačním poli. V polorozpadlém domě jsem našel dva z nich, ani se je nepokusili uklidit. Karikatury lidí, pokryté šupinami pevnými jako ocel, s dlouhými šlahouny chapadel pod obyčejnýma rukama, vzbuzovaly víc odpor než strach. Oba bioroboty byly rozsekány na kusy, protože i obránci byly v boji velice racionální. Šupinatá monstra zřejmě bojovala i po přeseknutí v půli.

Dva absolutně identické mozky, umístěné v hrudi robotů, byly velké jako dětská pěstička a zcela zbaveny něčeho, jako je mozková kůra.

Nikdy jsem nepředpokládal, že mě nechají na pokoji. Byl jsem omylem, chybou, která pronikla do dokonalých plánů pozemšťanů dvaadvacátého století. Přestože mé nevypočitatelné jednání neuškodilo, ba právě naopak – zachránilo Zemi, která se málem stala obětí vlastní hry. To nic neměnilo. Nejdříve jsem nebyl na správném místě a navíc v cizím čase. Dvanáct Herkulových činů by nevykoupilo chybu, kterou jsem mohl kdykoli udělat. Pochopil jsem to, i když ne hned. Právě proto se domovem mým i Terri stal neobydlený Somat. Nehodlali jsem tady zůstat navždy, ale pevně jsme se rozhodli pobýt na okraji Galaxie tři nebo čtyři roky.

Země mohla úspěšně realizovat projekt „Rozsévači“ a hrát před ohromenými diváky svou božskou roli. Válka s mně neznámými a zřejmě zlými Fangy probíhala vlastní cestou, od stadia „studené války“, kdy byla skoro zapomenuta, až ke stadiu „horké“, kdy noviny zaplňoval nechutně známý vlastenecký blábol.

Já a Terri jsem se nevměšovali. Hernado, Lans, Redrak – naše posádka, která odletěla na civilizované planety, obdržela tytéž pokyny. Redrak měl opatrnost v krvi ještě z pirátských časů, Lansovi a Hernadovi postačil příkaz princezny.

Možná jsme se neměli rozdělit. Na mě a Terri mohli jít různě, ale nejpravděpodobnější byla varianta s únosem a výslechem někoho z posádky…

Teď už to bylo jedno. Nějak nás našli, Terri byla zajata a já jsem přešel na partyzánskou existenci. Na Somatu, kde je nulová vlhkost vzduchu, rostlinstvo není a nikdy nebylo, bylo skoro nemožné schovávat se před nepřáteli. V rozbité kopuli jsem nenašel žádné potraviny, nutili mě tak, abych se vzdal. Na zkoumání okolí jsem neměl sílu ani čas, na místo boje mohly kdykoli dorazit nové oddíly.

Schoval jsem se v horách se zásobami, jaké jsem si doma bral na dvoudenní výpravu. Je možné, že po mně nešli, ale nesměl jsem riskovat.

Ale stejně jsem nechápal, proč se Rozsévači rozhodli k otevřeně nepřátelskému gestu.

Mohl jsem vyčítat svým potomkům cokoli. Byli hrubí a nevybíraví v prostředcích. Rozsévači si ani za mák nevážili soustavy civilizací, kterou vytvořili. Patologický strach před civilizací Fangů a víra v „dějinnou nevyhnutelnost“ vítězství u nich potlačily všechny normální lidské city.

Ale podlí nebyli. Hráli čestně, i když podle svých pravidel. A pocit vděčnosti pro ně nebyl prázdným zvukem.

Proč se rozhodli pro podlost?

Zvítězil jsem v mentálním souboji s jejich představitelem – Maestrem. Ovšem souboj probíhal podle pravidel Rozsévačů – prostě jsem víc věřil své pravdě. Porušil jsem

zákony Rozsévačů, ale jen proto, abych zachránil naši společnou vlast – Zemi. Utekl jsem ze své doby, konce dvacátého století, doprostřed dvaadvacátého. Ale pořád jsem nechtěl svým potomkům překážet. Chtěl jsem prostě jen žít bez podřizování se zákonům „hlavního proudu dějin“.

Mohli a museli mě hledat. Museli se mnou vést dlouhé rozhovory. Ale ozbrojené přepadení…

Ušklíbl jsem se a uvelebil se pohodlněji na špičatých kamenech. Byl jsem přesvědčen, že princezna žije. Zavolá mě, prsten nám pomůže, abychom se slyšeli.

Horko. Ticho. Smrt.

Celý okolní svět je sterilně čistý a beznadějně neživý. Vybral jsem si ho, abych našel klid. Není má ani jeho vina, že se klid stal příliš vzácným potěšením.

Zavřel jsem oči. Zdřímnout si… Slunce stoupalo k zenitu, stín skály ze mě nepozorované sklouzl. Ihned mi bylo nesnesitelné horko, jako kdyby mi na záda hodili lepkavou rozpálenou deku. Filtry v nose vyschly, musím je vyměnit…

Poledne. Dvaadvacáté století. Bohužel nic není takové jako v oblíbené knize mého dětství.

Nic se nezměnilo – v nehybném vzduchu se nic nepohnulo, zůstávalo naprosté ticho, oranžový svit probodával sevřená víčka. Náhle jsem se otřásl.

Předtucha? Pocit narůstajícího nebezpečí?

Opatrně jsem sáhl na prsten. Kov byl studený bez ohledu na žár, energetický krystal byl nadále na svém místě. Prsten se neaktivoval.

Ale zvláštní pocit nemizel. Konkretizoval se pocit cizího pohledu.

Dívali se na mě – ne se zlobou, ani ne upřeně. Tak se prohlíží místo bez přílišného zájmu o lidskou postavu…

Nevím, kde se bere pocit „pohledu do zad“. A proč je někdy matný a jindy nanejvýš zřetelný. Nyní jsem dokázal určit směr „pozorovatele“ i jeho vzdálenost – deset metrů.

Otevřel jsem oči tak opatrně, jak jsem jen dokázal.

Na okamžik se mi zdálo, že jsem pootevřenými víčky zahlédl lidskou siluetu, a to právě tam, kde jsem ji čekal. Potom jsem pochopil, že mě nervy nechutně oklamaly: mezi skalami nikdo nebyl.

Umíněnost mě přiměla vstát a jít k místu, kde se mi zdálo, že je špeh. Skrýt se mezi kameny bylo absolutně nemožné, a k nejbližší kamenné rozsedlině, do které by se člověk vtěsnal, bylo patnáct metrů. Pro jistotu jsem nahlédl i tam. Prázdno.

Co to bylo? Přelud? Jednou jsem v podobné situaci přesvědčoval sám sebe, že je to nějaká hloupost. A jak se ukázalo, zbytečně, uprostřed neproniknutelné džungle cizí planety na můj hvězdolet zaklepal hoch ze Země…

Je třeba si věřit, i v případě, že se mýlíš.

„Jestli se nějaký šikula schovává pod maskujícím polem…“ zachraptěl jsem a snažil se z vyschlého krku vydávat srozumitelné zvuky, „bude lépe, když vyleze.“

Sekundu jsem vyčkal a pak sáhl na maličký disk u pasu. Tato věcička z arzenálu Rozsévačů je v určitých situacích velmi užitečná.

Ochranný obal mi praskl pod rukama, neznámým způsobem tak zhodnotil vážnost mého záměru. Disk „zapalovače“ hlasitě práskl a rozsypal se na prášek – laserový pás je jednorázová zbraň.

Zvedl jsem ruce, jako kdybych se chtěl vzdát. Nějaký indikátor usoudil, že mé končetiny nejsou v nebezpečí a pás zapracoval.

Doslova mě sežehla žhavá obruč. Tenký proužek pásu, nahoře černý a uvnitř bílý, vzplanul a změnil se v proud záření. Termín „laserový pás“ není úplně přesný, ale podstatu vystihuje. Asi sekundu planul a opaloval skály ohnivý disk. Maskující pole nemohlo takovou salvu odrazit, ale právě to by se stalo hlavním důkazem.

Svítící disk pohasl. Ochranná vložka pásu, tenká jako list papíru, se v bílých šupinách sypala na zem.

Ohlédl jsem se. Skály kolem se otavily, jako kdyby někdo přejel po zpěněném plastu rozpáleným nožem.

Vracet se na původní místo nemělo smysl. Nalezl jsem nový kousek stínu a usadil se tam. Asi mi selhaly nervy. Nesledují mě, pozorovatel se nemohl nikam schovat ani uniknout hyperskokem. Vedlejší efekty proniknutí hyperprostoru jsou totiž silné světelné záření a hlasitý třesk vzduchu, který se hrne na místo těla, které zmizelo z prostoru. Tarijští vědci se kdysi pokoušeli odstranit tyto demaskující jevy, ale nedokázali to. A pokud vím, ani Rozsévači.

„Je čas na změnu prostředí," zabručel jsem. „Když vidíš lidi v poušti a když mluvíš sám se sebou, znamená to malér."

„A což si tak promluvit se mnou?"

Tento hlas bych poznal mezi miliony.

„Terri!"

Zvedl jsem ruku. Krystal v prstenu pulzoval, tepal jako maličké diamantové srdce. Z kovu sálalo teplo.

„Kde jsi, Terri? Co je s tebou?"

Pauza. A smích, veselý a bezstarostný.

„A co děláš ty, pořád štráduješ po horách? Ani jsi nepřišel k domu?"

Nějaké šílenství…

„Přišel, Terri," volil jsem pečlivě slova. „A zase odešel do hor."

Hlas Terri se změnil.

„Nedostal jsi dopis? O tom, že jsem na Zemi a musíš zavolat loď Rozsévačů?"

„Jsi v zajetí?" málem jsem vykřikl. A hloupě se zeptal: „Přinutili tě se mnou mluvit?"

„Sergeji! O čem to mluvíš? Nejsem v zajetí, ale na tvé planetě! Všechno jsem vysvětlila v dopise, dostal jsi ho?"

„Když jsem šel k domu, dostal jsem laserovou salvu," řekl jsem tiše. Třásl jsem se potupou. „Někdo hraje dvojí hru, Terri. Dokonce si nejsem jistý, že mluvím s tebou."

„Sergeji!"

Chviličku jsme mlčeli. Kámen v prstenu tepal pořád rychleji. Jeho zásoba energie není nekonečná, prsten nám nemůže zajistit dlouhý rozhovor.

„Jsem to opravdu já.“ Její hlas zazněl klidněji. „Nechápu, co se děje, ale musíš přiletět na Zemi. Na oběžné dráze Somatu čeká loď, přivolej ji na standardní frekvenci…“

„Terri, v našem domě nezůstalo celé ani jedno mikroschéma. Ba ani zdi.“ Odkašlal jsem si, abych mohl lépe mluvit. „Navíc svým krajanům nevěřím. Rozbij kámen.“

„Kámen tě vyhodí na neznámé místo na Zemi,“ řekla Terri nejistě. „Toto není Tar, kde nejsou oceány.“

„Chápu. Ale musím riskovat. Aktivuj prsten.“

Má slova byla stejně suchá jako můj krk. Na druhém konci prstenu se mnou mohl rozmlouvat počítač – nebo Terri omámená drogami a hypnózou.

„Dobře,“ řekla pokorně Terri. Pokud to byla ona. Nevydržel jsem:

„Terri, maličká… setkáme se tam, kde jsme se seznámili, dobře? Vzpomínáš si?“

„Ano… Sergeji, jsi připraven?“

„Ano.“

Vstal jsem a vytáhl z pochvy meč. Pokud je to léčka… pokud mě technika Rozsévačů zachytí a strčí do vězení, bude lépe být ozbrojen. S atomárním mečem projdu každými dveřmi a dost velkým počtem stráží.

„Dělej, Terri,“ zašeptal jsem.

Prsten vzplanul oranžově a pocítil jsem, jak mé tělo obaluje vrstva silového pole. Kupředu hyperprostorem, narkotickým šílenstvím tunelového hyperpřechodu. Zpátky na Zemi. Na cizí planetu, do světa mých potomků Rozsévačů.

Obklopila mě tma.

2. Návrat

Když jsem poprvé prošel hypertunelem, netušil jsem, co mě čeká. Zvláštní, nesnesitelná slast, která se člověka zmocní v hyperprostoru, mě překvapila.

Nyní jsem čekal něco podobného. Řádění barev a vůní, nasládlé chvění, zaplavující tělo…

Nebylo však nic.

Jen lehkost, hlubší než beztíže. Pocit naprosté nehmotnosti, netělesnosti, opravdu jsem neexistoval v onom zlomku času, kdy prostor ztratil tři rozměry a obnovoval mé tělo v jiném místě.

„*Jsi šťastný?*“

To byl můj hlas. Sám jsem položil otázku a nedivil jsem se tomu, že přemýšlím o odpovědi.

„Možná…“

„*Takže nejsi. Proč?*“

„Jsem unavený.“

Smích. Smál jsem se a cítil, jak mě zaplavuje z nějakého důvodu zpožděná euforie. Smál jsem se svým otázkám i odpovědím, serióznosti a důvěryhodnosti dialogu.

„*Unavený? Sedmadvacet let je velice krátká doba. Co víš o únavě?*“

„Příliš mnoho událostí… příliš mnoho zvratů… nestíhám…“

Kolem se rozsvítila oranžová záře. Prolétal jsem clonami růžového a nachového světla, roztínal občasné shluky bílého plamene. Teplo a chlad, přítmí a světlo. A opojné nadšení.

„Jsem střela, mířící k zániku,“ zašeptal jsem. „Jsem šťastný, nejsem unavený…“

A ihned jsem varoval sám sebe:

„*Nezblázni se. Uvolni se. Myslet v takových chvílích škodí, prostě odpočívej. Nikam neletíš, už jsme na Zemi. V hyperprostoru čas neexistuje. Všechny tvé pocity probíhají ve zlomku sekundy, kdy tělo získává hmotnost.*“

„Odpočívám.“

Sladko na jazyku. A něžné dotyky na tvářích. Vůně moře… a v dálce tichá hudba.

„*Odpočívej. A zapamatuj si dobrou radu: nejjednodušší cesta je nejsprávnější, nejjednodušší řešení je vždy nadějnější než složité. Buď vítán.*“

Pocítil jsem, že padám, a tomuto pádu už chyběla lehkost. Vítr byl příliš studený a voda, do které jsem spadl, mě udeřila do nohou jako tuhá gumová deska. Buď vítán…

*

Ponořil jsem se a hned zase vyplaval, odplivoval si a lačně polykal vzduch. Zalehly mi uši, namočily se šaty. Ať. Je to opravdová, živá voda, kterou jsem neviděl dva roky.

Hrabal jsem nešikovně rukama, málem jsem zapomněl plavat, a pohlédl do dálky. Nikde žádný břeh. Terri mě neupozorňovala na nebezpečí východu z tunelu někde nad oceánem zbytečně. Ovšem na Somatu jsem takové nebezpečí nebral vážně…

Meč mě stahoval ke dnu, ostroplochá čepel skoro nic neváží, ale omezuje v pohybu. Bez zaváhání jsem meč odhodil a strhl ze zad řemen s těžkou pochvou. Znovu jsem se ponořil a zbavil se jich. Opět jsem si lokl vody…

Je sladká!

Otočil jsem se a uviděl břeh vzdálený asi sto metrů. Kdyby mi do uší nenatekla voda, slyšel bych šumění vln narážejících na břeh.

Nebylo proč litovat meče, plout s ním bylo smrtelně nebezpečné. Přesto jsem se cítil oklamaný. Jaký rozmar prstenu mě vyhodil právě tady a ne na břehu?

Nemusel jsem plavat dlouho, asi po padesáti metrech jsem pocítil pod nohama dno. Postavil jsem se a postrkován vlnkami jsem se brodil ke břehu.

Byl večer. Oblaka nad obzorem rudla, slunce zřejmě právě zapadalo. Obloha byla modrošedá, nepříjemná, severní. Podél břehu se táhla tmavá stěna borového lesa.

Kde to jsem? V Kanadě, u Velkých jezer? Na Bajkalu?

Břeh byl kamenitý a čistý. Ani stopy po lidech. Popošel jsem k okraji lesa a usedl do trávy. Byl jsem úplně promočený, ale sušit šaty jsem nechtěl. Somat mě naučil vážit si mokra.

Nejbližší dny mi nehrozil hlad: výživné tabletky fungovaly dokonale. Potom mohu lovit ryby, sbírat bobule a houby. A jít podél břehu, hledat příznaky civilizace – města, vesnice… chemické kombináty… rezavé nádrže, napůl ponořené do vody. A také telefonní budku.

Usmál jsem se a poplácal po kapsách. Musím se podívat, s čím jsem se vrátil na rodnou planetu.

Tkanina kombinézy kupodivu schla před očima. Stékaly z ní poslední kapky vody a sálalo teplo. Podšívka se značně ohřála.

Pohlédl jsem na pravé rameno. Matně tam pomrkávalo zelené světélko. Kombinéza fungovala, vůbec se nezajímala o mou přízeň k mokrým šatům.

Zhluboka jsem vydechl a ulehl do trávy. Půlhodinku si odpočinu. Nespěchej, když na tebe nespěchají, učil mě kdysi Hernado.

Nejjednodušší cesta je nejsprávnější, poučoval jsem nedávno sám sebe. Zmocnil se mě v hyperprostoru zábavný blábol.

Stmívalo se, oblaka byla stále světlejší. Obloha Země. Bůhvíproč jsem nepociťoval z návratu do svého světa žádné nadšení. Spíš mi z něj nebylo nejlíp.

Nejlegračnější bylo to, že jsem se nebál změněné Země. Bál jsem se, že se nezměnila.

„Uvidíme," řekl jsem si. „Maestro Stas se konec konců neprojevil jako nejhorší člověk."

Tím spíš, že Rozsévači Terri zřejmě nechytili. Pokud by použila prsten pod jejich dozorem, nebyl bych na břehu

jezera, ale v cele napuštěné uspávacím plynem. A přímo v kleštích silového pole. Žádný meč by mi nepomohl.

Zavřel jsem oči. Všechno je normální. Jsem na Zemi a zřejmě v bezpečí. Pokud je Terri v pořádku, do žádného dobrodružství se nepohrnu. Nebudu ani pátrat, kdo přepadl můj dům a vyslal bojové roboty.

*

Seděl jsem na břehu u ohně do dvou v noci. Nepodařilo se mi ho zapálit hned, z možných zdrojů plamene jsem měl jen napůl vybitou laserovou pistoli. Mimochodem i při nejnižším výkonu paprsek větve nezapaloval, ale řezal. Po pátém nebo šestém neúspěchu jsem nakonec zabalil kámen do chvojí a paprskem ho rozpálil do červena. Větvičky, i ty vlhké, okamžitě vzplanuly. Usedl jsem na návětrnou stranu a občas přihodil do ohně borovou větev. Několik okamžiků vzdorovala plameni, potom vzplanuly éterické oleje a dlouhé zelené jehlice zazářily jako rubíny. Od ohně vonělo chvojí, ne spáleninou, ale živě, jako od novoročního stromku.

Nový rok jsem neslavil pět let. A zalitoval jsem toho až teď. Je to příliš pozemský svátek.

Na Zemi je teď zřejmě konec léta. Pokud se ovšem nezměnilo klima a nespletl jsem se v domněnce, že tohle jezero je Bajkal. Vítr byl studený a nevoněl létem. Žádné plody jsem nenašel, možná za to mohlo stmívání. Nevadí. V kombinéze nezmrznu ani v zimě.

Noční obloha na Zemi pro mě byla reálným důkazem jiného století. Ne, souhvězdí se nezměnila, nebo mé znalosti astronomie nestačily na rozpoznání změn. Ovšem jiskry družic plující po obloze by přivedly do extáze Ciolkovského i Koroljova. Upřímně řečeno, bylo jich tam moc. Různobarevná světélka se pohybovala všemi směry a nejrůznějšími rychlostmi. Dráhy družic se několikrát změnily před očima, a to pod takovými úhly, že o existenci

gravitačních kompenzátorů se nedalo pochybovat. Desítky družic měly zřejmě kilometrové rozměry, nevypadaly jako body, ale jako maličké disky. Kolem jednoho takového disku se pravidelně rozsvěcovala matná aureola, kterou jsem posoudil jako vedlejší efekty činnosti plazmových motorů. Zřejmě se pohyboval na tak nízké oběžné dráze, že musel pravidelně kompenzovat ztrátu výšky, způsobenou brzděním ve stratosféře.

Na východě, těsně nad obzorem, viselo něco nepopsatelného – matný čtvereček, ze kterého vedl dolů sloup jasného světla. Rozumem jsem chápal, že je to kosmické zrcadlo – ohromná lesklá plocha, odrážející na patřičné místo zemského povrchu sluneční světlo. Ovšem jediná asociace, kterou u mě toto zrcadlo vyvolávalo, byla velice prozaická. Okénko. Malé čtvercové okénko ve tmavém sklepě, ze kterého se line denní světlo.

Podívaná na okno otevřené v obloze ve mně vyvolala ani ne tak chvění jako otřesně nepříjemný pocit. Na žádné planetě v galaxii jsem neviděl tak jednoduché a působivé řešení problému nočního osvětlení.

Země mi připadala cizí jako spolužačka, která se poprvé nalíčila a oblékla si dospělé šaty. Už to nebyl můj svět.

Pokud mám ovšem věřit Maestrovi, milují zde Dankovy obrazy. A politiku, kterou Země vedla v posledních dvou letech, kdy odhalila planetám Chrámů svou existenci, nelze nazvat nespravedlivou ani koloniální.

Jediné, na čem Země trvala, bylo vytvoření systému vzájemné pomoci mezi lidmi obydlených světů a Výsadkovým sborem jako základní údernou silou. Ovšem tato vojenská struktura podléhala společné radě představitelů planet a měla zjevně obranně-protifangovský účel, za dva roky se aktivně neprojevila.

Možná jsem k rodné planetě nespravedlivý.

Uprostřed noci, kdy oheň už dohoříval, jsem si udělal stranou lůžko z větviček a uložil se ke spánku. Po skalách Somatu mi pichlavé lože z chvojí připadalo docela snesitelné.

*

Probudili mě ptáci.

Minutu jsem ležel a neotevíral oči. Několik metrů ode mě pozpěvoval neznámý pták. Před pěti lety bych jeho zpěv pokládal jen za málo melodičtější než krákání.

Nyní mě tyto zvuky těšily. Přivítala mě Země – ne vždy krásná, ne vždy přívětivá. Jediná vlast lidí. Má planeta.

„Vítej," zašeptal jsem. „Dobré ráno…"

„Dobré ráno."

Pozdravili mě trochu udiveně, ale uctivě. Ještě než neznámý domluvil, bez vstávání jsem se vrhl stranou. Možná to vypadalo zábavně: poloskok-polosalto se současným klepnutím na zátylek, jak jsem se pokusil z neexistující pochvy vytáhnout utopený meč.

Dopadl jsem dva metry od lůžka z chvojí a sáhl po pistoli, a pak jsem pohyb zastavil.

Můj ranní návštěvník by nepolekal ani dítě. Hubený sedmnáctiletý blonďák, dlouhovlasý, s velkými kulatými brýlemi. Copak se ve dvaadvacátém století na Zemi nevypořádali s krátkozrakostí? Měl na sobě černé plavky a jako fólii lesklou stuhu, nepořádně namotanou na ruku od lokte k rameni. Přestože byl tak málo oblečený, nebyl opálený, plet měl mléčně bílou.

„Tvůj ranní trénink? Nebo jsem vás polekal?"

Chlapec se usmál. Bez ohledu na své rozpaky jsem zaznamenal nečekanou směs tykání a vykání. Svou odpovědí jsem měl zřejmě určit další styl našich vztahů…

Nemám rád, když se za mě pokoušejí něco řešit.

„To i ono," pokusil jsem se o úsměv.

Mladík na mě zamyšleně pohlédl. Potom zvedl dlaně ve zvláštním uvítacím gestu.

„Promiň," řekl přátelsky. „Čekal jsem, až se probudíš. Chtěl jsem tě pozvat k snídani."

Jeho ruština byla dokonalá, přesto s lehkým pobaltským přízvukem. Přesto jsem si byl jistý, že mluví mateřským jazykem. Ruština se prostě trošku změnila.

„Myslel jsem, že poblíž nikdo není," vysvětlil jsem. „A ztratil jsem hlavu."

„Jsem rodder," řekl chlapec klidně.

„Rodger?" nepochopil jsem neznámé slovo. Tím jsem ho udivil.

„Rod-der," slabikoval. „Nebo si nás už nikdo nepamatuje?"

Zahrál jsem vabank.

„Zdá se mi," pronesl jsem opatrně, „že rodderů zbylo jen několik."

Mladík se zamračil a hned jsem věděl, že jsem uhodl.

„Ne, desítky… Chápu. Centrum zájmu je u Fangů a genormistů. My jsme už mimo. Ale jsme."

Neurčitě jsem přikývl, protáhl se a zeptal:

„A co ohledně té snídaně?" Opět na mě vytřeštil oči. Z nějakého důvodu si sundal brýle a všiml jsem si, že vůbec nemhouří oči.

„Mluvíš zajímavě. Odkud jsi?"

Nebyl čas na vymýšlení. Ukázal jsem nahoru.

„Kolonista?"

„Jsem ze Země, ale dlouho jsem žil tam."

„Dost dlouho," ukončil náhle hovor. Má odpověď ho zřejmě uspokojila. „Ohledně snídaně… Ohledně…" vychutnával to slovo. „Jdeme."

Zamířil jsem k lesu. Mladík se najednou zeptal:

„Seznámíme se?"

Přikývl jsem. Čím méně zvuků vydám, tím lépe.

„Andrej."

„Sergej."

Kráčeli jsme lesem, Andrej vpředu mával sundanými brýlemi, já za ním. Pohyboval se mezi stromy dost divoce, nikde nebylo ani stopy po pěšině, takže jsem se začal bát:

„Nezabloudíme?"

Díkybohu, tohle slovo Andrej znal. Opět trochu znejistěl, jako při dotazu na počet rodderů, a zabručel:

„Ne, mám píšťalku.“

Ukázal kamsi k uchu. Když jsem se podíval zblízka, uviděl jsem na lalůčku kousíček růžové leukoplasti.

„Sto metrů,“ dodal Andrej. A podal mi brýle: „Podívej se.“

Snažil jsem se zachovat klid a nasadil si brýle. Byly velice lehké a skla, pokud to byla skutečně skla, byla plochá.

Jakmile jsem odtáhl ruku, skla mírně ztmavla. Shora dolů po nich přeběhl svítící červený proužek. Potom se na tmavém pozadí objevil obraz – otáčející se bílá krychle. Začala zvětšovat objem a najednou vyplula ze skel a prolétla před mým nosem, přitom postupně narůstala.

„Seřídil jste je?“ staral se Andrej.

„Ano.“ Stěží jsem potlačil přání brýle sundat. Skla opět zesvětlala a iluze krychle byla dokonalá. Byla metr přede mnou, stačilo natáhnout ruku a dotknout se jí.

Krychle se plynule otevřela a změnila v poloprůhlednou látku… velký list javoru… motýla plavně mávajícího křídly. Nebyl to skutečný hmyz, spíš jeho multiplikační varianta. Motýl letěl přede mnou a starostlivě ohýbal větve stromů. Ohýbal, opravdu!

Sklonil jsem hlavu a pohlédl nad brýlemi. Samozřejmě nikdo.

V uších se ozvala tichá hudba. Flétna nebo šalmaj, někde daleko, na hranici slyšitelnosti.

„To je Jurkinson, Motýlek z Io,“ vysvětlil Andrej. „Hned skončí. A už jsme tady.“

S ulehčením jsem sundal brýle a vrátil je Andrejovi. Vyšli jsme na palouk a rodder spěšně strhl z ucha leukoplast.

„Naprostá nula,“ prohlásil a odhodil „píšťalku“ do křoví.

Pochopil jsem. Jistě, budu mlčet. Mají snad roddeři, ať už jsou cokoli, podobné průvodce zakázány?

„Jistě, Andreji. Naprostá nula,“ uklidnil jsem ho.

3. Snídaně na palouku

Neobvyklejší skupinu jsem ještě neviděl. Hlavní byl nesporně Děd: na pohled čtyřicátník, ovšem skutečný věk jsem mohl jen hádat, se zrzavými vlasy a v úboru neurčitého sportovního střihu. Toto oblečení by neupoutalo pozornost nejen na Zemi ve dvacátém století, ale ani na Taru nebo Schedmonu ve století dvaadvacátém. Můj příchod přivítal už známým gestem dlaní a poté se začal zabývat rozděláváním ohně.

Hranice nebyla postavená dobře.

Jedinou dívkou ve skupině byla mladá osoba jménem Krista. Její zevnějšek tvořil výrazný kontrast mezi buclatou postavičkou a obličejem s ostře řezanými rysy. Ovšem usmívala se hezky, neurážlivě a zřejmě upřímně. Její bílý kostým s barevnou výšivkou vypadal jako ušitý doma. Když však Krista vstala z mokré trávy, nezůstala na něm ani skvrnka.

Nejlhostejněji se k mému příchodu zachovali dva čtrnáctiletí nebo patnáctiletí výrostci. Jeden podřimoval na dece rozložené pod stromem. Na sobě měl jen hnědozelené šortky a v duchu jsem mu blahopřál k otužilosti. Bylo chladné ráno, od jezera vál vlhký vítr. Potom jsem zahlédl maličký matně šedý váleček. Vzduch nad ním se vlnil jako nad asfaltovou silnicí v horkém dni. Podobné modifikace „teplých přikrývek“ jsem už viděl víckrát.

Druhý hoch mi pokynul a zmizel v oranžovém jehlanu malého stanu. Stačil jsem si jen povšimnout, že má dětskou tvář a na hrudi se mu houpá kulatý zlatý medailon.

Andrej ho doprovodil upřeným pohledem a řekl:

„Právě Vik na tebe upozornil. Je senzibil, sice ne moc silný, ale v takové pustině vnímá člověka na deset kilometrů.“

Přikývl jsem. Pokud telepatii ovládají Chrámy, proč by ji neměli zvládat Rozsévači? Doufám, že mé myšlenky „senzibil“ číst nedokáže.

Děd se nakonec vypořádal s naházenými větvemi. Rozhořívající se oheň začal praskat. Děd s výrazem plně spokojeného člověka odešel od ohně a zeptal se:

„Chcete pečené maso? Přírodní.“

Přikývl jsem. A opět jsem zaznamenal, že se mému souhlasu diví. Situaci zachránil Andrej:

„Sergej je kolonista. Jeho přírodními produkty neudivíš.“

Krista na mě zvědavě pohlédla. Podřimující výrostek zvedl hlavu. Děd se zeptal:

„Odkud? Pokud to jde…“

Pozemské informační vysílání jsem sledoval zřídka. Jistě, obával jsem se nostalgie. Zato svodky novinek z planet-kolonií jsem nevynechával. Země měla čtyři desítky reálných, mezihvězdnými expedicemi osídlených kolonií. Všechny ostatní byly dílem Chrámů. Vztah k „opravdovým“ a „chrámovým“ koloniím nemusel být stejný.

„Z Berega Grunwalda,“ prohlásil jsem.

Kolonii na Síriu, pojmenovanou na počest zahynuvšího švédského pilota, osídlili především Slované. Navíc tento svět získali poměrně nedávno, jakmile byla vytvořena clona, chránící planetu před zářením Siria-A. Kolonie do značné míry zůstala závislá na metropoli a určitě si už vytvořila vlastní slang, zvyky, etiku.

„Z Berega?“ dřímající výrostek pootevřel oči a zasmál se. „To je tam, kde mají čtverečkované nebe?“

„Ochranná síť je viditelná jen při západu,“ odpověděl jsem ostře. „Její zásluhou můžeme chodit bez osobní ochrany.“

„Neurážej se,“ řekl mírumilovně a opět o mě ztratil zájem.

Někdy je užitečné sledovat vzdělávací programy… V duchu jsem se pochválil a začal odpovídat na dotazy Děda a Kristy, kteří byli z celé společnosti nejzvědavější.

Ano, narodil jsem se na Zemi. V Moskvě (doufal jsem, že se ruskou metropoli neodvážili přejmenovat). Na Bereg Grunwalda jsem odletěl s rodiči, když mi bylo deset. Pracoval jsem jako pilot, vozil nálady dopravními disky, cestující flyery. Proč jsou potřební piloti? Naše uragány automatika nezvládá. Mít profesionální piloty je lacinější (také to byla pravda načerpaná ze zpráv). Ano, jsem ženatý. Děti nemám, to ještě stihnu. Sbírám modely kosmických lodí, hlavně starých. Vostok, Gemini… Neslyšeli jste o nich? Na Zemi jsem přiletěl včera. Den jsem strávil v Moskvě, potom jsem zatoužil po přírodě. Ne na dlouho. Zítra, možná už dnes, odletím.

Upéci maso podle grunwaldského receptu mohu. Ale je potřeba koření… nemáte? Škoda.

Asi deset minut jsem napichoval na tenké grilovací jehly přesné krychličky masa. Možná bylo přírodní, ale na první pohled se tomu dalo stěží věřit. V masu nebyla jediná kostička ani chrupavka, bylo nakrájené na kostky a zabalené do průhledného obalu.

„Už to není jako dříve," zabručel Děd. Připomínal mi otce. Byl stejně málomluvný a litující minulosti, nijak starý, přitom patřičně urostlý. Navíc chtěl vypadat mladší.

„Časy se mění," řekl jsem staletími prověřenou moudrost.

Děd na mě pohlédl úkosem:

„To nevím. Lidé se mění, ale časy… Před padesáti lety, když jsem začal roddeřit…"

Oho! Takže je mu nejméně šedesát. Přece se nezačal toulat jako kojenec.

„…existoval cíl. Byl smysl. Znal jsem roddera… opravdu, jediného skutečného roddera na světě. Jmenoval se Igor, příjmení si nepamatuji…"

S předstíranou pozorností jsem přikyvoval a dodělával další jehlu šašliku. V hermeticky uzavřeném balíčku jsem objevil deset zralých rajčat a teď jsem je střídal s masem. Jak se jim podařilo nezničit plody?

„Víš, jak všechno začalo? Proč se objevili roddeři?"

„Ne.“

Rozhovor se stával zajímavým. Upřímně řečeno, až příliš vzdělávacím. Co když jsem potkal v lese falešné tuláky?

„Když se rozšířily potravinové syntetizátory a jídlo bylo prakticky zadarmo, hodně lidí přestalo pracovat. Zmizela potřeba práce a jiné stimuly nebyly. Na více nebo méně zajímavé funkce se mohli dostat jen jedinci…“

Ztuhl jsem. Ruce automaticky pokračovaly v předchozí práci, ale v hlavě se mi honilo: „potravinové syntetizátory“, „jídlo prakticky zadarmo…“

Náhoda? Nebo výsledek kontroly Chrámů? Opět jsem byl na palubě Terry. Přistáli jsme na Rantori-Ra, nad obzorem plulo matné rudé slunce. Okolní step byla černá, spálená, jako kdybychom přistáli plným výkonem. Spolu s Lansem jsme vykládali těžké bedny s konzervami a koncentráty, a Hernado řídící transportér řekl: „Vzduch a voda se téměř vyčistily, ale půda… Kdyby tak nemuseli jíst zdejší stravu… Ale copak se dá sto milionů držet na dodávkách?“ Rantori-Ra, sebevražedná planeta. Malomocná planeta, jejíž poslední obyvatelé pomalu dohasínali na otrávené půdě pod jedovatou oblohou. Deset z nich nyní stálo nedaleko od lodě, blíž by je pustil jen blázen. Pololidé, polozrůdy. Ze všeho nejvíc potřebovali neradioaktivní potravu.

A ještě jsem si vzpomněl na Šetli. Planeta, která prohrála mezihvězdnou válku a měla stovky let platit daň. Nevím, kdo měl v oné dávné válce pravdu, nebo ji zavinil, stačila mi procházka v ulicích hlavního města planety, abych přestal být zvědavý. Planeta platila reparace potravinami, nejdražším zbožím Galaxie, pokud nepočítáme zbraně. Ale výrobu zbraní jim zakázali…

S Hernadem jsme šli do kanceláře místní obchodní společnosti se zapnutou osobní ochranou na pásech kombinézy. Poradila to správa kosmodromu a s tou jsme se nechtěli hádat. Chodci nás sledovali dlouhými pohledy, měl jsem nepříjemný pocit. Nevypadali zdevastovaně, spíše odule. „Nevyrovnaná strava,“ utrousil Hernado, který se tu

vyznal lépe než já. „Zajdeme do restaurace a podíváme se, co jedí," navrhl jsem polovážně. „Dobře, ale nesmíme si dát maso." Sekundu jsem stál na chodníku a pokoušel se domyslet, jestli nenajdu v Hernadových slovech míň hrůzy. Potom jsem řekl: „Odlétáme. Neodvezu z této planety ani gram potravin, i kdyby mi platili." Hernado souhlasil a dodal: „Těžko to asi něco změní."

Země už půl století vlastnila syntetizátory potravin. Ale v žádném světě Chrámy toto tajemství lidem nenabídly.

„Ruším tě, Sergeji?" zajímal se Děd.

„Ne. Povídej, poslouchám."

„Nejčastěji k rodderům přecházela mládež. Také děti, když dostaly Znak samostatnosti. Do doby, než vznikly hypermotory, ani jiná možnost nebyla. Teprve až začala kolonizace…"

Umístil jsem jehly s masem nad oheň. S roddery se to trochu vyjasnilo. Hybrid hipíků, pankáčů a rockerů. S abstraktní dobrotou hippies, s pankáčským opovrhováním reálným světem a s láskou rockerů k pohybu. Mimochodem, motorky a jiné technické prostředky roddeři neuznávali. Většinou chodili pěšky, jen při nezbytnosti přemístit se na jiný kontinent používali leteckou přepravu. Zadarmo. Země se opravdu stala bohatou planetou.

„…přitahovala možnost nového putování, romantika neznámých světů. Roddery to nesmírně vábilo. Jenže v koloniích bylo všechno jinak. Nejtvrdošíjnější hynuli, ostatní museli pracovat. Ukázalo se to zajímavější než se flinkat na cestách a využívat garantované minimum služeb…"

Děd zmlkl a pohlížel do ohně. Krista přisedla blíž a vyhrkla:

„Nech toho, Děde. Sergej naslouchá jen ze zdvořilosti. Vyprávíš jako dějepisný program. Ten je přístupný všem."

Děd provinile přikývl a začal přerovnávat jehly s masem. Tu se za našimi zády ozval tichý hlas:

„Ale Sergej to neznal. Absorboval údaje."

Zamrazilo mě. Ohlédl jsem se. Vedle seděl Vik, hoch, který pocítil mou přítomnost. Senzibil.

Jestli mi něco chybí k odhalení, jsou to telepati.

„O dějepis jsem se nikdy nezajímal," řekl jsem lhostejně. „Ani o roddery. Opravdu."

Přišel k nám Andrej a nadšeně navrhl:

„Nejsi rozvědčík z chronokolonií? Minulý týden vysílali o jednom, z planety Klen."

Teď už na mě zírali všichni. Dobře jsem věděl, co vidí: ostře řezaný suchý obličej, přitom na Beregu Grunwalda je vysoká vlhkost, polovojenská kombinéza, pro denní nošení nepříliš vhodná, k opasku připevněné pouzdro.

„Rozvědčík by se připravil lépe," řekl jsem přehnaně vesele. Vzpomněl jsem si na jednu slangovou frázi a dodal: „Tvůj nápad není úplný."

Nečekaně mi přišel na pomoc Vik:

„Není rozvědčík, Andreji. Je našinec, ze Země. Mimozemšťana vycítím."

„Škoda," zalitovala upřímně Krista. „Bylo by to zajímavější."

Ještě to tak. Kdyby rozvědčík z chronokolonií musel proniknout do světa Rozsévačů, bez váhání by zlikvidoval nežádoucí svědky. Jenže to rodderská skupina nechápala.

Začali jsme snídat, ale ve vzduchu zůstala jakási neshoda, napětí. Andrej mi začal vykat, Krista na mě vrhala zvědavé pohledy a rychle odvracela oči. Vik a další výrostek mlčeli. Pouze Děd nereagoval.

Pozdní snídani – slunce už dosáhlo zenitu – dovršila pomerančová šťáva z kartonových krabiček. Povšiml jsem si, že odhozené krabičky po několika minutách změkly a zhnědly. S problémem odpadů se na Zemi vypořádali.

Má sklenice, před udivenými pohledy rodderů vhozená do ohně, vzplanula jasným plamenem bez kouře.

Prvním, koho omrzela představa nenuceného odpočinku, byl Andrej. Vstal a setřepal si z nohou zachycené smetí. Pak se zeptal, snad Kristy, snad všech přítomných:

„Zahrajeme si?“

Krista přikývla, vstala a pomalu šla směrem k jezeru. Když šla kolem stanu, zvedla z trávy průhlednou roli, možná matraci, možná nafukovací vor.

„Dene, Viku,“ obrátil se k výrostkům Andrej. „Přidáte se?“

Vik zavrtěl hlavou, Den lenivě následoval Kristu. Andrej šel jako poslední.

Pozvat mě na své vodní hřiště je vůbec nenapadlo. Zamračil jsem se. Budiž. Stejně se mi nechtělo. Raději vyzpovídám Děda, jak se odtud dostat.

Počkal jsem, až trojice zmizí z dohledu a otočil se k vedoucímu rodderů. Tu mě překvapila jeho změna. Sklouzla z něho maska solidnosti, ale současně i hloupá snaha vypadat mladší. Prostě muž ve středních letech, usilovně se snažící skrýt rozčarování. Co ho tak rozčarovalo?

„Děde…“ Hloupá přezdívka se mi najednou znelíbila. Ať ji používají Andrej s ostatními. „Jak ti mám říkat?“

„Mike,“ odpověděl prostě a zavrtěl hlavou. „Jsi hodně zvláštní, Sergeji. Cizí.“

„Jak řekl Vik, jsem ze Země.“

„To nic neznamená.“

Mike sebral větvičku a pošťoural jí v ohni. Tiše řekl:

„Ptej se, Sergeji. Odpovím. A nebudu se otázkám divit.“

„Vrátil ses k rodderům dávno?“

„Před měsícem. Dal jsem dohromady partu a šel. Škoda, měl jsem jít sám.“

Přikývl jsem:

„Jsi tady jediný opravdový tulák.“

„Vím… Ale spoléhal jsem na Andreje… na Vika. Ale oni neumí mlčky křičet.“

Pochopil jsem. Pohlédl jsem na Vika, který nás bez zájmu pozoroval, a řekl jsem:

„Doba pasivního odporu asi minula. Bojovali jste proti životu, ve kterém není místo pro miliony. A proti čemu mají roddeři bojovat teď? K čemu jsi je chtěl přivést?“

„Proti čemu?“ Mike se odmlčel. Potom dodal s náhlou zlobou v hlase: „Jsi z kolonie… pokud je informace pravdivá. Nevidíš sám, co se děje? Jak se Země změnila?“

„Ne, nevidím,“ odpověděl jsem upřímně.

„Víš, odkud se objevily chronokolonie?“

„Jen obecně…“ Zabušilo mi srdce.

„Obecná může být jen lež. Pravda je vždy konkrétní. Žádný projekt Rozsévačů neexistoval.“

„Opravdu?“ Stěží jsem zadržel smích.

„Ano. Velké poslání Země – zaplnit Galaxii rozumem, vytvořit tisíce nových civilizací – je hloupost. Fangové! To je příčina. Naše vláda je stejně praštěná jako oni. Nějací chytráci se rozhodli vytvořit z ničeho celou armádu spojenců. Zničit Fangy rukama loutek.“

Zmateně jsem na Mikea pohlédl. Bože, opravdu si myslí, že mi sdělil něco nového? Copak většina pozemšťanů věří v nezištnost projektu Rozsévači?

A vědí o náplni Rozsévačů – projektu Chrám? O tom, že planety chronokolonií plně kontroluje Země?

„Mikeu,“ začal jsem opatrně. „Pokud máš pravdu, je idea chronokolonií neetická. Ale rozumná. Objevili se spojenci.“

„Objevili,“ usmál se hořce Mike. „Ale co bude zítra? Až bojovníci z chronokolonií vyřídí Fangy? Pustí se do Země a jejích čtyřiceti ubohých kolonií. Z bláta do louže, jak se říká.“

„Tak to není. Z bláta do louže, z bláta do bláta, jak je libo. Myslím, že Země dokáže kolonie plně kontrolovat. Ostatně jsou méně rozvinuté než my. Mají slabší výzbroj… a nemají syntetizátory potravin.“

„Tím spíš, Sergeji. Nyní nás ještě pokládají za polobohy, prapředky, velký a dobrý svět. A až poznají, že jsme vlastně planetou zbabělců, schovávajících se za zády svých dětí? Změnili jsme svůj zítřek ve včerejšek. Není důležité, že tím zachraňujeme svůj dnešek. Přijde odplata, Sergeji. Neodpustí nám svou zaostalost, svou úlohu potravy pro děla. Už dnes se

chronokolonie pokoušejí pochopit, co jsme vlastně zač. Neodpustí nám.“

Mlčel jsem. Máš pravdu, Mikeu. Neodpustí. Nikdy. Ani úlohu neplacených vojáků v galaktické válce, ani dlouhodobý „trénink“ na válku, ve kterou změnily jejich život Chrámy, ani hlad, ani věčný strach před Rozsévači-bohy.

A hlavně nám neodpustí, že jednáme jako samozvanci. Nelze se tvářit jako bohové. Nelze jimi být, ale je možné se o to pokoušet. Denně dokazovat, že chceš být bohem. Není podstatné, jestli dobrým nebo zlým. Nelze se zastavit, jinak spadneš z Olympu…

Země se zastavila.

„O co ti jde, Mikeu? Tady nepomohou cesty rodderů… mlčenlivý křik a odmítnutí civilizace.“

„Sergeji, kolik je ti biolet? Pozemských let?“

„Dvacet osm.“

Mike na mě udiveně pohlédl a řekl:

„Myslel jsem, že o deset víc. Teď už chápu. Myslíš si, že cesta těla, cesta aktivity je důležitější než cesta duše. Ale svět je možné změnit jen změnou každého člověka na světě.“

„Zajímalo by mě, jak se dá změnit člověk bez jakékoli aktivity.“

„Vlastním příkladem. Ukázat mu, jak se mění duše, a vést ho za sebou.“

„Asi jsi jich vedl hodně, Děde.“

Mike se ušklíbl.

„O co ti jde? Ať je rodderů hodně, ať se změní v sílu… pasivní sílu. Chronokolonie už existují, to se nezmění.“

Mike chvíli mlčel, potom nerad odpověděl:

„Cesta existuje. Odejít z našeho prostoru… přenechat jej Fangům a chronokoloniím. Ať si to srovnají mezi sebou.“

Mlčel jsem. Pokud si Mike myslí, že cesta duchovního zdokonalování musí skončit zradou galaktických rozměrů… Ale na padoucha nevypadá.

Je možné, že starý rodder opravdu pokládá tuto alternativu za etickou. Je možné, že vidí i jiná řešení

trojúhelníku Země-Fangové-chronokolonie. Mnohem horší, než je útěk pozemšťanů do jiného prostoru?

„Děde," zeptal jsem se s odvráceným zrakem. „Takové hovory vedeš s každým?"

„Ne," odpověděl Mike bez váhání. „Neřekl jsem všechno ani svým dětem."

„Proč tedy teď? Verbuješ mě k rodderům? Nepůjdu."

„Jsi pozemšťan, věřím Vikovi. Jsi kolonista… pokud mám věřit tobě. Máš na sobě ochrannou kombinézu spojenců Rozsévačů, pokud mě neklame paměť. Ale nenávidíš tento projekt ještě víc než já…"

Děd líně obrátil nohou tlející větvičky. Třeba má stejně ohnivzdorný oblek jako já.

„Víš, Sergeji, každý opravdový rodder je výtečný psycholog. A rozumí mimice i velice zdrženlivých lidí. Tvou mimiku nepochopí jen dítě. Jsi cizinec, který se schovává před vládci."

4. Hotel pro špiona

Pokusil jsem se o úsměv, ale obličej neposlechl, úsměv byl smutný a nepřirozený.

„Co hodláš dělat, Mikeu?"

„Nic. Ale ne kvůli tvé pistoli. My jsme taky opozice moci, i když jen pasivní."

Nevím proč, ale věřil jsem mu i bez vysvětlování. Avšak Mike se rozhodl vnést do hovoru naprosté jasno:

„Utkej se s nimi. Další problémy projektu Rozsévači nebo Shromáždění znamenají šanci, že bude slyšet i náš hlas."

„O to víc, že bude kompromisem," navrhl jsem.

Děd přikývl. Neudržel jsem se a dodal:

„Cítím se poctěn. Zkušený psycholog rodder mě pokládá za problém pro projekt s dvoumilionovým počtem zaměstnanců."

„Pokládám," potvrdil vážně Mike. „Ne kvůli dobrému životu, ale pokládám."

Zašátral v batohu, který ležel v trávě. Je zvláštní, že tato součást turistické výbavy se skoro nezměnila: tytéž pásky a patky, kapsy po stranách, jasně oranžová tkanina, na slunci už trošku vybledlá.

Z kupy jakýchsi pestrých hadrů Děd vytáhl skleněnou čutoru s čirou hnědou tekutinou a podal mi ji.

„Koňak?" zeptal jsem se, aniž bych pohlédl na etiketu. Asi zbytečně, kdo ví, jestli se ve dvaadvacátém století nejedná o prastarou vzácnost. Ale dopadlo to dobře.

„Správně. Sedmiletý Kutuzov."

Zvědavě jsem pohlédl na etiketu. Byla jarmareční, nakreslená stejně jako jednoduchá napoleonská. Mlčky, slavnostně jsme nalili koňak do skleniček, které nám podal Vik. Měl tři, ale Děd to přehlédl. Teprve až jsme se napili, utrousil:

„Nech toho, Viku. Nebo se spojím s otcem."

Hoch se nehádal.

Druhou dávku koňaku doprovodil Děd přípitkem:

„Na Zemi."

Přikývl jsem: můžeme i na Zemi. Nebo na Fangy a chronokolonisty. Také koňak si sám za sebe zaslouží zvláštní přípitek. Napoleon, který jsem kdysi okusil, laciný, polský, byl mnohem horší.

„Mikeu, musím… do nejbližšího města. Co nejrychleji."

„Nemáš fon?" usmál se Děd této řečnické otázce. Copak mě opravdu pokládá za mimozemského rozvědčíka?

Zavrtěl jsem hlavou.

„Také nemáme spojení. Andrej má havarijní vysílač, ale tají to. Mimořádný případ?"

„Ne. Pouhý rozmar."

Děd přikývl:

„Pro roddera je takový důvod důležitý. Ale pro dopravní službu ne. Vezmi si z batohu mapu a běž k nejbližšímu

spojovacímu bodu. Pokud tě ovšem nezajímá pěší cesta do Irkutska.“

Aha. Takže jsme na Bajkalu. Je Irkutsk opravdu nejbližší obydlené místo? Nebo vzal Mike pojem město doslova?

Mapa ležela v tenkém obalu s nějakými papíry a kulatým zlatým odznakem, stejným, jaký měl na hrudi Vik. Když jsem pohlédl na mapu, připadal jsem si jako idiot. Byla to mapa Země v měřítku jedna ku dvanácti milionům. Navíc v naprosto nečekané projekci: jakási dvanácticípá hvězda s pevninami rozmístěnými na ní. Vytištěná byla na obyčejném papíru, ale vedle modré skvrny Bajkalu oslepivě svítil červený bod. Určitě naše poloha.

„Není třeba,“ ozval se nečekaně Vik. „Spojovací bod je pět kilometrů na sever.“

Děd pohlédl pozorně na Vika:

„Jak to víš?“

„Díval jsem se včera,“ odpověděl hoch s pro mě nesrozumitelným podtextem.

„Jasné.“

Minuta mlčení. Přenášel jsem pohled z Vika na Mikea. Něco se dělo…

„Máme na tebe čekat?“ zeptal se Děd.

Vik zavrtěl hlavou.

„Tak doprovoď Sergeje.“

„Jistě. Vezmu batoh.“

„Máme požádat Andreje o vysílačku?“

„Není třeba.“ Vik cvrnkl na medailon na hrudi. „Nemám komplexy, Děde. Když bude třeba, zlomím Znak.“

„Rozloučíš se?“

„Pozdravuj Kristu.“

Vik vstal a kývl na mě:

„Jdeme, povedu.“

Nahlédl do stanu, vytáhl odtud splasklý batoh, stejně zářivě oranžový, jaký měl Mike. A bez ohlédnutí odcházel ode mě a Děda.

„Pozdravuj otce," zavolal za ním Mike. A podal mi ruku: „Dožeň ho. Vítr do tváří, setkáme se na cestě."

„Vítr do tváří," opakoval jsem. „Díky za snídani… a přípitek."

V hlavě mi lehce šumělo. Vstal jsem a vydal se za Vikem. Chlapec šel zdánlivě pomalu chůzí, ovšem schopnou za hodinu utahat každého „neprofesionála".

*

Deset minut jsme kráčeli mlčky. Potom se ozval Vik, aniž na mě pohlédl:

„Vycítil jsem tě včera večer, hned po hyperpřechodu. Hodně ses vylekal."

„Spadl jsem do vody a neviděl břeh," odpověděl jsem po sekundové odmlce. „Jak jsi zjistil, že se jedná o hyperpřechod?"

„Signál se objevil příliš náhle."

Nadhodil si batoh a dodal:

„Nečtu myšlenky, neboj se. Jen emoce."

„Nebojím se."

Opět mlčení. Vystoupali jsme na nevysoký kopec. Foukal chladný vítr. Vik promluvil znovu:

„Není mi zima, jsem rodder. Nabízet mi bundu je směšné."

Usmál se:

„Zase máš výrazné emoce. Neurážej se."

Pokrčil jsem rameny. Rozhovor s polovičním telepatem je pořádná prověrka nervového systému.

„Starost… ochrana… záštita…" pokračoval Vik. „Bojíš se o své děvče?"

„Ano," odpověděl jsem s narůstajícím vztekem.

„A opak. Agrese… zuřivost… nenávist. Nerad bych byl tvým nepřítelem. A nezávidím těm, kteří se dostanou mezi ně. Sergeji, smím otevřeně?"

„Faleš vycítíš.“ Najednou mě to začalo zajímat. „Ptej se, Viku.“

„Jaké to je – zabíjet doopravdy? Hrozné? Smutné? Protivné?“

Zastavili jsme se. Vik na mě zvědavě pohlížel.

Přetvařovat se nemělo smysl.

„Různé, Viku. Někdy dokonce lhostejné.“

„To je špatné,“ odpověděl vážně Vik.

„Nejhorší ze všeho. Ale copak je možné zabíjet ne doopravdy?“

„Filmy s mentálním pozadím. Ale v nich se všechno filtruje… a vycítím, když lžou. Promiň mi otázku. Je to jen mezi námi, nula.“

„Čert vem váš slang,“ nevydržel jsem. „Jsi člověk nebo počítač?“

„Člověk. Podívej se, Sergeji. Tam na břehu je Andrej s dvojicí.“

Pohlédl jsem směrem ke břehu. Vzduch byl čistý, vzdálenost nebránila pohledu na nafouknutou a jako sklo lesklou matraci. A na trojici na ní. Takhle si tedy „hrají“.

Několikrát jsem polkl a pohlédl na Vika. Tváře mi hořely.

„Líbí se ti to?“ zeptal se ostře Vik. „Nadávej, pomůže to.“

„Jak je Den starý?“ zeptal jsem se.

„Nevím. Má Znak, rozumíš, a tehdy se nikdo neptá. Andrejovi je patnáct, Kristě čtrnáct. Patrně.“

„Půjdeme.“

„Ale ne k nim. Mají Znaky, rozumíš? Mohou dělat všechno, co chtějí, pokud to nevadí ostatním.“

„Mně to vadí.“

„Uklidni se…“ požádal Vik.

Pocítil jsem, jak mě hněv opouští. Zůstala jen mírná rozpačitost. A hloupá myšlenka – účastnil se Vik takových hrátek?

„Ne. Nikdy. Půjdeme. Nesmím tě zdržovat. A mám hlad.“

Mlčky vykročil. Chviličku jsem postál a vydal se za ním. Když jsme přešli kopec, požádal jsem ho:

„Skonči se svou zdrženlivostí. A do mých emocí se víc nemíchej.“

„Už jsem skončil. Vidíš vpředu tu jiskřičku?“

Vzhlédl jsem. Tři kilometry před námi svítila nad zemí stříbřitá čárka.

„Anténa. Přivoláš flyer… Ne, raději ho zavolám já. Nemáš Znak.“

„Poslyš, Viku! Tebe nezajímá, co jsem zač? Bez Znaku, nic nechápu, pořád lžu. Nebo opravdu čteš myšlenky?“

„Ne!“ ohradil se uraženě Vik. „Zajímá mě to, ale raději nic neříkej.“

„Nechceš lézt do cizích tajemství?“

Neodpověděl hned:

„Nechci ztrácet tajemství. Sergeji, já jsem nikdy žádná neměl. Všechno se lze dozvědět, na každou otázku lze najít odpověď. Zvláště když dokážeš číst emoce. Ale ty se neotevíráš.“

Je zvláštní, když k odpovědím nejsou otázky. Dokonce jsem zpomalil a podezíravě pohlédl na Vika. Tato myšlenka mi připadala jako vložená do mysli zvenčí. Zvláštní. Když k odpovědím. Nejsou otázky.

Blbost.

„Viku, smím tě požádat o radu?“

„Samozřejmě.“

„Kde se můžu na několik dní schovat?“

„V Irkutsku nebo v Moskvě?“

„Nu… V každém městě.“

Vik se usmál a pokrčil rameny:

„Všude jsou hotely. Ale bez otázek… a Znaku…“

Co mají pořád s tím Znakem?

„…když už. Existuje jediná odpověď. Požádej v informacích o adresu vedoucího klubu rodderů. Jsou skoro v každém městě. Vzpomínají na mládí, píší paměti… Jdi k nim, řekni, že jsi rodder a žij si. Otázky nebudou, to se nedělá.“

„Děkuji.“

„Není zač. Nebo se seznam s holkou…“

„Myslíš, že se to obejde bez otázek?“

Vik zrozpačitěl:

„Nevím… jak která…“

„Nedělej ramena,“ řekl jsem vesele, „a nesnaž se vypadat dospěleji, než jsi. Mluvím dobře?“

Odpověď nenásledovala. Ke „spojovacímu bodu“ jsme došli mlčky. Až vedle nízkého kamenného sloupku s tenkou kovovou špičkou Vik řekl:

„Ještě něco, nezapomeň. Musíš se převléknout. A v automatických prodejnách tě bez Znaku neobslouží. Jdi do obyčejných, jsi dospělý, nebudeš muset dokazovat, že máš kredit. Ale neoblékej se v Luxusu, nedávej si oblečení šít. Něco prostého, laciného, ne moc módního.“

„Kalhoty a svetr. Půjde to?“

Vik se zatvářil, že si nevšiml ironie.

„Půjde. Ale ne z přírodní látky.“

Na kamenném sloupku byl maličký panel se třemi barevnými tlačítky – zeleným, žlutým a červeným. Vik stiskl žluté, to se rozsvítilo. Ze skrytého reproduktoru se ozval příjemný ženský hlas:

„Okamžité přivolání flyeru přijato, Znak fixován. Volný stroj přiletí za sedm minut.“

„Děkuji,“ řekl zdvořile Vik. A kývl na mě: „Tak se to dělá. Když přivoláš flyer zeleným tlačítkem, Znak se neověřuje. Víc než hodinu se nečeká.“

„Dobře.“

Vik usedl do trávy. Zaváhal jsem a usedl vedle něj. Nenechávala mě na pokoji jedna otázka, ale pokládat jsem ji nechtěl.

„Ptej se,“ řekl nečekaně Vik.

„Proč se zabýváš tím nesmyslem? Rodderstvím? Děd nostalgicky vzpomíná na mládí, Andrejovi se s partou líbí… hry na čerstvém vzduchu v romantickém prostředí. Ale jak ses tam ocitl ty?“

Vik na mě nevěřícně pohlédl:

„Nevím, jestli to pochopíš.“

„Zkus to, povídej. Domyslím se.“

„Cítím se nepříjemně. Vždy a všude. Ale když se toulám s roddery, je mi lépe.“

Napjatý výraz. Jak je asi starý? Určitě se nejedná o akceleraci, čert ví…

„Víš, Viku, chápu.“

„Opravdu? Tak mi to vysvětli! Já sám to nechápu,“ zvolal nečekaně vysokým, uraženým hlasem. „Oč jsem horší než ostatní?“

„O nic, hlupáčku…“

Najednou mi bylo tohoto naštvaného chlapce líto. Cítil jsem lítost a něhu.

„Jsi opravdu lepší než ostatní, Viku. Jsi senzibil. Vnímáš jejich emoce, bolest a stesk. A nevíš, co s tím. K tomu je potřeba být dospělým… a ne pouhým majitelem Znaku.“

„A co tehdy, když je všem kolem zle?“ naježil se Vik. „Nechápu to! A oni jsou spokojení.“

„Možná je to hlubší než spokojenost.“

Vik mlčel. Potom vstal, pokrčil rameny a nadhodil si batoh. Řekl:

„Tvůj flyer. Vyznáš se v řízení?“

Ohlédl jsem se. Od jezera se blížil poloprůhledný kapkovitý stroj.

„Doufám. Ty nepoletíš?“

„Ne. Půjdu dál.“

Sáhl do kapsy a tiše řekl:

„Leť. Pokračuj v aktivní činnosti. Uzdravuj lidstvo…“

„Jsem nedostudovaný lékař, Viku. Ale vykloubení napravit umím.“

Vik se usmál:

„Dobře. Škoda, že se už neuvidíme, nebyla s tebou nuda.“

„Proč se neuvidíme?“

Flyer přistál vedle nás. Průhledný kryt kabiny se zvedl.

„Jsem senzibil, Sergeji. Umím víc než číst emoce. Například na mapu jsem nepohlédl. A přesto jsem věděl, že je tady spojovací bod…“

„Vítr do tváří, roddere.“

„Vítr do tváří. Víš, z čeho ten pozdrav pochází?“

„Ne.“

„Dokud existuje slunce a vzduch, bude existovat i vítr… Čti Knihu hor, Sergeji. Pomůže ti, aby ses vyznal.“

5. Informace bez přemýšlení

Řízení bylo jednoduché, stejně jako na galaktických lodích Rozsévačů. Abecední panel, přepínač na několik jazyků, fonetický blok pro ovládání hlasem. Zběžně jsem se podíval na přístroje a řekl:

„Vzestup na sto metrů. Na západ.“

Kryt kabiny se zavřel. Sebevědomý, silný baryton se zřetelným uspokojením opakoval:

„Vzestup na sto. Na západ. Rychlost?“

Flyer plynule stoupal, na otázku jsem neodpověděl. Pohlédl jsem dolů – Vik už kráčel podél břehu. Jen jednou se zastavil, vyprovodil mě pohledem a zamával rukou. Z nějakého důvodu jsem uvěřil, že se už nesejdeme. Je možné, že mě to Vik nechal pocítit.

„Odpusť, roddere,“ řekl jsem tiše. „Kéž máš občas příznivý vítr. A nyní máš tajemství.“

„Rychlost?“ zajímal se vemlouvavě flyer. Naštěstí měl dost rozumu, aby se neptal na vítr a roddera.

„Maximální. A neopakuj příkazy,“ odsekl jsem.

Pohlédl jsem na přístroje a zavrtěl hlavou. Rychlost narůstala tak strmě, že se to zřejmě neobešlo bez gravikompenzátorů. Zrychlování skončilo na půldruhém tisíci za hodinu, a nad pultem, přímo ve vzduchu, zasvítil nápis:

„Rychlost maximální. Forsáž?“

Lakonicky…

„Není třeba. Potřebuji mapu. Nebo ne… Můžeš letět do města Alma-Ata.“

„Město správně – Alma-Ata – Almata? Koordináty…“

„Ano,“ přerušil jsem řádku psanou ve vzduchu. „Je to ono. Jak dlouho bude let trvat?“

„Běžnými vzdušnými linkami šest hodin dvaadvacet minut. Při použití rychlostní trasy čtyři hodiny…“

„Použij běžné linky,“ přikázal jsem. Let rychlostní trasou mohl být placený. Nebo mohl vyžadovat vlastnictví záhadného Znaku. Tato myšlenka mě přivedla k novému dotazu:

„Potřebuji vysvětlit některé termíny. Je možné využít encyklopedický slovník?“

Otázkou jsem se mohl odhalit jako cizinec, ale jiné východisko nebylo. Pobyt mezi lidmi bez znalosti základních pojmů byl ještě riskantnější.

„Ano.“

„Dobře. Výklad pojmů Znak samostatnosti, Roddeři, Shromáždění…“

Na sekundu jsem se zamyslel a dodal:

„Genormisté, Kniha hor. Můžeš odpovídat nahlas.“

Uvelebil jsem se pohodlněji v křesle a čekal. Flyer obratně vykroužil zatáčku a přešel na ‚obvyklou linku‘, na pultu zamrkala světélka: buď zaznamenávala změnu kurzu, nebo zpracovávala objednávku… nebo možná jen vytvářela iluzi usilovné práce.

„*Znak samostatnosti, Znak, Token.*“ V tlumeném hlasu flyeru zněl odstín spokojenosti se splněním úkolu. „Výklad podle souhrnného sociologického slovníku.“

„Mluv,“ povzbudil jsem ho a zavřel oči. Křeslo ve flyeru bylo zatraceně pohodlné. Pohyb jsem vůbec nevnímal.

„Zaveden v roce dva tisíce šedesát tři ve městě Quebec, Severoamerické státy, po procesu Jennings versus Jenningsová.“

Rád bych se zeptal, do jakých států patří kanadské město, ale rozhodl jsem se mlčet. Bůh buď s Kanadou…

„Občasné používání Znaků probíhalo do dvaaosmdesátého roku, potom je uzákonilo Shromáždění. Od té doby se status Znaku samostatnosti nezměnil. Znak je pozlacený disk z titanové slitiny o průměru šest centimetrů. Má dvě úrovně – osobní a kolektivní odpovědnosti…“

Mechanicky jsem přikývl při vzpomínce na medailon, který se houpal na Vikově hrudi. „Podle statusu Znaku může být udělen člověku libovolného věku, pohlaví, národnosti a přesvědčení. Pro obdržení Znaku je nutná základní osobní samostatnost individua, spočívající ve schopnosti správně řešit základní problémy mezilidských vztahů, jednat podle morálně-etických norem přijatých společností, vzdorovat psychologickému tlaku do dvou dorů a plnit minimální pracovní povinnosti v rozsahu osmi hodin měsíčně. Parametry se upřesňují každý měsíc, avšak jejich zpevnění nemá zpětný účinek na majitele Znaku – doplněk ze třiasedmdesátého roku. Průměrný věk při udělení Znaku je třináct a půl roku – stav ze srpna tohoto roku. Minimální věk pro udělení Znaku je šest let a čtyři měsíce, proces Van Č-žuna versus Čínská federace. Maximální věk udělení Znaku – třiadevadesát let. Počet lidí, kteří Znak odmítli, jsou dvě desetiny obyvatelstva Země. Počet lidí, kteří neprošli kontrolou, je šest desetin…“

Zívl jsem. Začal jsem se nudit.

„Hlavní soudní procesy, související se Znakem samostatnosti: Jennings versus Jenningsová, UNESCO versus Shromáždění, Van Č-žun a Svaz Mutantů versus Shromáždění a Čínská federace. Modifikace Znaku: v roce dva tisíce sto čtvrtém zaveden osobnostní detektor, v roce dva tisíce sto třicet zaveden ochranný generátor s empatickým spouštěním a havarijním hyperpřivolávačem.“

Hlas zmlkl.

Vzpomněl jsem si, jak Vik odpověděl Dědovi: „zlomím Znak“. Zřejmě by tím zapnul hyperpřivolávač oznamující, že má člověk potíže. Nepochybně se to pokládalo za hanbu.

„Pokračuj,“ řekl jsem.

„Roddeři. Občanské hnutí, jehož vrchol byl v letech dva tisíce osmdesát až dva tisíce sto pět. Po zahájení kolonizace planet Centauri a Fomalhautu začalo hnutí zanikat. Základní postuláty rodderů: ‚Svoboda je obsah a ne forma‘, ‚Práva jsou víc než povinnosti‘, ‚Volba je vždy správná‘. Tvořili opozici vlády, žili s garantovaným minimem požitků, odmítali každou práci s tvrzením, že je zbytečná. Většinu tvořila mládež. Zvyky, zákony, dějiny rodderství jsou podrobně popsány v monografii Anny Faiferové Zajatci Svobody. Za duchovní vůdce rodderů jsou pokládáni Sally Jenningsová, autorka Knihy hor, a Igor Prigorodskij, ‚rodder číslo jedna‘.“

„Jasné. Pokračuj.“

Ležel jsem v křesle a bojoval s dřímotou. Budu muset flyer požádat o školní kurz dějepisu. Pokud mají školy a dějepis…

„*Shromáždění*. Nejvyšší zákonodárný orgán Země. Dvoukomorový, s přímými a proporcionálními představiteli bývalých státních jednotek. Volí se jednou za dva roky. Je zakázáno volit členy horní komory víc než na dvě období za sebou. Právo volit mají všichni držitelé Znaků.

Genormisté. Nezákonné uskupení, které se objevilo v polovině minulého století. Usiluje o čistotu genofondu lidstva. Jejich činnost spočívá v propagaci zpřísnění genetické kontroly (legální genormisté) a v teroristických útocích na rušitele genových norem (genonaturisté); teroristické akce provádějí bojovníci z řad nelegálních genormistů.

Kniha hor. Programový dokument rodderů. Napsala ji v roce dva tisíce šedesát devět Sally Jenningsová, podle některých údajů společně se skupinou psychologů, odborníků na programování podvědomí. V této souvislosti proběhlo

začátkem roku dva tisíce osmdesát tři referendum o zákazu úplného textu knihy. Nepatrnou většinou hlasů byl návrh zákona zamítnut…“

Mluvčí si odkašlal.

„Nastydl jsi?“ zajímal jsem se. A ztuhl hrůzou. Stroje nebývají nemocné.

„Je tady chladno,“ odvětil neviditelný společník omluvně.

„Kde je to?“

„V Irkutsku. Flyer patří městu.“

Několik minut jsme mlčeli, v duchu jsem zuřil, když jsem si představil idiotství této situace. Pokládal jsem člověka za robota! Hovořil jsem s operátorem, který řídil flyer, jako se strojem.

Ale kdo to mohl vědět? Nikde v galaxii se takový systém nepoužívá. Když má stroj řidiče, pak ten v něm i sedí.

„Nezpůsobil jsem svými dotazy moc problémů?“ zeptal jsem se.

„Vůbec ne. Bylo velice zajímavé použít informační službu. Zpočátku jsem si myslel, že let bude nudný. Jsem rád, že jsem se mýlil.“

„Zajímavá práce?“ zeptal jsem se nedbale.

„Zkoušel jste ji?“

„Ne, nikdy.“

„Docela zajímavá. Obvykle obsluhujeme turisty, vozíme je po okolí, k jezeru… Dálkové lety jako tento jsou výjimečné. Přiznám se, že mi pracovní doba už skončila, ale s potěšením dovedu flyer do alma-atské přistávací zóny… Nejste proti?“

„Kdepak.“

„Jste zdaleka? Neznepokojujte se, můj dotaz je nadbytečný…“

„Z Beregu Grunwalda.“

Opakoval jsem svou legendu a mimochodem do ní vložil několik detailů – zajímám se o současné pozemské kultury, roddery, genormisty a genonaturalisty, chci o nich psát.

Můj společník ožil:

„Jste optimista, mladíku. Podle otázek o nich prakticky nic nevíte.“

„Pohled neznalého je někdy ostřejší,“ odpověděl jsem. A podivil jsem se, odkud tuto větu mám.

„Ale Knihu hor jste četl,“ pochválil mě operátor flyeru. „Pohled neznalého je ostřejší, slova dítěte čestnější, jednoduché cesty správnější.“

Zavrtěl jsem se v křesle. Nelíbilo se mi, co se děje, vůbec se mi to nelíbilo. Někdo mi podstrčil do vědomí dříve neznámé informace. Nebo je to efekt „předvědomí“, ve které jsem nikdy nevěřil? Prý může člověk při tunelovém hyperpřechodu uvidět svou budoucnost… Nesmysl. Náhodné shody.

„Kde vás mám v Alma-Atě vysadit?“ zajímal se operátor. „Pobýval jste v tom městě?“

„Kdysi dávno,“ opověděl jsem poctivě. „Myslím, že se hodně změnilo. Neporadíte mi?“

„Letiště?“ navrhl operátor váhavě. „Horský turistický komplex? Hilton? Nic víc mě nenapadá…“

„Kdy přiletíme do Alma-Aty?“

„Kolem poledne místního času. Upřesnit?“

„Není třeba. Můžu dostat adresu vedoucího místního rodder klubu?“

„Jistě. Hodláte zahájit výzkum subkultury zevnitř? Chvályhodné…“

Při poslouchání hovorného operátora jsem si roztržitě prohlížel pult. Technicky byl flyer vybaven stejně dobře jako orbitální stíhačky Taru a jiných chronokolonií. Především měl živého operátora, nikoliv strojového dvojníka či dodatečného účastníka „pracovních procesů“. Jestliže podobná práce existuje po masové kolonizaci okolních hvězd, co se dělo v době rodderů?

„Adresa nalezena. Poslat na proužku?“

Přikývl jsem a už operátora neposlouchal. Vzpomněl jsem si na dávný rozhovor s Lansem, ještě předtím, než se členy

posádky Terry stali Redrak a Danek, v době, kdy jsme se toulali Galaxií a hledali stopy Země.

Myslím, že všechno začalo na Gesmoději, na „burze“. Tak se nazývala restaurace vedle kosmoportu. Dal se tam prosedět celý den s objednávkou několika levných nápojů, které by většina návštěvníků nepila. Všichni měli ten či onen vztah ke kosmickým lodím: piloti a technici, energetičtí operátoři a zbrojíři, čerství absolventi učilišť i bandité skrývající se před policií. Týdně najímali z burzy jednoho až dva štamgasty. Ale optimizmus nevybraných se nezmenšoval, přicházeli několik hodin před otevřením, a hájili své stolky před ostatními, často s pomocí atomárních mečů.

„Dobře, že jsem se narodil na Taru,“ řekl tehdy Lans. „Právo na práci u nás zaručuje zákon, práci mají všichni.“

Usmál jsem se. Monarchistický komunizmus – tak jsem si v duchu pojmenoval společenské zřízení na Taru. I když, upřímně řečeno, lepší analogií Taru byl Kuvajt.

Právě tehdy jsem se zamyslel nad problémem místa v životě, který rmoutil existenci většiny lidí. Nešlo o to, že byl nedostatek pracovních míst. Vždy jsou práce, se kterými si technika neporadí, vlastně by si poradila, ale příliš draze. Mnohem jednodušší je najmout člověka, který bude v močálech Rapengy sbírat drahocenné rapové květy, než pro to konstruovat složitý kybernetický stroj. Je jednodušší mít živý obsluhující personál a rozhodně je lepší najmout vojáky a zbavit se věčného problému přeprogramovávání bojových robotů. Člověk je i při všech svých nedostatcích velice odolný, pružný a také oddaný pracovník. Abstraktní pojmy víry, lásky, vlastenectví jej dělají spolehlivějším než jakýkoli stroj.

Ale další abstraktní veličiny – hrdost, čestnost, zvědavost – ostře vymezují sféru lidské činnosti. Sběrač rapových květů neodolá pokušení vyzkoušet narkotický prášek. Číšník v restauraci patrně není nadšen při obsluhování opilých flákačů. Každý poručíček nebo kapitán orbitální pevnosti

plné zbraní kontrolující celou planetu je vystaven trvalému pokušení převzít moc do svých rukou.

Lidé se ocitli v pasti mezi dvěma krajnostmi. Nekvalifikovaná jednorázová práce uspokojovala jen debily, a složitých prací, souvisejících s technikou a mocí, bylo málo a byly svěřovány jen absolutně spolehlivým lidem.

Na planetách chronokolonií směřovala hlavní masa nespokojenců do zemědělství. Při výrobě potravin bylo možné zbohatnout a udělat nevídanou kariéru. Vlády takový výběr obyvatel podporovaly. Země ale neměla o rolníky nouzi.

Zdříml jsem si a v polospánku poslouchal operátorovo vysvětlování: letíme nad spojovací stanicí Abaza, nad tuvinskou výrobnou hypermotorů, nad hranicí zkušebního polygonu… Při pohledu dolů z výše několika kilometrů jsem uviděl žlutohnědou step s pohozenými malými černými pyramidami. Nad některými se chvěl horký vzduch, jedna pyramida matně svítila. Nezajímal jsem se, co se zkoumá na bývalém jaderném polygonu. Asi stejná lumpárna.

Potom pod námi proplul šedomodrý pruh Balchaše. Operátor sdělil, že řízení přebírá alma-atská stanice a rozloučil se.

Zahnal jsem ospalost a ještě jednou promyslel své jednání. Usadit se jako host u zdejšího vůdce rodderů. Převléknout se v nejbližší neautomatizované prodejně, prostě a levně. Najít park, kde jsme se kdysi setkali s Terri, a každý večer tam čekat. Pokud park ještě existuje.

Flyer začal přistávat, dosti ostře, ale gravitační kompenzátor zabránil nepříjemným pocitům. Postavil jsem se do průhledného krytu kabiny a pozoroval město rozložené na úpatí Alatau.

Tak toto je návrat do vlasti…

Heslo „Změníme Alma-Atu v město-zahradu!“ se mi vždy líbilo. Bez ohledu na utopický optimizmus a rozkazovací tón. Ale proměňovat hesla ve skutečnost přece nelze tak doslova! Pode mnou se rozprostřelo zářivě zelené moře se

souostrovím různobarevných ostrůvků – domečků. Nad oživlou utopií v neuvěřitelně čisté, bezoblačné obloze startovaly, přistávaly, nebo prostě létaly zářivé body flyerů. Připadal jsem si nesvůj. Miloval jsem původní Alma-Atu, teprve teď jsem to pochopil. Jistě, nikdy jsem nepokládal za vrcholy architektonické tvorby restauraci Kazachstán, prezidentský palác nebo lázně Arasan. A chruščovovské věžáky nebo elitářské monolitní domy v mikroobvodu Samal se raději měly rozpadnout samy. To bylo naprosto jasné. Ale jaká architektura na to měla navázat? Neviděl jsem ani stopu po onou „šachovém“ plánování, které se mi vždycky líbilo. Malebný chaos, zelené sady a pestrobarevné domky. Odlišovaly se jen některé věže, sněžně bílé nádraží v centru a neuspořádané seskupení matných zelených koulí na hoře Kok-Tjube na místě televizní věže… A ještě několik válcovitých, matně zrcadlových staveb v různých místech města, které se lišily rozměry, ale evidentně byly vybudované podle jednoho projektu. Hezké, ale není to mé město! To mé zmizelo beze stopy…

„Kdy dostalo město tuto podobu?“ zeptal jsem se.

„Rekonstrukce Alma-Aty proběhla po zemětřesení v roce dva tisíce sedmdesát.“

Hlas byl nepochybně správný. Ovšem tentokrát jsem byl z nějakého důvodu přesvědčen, že mluvím s automatem.

„Výškové budovy se nestaví kvůli bezpečnosti?“

„Výškové budovy…“ Pauza. Otázka byla zřejmě nestandardní. „Výškové budovy se staví. Jsou absolutně spolehlivé.“

Mlčky jsem přikývl. Skutečně, kdo dá přednost bytu ve věžáku před vlastní vilou? Všechny továrny byly určitě přemístěny mimo město. A kanceláře, ústavy i ostatní administrativní drobnosti se s rozvojem telekomunikací staly prostě zbytečné.

„Potřebuji dům bývalého roddera Nurlana Kislicyna,“ řekl jsem a zvědavě očekával odpověď. Každý automat má určitý rozsah informací. Postačí flyeru tento údaj nebo bude

vyžadovat přesnou adresu? Pohlédl jsem na lístek s adresou vedoucího rodder klubu. Kurmangazova ulice číslo 567-28. Zdá se, že název ulice zůstal…

„Jste očekáván?“ zajímal se automat. Informace tedy stačila.

„Ne.“

„V tom případě proběhne přistání na nejbližší veřejné zastávce. Po vystoupení z flyeru musíte projít podchodem s ukazatelem ‚Kurmangazova ulice‘, odbočit doprava a…“

„Předej informaci písemně,“ přikázal jsem.

6. Velmi dobře uspořádaná planeta

Nejvíce mě překvapilo, že ulice nejsou asfaltované. Samozřejmě jsem nezaznamenal žádné pohyblivé chodníky, mnohokrát opěvované fantasty.

Rovnou a širokou ulici s matovými koulemi lamp na tenkých kovových sloupech zarůstala tráva. Měkká zelená tráva, upravená jako na kurtech Wimbledonu. Sklonil jsem se a pokusil se travičku utrhnout. Kdepak! Byla tuhá a trvanlivá jako guma. Přesto byla nesporně přírodní. Pohledem jsem odhalil pod hustou vrstvou trávy tvrdou pórovitou hmotu. Půda byla zřejmě hlouběji.

Snažil jsem se zachoval klid a kráčel jsem po krajnici. Auta žádná, a nečetní chodci se po silnici pohybovali docela volně. Copak pozemní doprava už skončila? Pohlédl jsem vzhůru – pestrých kapek flyeru nebylo tolik, aby dokázaly převzít veškerou přepravu. Copak mí potomci nikam nespěchají?

Musím přiznat, že mí potomci vypadali důstojně. Po setkáni s roddery jsem očekával totální chaos v oblékání, ale většina chodců byla oblečena docela všedně. Například kluk kráčející proti mně má přiléhavé tmavomodré kalhoty a šedou košili… vlastně zelenou… zlatohnědou.

Všednost v oblékání je jen zdánlivá. Mladík procházející kolem má volnou blůzu neustále měnící barvy. Předehnala mě skupina dívek s krátkými minisukněmi, možná ani ne z textilu. Stříbrná látka, vlnící se kolem boků, se podobala obláčkům plynu i maskujícímu poli… Kuš, opravdu mohu vyjít na ulici nahý, jen se zapnutým generátorem, vytvářejícím iluzi oděvu. Copak nevědí co s energií? Maskující pole je jeden z energeticky nejnáročnějších procesů, který jsme na lodi používali!

Ostatně emoce… Ať chodí, v čem chtějí. Hlavní je, že si mě v kombinéze nikdo nevšímá. Kráčel jsem ulicí a hledal čísla domů. Samotné domy nebyly z ulice vidět: clonily je stromy, nevysoké živé ploty a mlha, která měla nepochybně maskovací původ. Mí potomci mají rádi samotu. Ale ke každému domu vedly pěšinky, vyložené kameny nebo porostlé „silniční trávou“, na jejichž počátku stály hezoučké ukazatele s čísly.

Pět set šedesát sedm – dvacet osm… Nápis byl vyhotoven nepříliš pečlivě z mosazi římskými i arabskými číslicemi. Navíc byl neodborně přitlučený k nehoblované desce. Nurlan buď chce ohromovat kolemjdoucí… nebo je taková nedbalost v módě. Pokrčil jsem rameny a vkročil na pěšinku vysypanou hrubým štěrkem.

*

Komu se může podobat člověk s kazašským křestním jménem a ruským příjmením? Podle dvousetleté zkušenosti jsem předpokládal, že nejspíše Tatarovi.

Nurlan Kislicyn byl černoch. Samozřejmě ne čistokrevný při troše snahy se v jeho obličeji daly najít rysy evropské i asijské rasy. S jistým údivem jsem si vzpomněl, že i lidé, které jsem na ulici viděl, nesli stopy „velkého smíchání národů“. Pokud je tomu tak na celé Zemi, tak pro Adolfa a jeho následovníky žádná práce nezbyla. Nu což, opravdu je

příjemné si myslet, že se lidé vypořádali s nacionalizmem… Zřejmě ho nahradili dělením na pozemšťany, kolonisty a chronokolonisty.

Vedoucí alma-atských rodderů pracoval na květinovém záhonu před domem. Zaměstnání pro bývalého tuláka velice klidné a patriarchální. Květiny byly i při mé nezkušenosti pozoruhodné. Podobaly se astrám, ale v nepředstavitelných barevných odstínech – od světlešedých až po černé.

Došel jsem k záhonu a rychle přemýšlel, za koho se mám vydávat. Bývalého roddera? Mladého následovníka? Flákače, který si přečetl Knihu hor?

Nurlan se odtrhl od svých květin, odložil na zem přístroj hodně připomínající fén a pozorně na mě pohlédl. Křivě jsem se usmál. Kislicynovi mohlo být padesát, na zevlouna nevypadal. Pokud je každý rodder psycholog, jak mě ujišťoval Děd, nemá cenu lhát.

„Vítr do tváří," pozdravil tiše Nurlan.

„Dokud jsou slunce a vzduch, bude pořád vítr," odpověděl jsem intuitivně. Vypadalo to jako heslo z laciné detektivky, jsem ovšem zvyklý na intuici spoléhat.

„Pojď dál," řekl Nurlan zdvořile. „Nadlouho?"

„Na pár dní." Vše bylo prosté, Vik měl pravdu, žádné doklady jsem nepotřeboval.

Kislicynův dům byl docela obyčejným cihlovým jednopatrovým domem, nebo tak alespoň vypadal. Také uvnitř nebylo nic nečekaného, dokonce i nábytek byl masivní, těžkopádný, starý – opravdu starý, ale ne z mého dvacátého století. Občasné připomenutí dvaadvacátého století – malé počítačové terminály v každé místnosti se doslova ztrácely mezi dřevem a kamením.

Zalíbilo se mi to. Stejně jako pokoj pro hosty, kam mě Nurlan zavedl. Široké okno vedlo do jabloňového sadu, za kterým byl vidět vedlejší dům, obklopený maskující mlhou. Jen nezbytný nábytek – skříň, postel, stůl a křeslo. Nad stolem visel videoterminál, tenký jako překližka, spuštěný

v kalendářovém režimu. Konečně jsem zjistil datum – desátého září.

Do psacího stolu zabudovaný informační terminál byl lehce ovladatelný. Zakrátko jsem promítl na obrazovku plány města: dnešní i dvě stě let starý. Na místě parku, kde jsem kdysi „zachránil“ princeznu, byla dětská klinika, kostel Jediných v Kristu a dvě desítky vil. Opět jsem si vynadal za hloupost a pokusil se vžít do situace Terri. Nejspíš mě bude čekat v kostele. Může ovšem také zajít do jednoho z domů nebo uskutečnit císařskou návštěvu v dětské nemocnici.

Mapa najednou sklouzla z obrazovky a uviděl jsem svého hostitele.

„Máš návštěvu, roddere,“ oznámil. „Otevři dveře pokoje.“

Nurlanův obličej zmizel, zamířil jsem ke dveřím. Rychle mě vystopovali… Ale co, otevřu…

Vybral jsem si nejšikovnější místo, u okna, abych viděl na dveře i na zahradu kolem domu. V případě nutnosti jsem mohl snadno přeskočit parapet. Jen škoda, že nábojů v pistoli mám jen na krátké střetnutí a ne na pořádný boj.

Odemčené dveře se začaly otevírat, namířil jsem pistoli. Pokud jsou to lidé, budu střílet do nohou. Pokud androidi, tak…

Ve dveřích stála Terri.

Sekundu jsem na ni pohlížel úzkou štěrbinou hledí. Potom jsem spustil zbraň a uslyšel:

„Sergeji, to jsem já.“

Neviděli jsme se pouhý týden, ale změnila se. Zmizela bledá suchost pleti, Terri se trošku opálila. Místo krátkého sestřihu, který jsem udělal jakž takž, měla dokonalý účes – každá lokna byla samostatně a lišila se barvou. A pochopitelně neměla kombinézu. Šortky ze světle růžové látky, hodně lehkomyslné opalovačky a látka lesklá jako fólie, omotaná kolem levé ruky.

„Jsem to opravdu já. Serjožo,“ opakovala Terri smutně.

Pokusila se o úsměv.

„Jak jsi mě našla?“

„Požádala jsem informační středisko, aby mi hlásilo příjezd všech mužů tvé výšky a podoby. Hlavně bez Znaku. Serjožko!“

„Co to máš na ruce za pásku?“ Získával jsem čas, nevěděl jsem, co mám dělat.

„Parádu… Sergeji!“

Odhodil jsem pistoli na podlahu. Stejně bych neměl sílu na ni vystřelit, ani kdyby byla androidem, fantomem nebo telepaticky ovládanou loutkou. Mlčky jsem k ní došel, už jsem se nesnažil ovládat pohyby ani mimiku.

„Bylo mi zle, Terri,“ řekl jsem prostě a vzal ji za ruku. „Jestli jsi přelud, nemusíš hrát dál. Vzdávám se.“

„Sergeji…“ Dotkla se mé tváře, zavřel jsem oči. „Bože, co je s tebou? Co se stalo? Vysvětli mi to.“

Mlčel jsem. Byl jsem jako horolezec, který vylezl na nedostupný horský štít a našel tam hotel, restauraci a plochu pro vrtulníky. Nemohl jsem se ani radovat nad koncem trápení, ani hořekovat nad zbytečností činu. Terri měla měkké a něžné dlaně, na Somatu už dlouho takové nebyly. Skoro nepostřehnutelně voněla. Terri bylo na Zemi mnohem lépe než na naší neživé planetě.

„Terri,“ zašeptal jsem. „Princezno. Kdo si s námi hraje? Kdo se odvážil…“

„Uklidni se.“ Hladila mi tváře, čechrala vlasy. Vzácná minuta našich vztahů, nerad projevuji slabost… K čertu! „Sergeji, co se stalo na Somatu? Proč jsi nechtěl přivolat loď Rozsévačů? Mluv.“

Usedl jsem na postel a Terri zabrala křeslo vedle. Nepouštěl jsem její ruku, hladil tenké prstíky. Nahmatal jsem malou jizvičku – princezna planety Tar se hned nenaučila zacházet s kuchyňským nožem. A vynadal si při zjištění, že ji dál prověřuji.

„Vzpamatuj se, princi!“ V jejím hlase zazněl kov. „Musíme pochopit, co se děje! Vzpamatuj se!“

Přikývl jsem a sevřel pěst, až to zabolelo. Pomalu jsem počítal do pěti. Zhluboka se nadechl. Jsem klidný a bez

starostí. Pohlížím na situaci ze strany. Nejjednodušší cesta je nejsprávnější… K čertu! To ve standardní sbírce pouček není!

Naučené pohyby však udělaly své. Vzpamatoval jsem se. Pak jsem s pohledem upřeným na Terri klidně vyprávěl o zničeném domě, spálených stromech, o robotech číhajících v úkrytu.

Terri se na nic neptala. Jen zbledla, když uslyšela, že sad – její pýcha – shořel. Moc ho chtěla předvést Hernadovi a Lansovi, kteří nevěřili, že v mrtvém písku Somatu rostou stromy.

„Když jsi mě zavolala," dokončil jsem, „vůbec jsem nepochyboval, že jsi pod kontrolou. Sáhl jsem po meči… což bylo samozřejmě hloupé. A spadl jsem do vody u břehu Bajkalu. Břeh jsem měl za zády, ale napůl jsem se zbláznil strachem, že jsem spadl doprostřed Tichého oceánu. Meč jsem utopil… Potom jsem se na břehu seznámil s roddery… Slyšela jsi o nich?"

Terri zavrtěla hlavou. Její seznamování se Zemí nezahrnovalo hipíky, roddery a jiná mládežnická hnutí. Její příběh byl kratší než můj a mnohem logičtější.

Loď Rozsévačů přistála na Somatu v den, kdy jsem se šel „toulat" do hor. Posádka se nejdříve spojila s Terri a požádala o souhlas s přistáním. Potom velitel lodě prozradil účel přistání.

Pokud lze věřit jeho slovům, náš úkryt byl objeven už víc než před rokem. Neznepokojovali nás v oprávněném předpokladu, že máme plné právo poustevničit na nikomu nepotřebné planetě. Bylo dokonce rozhodnuto, že s námi nebude navázáno spojení a že naše „inkognito" bude narušeno jen v případě absolutní nezbytnosti.

A k té došlo. Planeta Tar odmítla vstoupit do obranného svazu Země s odůvodněním, že nemá zákonité vládce. Regent na Taru uplatňoval svou moc jménem „věčné princezny" Terri.

Pouze ona mohla přimět Tar ke spojení se Zemí. Proto se na planetu Somat vydala loď Rozsévačů.

Rozsévači mě zpočátku chtěli vyhledat v horách a přivézt na Zemi společně s Terri, ale na její naléhání od toho upustili. Terri si dovedla představit mou reakci na cizí loď na obloze Somatu.

V domě zanechali dopis s vysvětlením toho, co se stalo, a přenosný blok povelů pro rychlý kluzák čekající na oběžné dráze. Terri potom odletěla na Zemi, aby se připravila na ojedinělou proceduru v dějinách Taru: prokázání práva na trůn. Se mnou se spojila, když uplynuly všechny možné i nemožné lhůty horské procházky.

Chvíli jsem informaci trávil. Opravdu tomu tak mohlo být…

„Terri.“ Snažil jsem se mluvit klidně. „Se mnou se během hyperpřechodu na Zemi stalo něco zvláštního. Mluvil jsem sám se sebou, dával jsem si hloupé rady… Slyšela jsi o něčem takovém?“

Terri se přívětivě usmála.

„Sergeji, toho si nevšímej. Asi to způsobilo předráždění, únava.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Vzpomínáš si, jak jsem s tebou mluvil o intuici? Mysli si, že na ni spoléhám. Do hry vstoupila třetí síla. Ani my, ani Rozsévači…“

„Fangové?“

„Fangové. Škoda, že jsme se jim věnovali tak málo. Přepadení je nepochybně jejich dílo. Musíme shromáždit všechny informace.“

Terri ukázala hlavou na terminál:

„To nebude problém, Sergeji. Je možné si vyžádat jakýkoli text, jakoukoli zprávu.“

„Není třeba. Znáš přece rozdíl mezi svými informačními svodkami a tím, co se sděluje obyvatelům Taru.“

„Takže se musíme věnovat projektu Rozsévači. Vznikl přece jako protiváha hrozby Fangů.“

„Znáš je?“

„Jistě. Vždyť mě jejich loď odvezla ze Somatu…“ Terri se zasmála a objala mě. „Přestaň žárlit! Rozsévači jsou docela dobří hoši. Ale ty jsi lepší.“

„Děkuji…“ Políbil jsem ji, na Zemi poprvé, a krátce řekl: „Moc jsem se o tebe bál.“

„A já skoro vůbec,“ usmála se provinile Terri. „Nepochybovala jsem, že se dostaneš z každého maléru… Neměla jsem ze Somatu odletět, měla jsem počkat na tebe.“

„Ale vždyť to bylo naléhavé.“

„Bylo. Ještě z lodě jsem poslala na Tar zprávu o svém návratu. Včera přišla odpověď: regent požaduje prověrku mého původu. Standardní postup.“

O tomto postupu jsem nic netušil. Ale vyptávat jsem se nechtěl.

„Sergeji, proč jsi šel k tomuto muži… Nurlanovi? Znáš ho?“

„Odkud? Je to prostě rodder. Představil jsem se jako rodder a přijali mě bez otázek. Je to pohodlné, když se člověk skrývá…“

Zamračil jsem se, když jsem si uvědomil spolehlivost svého úkrytu. V komputerizovaném městě se nemůže nikdo skrýt. Zejména cizinec.

„Mě přijme?“

„Proč? Myslel jsem, že odejdeme…“ A zarazil jsem se, protože jsem si nedovedl představit, kde ty dny strávila Terri.

„Do hotelu. Sergeji, tam je to nudné. Hezké jako v císařském paláci, ale jednotvárné. Raději zůstaneme do zítřka tady.“

„Zeptám se Nurlana,“ odpověděl jsem vyhýbavě. „A proč do zítřka?“

„Pozítří musím být na Taru. Rozsévači slíbili, že nás tam dopraví svou lodí z hlavní stanice projektu. Je na oběžné dráze kolem Země, večer je dobře viditelná.“

„Dobrá.“ Mohl jsem se jen vzdát. „Probereme tam Fangy.“

Terri na mě šťouravě pohlédla:

„Sergeji, myslel jsi na převlečení? Ochranná kombinéza do každého počasí je dobrá věc, ale na Zemi…“

„Neironizuj. Myslel. Zajdu do nejbližší prodejny a vezmu si tam laciný oblek.“

„Proč laciný? Aha, nemáš Znak…“ Terri vytáhla z kapsy šortek známý zlatý kroužek. „Víš, co je to?“

„Vím,“ zavrčel jsem. Terri mě překonala ve všech směrech. Zatímco já jsem se seznamoval s encyklopedickým výkladem Znaku, ona ho získala k osobnímu použití, samozřejmě od Rozsévačů.

„Oblek ti vyberu sama. Módní… budeš nosit dop?“

„Co?“

Terri se dotkla lesklého pásku na své ruce.

„To je dávkovač opálení, dop. Módní ozdoba pro muže i ženy. Vytváří jakousi blanku, zabraňující přístupu ultrafialových paprsků. Je možné pobývat celý den na pláži a neopálit se.“

„A proč potom chodit na pláž? Raději se pořádně opálím.“ V chování Terri jsem zaznamenal něco zvláštního. Nového.

„Dobře, vezmu ti košili chameleonku a…“

Terri začala s potěšením vyjmenovávat, co podle jejího názoru musím mít ve své garderobě. Najednou jsem pochopil. Na Somatu musela Terri spoléhat na mně. Veškeré její císařské školení bylo v praxi na nic. Já jsem stavěl, sestavoval ochranný počítač, řídil vysazování sadu a montoval zavlažovací zařízení. Princezna byla zvyklá pečovat o celou planetu a tam se sama stala objektem péče… Když nyní dostala možnost pečovat o mě, pečovala ze všech sil.

„Terri,“ řekl jsem provinile, „vyber mi všechno, co budeš chtít. Víš… Nebrali jsme pilulky ‚no baby‘ zbytečně?“

Terri zmlkla a začervenala se.

„Smíš mi dát facku,“ řekl jsem rychle. „Kaju se.“

„Nech toho.“

Terri mi mlčky usedla na kolena. Potom docela jiným tónem řekla:

„Vrátíme se na Somat, promyslíme to… Sergeji, proč ses nechtěl vrátit na Zemi? Zalíbila se mi už tehdy, v minulosti. A nyní je to přímo pohádková země. Klidná, dobrá, štědrá…“

„Terri…“ políbil jsem ji na rameno. Sakra, jak se má člověk hádat s princeznou? „Terri, představ si, že bys měla přísné, skoro kruté rodiče…“

„Nu,“ povzbudila mě Terri, ale kvůli srovnání bez zvláštního nadšení. „Představuji si to.“

„Takže přísní rodiče… Utekla jsi z domova a potom ti začali vyprávět, jací jsou dobří a hodní lidé.“

„Chápu. Nebo kdyby mi řekli, že Tar zarostly husté lesy…“

„Správně. A právě takový mám vztah k pohádkově dobré Zemi.“

„Sergeji.“ Terri seskočila z mých kolen a opřela se dlaněmi o čelo postele. „Chápu tě. Ale kdybych já uslyšela vyprávět o lesích na Taru, prostě bych odletěla na rodnou planetu. A důvěřovala vlastním očím. Ty jsi nyní na Zemi. Co vidíš?“

Několik sekund jsem polykal odpověď, ale nakonec jsem prohrál:

„Tebe, Terri…“

Popadl jsem ji za lokty a přitáhl k sobě. Terri se nevzpírala. Za chviličku jsme se už líbali a zapomněli na všechny planety.

Najednou zpod nás vyklouzla oranžová deka a srolovala se do pevného válce. Oba jsme vyskočili. Postel mezitím pokračovala v předvádění svých možností – cípek tenké, měkké přikrývky se starostlivě nadzvedl a ukázal sněhově bílé prostěradlo.

První se rozesmála Terri, potom i já. Postel rozpačitě zpomalila a začala se znovu ustýlat.

„Terri, nemám rád příliš starostlivé postele…“ vymáčkl jsem se. „Čestné slovo, na ničem takovém jsme se nedomluvili.“

Postel mezitím opět nabyla klidné, uspořádané podoby. Zato mně bylo divně.

„Terri, a příliš komfortní planety mě také zneklidňují.“

Terri zřejmě vycítila mou náladu a zvážněla.

„Sergeji, půjdu za svými záležitostmi. Je to hned vedle. A ty si promluv s majitelem domu… a domluv se s postelí.“

Přikývl jsem. Terri došla ke dveřím, tam se otočila a oznámila:

„Víš, koupelny jsou na Zemi zařízené skvěle. Tam veškerá automatika funguje správně.“

Nejistě jsem se usmál. Naposledy jsem se sprchoval před týdnem na Somatu. Koupel ve skafandru se dá stěží pokládat za hygienickou.

7. Rodinná večeře v širokém kruhu

S postelí jsem udělal krátký proces. Kuchyňský nůž jako šroubovák, troška znalostí z aplikované kybernetiky a velká dávka drzosti mi pomohly z ní udělat poslušný, nehybný nábytek. Pak jsem svlékl kombinézu a odebral se do koupelny.

Tady se skutečně ukázalo dvacáté druhé století v plné parádě. Sotva jsem za sebou zavřel dveře, světlo se na okamžik ztlumilo, sněhobílé stěny se zavlnily a zmizely. Za okamžik jsem se ocitl na břehu malého lesního jezírka.

Iluze byla tak dokonalá, že jsem jen zavrtěl hlavou. Kolem stály borovice, hodné Šiškinova malířského štětce, nahoře jasné modré nebe. Pod nohama žlutý písek, z balvanu porostlého mechem padal do jezírka pramínek čisté vody. Napadla mě divoká myšlenka: nejedná se o lokální hyperpřechod? Ověřit to nebylo složité. Několik kroků

směrem ke stromům a změnily se v mlhavé stíny. Zvedl jsem ruku a dotkl se teplého hladkého povrchu. Stěna… právě to jsem chtěl dokázat.

Vrátil jsem se k „jezeru“ a ponořil se do vody. Byla trošku chladná, ale snesitelná. Škoda, že na Somatu nemáme něco podobného.

„Vodu trošku ohřát…“ pronesl jsem do vzduchu naprosto přesvědčen, že prosba bude vyslyšena. Voda se začala ohřívat tak rychle, jako kdyby do ní vložili plazmový hořák. Natáhl jsem se a položil hlavu na nafukovací podušku, která se tu najednou objevila. Líně jsem poděkoval:

„Voda je v pořádku, děkuji.“

Jedna věc je horká koupel. A něco docela jiného koupání v jezeru. Okolí se určitě může změnit. Údolí gejzírů, divoká pláž s obnaženými kráskami, mimozemská krajina, turecké lázně. Ale mě plně uspokojoval borový les. Usmál jsem se při pohledu na jasnou oblohu. Pokud se budu chtít sprchovat, určitě se na ní objeví dešťová oblaka. Paráda… k čertu, opravdu není špatné to dvaadvacáté století mé planety.

*

Koupelna mi poskytla fialový župan a docela obyčejné trepky. Prošel jsem domem a hledal Kislicyna.

Bývalý tulák byl opět v zahradě. Skloněn nad květinovým záhonem „fénoval“ květiny. Práce nepřinášela žádný viditelný efekt, ale Nurlan se jí zabýval tak soustředěně, že jsem zůstal nerozhodně stát.

„Co se stalo?“ ozval se Nurlan.

„Dívka, která za mnou přišla…“ začal jsem.

„Princezna Terri?“

Ztuhl jsem. Jestli zná Terri…

„Nurlane, takže mé inkognito je odhalené?“

Kislicyn klidně přikývl a řekl:

„Hned jsem poznal, že nejsi rodder. A potom mi zavolali a řekli, abych prokázal maximální pohostinnost.“

„Kdo zavolal?“ řekl jsem sklesle a pomyslel na Děda, Vika a dokonce i na mizeru Andreje.

„Vedoucí bezpečnostní služby projektu Rozsévači Raimond Mackord. Velice zdvořilý člověk.“

„Jasné.“ Usedl jsem na bobek vedle Nurlana a zeptal se: „Co jsi odpověděl?“

„Že pohostinnost prokazuji z vlastní iniciativy lidem, kteří jsou mi sympatičtí.“

„Děkuji.“

Nurlan pokrčil rameny a zajímal se:

„Chceš něco vědět?“

„Smíme s Terri zůstat do zítřka?“

Kislicyn přikývl. I bez toho mi byl tento starý vousáč pěstující květiny sympatický, tento úžasný černoch s rusko-kazašským jménem. A nyní, po jeho klidné reakci na naši existenci, jsem chtěl být otevřený.

„Nurlane, chystám se zítra opustit Zemi. Odletíme s Terri na Tar… a potom dál.“

„Nelíbí se ti doma?“

„Toto není můj domov, Nurlane. Líbil se mi život v Alma-Atě, když byla městem a ne jabloňovým sadem s vilami mezi domy. Mám rád hory a step… Ale ty jsou teď přecpané spojovacími body. Roddery to zničilo, jaký má smysl hrát si na únik z civilizace, když na každém stromě visí telefon. A ty vaše Znaky… Je zábavné, že komunizmus zvítězil, i když v docela zvláštní podobě, ale pokud se dvanáctiletý usmrkánek po obdržení Znaku začne zabývat sexem s přáteli obého pohlaví…“

Umlkl jsem. Kislicyn zvedl ruku a opatrně mě poplácal po zádech. Tiše řekl:

„Sergeji, mně se to také nelíbí. Stal jsem se rodderem ve třinácti, ale tehdy byla morálka přísnější. Všechno to proběhlo před mýma očima, ale postupně. A ty jsi přišel z dvacátého století. Z velice puritánské nebo lépe řečeno

muslimské země. Pro tebe je to divočina. Ale pokus se pochopit, že neexistuje větší past než svoboda. Pokud přiznáme lidem právo na samostatnost bez vztahu k věku, pak je nesmyslné a nespravedlivé stanovit omezení v sexu, užívání drog, právu na riziko a eutanazii. Musí se jít do konce. Neuvidíš nic urážejícího morálku na veřejných místech, to by bylo omezení tvé svobody. Ale nepožaduj slušnost za stěnami cizích domů, raději se prostě nedívej do oken.“

„Děkuji, Nurlane. Souhlasím s tebou. Ale to… nejsou mé normy. Není to mé město. Není to má země.“

„Zkus odletět do kolonie. Ne do chronokolonie, ale opravdové. Říká se, že jejich morálka je hodně blízká morálce dvacátého století.“

Vstal jsem, protože jsem zahlédl na pěšince postavičku v růžových šortkách a s lesklým páskem na ruce.

„Přichází Terri… Chceme uspořádat něco jako rodinnou večeři, Nurlane. Nebudeš proti tomu, abys byl hostem ve vlastním domě? Terri báječně vaří.“

„Rád, pozvu dva přátele,“ odpověděl Kislicyn velice vážně. „Neodpustili by mi, kdyby se s tebou neseznámili.“

„Samozřejmě,“ usmál jsem se nuceně. Nemám Terri přemluvit, abychom šli do restaurace?

„Zdá se, že princezna planety Tar má na Zemi přátele,“ řekl najednou Nurlan.

Hned za Terri kráčel mladík se dvěma zřejmě těžkými taškami v rukou. Měl na sobě černobílou uniformu, jakou nosí Rozsévači. Mladík mi připadal povědomý.

„Lans?“ Stěží jsem věřil vlastním očím. Co dělá na Zemi? Spolupracuje s lidmi Chrámů?

Lans položil jednu tašku a zamával mi. Taška se najednou pohnula a převrátila.

„Vím, jak máš rád překvapení,“ usmála se Terri při pohledu na můj bezradný obličej. „Hlavně taková…“

Z tašky vyklouzla polokočičí hlava. Trofej vylezl z vězení, otřásl se jako pes a pomalu se vydal ke mně.

„Je to pes, nebo kočka?“ zajímal se Nurlan. Události ho bavily.

„To je Trofej,“ odpověděl jsem a natáhl k psokočce ruku. Trofej mi olízl dlaň a otřel se o ni zády. Potom ulehl k mým nohám s výrazem naprosté spokojenosti.

„Jsem rád, že je všechno v pořádku,“ řekl Lans. „Posádka se schází.“

Několik sekund jsem si ho prohlížel. Za ty dva roky hodně vyrostl. Ale jako dříve stál přede mnou v pozoru. Byl jsem jeho princem.

„Spolupracuješ s Rozsévači?“ zeptal jsem se přímo.

Lans přikývl:

„Princi, byla to nejjednodušší cesta. A nejsprávnější. Věděl jsem, že s Terri budete potřebovat pomoc.“

„Pokládáš se za pátou kolonu?“ dovolil jsem si úsměv a podal Lansovi ruku.

8. Kniha hor

Život si zvolil právě tebe – ale máš právo výzvu odmítnout. Jaký by byl svět bez psího vína a podzimních dešťů? Čím by byla cesta bez prachu a ocel bez rzi? Čím bys byl ty bez lidí?

Sám sebou.

Neptali se nás, jestli chceme žít. Máme však možnost zvolit si cestu. Vezmi svou cestu, vezmi svůj vítr. Ať svět zůstane rovinou – ty musíš být skálou. Dokud existuje světlo, můžeš odhodit stín. Dokud existují slunce a vzduch, bude vždycky vítr. A je dobré, když občas duje do tváří.

Budu vyprávět o sobě, ale bude to tvůj příběh. Mám právo ho napsat znovu, a právě to chci. Nauč se psát na spadané listí a proudy horské řeky. Nauč se odpovídat sám za sebe a nepokládat otázky jiným lidem.

Začínám. Tečku uděláš ty – tam, kde to budeš pokládat za nutné.

Zavřel jsme knihu a potěžkal ji. Nepříliš velká, sto stránek… Ovšem v těžké vazbě z tmavozeleného aksamitu se zlatými písmeny: Kniha hor. Autorovo jméno nikde. Opravdu se tato samorostlá filozofie stala biblí celé generace? Asi něco nechápu. Nedorostl jsem do této knihy, stejně jako ji přerostla současná generace? Asi byla doba, kdy se dospělí i děti chtěli cítit něčím jiným: psím vínem, prachem na cestě nebo rzí na dokonalé oceli společnosti?

Pohlédl jsem na hodinky, času bylo dost, a opět jsem otevřel tenký svazeček. Namátkou, někde uprostřed…

Vzpomínala jsem. Poslední noc v posledním domě, který byl mým rodným: čas paměti. Přívětivě svítila noční lampička, na chodbě bloudily kroky – nemohla jsem je slyšet, ale věděla jsem o nich. Neříkejte, že neumím milovat. Nemyslete si, že jsem nechtěla být ušlechtilá. Svoboda však nemá meze, což znamená, že jsem neměla na výběr. Brala jsem knihy z polic, staré knihy v průhledných plastových obalech. Bylo možné se na ně jen dívat, protože při protržení obalu papír zetlí, shoří. Nechci mít stejný osud jako konzervované knihy. Lepší je rychlý život než pomalá smrt.

Potom jsem sundávala z druhé poličky reprinty – pevné a nadějné, které se nebojí ohně ani vody. Nikdo je nerozezná od originálů a možná je to lepší. V knize jsou důležité jen dvě barvy: černá a bílá. Zažloutlou patinu času potřebuje jen naše samolibost. Otevírala jsem namátkou knihy a četla to, co jsem měla číst této poslední noci. Číst, abych to mohla odhodit. Číst a uvěřit.

Zůstat sama sebou.

Nikdy si nemysli, že pomocí slov dokážeš skrýt své nedostatky nebo zveličit své zásluhy… Člověku, který o sobě nepoví nic, nebo poví vše, nikdo nic neuvěří.

Použila jsem slova, abych pověděla vše. Nevěřte mi. Nevěřte své duši. Na rukou však mám horký vosk slov. A až

slova vystydnou, změní se v černé stíny na bílém, uchovají otisky dlaní.

Čtěte z mých rukou… Připadají mi směšné a drahé knihy, odmítající moc slov. Šílená slova, odmítající moc knih. Žila jsem jejich životem dříve, než jsem začala svůj život. Lásce mě učila slova, která prošla staletími. Věděla jsem, že jsou pro mě.

To ze mě vytvořili živý kvítek, šťastný kvítek, já jsem čekala na teplo, které mě donutí se otevřít. Ale teplo nepřišlo, asi zůstalo u těch, kteří dokázali milovat i trpět. U těch, kteří viděli v lásce živý kvítek, u těch, kteří nacházeli o lásce slova, vyplňující lásku, u těch, kteří mluvili o lásce tak, že se chtělo zemřít.

Nenáviděla jsem spisovatele, vymýšlející ve svých knihách happy endy! Milovala jsem je, protože neuměli lhát… Milovala jsem jejich hrdiny – spisovatelé mohli zemřít, ale knihy žily…

„Pochopil, že je třeba zažehnout oheň," řekli o mém hrdinovi, mé knižní lásce. V naší době neradi zažehují oheň. Říkají, že plamen zastaral stejně jako kolo.

Naučím se zažehnout oheň. A kola mi není líto. Po zemi je lepší chodit.

Pomalu jsem odložil Knihu hor. Jakási skopičina. Se Sally Jenningovou, která žila skoro před sto lety, jsme nemohli mít rádi stejnou knihu. Navíc s citáty z Chesterfielda… Mladý génius, superwunderkind. Rodder číslo jedna. Sally Jenningsová samozřejmě mohla číst filozofa z osmnáctého století. Mně přišla ta kniha do ruky náhodou. Každý můj přítel v onom vzdáleném – Bože, jak nereálně vzdáleném – dvacátém století by při slově Chesterfield zvolal: „Výborné cigarety!" Byla snad kniha napsaná pro mě?

Myšlenka mi vklouzla do vědomí jako studený, kluzký had. Neutekl jsem předurčení, vševědoucím Rozsévačům. Vše je vypočteno na mě… provokace…

Kecy! Seskočil jsem z postele, na které jsem se povaloval před „rodinnou večeří". Kniha hor je prostě talentovaná. Je

geniální, je pro všechny – i pro mě. Je to, co jsem vždycky hledal. Klid a odpovědi na otázky. Musím ji dát Terri, Lansovi… i Trofejoví.

Copak blázním?

Otevřel jsem Knihu hor poblíž konce a s obavami pohlédl na stránku. Co povíš, Sally?

Když se nemůžeš stát štěstím, staň se bolestí. Když přestaneš milovat, nespěchej nenávidět. Vzpomeň si, co se kdysi dávno říkalo: „Málo lidí (a týká se to hlavně mladých) umí milovat i nenávidět. Jejich láska je bezuzdná slabost, zhoubná pro objekt jejich lásky, nenávist je žhavá, prudká, slepá síla, vždy zhoubná i pro ně samotné.“ Když pocítíš, že jsi schopen milovat, sejdi z cesty a buduj Dům. Když ti bude připadat, že můžeš nenávidět – uteč!

Vida ji, Sally Jenningsovou! Vida psychology, pomáhající psát Knihu hor! Pašáci.

Po opatrném zaklepání vstoupil do pokoje Lans.

„Princi, vše je připraveno. Už tam jsou všichni.“

„Vezmi si tuhle knihu,“ řekl jsem naléhavě. „A přečti nahlas tuhle stránku.“

Lans udiveně převzal svazeček. Pohlédl na mě a začal číst: „Když přestaneš milovat, nespěchej nenávidět. Vzpomeň si, co se kdysi dávno říkalo…“

Lans se na chviličku odmlčel a zahleděl se na text. Potom s mírným zadrhnutím pokračoval, jako kdyby citoval zpaměti:

„Láska i nenávist jsou ve svých nedostatcích stejné. Nenávist hledí očima lásky a to, co bylo dříve…“

„Stačí. Děkuji.“ Převzal jsem z jeho rukou knihu. „Čí to jsou slova, Lansi?“

„Citáty Edvasta Revijského. Velice starý a zapomenutý tarijský myslitel.“ Lans napjatě sledoval, jak strkám Knihu hor do zásuvky psacího stolu. „Je možné si ji přečíst?“

„Ne, Lansi. Já ji rozhodně číst nebudu. A ani tobě to neradím. V té knize je nějaká psychologická past… lumpárna, která nutí nalézat oblíbené myšlenky, citáty,

úryvky z knih přečtených v dětství. Není tam žádný Edvast Revojskij… nebo Revijskij? Já jsem místo něho četl citát pozemského filozofa osmnáctého století. Jasné?“

„Ale já jsem to viděl na vlastní oči!“

„Já taky. Ta kniha donutila lidi odcházet z domovů, toulat se, zapomenout na rodinu. Je možné, že ve své době Země potřebovala právě toto, aby přežila a zahájila hvězdnou expanzi. Ale teď už nefunguje… nebo ovlivňuje jen takové, jako jsme my, nepřipravené cizince. Je vidět, že měla výborně vypočtenou dobu působení.“

Už jsem nemluvil k Lansovi, ale k sobě. Chápal jsem a osvobozoval se ze sladkého omámení. Díky Sally, vzal jsem si z knihy všechno, co jsem potřeboval… Ale proč vlastně Sally? Na bezelstném dívčím vzpomínání zapracoval obrovský kolektiv talentovaných lidí. Věděli, co Země potřebuje… chce se věřit, že věděli, že nepodnikali grandiózní experiment na masovém vědomí. Zrodili roddery, předvídali, že lidská psychika se brzy změní a kniha ztratí svůj hypnotický efekt. Ovšem zlomek procenta jí zůstane věrný navždycky…

„Půjdeme, Lansi. Princezna nás očekává.“ Vzal jsem ho za ruku a skoro odvlekl z pokoje.

*

„Zapnul jsem iluzor,“ oznámil mi Nurlan. „Nejste proti?“

Kulatý jídelní stůl se sedmi židlemi stál na vrcholku kopce. Kolem se rozkládala step, porostlá zeleným kobercem trávy s ojedinělými rudými květy. Vál chladný vítr. Slunce halila řídká nadýchaná oblaka.

„Ne,“ rozhlédl jsem se. „Jaro, step, tulipány… Máš iluze rád, Nurlane. Ale za největší iluzi pokládám Knihu hor.“

„Pochopil jsi ji?“

„Ano. Bonbónek s individuální chutí v bezelstném obalu.“

Kislicyn se zatvářil ulehčeně.

„Paráda. Chtěl jsem tě prověřit.“

„Proč?“

Nurlan chviličku váhal. Ze vzduchu, stříbřitého třpytu maskujícího pole, se vynořila Terri s velkým podnosem v ruce. Usmála se na mě a vysvětlila:

„Pizza.“

Opět zmizela za falešným obzorem. Mísa lákavě voněla. Lans doprovodil Terri pohledem a usedl ke stolu. Natáhl se pro křišťálovou láhev s višňově červeným vínem.

„O co jde?“ zeptal jsem se Nurlana. „Proč je třeba prověřovat odolnost mé psychiky, navíc podle knihy, která už zastarala?“

„Sergeji, zítra opustíš Zemi.“

„No a?“

„Raimond Mackord z bezpečnostní služby…“

„Vzpomínám si.“

„Řekl, že se účastníš operace Jehla. Je to součást operací proti Fangům. Mám s Fangy nevyřízené účty. Můj syn byl pilotem na Kolchidě.“

Nurlan se odmlčel, jako kdyby slovo Kolchida všechno vysvětlovalo.

„Co se mu stalo?“

Nurlan se nuceně usmál:

„Byla to první loď, kterou Fangové zničili. Až tehdy jsme pochopili, s kým máme co dělat. Nikdo nepřežil.“

„Promiň. Ale oklamali tě. Nehodlám se účastnit žádných operací Rozsévačů.“

„Kdoví. Ale kdyby ses nechal ovlivnit Knihou hor, jako první bych ti poradil, aby ses nepletl do záležitostí s Fangy. Ty vyžadují psychickou odolnost nejméně čtyři dory. Kniha hor ovlivňuje lidi silou pěti jednotek.“

Chvíli jsme mlčeli.

„Je mi líto, Nurlane. Měl jsi jen jedno dítě?“ Otázka byla netaktní, ale potlačit se mi ji nepodařilo.

„Ano, Sergeji. Je vidět, že se nevyznáš v našich problémech… Většina lidí mé generace se nemůže pochlubit

ani jedním vlastním dítětem. Byla spousta genetických anomálií… jediným východiskem se stal výběr dárců, umělé oplodňování. Teď už je to za námi, ale následky jsou patrné dodnes. Národy prakticky vymizely, genotypy se vybíraly z lidí různých ras. Můj otec byl Kazach, matka Židovka. A jak vidíš, já jsem černoch. Jsem adoptivní dítě, bylo to pro ně jediné řešení.“

„Promiň,“ řekl jsem tiše. „Nemohl jsem to vědět… Překvapilo mě, že se všechny rasy tak asimilovaly, ale myslel jsem, že k tomu došlo přirozeným způsobem.“

„To nic, Sergeji. Neomlouvej se. Dnes už jsme se s genetickými vadami skoro vypořádali. Mám vnuky, kterým mé problémy nehrozí.“

Otočil jsem se k Lansovi a zeptal se:

„Čím jsi u Rozsévačů?“

„Bojovníkem, členem komanda.“ Lans rozpřáhl provinile ruce. „Víš, Rozsévači zahájili nábor spolupracovníků z chronokolonií. Byl jsem tehdy na Taru s falešnými doklady a…“

„Nemyslím, že jim uvěřili. Lansi, máš operativní spojení s velením?“

Přikývl. Jistě, ve dvaadvacátém století se člověk bez mikrovysílačky neobejde. Lans vytáhl z kapsy kabátu plochý kroužek z plastu a zeptal se:

„S kým se mám spojit?“

„Raimond Mackord.“

Lans si nervózně mnul tvář. Zamračil se, potom položil přístroj na stůl a přitiskl k němu palec. Nad stolem vznikl maličký, ale zřetelný obraz opáleného muže asijského typu v černobílé uniformě.

„Mimořádné volání,“ oznámil krátce Lans. „Velitele Raimonda Mackorda.“

Dozorčí pohlédl stranou a zavrtěl hlavou:

„To je mimo vaši pravomoc, poručíku Lansi. Mohu vás spojit s pomocníkem konzultanta…“

Naklonil jsem se ke stolu v naději, že se ocitnu v zorném poli dozorčího, a tiše jsem řekl:

„Nechtěj si způsobit nepříjemnosti, chlapče, a spojuj. Najdi na svém počítači jméno Sergej, princ planety Tar. Jestli nenajdeš, spoj se s Raimondem sám. A řekni mu, že si chci promluvit o operaci Jehla.“

To zapůsobilo. Opět pohlédl stranou, zřejmě tam měl informační terminál. A stal se zdvořilejší.

„Vaše jméno je v seznamu schválených, princi. Spojuji.“

Uplynula necelá minuta. Objevila se Terri s mísou se saláty. Viděla zapnutou vysílačku a mlčky usedla ke stolu.

„Vítám vás na Zemi, Sergeji.“

Mlčky jsem pohlížel na vedoucího bezpečnostní služby Rozsévačů. Postarší Evropan s příjemným výrazem. S přilepenými vousy by z něho byl báječný Děda Mráz z vysílání pro děti.

„Raimond Mackord?“ přeptal jsem se pro jistotu.

„Ano.“

„Vysvětlete, k čemu se vám k sakru hodím?“

Raimond udiveně zvedl ruce a mírně vyčítavě řekl:

„Sergeji, nejednal jste správně, když jste se úplně izoloval od Země. Jsme vaši potomci. Tento svět je vám zavázán…“

„Pokud chápu normy vaší morálky,“ snažil jsem se zdůraznit slovo „vaší“, „na život mimo Zemi mám právo.“

„Jistě, jistě… Sergeji, doufám, že si spolu promluvíme osobně. Věřte, že vám nikdo nechce bránit v plnění vašich přání. Nabízíme spolupráci, kterou můžete odmítnout. Princezna Terri laskavě souhlasila s tím, že nám pomůže, jsme jí vděční.“

„Odmítnu všechny vaše návrhy,“ oznámil jsem. „Ale k rozhovoru přijdu. Pochopitelně s manželkou. Musíme si probrat, do čeho jste ji zatáhli a jakými metodami. Sejdeme se zítra.“

Na můj pokyn Lans okamžitě přerušil spojení. Usmál jsem se:

„Poslechni, zdá se, že mě pořád pokládáš za kapitána.“

Lans přikývl:

„Smlouvu s Rozsévači můžu zrušit za čtyřicet osm hodin. Vy jste můj princ… a císař.“

9. Jin a jang

Když Terri zaplnila stůl mísami a vázičkami, usedla vedle mě. Tiše jsem se zeptal:

„Jakou spolupráci jsi Rozsévačům slíbila?“

„Výměnu velvyslanců. Možná uzavření smlouvy o vzájemné pomoci, obchodní spojení. Nic víc. Je to uloženo regentovi…“

Diplomatické vztahy nejsou špatné. Ale o vojenské smlouvy, ať už se nazývají jakkoli, se budu muset s Terri ještě pohádat. Nevěřím Rozsévačům. Nejsou mí potomci, jsou to jen děti mé doby. Stejné doby, kdy při uklidňujících řečech z tribun zněly výstřely v městských ulicích. Kde znásilňovali ženy a stříleli děti, kde expanzivní jižanští letci potápěli dopravní lodě s uprchlíky a zdvořilí, korektní seveřané změnili v nesvéprávné otroky polovinu obyvatel vlastní země. Mé dvacáté století natáhlo chapadla i do budoucnosti, a pokud tenkrát obrovskou říši ovládali žvanilové, úplatkáři a pijani, pak dnešní vláda Země není o nic lepší. Ne ta nadstátní pod neutrálním názvem Shromáždění, ale skutečná, která má sílu a moc, totiž projekt Rozsévači. „Komunizmus zvítězil,“ zažertoval jsem nedávno. Ne, nezvítězil komunizmus, ale celé dvacáté století, kruté a krvavé, skrývající pod maskou civilizace tisíciletou zvířecí dravost. Genetické anomálie donutily rasy a národy, aby se promísily a zachránily tak Zemi před válkami mezi národy. Ovšem mír na klidné a rozvinuté Zemi je pouze ozdobou na vojenské uniformě celé Galaxie. Tisíce planet žije v opravdovém středověku jen proto, aby se staly spojenci ve velké válce s krvežíznivými Fangy. Opravdu jsou Fangové

nepřátelé? Nepřítele je snadné si vymyslet, vytvořit vlastníma rukama z měkké hlíny nepochopitelného…

„A toto jsou mí přátelé," řekl Kislicyn vesele. „Pojďte dál."

Vstal jsem od stolu. Nurlanovi přátelé byli o hodně starší než on. V mé době by jim uvolnili místa v přeplněném autobusu. Běloši evropského typu se světlými vlasy, zřejmě od přírody. Dokonale upravení stařící v šedých oblecích, které i mně připadaly staromódní.

„Michail," představil se jeden.

„Igor," prohlížel si mě zvědavě druhý.

„Sergej." Podal jsem jim ruku.

Vyměnili jsme si symbolické stisky. Dlaně měli nečekaně pevné, i když jim mohlo být už přes stovku.

Michail došel k Terri, obřadně ji uchopil za ruku a políbil ji.

„Jsem šťasten, že se mohu seznámit s princeznou planety Tar."

Terri se usmála a přikývla. Hned po Michailovi k ní došel Igor, mírně se uklonil a také jí políbil ruku. Uctivě vysvětlil:

„Tímto starým pozemským zvykem se vítají osoby královské krve."

„Domyslela jsem se." Terri se znovu usmála. Nurlanovi hosté se jí zjevně zalíbili.

„Máme pro vás dárečky," řekl Igor. „Nevěděli jsme, že zde bude i váš přítel, odpusťte…"

„Nevadí," řekl laskavě Lans. „Nejsem osoba královské krve."

Zatímco se seznamovali s Lansem, pohlédl jsem na Nurlana. Zachytil jsem jeho znepokojený pohled a usmál jsem se na uklidnění. Vše je normální.

Igor vytáhl z kapsy saka dvě ploché krabičky. Mlčky je podal mně a Terri.

„To je nádhera!" vykřikla Terri.

V krabičkách byly prsteny ze zčernalého stříbra. Hodně velké a neobyčejného tvaru – nerozvinuté růžové poupě na dlouhém, stočeném stéble.

„To je stříbro, nejcennější kov na Zemi," vysvětlil Igor. „Pokládá se za kov, kterého se bojí zlo. Víme něco málo o vašich dějinách, o prstenech pomáhajících překonávat vzdálenosti…"

„Doufám, že tyto prsteny tuto schopnost nemají," ozval jsem se.

Igor zavrtěl hlavou:

„Není v nich žádná elektronika. Jsou to prostě ručně dělané prsteny. Býval jsem zlatníkem, designérem. Nyní už nepracuji… kromě podobných případů."

„Promiň. Děkuji." Navlékl jsem si prsten na ukazováček. Bez ohledu na vytříbenou formu nevypadal ani na mužské ruce cizorodě. Skutečně velkolepá práce.

Igor se mezitím otočil k Lansovi a zeptal se:

„Jste od Rozsévačů? Operační důstojník?"

Lans mlčky přikývl.

„Dovolte tedy, abych dal dárek i vám. Je sice méně originální… ale odpovídá vaší činnosti."

Igor sáhl na košili na prsou a v látce se objevila tajná kapsička. Vytáhl z ní tenký řetízek, také stříbrný. A na něm… bezděky jsem se zamračil. Na řetízku se buď přivařená nebo přilepená otáčela na olověné plombě patrona do kalašnikova. Kolik takových nábojů jsem použil před dvěma sty lety? Žhavé nábojnice, vůně střelného prachu, chvění automatu v rukou. A stejné kulky létaly ke mně… Ti, které jsem nezasáhl, zemřeli, stroje odlévající kulky se rozpadly. A tato patrona přečkala… Igor si nevšiml mé reakce. Živě vysvětloval zvědavému Lansovi, co je to náboj, střelná zbraň a kalašnikov. Tenhle náboj Igor nosil na krku jako amulet. Všichni mu záviděli. Hlupáčci…

„Nezlobte se na mého přítele," zašeptal mi Michail. „Netušil, jaké asociace ve vás vyvolá jeho hračka."

Podezíravě jsem na něho pohlédl a zeptal se přímo:

„Nejste senzibil?“

„Ne… prostě vyciťuji cizí nálady. Mám také dárek pro vás a Terri.“

Dvě pouzdra z černého skla se zlatými korunkami a monogramy na víku. Uvnitř křišťálové flakony s citronově žlutou tekutinou.

„Voňavka a kolínská voda,“ hádal jsem. „Také vlastní výroby?“

„Jistě. Byl jsem designérem vůní. Vyráběl jsem ve velkém Čest, Aloe v modrém, Půlnoční vílu… Nepochybně je neznáte. Ale tyto jsou ze starých zásob… ne z hromadné výroby. Nemají ani název, mohly by se nazývat Jin a jang.“

Sáhl jsem pro flakon, ale Michail mi zadržel ruku:

„Vyzkoušejte vůni společně s princeznou. Bude to lepší. To je dárek pro lidi, kteří se vzájemně milují, velice osobní dárek. Nevyráběl se hromadně právě proto… Jistě chápete.“

Přestal jsem se vyptávat. Michail nevyvolával pocit nebezpečí. Naopak, bylo v něm něco přitažlivého, blízkého.

Možná nějaká hluboce utajená bolest?

Jak mi řekl Vik: „Nechci ztrácet tajemství.“ Ať tento postarší designér vůní zůstane i pro mě tajemstvím.

„Zvu ke stolu,“ vyzvala nás Terri. „Vážený Nurlan mi pro dnešní večer postoupil práva hostitelky… Všechno bylo připraveno podle mých receptů, pokládejte to za dárek na oplátku.“

Lans od ní převzal nůž a začal krájet obrovskou pizzu. Nalil jsem Terri a sobě víno, Nurlan na opačné straně stolu obsluhoval své přátele. Vál svěží větřík. Voněla step. Iluze jako v „pracovně“ Maestra Stase. Zato víno bylo opravdové, pořádně jsem se napil, hrdlo mi sežehla trpká sladkost.

„Na setkání,“ vstal Nurlan. „Setkání časů a planet, lidí a cest.“

Zvedli jsme poháry.

„Nepovíte nám něco o sobě? O letu Terry?“

Myslel jsem si, že na to dojde…

„Vyprávějte to, co je vám milé," řekl nečekaně Michail. „Vím, že tam bylo hodně bolesti. Všechno se prolínalo: přátelé a nepřátelé, Rozsévači a chronokolonisté. Ale i ve smutku je radost a v obavách paměť. Říká se, že jste byl přítelem Klena… a setkal se s Daniilem Nazarovem…"

Mimoděk jsem se usmál:

„Byl… a setkal. Nebo naopak, Aler-Il z planety Klen a Danek jsou mí přátelé. I když už nežijí. Budu vyprávět."

*

…V hlavě mi mírně šumělo. Padl jsem na postel, změněnou z agregátu pro spánek v docela obyčejný nábytek, a čekal na Terri. Z koupelny jsem slyšel pleskání vody. Zavřel jsem oči a vzpomínal na večer. Všechno bylo v pořádku. Od Nurlanových přátel až po jídla, která připravila Terri.

Usnul jsem. Za jediný den bylo na mě těch informací moc. Příliš mnoho setkání a vzpomínek.

Let Terry. Obchody a potyčky s piráty, hledání Země… Starý podvodník Redrak… Danek, podstrčený na můj hvězdolet… Klen z planety Klen. Bílý Raider. Chrámy, Maestro Stas…

Sen. To vše byl jen sen. Opravdu se mi to přihodilo? Modravé plameny na ostroplochých mečích, bitva lodí vznášejících se nad Schedmonem. Chrám, poslouchající mé příkazy, mentální souboj s jeho tvůrcem. Já s Dankem na pikniku pod různobarevnými měsíci Reiswei…

„*Už spíš.*"

„Spím," souhlasím.

Šli jsme pouští. Nohy se bořily do jemného písku jako do bláta. Bílé slunce viselo nehybně v zenitu. Pohlédl jsem na svého společníka. Hernado… nebo Lans… nebo Redrak… či Klen.

Sen byl živý, jako každý pořádný sen. Až po probuzení zmizí pocit písku pod nohama a slunce nad hlavou. Možná zůstane žízeň. Něčeho bych se napil.

„Kam jdeme?“

„*Kupředu,*“ odpověděl lhostejně společník. „*K cíli. Nejjednodušší cesta je vždy nejsprávnější, víš to.*“

„Je to obtížná cesta,“ namítl jsem umíněně.

„*Obtížná, ale jednoduchá. Myslíš si, že lehká, ale složitá je lepší?*“

„Nepleť mě.“

„*Proč? Vždycky jsme měli rádi jasnost.*“

„Kdo my?“

Společník kráčející vedle mě se zasmál.

„*Řekněme, že tvé svědomí a čest.*“

„A rozum.“

„*Nežertuj. Raději poslouchej a pamatuj si – odpoutáváš se. Scházíš z cesty. Na Zemi pro tebe není místo.*“

„Ale kde je pro mě místo? Na Somatu? Na Taru? Mezi Rozsévači?“

„*Všude. Cest je hodně, nezastavuj se.*“

Můj společník se najednou odvrátil:

„*Odcházím.*“

Rozplynul se v průzračném vzduchu. Zůstala jen žlutá poušť a bílé slunce na bezbarvém nebi.

„Sergeji… Serjožko…“

Otevřel jsem oči. Skláněla se nade mnou Terri, zahalená do měkkého šeříkového županu. Pohladila mě něžně po tváři:

„Měl jsi noční můru? Sténal jsi.“

Přikývl jsem a vstal. Opilost kupodivu zmizela. Měl jsem žízeň.

„Hned.“

V koupelně, stále fungující v iluzivním režimu, jsem strčil hlavu pod miniaturní vodopád. Lačně jsem se napil vlažné vody a otřepal se. Zavál teplý větřík a vysušoval vlasy.

„Děkuji,“ poděkoval jsem malátně.

Vrátil jsem se do ložnice, cestou si svlékal košili. Terri seděla na posteli a listovala v Knize hor.

„Zahoď to svinstvo," poradil jsem jí. „Je to soubor textů působících na podvědomí."

„No a? Myslím, že to vydržím. Umožní vyznat se sám v sobě. Vezmu tu knihu na Tar."

„Jak myslíš." Usedl jsem vedle ní.

„Vítr byl prima, viď?" Terri otevřela pouzdro z černého skla a vytáhla flakon s voňavkou. „A dárky jsou kouzelné."

S mírnou obavou jsem sledoval, jak otevřela průzračný flakon a navyklým gestem se dotkla vlasů a čela.

„Příjemná vůně. Co je to na lahvičkách za symboly?"

„Jin a jang. Jin je starobylý znak ženy, ženské síly." Nahnul jsem se k Terci a vdechl vůni. Sytou, plnou, ale ne těžkou. Trochu pižmo, trochu rozkvétající poupata růží. Příjemná, nic víc. Nic zvláštního. Sáhl jsem pro svůj flakon a odšrouboval závěr. Jang je mužský symbol. Lehká, stěží pozorovatelná vůně citrusů, špetička medu a…

Okolní svět se zatočil. Jako kdyby na stěny šplouchla hustá mlha. Světlo pohaslo. Všechno mizelo, vlnilo se, odplývalo do nekonečna. Jen Terri zůstávala vedle mě.

„Terri…"

„Sergeji…"

Přitiskli jsme se k sobě. Onou prázdnou, průzračnou mlhou. Její dlaně se dotýkaly mých tváří, hladily mě něžnými, plachými pohyby. A nezůstalo nic kromě těch dlaní, teplých, skoro horkých; kromě modrých, široce otevřených očí; kromě nahého těla pod odhozeným županem.

„Sergeji…"

Shodil jsem zbytky oblečení netrpělivým pohybem tonoucího, trhnutím spoutaného otroka, který serval nenáviděná pouta. Mezi našimi těly nezůstala žádná překážka, nezůstala ani těla, nic kromě nezadržitelné síly, která nás spojila. Jin a jang, jang a jin…

Slova už nestačila a nebyla nutná. Četli jsme jeden v druhém jako v otevřené knize.

„Je to droga, Sergeji?“

„Ne. Je to svoboda. Beranidlo, prorážející zdi. Jin a jang. Dvě síly.“

„Opravdu zdi existovaly?“

„Nevím… teď už nevím.“

„Čteme myšlenky?“

„Nevím.“

„Je to navždy?“

„Nevím.“

Vzal jsem si ji jako už tisíckrát. Jako úplně poprvé, jak bych si ji bral poslední den před věčným rozloučením. Jako svou první ženu, jako všechny ženy, které jsem miloval před ní. Jako všechny, které nikdy milovat nebudu a kterých se nikdy nezmocním, protože nikoho jiného nepotřebuji a neexistuje nikdo kromě nás.

„Miluji tě, Terri.“

„Vím. Miluji tě, Sergeji.“

„Vím.“

Bylo by směšné to nazvat sexem, asi jako dinosaura ještěrkou. Bylo by hloupé to nazvat láskou, jak totiž popsat slepému barvu oblohy na východě? Ale slova nebyla třeba.

„Pověz, proč ses do mě zamilovala?“

„Pověz, proč ses do mě zamiloval?“

„Byla jsi světlem ve tmě. Slíbila jsi, že mě budeš milovat… a nepožadovala lásku. Nepolekala ses mého světa, který lekal i mě samotného. A ještě… miloval jsem tě vždy. Vždy… Věděl jsem, že budeš právě taková.“

„Byl jsi tím, kdo na mě nezapomněl. Donutil ses věřit s vědomím, že má slova jsou jen hra. Nelekal ses mého světa, který znamenal smrt. Mohl jsi odejít, kdyby to bylo nutné. Mohl jsi uhájit svůj svět. Mohl jsi zavolat, když jsem čekala. Ale já jsem tě ještě nemilovala…“

„Vím.“

„Teď to víš. Nejdříve to byl můj dluh vůči tobě. Potom stud za rodiče. Potom strach před předkem Rozsévačů.“

„Bála ses?“

„Ano. Oživlí bohové jsou strašliví. Ale minulo to, když jsem spatřila tvůj svět zblízka.“

„Kdy ses do mě zamilovala?“

„Když jsi odmítl vládu v Taru. Pochopila jsem, co to pro tebe znamená, až když jsem poznala život na Zemi. Když jsi řekl, že si najdeme nový svět. Když jsi mi pomohl uvidět nádheru neživé planety. Když jsi byl pro mě vším, mužem i přítelem, nevolníkem i pánem. Když jsem uvěřila ve tvou lásku k Terri, nikoli k princezně planety Tar.“

Leželi jsme v objetí a svět kolem nás se rozjasňoval. I šepot myšlenek utichal, už nebyl třeba, stejně jako slova. Jen její ruce mě dále hladily, něžně, vděčně, vnímala vstřícnou něhu mých rukou. Vládlo ticho, takové ticho, jaké na Zemi ve dvacátém století neexistovalo. Větší, než v našem domě na Somatu, větší než v paláci císaře Taru.

„Serjožko,“ zašeptala Terri. „Ten komplex… jin a jang, by působil na každého? Na každou dvojici?“

„Na ty, kteří se milují,“ odpověděl jsem stejně tiše. „Není to kouzelná bylina… proto je to strašné. Mohli jsme se dovědět, že se nemilujeme.“

„Ale my se milujeme.“ Terri se mi zavrtala do podpaží. Uplynula minuta, než jsem pochopil, že spí. Michailův dárek nás úplně vyčerpal. Opatrně jsem upravil přikrývku a potom pohlédl na obrazovku. Tři hodiny v noci.

Zvláštní bylo, že jsem pochopil to, co bylo dříve jen slovy. Opravdu jsem miloval Terri vždy.

Ještě před naším setkáním v nočním parku Alma-Aty.

Předtím, než jsem pochopil slovo láska.

Vždy.

Čekal jsem a miloval ji vždy.

Druhá část

Fangové

1. Orbitální pevnost

„Asi jsme se měli rozloučit,“ řekla ustaraně Terri, když náš flyer vzlétl. „Takový okouzlující člověk!“

„Je to bývalý rodder. Jejich morálka nabádá k odchodům bez rozloučení,“ zamumlal jsem ospale a pozoroval Lanse, který vedl flyer někam k horám… Chtěl jsem vstát dříve a promluvit si s ním, ale nedošlo k tomu. Usnul jsem až k ránu.

„Lansi, kam letíme?“

„Sdělili mi místo v horách, kde přistál člun. V téhle kocábce,“ Lans bouchl pěstí na průhlednou stěnu kabiny, „se mimo atmosféru nedostaneme.“

„Nemohl člun přistát ve městě?“

„Mohl.“

Pohlédl jsem na Terri, která se ke mně naklonila. Potom jsem vzdychl a řekl Lansovi:

„Netušíš, kam letíme?“

„Kam?“

„K místu přistání Bílého Raideru. Tam, kde byla kvarková bomba. Kde jsme zachránili Zemi.“

Lans se obrátil, potom pohlédl na přístroje, na monitor se zelenou nitkou kurzu. A sprostě zaklel.

„Oho. Děláš pokroky. Ale ne před Terri, Lansi.“

„Pošlu… do vzdálené posádky…“ slíbila Terri, aniž otevřela oči. A trhla sebou: „Opravdu letíme tam?“

„Psychický nátlak. Je to ve stylu Rozsévačů.“

Lans se provinile zeptal:

„Princi, mám se s nimi spojit? Požádat o odlet z jiného místa?“

„Ne. Nesmí nás vyvést z rovnováhy.“

„Dobře. Nenapadlo mě, o co jde, princi. Přísahám. Prostě se nechci vracet tam, kde zahynul náš Danek.“

„Vždyť přežil?“ Terri otevřela oči dokořán.

„Náš mladíček zahynul, Terri,“ řekl jsem. „Stvořili ho znovu, ale ze svých dobrodružství si už skoro nic nepamatuje.“

„To jsi říkal.“

Odmlčel jsem se. Pro Terri byl Danek pouhou náhodnou epizodou v putování hvězdoletu Terra. Pro nás s Lansem byl členem posádky, přítelem, bojujícím s námi a zabitým před našima očima. Jenže vzkříšení se podařilo jen Kristovi a to ještě s pomocí Otce. Přímo s potěšením jsem si zopakoval tuto rouhačskou větu. V bohy nevěřím. Rozsévači jsou hnusnými Bohy… a jiné vymýšlet nestojí za to.

„Člun,“ řekl Lans tiše. „Požádám o okamžitý start.“

Dole na svěží horské trávě svítil bílý trup maličkého orbitálního člunu. Vedle stál pilot a… stěží jsem věřil vlastním očím – kouřil. K čertu! Tabák ještě existuje.

Prolétly mi před očima všechny budoucí události. Požádám pilota o cigaretu… cigáro… čvaňháka… Stojíme u člunu, otravujeme se nikotinem, zdvořile rozmlouváme a pohlížíme na vzdálené zahrady Alma-Aty. Pilot bude nenápadně vplétat do hovoru napůl nesmyslné větičky jako pastičky, usilující změnit mou psychiku směrem potřebným pro Rozsévače. A v cigaretě je kromě tabáku ještě nějaké svinstvo…

Nedočkáte se. Škodolibě jsem se usmál. Sláva Bohu, už pět let nekouřím.

„Víš, Lansi," řekl jsem skoro vesele, „odložíme start o patnáct minut. Musíme se projít kolem člunu, posedět v trávě…"

„To sotva," řekl Lans pochybovačně.

Samozřejmě jsem měl pravdu já.

*

Stanice projektu Rozsévači byla na stacionární oběžné dráze. Modernímu člunu s gravitačními kompenzátory a anihilačními motory zabere cesta pětadvaceti tisíc osmi set kilometrů asi patnáct minut.

Ke stanici nás vezli skoro hodinu. Člun zpočátku začal pomalým, energeticky náročným zrychlením nad povrchem Země. Prolétli jsme nad Egyptem – na žlutém písku ležely trojúhelníkové stíny pyramid, stejně jako před tisíci lety. Potom pilot oznámil, že letíme nad rovníkem, takže jsem se zeptal, jestli není plánovaná exkurze nad Antarktidou.

Za půl minuty – pilot zřejmě mluvil s vedením – předvádění skončilo a člun zamířil ke stanici. Ale ani teď nijak rychle.

Stanici Rozsévačů obklopovala nejméně tři bezpečnostní pásma. Je to označení dosti vágní: každý pás byl v podstatě sférou mnoha autonomních a kooperujících bojových stanic. Některé, jak ochotně sdělil pilot, nepřevyšovaly rozměrem tenisák. Jiné dosahovaly stovek metrů. A celá tato armáda požadovala od našeho člunu kódy, hesla, souhlas se vstupem do další bezpečnostní zóny, zkoumala náklad.

Nejvíc mě vyděsila malá šedá koule, podobná prvnímu pozemskému sputniku s utrženými anténami. Pronikla do naší lodě pláštěm, přitom se trošku zamlžila a její obrysy se rozmazaly, potom se zase zhmotnila. Koule pomalu proplula kabinou pro cestující, nahlédla do nákladového prostoru, jehož dveře se samy otevřely, a zmizela v pilotní kabině. Lans mi vysvětlil, že průzkumná sonda použila k průniku

pancířem „temporální přeskok“. Prošla pláštěm lodě ponořením do jiné sekundy, když člun v tomto bodu prostoru ještě nebyl.

Zřejmě jsem si trošku zdříml, unaven demonstrací síly projektu Rozsévači. Tohle zřejmě nebylo představení pro mě a Terri, ale standardní bezpečnostní opatření. Přesto v tom bylo něco nuceně demonstrativního, podobného vojenským přehlídkám v totalitních státech dvacátého století. Ovšem i bez toho jsem pochyboval o nezbytnosti obrany stanice. Když i stereotypní Chrámy na planetách chronokolonií dokážou odolat každé zbrani, co se potom dá čekat od hlavní základny jejich strůjců…

Samotná stanice vypadala prozaičtěji než její obránci. Ohromná matně šedá koule, zahalená dýmem. Plynule jsme se k ní přiblížili a člunem doslova prošla vlna teplého vzduchu. Okamžik předtím, než se člun vnořil do monolitního obalu – do obvyklých průchodů Rozsévači nepouštěli –, jsem postřehl, že koule se změnila v uhlově černou s různobarevnými světelnými skvrnkami na pancíři.

„Pustili nás do subjektivního času stanice,“ oznámil Lans hrdě, pyšný na svou úlohu průvodce. „Jinak bychom jí prošli jako fatou morganou.“

Vnější obrazovky pohasly. Uvolnil jsem pásy křesla, z nějakého důvodu na Zemi používají tento starý způsob zajištění cestujících. Pohlédl jsem na Terri, která se usmála, ale bylo na ní znát napětí. Výstup člunu se otevřel.

První vyšel Lans, za ním já. Podal jsem Terri ruku, podlaha byla jen o půl metru níže, ale byla nepříjemně kluzká, jako při námraze. Za ní seskočil Trofej, nespokojeně mňoukl, vytáhl drápky a pokusil se zabořit je do kovu.

Očekávali nás. Čtyři muži ve stejně černobílé uniformě, jakou měl Lans. S pistolemi v rukou, i když jen paralyzujícími. Ale nepochybně na nás odněkud ze stěn mířily mnohem výkonnější zbraně.

„Někdo z vás má laserovou pistoli,“ utrousil jeden strážce. „Odevzdat.“

Odepnul jsem od pasu pouzdro a hodil je na podlahu. Zdvořile jsem vysvětlil:

„Je prakticky vybitá. Na čtyři by nestačila… nejvýš na dva nebo tři.“

„Sergeji, očekává vás komandér Raimond. Princezna a poručík Lans mohou počkat v sále pro hosty.“ Strážce na má slova nijak nereagoval.

„Ne. Půjdeme společně,“ namítl jsem. Chtěl jsem vidět jejich reakci na neuposlechnutí.

„Dobře,“ promluvil druhý strážce. „Ale zvíře musí zůstat.“

Trofej vycenil tesáky. Ihned na něho zamířily hlavně paralyzátorů. Sklonil jsem se a poplácal ho po hřbetě.

„To je v pořádku, Trofeji. Počkáš s nimi, než se vrátíme,“ řekl jsem přívětivě. „Chovej se slušně, nikoho nezabíjej. Jsme na návštěvě, jasné?“

„Je rozumný s omezením?“ zajímal se strážce.

„S tím omezením si nejsem jistý. Nakrmte ho, má rád pečené maso. V krajním případě i syrové.“

„Ede, jdi se zvířetem do návštěvního sálu. Ostatní do přijímacího sálu komandéra Raimonda,“ pronesl do prostoru první strážce, který mluvil s námi. Neslo nás to prostupnými stěnami stejně jako v každém Chrámu.

Upřímně řečeno, při takovém ovládání hmoty mi strážci s pistolemi připadali prostě směšní.

*

Přijímací sál buď byl obrovský, nebo tak vypadal. Nechtělo se mi dojít ke stěnám potaženým rudým sametem a ověřit, jestli opravdu existují. Také jsem nevěděl, jak by reagovali strážci.

Kromě tří, kteří přišli současně s námi, byli v sále ještě dva. Byli důkladně vyzbrojeni, měli bojové kombinézy se zapnutými ochrannými generátory a v rukou zářiče. Stáli po

obou stranách vysokých, tmavou kůží potažených dveří, a byli vybaveni stejně dobře jako vojáci, kteří kdysi chránili Leninovo mauzoleum.

Lans mi pošeptal do ucha:

„Jednoho z nich znám, školili jsme se v jedné četě… Mimořádný kretén, ale se skvělou reakcí."

Seděli jsme v pohodlných křeslech uprostřed sálu. Komandér Raimond zřejmě nespěchal s naším přijetím, což strážce zneklidňovalo. Přešlapovali za našimi zády a tiše rozmlouvali. Dolehlo ke mně: „Vyhlásili druhý stupeň… Něco zamýšlejí…"

Naslouchal jsem. A usmál se při zachycení odpovědi: „Naši skupinu do boje nepošlou… i když Fangové okupují Pluto. To je záležitost operativců. K čemu je Výsadkový sbor?"

Psychologie řadových vojáků se za dvě století příliš nezměnila. Nikdo nespěchá umřít.

Strážce u dveří pokročil vpřed. Výměna stráží? Ne, několik sekund naslouchal něčemu, co bylo určené jen pro něho, a slavnostně pronesl:

„Komandér Raimond Mackord se omlouvá za nezbytné zpoždění. Navrhuje krátký rozhovor osobní povahy s princem planety Tar. Potom očekává v pracovně princeznu Terri a poručíka Lanse."

„Jdi," vyzvala mě tiše Terri. „Může to být zajímavé."

Přikývl jsem a šel ke dveřím. Strážce je přede mnou otevřel a ustoupil stranou, ne však dostatečně rychle. Zavadil jsem ramenem o povrch ochranného pole, dostal jsem ránu a jen s námahou jsem udržel rovnováhu. Strážce se ušklíbl. Opravdu kretén.

Druhé dveře byly stejně hezké a potažené kůží. Následovala vlna teplého vzduchu, přesněji toho, co lidský organizmus za teplý vítr považuje. Pracovnu Raimonda Mackorda izolovalo vlastní časové pole.

Na sekundu jsem se zastavil a ohlédl. Ocel a sklo. Leštěné kovové stěny, na kterých duhově mrkaly právě vypínané

obrazovky. Nepatrně nábytku, jen stůl a několik křesel. Nad stolem se zvolna otáčelo holografické zobrazení stanice, napůl průhledné, s ostře vyznačenými příčkami a barevnými komunikačními liniemi.

„Posaďte se, Sergeji.“ Raimond vstal z křesla, zachytil můj pohled na zapnutou maketu stanice a ukázal na ni rukou… Potom se usmál… „Ať pracuje, Sergeji. Je to tajné schéma, ale vám důvěřuji.“

Zamračil jsem se:

„Co když mě zajmou Fangové? A proskenují paměť? Raimonde, nedělejte ze mě blbce. To je falešná maketa. Pro všechny návštěvy v naději, že ji někdo poskytne nepříteli.“

Raimond vzdychl a mávl nad maketou rukou. Ta zmizela. Komandér usedl do svého křesla a zamyšleně na mě pohlédl:

„Moc rád bych s vámi pracoval, Sergeji.“

„Škoda, že to není vzájemné.“

Komandér Raimond Mackord vypadal zblízka mladě. Sálala z něho svěžest, jistota, přízeň. Mackord se opřel o stůl a naklonil se ke mně. Dlaně směřovaly na obě strany, nenucený postoj. Opravdu si myslí, že neznám tyhle psychologické triky? Póza důvěry, póza pozornosti… Jen ať si to myslí. Založil jsem ruce na prsou, přehodil nohu přes nohu. Maximální odmítavost, zahledění do sebe, obrana…

Mackord se zasmál:

„Dobře, Sergeji. Pochopil jsem. Nebudeme si hrát s podvědomím.“

„Na tak primitivní úrovni to opravdu nemá cenu.“

„Takže si promluvíme upřímně. Co to bylo za blbost s přepadením vašeho domu?“

„To nebyla blbost, Mackorde. Mám zničený dům.“

„My jsme to neudělali.“

„A Fangové?“

Mackord pohlédl na průhlednou stolní desku a já jsem zahlédl, jak po ní běží zeleně svítící řádky.

„Na úrovni našich detektorů nelžete. Nebo to pokládáte za pravdu… Ovšem proniknutí Fangů na Somat není možné,

o tom vás mohu ujistit. Existuje bariéra v hyperprostoru, která vyhodí do reálného vesmíru jakékoli předměty, přicházející ze strany Fangů.“

„Jaképak strany ve vesmíru, Mackorde! A když už jsme u toho, proč by Fangové nemohli mít základny ve sféře vlivu Země?“

Raimond přikývl a nečekaně se zeptal:

„Sergeji, zřejmě jste uražen mým… nátlakem. A všechny dotazy na spolupráci jsou nyní zbytečné. Je to tak?“

„Ne,“ odpověděl jsem, sám udiven svými slovy. „Neurazil jsem se. Možná na tom zapracovali vaši senzibilové, ale nemám vám to za zlé. Připadá mi, že nyní panikaříte.“

„Souhlasí. Proto používám připravené faily.“

První slovo žargonu dvacátého století, které jsem od Mackorda uslyšel, bylo hodně zábavné. A urážlivé, což si komandér neuvědomoval.

„Proč jste si umanul získat právě mě, Raimonde? Proč přibíráte ke svým operacím pračlověka?“

„Protože jste princ planety Tar. A pokud Terri uspěje, její císař.“

„To je Tar tak důležitý?“

„Ano. Leží ve strategicky důležité oblasti… na hranicích s Fangy. Na špičce jehly, namířené do centra jejich federace.“

„Proto ten název?“

„Ano. Operace Jehla. Pokud Tar s podporou spojeneckých planet, a podporu zajistíme, zahájí boj, Fangové budou muset bojovat na dvou frontách. Mohou zadržet tlak chronokolonií, opravdu mohou. Ale úder pozemské flotily je zničí.“

„Prostě jako v plánech kadeta Bieglera,“ zabručel jsem.

„Jakých plánech?“

Usmál jsem se:

„To nic… ve dvacátém století existoval zneuznaný vojevůdce… Mackorde, mě nezajímají taktickostrategické plány Země. Je možné, že tak hodláte postupovat, je možné, že jen chcete vtáhnout chronokolonie a Fangy do vzájemného

vraždění. Sami zůstanete stranou, za bariérou hyperprostoru… Nevěděl jsem o jeho existenci.“

„I na Zemi o něm ví málokdo. Fangové ano – dvě jejich eskadry to před měsícem vyhodilo ze skoku k Zemi. Myslím, že se kapitáni lodí podivili… pokud se stačili podivit.“

„Co se s nimi stalo?“

„Zónu, kam bariéra vyhazuje lodě, střeží naše eskadra. Navíc je posetá našimi automatickými bojovými stanicemi. Žádná z nepřátelských lodí neunikla.“

„Jasné. Mackorde, při hovoru se mnou musíte mít na paměti ještě jednu okolnost: nevím nic o historii konfliktu země s Fangy. A nejsem přesvědčen, že Země stojí na správné straně.“

Opravdu se mi ho podařilo překvapit. Mackord dokonce spráskl ruce, napůl vzrušeně, napůl rozčileně:

„Sergeji, Země je vaše vlast!“

„Kdysi býval mou vlastí SSSR. Bojoval jsem za něj. Slepého vlastenectví mám dost.“

„S historií konfliktu se můžete seznámit. Mohl jste to udělat už na Somatu, měl jste tam stanici hyperspojení.“

„Měl. Můj dům jste zničili.“

„Zase začínáte? Když princezna Terri souhlasila s cestou na Zemi, zanechali jsme v domě ochranku a na oběžné dráze Somatu hlídkovou loď. Každou hodinu vysílá signál, že je v pořádku. Chcete se s ní spojit?“

„Když jsem došel ke svému domu, byl zničen.“ Začal jsem pomalu zuřit. „Roboti ochranky na mě stříleli. V domě nebylo nic kromě stop ničení.“

„Naši roboti nemohou střílet na lidi! Ani v sebeobraně, Sergeji! Jste si svými slovy jistý?“

„Kdyby nefungoval ochranný generátor, byla by ze mě hrstka popele. O tom nepochybuji.“

„Sergeji, to bude omyl…“ Raimond přejel dlaní nad stolem, mačkal neviditelné senzory. „Ihned se spojím s hlídkovou lodí… A pokud by na vás roboti opravdu stříleli,

žádný ochranný generátor by jim nevadil. Měl jste standardní model z té lodě, kterou jste dostal v Chrámu?“

„Ano.“

„To je hračka v porovnání s palebnou silou bojových robotů… A tady je odpověď lodě. Zapínám spojení.“

Uslyšel jsem vysoké přerušované pískání. A po pauze bezbarvý hlas:

„Hlídková loď Somat-1. Neplánované spojení. Hlásím: proniknutí nepřátelských lodí do ochranné zóny nebylo zaznamenáno. Objekt na planetě nenavazuje spojení. Ochranní roboti na planetě fungují normálně. Čekám na spojení.“

„Vypněte spojení,“ požádal jsem. A jedovatě poradil: „Komandére, zaleťte na Somat a podívejte se, co se tam stalo. Pošlete některého ze svých… operativců. Ale nedoufejte, že na oběžné dráze je váš původní Somat-1.“

„Za půl hodiny budeme mít kompletní informaci,“ odtušil Raimond. „Pokud se vaše slova potvrdí… Počkáme.“

Přikývl jsem.

„Ještě jedna prosba, Sergeji. Pokud na Somatu došlo ke střetu s Fangy, pak nevylučuji jejich průnik na Zemi. Musíme vědět detailně, co se stalo.“

„Povím, nač si vzpomenu.“

„O tom nemluvím. Prosím o souhlas se skenováním paměti.“

Naštval jsem se a tiše se zeptal:

„A když odmítnu? Použijete násilí?“

„Ne. Vztahy s Tarem jsou pro nás důležitější.“ Mackord se odvrátil a tiše dodal: „V každém případě si to teď myslím. Nikdo vás nepotáhne na skenování násilím. Slibuji. Mohu vás jen prosit o pomoc.“

„Je skenování nebezpečné?“

„Ne. Když jsem byl ještě operativcem, absolvoval jsem je nejméně desetkrát. A pokud vím, váš přítel Lans také.“

Několik sekund jsem mlčel. Potom jsem se zeptal:

„A když odmítnu všechno? Skenování, operaci Jehla, veškerou spolupráci? Co to změní?“

„Taktiku budoucí války.“

„Podle vás je nevyhnutelná? Pokud vím, studená válka nemusí vždy přejít v horkou.“

„Sergeji, před dvěma dny Fangové zajali ve vesmíru dopravní loď s dětmi. To pro nás znamená mnoho. V minulém století Země přestála genetickou stagnaci – několik desítek let vzájemné nesnášenlivosti lidí. Normálně se tehdy rodilo jen několik procent dětí, ostatní byly vypěstovány uměle. Všechny nás to poznamenalo… velice silně. Existoval svébytný kult dětí, kult rodiny. Teď jsou genotypy napraveny, ale psychika lidí se nezměnila. Smrt dětí Fangům neodpustí. Když oznámíme, co se stalo, válka začne ihned…“

Mackord zabubnoval prsty na stole. A pokračoval ostře zvýšeným tónem:

„Proto jsme nyní izolovali rodiče ztracených dětí. Umístili jsme do karantény všechny, kteří vědí o zmizení lodě a neudrželi by tajemství. Ale to jsou dočasná opatření – jen proto, aby se oddálil začátek války. Zbývají nám dva až tři týdny, pokud se nevzbouří mí vlastní operativci. Pak poteče krev – červená i žlutá…“

„Fangové mají žlutou krev?“

„Ano. Jantarově žlutou.“

Mlčel jsem. Kašlu na odlišnou krev. A loď s dětmi i psychologie dvaadvacátého století nejsou mé starosti. Planeta Somat… možná i Tar, mohou vyhlásit neutralitu. Perte se…

„Jste si jistý, že děti zahynuly?“

Nedůvěřivě na mě pohlédl:

„Opravdu o Fanzích nic nevíte. Chcete obdržet úplné informace? Na tom trvám. Prohlédněte si pásky, vyslechněte očité svědky, a potom se rozhodněte, na čí straně budete.“

„Dobře,“ odpověděl jsem doslova proti své vůli. Právě tak se člověk dostává do nejasné situace – při snaze dozvědět se celou pravdu.

„Jsem rád, že neuhýbáte před realitou…“ usmál se Mackord. „Zavedou vás do informačního sálu. Společně s Terri a Lansem, pokud budou chtít. Myslím, že je to bude zajímat také.“

Pokrčil jsem rameny a vstal.

„Za hodinu vás opět očekávám, Sergeji. Myslím, že se do té doby vyjasní i situace na Somatu.“

2. Dějiny styků s Fangy

Strážci odešli a zůstali jsme sami v nevelkém sále s desítkou měkkých křesel a velkou obrazovkou, matně blikající na stěně. Nástropní světla pomalu uhasínala, obrazovka ztmavla. Na okamžik se v několika jazycích objevila slova „absolutní přístup“. Potom zůstalo jen nepatrné osvětlení, jako u okna zakrytého bílou záclonou.

„Sdělte požadavek. Potřebná informace?“ Z hloubi vědomí zazněl vemlouvavý hlas.

„Fangové,“ odpověděl jsem krátce.

„Upřesněte. Anatomie, fyziologie, psychologie, kultura…“

„Zajímá mě historie vztahů lidí s Fangy,“ řekl jsem ponuře. Kolik pravdy a kolik lží asi vyslechneme? Stvoření, která v lidské mysli zaujala místo ďábla, nemohou být hodnocena objektivně… Rozhodně ne lidmi.

Objevil se obraz. Dokonalé plastické zobrazení hvězdoletu nepochybně pozemské výroby: válec s kužely hypermotorů na dvou konzolách. Moderní loď… Podle subjektivního času Země se lidé setkali s Fangy před třemi roky.

Zobrazení se pomalu rozvinulo a spatřil jsem v jednom hypermotoru trhlinu. Dobrý začátek, mírová pozemská loď napadená válečnou civilizací.

„Vidíte dopravní loď Toulouse. V roce 2132 se začala používat na trasách Země-Sirius a Země-Fomalhaut. Při druhé cestě se po poruše hypergenerátoru přehřál defraktor, což vedlo k jeho zničení. Loď přestala být ovladatelná a vyhodilo ji to mimo naši Galaxii. Při výstupu do reálného prostoru byly koordináty Toulouse stanoveny v oblasti seskupení galaxií a souhvězdí Pegasa. Vzdálenost od Země – šedesát pět megaparseků. Oprava silami posádky nebyla možná…“

Několik dalších záběrů – drobné figurky ve skafandrech kolem deformovaného hypermotoru. Natáčelo se ze vzdálenosti několika kilometrů, nad korábem mrkala spirálová galaxie. Naše Galaxie. Viděl jsem tenhle snímek už dříve, jen koráb na něm chyběl.

„Šest dní po katastrofě lokátory zaznamenaly objekt pohybující se v hyperprostoru. Byl to koráb civilizace Fangů na vědecké výpravě, právě takovou informaci totiž vyslal na palubu lodě při výstupu do reálného vesmíru. Jazyk Fangů byl rozluštěn za dva dny a po celou tuto dobu byl cizí koráb ve vzdálenosti několika tisíc kilometrů od Toulouse. Nechuť přiblížit se Fangové vysvětlovali tím, že by to bylo možné vykládat jako akt agrese.“

Ušklíbl jsem se. Fangové dokázali být – nebo vypadat – ušlechtile.

„Celou dobu od zjištění korábu Fangů byla pozemská loď ve stavu pohotovosti. Reaktory byly připraveny k výbuchu. O pomoc kapitán Toulouse nepožádal. Avšak po navázání dvoustranného spojení Fangové nabídli materiální a energetickou pomoc při opravě motoru. Posádka lodě odmítla přímý kontakt, protože se obávala proniknutí špionážních přístrojů na palubu. Koráb Fangů tedy předal navigátorům úplný matematický propočet letu s jedním hypermotorem, umožňující hyperskok do libovolného místa vesmíru. Prověrka výpočtů posádkou prokázala jejich reálnost. Potom koráb Fangů sdělil koordináty hvězdy Fang a blízkých kolonií, nastartoval a zmizel v hyperprostoru. Za

dvanáct hodin posádka Toulouse na společném shromáždění rozhodla o návratu na Zemi s využitím informací od Fangů. Hyperskok proběhl úspěšně. Loď vystoupila z hyperprostoru nedaleko Sluneční soustavy a oznámila na Zemi, co se stalo. Posádka putovala do karantény a loď byla zničena…“

Ticho. Příběh prvního kontaktu s Fangy skončil.

„A po tomto Země s Fangy bojuje?“ pohlédl jsem na Lanse. „Nic ušlechtilejšího… čestnějšího… neopatrnějšího Fangové nemohli udělat! Předat koordináty své planety cizí lodi! Umožnit jí návrat!“

„Vyprávějte o druhém a třetím kontaktu,“ usmál se podivně Lans. „Kapitáne, hned všechno pochopíte. K Fangům není možné přistupovat s pozemskými, lidskými měřítky. Nejsou to lidé… Poslouchejte.“

Na obrazovce se objevil matně šedý kuželovitý gigant. Řadová loď galaktické třídy, jedna z nejmocnějších lodí Země.

„Řadová loď Missouri. Vyslaná ke hvězdě Fang podle obdržených koordinát dva měsíce po návratu Toulouse. V okolí hvězdy se nacházela šestnáct dní. V souladu s instrukcemi ze Země odmítla přistát na jedné ze dvou obydlených planet soustavy. Nepřetržitě jednala s představiteli civilizace Fangů. Základní dotazy Fangů se týkaly krajin Země a lidské rasy, pozemské kultury. O technickou úroveň pozemské civilizace se prakticky nezajímali a o své technice poskytovali všechny údaje. Předvedli mnoho různých přístrojů a strojů, mimo jiné i objekty ‚dvojího určení‘. Speciální zbraně podle vlastního tvrzení neměli. Podrobně popsali svou kulturu, hudbu, architekturu, kroniky a beletrizované dějiny – analogii pozemské literatury. Odmítli vysvětlit morální normy a společenské vztahy, tyto otázky nazvali ‚nepěkné‘. Sdělili, že pochopit zákony jejich života je možné jen žitím s nimi a ne ‚pokládáním otázek, na které neexistují odpovědi‘. O koordináty Země se nezajímali, přesto řekli, že Země je krásná planeta a přejí si ji navštívit. Souhlasili s navázáním

obchodních, diplomatických a jiných vztahů, stejně jako s vojenským spojenectvím. Sdělili, že v současné době nevidí žádné důvody pro konfrontaci se Zemí, souhlasili se společnými vědeckými projekty. Války a zabíjení jsou podle jejich slov dávnou etapou v životě Fangů, považovanou za ‚nesprávnou'…"

Komentátor hovořil a na obrazovce se střídaly zřetelné, krásné obrazy: lodě Fangů – koule a válce výrazných barev – rudé, modré, oranžové, zelené; domy Fangů – vysoké tenké věže, pokryté možná vzory nebo písmeny; krajiny planety Fangů – roviny porostlé růžovou trávou, hory stejné jako na Zemi, řeky s vodou tyrkysového odstínu, tmavomodrá obloha se žlutou hvězdou připomínající Slunce. Zněla hudba – zvláštní, nezvyklá, komponovaná podle jiných zákonitostí, ale nečekaně příjemná. Pak se objevili Fangové.

Viděl jsem je už dříve. Když jsem vybíral z informačních svodek všechny zprávy o Zemi a Fangu, ledacos jsem viděl. Nejzajímavější bylo to, že pohled na Fangy byl příjemný.

Fangové jsou hominidé. Jejich tělo porůstá tenká vrstva srsti zrzavě hnědého odstínu. Obličej… Karikatura lidského obličeje, současně je podobný psímu čenichu s velkýma vypouklýma očima. Srst – nebo vlasy – je na hlavě hustší. Zvláštní je, že Fangové jsou přitom hezcí. I z lidského hlediska. Mají v sobě něco ze starých animovaných filmů, ve kterých výtvarníci vkládali do rysů zvířat čistě lidskou podobu… Ze všeho nejvíce se sem hodí slovo „milí". Fangové jsou milí.

Možná právě to snížilo opatrnost Země ve vztahu k cizí civilizaci.

„Vyprávějte o třetí expedici," přikázal Lans.

Terri mi pevně stiskla ruku a zašeptala:

„Slyšela jsem o ní… a něco i viděla."

Na obrazovce se objevily dvě lodě. Jedna už známá Missouri. Druhá menší a neobvyklého obrysu.

„Třetí setkání lidí a Fangů. Expedice ke hvězdě Fang flotilou lodí Missouri a Kolchida. Vědecká loď Kolchida byla

postavena speciálně pro kontakty s Fangy a přistání na jejich planetě. Zbraně neměla. Všichni členové posádky byli vybaveni osobními hyperkatapulty typu ‚prsten' naladěnými na doprovodnou ochrannou řadovou loď Missouri. Přímý hyperpřechod na Zemi pomocí prstenů nebyl možný kvůli příliš velké vzdálenosti.

Tři dny po přistání Kolchidy na hlavní planetě civilizace Fangů s ní bylo udržováno nepřetržité spojení. Potom, po dvouminutové přestávce se kapitán Kolchidy spojil s Missouri a požádal o prodloužení pobytu na planetě. To zvýšilo ostražitost posádky Missouri, ale souhlas byl poskytnut. Poté nebylo spojení přerušeno ani na minutu. Ukazovalo exkurze lidí po planetě, jimi navštívená města, slavnostní ceremoniály setkání…"

Pauza. Potom neviditelný komentátor nevzrušeně pokračoval:

„Až na Zemi počítačová analýza záběrů ukázala, že na palubu křižníku byla přenášena počítačová inscenace. Většina lidí na planetě byla tou dobou už mrtvá.

Sto dvacet devět hodin po přistání Kolchidy se v hangáru řadové lodě objevil druhý zástupce navigátora Kolchidy Sándor Ratz. Byl pracovníkem Bezpečnostní služby Výsadkového sboru Země a z vlastní iniciativy si implantoval hyperkatapult do stehna. Stal se tak jediným, kdo dokázal použít prsten. Rozerval kůži a svaly, vytáhl prsten a aktivoval ho."

Na obrazovce se objevil Sándor Ratz, zástupce navigátora a rozvědčík. Terri se rychle odvrátila.

Holýma rukama rozervané tělo se do jeho výrazu příliš nepromítlo. Sándora opatrně uložili na nosítka, připojili k nějakým přístrojům, nesli chodbou. Stěží jsem se přinutil dívat. Viděl jsem hodně zmrzačených lidí, ale po takovém mučení… A ještě živého…

Na pozadí pultů se mihl nějaký obličej – stažený v křečovité grimase a křičící, naštěstí bez zvuku. To nebyl

Sándor – rozřezaný, vykuchaný rozvědčíkův obličej navždy zůstane v mých nočních můrách.

„Kapitán řadové lodě Missouri," oznámil komentátor, „využil zmocnění pro mimořádnou situaci a přikázal přistát vedle Kolchidy. Dvě lodě Fangů, které se pokusily Missouri zajmout, zničila kvarková torpéda. Při přistání na kosmodromu Fangů Missouri provedla anihilační úder na okolí Kolchidy, zničila sedm zde se nacházejících lodí, řídicí systém kosmodromu a nedaleké město."

Další obraz. Planoucí černá rovina. Co ještě mohlo hořet na písku sežehnutém několik desítek metrů do hloubky? Kolchida, ke které běží-letí-skáčou výsadkáři v bojových skafandrech. Tenké paprsky laserů, tryskající z otevřených průlezů Kolchidy. Míhání ochranných polí. Potom všechno ustává – řadová loď zapnula neutralizující pole. Ochranné skafandry se rozpadají a vyskakují z nich lidé s tenkými atomárními čepelemi v rukou… Chodby – a Fangové s jakýmisi primitivními sekerami. Ostroploché čepele je krájí na kousky, žlutohnědá srst, cákance jantarové krve…

„Přepadovému komandu se podařilo odstartovat s Kolchidou z planety. Pod ochranou křižníku lodě zahájily havarijní let a dvaačtyřicet minut po přistání na planetě přešly do hyperskoku. To byla chyba – Fangům se podařilo určit vektor kurzu a zjistili koordináty Země."

„V počítačích Kolchidy," vysvětlil mi šeptem Lans, „nebyly žádné letové mapy. Ochranná opatření bohužel nezafungovala."

„Z posádky Kolchidy nepřežil nikdo, ani Sándor Ratz. Sedmnáct lidí zmizelo beze stopy a je možné, že jsou dosud na Fangu. Ostatní…"

Další snímek. Zvětšený. Odvrátil jsem se.

„Stačí. Po tomto kontaktu bylo všechno jasné… Lansi, znamená to, že Fangové jsou rasou licoměrných sadistů? Je to, co jsme viděli, pravda?"

Lans pokrčil rameny:

„Ukázali pravdu, Sergeji. A kdo jsou Fangové… Dívej se dál.“

*

Následoval absolutní zmatek. To, o čem mluvil komentátor, se nedalo nikam zařadit.

Návrat Kolchidy a Missouri. Mimořádné zasedání Shromáždění. Loď Fangů v prostoru Země a jejich verze událostí: zajetí Kolchidy, mučení lidí a boj s křižníkem byly důsledkem „vystoupení extrémistů-izolacionistů“. Byli tvrdě potrestáni, vláda Fangu se omlouvá a nabízí kompenzaci rodinám „postižených“. Druhé zasedání Shromáždění, blokáda lodě Fangů. Urychlená výstavba válečné flotily. Sebezničení blokované lodě Fangů po předchozím oznámení – „zbavujeme se života na znamení vykoupení viny rodáků“. Ještě jedno zasedání Shromáždění… Zpozorování eskadry bojových lodí civilizace Fangů za oběžnou dráhou Pluta. Kosmický boj – „výbuchy bylo vidět dokonce až ze Země pouhým okem za denního světla“. Zdroje Země a kolonií byly přesunuty pro válečné účely. Automatické průzkumné lodě, kterým se podařilo vrátit, hlásily obdobná opatření na planetách Fangů.

Loď Svět na trase Země-Sírius zajaly tři lodě Fangů. Ti na ni naložili „předměty reparace“ – vzácné kovy, přístroje, umělecká díla: obrazy a hudební záznamy. Fangové se omluvili za obtěžování a loď opustili. Svět byl poslán do karantény a pečlivě prověřen. Nebyly nalezeny žádné léčky – miny, viry, diverzanti… Část zařízení předaného Fangy může být použita jako výkonné zbraně.

Shromáždění zasedá nepřetržitě. Je jmenována komise pro kontakty s Fangy, jakýsi válečný štáb s mimořádnými pravomocemi. Do blízkosti Sluneční soustavy přilétá další loď Fangů se „zplnomocněnými vyslanci“ na palubě. Jsou odmítnuti. Vyslanci Fangů oznamují, že zůstanou jako

rukojmí. Na oběžné dráze Pluta je pro ně zřízeno „vyslanectví-vězení“.

Země pokračuje ve válečných přípravách.

Je přepadena a poškozena dopravní loď s cestujícími. Fangové se jí zmocnili v hyperprostoru, tuto techniku Země ještě nemá. Ale záhy i Země vytváří své hyperútočníky – na základě techniky předané Fangy.

Pozemské kolonii na Antaresu hrozí zánik, zmutovaný virus zabíjí devadesát procent obyvatel. Úmrtnost do týdne od nákazy je stoprocentní. Koráb Fangů pronikne blokádou křižníku a vyloží vakcínu proti zmutovanému viru, speciálně připravenou vědci Fangu. Bez ohledu na zákaz ze Země vláda kolonie vakcínu používá. Nemocní se uzdravují. Při pokusu o návrat z Antaresu je koráb Fangů zničen. Vyslanectví Fangu nad tím vysloví „politování“. Antares má karanténu. Vakcínu prověřují všemi možnými způsoby. Není to jed se zpožděným účinkem ani prostředek měnící lidi ve Fangy. Je to prostě vakcína proti zmutovanému viru.

Opakovaný útok lodí Fangu na Zemi. Jsou zachyceny ještě v hyperprostoru. Naši zvítězili.

Antonio Saverra, strážce „vyslanectví-vězení“, ničí vyslanectví sebevražedným útokem. Lidem ale poskytuje možnost odsouzenou stanici před jejím zničením opustit. Motiv činu – jeho dcera zahynula na jedné pozemské lodi, kterou Fangové zničili.

Fangové vysílají nové vyslance.

Země navrhuje vymezit sféry vlivu – nelétejte k nám a my nebudeme útočit. Fangové souhlasí.

Sféry vlivu Fangové porušují skoro denně. Někdy přepadají pozemské lodě a kolonie, jindy stejným lodím a koloniím pomáhají. Fangové posílají na Zemi několik zajatých lidí. Na oplátku gesto dobré vůle – návrat čtyř Fangů, zajatých při běžné potyčce. Na zpáteční cestě je pozemská loď zničena.

Závěr expertů: válečné síly Země i kolonií nepostačují ke zničení civilizace Fangů. Shromáždění závěr odmítá a flotila

Výsadkového sboru připravuje výpad. Kvarková bomba likviduje kolonii Fangů na jedné z jejich planet. Většina pozemské flotily je zničena.

Vytvoření projektu Rozsévači.

Zřízení hyperprostorové bariéry.

Boje pokračují.

Zajetí dopravní lodě s civilisty…

„Dost," řekl jsem. „Je komandér Raimond Mackord připraven nás přijmout?"

3. Logika nelogického

„Nejprve vysvětlím situaci na Somatu," řekl místo pozdravu Mackord. „Nestůjte v pozoru, poručíku, posaďte se…"

„Posloucháme," odvětila Terri. Byla zjevně otřesená tím, co viděla. „Somat je náš svět."

Mackord přikývl:

„Princezno Terri Tar, nikdo to nepopírá. Vládnete na Somatu právem objevitele… podle zákonů chronokolonií."

„Které jste vytvořili," přerušil jsem ho.

„Na oběžné dráze Somatu není naše loď," pokračoval klidně Mackord. „Našli tam jen zrcadlový mnohostěn velký asi dva metry. Právě ten byl s námi ve spojení a hlásil, že na Somatu je všechno v pořádku. Po příletu našich lodí se sám zlikvidoval. Podobnou aparaturu neznáme, ale může náležet do arzenálu Fangů. A stopy kolem domu, bioroboty… Ujišťuji, že takové nemáme. Ani nepřítel je dosud nepoužil. Zřejmě na Somatu proběhla první zkouška…"

„S kým se mohli střetnout?" nevydržel jsem. „S bojovými roboty? Pokud vím, ty ostroploché meče neovládají. A ta biomonstra ničila hlavně atomárníky."

„Nevím. Žili jste na Somatu jen dva? Tedy ještě s tím zábavným zvířetem? Není možná ten zničený dům a pozůstatky biorobotů jen inscenace?“

„To se ptáte mě?“ přeptal jsem se. „Že jsou Fangové darebáci, to jsem už pochopil. Ale proč taková akce? Absolutně nic jim nepřinese. Je nelogická.“

„A co je v jejich jednání logického, Sergeji? A vůbec, jak byli naši bojoví roboti předěláni na napadení člověka – například vás – si už vůbec neumím představit. Je to a priori nemožné… Také předstíraný útok na vás…“

„Nebyl předstíraný! Byl to opravdový boj, Mackorde! Souhlasím se skenováním své paměti, přesvědčíte se!“

Mackord mi odporoval:

„Osobní štítový generátor nevydrží salvu bojového robota! Dáváte souhlas se skenováním paměti?“

„Ano. Ale jen pokud jde o boj na Somatu.“

„Děkuji, Sergeji. Jinak… bychom si to skenování museli vynutit. Nechci to skrývat. To, co se stalo na Somatu, je důležitější než vztahy s Tarem.“

„Vyhlásili bychom vám válku!“ Hlas Terri byl studený a tichý. „Takovou jste ještě nezažil. Ničemové!“

„Podobný závěr by byl nevyhnutelný, princezno,“ odpověděl klidně Mackord. „Skoro nevyhnutelný. A váš postoj je naprosto oprávněný.“

„Terri, Mackordova práce je ničemná už svou podstatou.“ Dotkl jsem se její ruky. „Jistě to chápeš a kdysi jsi pronesla podobná slova. Organizace, ochraňující masy, nutně potlačuje jedince. Rozsévači se ještě drží v mezích… přípustné ničemnosti.“

Raimond se usmál a uznale na mě kývl.

„Je pro mě jednodušší pochopit vás, Mackorde, než kteréhokoli člověka dvaadvacátého století. Pro většinu z nich je násilí nepřijatelné a neomluvitelné.“

„Jistě. Proto také získáváme do svých řad lidi z chronokolonií… například váženého Lanse.“

Lans se napružil. Poplácal jsem ho po zádech a zašeptal, avšak dostatečně hlasitě, aby to slyšel i Mackord:

„To je poklona…“

„Ovšem,“ souhlasil Mackord. „Sergeji, povězte, slyšel jste někdy o Odloučených?“

„O kom?“

„Odloučení.“

Mackord na mě upřel pohled a opakoval:

„Odloučení. Připomíná to název náboženské sekty nebo filozofického směru.“

„Lidí, nebo Fangů?“

Raimond kývl hlavou:

„Takže neslyšel… Možná se mýlím. Sergeji, děkujeme vám za souhlas se skenováním paměti. Potom můžete jednat dle libosti.“

„O operaci Jehla si nepromluvíme?“

„Doufám, že nám s Jehlou pomůžete… V každém případě se přece s princeznou vracíte na Tar.“

„Ano.“

„O čem tedy mluvit? Myslím, že pozemšťané nepřipustí dohodu chronokolonií s Fangy… a nedovolí Fangům obsadit planety osídlené lidmi.“

„Mackorde, kdo operoval na Somatu? Lidé, nebo Fangové?“

„Nevím.“ Mackord mi hleděl do očí. „Ručím za to, že projekt Rozsévači nemá s napadením nic společného. Ujišťuji, že zvláštní služby pozemských kolonií nic takového nemohly udělat. Chronokolonie, i ty nejrozvinutější, nemají sílu tak snadno zničit naši loď nebo dokonce předělat roboty.“

„Takže Fangové?“

„Není to jejich rukopis,“ pronesl namáhavě Mackord. „Ale od nich je možné očekávat cokoli… takže Somat zřejmě přepadli oni.“

„Mackorde, co Fangy motivuje?“

„Vy sám nemáte nějakou představu?“ pohlédl na mě Mackord se zájmem. „Pohled svěžího člověka… navíc z minulosti…“

„Přitažlivost války,“ řekl jsem nejistě. „Vrozená agresivita. Jenže potom by neměly smysl všechny jejich reparace, humanitární pomoc, poskytnutí technologií… Je možné, že se jim válka líbí, Mackorde. Fangové se chtějí střetávat s důstojným soupeřem, zajímá je proces války a ne výsledky. V takovém případě jsou všechny jejich ‚humánní‘ činy zdůvodnitelné. Ale proč mám hádat, Raimonde? Vy odpověď znáte! Fangy se zabývají stovky, pokud ne tisíce odborníků! A hypotéz byly jistě stovky!“

„Hypotéz byly tisíce, Sergeji. Ale byly to pouhé hypotézy. Přitažlivost války; přitažlivost války jako procesu; soupeření různých uskupení Fangů; sklon jejich rasy k sebezničení… Bohužel žádná hypotéza není podložená fakty. Fangové se rozmnožují velice pomalu, v jejich galaxii jsou tisíce volných planet, což znamená, že nepotřebují životní prostor. V jejich dějinách už dlouho nebyly války, takže nemilují válku jako takovou. Jejich kultura je velice mírumilovná. Je možné předstírat chování, ale nelze vytvořit celou kulturu, plnou obdivu ke kráse, úctě ke každému projevu života, nadšení z pouhého faktu existence… Milují život, nehodlají umírat. Fangové mají složitou soustavu sociálních vztahů, kterou úplně neznáme, ale jedinou vládu. Ta kontroluje chování Fangů mnohem přísněji než pozemská chování lidí. Víte, nejreálnější verze, na které je založena naše strategie, je ta, že Fangové se rozhodli bojovat se Zemí až po kontaktu s lidmi, po přistání Kolchidy. Do té doby neměli opravdové vojenské síly – útok Missouri na hlavní kosmodrom to jednoznačně dokázal. Myslíme si, že posádka Kolchidy je nějak urazila… Normy morálky, náboženství, pokud nějaké existuje… Ptali jsme se na to vyslanců. Odpověď byla jednoduchá – Fangové vítají kontakty se Zemí, byli vděční posádkám Missouri a Kolchidy. Fangové vždy odpovídají na přímé dotazy, ale

své odpovědi nijak nevysvětlují. Možná, že kdyby se nám podařilo zjistit prapříčinu konfliktu…“

Mackord se odmlčel. Možná se polekal vlastní otevřenosti.

„Odloučení,“ řekl jsem.

„Cože?“

„Co jsou zač? Nezmínil jste se o nich náhodou, Mackorde. Dořekněte to.“

„Nemohu, protože to sám nevím. Existuje verze, která docela dobře vysvětluje všechny záhady. Jakási struktura ve společnosti Fangů, nebo dokonce…“ Mackord se zarazil.

„Nebo dokonce v lidské,“ dokončil jsem ostře. „Struktura s výmluvným názvem Odloučení. Sami nebojují, ale nutí bojovat Fangy i lidi. A je možné, že je dokonce mimo naše civilizace. Třeba je to jiná rasa, která chce zničit konkurenty.“

„Možná. Nemáme údaje, Sergeji. Na lidi nepůsobí, prověřovali jsme všechno, hledali stopy cizího vlivu. Neumím si představit, jak by dokázali přimět Fangy k boji.“

„Položili jste tuto otázku vyslancům Fangu?“

„Jistě. Obdrželi jsme typickou odpověď: ‚Pojem Odloučení známe, ale nestýkáme se s nimi.‘ Na otázku, jestli je nutí k boji s lidmi, odpověděli Fangové jasněji: ‚Ne.‘“

Pocítil jsem, že se dlaň Terri zachvěla. Zřejmě chtěla něco říct, ale rozmyslela si to. Správně. Mackord nechce hrát otevřenou hru, takže ani my nemusíme odkrývat karty.

„Komandére Mackorde,“ ozval se nečekaně Lans, „podle podmínek své smlouvy s projektem Rozsévači mám právo kdykoli odejít. Prosím, přijměte mou žádost o odchod.“

Vytáhl z kapsy zmačkaný list papíru, který se sám narovnal a začal vypadat přijatelně.

Raimond na Lanse zamyšleně pohlédl, potom přenesl pohled na princeznu:

„Víte, že byla vyhlášena pohotovost druhého stupně, poručíku? Situace před bojem. Nemohu vaší žádosti vyhovět.“

„Ani na žádost vlády spřátelené planety?“ zeptala se tiše Terri. Lans se provinile usmál.

„Ani na vaši žádost… Existuje však kompromis. Lansi, chcete přerušit veškeré vztahy s námi? Nebo si prostě přejete následovat své velitele?“

„Své přátele,“ řekl tiše Lans a pohlédl na mě. Přikývl jsem. „Projektu Rozsévači jsem sloužil čestně… ale teď mám jinou povinnost.“

„Pracoval jste dobře, poručíku. Dvanáct bojových operací, tři osobní pochvaly… To vaše skupina likvidovala proniknutí Fangů na Antares-sedm?“

„Ano.“

„Poručíku, souhlasíte s dovolenou na neurčitou dobu? Formálně zůstanete naším spolupracovníkem, ale fakticky nebudete dostávat žádné rozkazy. Nikdo nebude mít právo vás odvolat.“

„Souhlasím,“ řekl po krátké pauze Lans.

„Dobře si odpočiňte, poručíku.“ Mackord se usmál a položil papír na průhlednou desku stolu. List splynul se „sklem“ a zmizel. „Nerad ztrácím takové lidi, jako jste vy, těsně před začátkem války.“

„A válka je nevyhnutelná?“ řekl jsem doslova proti své vůli. „Není žádná naděje?“

Mackord zavrtěl hlavou:

„Počítejte se dvěma nebo třemi týdny míru, Sergeji. Relativního míru. Nejlepší bude zůstat na Taru. Pokud chcete…“

Odmlčel se. Potom pohlédl na Terri a navrhl:

„Mohu vás vrátit do minulosti. Do dvacátého století. Žijte na Zemi nebo v chronokoloniích. Jen nemluvte o své existenci, podle dochovaných údajů jste z minulosti zmizeli. Přejmenujte se, vyžeňte z hlavy Fangy…“

„Ne!“ odpověděli jsme svorně.

Potom jsem vzdychl:

„Mackorde, tušíte vůbec, co znamená žít v minulosti? Nemluvím o životních podmínkách, chronokolonie jsou

dostatečně rozvinuté. Víte, co znamená žít v *uskutečněném?* Vědět, že pro *opravdový* svět, pro budoucnost, jsi už mrtvý. Že nic nedokážeš, dokonce ani nemáš právo něco dělat… Nic slavného, nic pozoruhodného, nic originálního? Možná je to ješitnost, Raimonde. Ale je možné se z toho zbláznit. Odešli jsme z dvacátého století proto, že jste z něho udělali minulost.“

Mackord přikývl:

„Rozumím. Návrh byl zbytečný… Loď k návratu na Tar vám poskytnu. Ale předtím musíte absolvovat skenování, Sergeji.“

„Budeme s Lansem přítomni,“ řekla rychle Terri. „Vyznám se v technice procesu a dohlédnu, aby byl *jednostranný*.“

„Jak si přejete, princezno,“ pokrčil Mackord rameny. „Nechystáme se vložit do Sergejova mozku falešnou paměť ani psychokódy. Jediné, co mě zajímá, je skutečný průběh událostí na Somatu.“

*

Tmavomodrá obloha. Žluté slunce vykukuje za obzorem, bílé stoupá k zenitu. Somat.

Přede mnou je bílý písek, až ke zničenému domu. Tam je vše černé, škvára, popel, saze. Bíle maskovaní roboti jsou ošklivi a nápadní jako terče na střelnici.

Sám jsem rovněž v úloze terče. Kolem se chvěje duhová clona ochranného pole, prohýbá se pod laserovými paprsky. Roboti zřejmě zapnuli i destruktory, naladili je na nervové tkáně. Ovšem paprsek destruktoru vidět není.

Bílé figury robotů jsou nehybné a nepokoušejí se uhýbat. Pud sebezáchovy je jim cizí, jejich úkolem je zničit mě. Vyhledávám je zaměřovačem, když tam vzplane rudý bod, je cíl zasažen… Můj destruktor vyšle na nepřítele paprsek, naladěný na tkáně pseudomozku. Těžko chápu, že po tomto

zásahu se robot navenek nemění. Jen svítící body zářičů v obrněných střílnách hasnou… Ale tenhle se zbláznil. Točí se na místě, jeho paprsky zasahují sousední roboty. Ty se na okamžik odpoutávají ode mne a sladěným zásahem dobíjejí šíleného kolegu. Výborně. Můj štítový generátor dlouho nevydrží, ale budu bojovat… Kolik jich dokážu zničit, než praskne mýdlová bublina ochrany? To mě zajímá…

Ticho. Pištící jen bzučák energobloku, který mele z posledního. Pole kolem mě hasne. Zmizely však i laserové jehly, jen sítnice oka se brání oslepujícím čárkám paprsků. Nedívejte se na elektrické sváření a bojové lasery, škodí to zdraví… Přimhouřil jsem oči, ve tmě planou ohnivé střely. Proplétají se, doslova vytvářejí písmena. Opět pohlížím na svůj dům, bývalý dům. Roboty trčí kolem jako ohavné sochy. Přetvařují se? Proč, když má ochrana zmizela… Opravdu jsem je přemohl?

I destruktor je vybitý. Vytahuji pistoli, chabou zbraň proti obrněným monstrům. A pomalu jdu k domu.

*

Skenování paměti není nepříjemné ani bolestivé. Jen je obtížné se rychle vzpamatovat. Ležím na měkkém lehátku, které mi mírně masíruje tělo. A vzpomínám – tentokrát už bez pomoci sondy, klouzající po mozkových buňkách. Na Somatu jsem bojoval – a zvítězil. Skrýval se v horách. Terri se se mnou spojila… Jsem na Zemi. Roddeři, Alma-Ata, Nurlan. Terri. Lans s Trofejem v tašce. „Rodinná večeře.“ Mackord. Fangové. Skenování paměti. Zdá se, že jsem v normě. Jen se mi chce spát… A vedle tichý rozhovor:

„Je v pořádku, doktore?“

„Naprosto. Počkejte několik minut, účinek narkózy hned pomine. Všechno je v pořádku…“

„Seržante!“ To je Lansův hlas. Ale nějak neznámý, tvrdý, velitelský. „Co povíte o filmu?“

„To nemůže být pravda, poručíku,“ zdvořile, ale přesvědčeně odpovídá strážce, kterého neznám. „Sám jste viděl, že tam bylo osm KB-14, Zuřivců. Člověk proti nim neobstojí. Štítový generátor by skončil za pár sekund.“

„Falešná paměť vyloučena, mládeži,“ zasahuje opět do hovoru lékař. „Proskenoval jsem všechny vrstvy až do podkorové části. Vegetativní systém, pohybové reakce, emoční podklad. Nevím, s kým se tam rval, ale boj probíhal přesně tak, jak jsme ho viděli. A slyšeli – omlouvám se, lady… pacient je hodně emocionální.“

„Já bych nadávala ještě víc,“ odpovídá studeně Terri. „Z vás by také zmizel veškerý lesk, doktore, kdyby na vás pálilo osm bojových robotů.“

„Takže nestříleli naplno,“ navrhuje nepřesvědčivě seržant. „Boj předstírali…“

„A ochranné pole prohýbal vítr,“ pronesl jedovatě Lans. „Odneste kazetu do technického oddělení. Ať si s ní pohrají odborníci… Neměl Sergej nadstandardní energoblok, Terri?“

„Nevím… Zřejmě standardní. Ostatně, jaký je v tom rozdíl? Hlavní je, že vydržel…“ Její hlas se chvěje.

*

Loď Výsadkového sboru nás má dopravit na Tar za deset hodin. Nikoli nejvyšší rychlostí, protože piloti se vyhýbají nebezpečným úsekům a nevzdalují se od základen Země, které jsou připravené přijít na pomoc v případě napadení Fangy.

„Musím uznat, že Mackord ztratil rozhovorem s námi hodně cenného času,“ ušklíbl jsem se. „S přihlédnutím ke složité situaci.“

„Princi, Raimond ztratil jen svůj soukromý čas,“ namítl Lans. „Když jsme byli v jeho pracovně, čas okolního světa stál.“

Přikývl jsem. Měl jsem se domyslet, že Rozsévači ovládající čas ho netratí zbytečně.

„Lansi, myslíš, že nás tady odposlouchávají?“ zajímala se Terri.

„Určitě. Odposlouchávají i pozorují.“

Terri se rozhlédla, jako kdyby chtěla uvidět mikrofony trčící ze zdi. Potom se usmála:

„Takže nebudeme mluvit o ničem důležitém. Smím vyprávět pohádku?“

Nestačili jsme ani odpovědět a Terri začala vyprávět:

„Slyšela jsem ji hodně dávno, ještě předtím, než jsem se seznámila se Sergejem. Bylo mi sedm let… Divím se, že jsem ji nezapomněla.“

„Jen mluv,“ pobídl jsem ji. „Už dlouho mi nikdo pohádku nevyprávěl.“

„Pohádka je prostá,“ ignorovala Terri můj úsměšek. „O Rozsévačích. Nevím, kde se vzala, jestli ji nastrčily Chrámy nebo vymysleli lidé… Začátek je docela obyčejný. Kdysi dávno, kdy ještě neexistoval čas ani prostor, Vesmír vytvořil velký národ – Rozsévače. Přinutili čas, aby šel podle nich, rozšířili hranice světa…“

„Jaké hranice, když prostor neexistoval,“ poznamenal jsem. „Opravdu chrámová pohádka!“

„Rozsévači byli bojovný národ. Bojovali se šiky chaosu a temnoty, ničili zárodky zlé vůle Všehomíra. Rozsévači zhasínali hvězdy, když začaly myslet. Rozhodli, že tento svět je vytvořen pro lidi. Po všech planetách rozsévali semena života, a postavili na nich Chrámy.“

Demonstrativně jsem zívl. Terri na mě ironicky pohlédla:

„Nudíš se?“

„Hm.“

„Vydrž… Přišel den, kdy Rozsévači už neměli ve Všehomíru žádné nepřátele. Oslavovali vítězství. Podrobili si prostor i čas, řád i chaos. Nikdo nebyl silnější než oni.“

To se mě dotklo. Nuceně jsem se usmál:

„Měla jsi v dětství důmyslné pohádky. Jestli chceš, budu vyprávět o šedém vlkovi a sedmi…“

Terri jako by mě neslyšela:

„Když se objevil hlavní nepřítel, Rozsévači proti němu nic nezmohli. Byl jejich zplozencem, ale nevytvořili ho. Přišel odtud, kam šli, ale nestačili dojít. Byl nevšímavý a lhostejný jako kámen, zvědavý a umíněný jako dítě; slabý i silný současně. Rozsévači svého nepřítele pojmenovali… Odloučení. A odešli ze světa, aby se vrátili k hlavnímu boji, až vyrostou semena života na jejich planetách…“

Terri zmlkla a zahleděla se do prostoru. Lans tiše řekl:

„Princezna se uvedla do tranzu, aby si vybavila pohádku doslova. Nejsem si úplně jistý, ale něco podobného jsem slyšel v dětství také. Škoda, že tak neovládám svou paměť.“

Opatrně jsem pohladil Terri po tváři. Zachvěla se a otočila ke mně:

„Taková je to pohádka, Serjožo.“

4. Opět Tar

Na oběžné dráze Taru nás uvítala eskorta deseti lodí. Zapnuli jsme videokostku a pozorovali, jak nás obklopují doprovodné lodě.

„Terri, víš určitě, že na Taru budou mít z našeho příletu radost?“ zajímalo mě.

Princezna trochu uhnula pohledem:

„Regent sdělil, že Tar je věrný. Musím jen dokázat, že jsem princezna Terri Tar, která zmizela před dvěma sty lety. Jiní kandidáti nejsou.“

„A regent?“

„Nepatří k císařskému domu. Není nikdo, kdo má nárok na trůn… kromě mě.“

„Hm.“ Objal jsem ji. „Takže všechno… Terri!“

V očích měla strach. Dobře skrývaný, ale žili jsme spolu dost dlouho, abychom se naučili jeden druhého vnímat.

„Bojíš se?“

„Ano.“

Bláznivá myšlenka mě div nedonutila ucouvnout. Rozsévači jsou schopní vytvořit dvojníka, neodlišitelného od originálu. Jestli Terri… Zaťal jsem zuby. Na to nesmím ani pomyslet. Vedle mě je Terri Tar, má žena, má princezna.

„Sergeji, já jsem já,“ řekla tiše Terri. „Čestné slovo. Věříš mi?“

Přikývl jsem.

„Chápej, že prověrka probíhá podle starého rituálu z dob, kdy ještě neexistovala genová identifikace. K prošetření kandidáta se používá komplex antigenů… takzvaný A-sedm.“

„Co je to?“

„Každý císař Taru odevzdá do lékařské laboratoře krev, ze které se vydělí několik antigenních skupin, které se dědí. Pokud se toto činidlo zavede potomkům císaře, nic se nestane. Člověk cizí krve zemře hodně bolestivou smrtí. Dostanu antigeny sedmi posledních císařů Taru – otce, děda, praděda…“

„No a?“ Pořád jsem nechápal. „Jsi zákonitá dcera.“

„Za svého otce ručím… skoro.“ Terry stiskla rty. „A pokud jde o ostatní… Pozemští králové a královny si byli vždycky věrní?“

„O nic víc než obyčejní lidé,“ zašeptal jsem. „Tak to je ono! Nesmysl! Nemůžeš přece za provinění některého ze svých předků!“

„Jsem princezna. Odpovědná za čest dynastie,“ odpověděla Terri prostě. „Je možné, že všechno proběhne normálně. Rozsévači propočetli na základě historických údajů mé šance, činí osmdesát dvě procenta. Čtyři k jedné, dokonce víc…“

„To nesmíš, Tem.“ Pohlédl jsem na videokostku. Dole se už objevil Zlomený zub se známými paláci nahoře. „Je třeba jiná prověrka, genová. Ať se přesvědčí, že ty jsi ty a hotovo.“

„Sergeji, monarchii udržuje tradice. Když se změní jediný rituál, zhroutí se všechno. Rozumíš?“

Přikývl jsem. Terri má pravdu. Změnit rituál prověrky není možné.

„Neexistují nějaké protijedy, antigeny, léky? Rozsévači mohli něco vytvořit, je to v jejich zájmu!“

„Budou mě vyšetřovat na přítomnost léků v krvi. To je také tradice. Probíhá na velice vysoké úrovni, distančním molekulárním skenováním.“

„V tom případě letíme na Somat. Terri, nedovolím ti hrát tuhle loterii!“

Má slova zněla lítostivě. Rozkazovačný tón chyběl. Zkrátka nemám v rodě carské předky.

„Sergeji, v tomto případě nemáš právo mi poroučet. Promiň.“

Musel jsem se zamilovat do princezny! Pohlédl jsem na dívku v sousedním křesle. Dívku, která obětovala všechno pro mě – nebo pro mou lásku. Na svou ženu, která odešla se mnou do dobrovolného vyhnanství na pustou planetu. Která se se mnou nikdy nehádala, i když nám bývalo hodně těžko. Která mě podržela, když se mi začalo stýskat, která nikdy nevzpomínala na rozkoše Taru. Nikdy nepřipomněla, že se kvůli mně fakticky zřekla rodičů. Byl jsem jejím manželem, milencem, přítelem, pánem. Ale nyní na ní spočívala tíha celé dynastie dřívějších vládců, mnohem starších a mocnějších než bývali králové na Zemi. A sejmout tuto tíhu nemám právo.

„Budu s tebou, Terri,“ pohladil jsem ji po tváři. „Uspějeme. Mně se přece všechno daří.“

„Dobře, Serjožko. Půjč mi na večer trochu svého štěstí.“

*

Palác se za dvě století nezměnil, nebo jsem si změn nevšiml. Na prázdnou, holou plochu kosmodromu jsme vyšli s Lansem první. Žádní vítající. Jen na obloze kroužily lodě Taru. Měl jsem na sobě úbor lorda – velice pohodlný, připomínající bojovou kombinézu, ale bez veškeré elektronické výbavy. K ceremoniálnímu obleku patřil jen atomárník a laserová pistole. Líbilo se mi to.

Upravil jsem si poutko meče a ohlédl se k naší lodi. Matně šedý povrch vypadal jako monolit. Po průchodu, kterým jsme právě vystoupili, nezůstalo ani stopy. Jistě, nejsou to dokonalé stroje Rozsévačů, ale také nejsou špatné.

Terri prozatím zůstala uvnitř, oblékala si svůj rituální oblek. Všechno podle tradice. Kandidát či kandidátka na trůn musí dojít k paláci pěšky, nanejvýš s dvoučlenným doprovodem. Usmál jsem se při pohledu, jak z otevírajícího se průchodu vyskočil Trofej. Předpokládejme, že domácí zvířata, i částečně rozumná, se do doprovodu nezapočítávají… Tu se objevila Terri.

Měla šaty z poloprůhledného bílého hedvábí. Podle mě příliš tenkého… Bosá, vlasy jí volně padaly na ramena. Opravdu, právě tak přišla kdysi k zámku vládců Taru první kandidátka na trůn.

Princezna seběhla dolů na trávu a zastavila se. Vykročil jsem jí vstříc:

„Není ti zima?“

Neslyšela mě. Prostě stála a pohlížela na kulaté věže, pestré kopule, palácové arkády a kolonády. V očích jí stály slzy. Jsem hlupák…

V tu chvíli jsem byl ochoten vykašlat se na Rozsévače i Fangy, na záhadné Odloučené, na chystanou válku. To nejdůležitější pro Terri – i pro mě – se rozhoduje zde. Na planetě, které vládla a kterou já zachraňoval. Život a smrt jediného člověka občas rozhodují o osudu světa. Zkouška, která čeká Terri, zhoupne misky vah dvou civilizací, které stojí proti sobě.

Proč jsem o tom tak přesvědčen?

Z naší lodě vyhlédl muž v černé kombinéze Výsadkového sboru a zamával:

„Hodně zdaru!“

Otvor se uzavřel a loď začala stoupat. Ve výši sto metrů nad kosmodromem se zastavila, zahalila se fialovou září a zmizela. Ozval se třesk, který přešel v tenké, mizející pískání. Zavanul chlad. Hyperskok lodě z atmosféry planety je pořádná demonstrace síly.

„Je čas, princezno,“ připomenul Lans. Šeptem jsem se ho zeptal:

„Věděl jsi o rituálu?“

„Věděl.“

„Proč jsi na Zemi nic neřekl? Komandér to zakázal?“

Lans sebou trhl, ale udržel se:

„Požádala mě o to Terri. Nic by to nezměnilo, je pevně odhodlána riskovat. Zbytečně byste se rozčiloval, princi.“

„Promiň,“ vymáčkl jsem ze sebe. „Ale stejně jsi to měl říct. Své nervy si ohlídám.“

„Terri mě požádala,“ opakoval bezmocně Lans.

„Poručila nebo poprosila?“

„Je v tom rozdíl?“

Beton kosmodromu nebyl rovný, drolil se. Jít po něm obutý není žádná slast. A Terri je bosá… Zamračil jsem se při představě, jak jí je. Pohlédl jsem na Lanse a spatřil v jeho obličeji odraz stejné bolesti. Tak netrpí kvůli princezně ani nejoddanější monarchista.

„Děkuji, Lansi,“ překvapil jsem sám sebe.

„Za co?“

„Za to, že zůstáváš mým přítelem.“

Neodpověděl okamžitě:

„Terri netuší, že to může být těžké. Všechno je normální, Sergeji. Osud rozhodl.“

Došli jsme k bráně – jedné z mnoha bran paláce, která byla nejblíž přistávací ranveje. Vysoká, těžká křídla z kovu, připomínajícího bronz. Vycítil jsem, že za nimi na nás čekají.

Terri se dotkla dveří. Okamžik, a křídla se plynule rozevřela. Uvnitř vládla tma – dokonalá, neproniknutelná. Dovnitř neproudilo ze sluncem zalitého kosmodromu žádné světlo. Nepochybně maskující pole.

„Kdo jsi?“ zaznělo ze tmy. Hlas byl suchý a studený… a zněl povědomě.

„Terri Tar, poslední z rodu Tar, princezna tohoto světa.“

„Kdo potvrdí tvá slova?“

„Dveře mého zámku mě poznaly.“

„Vstup.“

Následovali jsme Terri do temnoty. Trofej se mi přitiskl k noze, neměl rád maskující pole, ve kterých nepomáhalo ani jeho vidění ve tmě.

„Kdo jsi?“

„Terri Tar, poslední z rodu Tar.“

„Kdo potvrdí tvá slova?“

„Lord z planety Země a voják z planety Tar.“

„Věříte jí, Sergeji a Lansi?“

„Ano,“ odpověděli jsme svorně.

Vzplanulo světlo, mihotavé světlo pochodní. Planuly už dlouho, jen je stínilo pole. Před námi stála trojice v šedých pláštích s kapucemi na obličejích.

„Kdo jsi?“ zazněla otázka po třetí. Rituál, zatraceně.

„Terri Tar.“

„Kdo potvrdí tvá slova?“

„Moje krev.“

„Planeta Tar věří hlasu krve. Budiž tak.“

„Tak budiž.“

*

Kráčeli jsme chodbami paláce. Vedla nás trojice v šedém, ovšem Terri pochopitelně cestu znala. Nebyla dlouhá.

Zkouška probíhala v trůnním sále. Viděl jsem ho kdysi dávno a jen letmo. Tyrkysové stěny, rudá kopule stropu –

národní barvy Taru. A šedý kovový trůn na uhlově černém podstavci. Nyní vedle trůnu panovníků Taru stál ještě jeden předmět, naprosto nepatřičný a nehezký. Hrubý dřevěný stůl, přikrytý rudou látkou. Ležela na něm lesklá injekční stříkačka – nejprve mi připadala prázdná, ale potom jsem pochopil, že roztok je bezbarvý.

Jeden muž v šedém zůstal s námi, druhý uchopil injekci. Třetí stál mezi princeznou a trůnem.

„Kdo brání v cestě?“ zeptala se tiše Terri.

„Ochránce trůnu.“

„Co tě čeká, když nebudeš mít pravdu?“

„Tvé rozhodnutí.“

„Rozhodla jsem. Vyhnanství.“

Terri se otočila k muži s injekcí. Pronesla:

„Kdo nevěří mým slovům a uvěří jen krvi?“

„Náčelník ochrany,“ odpověděl muž chraptivě.

„Co tě čeká, když nebudeš mít pravdu?“

„Tvé rozhodnutí.“

„Rozhodla jsem. Odměna.“

Přišla řada na poslední osobu v šedém. Terri na ni dlouze pohlížela a potom řekla:

„Kdo mi brání v návratu?“

„Voják a poddaný Císařství,“ zněla tichá odpověď.

„Co tě čeká, když nebudeš mít pravdu?“

„Tvé rozhodnutí.“

„Rozhodnu,“ řekla Terri po delší pauze. Přistoupila k náčelníkovi ochranky. Ten nespěchal a posléze řekl:

„Plním povinnost. Jestli zemřeš, odejdu do vyhnanství. Jestli jsi princezna, odmítnu odměnu. Ruku.“

Terri mlčky napřáhla ruku. Náčelník ochranky jí vyhrnul rukáv a zvedl injekční stříkačku k ohybu lokte.

Ne… Nehraji hazardní hry. Spustil jsem ruku a uchopil pistoli. Tu jsem pocítil, jak mé zápěstí sevřely silné prsty.

„Tiše, kapitáne,“ zašeptal mi do ucha muž v šedém, který stál společně s námi. „Fyziologický roztok ještě nikoho nezabil.“

Konečně jsem poznal jeho hlas.

5. Voják a poddaný

Náčelník ochranky odložil prázdnou stříkačku na stůl. Uklonil se Terri a řekl:

„Tři minuty, aby byl slyšet hlas krve.“

Stál jsem jako přimrazený. Byl to Hernado, což znamená, že se mu podařilo vrátit na Tar a „asimilovat se“. Řekl, že je všechno v pořádku, takže opravdu je…

Ale bál jsem se, příšerně jsem se bál toho, co se může stát. Jak se Hernadovi podařilo proniknout mezi „prověřující“, a je si opravdu jistý, že je ve stříkačce opravdu fyziologický roztok?

„Čas uplynul.“ Náčelník ochranky poklekl před Terri. „Princezna Terri Tar se k nám vrátila. Naše meče, naše krev, naše čest jsou vaše, císařovno Terri Tar.“

„Chci vidět vaše tváře,“ odpověděla bezbarvým hlasem Terri. „Sundejte kapuce.“

Lidé v šedém mlčky splnili příkaz. Terri je přejela pohledem. Zahlédl jsem, jak jí v obličeji cuklo při pohledu na „vojáka a poddaného“, který stál za mými zády. Potom se obrátila k ochránci trůnu:

„Regente, jste nevinen. Ale musíte do vyhnanství. Ráno vás už nesmí na Taru zastihnout.“

Ochránce mlčky sklonil hlavu. Už starší, s povadlým bezmocným obličejem, vypadal jako statista, přinucený hrát hlavní roli při premiéře. Regent se uklonil Terri a zmizel z trůnního sálu.

„Náčelníku ochranky, odmítl jsi odměnu, ale já ti ji dám. Zůstaneš ve své funkci. Zkontroluj stráže. Informuj obyvatele. Oznam Rozsévačům navázání diplomatických vztahů. Konej.“

Náčelník ochranky se vzdálil. Byl poměrně mladý a někomu se podobal. Přenesl jsem pohled na Hernada.

Tak je to…

„Poddaný Císařství," řekla trošku jedovatě Terri. „Máš čest pohovořit se mnou o samotě."

Pohlédla vzhůru a nařídila:

„Úplná izolace sálu. Vypnutí sledovacích systémů. Čekat na mé rozkazy."

„Splněno," pronesl strojový hlas. „Počítač paláce vás vítá, císařovno."

Terri rychle popošla k nám. Zastavila se a utkvěla pohledem na Hernada, který se usmíval. A vlepila mu facku:

„Co je to za divadlo, Hernado?"

Můj bývalý učitel nehnul brvou.

„Rozhodl jsem se vyloučit náhodu, císařovno. Náčelník ochranky paláce je můj vnuk. Vyměnil injekce."

„Co mi dali?"

„Fyziologický roztok."

„Kde je roztok A-sedm?"

Hernado na okamžik váhal a potom vytáhl zpod pláště plastovou krabičku se stejnou injekční stříkačkou, jaká ležela na stole. Terri krabičku roztrhla a uchopila stříkačku. Než jsme pochopili, co se děje, zabodla si ji do ruky přímo skrz bílé rituální šaty.

„Terri!" Vytrhl jsem jí stříkačku, ale bylo už pozdě. Stačila stisknout píst.

„Lži mě unavují," pronesla Terri tiše. „Ať je to čestné."

Popadl jsem Hernada za rameno a zařval:

„Existuje protijed? Antidotum?"

Hernado zoufale kroutil hlavou:

„Ne, císaři… Teď je všechno doopravdy."

Odstrčil jsem ho a objal Terri. Hleděla na mě se stisknutými rty, se zvláštní směsicí strachu a hrdosti v obličeji.

„Co cítíš? Terri!"

„Bolest…"

Připadalo mi, že se svět kolem mě zhroutil. Nebo se zhroutila Terri. Zachytil jsem ji a bezmocně se zeptal:

„Co bolí?“

„Ruka… Nikdy jsem si nedávala injekci.“

Plakal jsem a smál se současně. Kolébal jsem Terri jako dítě, líbal ji na oči i rty, a znovu se zeptal:

„Nic víc? Jen ruka? Dýchat můžeš?“

Terri přikývla a přitiskla se ke mně. Držel jsem ji ještě dlouho, dokud Lans nezašeptal:

„Všechno je v pořádku… Čas uplynul, císaři. Všechno je čestné.“

Stáli jsme a tiskli se k sobě. Všichni… Prověrka skončila. Obě prověrky – falešná i opravdová.

„Dám tvého vnuka potrestat, Hernado,“ řekla Terri. „Je dobrý herec… tak ať jím je. V divadle. Až do smrti.“

„Podle rozkazu, císařovno.“

Otočili jsme se. U vchodu do trůnního sálu stál náčelník ochrany paláce. Uklonil se Terri a řekl s pohledem upřeným mimo Hernada:

„Existuje povinnost krve a tu jsem splnil. Existuje povinnost cti a tu jsem splnil. Lid Taru viděl všechno, co se tady událo. Vidí nás i nyní. Je na vás pyšný, císařovno. Zemřeme pro čest rodu Tar, stejně jako jste byla připravena zemřít vy, císařovno.“

Na Hernada byl žalostný pohled. Pohlížel střídavě na svého vnuka a na Terri, potom se začal rozhlížet, jako kdyby hledal fungující kamery.

„Děkuji.“ Terri došla k náčelníkovi ochrany. „Vidím, že Hernadův rod si uchoval čest… i když ne všichni z tohoto rodu. Ponechávám tě náčelníkem ochrany…“

„Jsem připraven zemřít,“ řekl zachmuřeně Hernado.

„Umřeš,“ potvrdila klidně Terri.

Hernado se otočil ke mně a požádal:

„Dejte mi meč, císaři.“

Mlčky jsem na něho hleděl a zeptal jsem se:

„Mám právo milosti, Terri?“

„Ano,“ přikývla s nepatrným zaváháním.

„Uděluji ti milost, Hernado. Trest určím sám.“

„Sergeji,“ zvolala Terri. Pro ni byl Hernado jen jedním z mých pomocníků. Pro mě učitelem a přítelem.

„Nelze začínat smrtí,“ odpověděl jsem ostře. „Nelze trestat oddanost, i když slepou a zbytečnou. Dostal milost.“

*

„Neodložíme všechny záležitosti?“ zeptala se Terri. „Probírala jsem je celý večer…“

„A já ti nijak nepomohl,“ dokončil jsem. „Má se císař aspoň trochu seznámit se situací?“

„Musí,“ vzdychla Terri. Povalovali jsme se v posteli v císařské ložnici paláce v tyrkysových a bílých šatech. Meč jsem pohodil na podlahu, pistoli zastrčil pod polštář. Ceremoniální korunovační úbor vypadal cize a trapně. Žádný div – vstupovalo v něm na trůn několik pokolení zdejších císařů. Ovšem je dobré, že se nemusí nosit pořád.

„Chci mapu Galaxie,“ přikázala Terri. V šeru nad postelí vzplanul obláček pestrobarevných jisker.

„Hezké,“ neudržel jsem se.

„Jistě.“ Terri vzdychla. „Zvýraznit Tar a spojenecké planety, zvětšit měřítko.“

Pestrých jisker ubylo. Uprostřed obláčku nyní zářil zelený bod – Tar. Kolem něj desítky žlutých – spojenecké planety. Několik bodů svítilo červeně. Byly to světy mimo vliv Taru.

„Ukázat Zemi a hranici vlivu Fangů,“ přikázal jsem. „Ve stejném měřítku.“

Ještě dobře, že císařská ložnice má takové impozantní rozměry. Ve vzdáleném koutě místnosti vzplanul oslepivě zelený bod – Země. A metr od spojeneckých planet Taru matně světélkovala skloněná světlešedá plocha, přecházející do stěn, podlahy a stropu ložnice.

„Dva kiloparseky,“ prohlásila Terri. „To je hned vedle.“

„Označit známé planety a základny Fangů," velel jsem.

Za šedou plochou vzplanula množina tmavorudých bodů. Jeden z nich pulzoval: Fang – hlavní planeta a vlast našich nepřátel.

„Hodně," shrnula Terri. „O nic méně než chronokolonií. Jestli začne válka, budou síly přibližně vyrovnané."

Mlčel jsem a prohlížel si v přítmí ložnice souhvězdí. Bylo by možné požádat o zvýraznění ostatních chronokolonií, ale nebylo to důležité. Tar je opravdu na ostří jehly, na hranici mezi Zemí a Fangy. Úlohy otrávené střely, namířené na nepřítele, nás nikdo a nic nezbaví.

„Víš, co nám Mackord nevysvětlil?"

„Co?"

„Operaci Jehla. Terri, mysli! Hvězdy nejsou tanky… ani bojové hvězdolety, které mohou vyrazit na Fangy a prorazit jejich obranu. Jehla má smysl jen v jednom případě, když se lodě Fangů vrhnou na nás."

„A my budeme muset přijmout boj," potvrdila klidně Terri. „Přesně. Mackord počítá právě s takovým obratem. Věří, že nás Fangové napadnou a my se budeme bránit. Pozice je to relativně pohodlná, Tar a spojenci budou odolávat dlouho. Až Fangové uváznou v našem sektoru prostoru, zaútočí na planety a vyvolají boj v otevřeném vesmíru… A Země získá příležitost zaútočit. Ale jsou Fangové idioti? Proč by měli napadat neutrální planety, jednodušší bude obejít nás a udeřit na Schedmonskou federaci, na Klenijský svaz… Ne, to není jednodušší. Ale tak jako tak nemá útok na Tar žádný smysl."

„Nemají lidskou logiku," připomněl jsem.

„Ale nějakou logiku ano."

„Co když říká: čím složitěji, tím lépe? Čím větší ztráty, tím je to pro Fangy prospěšnější…"

Odmlčel jsem se a dodal:

„Terri, nejdůležitější je, že Mackord počítá právě s takovým průběhem. Znamená to, že to s nepostižitelností

psychologie Fangů je hloupost. Rozsévači znají jejich plány… Nebo je sami postrkují k žádoucímu jednání.“

„Půjdeme spát, Sergeji,“ navrhla Terri.

„Hned. Co je to za planetu?“ Natáhl jsem ruku a dotkl se žluté jiskřičky na ostří „jehly“ Tarijského svazu. Od hraniční čáry Země-Fang ji dělilo několik milimetrů. Nanejvýš deset parseků.

„Planeta Ar-Na-Tin. Připojila se k Tarijskému svazu před třiadvaceti lety,“ oznámil informátor. „Středně rozvinutý svět, převládá zemědělství. Asi dvě miliardy obyvatel. Válečný potenciál nevýznamný. Forma vlády – doživotní prezidentství, každých deset let referendum o důvěře vládě. Kromě standardního jazyka používají sedm místních dialektů…“

„Stačí. Co znamená název planety v místním jazyku?“

Sekundová pauza, v hlasu počítače zazněl provinilý tón:

„Adekvátní překlad není možný. Dva nejpravděpodobnější: ‚Nejjednodušší cesta‘ a ‚Nejjednodušší rozhodnutí‘.“

„Zatraceně!“ Seskočil jsem z postele.

Terri na mě polekaně pohlédla.

„Co je?“

Mám jí odvyprávět své blouznění při hyperpřechodu? Proč… nebylo to blouznění. Existuje mez, za kterou shoda přestává být možná. Při hyperpřechodu někdo pronikl do mého vědomí. A sdělil, i když velice zaobaleně, název planety. Nejjednodušší cesta je nejsprávnější. Nejjednodušší řešení je vždy nadějnější než složité.

„Terri, budu muset letět na tuhle planetu.“

Slabě se usmála: „Hned teď?“

„Ne, samozřejmě… Promiň.“ Usedl jsem vedle ní, okamžik jsem váhal a potom řekl: „Útok Fangů začne u téhle planety. Vím to.“

Terri se nepodivila:

„To je docela možné. Je to strategicky výhodná základna a navíc slabě chráněná.“

„Můžeme jim pomoci?“

„Moc ne. Pět nebo šest lodí střední třídy, buď křižníky nebo řadové lodě. Nelze soustředit všechny síly u planety, kterou není možné udržet. Mají slabou planetární obranu; ani si nejsem jistá, jestli jsou na Ar-Na-Tinu vojenské kosmické síly. Možná desítka hlídkových člunů. Zaostalý svět.“

Přikývl jsem. Opravdu není možné bojovat za cizí planetu, která se nepostarala o vlastní bezpečnost. Ale na tomto světě něco závisí. Něco velice důležitého. Věděl jsem to stejně určitě jako vlastní jméno.

„Vydám se tam zítra. Terri, spoj se s Mackordem. A řekni mu, že podle přesných, to zdůrazni, přesných informací začne útok Fangů u planety Ar-Na-Tin. Ať pomůžou… Když ne vojensky, tak aspoň nákladními loděmi. Obyvatelstvo bude třeba evakuovat.“

„Dvě miliardy?“ Terri se slabě usmála. „Za jak dlouho – dva dny, týden, měsíc?“

„Šest dní,“ odpověděl jsem bez přemýšlení. A umlkl jsem ve snaze pochopit, kde se vzala v mém vědomí tato doba.

„Sergeji!“ Terri mě uchopila za ruku. „Spoj se s Mackordem sám, ihned. A sděl mu své údaje. Opravdu to spěchá. A já jdu spát. Promiň, ale jsem hodně unavená.“

„Odstranit mapu,“ přikázal jsem. Pestré jiskry uhasly. „Terri, urazila ses?“

„Ne.“ Pohlédla mi do očí. Klidně, beze stopy urážky. „Sergeji, věděla jsem, že nezůstaneš stranou. Bráníš tím i svůj svět… A v úloze hrdinského spasitele jsi už vystupoval. Tomu neutečeš a nikdo tě neudrží.“

„Ty bys to dokázala,“ řekl jsem přesvědčeně.

„Ne. Kdybych tě udržela, už bys to nebyl ty. Spoj se s Mackordem. Přiměla jsem tě hrát tuto úlohu a nemám právo požadovat jinou. Jdi.“

Začala se mlčky svlékat. Jako automat jsem vyšel z ložnice. Spojení s Rozsévači se nejlépe daří z palácového centra hyperspojení – je menší pravděpodobnost, že signál

zachytí někdo cizí. Nejideálnější by byl Chrám, ale ten je příliš daleko.

*

Vrátil jsem se za půl hodiny. K hyperspojení došlo okamžitě a vnitropalácová doprava je dokonalá. V ložnici byla tma, jen otevřeným oknem pronikalo slabé světlo. Tar nemá měsíce, ale prostranství kolem paláce osvětlují reflektory. Ochranka používá všechno, od infračervených detektorů a lokátorů až po vlastní oči. Nikdo se nesmí přiblížit k zámku nepozorovaně.

„Terri," zvolal jsem tiše. Neodpověděla.

Den byl prostě dlouhý a náročný. Terri vydržela mnohem víc než já.

Svlékl jsem se a ulehl na okraj lůžka. Vládlo ticho, nebyl ani slyšet její dech.

„Terri!" padl na mě strach. „Světlo!"

Rozsvítily se lampy. Terri zvedla hlavu z polštáře.

„Zdálo se mi, že tady nejsi," usmál jsem se provinile. „Plakala jsi?"

Přikývla.

Dotkl jsem se její tváře. Pomalu, opatrně, jako kdybych se dotýkal bojácného ptáčka, připraveného kdykoli uletět. Zeptal jsem se:

„Co se stalo?"

„Bojím se o tebe," odpověděla prostě. „Bojím se planety, na kterou letíš. Bojím se Fangů i Rozsévačů… a dokonce i Odloučených, přestože neexistují."

„Mám kliku." Pokusil jsem se všechno otočit v žert. Terri však zůstala vážná.

„Každý úspěch má hranice. Vrátíš se, Sergeji?"

Co je to za blbost… Přikývl jsem.

„Nezapomeneš na mě?"

„Terri!"

Odvrátila pohled.

„Nechceš znovu zkusit jin a jang?“ otázal jsem se. „Lež neuspěje, protože lhát mohou je slova.“

Terri zavrtěla hlavou.

„Vím, že mě miluješ… I bez jin-jangu. Bojím se zítřka. Bojím se tvé cesty – a nemohu jít s tebou.“

„Jsi vždycky se mnou,“ zašeptal jsem. „Hlupáčku… jsi vždycky se mnou a ve mně.“

Lehký úsměv, nic víc. A tichý šepot:

„A ty ve mně. Neměla jsem se podrobovat zkoušce. Promiň… neměla jsem ho riskovat…“

„Koho?“

Mlčení. Nakonec jsem pochopil.

„Včera. Absolvovala jsem kontrolní test v palácovém zdravotním středisku.“

„Chlapeček, nebo holčička?“ zeptal jsem se hloupě. Jako kdyby existoval přístroj, schopný určit pohlaví dítěte devět měsíců před narozením.

„Neprozradím,“ odpověděla klidně Terri. Takže takový přístroj existuje.

„Proč?“

„Aby ses vracel s větším zájmem. Aby…“ odmlčela se.

Seděli jsme vedle sebe. A nic víc nebylo třeba, ani slova, ani jin a jang.

6. Ostří

„Tady jsi ji uklidil,“ řekl jsem. Houští kolem bunkru, kde jsme se s Hernadem kdysi setkali, bylo prázdné. Ale znal jsem možnosti lodí Rozsévačů.

„Ano.“ Hernado přikývl a vysvětlil: „Pro všechny případy. Kdyby se mi něco stalo, dokázal bys uhodnout, kde loď hledat.“

„Uhodl bych,“ přiznal jsem. „Tak ukaž.“

„Poslechne jen tebe, Sergeji. Byl to můj poslední příkaz lodnímu počítači.“

Přikývl jsem a ještě jednou obhlédl houští. Kde se schovává? Vždyť je dlouhá dvacet metrů.

„Zrušit maskování,“ přikázal jsem. „Přikazuji!“

Vzduch se zachvěl. Stromy prolétla vlna horkého větru, Lans zvedl ruce a zakryl si oči. V hloubi křoví vzplál bleděmodrý svit. Temporální maskování, loď Rozsévačů se schovala v čase.

Stromy před námi se rozplývaly: nejdříve zmizely vršky, kmeny vrůstaly do země, zkracovaly se. Listy měnily barvu, pokrývala je bělavá námraza, žloutly… Čas plynul pozpátku.

Před námi visel bílý, nesmyslně aerodynamický trup lodě. Bezděčně jsem ustoupil. A dopálený na své hloupé leknutí jsem řekl:

„Vzpomínáš si na mě?“

„Ano.“ Slova vznikala uvnitř mozku. Lodě Rozsévačů dávaly přednost myšlenkové řeči. „Jsi Rozsévač. Jmenuješ se Sergej. Jsem ti podřízena. Před dvěma roky jsem na tvůj osobní příkaz dočasně přešla do pravomoci Hernada z planety Tar.“

„Správně. Přijmi nás na palubu,“ přikázal jsem.

„Provedu.“

*

Už v lodi, v iluzivní řídicí kabině, kopírující kabinu Terry, jsem se Hernada zeptal:

„Co bylo v druhé injekci?“

„Jaké?“ Hernado byl ztělesněný klid.

„Nedělej ze sebe hlupáka. Nikdy bys na svého vnuka nespoléhal… nebo kdo to tam byl…“

„Vnuk.“ Hernado vzdychl. „Čestný mládenec, ale příliš romantický.“

„Co jsi dal do injekce?“

„Vitaminový komplex. Spokojen?“

Mlčel jsem. Zato se ozval Lans:

„Sergeji, přece to dopadlo dobře? Hernado je Terri oddán stejně jako ty… nebo já.“

Mimoděk jsem se usmál a pohlédl na Lanse. To by ještě scházelo, žárlit na Lanse kvůli Terri! Lans, podpořen mlčením, pokračoval:

„Antigenový komplex byl pro princeznu smrtelně nebezpečný. Hernado vzal vinu na sebe, mohli ho, dokonce měli popravit.“

„Nikdo by ho nepopravil, dokud udržím v ruce meč… a vlastní ženu.“

Naklonil jsem se k Hernadovi (naše křesla se poslušně přiblížila) a plácl ho do zad. Hernado sebou trhl:

„Kolikrát jsi mě vytahoval z maléru, Seržante?“ zeptal jsem se. „Můžeš mi to připomenout?“

„Teď se do něho hrneš sám,“ namítl zasmušile Hernado. „Co jsi na té planetě zapomněl?“

„Ar-Na-Tin je místo, kde se střetnou Rozsévači a Fangové. Vím to.“

„Dejme tomu. A ty se chceš ocitnout mezi kladivem a kovadlinou, Sergeji?“

„Chci se podívat na kováře, Hernado,“ řekl jsem tiše. Tady na lodi, mezi přáteli, jsem mohl mluvit otevřeně.

Připadalo mi, že se zlobí.

„Sergeji, nemám rád předpovědi. Ale při tomto letu nás čeká pohroma. Měli bychom si vzít normální loď a doprovod hodný císaře.“

„Start,“ přikázal jsem lodi. „Kurz na planetu Ar-Na-Tin, maximální rychlost.“

Ani trhnutí, ani hluk motorů. Jen tichý, jako vzdálená ozvěna, hlas v hloubi vědomí: „Rozkaz.“

„Hernado,“ řekl jsem pevně, ale bez pohledu na něho. „Toto je nejlepší loď Taru. Let na ní je bezpečný.“

V té chvíli jsem byl přesvědčen, že mám pravdu.

*

Lans ani Hernado se se mnou nehádali. Ale napětí viselo v kabině jako mlha. Barvité přirovnání? Vůbec ne. Vzduch zaplnila hustá mlha, zaválo chladem. Stěží jsem rozeznával obličeje přátel. Nevydržel jsem:

„Tak dost, Seržante! Proč se ti loď nelíbí?“

„Svou dokonalostí, veliteli,“ odpověděl zachmuřeně Hernado. „Dávám přednost normální řídicí kabině, normálnímu pultu… a absenci doprovodných emocí.“

„Také vidíš mlhu?“ zeptal jsem se provinile.

„Já ji vidím,“ vmísil se Lans.

„Hned ji odstraním.“ Usilovně jsem se snažil obnovit mír. „Hernado, tahle loď je dokonalejší než tarijské. O tom snad nepochybuješ.“

„Ne. Ale pro každého pozorovatele je loď Rozsévačů startující z Taru vizitkou císaře.“

Jako kdyby mě polili studenou vodou.

„Kdo dokáže vypátrat loď Rozsévačů v hyperprostoru?“ zeptal jsem se rétoricky.

Hernado nestačil odpovědět. Iluzivní řídicí kabina Terry zmizela. Kolem bylo přítmí, ani tma, ani naprostá nepřítomnost světla, ale prostě husté, očím nic neposkytující přítmí. Tělem mi projela ostrá bolest.

Tělo? Žádné předchozí, lidské tělo jsem neměl. Objevilo se nové.

Kov, plasty, krystaly… magnetická, silová, gravitační pole, neviditelný skelet vnějšího pláště lodě. Tři drobné organické chumáče uvnitř – Sergej, Hernado, Lans.

Světelná kvanta, elektrony, pulzující pole – mé myšlenky. Atomární proměny struktury lodě – paměť.

„Promiň,“ řekl jsem. „To je normální,“ odpověděl jsem si. „Nebyl čas na upozornění předem. Přímá fúze je standardní bojová procedura. Rozsévači vědí…“ „Nejsem tak docela Rozsévač. Ale všechno je v pořádku.“ „Boj. Velet smíš jen ty… já…“ „Já.“ „Rozhodujeme.“ „Fangové.“

Stal jsem se lodí – nesmysl, byl jsem jí vždy. Stejně jako šťastným mladíkem z dvacátého století Země. Nedověděl jsem se nic nového, vždycky jsem věděl to, co teď. Rozum byl prostě rozptýlen a nyní se spojil.

Chytili mě v hyperprostoru. To se stává. Pole cizích generátorů dopadla na mé pole, mačkala je, hasila, ničila podivuhodnou energii, která udržovala mě-loď mimo obvyklé čtyři rozměry.

Bolest. Radost. Bolest z narušení plnění úkolu, smyslu existence. Radost, protože nemám ráda mlhu pátého rozměru. Obyčejný vesmír je lepší, obvyklejší. Je tam možné jednat, bojovat, ničit nepřítele.

Nepřítel – jsem stvořena pro boj. Mám ráda boj, ráda bráním lidi. Možná mi to vložili lidé zvenčí při stavbě-zrození. Ať. Věřím v lásku, věřím v osud. Zhotovily mě stroje, rovněž zhotovené stroji… Dlouhý řetěz od nejjednodušších strojů, které zhotovili lidé. Budiž. Zrodila jsem se v lidské rodině, měla jsem otce i matku. Rozvětvování. Oni také měli rodiče. Nekonečný řetěz. Kromaňonci, pithecanthropové, maličké opice v lesích třetihor. Křída, jura. Trias. První savci. Devon. Řetěz se netrhá, táhne se k prvním živým bytostem. Řetěz. Dál, tam, kde není rozdíl mezi živým a neživým, organikou a kamenem. Řetěz je nekonečný, existovala jsem vždy. Není rozdíl mezi rozumem lodě a rozumem člověka. Nesu obecnou paměť. Jednou se všichni spojíme… V budoucnosti… Zákaz. Nesmí se myslet na to, že lidé zmizí – loď obsahuje tento zákaz. Ale člověk zákazy nezná. Dojde k tomu… něčemu důležitému, co musím pochopit. Je to důležité. Minuty klidu… Milisekundy klidu – myslím rychleji než člověk. Mozkové buňky podpořené energií lodě, biochemické procesy jsou příliš pomalé… Čas! Tlak hyperprostoru mě vyhazuje do reálného vesmíru. Přemýšlet je pozdě, nastal čas boje. Chronokolonisté mohou bojovat za pulty svých lodí – Rozsévači a Fangové jsou této slasti

zbaveni. Boj svěřují stroji – nebo symbióze člověka se strojem. Boj.

Loď. Krátká spirála, zahalená pavučinou. Hyperuchvatitel mě vyhodil do reálného vesmíru, narušil úkol. Nebojím se. Zničit. Část celku, autonomní jednotka mě samotného, se odděluje od základní hmoty lodě. Slabá bolest. Část celku v sobě nese zmrazenou smrt, část celku ovládá motory a rozum dostatečný k zasažení cíle. Lidé ji nazývají kvarkovým torpédem. Je to zakázaná zbraň, používám ji jen na příkaz sebe-živého. Poblíž nejsou hvězdy ani planety, takže kvarkový rozpad zasáhne jen…

Silná bolest. Narušení pláště. Neutralizující pole. Přestavba vnitřní struktury, likvidace zásahu. Útočí na mě destruktory. Mě-neživého paralyzuje bolest, já-živý přebírám řízení.

Kdo? Odsouzená loď-uchvatitel se pokouší lavírovat, ale kvarková torpéda ho dostihují. Kdo? Vesmír je čistý. Kdo?

Z prázdnoty se vynořují tři lodě Fangů. Jsou nádherné a smrtonosné. Jsou to bojovníci. Hyperuchvatitel splnil svou úlohu a byl obětován. Pěšec v šachové hře, léčka a návnada současně. Ale kde se vzali bojovníci?

Já-neživý jsem se přestavěl a funguji. Odpověď je jasná. Živého neleká, ohrožuje loď. Lodě Fangů se skrývaly v čase. Fangové ovládají časová pole – to lidé nevědí. Závažné. Je třeba to sdělit, i za cenu záhuby. Já-živý to musím pochopit a souhlasit. Vypnout neutralizující pole, předat hypersignál do štábu, na Zemi, a zemřít. Informace je důležitější než loď a tři lidé…

Ne. Živý odmítá. Organická část je slabá. Ale odporovat je zakázáno. Boj.

V krunýři neutralizujícího pole jsem nezranitelný. Ale také bezmocný. Motory nepracují, zbraně nefungují. Když je štít příliš odolný, neprorazí ho ani vlastní meč.

Slabé světlo. Část celku dostihla hyperuchvatitele. Rozpadl se na atomy. Za čtyřicet sekund prach nesoucí atomový rozpad zasáhne i mě – ovšem mých čtyřicet sekund

odpovídá hodinám pro lidi. Nyní jsou nejdůležitější tři lodě Fangů. Příliš mnoho. S jednou je možné bojovat, se dvěma je ještě naděje. Tři… Bez šancí.

Není to náhodná hlídka, která v hyperprostoru zachytila mou stopu. Není to bojová eskadra, připravená zajmout pozemské lodě. Je to speciální skupina pro jednu konkrétní. Řada bojových lodí a uchvatitel jsou ideální pro zajetí jediné lodě.

Očekávali mě. Únik informací? Zrada?

Slabý impulz od bojových lodí – příliš nepatrný, než aby ho potlačilo neutralizující pole. Není to výstřel, ale informace. Sdělení ve standardním jazyku.

„Loď-pilot Fang zdraví. Dobrý výstřel. Blahopřejeme."

Vadná logika. Uspokojuje je smrt přítele, ovšem s radostí zničí i mě.

„Pilot-loď Země může opakovat."

„Nemůže. Zářiče jsou zapnuté, loď bude zničena."

„Fang bojuje se Zemí?"

„Fang není v míru se Zemí. Fang je čestný."

„Lodě-piloti Fang neporazí. Naprostá smrt znamená temporální prolínání."

„Já-loď tu zbraň znám. Já-člověk nejsem překvapen tou znalostí."

„Nejasné. Výhrůžka?"

„Ano. Pilot-loď Země vás napadá v minulosti."

„Nemožné. Útoky neexistovaly. Narušení posloupnosti příčin a následků."

„Ano. Narušení reality. Vyloučí nás z reality. Naprostý zánik. Pilot-loď Země to akceptuje. Propusťte nás."

„Ne. Naprostá smrt znamená přípustné splnění mise. Ale taková smrt není krásná. Úkol je důležitější."

„Kompromis?"

„Je možný. Fang potřebuje člověka z minulosti Země, císaře Taru. Na Somatu nám unikl. Musí zahynout. Vydejte ho a sledujte dřívější kurz. Lodě-piloti Fangu slibují zdrženlivost."

„Člověk z minulosti Země jsem já.“

„To je možné. Obětuj se a zachraň ostatní. Slovo Fanga je správné, čestné a krásné. Loď Země současnosti může odletět.“

„Ne.“

„Rozhodni. Interval času pro kompromis jsou tři pozemské sekundy.“

„Odkud znáte kurz lodě?“

„Ukázali nám místo obsazení. Rozhodni. Dokážeme tě sledovat, úskok nemožný.“

„Kdo zradil?“

„Zbytečná informace.“

„Je to podmínka kompromisu. Kdo prozradil místo obsazení?“

„Čestné slovo Země?“

„Ano.“

„Odloučení.“

„Oni jsou s vámi?“

„Oni jsou svoji.“

Odloučení. Novinka pro mě-loď, známá informace pro mě-živého. Třetí síla nutící k boji dvě civilizace. Superbytosti.

Zřejmě padla nějaká bariéra. Já-loď chápu, já-živý vím. Sledují nás. Stěží postřehnutelný, přesto zřejmý pocit. Detektory lodě, intuice člověka – pocit cizího upřeného pohledu. Není zlý, jen cizí. Odloučený. Stejný, jaký ohmatával mě-člověka na Somatu předtím, než jsem použil laserový pás. Hloupý pokus bojovat se supersilou. Proti tanku se šavlí… kdepak se šavlí – s plácačkou na mouchy.

Pohled přichází odevšad, zvenku i vnitřku lodě, je obtížné ho lokalizovat. A není čas. Rozhoduji. Loď a člověk nalézají kompromis – ne s Fangy, ale mezi sebou.

Nepřítel potřebuje člověka, nechá na pokoji loď, v níž člověk nebude. Loď se schovat nemůže. Lidé mají hyperkatapulty.

Nové poznání pro mě-člověka, běžné pro mě-loď. Zařízení není o moc složitější než prsten. Hyperkatapult má volné navádění na libovolnou planetu, na které stojí Chrám. Cíl příliš malý a nečekaný, takže ho lodě Fangu nenajdou. Ledaže budou od Odloučených znát moje rozhodnutí. V tom případě je ovšem každý boj marný znát.

Volba planety pro katapultování se provádí generátorem náhodných čísel. Nejprve se oddělí mobilní části lodě a odešlou se do minulosti, rovněž v náhodném časovém intervalu. Následuje aktivace katapultu. Já-loď a já-člověk jsme spokojeni. Naše vědomí se už oddělují, což je nepříjemné. Sejdeme se ještě? Možná.

„Promiň. Zatop jim."

„Promiň. Dostaň se z toho."

*

Opět mlha – a bolest. Při oddělování od rozumu lodě mé vědomí na okamžik nabylo samostatnosti. Mihla se nezměněná řídicí kabina, obličeje Hernada a Lanse, kteří si ještě neuvědomili, co se stalo. Boj s Fangy trval jen několik sekund…

„Je čas," stěží slyšitelný šepot. A řídicí kabina zmizela dříve, než jsem stačil říci přátelům jediné slovo. Nyní mohou utéci, zachránit se. Známý pocit beztělesnosti jako při aktivaci temporálního granátu. Loď mě vrhla do minulosti. Jak vzdálené?

„Sto čtyřicet hodin pozemského času. Náhodný interval."

Odpověď mě nepřekvapila, společně se mnou prošla časem část lodě Rozsévačů. Dostatečně rozumná, aby dokázala odpovídat na otázky… a chránit mě.

„Výstup do reálného vesmíru."

Kolem vzplanuly různobarevné jiskry. Střípky briliantů na černém sametu, obydlené i pusté světy, aréna budoucí války. Dojde k ní, nyní jsem o tom přesvědčen. Postačila mi

komunikace s loděmi-piloty Fangu, abych pochopil všem známou pravdu, že se nedomluvíme. Nikdy.

Křeslo, ve kterém jsem dál seděl, bylo uzavřené v maličkém kulatém prostoru ze svítících tyčí. Širokými mezerami „klece“ byl vidět vesmír. Co kryje tyto smrtící otvory – sklo, nebo plastická hmota?

„Silové pole. Pozor, probíhá zaměřování na náhodně zvolený maják. Připravit se k hyperkatapultování.“

Kam mě hodí tento skok do neznáma? Proč by se nemohly zadat koordináty Taru? Kolik času bych potřeboval na sdělení Terri, kde jsem, na spojení s přáteli? Proč takové složitosti, vždyť jsme utekli Fangům, zachránili se…

„Změny nejsou účelné. Katapultáž aktivována.“

Na okamžik se mi zazdálo, že deset metrů od kulaté „klece“ se objevilo ohromné zploštělé vřeteno, bojová loď Fangů. Svět ovšem opět zmizel, tělo bylo lehké. Tunelový hyperpřechod. Není pro dnešek toho cestování příliš?

Vědomí zahalovala euforie. Intenzivní barvy – azurová, zlatá, purpurová, akvamarínová… zběsilá kakofonie zvuků, vypadající v těchto okamžicích jako nádherná melodie. Šílená rychlost, která však jako zázrakem nevyvolává strach.

Kupodivu jsem si zachoval dost kritičnosti, abych se na sebe dokázal podívat zvenčí. Nadšení se neproměnilo v bezdůvodnou euforii, zůstalo spojené s realitou. Oklamal jsem Fangy. Jsem volný. Jsem na cestě.

„*Odchyluješ se*,“ laskavý šepot ze všech stran.

„Asi blázním,“ zasmál jsem se. „Mluvím sám se sebou. Rozdvojení osobnosti. Byl jsem lodí-člověkem… a stal jsem se schizofrenikem.“

„*Ne, jsi zdravý*,“ řekli mi s předchozí starostlivostí. „*Ale odchyluješ se z cesty. Vyprovokovali jsme útok na Somat… a ty jsi odpustil. Zbytečně. Musíš jednat. Navázat kontakt s Fangy… Zajetí byla velkolepá možnost. Zastavil tě strach.*“

„Nebojím se,“ zašeptal jsem. Legrační: pokládají mě za zbabělce!

„*O sebe ne. Bojíš se o své blízké. Tvým úkolem je chránit. Dříve jsi nastavil priority správně: rodina, přátelé, láska. Teď se promísily. Nevzdal ses Fangům kvůli Terri.*“

„Správně. A co má být? Volím, co je pro mě důležitější. Je to mé právo. Určuji cíle a měním priority. Kašlu na cizí zákony, tvořím své. Kdo jsi?“

Euforie zmizela. Ovšem dál jsem zůstával v beztělesné lehkosti hyperpřechodu. Nějak se protáhl…

„Vměšování. Působení zvenku.“ Hlas mě doprovázející lodě byl stěží slyšet. Skutečně, slyšel jsem ho jen proto, že jsme před chviličkou tvořili jeden celek.

„Odloučení,“ řekl jsem. Skoro klidně. „Kdo jste? Co chcete od nás – ode mě?“

„*To, co nechceš ty. Pomůžeme ti – odstraníme zbytečné.*“

Hlas se rozplynul, zůstalo je bezbřehé modro, do kterého jsem padal. A v tomto modru šedá plocha, otáčející se, obracející se ke mně hranou. Ne, není to plocha, ale pruh, pás… čepel. Ostří obřího meče, na který padám vahou vlastního těla, a začínám věřit v divokou reálnost toho, co se děje. Modrá prázdnota a šedá nitka čepele padající na mě. Dokonce jsou na ní záblesky jako na řádném atomárním meči… Dotkl jsem se ostří a okolní svět zmizel.

7. Dar nepřítele

Koule-klícka se změnila v lehké kovové trubky, které mě zasypaly shora jako zlámané větve. Vyhrabal jsem se z trosek hyperkatapultu – kov trubek se při nejmenším doteku rozsypával na prach, a rozhlédl jsem se.

Bledé nebe, ani modré, ani zelené. Maličká, oslepivě bílá hvězda – zdejší slunce. Kamenitá rovina, na obzoru přecházející v horský řetěz. Žádné stopy lidí.

Vzduch byl poměrně chladný, dýchalo se lehce. Vzdálené nepatrné vůně dokazovaly existenci rostlinstva. Po Somatu snadno vnímám tuto stěží znatelnou vůni života.

Opatrně jsem přehrabal trosky, ovšem žádný havarijní komplex jsem nenašel, a zeptal jsem se:

„Funguje ještě něco? Odpověz!“

Odpovědět neměl kdo, přesněji – co. Nakopl jsem neužitečné haraburdí katapultu. Tohle mají být Rozsévači? Ani válečnou loď neumí patřičně vybavit… A kde vůbec k čertu jsem?

Planeta vypadala vhodná pro život. Určitě je obydlená. Zkrátka mám pech na přistávání v poušti. Stejné to bylo na Taru, když jsem šel na pomoc princezně.

Zkontroloval jsem laserovou pistoli, meče, silové a lékařské obvody kombinézy. Všechno v pořádku, což bylo hlavní.

Hlavní…

Ale něco přece jen ne. Pociťoval jsem faleš… ne v okolí, spíše sám v sobě. Ale já jsem přece v pořádku…

Jmenuji se Sergej. Jsem císařem planety Tar. Nyní je 22. století. Mou loď napadli Fangové, musel jsem prchat. Mí poddaní – Hernado a Lans – zůstali na lodi. Musím dorazit na planetu Ar-Na-Tin a střetnout se s Fangy. S osudem jsem spokojen.

Ale něco přece jen nehraje.

Usedl jsem do dřepu a položil si obličej do dlaní. Prsty byly studené, neohebné. Jako u mrtvoly. Blbost. Jsem živý a nezraněný… Všechno je normální.

Opakoval jsem to jako zaklínadlo. Ovšem slovní magie na mluvčího nepůsobí.

„Všechno je v pořádku,“ přesvědčoval jsem se šeptem. Ovšem věřit je možné jen tomu, kdo nezradil.

A já jsem zradil.

Sebe? Hloupost, hra slov… Terri? Ne, miluji ji. Své poddané, Hernada a Lanse? Utekl jsem z lodě proto, abych je

nevystavoval nebezpečí. Nejsem zrádce. Nemám důvod se vzrušovat.

A tak se nevzrušuji.

„Slyšíte?!“ zařval jsem. „Jsem úplně normální!“

Na koho křičím? Na kameny, zbytky hyperkatapultu, oblohu?

Vzduch se zachvěl, do očí mě uhodilo sinavé záření. Obloha se rozdělila, do modře vtrhla tma. Potom zmizela a zanechala stovky metrů nad hlavou visící zploštělou siluetu bojové lodě Fangů. Výstup z hyperprostoru v takové blízkosti povrchu planety je nebezpečný a používá se jen k průniku mezi stanicemi planetární obrany. Planeta, na které jsem, je asi dobře opevněná.

Domýšlel jsem to už po skoku do maličké úžlabinky. Samozřejmě to nebyl žádný úkryt, ale stát a být viděn mi připadalo ještě hloupější. Prokletí Fangové! Přece jen mě vystopovali…

Loď klesala tak prudce, jako by jejím cílem byla snaha rozbít se o skály. Nebo mě už senzory zaznamenaly?

Vytrhl jsem z pouzdra pistoli a posunul regulátor, jako kdyby laserový paprsek mohl prorazit pancíř bojového hvězdoletu… A stiskl jsem spoušť, do padající lodě se zabodla bílá jehla.

Bojová loď Fangů vzplála jako list papíru nad hořákem. Útržky pláště padaly dolů. Černé a zkroucené jako vločky sazí.

Zíral jsem nechápavě na pistoli. Jistě, soudobý pozemský tank by spálit dokázala… Tedy tank dvacátého století. Ale hvězdolet!

Vnitřek lodě podléhal zkáze. Vzplanuly modravé plamínky, suše třaskaly elektrické výboje. Od povrchu lodě mě dělilo necelých dvacet metrů, když jsem pochopil, co se stalo.

Shora, z jasné zelenomodré oblohy, se do hynoucí lodě zabodávaly oranžové jehly. Orbitální hlídky loď odhalily

a během několika sekund ji zničily. Na jaké planetě jsem se to ocitl?

Z planoucích rozpadajících se mechanizmů fangovské lodě se vynořila nezřetelná, mlžná koule. Vzdálila se od hynoucího hvězdoletu a měkce přistála na kamenité rovině.

Loď přestala existovat. Dolů se snášel jen tmavý oblak prachu. Na rukávu mi varovně zablikal indikátor radioaktivity, ve zničeném hvězdoletu byly nepochybně zdroje ionizujícího záření.

Běžel jsem k místu přistání bílé koule a vnímal prach, který mi padal do vlasů. Uvolnil jsem z límce kapuci a nasadil si ji. Kompresor mi ofoukl obličej filtrovaným vzduchem, aby smetl z kůže smrtonosný popel.

Mlžná koule tála a odhalovala siluetu uvnitř. Bílé zbytky obalu se šustěním mizely a měnily se buď v plyn, nebo v energii, vzduch se citelně oteplil.

„Vstávej, Fangu," řekl jsem zle. „Doválčil jsi."

Stín se pohnul a odlamoval zbytky mlžné skořápky. Uslyšel jsem jeho hlas:

„Jmenuji se Nes, pozemšťane."

*

Fang byl krasavec. To mě napadlo nejdříve. Hleděl jsem na něho s bezděčnou opatrnou zvědavostí, nelidi jsem totiž ve skutečnosti ještě nikdy neviděl. Pelijci a obyvatelé Klenu byli přece jen lidé.

Fang byl krasavec. Krátká hustá srst vypadala jako plyš, vyvolávala dojem měkkosti, bezbrannosti. Oči nejen vypouklé, ale hlavně veliké. Tmavožluté oči barvy pohankového medu ve světlehnědém, jantarovém obličeji. Zavrtěl jsem hlavou, abych zahnal bizarní asociace, a namířil jsem na Fangovu hruď pistoli.

„Tvé jméno mě nezajímá, Fangu…“ Toto slovo zaznělo jako nadávka. „Odhod meč. Nepokoušej se o odpor, mám v ruce silnou zbraň.“

Nes na mě pohlédl. Pozorným a lidsky zvědavým pohledem. Na sobě měl kombinézu, která se hodně podobala mé, což nepřekvapuje, protože stejný úkol vyžaduje stejné řešení. Tmavorudá látka, rozvlněná činností přístrojů uvnitř, se leskla jako olej.

„Jmenuji se Nes,“ opakoval Fang. „Zapamatuj si to. Přestože máš v ruce silnou zbraň, armádní blaster s poloprázdným zásobníkem.“

Pohlédl jsem na indikátor a opravdu, zásobník energie byl z poloviny prázdný. Fang jménem Nes má vynikající zrak.

„Odhoď zbraň, Fangu,“ opakoval jsem. „Na tebe stačí i polovina.“

Neodporoval. Odepnul od pasu pochvu s atomárním mečem. Potom od kotníku pouzdro s pistolí.

„Podrobil jsem se.“ Jeho galaktický standardní jazyk byl dokonalý. Samotný Nes vypadal jako ztělesnění pokory.

„Svlékni kombinézu,“ přikázal jsem.

„To odporuje mým etickým normám,“ odpověděl klidně.

„Nevadí. Nahý Fang není v mých očích o nic neslušnější než šimpanz v kleci. Svlékni kombinézu, to je také zbraň.“

Nes svlékl kombinézu. Pozoroval jsem ho, připraven v každém okamžiku stisknout spoušť blasteru.

Fang se nepokoušel šidit. Svlékl kombinézu a zůstal v jakýchsi saténových trenýrkách. Usmál jsem se:

„Výborně, Fangu, Víš, kde jsme?“

Fang mlčel. Potom zdvořile pronesl:

„Vím mnohé, Sergeji z planety Země, příchozí z minulosti, císaři planety Tar, nepříteli Odloučených.“

„Co o nich víš?“ zeptal jsem se ostře. „Kde jsme? Jak jsi mě našel?“

„Jsi Sergej z planety Země,“ opakoval Nes. „Nejdříve zvědavost, potom bezpečí. Ale nejsi ten… Něco se s tebou stalo.“

„Kde jsme?“

„Informace výměnou za svobodu.“

„Výměnou za život,“ sekl jsem. „Chápeš?“

„Život je hloupost. Potřebuji svobodu.“

Sekundu jsem přemáhal pokušení naprat do něho paprsek. Ale…

„Povíš všechno. Kde jsme, jak jsi mě vypátral, kdo jsou Odloučení.“

„Výměnou za svobodu.“

Stál přede mnou – divná pololidská postava. Pes s lidskou tváří. Vymyšlený neandrtálec se psím obličejem. Hybrid člověka a zvířete. Půvabná směska – něco mezi hejkalem a opicí. Fang. Sympatický nepřítel.

Oklamat…

„Přísahám na planetu Tar.“

Mlčel.

„Přísahám na Tar, Zemi, svou ženu Terri, že dostaneš svobodu.“

„Lžeš,“ odpověděl Nes. „A to se projeví ve tvém osudu. Ale přesto ti to povím. Hvězdu, která svítí nad touto planetou, nazývají Ďábelskou hvězdou.“

„Klen? Tomu nevěřím, Fangu. Pro obyčejného člověka její záření…“

„Podívej se na svou ruku, člověče.“

Pleť zrudla a mírně svědila. Popálenina, opravdová popálenina ze záření. Sláva Rozsévačům, že existuje kapuce… Vytáhl jsem z manžet tenké černé rukavice a postupně si je natáhl, přitom jsem Fanga trvale držel na mušce.

„Mluv dál.“

Po krátké pauze, kdy zřejmě volil slova, přestože mluvil standardem bez potíží, Nes pokračoval:

„Nestopoval jsem tě, Sergeji. Tvůj kurz mi sdělili Odloučení.“

„Kdo jsou Odloučení?“

Nes se usmál. Nepochybně napodoboval lidský úsměv a dařil se mu.

„Všichni znají něco, ale nikdo všechno. Zajímá tě můj názor?“

„Ano.“ Stiskl jsem senzor a zapnul lékařský režim kombinézy. Kůže na rukou a obličeji nesnesitelně pálila.

„Odloučení jsou rasa, která dosáhla hranice. Odloučení jsou civilizací budoucnosti, která stojí mimo prostor i čas. Odloučení jsou potomky Fangů.“

„Ne,“ řekl jsem. „Ne, Fangu. Lžeš.“

„Odloučení,“ pokračoval jako v tranzu Nes, „nemají stálé tělo a nepotřebují je. Jsou především pozorovateli. Nevzrušují je události našeho světa, pro ně jsou minulostí, která už skončila…“

„Jako Rozsévači ve dvacátém století,“ napadlo mě. „Nelže.“

„Pro Odloučené neexistují tajemství, přebírají informaci přímo z kontinua. Neexistují pro ně překážky, využívají veškerou energii vesmíru. Jsou to skuteční bohové.“

„Děsíš mě, Fangu,“ zachraptěl jsem. „Smrduté zvíře…“

Nes se opět usmál a nevzrušeně se zeptal:

„Opravdu je můj pach nepříjemný? Změnili jsme chemické složení srsti ve snaze najít pro lidi co nejpřijatelnější vůni.“

„Proč?“

„Abyste se při jednání s námi cítili příjemně.“

Zatočila se mi hlava. Můj polonahý zajatec se chová tak, jako kdyby ovládal situaci.

„Proč bojujete? Jsme pro vás nebezpeční? Chceme s vámi mír!“

Fang byl najednou vážný. Víc než vážný. Srst na tvářích se mu zježila. Světle žlutá duhovka ztmavla. Ve slunečním světle jsem nerozeznával jeho výraz, ovšem stěží by mi to pomohlo vyznat se v jeho emocích.

„Pozemšťane Sergeji, příchozí z minulosti, odpovím ti částečně. Jen proto, že jsi přišel z dávnověku. Jen proto, že jsi

pro dějiny důležitější, než si myslíš. Do tvého osudu zasahují Odloučení. Nikdy to nedělali… A výjimka z pravidla je vždy krásná.“

Odmlčel se, ale jaksi moc rychle. Blaster mi tančil v rukou s grácií opilého námořníka. Fang, Nes, zvíře… Ať se jmenuješ jakkoliv, lžeš. Uspáváš můj rozum, ale já nepodlehnu. Jsem připraven tě zabít. Lžeš. Tak mocné spojence nemáte. Lžeš.

Zalžu i já.

„Sergeji, poslouchej a zapamatuj si. Chtěli jsme se chovat správně jako všichni Fangové v minulosti. Poznali jsme vás a už nebyla volba možná. Měli jste vždycky pravdu. My jsme se mýlili. Zůstala nám jen jedna cesta – zničit lidi nebo zahynout sami. Nastoupili jsme tuto cestu. Postupujeme tak, jak nám velí naše povaha. Naše – lidí i Fangů. Jsme vámi nadšeni. Fangové dělají to, co je pro vás krásné. Lidé ukázali Fangům novou pravdu.“

„O čem to mluvíš?“ rozzlobil jsem se. „Co mi to povídáš? Vy že děláte to, co je příjemné lidem?“

„Ano,“ potvrdil nevzrušeně Fang.

„Idioti! To, co děláte, je odpuzující! Jste krutí a podlí! Lidé vás nenávidí!“

Fang mlčel déle než obyčejně. Potom velice tiše řekl:

„Slova mohou lhát. Slova mohou být znetvořená. Myšlenka je správná. Pravda je krásná… Sergeji, řekl jsem jedno a totéž různými slovy, abys pochopil. Nyní potřebuji svobodu, což je správné. Vrátím se na Fang – mám to, co lidé nazývají hyperkatapult.“

„Jdi k čertu!“ zařval jsem a stiskl spoušť.

Laserový paprsek proťal vzduch tam, kde předtím stál Nes. Fang uskočil pro člověka nedosažitelnou rychlostí. Vzápětí mi vyrazil pistoli a ocitl jsem se pod těžkým tělem, která vonělo buď zázvorem, nebo skořicí. Pach Fangů je lidem opravdu příjemný.

„Bylo to čestné, Sergeji?“ zajímal se Fang. Má zápěstí klidně tiskl k zemi jednou dlaní. Velkou pětiprstou dlaní porostlou srstí. Chlupy na dlani nemají na Zemi ani opice.

„Ne, choval jsem se nečestně,“ zašeptal jsem a úporně se snažil osvobodit. „Ale nekaji se, Fangu. Bylo to správné. Moje lež byla nezbytná.“

„Tvá slova jsou absurdní,“ řekl tiše Nes. Tentokrát bez pauzy. „Je to nepředstavitelné. Černá není bílá, jasné?“

„Jasné,“ souhlasil jsem. „Lituji, že jsem tě nezabil. Bylo by to krásné… i když podlé.“

Nes mě pustil a ustoupil o krok dozadu. Oslepující záře Ďábelské hvězdy mě uhodila do očí. Maličký bod na obloze skoro nehřál a nezaháněl šero. Ale pohled do něj bolel.

Sáhl jsem pro meč. Ha! Byl pryč – Nes ho strhl hned, jak mě povalil.

„Jsi zvláštní, Sergeji.“ Fang byl klidný, jen velké oči se mu nezdravě leskly. „Odloučení neodstoupili od svých pravidel zbytečně. Víš, že můžeš změnit průběh dějin?“

„Nevím.“ Pozvedl jsem se na loktech a snažil se chránit oči před smrtonosnou září Ďábelské hvězdy. Ani jsem se nepokusil vrhnout se na Fanga. Bylo by to marné, Fang je mnohem silnější než člověk. Pocítil jsem jeho fyzickou převahu naplno. Při rvačce Fanga neporazíš… A v kombinéze, zapnuté v režimu posílení svalů? Živá tkáň neobstojí před pseudosvaly.

„Opravdu můžeš.“ Fang dřepěl přede mnou jako zamyšlený pes. „Zvláštní. Odloučení se nemohou vzdát svých zákonů úplně. Sami tě nemohou zabít, i když by to bylo snadné. Jsou nuceni vás žádat… Oni se nemýlí, my jejich pravdu známe. Ale…“

Má ruka se zastavila na poloviční cestě k senzoru posílení svalů. Pokud Fang pochopí, co dělám, ubije mě holýma rukama. S jeho reakcemi…

„Řekl jsi zvláštní slova, Sergeji. Zdá se, že jim věříš. Nechám tě naživu a odejdu.“

Dotkl jsem se senzoru a pocítil, jak tkanina kombinézy pevně objala tělo. Režim posílení fungoval.

„Nikam neodejdeš, Fangu.“ Přiskočil jsem k němu. Nohy posílené kombinézou tvrdou jako ocel se postavily samy, jakmile jsem pomyslel na skok. Ruce se napřáhly k Nesovu krku, jakmile jsem si představil sevření. Fang mě uhodil do hrudi, silně, bleskově, ale kombinéza pod úderem jeho pěsti ztvrdla a zastavila úder.

Několik okamžiků se pokoušel osvobodit, potom ztichl a jen svištivě vdechoval vzduch. Zeptal jsem se:

„Ještě se chystáš domů, Fangu?“

Víčka se nepatrně zachvěla, možná to mělo znamenat „ano“. Trošku jsem povolil prsty, ale s puštěním krku nepřítele jsem nespěchal. Nes se několikrát zhluboka nadechl.

„Ano, chci se vrátit na Fang. Třeba mrtvý. Jestli mě zabiješ, aktivuj katapult, není to složité. Mé tělo…“

„Na Fang se nedostaneš,“ přerušil jsem ho. „Zapomněl jsi na hyperbariéru? Tvá mrtvola bude věčně poletovat vesmírem.“

„Najdou ji. Lidé nebo Fangové. Šance jsou skoro stejné.“

Vypadal naprosto klidně, což mě štvalo. Fang je odsouzen, za nic na světě ho nenechám naživu. Ani tam v minulosti, před sto lety, v prokletých horách v prokleté válce, nám nebylo jedno, v čí zemi zůstanou naše těla…

„Nesi!“ Poprvé jsem ho nazval jeho jménem. „Pověz… čím jsi chtěl být v dětství?“

„Cože?“ Zrozpačitěl.

„Čím ses chtěl stát?“ opakoval jsem. „Jste dvoupohlavní savci… Hodně podobní lidem. Srovnatelná je i délka života a tempo dospívání. Dýcháme stejný vzduch a jíme podobnou stravu. Je možné, že právě to z nás dělá nepřátele. A nepopřeš, že i naše psychika je podobná! Čím jsi chtěl být?“

„Myslíš si, že klíč ke všemu je v dětství,“ ujišťoval se Fang. „U lidí i u nás… Je to možné. Chtěl jsem se stát rytcem.“

„Kým?“ Nyní jsem byl na řadě já, abych se divil.

„Viděl jsi naše domy? Na obrazech?“

„Ano.“ Pokusil jsem se vybavit si videozáznam. „Věže, hodně vysoké a štíhlé. Ukazovali je zběžně.“

„Správně. Jsou příliš krásné… a oslabovaly by vojáky. My se také nedíváme na vaše krajiny a města… snažíme se nedívat.“

Ironicky jsem se usmál. Nes však můj úsměšek nezpozoroval.

„Můj bratr… ano, to je správné slovo, vytvořil program pro rakety, které zničí Ermitáž, Louvre, barcelonský klášter, Vatikán, Mekku, galerii Prado…“

Fang se vzlykavě nadechl. Pustil jsem ho a mlčky usedl vedle něho. Něco se dělo, něco nepochopitelného.

„Vytvořil program a zabil se. Konflikt pravd. Rozumíš?“

„Asi ano… Proč bojujete?“

„Mluvil jsem o rytectví.“ Nes se zřejmě vzpamatoval. „Promiň, nepříteli, nechal jsem se unést. Jsi dobrý nepřítel, umíš se bít, naslouchat i mluvit. Smím tě nazývat princem? Je to nejvýstižnější titul.“

Kývl jsem. Patrně jsem byl blíž k vyřešení záhady než kdokoli z lidí. Fang mi to vysvětlil. Odloučení se neznepokojovali zbytečně.

„Princi, každý Fang, když dospěje, má vlastní dům. Zpočátku malý, jednopodlažní… potom ho buduje pořád výš a výš. Někteří mají dvoupatrové nebo třípatrové domy. Jiní dvanáctipatrové i vyšší paláce. Na vnějších stěnách je spirálový vzor, rozumíš? Od narození do smrti. Vzor obsahuje slova, obsahuje paměť. Rozumíš, princi? Celý život, od narození do smrti, na stěnách domu. Celý život před cizíma očima. Každý čin, špatný i dobrý, vidí všichni. Všechno významné, důležité, krásné… velice, velice krásné vidí všichni. Ideálem je rovná čára zdola nahoru. To se nestává… ideál… Tvoje věž, tvůj dům mohou být vysoké a odpuzující. Nebo nízké a krásné. Velice zřídka, výjimečně jsou vysoké s pravidelným vzorem. Vzor vytváří rytec. Velká

přesnost, dovedné prsty, dobrá paměť – tisíce vzorů… Rytectví není práce, ale dar. Já jsem ho měl. Ale ukázalo se, že jsem lepší voják než rytec. Rychlá reakce, síla, přizpůsobivost. Dobře chápu cizince, zejména lidi. Nádherný je obraz Atomový kříž. Viděl jsi ho?“

Mechanicky jsem přikývl. Hudba slov okouzlovala.

„To byl umělec. Atomový kříž, Ukřižování, Tetuánská bitva, Oči času, Madona Port-Ligate… Byl vším, člověkem i Fangem.“

„Dalí,“ zašeptal jsem. Nemám surrealisty rád. Maleviče nesnáším. Ale Dalí – to je něco zvláštního, šílenství přerůstající v rozum.

„Chtěl jsem být rytcem,“ opakoval Fang. „a stal jsem se vojákem. Přesvědčili jste nás, jste pravdivější. Vaše pravda je nesmrtelná. Odpověděl jsem na tvé otázky, nepříteli Sergeji. Zabij mě. Prohrál jsem.“

„Vysvětli mi,“ řekl jsem a ani nevnímal, že můj hlas zní prosebně. „Nepochopil jsem tě, Fangu! Pověz mi, v čem je ta hrůza! Nechci, abychom se zabíjeli!“

„Nemohu vysvětlit,“ řekl Nes tiše. „Darované vědění se změní v lež. Tví potomci se odnaučili chápat. Domysli se ty, Sergeji, pochop.“

„To se nepodaří,“ odpověděl jsem. „Nesi, jsem jen člověk. Vysvětli.“

„Domysli se.“ Nes zavřel oči. „Zabij mě, člověče. Pokud mají Odloučení pravdu, a jinak to nejde, zvítězíš. A Fangové prohrají.“

„Odejdi.“

Nes zmlkl.

„Vezmi si katapult a odejdi. Dokud tě pouštím. Tak vypadni.“

Fang došel k místu, kde se rozpadl jeho záchranný modul. Hrábl do suchého plastu, jehož zbytky ještě pořád pomalu sublimovaly jako suchý led v horkém dni. Vytáhl tenkou stříbřitou šňůru a trhl jí… Šňůra ztvrdla a vytvořila obruč. Vzduch v ní zmatněl jako matné sklo.

„Vyhodí tě do vakua v polovině cesty," upozornil jsem ho.

Nes si navlékal kombinézu. Potom se zeptal:

„Proč jsi porušil své slovo a pokusil se mě zabít? A proč mě pouštíš?"

„Jsi nepřítel. Vy také nedodržujete přísahy…"

Zvedl jsem pistoli a meč. Hleděl jsem na oblékajícího se Fanga a pokračoval:

„Pouštím tě natruc Odloučeným."

„Nenávist. Zlo vytvoří dobro…" Fang stál a v natažených rukou držel obruč. Kolem jeho hlavy pomalu vznikal obláček mlhy – silová přilba.

„Sergeji, pochopil jsem, co se v tobě změnilo. Vzali ti lásku."

„Cože?"

„Tvá psychika je znetvořená. Je v ní jen nenávist, ta dříve nebyla. Studoval jsem tvé psychoprofily… Nyní jsou poškozené. Nevím, kdo to udělal, možná Odloučení. Ale ani oni se nemohou vměšovat přímo, v našem světě jsou inertní…" Nes se odmlčel. Jeho hlas nyní zněl hluše a nezřetelně. „Princi, Odloučení mohou jednat v mezičase. V hyperprostoru. Vzpomínej."

Rozpřáhl ruce. Obruč sklouzla dolů, podél jeho těla, a tam, kde stál Fang, zůstala jen hasnoucí tma.

„Chytrák," řekl jsem tiše. „Pozér. Kéž tě sbalí naše hlídky. Vzali lásku… a mezičas…"

Zmlkl jsem. Při pohledu na mizející tmu hyperpřechodu jsem si vzpomněl na svůj skok na Klen. A blýskavé ostří, na které jsem padal – žalostný pokus rozumu uvidět nepředstavitelné.

„Pomůžeme ti… odstraníme zbytečné."

8. Dar přítele

Ďábelská hvězda se nyní na nebeské klenbě Klenu nedala odlišit od ostatních. Ani tepla nedávala víc než kterákoli jiná. Vzduch rychle chladl, jako čaj z termosky v zimě v horách…

Zvláštní bylo, že „operace“, kterou se mnou provedli Odloučení, měla zábavný vedlejší efekt – zlepšení paměti. Po mnoha letech se mi vybavilo směšné dětské vyřizování účtů v ulicích noční Alma-Aty, ponurá kasárna v přijímači, Kavkaz, Moldávie, transportéry s chvatně namalovanými nápisy „Mírové síly Sdružení nezávislých států“…

Vzpomínal jsem na dvacáté století. Soustředěně jsem kráčel ojíněnou kamenitou rovinou a myslel na mládí. Legrační – vždycky jsem se pokládal za mladého, vlastně až do dneška. Nyní jsem pochopil, že jsem zestárl.

Mládí odešlo spolu s láskou.

Odloučení mi pomohli dospět – nebo zestárnout, což je v podstatě jedno a totéž. Lidé mají jen dva stavy – mládí a stáří. Jako ty chemické sloučeniny, které přecházejí z tuhého skupenství přímo do plynného, a pomíjejí přitom kapalné.

Občas dokáže být výstižné jen nehezké přirovnání.

Když se chlad stal nesnesitelným, zapnul jsem termoregulaci kombinézy. Nevím, na jak dlouho vystačí baterie – jak dlouho zde pobudu. Použít prsten k návratu na Tar jsem nehodlal.

Tunelový hyperpřechod je putování v bezčasí. Ve světě Odloučených. Nechci jim poskytnout ještě jednu možnost, aby mi „pomohli“. Raději zemřít, než dovolit všemohoucím nelidem hrabat se ve vědomí, předělávat můj rozum.

K návratu domů potřebuji loď. Hyperhvězdolet přechází z reálného světa do pětirozměrného prostoru – ale neprotne hranici mezi časem a bezčasím. V něm jsem před působením Odloučených chráněn. Ale čím?

Že by jejich všemohoucností a vševědoucností? Odloučení neprojevují v našem světě aktivitu, protože to není hezké. Všechno se už stalo a vměšovat se do událostí by bylo totéž jako znovu sehrávat dávno vyhranou šachovou partii. Ovšem v jejich světě, světě bez času a prostoru, je všechno nejasné. Události se ještě nestaly, hra pokračuje, je těžké odolat pokušení táhnout.

Má to snad znamenat, že ještě mohu vyhrát?

Pocítil jsem, že přizpůsobuji tajemnou logiku tajemných bytostí rámci lidských pojmů a nadějí. Usuzuji naivně a falešně.

Ale jinak mi nezůstanou síly k boji.

*

Na ledovou kůrou pokryté stromy jsem narazil, když cesta přestala být znatelná. Kam jdu? Tma a pomalu se snášející sněhové vločky měnily noční putování v noční můru. Ani jsem hned nepoznal, že překvapivě pravidelné válce, které překračuji, jsou padlé kmeny. Potom jsem musel zdolat zamrzlý uzávěr pouzdra, abych mohl vytáhnout laserovou pistoli. Prsty se v nafouklých rukavicích stěží hýbaly, kombinéza nebyla přizpůsobena na minus čtyřicet stupňů Celsia.

Stáhl jsem na hromadu polena narubaná laserem. Potom jsem si s bezděčnou ironií připomněl, jak jsem rozdělal táborák na Bajkalu pomocí blasteru. Z hranice stoupala pára. Za pět minut vzplanul oheň.

Usedl jsem, stáhl rukavice, natáhl ruce k ohni a odpojil vyhřívání kombinézy. Táborák mě zahřeje… pokud kyslík kolem nezačne kapalnět. Dojde k tomu? Pokud jsem si vzpomínal, vzduch na Klenu zamrzá jen v severních šířkách.

Kdybych tak věděl, kde jsem se ocitl, jestli na rovníku nebo na pólu…

Mráz sílil. Nastala naprostá tma, hvězdy pohasly. Při svém pohybu po oběžné dráze planeta Klen vstoupila do mračna prachu. Při pozorném pohledu na oblohu bylo možné vidět nepatrné jiskřičky mikrometeoritů, hořících v atmosféře. Právě tento mrak prachu, stínící planetu před sluncem, způsoboval neuvěřitelné kolísání teplot.

Zaneřáděná oběžná dráha, táhnoucí se gigantickou elipsou od Ďábelské hvězdy k její neviditelné družici Temné hvězdě. Bláznivý počet druhů flóry a fauny v ojedinělých oázách uprostřed nekonečných pouští. Planeta bojovníků – Klen. Nebýt jí, bylo by nutné Klen vymyslet. Možná to tak Rozsévači udělali. Připravovali obrovskou armádu pro boj s Fangy.

Avšak armáda prohraje, jinak by Fangové neměli potomky – Odloučené.

Od hranice sálalo teplo, ruce a nohy natažené k ohni stěží snášely žár. Ale na záda dýchala ledová pustina Klenu. Nebýt kombinézy rozptylující teplo, změnil bych se v rampouch, z jedné strany ohořelý Klen je svět smrti.

Pohlédl jsem nahoru, nad plameny táboráku. Vzduch byl čistý a průzračný, veškerá vlhkost dávno vymrzla a vypadala jako sníh. Po obloze blýskající se tisíci droboučkých meteorů plul jasný bod – ochranným polem krytá bojová stanice, jedna z těch, které zničily Nesovu loď. Pro její detektory je najít člověka na rovině snadný úkol. Nepochybně mě sledují od okamžiku, kdy jsem se objevil na Klenu, ale se svým příchodem nijak nespěchají.

Ani já nespěchám s voláním o pomoc. Sláva Rozsévačům, styk s Klenem mi pomohl pochopit jeho lid. Nezvaného návštěvníka, prosícího o pomoc, mohou Klenijci likvidovat bez rozmýšlení. Ale jedinec, pokoušející se na jejich planetě přežít, musí upoutat jejich pozornost.

Když se na černém nebi jako přízrak objevila silueta stíhače, vůbec jsem se nepodivil.

Roztržitě jsem sledoval blížící se flyer a vzpomínal jsem na Klena. Na jeho slova a tón, podobu a mimiku.

Nezapomněl jsem, že byl mým přítelem. Ale zapomněl jsem, co je to přítel.

Odloučení mě zbavili všeho – lásky i přátelství.

Flyer přistál deset metrů ode mě. Pokud jsem viděl, jednalo se o standardní model – jen na krátkých křídlech se hrůzostrašně vyjímaly přídavné motory. V atmosféře Klenu se nelétá snadno. Stále jsem si hřál ruce u ohně a pozoroval průhlednou kabinu flyeru. V matném svitu přístrojů se jako přimrazená tyčila v křesle postava. Nakopl jsem ještě jedno poleno a dopravil ho tak do ohně. Odpojil jsem od pasu čutoru – její obsah opravdu zmrzl – a postavil ji vedle ohně.

Příklop kabiny se plynule odsunul. Pilot flyeru ještě chviličku seděl, potom bleskově vyskočil ven.

První, čeho jsem si povšiml, bylo, že Klenijec je polonahý. Krátké volné kalhoty, lehký svetr, jen na nohách boty, vzdáleně připomínající zimní obuv. Tu jsem si vzpomněl, jak se při polití tekutým dusíkem Klenijcova pleť pokryla černou tepelně izolační blánou – produktem mutovaných potních žláz.

Ovšem Klenijec, který usedl proti mně k ohni, měl pokožku světlou. Zatím…

„Jsi chlapec, nebo dívka?“ otázal jsem se. Klenijec vypadal nedospěle. Sekundu mlčel.

„Dívka.“

Usmál jsem se a vzal čutoru, ve které pleskala voda. Napil jsem se a zeptal se dívky, která seděla u ohně, docela obyčejné, nakrátko ostříhané dívky, s hrudí plochou jako chlapec, dívky z planety Klen:

„Poslali tebe, protože vypadám docela bezmocně?“

Dívka zavrtěla hlavou. Potom pečlivě vybírala slova, zřejmě neměla příležitost často hovořit standardním jazykem:

„Poslali mě, protože naše šance přežít souboj jsou stejné. Je to znamení úcty, vedl sis na Klenu dobře.“

„Chápu,“ odpověděl jsem vážně. „Jak ti mám říkat?“

„Klen.“

„Nu což, jsem potenciální nepřítel. Poslyš, Klene, musím najít Dům Aler. A dát jim svou krev.“

Její výraz se změnil. I kdyby rodina Aler-Il byla nepřítelem její rodiny, byla nyní povinna mě odvést ke stařešinovi rodu Aler. Vydal jsem se do rukou jednoho z rodů Klenu – nezasvěcený člověk nezná jméno rodiny.

„Jsi na území Domu Aler.“

„Tak mi pomoz…“ Odmlčel jsem se. Pokud jsem na půdě Aler, znamená to, že jsem se setkal s členem rodiny. Mlčky jsem sundal pochvu a pouzdro, překročil ohniště a podával dívce zbraně. Jazyky plamenů olizovaly tkaninu kombinézy.

Dívka se minuty nehýbala, jako by čekala, že odtáhnu ruku. Potom převzala zbraně. Oheň se dotkl rukávů jejího svetru a radostně na ně přeskočil. Ucítil jsem spálenou vlnu.

„Proč potřebuješ Dům Aler?“ zeptala se.

„Mám dluh starý půldruhého roku. Znám poslední minuty Aler-Ila.“

„Kdo jsi?“ Rukávy shořely až k lokti; dohořívaly čadící nitky. Plameny bezmocně olizovaly její ruce.

„Jsem lord z planety Země. Sergej, kapitán Terry, který zachránil Aler-Ila ve vesmíru.“

„Jestli lžeš…“

„Zemřu strašlivou smrtí. Vím. Jsem Sergej ze Země.“

„Prověřím to,“ řekla dívka, aniž odtáhla ruce.

„Jak?“ chtěl jsem se zeptal, ale nestačil jsem. Svět se zatočil, podlomila se mi kolena. Pochopil jsem, že padám, z posledních sil jsem uhnul, abych nepadl obličejem do hořících polen.

Tma.

A mírná bolest, možná to ani nebyla bolest, ale třas, jako kdyby se v lebce kutálelo klubíčko nití těžkých jako olovo. A něčí prsty přímo před očima nit paměti obratně rozmotávaly.

Světlo.

*

„Napij se,“ řekla dívka.

Ve flyeru bylo teplo. Rozhodně nad nulou; to je docela dobré, když venku prší oxid uhličitý.

Vzal jsem nabídnutou sklenici s průzračnou tekutinou, napil se a zatajil dech.

„Není to moc silné?“ zeptala se dívka s pochopením.

„Ne,“ zašeptal jsem. „Prostě… prostě jsem si nemyslel, že líh může mít víc než devadesát osm procent.“

„Má sto,“ řekla vážně. „Molekulárně vázaná voda byla odstraněna zvláštním způsobem… přidáním přísad a krystalového cukru.“

S humorem to u Klenijců není valné. S alkoholem to asi bude obráceně.

„Mluvila jsem s Domem, očekávají nás. Déšť ustane za dvacet až pětadvacet minut, cesta potrvá ještě sedm. Dokud nepřestane pršet, je let nebezpečný.“

Dívka se chovala neobyčejně vážně. Buď moje postavení zůstávalo ještě nejasné, nebo se stykem se mnou dopustila nějaké chyby.

„Jak se jmenuješ?“ zajímal jsem se znovu. Vypadala úplně stejně jako teenagerka na Zemi, jen spálené rukávy svetru připomínaly, že její kůže snese otevřený plamen… a ani proud tekutého plynu, který stékal po krytu flyeru, jí neublíží. „Nebo jsem pořád nepřítel a nesmí se mi důvěřovat?“

„Nejsi nepřítel. Náš Dům ti vděčí za všechno. Tehdy v minulosti jsi sdělil na Klen, že Aler-Il splnil svou povinnost. Přísahal jsi, že jeho útok ti zachránil život a umožnil porazit Bílý Raider. Poskytnutím cti vítězství členu naší rodiny jsi jí umožnil další existenci. Jsi přítel. Musíš se stát členem rodiny a vstoupit do Domu Aler jako rovný mezi rovnými.“

Zpozorněl jsem. Připomínal jsem si vyprávění Klena-Aler-Ila. O tom, jak vstupují do rodiny nečlenové rodu… Změnil se snad od té doby rituál?

„Jmenuji se Aler-Ter," řekla dívka a svlékla svetr. Neměla pod ním nic – ani tričko, ani podprsenku. A ta by nebyla zbytečná, svlečená vypadala dospěleji. Nesmysl. To rozum hledá omluvu. Rituál přijímání do rodiny se na Klenu nezměnil. Ještě dobře, že se na prověrku mé osoby nevydal některý z jejích bratrů… nebo její otec.

„Jsem ve věku mládí," vysvětlovala mezitím Ter. Tvářila se vážně jako školačka děkující učitelce na slavnostním shromáždění. „Znám všechny muže Domu a mohu být ženou rodiny. Jsi oprávněn být přijat do Domu Aler."

Prvním mým přáním bylo zeptat se, jestli bych nemohl být přijat do rodiny dospělejší ženou. Naštěstí jsem si vzpomněl na Klenova slova…

„Člověk si nemůže vybrat rodinu, ve které se narodí. Nemůže si ani vybrat člověka, který tě přijme do nové rodiny. Ať je to kdokoliv, je v něm to nejlepší i nejhorší z rodiny."

„Chci se stát právoplatným členem Domu Aler," řekl jsem z celého srdce. Odložil jsem na podlahu sklenici se stoprocentním lihem a rozepnul kombinézu. Ter se dotkla senzorů na pultu a opěradla křesel se položila. Ohořelý svetr položila na přístrojový panel docela přirozeným pohybem, ale svetr jakoby náhodou zakryl optiku videofonu. Vděčně jsem se usmál.

Pleť měla měkkou a teplou, normální lidskou pokožku, žádný krunýř. Rty zkušené, nedětské.

Na kabinu flyeru bubnovaly kapky oxidu uhličitého.

„Je všechno správně?" zeptal jsem se Ter, ale neodpověděla, protože jsem věděl, že je. Všechno.

Vstoupil jsem do Domu Aler.

*

„Nyní jsi náš," řekla Ter při česání. „Bratr."

„Bratr?“ Ležel jsem na sklopeném křesle a pozoroval ji. Příjemný pohled. Pokud se ovšem přehlédl hřeben v jejích rukou – tenké ocelové zuby byly ostré jako břitva. Hřebendýka. Klenijci mají snad i zubní kartáčky s roznětkou.

„Bratr, otec, syn, přítel. Jak chceš. Mně-Blízký-Mužského-Pohlaví. Res-Or-Men.“

„Raději mě nazývej přítelem. Je to nejvýstižnější slovo.“

„Dobře. Už nejsi host ani někdo, komu jsme zavázáni. Jsi jeden z nás. To znamená, že musíš vyslechnout i to, co ti nebude příjemné.“

Zamračil jsem se.

„O čem to mluvíš, Ter?“

„O tobě. Nahlédla jsem do tvé paměti, vzpomínáš si?“

„Jistě.“

„Fang, kterého jsi pustil, řekl pravdu. Někdo, možná Odloučení, tě zbavil lásky a přátelství.“

„Nesmysl. Miluji Terri… a jsem přítelem Hernada. Lanse, Klena… tedy Aler-Ila.“

Nějak to nevyznělo. Jaksi naučeně. Dvakrát dvě jsou čtyři.

„Ne, příteli. Nic si nenalhávej. Pamatuješ si lásku a přátelství, to je pravda. Paměť ti zůstala. Ale pověz, čím byl pro tebe Aler-Il před hodinou? Přítelem, který pro tebe padl? Nebo klíčem k Domu Aler? Možností získat pomoc planety Klen?“

Neodpověděl jsem.

„Ty…“ Ter se pousmála, „jsi porušil zvyky svého světa… i své vlastní, což je důležitější. Zradil jsi ženu a věnoval se sexu s neplnoletou. Jsou to správné termíny?“

„Zradit ženu není podle našich měřítek velké provinění. A ve tvém věku se sex nezakazuje… na Zemi.“

Ter klidně přikývla:

„Jistě. Ale snad si vzpomínáš, že to byly tvé zákazy, tvá osobní tabu.“

„Byl jsem donucen…“ zamumlal jsem a odvrátil pohled. „Abych vstoupil do Domu.“

„Příteli, jsem ráda, že jsi členem rodiny. Jenže Klen už dávno není to, co dříve. Uznáváme cizí zvyky. Jistě, nevstoupil bys do Domu Aler. Ale my ti vděčíme za vše: za své jméno, Dům, rodinu, čest. Postavili bychom ti palác na povrchu… nebo ti předali celý Dům a sami se přestěhovali do nového. Dali bychom ti loď i ochranu… všechno, co je třeba. Když zachceš, je možné mísit kultury. Ale nedomnívala jsem se, že odmítneš vstoupit do rodiny.“

Mlčel jsem. Neměl jsem co povědět této dívce – logické a rozvážné jako robot. Silné a čestné jako robot.

„Příteli, chci ti pomoci.“

Pohlédl jsem na Ter. Seděla přede mnou polooblečená, sympatická, od této chvíle mé věčné prokletí a hanba.

„Jak ti můžu pomoci, pověz? Jsi starší a silnější, jsi zraněný…“

Zraněný? Bohužel ano. V hlavě. Ve svědomí.

„Dluh už neexistuje, jsi člen rodiny. Ale byl, vzpomínám si. Na své dětské pohádky o Aler-Ilovi a Sergejovi, kteří přemohli Bílý Raider a zachránili svět Rozsévačů.“

„Co to povídáš, holčičko?“ zašeptal jsem. „Přemohli jsme Bílý Raider, protože ohrožoval můj svět – Zemi dvacátého století. Copak můžeš milovat svět Rozsévačů? Dali vám utrpení.“

„Dali nám život, bratře… příteli.“

„Život-utrpení, život-hrůzu. Svět, ve kterém se nedá žít…“

„My žijeme.“

„Život v mukách, smrt v boji, dětství bez nevinnosti.“

„Život. Smrt. Dětství.“

Ter mě vzala za ruku. Příjemný dotyk, ale už jsem nedokázal zapomenout, že pod touto kůží je křemíková vrstva, tvrdá jako titan.

„Příteli Sergeji, tvůj svět dal nám všem život. Klenu, Herreru, Taru, Fau, Une-Koru, Běmenu… všem světům Galaxie. Není podstatné proč. Matka může porodit dítě a nemyslet přitom na jeho štěstí. Přesto zůstane matkou.

Vděčíme Zemi za vše. Nejen Klen, všechny chronokolonie, i když námi na Zemi opovrhují. Matka nemusí děti milovat, ale přesto zůstává matkou.“

„Ter, nemůžeš mi nijak pomoci. Leda…“

„Co? Chci pomoci. Byla jsem hrdá na svou rodinu, protože jsi byl přítelem Aler-Ila. Dokonce i jméno jsem si zvolila, aby ti bylo blízké – jméno tvé Milované-Ženského-Pohlaví. Nám je taková jednotvárnost cizí, ale závidím jí.“

Zavřel jsem oči. Já hlupák si nepovšiml podoby jmen. Ter. Terri. Odpusť, Ter, že jsem byl tvým ideálem. Odpusť, Terri, že jsem zapomněl na lásku.

„Ter… umíš číst myšlenky. Víš, že Aler-Il byl mým přítelem, Terri láskou… donedávna.“

„Vím.“

„Vrať mi to, co mi vzali jiní. Vrať mi lásku a přátelství. Vrať mi sebe.“

Bál jsem se na ni pohlédnout, protože jsem znal odpověď.

„Sergeji… Mohu si hrát s tvou pamětí jako s hrstí sněhu. Mohu lámat bariéry jako křehký led. Ovšem ve tvé mysli není bariéra, ale díra. Vzali ti část mysli. Pokud složím jiný vzorec citů, nebude tvůj. Nejsem pozemšťan, nejsem muž, nejsem ty.“

„Jak mám žít, Ter?“

Slova mi vázla v hrdle. Proč se ptám, jakou moudrost chci slyšet od malé holčičky, která si dokáže „hrát s pamětí“?

„Zbavili tě přátel a milované, bratře. Ten, kdo to učinil, je silnější než každý člověk. Ale spálenou knihu je možné napsat znovu, je možné znovu přehrát hru, je možné postavit zbořený dům. Hlavní je žít. Pamatuješ si, jaký jsi byl, a paměť ti pomůže.“

„Děkuji, Ter. Pokusím se.“

Nevěřil jsem, ale byl jsem vděčný. Úcta, vděčnost, vina, to vše často předchází lásce.

Možná se znovu zamiluji. Ale nesmím milovat Ter – odpusť, děvčátko z Klenu, pokoušející se přemýšlet jako pozemšťané. Musím milovat Terri. Protože jsem se nikdy

nedal ponižovat, nenechal si brát to, co jsem pokládal za své. Jsem takový, jaký jsem, se vším špatným i dobrým v duši. Jsem nedělitelný jako Dům na Klenu. A není věcí všemohoucích Odloučených, aby mi pomáhali „stát se lepším“.

„Poletíme k Domu?“ zeptala se Ter.

„Počkej,“ požádal jsem, aniž jsem otevřel oči. „Tři minuty, Ter.“

Přitáhl jsem ji k sobě a položil hlavu na její kolena, tvrdá jako ocel, která okamžitě změkla a ožila.

„Děkuji ti, že jsi taková, Ter,“ zašeptal jsem. „Dovol, abych si tě zapamatoval.“

Část třetí

Odloučení

1. Den Slunce

„Věříš, že ochrana není nutná, bratře?“

Kapitán klenijského křižníku Aler byl o hlavu menší než já a vypadal křehce jako výrostek. Ovšem hádat se s takovým kapitánem by mohl jen hlupák. Dokonce i jeho otázka zněla jako rozkaz.

Namáhavě jsem potlačil strnulost a usmál se:

„Děkuji, bratře. Ochrana není nutná. Ar-Na-Tin je má planeta. Přátelé už na mě čekají.“

„Tví přátelé jsou přáteli Domu Aler. Mají vždy otevřené dveře,“ řekl kapitán naprosto vážně. „Mohou přijít, kdy budou chtít. Uvítám je s radostí i s láskou. Mají právo přijít, bratře.“

„Povím jim to, bratře,“ odpověděl jsem. Klid. Klenijci nerozlišují mezi muži a ženami v boji ani v sexu. A kapitánova slova při veškeré své dvojsmyslnosti byla znamením úcty.

„Člun tě čeká, bratře. Ale pokud chceš, můžeme na Ar-Na-Tinu přistát s celou lodí.“

„Není třeba, bratře. Stačí člun.“

„Měkké přistání a úspěšný boj, bratře.“ Klenijec se dotkl mé ruky a v tom dotyku bylo vše – starost otce, úcta syna, pozornost bratra. „Jestli zemřeš, má loď tě pomstí…“

Klenijci nerozlišují mezi slovy „zemřeš“ a „zahyneš“.

„…a pokud neuspějeme, rod Aler nás pomstí, jestliže zahyne naše rodina, Klen rozhodne, zda jsme hodni pomsty. Jdi klidně, bratře.“

Přikývl jsem. Pro Klenijce je hrozné zemřít nepomstěn, sama smrt je neleká. Nebo se tváří tak, že je neleká.

Prázdnými chodbami, rychlými výtahy a patrovými dopravníky křižníku jsem se dostal z řídicí kabiny ke vstupu Aleru. Strážná, dvacetiletá dívka, mi pokynula: „Šťastnou cestu, bratře.“ Odpověděl jsem kývnutím hlavy. Děkuji, Dome Aler, děkuji, Klene. Nikdy se nestanu Klenijcem, ale vážím si vaší cesty.

V člunu, s jehož systémem řízení jsem se seznamoval celé dny cesty od Klenu k Ar-Na-Tin, jsem naposledy zapnul systém vnitřního spojení. Kapitán křižníku mě opět pozdravil zvednutím ruky, jako kdybychom se neviděli několik dní. Klenijci se pokaždé loučí jako naposledy, protože je velice často zastihne smrt.

„Pokud se na Ar-Na-Tinu stane nehoda, přijdeme, bratře. Přijdou všechny lodě Domu Aler.“

„K tomu dojde brzy,“ řekl jsem upřímně. Kapitán nezaváhal.

„Přijdeme. Splníme smlouvu s Čin-Ki a vrátíme se. Bude to těžký boj, ale zvládneme ho rychle.“

Aby mě dopravil z Klenu na Ar-Na-Tin, křižník Aler na dva dny zrušil smlouvu s planetou Čin-Ki. Raději jsem se neptal, kolik peněz to stálo. Podle stavu lodě se účastnila tvrdého střetnutí a nyní se opět vracela do boje. Děkovat nemělo smysl, jako člen rodiny Aler jsem měl právo požadovat jakoukoli pomoc. Stejně jako rodina ode mě. Ovšem oni nikdy svého práva nevyužijí.

„Vyřiď mou lásku Domu,“ řekl jsme. „A Ter… Aler-Ter.“

„Předám sestře tvou lásku,“ slíbil kapitán.

Ter je možná opravdu jeho sestra. Na Klenu to není důležité.

Pod člunem se otevřel otvor a pseudogravitace křižníku mě vymrštila do prostoru. Nade mnou plul Aler, světlešedá

plochá deska ve tvaru javorového listu. Člun se vzdaloval od křižníku směrem k zakouřené kouli planety, válečnou loď zanechával za sebou. Otáčel jsem se a sledoval ji. Klenijské čluny mají průhledné kabiny, což se mi líbí.

Okraje „javorového listu“ se začaly pomalu zvedat a ohýbat. Za půl minuty pode mnou plul dutý válec s trčícími konzolemi manévrovacích motorů a věžičkami bojových stanovišť.

„Úspěch,“ zašeptala sluchátka.

Křižník zahalil bílý svit. Průzračné nerozbitné sklo ztmavlo, aby ochránilo mé oči před zářením hyperpřechodu. Několik minut bylo křižník ještě vidět v oslepivé záři jako tmavou, tvar měnící siluetu.

Potom se člun otřásl a světlo zhaslo.

„Úspěch, bratře,“ řekl jsem. „Nemohu to cítit, ale jsem váš přítel.“

Položil jsem ruku na poddajnou, jakoby těstovitou hmotu přijímačů myšlenek, a vedl člun k planetě.

*

Obloha nad Ar-Na-Tinem byla světle žlutá, skoro citronová. Zato oblaka byla šedá, pozemská. Člun letěl nad horami zahalenými mlhou, nad kterou se zvedaly jen vrcholky jako ostrovy z rozbouřeného moře. Vlny mlhy dorážely na skalnaté štíty, obtékaly je, točily se ve spirálách.

„Dotaz hlavního kosmodromu planety,“ ohlásil člun.

„Spoj nás.“

Reproduktory zašuměly. Ano, Ar-Na-Tin byl opravdu zaostalý svět, používal obyčejné radiové spojení a ne kódovaný přenos bez poruch.

„Člune z klenijského křižníku, sdělte palubní číslo a účel návštěvy. Planeta je ve válečném stavu, kontakty jsou omezené. Opakuji…“

Podle hlasu dozorčího malý omezený svět válečné lodě příliš často nenavštěvovaly. Tím spíše za válečného stavu, který byl vyhlášen poprvé.

„Palubní číslo…“ pohlédl jsem na řídicí panel, „ká lomeno šedesát dvanáct. Na palubě císař Taru. Přistávám, sdělte číslo volné ranveje.“

Dozorčí letiště několik sekund mlčel a zpracovával informaci. Potom se nedůvěřivě zeptal:

„A účel návštěvy?“

„Pomoci vám, idioti!“ nevydržel jsem. „Kdo posílá dotaz stovku kilometrů od kosmodromu? Nepřátelská loď by vás už zasypala raketami! Dotaz je třeba poslat při vstupu do atmosféry a vyslat skupinu rychlého nasazení.“

„Všechny hlídky mají volno, je podzimní svátek, Den Slunce,“ zamumlal dozorčí. „Hned se spojím s tarijským expedičním sborem…“

„Pitomci,“ zasípal jsem. „Spoj mě s vojenským poradcem Lansem, ale rychle!“

Nastalo ticho. Člun přeletěl horský hřbet a začal klesat. Šumění v reproduktorech ustalo, navázali se mnou spojení normálním vysílačem.

„To jsi ty, Sergeji?“ zaduněl v reproduktoru Lans. „Kde jsi?“

Pohlédl jsem na spodní obrazovku.

„Nad hlavním městem této ospalé planety. Zdravím tě, Lansi.“

„Zdravím. Zapni videospojení!“

Na obrazovce se objevil Lansův rozpačitý obličej. Několik sekund si mě prohlížel, potom se usmál:

„Sergeji… Jak ses z toho dostal?“

„Později. Vysvětli tomu hlupákovi na letišti, že nejsem nepřítel. Ať uvolní přistávací ranvej… a nestřílí na člun z kulometů nebo co to používají. Beze mě jste pracovali nebo pořádali nepřetržité tryzny za císaře?“

Lans spěšně odstrčil láhev s narůžovělou tekutinou. Provinile řekl:

„Planeta je taková… pokojná. Na nikoho se nedoklepeš. Nemáme oficiální zplnomocnění…“

„Hned je vystavím,“ slíbil jsem zachmuřeně. „Zajisti přistání.“

„Dobře. Zajedu na kosmodrom.“

„Raději já k tobě. Sděl dozorčímu adresu, ať připraví stroj. Pochopitelně pokud všichni neslaví. Konec spojení.“

Musel jsem několikrát zakroužit nad maličkým útulným kosmodromem, než se z přistávací ranveje odplazily zastaralé tanky, náklaďáky a několik patrně hasičských vozů. Hnuli sebou, ňoumové. Člun je možné usadit na pětníku, to není letadlo.

Dobytí Ar-Na-Tinu určitě nebude Fangům činit problémy.

*

V řízení automobilu s motorem vnitřního spalování bylo něco sladkobolně nostalgického. Zvláště poté, co jsem pochopil, že motor funguje na líh a výpary nepřicházejí od mého průvodce, patnáctiletého hocha, který vážně seděl na předním sedadle vedle mě.

„Doprava,“ nečekaně vykoktal standardem a ukázal: „Za tím palucem naljevo.“

Palácem byl třípatrový dům se dvěma sloupy před vchodem. Zabrzdil jsem:

„Hlavní ulicí jsme jet nemohli?“

„Mohli,“ potvrdil výrostek po krátkém přemýšlení. Pohodil zrzavou čupřinou a bezstarostně prohodil: „Tak je to zájimávější. Kolem pomniků.“

„Neřekl jsem, že spěchám?!“

„Řekl. Ale…“

„Zájimavější,“ dokončil jsem milostivě. „Kamaráde, máte vězení pro mladistvé?“

„Ne,“ odpověděl pobouřeně. „Jen pro dospelé…“

„Otevřeme je. Speciálně pro tebe.“

Kluk udiveně vytřeštil oči.

„Míním to vážně, kamaráde," řekl jsem mírumilovně.

„Přímo a naljevo. Na hlavní ulici, paluc s věžičkou."

Přidal jsem plyn a chlapec zmlkl. Zřejmě se kousl do jazyku. Ale u paláce se sloupy a věžičkou se opět ozval:

„A dárek?"

Hystericky jsem se rozesmál. Vystoupil jsem na špinavou asfaltovou cestu. Dírami mezi mraky bylo vidět žluté nebe. Slunce se, přestože mělo svátek, neobjevovalo. Zdálky doléhal hluk mnoha hlasů, připomínající sborový zpěv pacientů kliniky drogové závislosti, chraplavý a veselý. Obyvatelé Ar-Na-Tinu společně s udatnými ochránci přírody podle všeho pořádali rozhánění mraků a zajišťování pěkného počasí.

„V tom paluci, ve druhém patře," napověděl tiše průvodce. „Dárek?"

Zesmutněl jsem. Poplácal jsem hocha po zádech, ten ztichl a upřel oči na ramena, jako kdyby očekával, že tam vyrostou stejně krásné nárameníky, jaké měl dozorčí na letišti.

„Zmiz, kamaráde," poradil jsem mu. „Ale rychle."

Lans mě očekával na schodišti, zřejmě slyšel, jak si to přiharašil zastaralý kŕáp.

„Sergeji," řekl radostně. „Sláva Rozsévačům, vyvázl jsi…"

„Přestaň, troubo!" Stěží jsem se udržel, abych ho nepraštil. „Planeta je jako na talíři, přijď a vezmi si ji! Kde je naše eskadra? Kde jsou spojenecké lodě, kde jsou Rozsévači?"

Lans zbledl a tiše odvětil:

„Císaři, jsme vinni, ale…"

„Omlouváš se, opilý blbe?"

Po pobytu v lihovém autě bych neodlišil vůni lihu od smradu petroleje, ale nijak mě to netrápilo.

Lans padl na kolena v rituálním gestu oddanosti a tiše řekl:

„Císaři, moje krev patří vám. Smím vysvětlit situaci?“

Přikývl jsem.

„Doživotní prezident planety… v doslovném překladu Veliký a Věčný Pastýř, určil v souladu s jejich etiketou naši audienci na třetí den po příletu na planetu. Hernado je nyní na svátku Slunce a pokouší se setkat s prezidentem neoficiálně. Já jsem hostem zdejšího podnikatele Diniho a snažím se proniknout k prezidentovi jeho prostřednictvím. Jediné, čeho jsme dosud dosáhli, je vyhlášení válečného stavu. Ale to je čistě formální…“

„A což tak ještě formálněji!“

„Malý křižník a tři lehké hlídkové lodě Taru dostaly svolení přistát na planetě. Dini pomohl…“

„Proč tak málo lodí?“ zeptal jsem se bezradně. „Kde je Výsadkový sbor?“

„Země oznámila, že důvody pro vyslání eskadry nepostačují. A naše lodě… Terri je vyslala pátrat poté, co se dozvěděla, že jsi použil hyperkatapult.“

„Husa!“ zaklel jsem.

Lans sebou trhl jako při facce. Snad ani sám nevěřil tomu, co říká:

„Nejsi… Sergej. Jsi někdo jiný. Padělek.“

Jako by mě polili vřelou vodou. Mlčky jsem přihlížel, jak Lans vytahuje pistoli. Potom jsem tiše řekl:

„Ovšem tvým císařem stejně zůstávám, Lansi.“

Ztuhl. Usedl jsem na dřevěný schod vedle něho. Špinavý průjezd cihlového paláce na planetě Ar-Na-Tinu byl prázdný.

„Poslouchej, Lansi… Před tím, než půjdeme k tomu tvému podnikateli a než schováš pistoli, povím ti, co jsem dělal.“

Seděli jsme pod matnou zaprášenou lampou, která neměla žádnou přednost kromě toho, že byla na elektřinu. Vyprávěl jsem všechno, co se mi stalo. S výjimkou rituálu přijetí do rodiny Aler.

„Co teď budeme dělat, kapitáne?“ zeptal se nečekaně Lans.

„Žít. Připravovat se k boji. A se svými city se vypořádám.“

„Kdo jsou Odloučení?“

„Potomci Fangů. Nemyslím si, že Nes lhal.“

„V tom případě nemáme šance, Sergeji.“

„Oni nemohou aktivně zasahovat do probíhajících událostí. Jen v mezičase… a to jen do psychiky lidí cestujících tunelovým hyperpřechodem. Proto jsem nepoužil na Klenu prsten.“

Lans přikývl, buď souhlasil, či se smířil s nevyhnutelným.

„Půjdeme za tvým podnikatelem. Na této planetě nemůže moc patřit doživotnímu prezidentovi. Na diktaturu to nevypadá, takže Věčný Pastýř je prostě nastrčená figura. Určitě vládnou peníze.“

Stoupali jsme po vrzajícím dřevěném schodišti. Některé dveře byly pootevřené. Ve tmě byly vidět nějaké krabice a plastové pytle.

„Průmysl a obchod se zde teprve rozvíjejí,“ řekl omluvně Lans. „Takže je to hybrid domu a skladu.“

„Zločinnost tady není?“ zajímal jsem se.

„Nevím. Ale zdá se, že zlodějství není ve vážnosti.“

„Aha. Místním banditům zřejmě není morálka cizí.“

Dveře obytných místností byly přivřené, ale nezamčené. Lans do nich strčil a ocitli jsme se v dlouhé a úzké chodbě. Udiveně jsem se zastavil:

„Lansi, ten podnikatel tiskne knihy?“

„Ne, jen je sbírá.“

Stěny chodby byly úplně zakryté řadami polic. Přesné, mlčící, sahaly až ke stropu. A na nich knihy. V lesklém plastu, tvrdém kartonu, v potrhaných papírových obalech. Některé úplně roztrhané v průhledných pouzdrech jako padlí vojáci veliké armády. Nad každou policí kovová tabulka s vyrytým nápisem ve standardním jazyku: Romantická literatura, Erotická literatura, Kuchařky. Většina knih byla kupodivu vydána ve dvacátém a jednadvacátém století. Antikvariát. Dokonce jsem nacházel známé názvy.

„Počkej," požádal jsem tiše Lanse. „Podívám se."

Kouzla. Mystika. A knihy – Kladivo na čarodějnice, Horor, Upíři, Vlkodlak, Japonské pohádky… Co tady dělají pohádky? Kousky líného draka…

Rytířské romány. Také celé řady, známé i neznámé názvy… Píseň o Rolandovi, Zbraně středověké Evropy, Ruské bohatýrské byliny…

„Půjdeme," uchopil mě Lans za ruku.

„Neuvěřitelné." Pokrčil jsem rameny. „Tyhle knihy jsou vzácné i na Zemi. Ale tady, na okraji Galaxie…"

„Většina knih jsou reprinty," vysvětlil Lans.

Přejel jsem prsty po hřbetech. Doslova jsem na okamžik nahlédl do dětství.

Lans se opět dotkl mé ruky a já se vzpamatoval. Ale jak jsem kráčel za Lansem chodbou, zmocnil se mě zvláštní pocit, jako kdyby se mi v duši, v místě díry vyříznuté Odloučenými, něco objevilo…

Odhrnuli jsme závěs nahrazující dveře a vstoupili do místnosti.

2. Bibliofil

Dini, podnikatel planety Ar-Na-Tin, byl mladý. Podle pozemských měřítek měl pětadvacet let. Menší, ramenatý, s těkavýma očima, připomínal spíš barmana z noční kavárny než úspěšného podnikatele. Naléval nám s Lansem růžové víno z velké láhve a rychlou řečí nám vyprávěl o svém životě.

„Naše planeta je zaostalá, císaři… Což je dobře, může se rychleji rozvíjet. Kdo nestačil, ten se opozdil, komu hlava pracuje, létá na dovolenou na Schedmon. Ochutnejte víno. Je graanské, v celé Arnati jsou jen dvě takové láhve, jednu mám ve sklepě, druhá je tady na stole… Naši podnikatelé nic nechápou, vrhli se na export potravin a na živočišnou výrobu,

takže ceny rázem klesly. Teď si konkurují, ničí jeden druhého. A všichni chtějí ochutnat čokoládu ze Země, lejanské zákusky, graanské víno. Kdo s nimi obchoduje? Já. Mám pouhých tři sta kusů dobytka, abych si uhájil postavení ve společnosti, naši troubové dosud hodnotí bohatství podle počtu rohatých hlav, a je třeba se přizpůsobit… Co budou dělat, až Země začne prodávat syntetizátory potravin? Co? Samozřejmě to vím. Rozsévači to dělají správně, takového zboží je třeba se držet… Na zdraví pramatky Země, císaři!“

Zatímco jsem trávil fakt, že syntetizátory potravin nejsou tajemstvím, Dini naléval víno. Připili jsme na Rozsévače, Výsadkový sbor, Věčného Pastýře Ar-Na-Tinu, rozkvět císařského domu Taru, na zdraví přítomných, na krásu dam. Nám bylo jedno, nač pijeme, a je to těšilo.

V hlavě mi šumělo, přestože graanská vína nejsou silná. Dini vyprávěl, do kterých oborů vkládá kapitál a jak je obtížné obchodovat na planetě, kde zavedli papírové peníze před třiceti lety. Navrhl jsem přípitek na vítězství nad Fangy, rozvoj ekonomiky a zničení Odloučených. Námitky nebyly.

Lans navrhl přípitek na velikou pozemskou literaturu. Dini ho podpořil a potom smutně přiznal, že čte jen ve standardu a jemu příbuzné čínštině, rusky a anglicky se teprve učí. Potom přinesl fajánsovou nádobu s likérem z plodů čomu. Ochutnali jsme a já jsem zavtipkoval (což pochopil jen Lans), že slovo „čom“ se podobá anagramu jednoho pozemského slova. Dini souhlasil, že likér je slabý, načež se na nízkém konferenčním stolku objevil osmdesátiprocentní Divoký drak. Doporučení na etiketě – pít zapálený – jsme odmítli, načež jsem navrhl připít na Klenijce, jejich rituály a stoprocentní alkohol. Pohled se mi trošku rozostřil. Dini našel v bednách ve svém obytném skladišti něco k zakousnutí: nakrájené okurky a černým pepřem posypanou rýži. Seznámení neúprosně směřovalo k momentu, kdy bude možné hovořit věcně.

Za oknem začalo mrholit. Připili jsme na svátek Slunce a já jsem donutil Diniho ke slibu, že se rusky naučí dříve než

anglicky. Potom jsem vyprávěl o NATO a Varšavské smlouvě a vyvolal tím výbuch smíchu Diniho i Lanse. Z protikladného postavení dvou pradávných uskupení rozhovor snadno přešel na Zemi a Fang.

Za pět minut Dini přísahal, že zítra v devět budeme mít audienci u prezidenta. Za deset minut – že Veliký Pastýř nemůže nic reálného udělat. Za patnáct minut – že všichni obchodníci a podnikatelé Ar-Na-Tinu, včetně pastevců a řezníků, také nemohou pomoci při přípravě planety k válce.

Za půl hodiny jsem se přesvědčil, že Dini se neodváží vysvětlit, kdo na planetě opravdu vládne. Pohodlně jsem se opřel o měkké polštáře na pohovce a prohlížel si poličku s knihami o aristokracii, zabírající čestné místo nad konferenčním stolkem. Před očima mi pluly názvy. Hraběnka de…, Když král…, Hrabě Mon… Asi bude třeba jednat mimo vládnoucí vrstvy. Rozdávat lidem zbraně. Podplácet policii. Hovořit s důstojníky, protože armáda musí být připravena na válku.

Co by mi nyní asi poradila Kniha hor, tedy mé podvědomí?

Dini Knihu hor měl. Čínsky, rusky i anglicky, zřejmě se od sebe lišily jen nápisem na obálce. Když jsem z jeho rukou převzal známý svazek, namátkou jsem jej otevřel uprostřed. Na okamžik mě rozbolely oči, měl jsem dojem, že se dívám na stránku, kde je jen několik řádek a zbývající část strany pokrývají jakési starobylé runy. Pak text získal normální podobu.

„*Člověk, který se postaví bohům, je pro bohy oblíbená podívaná. Budiž. Banální pravda, ale hodí se… Pak přijde den, kdy bohy podívaná omrzí. I všemocný zatouží změřit síly. A je strašné, když neexistuje zámek, do kterého se hodí klíč, zmizí otázky, na které nejsou odpovědi. Síla existuje jen ve vzájemném boji a absolutní moc je neodlišitelná od bezmoci.*“

Po zádech mi přeběhlo mrazení, Kniha hor mě tentokrát nepoctila citáty z oblíbených knih a omšelými moudrostmi.

Ona – tedy já – se snažila říct něco nepochopitelného, co se však už dralo před hranici podvědomí.

*

„*V tomto světě jsou šťastní jen blázni,*“ *řekl spisovatel ústy boha, který sestoupil na Zemi. Proč na ni asi sestoupil?*

„Nepamatuji si,“ řekl jsem nahlas. Lans na mě udiveně pohlédl.

*

Zapomínáme svá splněná přání, ale abychom si mohli přát, je třeba být slabý, abychom vnímali, musíme zavřít oči i uši. Jen v pohádce bývá trestem za splnění přání ztráta vzpomínek. V životě jsou odměnou za ztrátu paměti přání. Pověz, když jsi přečetl knihu, která se ti stala přítelkyní, jestli jsi někdy nezatoužil ji zapomenout a přečíst si ji znovu? Nevodil jsi přátele na film, který jsi už viděl a neradoval se z jejich nadšení? Vážil sis toho, co se získalo lehce nebo toho, co bylo obtížné?

Žízeň je větší v poušti.

Síla je naplněna slabostí. A nazývá se lhostejnost.

Jen slabý se zajímá o boj.

*

Odložil jsem knihu. Nerozumím. Není možné se vyznat v něčem, čemu nechceš rozumět. A Divoký drak není nakloněn procesu myšlení. Nedá se však vyloučit, že se jen mozky oslabené alkoholem rozhodly pochopit pravdu.

A z nějakého důvodu jsem věděl, že na tom, jestli uvěřím tomu, co tuším, závisí můj život… A možná nejen můj.

Závěsy ve dveřích zašustily a pustily dovnitř urostlého mladíka v matně šedém obleku. Pohlédl na nás bystrým, znepokojeným pohledem, potom se soustředil na Diniho a malátně mu podal ruku.

„Zdravím…“

Podle všeho měl mladík špičku. Dini ožil.

„Zdravím, Riši. Odkud jdeš?“

„Od Chromého… Byli jsme nostalgičtí…“ Mladík padl na nejbližší židli. Lans se ironicky usmál.

Něco nehraje.

„Nudíte se?“ zajímal se přátelsky Riš. „Nehodíme si kartičky?“

Dini mlčky odešel a vrátil se s balíčkem karet. Barvy byly neznámé, obrázků sedm nebo osm: vojín, seržant, pilot, lord, princ, císař, Rozsévač… Ohmatal jsem lakované karty a vrátil je na stůl.

Opilost mizela před očima. Už jsem pozoroval Lansovy nejisté pohyby a to, že ztichlý Dini nám už nedolévá Draka.

„Budete hrát?“ opakoval Riš. „Umíte asii?“

Lans přikývl:

„T-to je jednoduché.“ Riš začal rozdávat karty po třech. „Nejmódnější hra.“

Nemluvil standardním jazykem proto, že v nás poznal návštěvníky z jiné planety. Prostě to bylo módní, jako francouzština u Puškinových současníků.

„Takže takhle… Vezmete karty…“

„U nás se ta hra nazývá ‚asi‘,“ řekl jsem. „Lansi, pamatuješ si, jak jsem vás ji s Redrakem učil?“

Lans přikývl, ale ještě nechápal, co se děje. Zvedl jsem ze stolku videofon a ostře jsem se zeptal:

„Jak se mám spojit s Chromým? Rychle!“

„Šest set tři…“ začal Riš. A odmlčel se, aby si nás s Lansem pozorně prohlédl. Vyčítavě řekl: „Chromý sám rozhodne, s kým chce mluvit…“

„To je hrozné. Náš opatrný přítel se stal velkým mafiánem!“ dokončil jsem a posměšně se zeptal: „Být nostalgický znamená pít koktejl Nostalgie. Je to tak, Riši?“

Ten přikývl. Dini se zavrtěl a polohlasem řekl:

„Riši, to je císař Taru…“ Riš se zachechtal a zhoupl se na židli. V pootevřeném saku se zaleskla hlaveň blasteru.

„A já… jsem veliký a věčný… pastýř… Viď, Dini…“

„Číslo videofonu,“ připomenul Lans.

„Šest set třicet sedm devět,“ vypálil najednou Dini, Zvědavě jsem na něho pohlédl. Skutečně byl dobrým obchodníkem a nyní vložil kapitál do riskantního podniku.

„Jak to víš?“ zeptal se výhrůžně Riš. Zřejmě zatoužil vytasit zbraň. Ale já jsem už vytáčel číslo. Na displeji se objevila sympatická tvářička.

„Chci Chromého, broučku,“ požádal jsem familiérně.

Následovala minuta mlčení.

„Máš dobrou paměť?“ Nehodlal jsem měnit tón. Dívka přikývla. „Pověz Chromému: Redraku, rozdal jsi karty.“

Poslední větu jsem pronesl rusky. Dívka zmizela z obrazovky.

„Jestli je to žertík opilce…“ začal Riš. Tu se na displeji videofonu objevil ospalý obličej jeho šéfa.

„Ahoj, Redraku,“ řekl jsem s úlevou. Až do tohoto okamžiku jsem si nebyl jistý, zda hádám správně. „Vydal ses daleko, pilote.“

*

„Vždycky mě to táhlo k zaostalým světům,“ řekl Redrak. „Pamatuješ si přece, Sergeji…“

Pamatoval jsem. Ale neudržel jsem se:

„Obyčejně ses tam dostával do nepříjemností.“

Redrak přikývl. Stáli jsme na ploché střeše jeho domu, velkého, ale nízkého. V přízemí bylo kasino, restaurace

a zřejmě menší bordel. V prvním patře apartmá Redraka-Chromého, hlavy podsvětí Ar-Na-Tinu.

„Dostával… Ale taky slušně vydělával. Vzpomínáš si, jak jsi mi vyprávěl o pozemských gangsterech, mafii, hráčském byznysu? Vysmíval ses, na rovinu…“

Usmál jsem se. Jistě, vysmíval, když jsem popisoval pozemské zločince typu Al-Capone div ne jako mágy a kouzelníky.

„Zpočátku jsem pozemskou zkušenost nebral vážně. Ale když jsem zjistil,“ v Redrakově hlasu zazněl uctivý tón, „že Země je planetou Rozsévačů, pochopil jsem, že takhle se to musí dělat. Našel jsem tento svět… upřímně řečeno, hledal jsem něco blíž Taru. Pomohl jsem jim vyhrabat se z ekonomické deprese a stal jsem se váženým občanem. A začal budovat své Monte Carlo. Místní zákony hazardní hry podporují, výhry nezdaňují.“

„Tahle tvá haluzna se Monte Carlu moc nepodobá,“ řekl jsem upřímně.

„Jistě. Je pro osobní použití, pro zdejší hráče, pro výuku specialistů. Ovšem třicet procent heren na Schedmonu, čtyřicet dva na Šuuře… a ještě kdesi, patří mně. A tady se hraje vysoká hra, Sergeji. V sedmém patře v podzemí je umístěn generátor tunelového hyperpole, Hráči sem přicházejí přímo, bez lodí.“

„Oho…“

Redrak se spokojeně usmál a opakoval:

„Hraje se vysoká hra. V téhle haluzně se už třikrát prohrály celé planety, ne zrovna špatné.“

„A kolik planet patří tobě?“

„Ty, které jsem vyhrál, nebo které jsem koupil?“

Zasmál jsem se:

„Redraku, udivuješ mě pořád víc. A nejpodivnější je to, že se na tebe nemůžu zlobit… Kolik máš planet?“

„Osm,“ odpověděl vážně bývalý pilot Terry.

„Včetně Ar-Na-Tinu?“

„Copak to je nějaká planeta… Na tvé zdraví, císaři.“

Napili jsme se svařeného vína z velkých kovových číší. Stát pod širým nebem, ve větru, a pít horké kořeněné víno je polozapomenutou slastí mého mládí.

„Drogy prodáváš také?“ zajímalo mě.

„Pouze klientům kasina… Ale ne takové, jako jsou modrý prášek nebo škvára.“

Sekundu jsem přemýšlel a potom zvedl číši:

„Na tvé zdraví, Redraku.“

Začalo krápat. Nad námi se skoro neslyšně roztáhl silový deštník.

„S penězi je možné žít komfortně i v nejzaostalejším světě. Ovšem naopak to neplatí,“ poznamenal hlubokomyslně Redrak.

„V tomhle světě bude brzy hodně horko,“ řekl jsem suše.

Redrak na mě pohlédl:

„Víš to jistě, Sergeji? Fangy tahle planeta nemůže zajímat.“

„Strategická poloha…“ začal jsem.

Redrak stěží potlačil smích:

„Kapitáne, tohle není šerm. Jakápak strategická poloha v pětirozměrném prostoru? Kdyby byla na Ar-Na-Tinu válečná základna s flotilou, hyperpřepadová zařízení… Ale takhle…“

Mlčel jsem, majitel kasina pro VIP se nevyzná ve vojenství o nic hůř než já. Kasino pro VIP… Najednou se mi zastavilo srdce.

„Redraku,“ zašeptal jsem. „Kdo se baví ve tvém doupěti teď?“

„Nesmím jmenovat,“ odpověděl uraženě Redrak.

„Chci funkce, pilote! A půl minuty uvažuj!“

„Viceprezident Sche… jedné planety. Náčelník štábu… federace planet. Šéfkoordinátor galaktického svazu podnikatelů.“ Redrak mluvil pořád pomaleji. Zřejmě pochopil. „Plukovník Ma… jedné z brigád projektu Rozsévači.“

„Dokonce takhle?“ zeptal jsem se bezradně.

„Pozemšťané jsou také lidé… a milují hazard…“ zamumlal Redrak.

„Už chápeš?“

„Jo… poloha kasina na Ar-Na-Tinu je tajná! Nikdo z návštěvníků kasina nevyšel z téhle budovy!“

„Vylučuješ zradu?“

Redrak mlčel.

„Nebo absolutní vědění?“

„Co je to?“

„Odloučení, Redraku. Pohádka tvého dětství. Stejná, jako pohádka o Rozsévačích.“

„To není možné, kapitáne,“ zašeptal Redrak. „I kdyby se to dozvěděli Fangové… Blokáda hypertunelu vyžaduje dvě desítky hyperpřepadových lodí. Slabě orientovaný vektor…“

„Redraku, nevyznám se v teorii hyperprostoru o nic líp než v baletu! Ale ujišťuji tě, že Fangové mají ty dvě desítky lodí! Jestli zajmou nebo zlikvidují elitu nejrozvinutějších planet Galaxie, budeme vyřízeni! Válka potrvá hodiny. Nebude čas na přípravu záloh.“

Redrak na mě mlčky pohlížel. Moc se nezměnil, jen obličej mu zhubl a zesmutněl.

„Co navrhuješ?“

„Odešli své klienty domů. Upozorni je na hrozbu brzkého útoku Fangů. Ať pošlou několik lodí… každý několik lodí na ochranu Ar-Na-Tinu.“

Redrak mrštil číši s vínem do mlhavého štítu silového pole. Kus kovu a půl litru tekutiny s nespokojeným zasvištěním prolétly energetickým deštníkem.

„Ne, Sergeji.“

„Cože?“

Zrozpačitěl jsem. Možná proto, že Redrak spoutaný hypnokódem mi nikdy neodporoval. Ani když jsem příkaz zrušil… Redrak se podřizoval, spoutaný neuvěřitelnou skutečností, že jsem Rozsévač, vládce Chrámů a oživlý bůh.

„Sergeji, nemůžu návštěvníky vyhnat. To by bylo pro kšeft špatné. Újma pověsti. Navíc bych prozradil, kde je Zlaté kasino. Psychologický faktor, jistě chápeš…“

Chápal jsem. Ale musel jsem trvat na svém, protože jsem věděl:

„Redraku, ty jsi se zbláznil, Fangové se chystají přepadnout tvou planetu. Kašlu na to, že mafie ji ovládá. Ale jestli ji nechce bránit…“

„Sergeji, nemůžu si pokazit byznys. Život je hra. A mám v rukou trumfy.“

Zavrtěl jsem hlavou:

„Ne, Redraku. Trumfy mám já. Jestli se nemůžeš vykašlat na svůj byznys, lodě Taru ti pomůžou pochopit situaci.“

Stáli jsme proti sobě. Přátelé – i nepřátelé. Ve tvářích smrt a schopní ji hodit na přítele. Jeden z nás bude vítězem a druhý poddaným.

Redrak zesmutněl.

„Sergeji… Kapitáne, Rozsévači, lorde, příteli!“

Roztřásl jsem se.

„Sergeji? Copak to nechápeš? Nemáš moc nad loděmi Taru! Ani nad spojeneckými planetami! Tvou mocí je tradice! Řádky ve starých knihách, dětské pohádky, průvody fanatiků! Světu vládnou peníze, protože jsou silou! Terri umožnily návrat na trůn, protože je to lákadlo pro turisty: jediná královská rodina v Galaxii… Ovšem jestli rozkážeš lodím napadnout Ar-Na-Tin – a mě, náčelníci štábů si uvědomí, kdo vládne Taru.“

Mlčel jsem. Poddaným jsem se stal já. Redrak pánem.

„Sergeji, nechtěl jsem to říkat, ale mezi mé planety náleží i Tar. Pokud princezna… císařovna Terri vysílá lodě pátrat po svém manželovi, trpí se jí to. Ale jestli rozkáže zaútočit na Ar-Na-Tin, pravda vyjde najevo.“

Mlčel jsem.

„Sergeji, tento svět patří mně. Nechám mobilizovat všechny síly, uvedu vojska do pohotovosti. Podřídí se ti celá armáda Ar-Na-Tinu. Ale pochop, že nevládneš. Vládne síla.

Nerozsekáš ji mečem, ani atomárním. Braň Ar-Na-Tin, Zemi i Tar. Bojuj, umíš to a máš to rád. Ale zapamatuj si, že vládne síla a ne císař Taru!“

Otočil jsem se a odcházel od pána Ar-Na-Tinu, bývalého piráta a pilota Redraka.

„Sergeji, nemáš pravdu! Pomůžu ti, ale pochop…“ Odplivl jsem si a vkročil do otvoru gravitačního výtahu.

3. Modrý prášek

„Miluji tě, Terri,“ řekl jsem.

Obrazovka zamrkala – kdesi vedle spojovacího paprsku prolétla loď: pozemská, tarijská, fangovská… Žádný rozdíl.

„Sergeji, víš určitě, že je na Ar-Na-Tinu všechno v pořádku?“

Terri na mě pohlížela nedůvěřivě i rozrušeně. Moc dobře jsme jeden druhému rozuměli.

„Terri, všechno je dobré. Téhle planetě vládne můj přítel Redrak. Vzal jsem zdejšímu Chrámu všechny lodě.“

…Všechny tři. Chrám není schopen ubránit planetu.

„Křižník a hlídkové čluny Taru, místní vojáky. Všechno je normální, Terri.“

„Mohu rozkázat válečnému štábu Taru. Je proti, ale tři nebo čtyři křižníky ještě…“

„Není třeba, Terri. Všechno je normální. Netrap se, prosím tě. Všechno je v pořádku.“

Nejistě přikývla, téměř proti své vůli. Dívka, kterou jsem kdysi miloval, Terri Tar, císařovna.

„Terri, všechno je v pořádku… Konec spojení. Mám hodně práce. Miluji tě…“

Obrazovka zhasla.

„Lhal jsi, Sergeji?“ zeptal se s jistým úsilím Lans.

„Jistě. Nedokážu milovat.“

Vstal jsem z měkkého křesla a pohlédl Lansovi do očí:

„Nic se neděje. Svět nestojí jen na přátelství a lásce, rozumíš? Je tu ještě práce, kterou je třeba udělat.“

„Tu je lehčí odejmout než přátele.“

„Ne, Lansi. Smysl života je možné odejmout jen spolu se životem. Věř mi.“

„Věřím ti, kapitáne.“

Sekundu jsem přemýšlel. Jen sekundu. Potom jsem zvolal:

„Loď! Ihned!“

*

Šedá mlha. Chladno. Neurčité stíny. A křeslo člunu, poskytnutého lodí Rozsévačů na můj příkaz.

„Kupředu,“ vydechl jsem. „Dva machy, tři…“

Černá koule gravitačního kompenzátoru se znepokojeně naježila. Silueta lodě zmizela. Pod člunem zůstala holá step.

„Ještě rychleji,“ zašeptal jsem. „Ještě…“

„Odlet z planety?“ otázal se člun.

„Ne. Maximální rychlost nad povrchem…“

„Utíkáme?“

„Před sebou samým.“

„Pak neutečeme.“

Zasmál jsem se:

„Máš rozum?“

„Omezený. Odraz tvého rozumu.“

„Tak neutečeme… Rychleji!“

Zelenošedá step, nekonečný pás pod letícím člunem. Žlutá obloha v mezerách mezi olověnými mraky.

„Víš, do čeho jsme spadli, člune?“

„Vím.“

„A co radíš?“

Pauza. Šedozelená modř pod člunem… Na této planetě není voda vzácná, jinak by se Ar-Na-Tin nestal vývozcem potravin.

„Žij. Bojuj.“

„Kradeš odpovědi z mé mysli.“

„To znamená, že ještě bojuješ a žiješ.“

Přikývl jsem a zavřel oči:

„Leť. Dokud můžeš – leť.“

Šedozelená modř. Rozšiřující se gravitační kompenzátor.

Jsem v pasti svých přání a svých činů. Neumím milovat a být přítelem. Musím bojovat podle záměrů Odloučených. Zajímalo by mě, jestli předurčí i mou smrt. Postačí jim přikázat člunu… Má omezený rozum, ale pokud bude mé přání zemřít opravdové, vypne ochranu a zaboří se do úrodné půdy Ar-Na-Tinu…

Koule gravitačního kompenzátoru se sevřela. Ovšem setrvačnost byla silnější, hodila mě do měkkého objetí křesla.

„Co se stalo?“ zasípal jsem. Z prokousnutého rtu mi kapala krev.

„Vpředu jsou lidé,“ ohlásil klidně člun. „Mám pokračovat v pohybu, nebo změníme výšku?“

Je připraven proletět živými lidmi. Chytrý stroj, dílo Rozsévačů.

„Přistaneme,“ přikázal jsem. „Přistaň a otevři průlez.“

*

Tráva byla fialová. Zapadl jsem do ní po prsa, do měkkých načechraných lat, drobných namodralých květenství, suché lámavé slámy, sahající po kolena. Štědrý svět… odsouzený svět.

Za zády mi stála šedomodrá kapka člunu s vytaženými stabilizátory a otevřenými mřížkami motorů. Poplácal jsem mu horký bok a vkročil do moře trávy.

Byla to náhorní rovina: nalevo i napravo se tyčily horské hřbety, dvě stě metrů přede mnou tráva řídla a odkrývala načervenalý sráz, vedoucí do propasti. V dálce, až u obzoru, se černaly maličké stavby.

„Co je to za město?“ zeptal jsem se lesklého drobečku na límci kombinézy.

„To není město,“ zašumělo mi v hlavě. „Chejor je centrum zpracování masa s letištěm pro náklady a osadami zaměstnanců.“

„Jasné. A kde jsou lidé, kvůli kterým jsi zastavil?“

„Vpředu.“

Pokračoval jsem v chůzi. Oblohu halila šedá mračna, ale sláva Rozsévačům, nepršelo. Krajina i bez toho vypadala dost pochmurně. Husté tmavofialové moře vlnící se ve větru a olověná střecha místo nebe. Kupodivu světla bylo dost – Ar-Na-Tin je o polovinu jasnější než pozemské Slunce.

„Kupředu přes alpské louky Ar-Na-Tinu!“ zařval jsem. „K neinformovaným lidem… K civilizaci a masnému kombinátu, což je na této planetě totéž!“

„Nepochopil jsem.“

„To je dobře.“

Ulehčilo se mi. To se stává, když člověk udělá vše, co je v jeho silách, a ostatní už v jeho silách není. Je možné se usmívat a vést hořící letadlo na nepřátelské tanky. Je možné velet vlastní popravě. Je možné se nakazit nevyléčitelnou chorobou a pečlivě zapisovat do deníku, jak chladnou prsty.

Udělal jsem všechno, co jsem mohl.

Ztratil jsem víc, než může ztratit člověk. Lásku i přátele – co zbude? Práce?

Mým povoláním je zabíjet. Je možné pronášet krásná slova: rval se za svou lásku a za svou planetu… To není důležité. Nesmí se zabíjet kvůli životu – a já jsem zabíjel. Šel jsem proti. Ať by stál v cestě kdokoli, já šel proti.

Jinak neumím.

Smál jsem se a lámal propletená stébla fialové trávy. Trpce vonící prach mě zasypával modrými sprškami opojného prášku…

Redrak! Bestie! Modrý prášek je droga z planety Faa. Kde se na Ar-Na-Tinu, planetě rostlin se zeleným chlorofylem, vzaly fialové trávy Faa?

Vytáhl jsem kapuci a přikryl si hlavu. Kompresor nespokojeně zabzučel a ofoukl mi obličej filtrovaným vzduchem. Pod lopatkou a v ohbí lokte, pod klíční kostí a na břiše mě bodlo, to se zabodly autoinjekce. Správně, pokud jsem opravdu zmáčkl senzor léčebného režimu kombinézy. Pokud opravdu kráčím plantáží Trávy štěstí z Faa, už se mi dávno smísily pojmy snu a skutečnosti.

„Redrak…“ zašeptal jsem. „Pitomý mafián. Chromý blbeček…“

„Spojení?“ zeptal se člun.

„Ano! Spojení s člověkem jménem Redrak, číslo videofonu mám v paměti. Předej slova: Redraku, za lež zaplatíš.“

„Plním.“

Mohla to být skutečnosti i halucinace. Pokud jsem zabloudil na pole modrého prášku, žádný lékař se nezaručí za moje duševní zdraví. Když se nemůžeš probudit, je nejlepší jednat jako při bdění. Kráčel jsem fialovou džunglí, bezmyšlenkovitě se usmíval, občas jsem vytáhl meč a kosil před sebou zvlášť hustou trávu. Plantáž končila. Zastavil jsem se, lačně hltal chladný vzduch, tryskající z filtrů kombinézy. Meč jsem zastrčil do pochvy a jen s obtížemi jsem si připomněl, že předtím musím zapnout režim broušení.

Na okraji srázu byla tráva nízká, jen po kotníky. Možná jí chyběla voda nebo nějaké mikroprvky.

Podél okraje srázu ležela dlouhá rovná plocha, fialovým svinstvem skoro nedotčená. A na ní se riskantně honilo, strkalo a šťouchalo asi dvacet výrostků. Mezi nimi poletoval černobílý fialový míč.

To jsou mé halucinace. Vytáhl jsem z pochvy meč a nasekal dvě otepi narkotizační trávy. Hodil jsem je na zem a vytvořil něco jako lůžko. A ulehl jsem uprostřed fialového moře pod olověné nebe.

Halucinace. Na planetě Ar-Na-Tinu se fotbal nehraje. Mám před sebou buď sběrače prášku nebo vůbec nikoho. Jací

mladí fotbalisté mohou být tisíce kilometrů od měst, stovky kilometrů od osady Chejor…

Opravdu by jich stačilo na dvě mužstva, a ještě několik jich sedělo v trávě a sledovalo hru. Jeden hoch vstal a zamával mi.

Přeludy. Obyvatelé Ar-Na-Tinu, tím spíše děti, nejsou rozmazleni podívanou na kosmické čluny natolik, aby si jich nevšímali… Jenže tenhle hoch mi byl povědomý.

„Mimořádné spojení," vypískl netělesný hlas. A současně se ve sluchátkách ozval Lans a smetl všechny pochyby a nejapnosti:

„Sergeji, odpověz… Sergeji, odpověz…"

„Slyším."

Nechtělo se mi vstávat. Ať mluví Lans nebo se něco stalo, jaký to má význam pro mě, který jsem zabloudil v „jahodových polích" Ar-Na-Tinu? Jahodová pole a Lucie na obloze s diamanty… Vzali jste mi lásku, ponechte mi mé sny!

„Sergeji, nad planetou je křižník Fangů… Vystoupil z hyperprostoru před třemi minutami, zničil hlídkový člun a přešel na bojový kurz. Sergeji! Náš křižník a loď Chrámu letí do boje, budou na místě za půldruhé minuty… Slyšíš?"

„Slyším."

Výrostci na okraji srázu přestali prohánět míč. Nejstarší z nich, asi sedmnácti či osmnáctiletý odkopl míč přes okraj srázu. Černobílá koule prolétla na pozadí šedé oblohy a vydala se na dlouhou cestu k zemi.

Černobílý míč. Chrám je černobílá koule. Pád jako symbol katastrofy. Výrostci jako chronokolonisté… nebo mí přátelé? Blbost. A Lansův hlas je nejspíš taky blbost.

„Sergeji… údaje Chrámu. Na křižníku nejsou kvarkové zbraně. Slyšíš, Sergeji?"

„Ano. Oni nepotřebují oblaka modrého prášku. Budou obsazovat planetu."

„Kde jsi? Loď odmítá udat polohu."

„To není důležité.“ Vstal jsem a pohlédl na chlapce u propasti. Shromáždili se, jako kdyby o něčem diskutovali.

Ale jen já vím, že mlčí.

„Sergeji, Fangové vypálili salvu… Rakety letí na Riom, Chejor, Šeu… Lodě Ar-Na-Tinu zahájily útok. Kde jsi?“

„Padesát kilometrů od Chejoru.“ Odepjal jsem pás s mečem a pohlédl do šedé oblohy. Z mraků musí pršet, jinak by to nebylo krásné. Voják musí bojovat, jinak by byl zbytečný.

Nebudu bojovat, mí páni a dirigenti. Tahle válka se nevyhraje mečem, ani ostroplochým.

„Sergeji, jsi ve člunu? Zapni ochranu! Rakety Fangů mají tepelné bojové hlavice, slyšíš? Tepelné náboje s ničivým dosahem sto kilometrů! Jsi ve člunu? Co je s tebou, kapitáne? Odpočítávám…“

Rozběhl jsem se. Pryč od člunu, od silového krunýře, od temporální ochrany, od hyperprostorového pancíře. Od všeho, co mohlo chránit mě – Rozsévače, vládce světa, střed vesmíru. Ať Redrak ironizuje mou moc, nyní sdílím osud s poddanými jeho světa.

I ve snu je třeba jednat jako ve skutečnosti.

Běžel jsem nízkou fialovou trávou, pouzdro s blokem ochrany mě plácalo do boku. Hoši stáli podél srázu jako nerovný, na něco čekající řetěz. A ve sluchátkách přehlušoval Lansovo drmolení mechanický hlas:

„Osm… ngové se brání, přilétá loď… sedm… Ar-Na-Tine, slyšíš?… Šest… jsi ve člunu? Do úto… Pět… nedaří se, rake… Čtyři… nedají se zastavit, zapí… Tři…“

Nestíhám. Nemohu přikrýt silovým polem osobního ochranného bloku přes dvě desítky osob. Možná jednu nebo dvě, kdybych je objal a přitiskl k sobě.

„Dva…“

Čas zpomalil, sekundy se změnily v minuty, ale stejně nestihnu. A hoši stojí, hledí na odsouzené město, jako kdyby věděli, že je odsouzené, jako kdyby kašlali na tepelnou „brownovskou“ bombu, využívající úkaz spontánního

zrychlení pohybu molekul a měnící okolní svět v rozžhavenou páru.

„Jedna…“

Chlapec, který stál nejblíže, hleděl na mě, ten, který na mě mával, povědomý, černovlasý a černooký, nejvýš dvanáct let… Skočil jsem ve snaze překonat poslední metry.

„Nula.“

Blok ochrany zakvílel a zachycoval to, co bylo lidským smyslům zatím nedostupné. Něco mě odhodilo stranou.

Halucinace. Odhodit to mělo kluka, který stál v cestě silovému poli. Promiň, nestačil jsem…

Mezi námi blikala stěží viditelná modrá clona, hranice života a smrti. Chlapec se usmíval. Nakonec jsem ho poznal, svého mladého přítele, který zemřel před sto lety, zmizel v proudu času… Zvláštní bylo, že jsem na něj pořád myslel jako na svého přítele. Možná proto, že jsem věděl jedno: nikdy se nesejdeme.

Nad Chejorem stoupala bílá záře. Nadýmající se polokoule, zóna čistého tepla. Při dotyku s ní se rozpouštěly mraky a odhalovaly citronově žlutou oblohu. Bílý sluneční disk tonul v záření tepelného výbuchu.

Tráva se ohnula pod horkým větrem. Spatřil jsem, jak se na chlapcích plácá pestré oblečení, jak se žárem kroutí vlasy. Kluk, můj bývalý přítel, hleděl na mě s výrazem bolesti v obličeji… Ale strach v něm neměl…

Svět na okamžik ztuhl na neviditelné hranici života a smrti. Spatřil jsem všechno – ne svýma očima ani cizím zrakem, ale něčím lekajícím i lákajícím… Supercitem Odloučených.

Svět šílených molekul, svět vymrštěné energie… Znám rovnice spontánního uvolňování tepla, vojenské tajemství Země a Fangu, znám stejně jako princip atomárního ostří nebo šestirozměrnou strukturu vesmíru.

Je vyšší informační strukturou a nižší stupněm kontroly. Stál jsem v palčivém větru a cítil, jak mi začíná vřít krev v žilách, jak mi v lebce sesychá mozek. Slast z bolesti,

známá, stará, věčná slast. Slast z krásy, také známá a nádherná. Žlutá obloha nad fialovou travou, zachvácené průzračným oranžovým plamenem. Kameny padající dolů. Zápach hořících šatů. Bezmocný člověk v křehké bláně silového pole, paralyzovaný odrazem mých emocí. Už jednou jsem ho zachraňoval zesílením ochranného pole, tam na Somatu. A nyní musím dělat totéž. Ještě neprošel svou cestu. Ještě musí… Ale myšlenky blednou, uhasínají. Zničené biostruktury a přechod do absolutní formy…

…Cizí pocity odplavaly jako vlna. Stál jsem a hleděl, jak žhne oblečení na chlapci, který byl mým přítelem… přesněji na jeho kopii… jeho prototyp. A jediné, co jsem stačil vymyslet, než se další obal Odloučeného rozpadl na prach, ještě než superrozum zmizel z povrchu Ar-Na-Tinu, bylo: „Budiž proklet."

Potom oblaka černého prachu zahalila oblohu i záři v místě Chejoru. Žár ustal, a jako nevyhnutelná odplata za okamžiky ohnivé bouře se ochladilo. Nehybné molekuly vzduchu nasávaly energii z prostoru, dokonce jsem si ještě pamatoval vzorce tohoto procesu útržky supervědomí Odloučených.

„Člune," zašeptal jsem do studené černé metelice. Obličej a prsty mi začala pokrývat ledová kůra, štítový generátor se buď porouchal nebo nebyl přizpůsoben k ochraně před molekulárním chladem. „Člune… Nalož mě… Kurz na Arnati… K Lansovi, do štábu…"

Jen jsem to dobrumlal, a už jsem se ocitl v křesle, v proudu horkého vzduchu. Led tál, měnil se ve špinavou vodu. Ale kdesi v hloubi srdce zůstal střípek ledu, který člun při veškeré snaze nedokáže rozpustit.

4. Na ostří jehly

Loď Rozsévačů se změnila ve štáb a ten se stal jediným úspěšným úkrytem na Ar-Na-Tinu. Veškerá jeho interní činnost probíhala v prostorném kruhovém sále, rozděleném skleněnými přepážkami. Za jednou z nich seděli před terminály důstojníci Ar-Na-Tinu. Zdejší vybavení nevypadalo uvnitř lodě nejlíp, ale jeho instalace byla jednodušší než přeučovat lidi pro práci s myslícím zařízením.

„Náš křižník je poškozený," oznámil zachmuřeně Lans. „Probíhá oprava. Křižník Fangů je zničen úplně."

Upil jsem ze sklenice, horká káva sklouzla jícnem do ledové pouště. Kdyby mi řekli, že ve mně sněží, nepodivil bych se.

„Jsou zajatci?"

„Ne. Křižníku se zmocnili čluny Ar-Na-Tinu. Tady je málo měst, v Chejoru a Riomu měli všichni přátele a příbuzné. Raketu mířící na Šeu se podařilo zadržet, oběti jsou minimální."

Přikývl jsem a dopil kávu.

„Kde máš meč?" zeptal se Lans.

„V Chejoru. Děkuji, Lansi. Pořádně jsi pracoval, zatímco jsem řešil rébusy."

„Cože?"

„Pitomost, Lensi. Málem jsem se seznámil s Odloučenými."

Zeptat se mě Lans už nestačil.

„Kapitáne, je tu návštěvník. Redrak, známý jako…"

„Ať jde dál."

Ve stěně se otevřel otvor a před námi se objevil Redrak. Už neměl oblek, ale starý model bojové kombinézy podobné těm, jaké jsme používali na lodi Terra. Usmál jsem se, Lans kývl na uvítanou, neznal můj rozhovor s bývalým pilotem.

Redrak na nás mlčky pohlížel.

„Jak to vypadá?“ zeptal jsem se. „Podařilo se vyhrát ještě jednu planetu místo tohoto ubohého světa? Ar-Na-Tin nebude odolávat dlouho.“

„Měl jsi pravdu,“ řekl tiše Redrak.

„Viděl jsi záběry?“ pokračoval jsem ve vyptávání. „Chejor… Masokombinát vzal ďas. Riom je zajímavější, to je velké město s půldruhým milionem obyvatel… Záznam!“ Ve vzduchu před námi vznikla obrazovka, jako kdyby se otevřelo okno do záhrobí. Planoucí rovina se leskla ve slunečních paprscích jako sklo. Ohnivé moře spoutané ledovými břehy. Žluté nebe zakrýval šedý popel.

„Moře skla a ohně, Redraku,“ řekl jsem vztekle. „Opakování budoucích Apokalyps. Líbí se ti?“

„V Riomu žila má…“ Redrak se zajíkl, „žena. Jsem potrestán, Sergeji. Nevěřil jsem a byl jsem potrestán.“

„Proč jsi přišel?“

„Uznat svou vinu.“

Zavrtěl jsem hlavou a došel k němu. Při mém přiblížení zářící obrazovka zhasla. Zeptal jsem se:

„Poslechni, to děláš schválně? Komplikuješ situaci a pak ji urovnáváš.“

„Chtěl jsem vypadat,“ přimhouřil Redrak oči a zhluboka vzdychl, „silnější než ty. Výš než ty, lorde. Chtěl jsem dokázat, že nejsme méně než Rozsévači. Jsme chronokolonisté, jak nás nazývají pozemšťané. Homunkulové, loutky. Přesto lidé…“

Mluvil rusky, ani jsem nepostřehl, kdy opustil standardní jazyk.

„Tvrdil jsem snad někdy, že Rozsévači jsou lepší než jejich potomci?“ zeptal jsem se s důrazem na poslední slovo.

Redrak mlčel.

„Odpověz svému císaři!“ křikl Lans.

Redrak se otřásl a hluše opakoval:

„Uznávám svou vinu. Měl jsi pravdu. Jsem potrestán.“

Na mé přání se ve vzduchu zhmotnilo křeslo. Světlo pohaslo, skleněné přepážky zneprůhledněly.

„Redraku, nevím, co mám teď dělat,“ řekl jsem unaveně. „Kdybys odeslal své klienty, Fangové by dostali místo planety poušť. Ar-Na-Tin bez shromážděných rukojmí nemá žádnou cenu. Ale teď… Zkontroloval jsi hypertunel?“

„Zaměření je nestabilní,“ odpověděl Redrak stěží slyšitelně. „Hypertunel se zahlcuje… ve všech směrech…“

„Zaměř kanál na Rantori-Ra,“ přikázal jsem. „A pošli hypertunelem mezonovou bombu… se sekundovým zpožděním výbuchu.“

Redrak zvedl oči. Usmál se:

„Víckrát než jednou se ten trik nepovede, Fangové začnou prověřovat posílaný náklad. Ale o jednoho útočníka bude méně.“

Redrak přikývl.

„Co ještě je třeba udělat?“ zeptal jsem se. „Jsi pirát… bandita z velké kosmické cesty. Mluv! Rozdat zbraně obyvatelstvu?“

„Už probíhá.“

„Psychologická příprava: zemřeme za vlast, probíhá svatá válka, Fangové žerou novorozeňata…“

„Noviny i rozhlas jsou toho plné.“ Redrak pokrčil rameny. „Mí hoši sdělili, že Fangové jsou upíry, znásilňují lidské ženy…“

„Kastrují muže,“ pokračoval jsem. „Ať tví hlasatelé pracují alespoň tak, jako když vychvalovali hazard… a výrobu modrého prášku.“

Redrak opět sklopil hlavu.

„Armáda,“ přemýšlel jsem nahlas. „Rozdávání vyznamenání, finančních odměn, sto gramů…“

Lans se skepticky usmál:

„Sto ráno a sto večer… lihu.“

„Zařízeno,“ oznámil Lans. „Příprava podzemí – planetu neudržíme.“

„Probíhá,“ řekl Redrak spěšně, zřejmě ve snaze o rehabilitaci.

„Ještě něco, Redraku?“

„Pomoc zvenku. Spojil jsem se s vedením… svých planet. Pošlou lodě.“

„Výborně. Ještě přiletí klenijské… z Domu Aler.“

„Jestli stačíme shromáždit všechny síly, nebude snadné planetu dobýt,“ dodal Redrak s nadějí.

Kývl jsem a zeptal se:

„Co si myslíš ty, uspějeme?“

„Přátelské lodě začnou přilétat za deset až dvanáct hodin… Jenom Rozsévači by to stihli dříve.“ Redrak se odmlčel. „Pochybuji, kapitáne. Fangové nás napadnou za dvě tři hodiny a pokusí se obsadit Ar-Na-Tin do západu slunce. To je dalších pět či šest hodin. Když dobudou planetu, už je nevyženeme.“

„Vysvětli svým klientům situaci. Rozdej zbraně. Pokud jsou mezi nimi vojáci, ať přijdou do štábu. Jdi.“

Redrak zamířil ke stěně, ve které už vznikl otvor.

„Počkej! Redraku… když uvidím, že planetu neudržíme, že se tví vysoce postavení hosté stanou rukojmími, dám Chrámu příkaz aktivovat kvarkovou bombu.“

Zkameněl. Tiše zavrtěl hlavou:

„Takový příkaz nesmíš dát, Sergeji.“

„Mohu, protože sám budu na planetě. Redraku, musíme bojovat na život a na smrt.“

Redrak zmizel. Pohlédl jsem na Lanse a řekl:

„Nemám právo dávat takové rozkazy. Jinak bych neváhal. Jestliže Fangové mohou diktovat svou vůli vládám nejrozvinutějších mimozemských světů… Lansi, opusť mě na půl hodiny. Chci si odpočinout.“

Lans přikývl, ale s odchodem nespěchal.

„Sergeji, a co pomoc Rozsévačů?“

„Jaká pomoc? Vždyť jsi pracoval v jejich kanclu, Lansi. Rozsévači chtějí, aby Fangové a chronokolonie svedli bitvu v tomto sektoru. Země nepomůže.“

„Mluvíš o vedení,“ řekl tiše Lans. „O Mackordovi a těch, co stojí za ním. Ale já znám bojové formace Rozsévačů zevnitř. Výsadkové skupiny, pomocné lodě…“

„Kuš! Vojenská disciplína…“ začal jsem, ale hned se zarazil.

Stalo se to docela nedávno. Není to ani deset let, kašlu na absolutní čas, měřím život svými hodinkami. Hory jsou neskutečně krásné, ale přání shodit těžkou neprůstřelnou vestu a ulehnout na sluníčku… Shoď, zkus to, jestli tě život omrzel.

Stojíme kolem muže v uniformě, ještě žije. Bohužel žije. Nedej bože, aby ho lékaři zachránili – zmrzačenému, zmučenému, ode dneška bezpohlavnímu mladíkovi, kterého povolali do armády, aby smiřoval dva zdivočelé národy.

Pilot našeho vrtulníku pohlíží mlčky na poručíka. Ten odvrací pohled. Máme zakázáno bojovat. Ženou nás na smrt, na jatka, ti prezidenti a premiéři v naškrobených košilích, kteří tak rádi demonstrují svou lásku k míru přes reflektory televizních kamer.

„To je provokace,“ povídá poručík. Pilot, jako by ho neslyšel, odpovídá:

„Tři kilometry odtud je vesnice.“

„Čí?“ nevydržel poručík.

„Těch nebo těch…“ odpovídá pilot lhostejně.

„Na boku máš číslo. Uvidí tě.“

„Takže dílo dokončíte beze mě.“

Neprůstřelná vesta už netísní a samopal pouze prodlužuje ruce. A rozkazy… kdy je poslechli ti, co šli na smrt?

„Lansi,“ zahnal jsem hrnoucí se vzpomínky, „spoj se s každým, vysvětluj. Ať jsou po ruce, až všechno začne. Já jsem opravdu mnohé zapomněl.“

Lans přikývl a odešel. Světlo pohaslo a z podlahy se vysunula nízká, široká postel.

„Děkuji,“ sdělil jsem stěnám a ulehl. „Musím si odpočinout… Nanejvýš hodinku, potom všechno uklidíš.“

*

Kráčel jsem metelicí. Po ledu hladkém jako sklo nekonečné roviny. V dálce, na obzoru, tančil rudý plamen. Sněhové vločky v jeho světle vypadaly jako černé. Možná opravdu byly.

„*Víš, kde jsi?*“

Hlas přicházel zezadu, tichý, podivně známý hlas.

„Vím,“ zašeptal jsem. „Chejor, epicentrum tepelného výbuchu.“

„*Neotáčej se*.“

„Neotáčím se. Vím, kdo jsi. Odloučený.“

Ticho, jen slabý šelest sněhu. Kam jdu? Proč? A jak jsem se dostal na bratrskou mohylu Chejoru?

„Proč se nesmím otočit?“

„*Odpověď za odpověď*.“

„Dobře. Proč se nesmím otočit?“

„*Abys neviděl mou tvář?*“

„Těžko by mě překvapila. Dokážeš přijmout jakoukoli podobu.“

„*Jistě. Ale pro tebe bude lepší, když jí neuvidíš. Nyní má otázka. Kdy jsi pochopil?*“

„Co jsem měl pochopit?“ zasmál jsem se. „Proč se ptáš, Odloučený? Pro tebe přece tajemství neexistují. Můžeš dostat odpověď na každou otázku…“

„*Znám odpovědi jen tehdy, když nepotřebuji otázky…*“

Klesl jsem na kolena, na led rovný jako sklo, na sklo tající jako led, a zeptal jsem se:

„Odloučený, co je to? Sen, halucinace, skutečnost?“

„*Určitě potřebuješ odpověď?*“

„Ano!“

„*Je to sen. Ale nepovažuj ho za blouznění. Sen je jen jiná možnost života. Možnost mimo čas a prostor*.“

„A ty se do něho můžeš vměšovat.“

„*Mohu. Mám jen málo možností – sen, blouznění, tunelový hyperpřechod. Jen ty okamžiky, kdy nevěříš v reálnost probíhajících událostí. Kdy chybí orientační body,*

kdy pravda a lež jsou dva odrazy v zrcadle vědomí. Kdy jsi svobodný.“

„Jsem svobodný, když chápu, co se děje.“ Odtrhl jsem dlaně od obličeje, prsty jsem měl úplně ledové. Krátké poryvy větru mi metaly do obličeje černý sníh. Za zády jako nehmotný stín, neúprosná eskorta, stál Odloučený.

„Nic mi nepovídej,“ řekl jsem. „Ale když něco správně řeknu já, potvrdíš mi to?“

„*Ano.*“

„Za stovky, tisíce, miliony let civilizace Fangů dosáhne úplné kontroly prostoru a času. Je to tak?“

Ticho. Zasmál jsem se:

„Přesně. Myslel jsem si to. Za stovky a miliony let civilizace lidí a Fangů dosáhnou absolutní moci. Opravdu?“

„*Ano.*“

„Krajnosti se sbližují, viď, Odloučený?“ Vstal jsem a nastavil obličej studenému větru. „Lidé, Fangové, jaký je tu rozdíl, když už nezůstala těla… ani planety, na kterých žijí. Prostě jen rozum, všemohoucí, všeho schopný. Nes… onen Fang, se kterým jsem bojoval na Klenu, nelhal. Jste jejich potomci. Ale současně i lidí.“

„*Ano.*“

„Takže válka nebude,“ řekl jsem. „Nesmí být, jinak byste se vzájemně vyhubili.“

„*Válka bude. Zahyne Země i Fang. Pozůstatky civilizací upadnou do barbarství. Až za miliony let se opět setkají… a najdou možnost spolupráce.*“

„Takže taková možnost existuje?“

„*Možné je všechno.*“

„Můžeme nebojovat?“

Pauza. A lhostejný hlas Odloučeného:

„*V mé realitě, kde existuji, válka byla.*“

Ušklíbl jsem se:

„Nejsi lepší než Rozsévači, Odloučený. Také věříš v nezměnitelnost minulosti. A hájíš tuto nezměnitelnost.“

„*Nehájím, Sergeji Mně je to jedno. Minulost je možné změnit, pak válka nebude.*“

„Ani ty!“ vykřikl jsem vztekle. „Zdechneš, vůbec nevznikneš!“

„*Proč? Vzniknu jako výsledek mírového soužití lidí a Fangů. Možná dokonce dříve, o několik milionů let dříve…*“

Mlčel jsem. Konečně jsem pochopil, s kým mluvím.

„Co tě žene?“ zašeptal jsem. „Co?“

„*Nuda. Vím vše a mohu vše. Nemám cíle, uskuteční se v okamžiku, kdy se objeví. Tajemství pro mě neexistují – znám odpověď ihned po zformulování otázky. Pro mě neexistují vzdálenosti ani čas, jsem vždy a všude.*“

„Je mi tě líto, Bože,“ řekl jsem a otočil se k nehybné postavě zahalené bezednou tmou. „Je mi tě líto.“

„*Teď tedy víš,*“ řekl Odloučený.

„Tam na rovině u Chejoru, Jsi to byl ty,“ zašeptal jsem. „Každý, kdo tam byl, jsi byl ty. I Danek ze Země jsi byl ty. Uprostřed mých nepřátel… Ukaž se!“

Spíš jsem pocítil než uviděl úsměv na rtech Odloučeného.

„*Budiž světlo,*“ řekl vážně.

Nebe vybuchlo bílou září. Na skleněné rovině se roztančily pestrobarevné stíny. Spatřil jsem tvář Odloučeného.

Tvář Boha.

Miliony tváří. Šorrej Menchem, vládce Giaru. Vajš, pelijský upír. Bývalý seržant císařských vojsk Hernado. Císař Taru. Císařovna Taru. Pirát Redrak Šoltri. Princezna. Ter z planety Klen. Fang jménem Nes. A další miliony milionů tváří, které jsem nikdy neviděl, které prostě nestačím uvidět, i kdybych žil sebedéle. A tvář, stále na mě pohlížející ze skla pokrytého tenkou vrstvičkou amalgámu…

„My jsme tvé loutky?“ Žádný strach ani urážka. Jen mírné znechucení.

„*Ne*.“

„Počkej," zašeptal jsem. „Pochopil jsem. Potřebuješ to, co ti nemůže poskytnout síla. Potřebuješ hazard boje a bolest porážky. Radost a smutek. Radost a přátelství. Všechno to, co ti chybí."

„*Ano.*"

„Život a smrt. Chybí ti vše. Jsi živý, jen pokud jsme živí my. Kašleš na to, jak žijeme. Vězeň v koncentráku nebo milionář na palubě své jachty – žádný rozdíl. Kašleš na naše emoce, miluješ naší láskou a nenávidíš naší nenávistí. Jsi pouhá fotografická deska, lovící naše úsměvy a slzy, zrcadlo, odrážející cizí svíce. Jsi Bůh."

Stál jsem ve studené záři uprostřed skleněného moře a smál se.

„Ubohý Bože! Jsi pouhý náš stín. Můžeš všechno, ale netvoříš nic. Nemáš tuto potřebu. Jsi slabší než Rozsévači, kteří se odvážili pokořit čas. Jsi slabší než já, který jsem vzdoroval osudu. Proč ses vůbec ukázal mezi námi, Bože? Proč mluvíš, proč na sebe bereš lidskou podobu? Dojídej zbytky našich emocí, hřej se v teple našich citů. Spi ve své pavučině, Bože!"

„*Mohu se vměšovat.*"

Přestal jsem se smát. Hleděl jsem na stín, který byl vším i ničím, a najednou jsem věděl: Tento lhostejný Bůh, jediný a mnohotvárný Odloučený, který se vměšoval do mého osudu, mě zbavil toho, čeho je sám zbaven – citů.

Odloučený přišel blíž. Jeho tvář byla nyní mou tváří… Kašlu na to. Sám rozhodnut, kdo je skutečný a kdo odraz.

Není Boha bez člověka.

„*Existuje okamžik, Sergeji, nedá se změřit tvými jednotkami času, ale existuje. Když člověk, v jehož vědomí žiji, zahyne, když poznám sebe… Existuje okamžik, kdy ještě mohu všechno, ale ještě jsem se neodnaučil mít přání. Jsem stínem lidských přání, v tom máš pravdu. Ale ještě mohu jednat, přestože za okamžik ztratím veškerý zájem o to, co se děje.*"

„To znamená, že když jsem zbaven lásky…“ Pokusil jsem se usmát.

„*Okamžik, kdy v kvarkovém rozpadu umíral pilot hyperlodě Fangů. Rozumný, jehož vědomí z tebe činilo génia smrti. Nelítostného vraha, odvážného obránce své planety. Byl tebou nadšen, Sergeji. Samozřejmě po svém. Viděl v tobě krásného nepřítele, což je pro Fangy hlavní.*“

Ztuhl jsem. Noční můry, blouznivé přeludy. Geniální prozření a výčitky svědomí. Čím jste zaplaceny? Smrtí těch, co nás znali? Poslední myšlenkou umírajícího? Proč tehdy vrahové nepadali sraženi vůlí Boha, poslušného Boha, plnícího vůli mrtvého? Možná proto, že víc milujeme než nenávidíme? A poslední myšlenka patří těm, kteří jsou nám drazí, a ne těm, které nenávidíme…

„Kdo doplatil na tvou návštěvu u mě, Odloučený?“ zeptal jsem se. „Můj přítel, nebo nepřítel?“

„*Nepřítel může někdy darovat víc než přítel*,“ zamumlal lhostejně Odloučený. „*Ale… Přišel jsem vůlí přítele. Res-Or-Mena. Přišel jsem vůlí přítele, Blízký-Mě-Mužského-Pohlaví…*“

„Ter!“ Vrhl jsem se k Odloučenému – k bezmocné loutce, k manekýnovi, vymodelovanému lidmi. „Ter, holčičko…“

Byla to ona, děvčátko z Klenu. S původním obličejem, ale s cizími slovy. Se zuhelnatělou ránou v hrudi, ránou, se kterou se nevyrovná ani organizmus Klenijce.

„*Sergeji, Ter z planety Klen už nežije. Zemřela.*“

„Ter!“

Uchopil jsem ji za ruku s vědomím, že je pouhý přízrak, klam nelítostného Boha. Teplé ruce děvčátka, které mě milovalo celý život.

„Ter…“

„*Ter už není. Pouze její poslední přání, její vůle. Křižník Aler byl zničen ve střetnutí s křižníkem Fangů. Byl příliš poškozen předchozími boji. Odpusť to Domu Aler. Ter tě o to prosila. Křižník Aler ti nemohl přijít na pomoc.*“

„Odpusť mi to, rodino," pohlížel jsem do očí děvčátka, které už neexistovalo. „Odpusť mi to."

„*Ter toužila po těchto slovech*," řekla Ter. „*Chtěla, abych ti vrátil lásku. Přála si to… věřila tomu.*"

„Děkuji ti, Ter…"

„*Chtěla, abys našel pravdu. Poznal, kdo jsou Odloučení. Zvítězil…*"

„Ne, Ter. Budu se rvát sám."

Její obličej se zavlnil jako odraz v tekoucí vodě. Možná na mě nyní hleděli ti, které teprve poznám. Nebo lidé, se kterými se nikdy nesetkám.

„Odloučený, nepotřebuji její dar. Vrať Ter život!"

„*Ne*."

„Vrať jí život! Jsi pouhý stín – můj, Ter, všech lidí i Fangů, všech rozumných bytostí ve vesmíru. Dát život je tak jednoduché. Odloučený! Bože!"

Ani jsem nezpozoroval, že jsem začal křičet. Avšak stín s neznámou tváří stál přede mnou nehybně.

„*Jí ne. Odmítáš dar Ter? Její víru v tebe? Hrdina, nejvznešenější z Rozsévačů, Klenův přítel…*"

„Děkuji za pravdu o Odloučených," zašeptal jsem. „Děkuji za city, kterých jsem byl zbaven. Ale vítězství dobudu sám, Ter." „*Byla to její poslední myšlenka*," řekl klidně Odloučený. „*Když se Aler rozplynul v atomovém ohni, když jí roztavený kov příček kapal na krk…*"

„Mlč, ksindle! Chtěla, abych zvítězil! Já sám, ne Bůh, lhostejný k lidem!" vykřikl jsem. „Mlč! Až umřu, posledním přáním bude život těch, kteří mi věřili. Splň je teď!"

„*Ne*."

Odloučený pokrčil rameny. Opět byl mnou, bezmocný Bůh, vládce vesmíru…

„*Řekni slovo. To, které vede Fangy, které zastaví válku. Jinak znovu vstoupím do tvé mysli*."

Usmál jsem se při pohledu na nehybný obličej:

„Krása."

Odloučený se začal rozplývat – chomáček kouře v zářícím světle.

„Jdi k ďasu," zašeptal jsem. „Bože…"

Stál jsem uprostřed skleněného moře, lemovaného ohnivými břehy. V oslepujícím světle se z oblohy spouštěly tmavé stíny.

„Vítejte, Fangové," hleděl jsem vzhůru. „Jak jste mohli být tak, ale tak naivní?"

5. Zajatci krásy

Postel mě vymrštila a pohyb doprovodila bolestivým impulzem. Po snu nezůstalo ani stopy. Vědomí jsem měl jasné, myšlenky klidné a přesné.

„Lodě civilizace Fangů jsou nad planetou," oznámila loď. „Byla zahájena protiopatření. Pravděpodobná prognóza: přistání výsadkových skupin."

Natáhl jsem ruku ke stěně a z vytvořeného otvoru jsem vzal sklenici čiré šťávy. Vypil jsem ji na ex, na jazyku cítil nepříjemně nahořklou chuť. Tři druhy stimulátorů, proti bolesti, podpora euforie a motorických pohybů, tonizující látky, vitaminy… Bůhví, co je namícháno v „bojovém koktejlu" Rozsévačů.

„Stanice planetární obrany a kosmické síly Taru zahájily boj. K planetě letí tři lodě Výsadkového sboru Země. Ve vzdáleném vesmíru byla objevena zničená klenijská loď, pravděpodobně přepadená loděmi Fangů na…"

„Vím." Přitiskl jsem se ke stěně a pocítil lehké bodnutí. Do rozevřené kombinézy se napojily elektrokabely a hadice trofického systému. Připravovali mě k boji.

Přední stěna se rozestoupila a vešel Lans. Otevřel ústa, ale když uviděl, že jsem už na nohou, nepromluvil.

„To je všechno, co dokážeš?" zeptal jsem se ostře.

„O co jde, císaři?"

„O tebe ne…“ řekl jsem bezstarostně. „Nemyslím si, že loď vyčerpala všechny své zásoby.“

Lans se zamračil. Neměl jsem však čas na vysvětlování. Zavřel jsem oči a snažil se navázat kontakt s lodí. Odpověď nenásledovala, loď se zřejmě vyhýbala dialogu.

Slabé zachvění, lehké jako ptačí stín na ramenech. Bezděčné a ostražité, stroj byl asi vystrašený.

„Lodi!“

„Kapitáne?“

„Pocítila jsi něco během mého spánku?“

„Informace nevěrohodná. Informace nulová.“

„To si jen myslíš. Poslouchej…“

„Příjem se nebere. V bojové situaci mohou zbytečné informace narušit průběh bojových událostí.“

Elektronický mozek lodě panikařil. Šíleně panikařil.

„Spoj myšlení! Je bojová situace a já potřebuji společné myšlení!“

Mlha.

Já-loď, já-člověk.

Situace: lidé uvnitř mě, nepřátelské lodě nad planetou. Není spojení s hlavním štábem. Cizí průnik do vědomí mě-člověka…

„…*Nechci!*…“

„…nadbytostí jménem Odloučený. Informace hodnověrná.“

Nemám emoce, vyhasly. Neváhám, informace je hodnověrná, je možné vypracovat plán akcí. Jejich pořadí: výsadek Fangů, hlášení Zemi o tajemství Odloučených-Odloučeného.

Nejdůležitější jsou Fangové. Do rukou mě-člověka se dostal klíč k záhadě jejich jednání. Když já-člověk v autonomním režimu zahynu, já-loď opustím planetu a budu se probíjet k Zemi. Informace je příliš závažná, může ukončit válku…

Řešení: já-člověk vstoupím do přímého kontaktu s Fangy, já-loď očekávám smrt člověka. Nejspíše zahyne, škoda. Ale

nevadí, někdy se setkáme, spojíme v nadvědomí Odloučeného. Společně s dalšími vědomími, lidskými, fangovskými, strojovými, ale setkáme se. Neodejdeme beze stopy. Ale teď je v prvé řadě třeba především ukončit válku.

Oprava: já-člověk potřebuji novou zbraň. Námitka: nemám zbraň, kterou já-člověk neznám. Otázka mě-člověka: Zemi hrozí nepochybně zánik, neexistuje nová zbraň?

Blokování zrušeno. Zbraň existuje, znám ji, a nyní i člověk. Obdrží molekulární krunýř.

Dotaz mě-člověka: obdrží molekulární krunýř všichni?

Odpověď mě-lodě: jen ty, Rozsévači… Oprava: zbraň obdrží Lans, patří mezi operační spolupracovníky Rozsévačů.

Mlha.

…Stojím u stěny před Lansem, který na mě upřeně hledí:

„Sergeji! Stalo se něco?“

Stačil jsem jen přikývnout. Strop nad námi se rozevřel a změnil se ve stříbřitou nálevku. Lans zvedl hlavu a ustoupil. Ale to už na nás z nálevky padaly těžké stříbřité kapky, podobné rtuti nebo jinému snadno tavitelnému kovu.

Stříbřitá kapalina však nebyla rtuť. Těžké pleskání na ramena a hlavu skončilo, jakmile se první kapky molekulárního krunýře roztekly po povrchu bojových obleků. Za několik okamžiků jsme stáli proti sobě a podobali se kovovým sochám.

„Co je to?“ zeptal se polekaně Lans. Ve tváři mu škubalo, ale stříbrná blána mu zakrývala rty i nozdry. Lans to kupodivu nevnímal. Krunýř ho zásoboval kyslíkem, který nasával atomovými póry celého povrchu.

„To je prostě zbraň, Lansi.“ Položil jsem mu ruku na rameno. Tenké kovové blány cvakly a sevřely se, ale když zjistily, o co jde, rozestoupily se a vytvořily otvor. Mé prsty spočinuly na teplém lidském rameni. „Víš, se mnou už je všechno normální. Opět normální. Oznam Terri, že ji miluji. Oznam jí to, kdybych se nevrátil.“

„Sergeji!“

Pod matně bílou blánou krunýře Lansovy oči ztratily veškerý výraz. Ale intonaci jsem poznal.

„Lansi, nemám čas. Zadržujte Fangy, obranu planety svěřuji tobě a Hernadovi. Půjdu do města, musím mluvit s Fangy. Pokud některého z nich zajmete, zavolejte mi. Mám šanci zastavit válku. Všechno se dozvíš od lodě… I o svém novém úboru."

„Co mám dělat?"

„Drž se," řekl jsem krátce a odtáhl ruku. „Nemáme čas, Lansi."

Přikročil jsem ke stěně. Ta se zachvěla a vytvořila východ. Jako kousek ledu vložený do proudu vřelé vody.

„Stůj!" křikl za mnou Lans. „Spojil ses s Odloučenými?"

Bez odpovědi jsem seskočil na špinavé pláty ranveje. Stěna lodě se okamžitě uzavřela, pořád jsem pro ni zůstával šéfem. Přikrčil jsem se a pohnul rukama, abych si zvykl na molekulární krunýř. Šlo to normálně, stříbřitá blána neomezovala pohyby. Pohybovala se synchronně se mnou, prostě tenký obal na zvlášť cenný náklad.

Nízko, doslova nad hlavou, se rozprostírala tmavá šedá oblaka. V dálce, nad věží pozemní služby, se nervózně otáčela anténa lokátoru.

Sluchátka kombinézy tiše cvakla. Obsah hovoru jsem ovšem znal ještě předtím, než jsem zaslechl informátorova slova. Lodě Fangů uskutečnily výsadek.

*

Tank rachotil po nerovné dlažbě, poskakoval na výmolech jako loďka v bouři. Lans nebo Hernado by si na mém místě už pořídili sbírku modřin. Jízda na obrněném housenkovém vozidle je umění.

Vedle mě sedící mladík v kanárkově žluté uniformě něco vykřikl. Otočil jsem se ve snaze pochopit slova. A doslova jako při mávnutí kouzelnou hůlkou rachot pásů ustal. Tank

nyní jel prázdnou ulicí naprosto nehlučně, jako v němém filmu. Molekulární krunýř zapnul akustické filtry, tlumící zvuky, nepřinášející nové informace.

„Budeme na pozici včas!“ zvolal mladík znovu. Buď se skvěle ovládal, nebo si neuvědomoval závažnost situace. „Zničíme je ve vzduchu!“

Ach jo. Armáda Ar-Na-Tinu si neuvědomuje, s jakým nepřítelem bude muset bojovat.

„Nemysli si, že to bude tak jednoduché,“ řekl jsem bezděky. Voják mě asi neslyšel, rachot tanku přestal existovat jen pro mě a mluvil jsem tiše. „Fangové jsou chytří…“

Fangové jsou chytří. Vyložit výsadek na planetě připravené k obraně je šílenství. I když je armáda špatně vycvičená a nepočetná, samonaváděcí zářiče vyžadují jen stisk tlačítka. Zatímco se výsadkové moduly spouštějí ze stratosféry, je možné je několikrát sežehnout na popel. Pokud ovšem není planeta zasypaná bombami, zaplavená jedovatými plyny, poničená destruktory z pomocných lodí. Přezíravě jsem se ušklíbl. Bomby zahubí i rukojmí, kvůli kterým se operace dělá, plyny zahubí jen civilní obyvatelstvo a jen rozzlobí vojáky, vybavené ochrannými pomůckami. A útok destruktory, které ničí jen zbraně, je dlouhodobá záležitost, nejméně na dva dny. Takovou dobu si Fangové nemohou dovolit.

To znamená, že našli jinou cestu. Elegantní, krásné, nadějné východisko ze situace…

Tank se zastavil tak rychle, že jsem málem sletěl z pancíře. Průlez ve věži se odklopil, nic lepšího než panty lidstvo nevymyslelo. Z tlustého pancéřového plastu, vrstveného jako dort Napoleon (kov, plast, keramika, kov…), vyskočil ještě jeden voják. Na jeho uniformě se leskly rozlišující znaky důstojníka. Tři zlaté podkovičky na hrudi a stejné, jen trošku menší, na čepici. Až se objeví, nepřátelští odstřelovači budou mít radost. Copak to ti hňupové nechápou?

Na zádi tanku trčela ještě jedna „věžička“, otevřená klícka s hlavní laseru. Šupinatý kabel vedl od něj dolů spárou mezi vnějšími segmenty vnějšího pancíře tanku. Důstojník se zkušeně protáhl mezi úzkými pruty klece, usedl na kovové sedátko, hodně připomínající ohnutou lopatku na uhlí, a otočil se ke mně:

„První moduly Fangů se ocitnou v dostřelu za tři minuty.“

Mlčel jsem. Důstojník vzdychl a začal sundávat z uniformy zlaté podkovičky. Přitom omluvně říkal:

„Intendant se někam ztratil… a vloupat se do skladu nedovolili. Do boje jdu jako na přehlídku, k ďasu! To přece nejde…“

Zastyděl jsem se za svůj krunýř. Kuš, přece nemůžu sledovat všechno včetně výdeje výstroje vojákům cizí armády. Ale můj život je nyní mnohem důležitější než život tohoto sympatického a chytrého důstojníka.

Je to jedno. Ovšem tak to nejde.

„Znáš úkol?“ zeptal jsem se důstojníka, aniž jsem na něho pohlédl.

„Střílet na poškozené místo,“ odpověděl pohotově. „Je třeba poškodit modul a zajmout několik osob.“

„To nejsou lidé, ale Fangové,“ řekl jsem zamračeně. „Ale postačí i jedna.“

Důstojník osahal přístroje na maličkém pultu. Něco zahučelo, mezi pruty věžové klece zazářil modrý svit. Ochranné pole, slaboučká ochrana pro člověka, na kterého je vidět ze všech stran.

„Místo vyhovuje?“ zeptal se důstojník a nepřestával probírat přístroje. „Tři moduly míří přímo sem, místa je tu dost…“

Ohlédl jsem se ještě jednou. Tank stál na maličkém náměstíčku, obklopeném jedno – a dvoupatrovými domy. Byli jsme jako na dlani. Ovšem střelecký sektor jsme měli vynikající.

„Děkuji, všechno je v pořádku,“ odpověděl jsem.

Posádka, která šla se mnou, byla do jisté míry odsouzena. Jedna věc je sežehnout ve vzduchu výsadkové moduly, neobratné, neurčené k dlouhému boji. A něco docela jiného zajmout posádku takového modulu.

Důstojník patrně něco vytušil:

„Nebojte se, zajmeme je… Vojíne! Vezměte svou bouchačku a zaujměte postavení stranou… třeba v tom parčíku."

Vojín vedle mě přikývl, zřejmě toto gesto v armádě Ar-Na-Tinu nahrazovalo salutování, pak z úchytů přivařených na pancíři vysadil „bouchačku" – těžký plazmový zářič. Hekl, hodil si ho na záda a klusal k parčíku, pěti nebo šesti stromkům před nejbližším domem. Důstojník mu ještě pokynul hlavou a věnoval se svým přístrojům. Moduly měly co nevidět vstoupit do palebné zóny.

Na okamžik jsem zatoužil vlézt do tanku, pod slibný vrstevnatý pancíř, pod deštník ochranného pole, připravený se kdykoli nad námi rozevřít. Ostatně pole mě zakryje i tady a o účinnosti krunýře před proudem žhavé plazmy nepochybuji. Mám přítele, který zaplatí životem za důvěru v účinnost ocelového hrobu, tanku T-72.

„Začínáme," zachraptěl důstojník. Hlaveň děla nad ním se otáčela v závěsech, překvapivě plynule, už ji neřídila lidská ruka, ale naváděcí počítač.

V tom okamžiku obvyklé šero Ar-Na-Tinu protrhl výbuch. Nebyl to záblesk ani plamen modulu Fangů vybuchlého v atmosféře, ani varovný výstřel na náš tank. Prostě výbuch na špinavé dlažbě před tankem, jako kdyby se otevřely neviditelné dveře a vpustily světlo. A skoro současně následoval černý výbuch. Jiná slova nenajdeš pro mlhu šířící se na všechny strany… Ostatně nejjednodušší je říci, že se jednalo o světelné efekty hyperpřechodu.

„Pozdrav od Boha," pomyslel jsem si. Ovšem Odloučený s tím neměl nic společného. Na náměstí jako připomínka zahájené války stála malá kosmická loď. Ničím jiným tato malá pyramida z materiálu průhledného jako sklo být

nemohla. Uvnitř, za odlesky tenkých hran se rýsovala skoro lidská postava.

Důstojník u svého pultu ztuhl a pohlížel mi přes rameno. Vojín, který právě doběhl k parčíku, poklekl a zvedl k rameni plazmomet. Chlapík, rychlá reakce. Sáhl jsem také k zářiči upevněnému ke krunýři, ale nestihl jsem… Maličká loď se totiž rozpadla na krystalky a pokryla dlažbu střepinkami, Fang stojící uvnitř už držel zbraň namířenou na tank. Tento hyperprostorem katapultovaný výsadkář zřejmě věděl, že se stane terčem.

Nepochybně ho znepokojily naše postavy na pancíři. Místo toho, aby vypálil na příď tanku s nadějí, že zasáhne akumulátor nebo bojovou soupravu, Fang vystřelil na mřížovou věžičku laseru a na mě, který se pod stříbřitou blánou mohl podobat člověku i bojovému robotu.

Není dobré honit dva zajíce současně.

Plazmová střela vybuchla metr ode mě. Byla to pořádná rána, ale tank mi neujel pod nohama ani jsem z něj nespadl. Možná obojí…

Letěl jsem do šedé oblohy, k přilétajícím lodím Fangů. Od mých dlaní se k tanku táhly tenké stříbřité stuhy, jako kdybych se zapatlal žvýkačkou a přilepil ji k pancíři. Mřížovou věžičku laserového zářiče obklopoval modrý plamen ochranného pole a pochopil jsem, že důstojník žije. Ochranu dokáže prorazit jen dezintegrátor.

Na okamžik jsem se zastavil, ve výši asi dvacet metrů nad zemí. Žádná beztíže ani rána: pokud bych měl věřit vestibulárnímu aparátu, stál jsem pořád na zemi. Jen kameny na náměstí pode mnou pukaly a rozsypávaly se na bělavý prach. Molekulární oblek cíleně odstranil gravitaci.

Neptejte se, jak k tomu došlo. Loď mě vybavila jen popisem možností molekulárního krunýře, ale ne technikou procesů.

Stříbřité stuhy, táhnoucí se z dlaní, se zkrátily a přitáhly mě zpět k tanku. Tam, kde jsem předtím visel, planula ohnivá

koule, Fang mě zřejmě pokládal za nebezpečnějšího nepřítele. Potěšitelná maličkost.

Za sekundu boj skončil. Vojín stojící za Fangovými zády nakonec vystřelil, a tam, kde Fang stál, vzplanul oheň. Na rozdíl od nás Fang ochranu neměl, nebo ji nestačil aktivovat.

Opět jsem seděl na začouzeném, horkém pancíři, jako kdybych neabsolvoval výlet k obloze. Na náměstí dýmal přesný, něčím sympatický kráter. Jeho okraje se leskly roztaveným sklem. Celý boj trval jen pět nebo šest sekund.

Důstojník na mě pohlížel ze své klícky, často mrkal a s bolestí mžoural. Oči měl zalité krví, ochrana málem nepřišla včas. Možná ani nezaznamenal můj výlet k obloze.

„Moduly!“ zvolal jsem. „Pal na moduly!“

Důstojník sáhl naslepo na pult. Hlaveň zářiče sebou škubla, vyhledala cíl a vyplivla nahoru proud bílého světla.

V obloze to bouchlo, šedá oblaka zevnitř prosvítila kolísavá oranžová záře. „Zvýšení pozadí radiace na dvacet milirentgenů,“ vklouzla mi do vědomí cizí myšlenka. Molekulární krunýř nepotřebuje reproduktory.

Výbuch zafungoval jako signál. Se sekundovým zpožděním nad městem vyrostla hradba oslepivých laserových jehel. Město se naježilo jako polekaný dikobraz. Dokud důstojník čaroval nad pultem a zaměřoval další modul, spěšně jsem se ohlédl. Salv bylo hodně, ale méně, než jsem čekal. Oblaka zářila nevídanou iluminací, provázející na poslední cestě fangovské výsadkáře. Výbuchů však ubývalo stejně jako laserových paprsků. Nad domy se začaly zvedat fontány kouře, doprovázené salvami plazmových děl. Útok na náš tank tvořil součást strategie Fangů. Hyperprostorem přemístění jedinci čistili nástupní prostor pro hlavní útočné síly.

„Navádění ukončeno,“ řekl důstojník, skloněný nad svým pultem. „Proč nestřílejí?“

Náš tank střílel. Najednou jsem si všiml, že při každém impulzu se zářič zachvěje v závěsech. Důkaz faktu, že fotony jsou hmotné.

„Svrab na tvé stádo,“ zaječel najednou důstojník.

Na obloze v místě, kam byla namířena hlaveň, blýsklo. Město zasáhlo dunění – to dolehl zvuk prvního masivního zásahu výsadkových modulů.

„Sami se zlikvidovali!“ vykřikl důstojník. „Přísahám, že paprsek jen odřízl křídla. Ti lumpové vybuchli sami!“

Najednou jsem pochopil.

„V první vlně výsadku Fangové nebyli,“ řekl jsem a zapnul obecné spojení. „Moduly byly prázdné, s pozorovacími a autolikvidačními mechanizmy. Výsadkáři přijdou ve druhém sledu…“

„Sergeji, do atmosféry vstupuje druhá vlna modulů.“ Lansův hlas zněl klidně. „Máme patnáct minut…“

„Kolik protiletadlových zbraní zbylo?“ zeptal jsem se zle.

„Dvacet procent.“ Lans se odmlčel, protože zjistil, že je obecné spojení. „Musíme si pospíšit,“ dodal takovým tónem, že bylo zjevné: výsadek obsadí město bez větších potíží. „Vrať se na svůj kanál…“

Natáhl jsem ruku ke spínačům pod tenkou blankou molekulárního krunýře, ale v reproduktorech cvaklo. Krunýř předvídal můj pohyb…

„Lansi, kde jsou naše lodě?“

„Už nikde.“

Jasné. Pohlédl jsem úkosem na důstojníka, který nečekaně smutně pohlížel nahoru. Slyšel začátek rozhovoru. A dobře chápal: stovka tanků s „protiletadlovými“ lasery moduly – opravdové, ne falešné – nezastaví.

„Lansi, jestli někdo zajme Fanga… je to naše jediná šance. Ať se pokusí ulovit ty… hyperdiverzanty.“

Domluvil jsem a otočil se k plůtku, kde seděl náš „strážný“. Nevím proč. Intuice, šestý smysl, nejasný zvuk, který vědomí nezaznamenalo…

Voják Ar-Na-Tinu, který tak optimisticky hodnotil šance své armády, ležel ve štětinaté rezavé trávě. Ze zad mu trčela rukojeť atomárního meče.

Nad tělem stál Fang a v ruce držel něco důkladnějšího, než je plazmové dělo.

6. Minus na minus

Tíže.

Žár.

Červenobílý plamen kolem.

Žádná opora.

Doslova padáš do obrovského ohniště… do hvězdy…

Pokusil jsem se obrátit a rudý oheň uhnul stranou. Co se děje? Fang míří na tank něčím strašným, matnou koulí na tlusté hlavni, připomínající kužel… A najednou žár, tíže, oheň…

Maličký atomový výbuch? Krunýř vydrží i ten… jen nevím, na účet čeho.

„Co se děje?“

Okamžik ticha. A nezvučný hlas ve vědomí: „Spuštěn generátor neutralizujícího pole. Kritická situace. Napadení anihilátorem.“

Anihilátor? Vystřelili na mě antičástice a přesto jsem naživu?

Neutralizující pole. Energetiku libovolného procesu kolem mě brzdí. Zmítám se v centru ohnivého pekla, nezraněný zásluhou vybavení vytvořeného na Zemi. Je zajímavé, jak se podařilo zmenšit mnohatunové generátory do rozměrů molekuly. Ale vem je ďas, vědce. Vytvořili – a sbohem…

Něco mě měkce šťouchlo do nohy.

„Vyjdi ven,“ poradil krunýř.

Pohlédl jsem dolů, nohy po kotníky zapadly do mazlavé oranžově šedé kaše. U těla, kde působilo pole, vypadala tmavá, kolem svítila rudě.

Pomáhalo jen to, že roztavená dlažba nelnula ke krunýři, ale stékala jako voda z mastného papíru. Prošel jsem plamenem, který už pohasínal, ztrácel sílu. Všechno, co mohlo hořet, už shořelo, všechno, co se mohlo roztavit, zkapalnělo. Ale domy kolem náměstí stály, bez skel, s tlejícími rámy oken a dveří, se začouzenými stěnami a strženými střechami. U jedné stěny, zasypaný jakýmisi hořícími třískami, zavalený tělem mrtvého vojáka, se tetelil Fang. Pokročil jsem k němu, ale předtím jsem se ohlédl.

Tank neexistoval. V pohasínajícím ohni se leskla stříbrná skvrna tekutého kovu, víc nic.

Bezděčně jsem sáhl na záda. Meč jsem neměl, ani pistoli, nasazenou na molekulárním krunýři. Všechno, co nebylo chráněno, se vypařilo.

„Meč," zašeptala kombinéza.

Pravá ruka ztěžkla. Sklopil jsem oči a uviděl, jak z dlaně stéká stuha zářivého světla. Kombinéza mi poskytl meč.

„Sekundární radiace," opět zašelestilo v mozku. „Pole vypnuto, odejdi."

Fang se nakonec vyhrabal zpod těla své oběti. Kombinézu měl potrhanou, vyválenou v něčem žlutooranžovém… Ovšem, taková je krev Fangů.

Fangovy rty se hýbaly a dříve jsem pochopil než uslyšel jeho slova: „Dobře. Velmi dobře."

„Nechci tě zabít." Vlastní hlas mi připadal cizí. „Poslouchej, je to důležité pro Zemi i pro Fang."

Fangovy rty se roztáhly ve špatné kopii lidského úsměvu. Natáhl ruku ke kapse na hrudi a vytáhl černou kuličku. Granát? Jen ať to zkusí.

Fang vyhodil kuličku nahoru a ta zůstala viset v poryvech žhavého větru.

„Mluv," řekl Fang.

Pokrčil jsem rameny. Dělilo nás jen několik metrů. Fang byl odsouzen, byl beze zbraně a nepochybně zasažený radiací.

„Nepochopili jsme jeden druhého," začal jsem. „Vy jste usoudili, že naše podstata je v tom…" Pohlédl jsem na meč, vyrůstající z ruky, a zajíkl jsem se. V čem ještě? „Nemáte pravdu," vykřikl jsem a přesvědčoval víc sebe než Fanga. „Tak to nikdy nebylo…"

Fang se opět usmál:

„Ale neexistoval dům, ve kterém by nebyla mrtvola… Oko za oko, zub za zub, ruku za ruku, nohu za nohu. Chceš dokázat opak?"

„Mohu dokázat… Poslouchej…"

„Pozdě," řekl Fang naprosto klidně. „Už to není k ničemu. Nelze vzít meč a nedat místo něj nic."

Zvedl ruku k obličeji a zhroutil se k zemi. Přiběhl jsem k němu a pohlédl na nelidské rysy. Mrtvý. Zabil se, nebo zemřel na zranění? Jaký je v tom rozdíl?

„Nepochopil jsi," pronesl jsem zlostně.

Chtěl jsem věřit, že mě opravdu nepochopil.

*

Kráčel jsem podél rozviklaného dřevěného plotu bez ohlédnutí, kdesi vzadu hučely motory. Nepochybně bojové stroje. A určitě ne naše.

„Stůj," křikl na mě někdo od plotu. Ohlédl jsem se. V dírce po suku trčel tmavý krystal laserového zářiče.

A co dál?

„Kdo jsi?" zajímal se někdo za plotem.

„Člověk," odpověděl jsem poctivě.

„Co máš na sobě?" pokračoval majitel zářiče.

„Krunýř. Ten laserem neprostřelíš."

Dotyčný se odmlčel a rezolutně prohlásil:

„Tak co tam krucinál stojíš? Přeskoč!"

Plot byl vysoký přes dva metry, ale ochranný krunýř skoky zvládal. Z místa jsem přeskočil rozviklaná prkna a stanul před trojicí ověšenou zbraněmi. Ten, co na mě mířil,

byl ještě usmrkánek, druhý, s napřaženým pořádným plazmovým kanónem, už překročil hranici středního věku.

Třetího, podsaditého, s ostražitým pohledem světlemodrých očí, jsem znal.

„Ahoj, Dini," řekl jsem v duchu a přikázal krunýři odhalit obličej. Zevnitř průhledná blána nespokojeně sklouzla z kůže a shromáždila se jako tuhý váleček pod bradou.

„Oho! Císař Taru!" Dini nevypadal moc udiveně. „Co tady děláš?"

„A ty?"

„Spálili mi dům!" Jeho hlas se zlomil. Zněla v něm křivda spekulanta z doby NEPu, kterému vyvlastnili továrnu na mýdlo. „Spoustu zboží! Všechno, co jsem nestačil prodat… A o co jsem přišel, když jsem před vpádem Fangů prodával se slevou! Dům mi spálili, bestie… Ale co tady děláš ty?"

„Mně spálili život," odpověděl jsem s úsměvem a ohlédl se.

Plot, za kterým se schovávali ukřivdění občané Ar-Na-Tinu, ohrazoval nehlubokou, zaneřáděnou jámu.

„Co je to?" zajímal jsem se.

„Staví nemocnici," sdělil mladíček, který mě držel na mušce. Zapřemýšlel a dodal: „Bezplatnou…"

„Aha. Už deset let, že? A co tady děláte k čertu vy?"

Muž středních let vyčkávavě pohlédl na Diniho, který byl v této zábavné trojici zřejmě hlavní. Pochopil svolující kývnutí a nadšeně začal:

„Chceme to těm mizerům nandat. Máme atomovou minu…"

Vytřeštil jsem oči. Mladíček uhnul stranou, abych se mohl potěšit pohledem na těžký kužel ze žlutého kovu.

„No no," řekl jsem, když jsem se vzpamatoval. „Víte, jak se s tím zachází?"

„Jistě," odsekl holobrádek. „Cílený výbuch, sekundární reakce minimální. Výhradně pro ozbrojené síly Země. Chacha!"

Pohlédl jsem na Diniho a spatřil, jak se blahosklonně usmívá.

„Chcete poradit?“ položil jsem řečnickou otázku. „Ten nápad zahoďte. Chcete strčit minu k plotu, aby zasáhla kolemjedoucí stroj? Detektory minu přes ta shnilá prkna odhalí a dají vám pořádnou dávku plazmy.“

Dini se zamračil, ale jeho společníci zavrtěli hlavami. Mladý terorista přesvědčeně řekl:

„Neodhalí. Schováme ji za sloup.“

O pět metrů dál skutečně stál železobetonový sloup s porcelánovými izolátory na strhaných kabelech. To není špatné, ale…

„Dej mi svůj kanón,“ řekl jsem ostře a vzal mu plazmomet. Pohlédl na Diniho a zbraň odevzdal. Nastavil jsem minimální výkon, namířil na sloup a vystřelil.

Cvaknutí, obličej zalila horká vlna. Blána ochranné kombinézy se pokusila zahalit obličej, ale ucukla, když zaznamenala můj nesouhlas. Základ sloupu nyní vypadal jako ořezaná tužka. Z roztříštěného betonu trčely křivé železné pruty.

Půda kolem zčernala a kouřilo se z ní.

„Tak je to lepší,“ vysvětlil jsem a vrátil zbraň. „Za tím základem se záření miny ztratí… snad. Strčte ji ke sloupu a sypte odtud.“

„Ne,“ vzplanul hrdě utřinos.

Dini se na něho podíval a ironicky prohodil:

„Jsme patrioti své planety. Dorazíme ty, kteří přežijí. Šejre, zakopeš se dvacet metrů za sloupem, a ty, Sire, na opačné straně. Já půjdu s laserem na tuhle stranu jámy.“

Mlčel jsem. Na jeho místě bych možná jednal stejně. Přivádět idioty k rozumu není součástí mých životních plánů.

„Proč z téhle strany?“ zeptal se mladíček. Beze zloby, ze zvědavosti.

„Dobrý pes nehlídá uprostřed stáda ovcí,“ zadeklamoval Dini. „Z dálky je lepší rozhled.“

„Hodně zdaru," popřál jsem jim. Nějak mi připadalo, že v jejich společnosti nemám naději na zajatce.

„Hej!" zavolal na mě Dini. „Nepotřebuješ zbraň, císaři? Máme jeden blaster navíc."

Zavrtěl jsem hlavou a kráčel podél ohrady. Třem vlastencům Ar-Na-Tinu se hodí všechny zbraně, když už připravili léčku na nepřátelské tanky. Vybavily se mi kostrbaté verše, které jsem četl v dětství, a zabrumlal jsem:

Ostražitý zajíc u cesty, vyzbrojený klacky…

Co je komu do toho, třeba vlka praští.

Obešel jsem jámu, prolomil shnilý plot a ocitl se v úzké špinavé uličce. Okolní přízemní rozvaliny vypadaly neobydlené.

Výsadkáři Fangu se zde stěží objeví dříve než za týden… Zamířil jsem do středu města, kde ještě pořád třaskaly výbuchu a stoupaly sloupy kouře.

*

Krok, další. Středem hlavní ulice Ar-Na-Tinu, v dohledu všech možných nepřátel. Jenže kde jsou? Na všech pásmech jen jednotvárný šum, nevěřil jsem počítači a poslouchal jsem rádio sám. Rušení – to se dalo čekat. Všechny ozbrojené jednotky z města určitě odešly. Jakmile se boje přenesly na kosmodrom a další opevněná místa, Fangové neponechali v dobytém městě expediční oddíly.

„Stůj, člověče!" štěklo za mnou. Otočil jsem se. Fang.

„Stojím," řekl jsem co nejklidněji, „Musíme si promluvit. Je to důležité pro Zemi i pro Fang."

Nepřítel v bojové kombinéze toho typu, jakou měl Nes na Klenu, s neznámou zbraní v rukou. Měl tmavohnědou, skoro černou srst, a pokud se nemýlím, je to příznak mládí.

„Nehýbat se, nemluvit, za neuposlechnutí smrt," zadrmolil Fang, naklonil hlavu a něco zašeptal. Zřejmě do

mikrofonu. Pokud naše síly neruší fangovská spojení, jde do tuhého.

„Musíme si promluvit," opakoval jsem umíněně. „Je to důležité."

Napadla mě bláznivá myšlenka, že Fang neovládá standardní jazyk a jen se naučil pár frází…

„Mlčet!" zaječel Fang. „Varuji! Žádné řeči!"

Hlaveň jeho zbraně mířila přímo na mě. Nic hrozného, když mě molekulární krunýř zachránil před anihilaci, znamená to, že mě žádná ruční zbraň nezabije.

„Poslyš, ty vůbec nejsi přesvědčen o své pravdě!" řekl jsem s náhlým pochopením. „Jak se jmenuješ, nepříteli? Víš, že můžeme být přátelé?"

Udělal jsem k němu krok. Potom druhý. Po obličeji – nebo tlamě – přeběhla nechápavá grimasa.

„Střílet na bezbranného není krásné," řekl jsem.

Ztuhl.

„Válka je ošklivá," pokračoval jsem zaníceně a přibližoval se. „Tvůj národ se spletl."

Chyba. Fang pohodil hlavou:

„Minulost je správnější než dnešek. Obecná pravda je důležitější než osoba…"

Skočil jsem, přesněji řečeno skočila má krunýřová kombinéza. Pode mnou hlučně prolétla ohnivá koule a vzdálená budova vzplanula.

Pět metrů je maličkost, kdy je nemají zdolávat slabé lidské svaly, ale molekulární krunýř. Popadl jsem Fangovu zbraň, vytrhl hlaveň a odhodil ji stranou.

Váleli jsme se po hrbolaté dlažbě, Fang se několikrát pokusil vytrhnout a pak ztichl. Přitiskl jsem ho k zemi a zasípal:

„Musíme si pohovořit, slyšíš, pse?"

Fangův obličej byl klidný a nevzrušený. Krásný, čert aby vzal tuto krásu…

„Odcházím, pozemšťane,“ řekl Fang. V jantarově žlutých očích výsměch i smutek. „Odcházím krásně, nechci se měnit. Sbohem.“

Ruce se mu zachvěly, zřejmě se chtěly zvednout k obličeji. Vzpomněl jsem si na gesto předchozího Fanga.

Zemřít v okamžiku, kdy po tom zatoužíš, je možná přirozená schopnost Fangů. Nebo výsledek výcviku. Jaký rozdíl.

Vztyčil jsem se nad mrtvým tělem. Sáhl jsem pro zbraň, která ležela o metr dál, a tu z rukavice vystřelil kovový pásek, dotkl se plazmometu a vložil jej do dlaně. „Děkuji,“ řekl jsem unaveně.

Nebudou se mnou mluvit. Když se budu pokoušet změnit jejich přesvědčení, zabijí se.

„Nechci se měnit.“

Poskytli jsme jim nový smysl života – válku. A ani jsme si toho nevšimli. Zpátky už jej nevezmeme, je obtížné se za krátký život změnit dvakrát, je obtížné zradit to, čemu doopravdy uvěřili.

Nad střechami proletěl matný šedý stín. Uskočil jsem stranou ještě předtím, než jsem si uvědomil, co vidím – nepřátelský člun, samonaváděcí střelu, létajícího Fanga…

O deset metrů dál jako černá silueta na pozadí rudých plamenů hořícího domu stála mlhavá známá postava. Pohnula se a po kovové bláně pokrývající tělo přeběhly záblesky.

„Lans?“ zeptal jsem se hloupě. Nikdo jiný nemohl od lodě Rozsévačů molekulární krunýř dostat.

Místo odpovědi postava v našedlé bláně zvedla zbraň. A v tom okamžiku, kdy jsem zvedal ukořistěný plazmomet, kdy jsem hledal na odlišně zhotovené pažbě spoušť, nakonec mi došlo: Země i Fang nemají jen stejnou technickou úroveň, ale i válečnou taktiku.

Opravdu, jen jeden z tisíců Fangů má molekulární krunýř.

Vystřelili jsme současně. Ulici zalila ohnivá řeka. Žár – stín toho žáru, který zuřil kolem, tíže – stín oné bouře, která

nyní bořila stěny domů. Snažil jsem se nemyslet na lidi, skrývající se za domnělou ochranou dřevěných dveří a zataţených závěsů.

Nemyslet.

Kráčel jsem ohněm k Fangovi, který přinesl na tuto planetu smrt, k Fangovi, který mě vyprovokoval k smrtícímu výstřelu. Odhodil jsem zbraň, nic na světě mě už nedonutí střílet skrytý za nezdolatelným krunýřem.

Skla kapající žlutými kapkami; záclony planoucí v náporu ohnivé vlny; dveře vyraţené z pantů, zasahující ukryté lidi smrtícími ranami…

Kolem nás s Fangem je smrt. A my žijeme.

„Jsi spokojen, Hospodine?“ zařval jsem a rozhrnoval rukama oranţové plameny. Krunýř cosi naléhavě brebentil, ale já jsem už jeho šepot v hlavě nevnímal. „Vstoupila do tebe nová podstata, Boţe? Stal ses ještě dokonalejším, absolutním rozumem?“

Kde jsi, Fangu… Ohlédl jsem se, ale stříbřitá silueta v ohni nestála. Nebo jsem se spletl a můj nepřítel nebyl nezranitelný?

Pod nohama se zvedal šedý stín. Mávl rukou, která se okamţitě prodloužila a změnila v čepel. Naprosto mechanicky jsem odrazil ránu, jako kdybych měl v ruce meč. A opravdu jsem měl.

Atomovce se zkříţily a vzájemně sebou prošly jako pěst kouřem. Ještě jsem nestačil něco pochopit a meče zmizely, vtáhly se zpátky do našich kombinéz. Molekulární krunýř v tomto souboji přijal vlastní řešení.

Stáli jsme na začouzené dlaţbě jako dvě otavené sochy. Sekundy oddechu, nezbytné k rozhodnutí, jak bojovat s naprosto stejně silným nepřítelem. Poznal jsem ho. Matná blána neměnila obličej o nic víc neţ sluneční brýle.

„Rád tě znovu vidím, Nesi,“ zašeptal jsem.

„Nápodobně, Sergeji ze Země,“ odpověděl Fang stejně tiše.

Nestačil jsem nic vymyslet, prostě jsem ho praštil. Vlastně plácl otevřenou dlaní. Nes bleskově nastavil úderu ruku.

Naše dlaně se střetly jako u dětí, které si hrají „na tleskanou“. Mezi šedými rukavicemi zaplál bledý plamen. Kov zazvonil o kov.

Najednou mi připadalo, že kombinézy uvolní naše ruce jako tehdy před dlouhými hodinami, kdy jsem plácl Lanse na rameno…

Ovšem krunýře Země a Fangu se vzájemně neuznaly.

Jakmile se naše dlaně setkaly, z kovu kombinéz vytryskla špinavě šedá pěna, která mi sevřela ruku jako gumová manžeta. Z dlaně se sypal dolů lehký prášek, unášený závany větru – prach nezničitelného krunýře.

„Pseudorozumné“ molekuly, z nichž každá byla současně štítem i mečem, generátorem všech možných polí, se rozpadaly. Krunýře se vzájemně požíraly.

Zasmál jsem se a držel ruku dál. Blána na mém těle se chvěla, tenčila a splývala k ruce. „Nebezpečí, nebezpečí,“ zněl v hlavě slábnoucí hlas.

Krunýř nejdříve sklouzl z levé ruky a pocítil jsem spalující žár sežehnuté ulice. Potom kovová blanka sklouzla z nohou. Když se boty dotkly dlažby, zasyčely. Bojová kombinéza není schopná odolávat peklu, ve které se ulice změnila. „Radiace,“ vypískla kombinéza a ztichla. Šedá blána sklouzla z obličeje, musel jsem přivřít oči.

Když jsem je otevřel, mezi mou dlaní a chlupatou dlaní Nese se točil šedý chomáček, který syčel a poskakoval jako kapka vody na rozpálené plotně. Odtáhl jsem ruku. Šedý chomáč se zoufale pokusil roztáhnout mezi našimi dlaněmi, ale spadl a proměnil se v jemný prach.

„Konec krunýře,“ řekl jsem a polykal žhavý vzduch i neviditelné milirentgeny.

Nes přikývl. Pohlíželi jsme si do očí.

„Chci si promluvit o kráse, Nesi.“

„Se mnou?“

„Se všemi Fangy…“ Usmál jsem se. „Čím jich bude víc, tím líp.“

Nes mlčel.

„Propustil jsem tě na Klenu,“ řekl jsem tiše. Nohy mě pálily, oči slzely. „A nechci znovu zkoušet, kdo z nás je silnější v boji muže proti muži. Vyslechni mě, Nesi.“

Fang sáhl ke kapse na hrudi kombinézy. Potom si to asi rozmyslel, spustil ruku a rozepjal maličké pouzdro na opasku. Vytáhl z něho stříbrnou šňůru a potřásl jí.

„Kam nás přenese?“ zeptal jsem se při pohledu na širokou obruč v Nesových rukou. Vzduch v ní dýmal a třásl se jako blány z mlhy.

„Na mou loď,“ řekl Nes klidně. „Na vlajkovou loď eskadry útočící na Ar-Na-Tin.“

Nepřekvapilo mě to. Nes nemůže být prostým výsadkářem, když má molekulární krunýř.

Bez váhání jsem přikročil k Fangovi, který držel nad hlavou obruč – hyperkatapult. Nes předvedl něco jako úsměv. Pak rozpřáhl ruce. Kleslo na nás matné sklo hyperpřechodu.

7. Zpověď

Šero – ani zemřelé světlo, ani nenarozená tma. Lehkost – téměř beztíže, jen náznak přitažlivosti. Hyperpřechod? Ne, příliš reálné.

„Mluv, člověče ze Země…“

Nes stál přede mnou. Silueta v šeru. Viník i oběť.

„Jeden posluchač mi nestačí,“ zašeptal jsem. V tomto přítmí, zahalujícím kajutu lodě jiné planety, v tomto tichu, kde zvuky vypadaly nepřiměřeně, se dalo mluvit jen šeptem.

„Poslouchají tě tisíce, člověče. Mluv. Ti, co vedli lodě k Ar-Na-Tinu, ti, co je nyní vedou k Zemi, nyní naslouchají.“

„Děkuji.“ Pohlédl jsem do tmy. Byly tam pozorné oči, Nes nelhal. Byla tam smrt Země i Galaxie.

„Přišli jsme k vám v dobrém.“ Slova se řadila doslova mimovolně. „Naší vinou je, že jsme nepochopili rozdíly mezi námi. Nepochopili jsme to, co je hlubší než činy, nepochopili jsme příčiny.“

Viděl jsem to, o čem jsem mluvil. Jako kdyby to bylo vedle mne. Jako kdybych křičel přes tlusté sklo, které nelze překřičet, ale nelze ani mlčet. Linková loď Missouri. Expedice k Fangům. Výměna informací, čestně povíme vše. Dějiny, ano, byli jsme krutí, válčili jsme. Ale žili Fangové vždycky v míru? Literatura, malířství… Volba. Byli jsme špatní, stali jsme se dobrými. Vy jste tím jistě prošli také.

Slyšte hlas Země. Vezměte v úvahu její minulost, jsme čestní k rozumným bratrům. Demaskujeme válku, velice ji nenávidíme…

„Jednou,“ hovořil jsem k naslouchající tmě, „si každý člověk položí otázku: V čem je smysl života? Myslím, že u vás je to stejné. Jen odpovědi jsme našli jiné.

V knize, kterou miluji od dětství, je jednoduchá odpověď na věčnou otázku: člověk žije pro štěstí. Jinou věcí je, co člověk pokládá za štěstí – lásku, mír, bohatství, poznání. S axiómem je těžké se hádat, je těžké o něm i pochybovat. Pro vás se cílem života stala krása. To, co je přirozené, co není ošklivé. To, co je ohavné, se nesmí napodobovat. Žili jste a navždy určili, co je krásné a co ošklivé. Dokud jsme vás nepodvedli.“

Odmlčel jsem se a uvolnil sevřené hrdlo. Podvedli jsme snad jen vás? Sebe ne? Kolik krásných slov mě nutilo střílet do lidí, kolik krásných lží vedlo neviditelnými nitěmi mé ruce…

Lež…

„Nechápete, co je krásná lež. Pro vás je nesmyslnější než studený oheň a suchá voda…“ Zarazil jsem se při vzpomínce na Somat. Voda bývá suchá. Pitomost! „Ale my umíme

krásně lhát, abychom oklamali sama sebe, abychom uklidnili svědomí. Lhali jsme a podvedli vás!“

„Sergeji…“

Oblak světla ve tmě. Nesův obličej v tom mihotání vypadal doslova jako obličej utopence, omotaného chaluhami ve světélkujícím planktonu.

„Sergeji, Fangové vždy věděli, že smrt je ošklivá, zabití odporné. Ať je cíl jakýkoli. Ať se omlouvá jakkoli. S tou vírou jsme žili, a ten, kdo zabil, umíral, když si plně uvědomil odpornost svého činu. Tak tomu bylo vždy. Dokud nám loď ze Země nepřinesla novou pravdu, novou krásu, novou víru. V našem jazyku jsou tato slova totéž, ale já dobře znám váš jazyk. Divili jsme se. Hleděli jsme na vaše obrazy a četli vaše knihy. Uvěřili jsme. Máte pravdu. Ve válce je svébytná krása. Ve smrti je svébytné okouzlení. V krutosti je svébytná pravda.“

„Ne. Ne, mýlíš se, Fangu…“

„Chceš se hádat?“ zeptal se rychle Nes. „A to neberu v úvahu vaše knihy, každý výběr nese pečeť vybírajícího. Tato věc Fangům nic neřekne, ale pro lidi je… odrazem… zrcadlem. Je to tak?“

Chvějivým oblakem světla ke mně plula nelidská ruka se zelenou knihou.

„Správně,“ zašeptal jsem a převzal od Nese Knihu hor.

„Čti. Nahlas.“

Rozevřené stránky, osvětlené bílým svitem, vytvářeným snad přímo papírem. Bodavá bolest v očích, to se vědomí dostávalo do tranzu.

Tuto autohypnózu je možné překonat. Je možné přemoci Knihu, jsem si tím jistý. Ale nesmí se to. Ne proto, že Fangové vycítí podvod. Lež nesmí zvítězit. Nikdy.

*

„*Nastala doba,*“ promluvil jsem s pohledem upřeným na rovné řádky, „*kdy jsem musela volit. Mezi černým a bílým, mezi násilím a dobrem. Neboť nebyla pravda ve slovech básníka a pěsti rodily jen zlo. Já jsem bojovala za dobro, ale na světlo přicházelo stále nové zlo. Děti neznající dětství, dospělí nenávidějící své děti… I vzala jsem knihy, které šly se mnou, a požádala je o radu. Stránky se otevíraly tam, kde chtěla vazba, a oči pohlížely tam, kde byla černá písmena.*

Četla jsem a cesta vedla jen na jednu stranu.

Krev vytryskla na chlapcovu ruku, Jazz-Koša se zazmítal v křečích a přestal se hýbat…

Dobro z utrpení je zlo.

Vzpomínala jsem na spravedlivé války a hledala spásu…

…Díla o minulé válce, zušlechtěné talentem, zaujímají zvláštní místo. Síla jejich vlivu na mysli a srdce je neobvyklá, není tedy divu, že je všichni milují.

Četla jsem dál, protože nevěřím těm, kteří hovoří o cizím.

Rita střelila do spánku. Krev nebyla skoro žádná. Otvor vstřelu lemovala modrá zrníčka prachu…

Dobro z vlastenectví je zlo.“

*

„Ne!“ Odtrhl jsem pohled od knihy. „Tak jednoznačné to není, Fangu! Pamatuji si!“

Bolest je jako výbuch, jako dýka, pronikající zevnitř. Opět jsem nahlédl do Knihy hor. Podrobím ji své vůli…

*

„*Není to tak jednoznačné,*“ *hovořila jsem. A stačila přečíst:*

Ne, ne, nemůže to být nesmyslné! Proč a nač to všechno? Proč jsem tehdy střílel a viděl v tom smysl?

Nenáviděl jsem je, zabíjel, zapaloval tanky, a chtěl jsem ten smysl!…

Druhotná myšlenka – síla neřeší vše… A tato kniha je jako prokletí…

Ne, my máme hodně milosrdenství. Jsme příliš dobří a rychle zapomínáme na hněv. Zbytečně.

Dobro z vlastenectví je zlo.

*

„Fangu.“ Zalykal jsem se slovy. „Fangu, je to jinak. Nesmíš. Nedotýkej se toho, co nedokážeš pochopit…“

„Čti dál,“ řekl po krátké pauze Nes.

*

Ano, on je zachránil V těch chvílích jinak než karabáčem a kulkou nešlo jednat.

Dobro pro ideu je zlo.

…Rána na hrudi nebyla smrtelná, kulka dokonce neprorazila kosti…

Dobro pro poznání je zlo.

*

Odložil jsem Knihu a ta se rozplynula ve tmě.

„Nesi, vy jste uvěřili v násilí…“

„Pochopili jsme, že může být krásné.“

„Nesi, zmýlili jste se. Lhali jsme, abychom se ospravedlnili.“

„Vždycky?“

„Vždycky. Od biblických dob dodnes. Hledali jsme ospravedlnění za to, že musíme zabíjet. Za cizí bolest, za svůj strach. Tomuto cíli sloužili nejtalentovanější lidé. Dělali jsme

to krásnějším, abychom uklidnili svědomí. Krása nikdy nebyla hlavní, byla jen nástrojem k ospravedlnění cíle: ideje, vlastenectví, lásky…“

„Ale pro nás byla krása hlavní.“

„My jsme to nevěděli, Nesi! Volili jsme slova, abychom podpořili obránce vlasti, lásky, víry. Krása byla jen prostředkem…“

„A pro nás cílem.“

„Nesi, oblékali jsme zlo do hávů dobra a krásy, abychom přežili. Ale nikdo nevěděl, že se ve vesmíru setkáme s rasou, která má krásu jako cíl.“

„My jiné měřítko nemáme.“ Nesův hlas byl stěží slyšet. „Žili jsme tvorbou krásy slov, zvuků, obrazů, činů. Vy jste nám poskytli novou krásu, a ty nyní chceš dokázat, že byla chybou.“

„Ano.“

„Dokaž.“

Tma. Ticho.

Dokážu. Najdu slova silnější než ta, která pronášely tisíce lidí, nezměrně talentovanějších, zkušenějších i… lepších.

Překonej autory Bible i Koránu, Hořícího sněhu i Tří mušketýrů, Shakespeara i Puškina. Najdi silnější slova. Najdi jasnější barvy. Dokaž, že neopěvovali válku, ale smiřovali s ní lidský rozum. Člověk se přece nerodí pro smrt, ať už svou, nebo cizí. Věřím tomu vším, co ve mně ještě dokáže věřit…

„Nemohu to dokázat, Nesi. Ti, co tato slova pronášeli, by mohli. Dokázat, vysvětlit, uhádat. Jsem jen člověk, Nesi! Pamatuji si, vím, věřím, ale nemůžu dokázat!“

„Chybí slova a schopnosti?“ zeptal se klidně Nes.

„Ano…“

„Ale věříš, což není málo. Vzpomínej a vnímej. Uvidíme, člověče. Jestli nelžeš, jestli nezapíráš svou víru, otevři rozum. Uvidíme.“

Nelžu?

Jak to mám vědět? Radoval jsem se, vítězil. Při zabíjení nepřátel jsem neváhal. Ty, kteří sloužili Šorrejovi, ty, kteří chtěli zničit Zemi, ty, kteří zabíjeli mé přátele. Opravdu jsem alespoň trochu nezapochyboval? Ne. A v hloubi duše…

Málokdo se dokáže ponořit tak hluboko a neutopit se.

„Podívej se, Nesi," řekl jsem. „I vy… kteří jste tak daleko. Fangové, nezabíjíme rádi. Nenávidíme válku a krutost. Přísahám. Celý život jsem byl vojákem. Radoval jsem se z vítězství a nenáviděl je. Pro mnohé jsem se stal smrtí a pro nikoho… alespoň dosud… životem. Pohleďte."

Nevěděl jsem, co se stane. Kaleidoskop vzpomínek, pocit cizího rozumu ve vědomí…

Nic takového. Chlad.

A Nesův hlas.

*

„Mluv, člověče. Ale teď už jen pravdu. Lež zmizela. Mluv."

„Pravdu?" Zasmál jsem se cizím smíchem. „Co ode mě chceš, zrůdo? Zabíjeli jste lidi, přepadali planety, a teď chcete mír? Vyhubíme vás. Do posledního štěněte nebo jak nazýváte své dětičky."

„Děti," odpověděl naprosto nevzrušeně Fang.

„Naposlouchal ses dost mých keců?" zajímal jsem se. „Mír, přátelství, bla-bla… Šmytec! Byli jsme vždy vojáky. Od pralidí, bojujících se šavlozubými tygry, až po piloty, kteří vám nakopou zadek za pár hodin."

„Byl jsi vojákem? Vždy?"

Mlčel jsem. Ne proto, že bych neznal odpověď, prostě proto, že bylo třeba odpovědět maximálně pravdivě… krásně… čestně… Přemítal jsem nyní o pojmech Fangů, buď v mé mysli nyní řádil jejich rozum, nebo jejich vůle vyžadovala ode mě pravdu.

„Ne,“ zašeptal jsem. „Ne. Nenáviděl jsem… násilí. To je bolest a strach.“

„Čí bolest? Čí strach?“

„Má bolest… Nechci… proč? Proč?“

Křičel jsem obklopen kruhem obličejů. Mihotavých, přecházejících jeden v druhý. Mí nepřátelé. Všichni, kteří mě nenáviděli. Všichni, které jsem odvrhl. Nepodal jim ruku, neodpověděl na prosbu.

„Proč?“ zašeptal jsem nekonečné řadě.

„***Protože…***“ můj školní nepřítel a trýznitel Iljas.

„…***mi bylo špatně…***“ mladík, který narukoval do armády o rok dříve.

„…***z takových, jako jsi byl ty…***“ muž, pro kterého byla ruština cizím jazykem.

„…***a jiných usmrkaných chytráků…***“ učitel institutu.

„…***kteří nejsou o nic lepší než jiní muži…***“ má první žena.

„Pomstím se!“ slíbil jsem.

„Komu?“ zeptal se Nes, který se vynořil z proudu nenávistných obličejů.

„Všem!“ zvolal jsem. „Těm, kteří neodhalují pomlouvače. Těm, co nebudou odhalovat! Nechci, ale jiné východisko není! Budu přinášet smrt – krásnou i hnusnou – všem, které pokládám za nepřítele! Smysl to nemá, ani to není hlavní! Ano, bojujeme celý život. Nemáme jinou volbu. Hledáme ospravedlnění, hledáme krásná slova, abychom zakryli svou krutost. Jiné východisko není, Fangu. Je to hnusné, ale nebudu předstírat, že je válka krásná. Jiné východisko není!“

„Věříš svým slovům,“ shrnul Fang. „Že válka je zrůdná a krutost nesprávná, že jsi byl jen donucen žít podle zákona síly. Věříš, a my jsme se zmýlili, když jsme pokládali vaši slupku za podstatu.“

„Když mluví o lásce a nenávisti, lžou všichni,“ zašeptal jsem. Cizí vůle už opustila mé vědomí.

„Je možné, že jsme se mýlili. Ale i mylná krása zůstává krásou. Rozumíš?“

Ve tmě jsem najednou spatřil Fangovy oči. Veliké. Blýskající se ve tmě.

„Takže jste se už všichni rozhodli?“ zeptal jsem se. „Budete bojovat dál?“

„Přemýšlíme.“

Tma. Nepatrná opora pod nohama.

„Naše lodě odlétají od Ar-Na-Tinu,“ oznámil Nes.

„Vy…“ zalykal jsem se slovy. „Pochopili jste? Končíte válku?“

„Ještě jsme nerozhodli. Síly se přeskupí – buď k útoku na Zemi, nebo ustoupí, to je jedno. Místo lži nelze zaplnit prázdnotou, člověče. Pouze pravdou. A ty ji neznáš. Ani my – zatím…“

Nestačil jsem už nic říci ani se zeptat. Ze všech stran na mě padla tma.

8. Červená a žlutá

Kajuta, ve které jsem se probral, nebyla velká. Bez nábytku, měkké tapety barvy holubí šedi, tlumené oranžové světlo ze svítilen skrytých v rozích stropu. Ve stěně se rýsoval ovál průlezu.

Vstal jsem a podvědomě jsem poznal, že loď je na planetě. Přistáli snad Fangové na Ar-Na-Tinu, zatímco jsem byl v bezvědomí? A co ta slova o přeskupení sil? A co hodlají udělat se mnou?

Bez zvláštního očekávání jsem došel k průlezu. Natáhl jsem ruku k nenápadným tlačítkům na stěně, ale stisknout jsem je nemusel. Průlez se otevřel. Ani jsem se nestačil podivit neopatrnosti nepřátel, když se v otvoru objevil Nes.

Měl bojovou kombinézu a u pasu dva meče ve stříbrných pochvách. Jeden meč byl zřejmě pozemský.

„Jsem rád, že jsi v pořádku,“ pronesl Fang bez zvláštního nadšení. „Gravitační kompenzátory fungovaly až do konce.“

„Co se děje?“ zeptal jsem se snad až příliš naléhavě.

„Pozemské lodě,“ odpověděl klidně Nes. „Unikli jsme z boje, ale poškození jsou značná. Má loď už nevzlétne.“

„Spadla na Ar-Na-Tin?“ zeptal jsem se jízlivě. „Tady vás milují…“

„Pojď.“ Nes odstoupil o krok.

Nehádal jsem se, úzká kajuta ze všeho nejvíc připomínala průchodovou komoru: poloprůhledné skříňky se skafandry, široký průlez, pult se zhaslou obrazovkou.

„Má loď nevzlétne,“ opakoval Fang. „Střelci na bojových postech nežijí. Ať. Podstata je důležitější.“ Odmlčel se krátkou, vypočítanou pauzou.

„Je to tvoje planeta, princi.“

„Země?“

„Ta, na které jsi žil v naší době. Somat.“

Nes natáhl ruku k mrtvému pultu. Pomalu, s viditelným úsilím stiskl na panelu velké tmavožluté tlačítko.

Kupodivu až teď mě napadlo, že pro Fangy znamená žlutá barva totéž, co pro nás červená, krvavá.

„Loď nevzlétne,“ opakoval Nes ještě jednou. Jako na potvrzení jeho slov vzplanula na obvodu širokého vnějšího průlezu oslepující čára. Za okamžik pancéřová deska tiše vypadla ven.

Zazářilo sluneční světlo.

Vzlétl písek, na který dopadlo půldruhé tuny kovu. Po okrajích průlezu syčel a vzpínal se dohořívající plamen.

Pohlížel jsem na otvor jako očarovaný, nedokázal jsem odtrhnout oči.

Skutečně Somat.

Nes na mě pohlédl a snaživě napodobil úsměv. Seskočil dolů, přímo na kov posypaný pískem. Křikl:

„Konec se vždy dostane na začátek. Pro každý spor existuje jediné místo. Půjdeme, princi.“

Jako hypnotizovaný jsem ho následoval. Přiskočil jsem k průlezu. Nes stál dole s výrazem, jako by mi chtěl podat ruku.

Do plic mi pronikl vzduch Somatu.

Rozkašlal jsem se. Hrdlo mi skoro okamžitě vyschlo, v nose jako by mi drhli smirkem. Vlhkost jen půl procenta.

Nes na mě zvědavě pohlédl.

„Tvůj svět," pronesl tiše. „Tvá pravidla."

Začal jsem dýchat ústy, mezi rty jsem ponechal jen úzkou škvíru. To jsme dělali při výměně nosních filtrů.

„Nesi, musíme přivolat pomoc," řekl jsem na jeden výdech. „Vaši, nebo naši loď. Zachrání nás a to je krásné."

Fang mlčel.

Polkl jsem nadávky a ohlédl se. Žlutý kopec s nazelenalým odstínem, hora Podzimního listu. V dálce bílý proužek Bílého pobřeží.

Přistáli jsme poblíž mé a Terri kopule. Sedmdesát až osmdesát kilometrů. To se dá dojít za den. Pokud ovšem člověk má ochranný krém a zvlhčovací filtry. Jako krém lze použít každý tuk a jako filtry každou tkaninu. Ovšem bude je třeba často namáčet.

„Nesi, půjdeme do mého starého domu," navrhl jsem ulehčeně. „Je tam havarijní maják… Pokud ovšem má tvůj poruchu."

„Poslouchej," řekl Fang tiše. Najednou mi připadalo, že v jeho hlasu zní naléhavá, smutná prosba. „Slyšíš to ticho, princi?"

Zavřel jsem oči. Klid… Je to Fang. Nehne se z místa, dokud neocení všechnu okolní krásu. Klid. Naslouchání tichu netrvá dlouho.

Vzduch byl teplý a nehybný. Nejprve jsem zaslechl svůj dech a potom tep srdce.

Ticho.

Sluneční svit, tiše pronikající víčky. Květinová vůně Fanga, tiše se šířící vzduchem bez vůní.

Ticho.

Mlčení od obzoru až k písku pod nohama. Nehybné duny, nehybné skály. Obloha jako tmavomodrá plstěná čepice.

Ticho.

Okamžik před zvukem, připomínající pohyb, stín života – vzdálený šelest suchých vln… Ale možná jen horký tep krve v nepotřebných uších. Suchý oceán pokryl kamenný led.

Ticho.

„Umíš naslouchat, princi…“

Sluchová halucinace, vlastní myšlenka… nebo nesnesitelně hlasitý Fangův hlas?

Kulaté oči bez mrknutí studovaly můj obličej. Co chceš, Fangu? Co se pokoušíš pochopit?

„Půjdeme,“ zašeptal jsem. „Půjdeme do mého domu, Nesi.“

„Pohleď,“ odvětil stejně tiše. „Vidíš neviditelné, princi?“

Suchý a čistý vzduch, průzračný jako vakuum, nemilosrdný jako zvětšovací sklo. Mlhavý opar vodních par, maska na tváři planety, je stržená jednou a provždy.

Prázdnota.

Jasné, neživotné barvy skal. Mrtvolná modř oblohy. Žlutá na modrém, šedá na modrém, bílá na modrém. A každý odstín, každý polotón stejně čistý a neživý.

Prázdnota.

Tisíce barev a ani jedna živá.

Prázdnota. Od obzoru k písku pod nohama. Obnažené skály, sterilní hory, zhanobená voda.

Prázdnota.

A ještě to, co zde nikdy nebude. Zimní sníh a jarní zeleň. Zralost letních jahod a žloutnutí vadnoucích listů. Bydliště lidí, utopená v květinách. Kaleidoskop svátečních oděvů. Tenké věže Fangů. Nekonečná spirála vzoru na stěnách. Lodě, prudkost obrysů lidských myšlenek a spolehlivost nelidské logiky.

Prázdnota.

To nebude. Nic nebude. Neslyšeli můj křik, neviděli mé hrůzy. Prázdnota. Nikoho jsem nepřesvědčil, jen sebe. Prázdnota. Konečný bod. Budoucnost nebude.

„Umíš se dívat, princi…“

Stín úcty v hlasu? Záchvěv v obličeji? Nesmysl. Terri s nohama skrčenýma v křesle… Prázdnota. Dankovy obrazy na stěnách muzea… Prázdnota. Mávnutí na rozloučenou chlapce-roddera… Prázdnota. Lans v černé kouli pilotní přilby… Prázdnota. Trofej olizující drobounké koťátko… Prázdnota.

„Mluvil jsi krásně, princi. Poslouchali jsme. Ale je to jen jedna strana pravdy.“

Výsměšně jsem se zašklebil. Rozumím vám, Fangové. Není důvod převádět jasné myšlenky do mlhavých lidských slov.

„Mluvil jsi krásně, princi. Byli jsme spokojeni. Ale nyní ti ukážeme jinou krásu. Přesvědčíš se, že smrt může být krásná. Uspořádáme mezihvězdnou řež, abychom tě přesvědčili. To je krásné.“

Pozoroval jsem Fanga, jeho ladné, koordinované pohyby, absolutní soustředěnost a klidný výraz. Mohutné rozmáchnutí a pistole letí daleko do písku. Zdvořilá úklona a atomární meč ve stříbrné pochvě leží na písku přede mnou. Už dávno jste všechno propočítali, Fangové. I můj spor s vámi. Včera sis vzal lidský meč s vědomím dnešního gesta.

Ticho a prázdnota. Tmavá obloha. Žluté přívětivé slunce s oslepivě bílým lemem.

„Pohleď, Fangu.“ Pronášel jsem jiná slova, než jsem chtěl. „Dvojité slunce! Já a Terri jsme chtěli udělat z tohoto dne hlavní svátek planety. Dochází k němu jen jednou za sto let.“

„Svátek, který neuvidíš dvakrát, tak jsme ho hodlali nazvat. Ale tobě to neřeknu. Tvůj absolutní vkus neocení naše diletantské pokusy ‚vytvořit krásu‘. Zůstaneme u své krásy, Fangu. A s ní i zemřeme.“

Nes přikývl, na oblohu však pořád nepohlédl.

„Umíš přemýšlet, princi. Pro každý spor je hlavní doba. Jednou za sto let nebo jednou za život.“

„Budeme bojovat?“ zeptal jsem se a zvedl meč.

Fang přikývl.

Mávl jsem mečem, abych shodil z ostří pochvu. Přesekl jsem ji ve vzduchu, už nebudu tenhle meč nosit. I kdybych souboj vyhrál, na cestě ke kopuli bude zbraň jen zbytečnou přítěží.

Nikdo mě nepřepadne, planeta je bez života.

Nikdo nepřepadá mrtvolu…

Nes vytáhl z pochvy svou čepel a já zaznamenal jeho šířku. Ostří mého meče bylo dvakrát užší.

K čemu mu to bude? Příliš široký meč je pekelně nešikovný.

Fang pozdravil – pohyb byl složitý a nesporně krásný. Už mě ta vaše krása unavuje!

Vyrazil jsem rychlým a přesným bodnutím. Byl to podlý úder, Fang nebyl připraven k obraně, zdravil mě…

Čepel vnikla do Fangova těla s chrupnutím, buď praskaly kosti, nebo se trhala ochranná kombinéza. Nes odskočil a meč z něj vyjel. Deset centimetrů atomárního ostří v jeho těle mu neuškodilo. V jeho obličeji se objevil uražený výraz.

„Ošklivé," řekl rozčarovaně. „Ošklivé, princi."

„Válka je vždycky ošklivá," téměř jsem zařval a už jsem nehleděl na patologickou banalitu frází. „Koledoval sis o to."

„Útok byl ošklivý, princi. Slova ještě ošklivější."

Fangovy prsty vytáhly z kapsičky na hrudi maličkou černou kuličku. Usmál jsem se. Vida, co se skrývá v tajné kapse. Zbraň.

Zapomněl jsem, že Fang mi sám poskytl meč.

„To je oko pravdy," řekl Nes tiše. „Náš spor uvidí všichni Fangové, kteří ti naslouchali. Oni rozhodnou."

Nes postrčil kuličku a ta navzdory zákonům gravitace plavně vzlétla. Deset metrů nad námi se zastavila, černý obal obklopily bílé šelestící jiskry. Zavoněl ozon. Dokonce mi připadalo, že nahoru ke kuličce zavál lehký větřík. Takovou energii potřebuje jen hyperspojení.

„Začneme, princi."

Výpad – vynikající výpad na hlavu, na oči. Přitom výpad byl nejen složitý a neobvyklý, ale Nes ho udělal z naprosto

nevyhovující pozice. Stačil jsem blokovat – můj meč vzlétl vstříc vražedné čepeli. Když se podaří nastavit ostří napříč meči soupeře, obvykle přijde o část svého meče.

Fang dokázal svým mečem uhnout. Ten prolétl milimetr od mé čepele, svítící bílým plamenem posledního ostření.

Nes držel sekundu meč svisle nad hlavou. Potom následoval úder, který mě nepřesekl na dva kusy jen díky mé obratnosti. Upřímně řečeno, pochopil jsem, že nedocenil mou reakci. Ale je také možné, že se u mě projevil výjimečný doping v podobě seknutí ostroplochým mečem.

V tomto souboji, na rozdíl od mého prvního vážného boje s meči se Šorrejem Menchemem, giarským vládcem a nadčlověkem, bylo ještě něco jiného. Uhodl jsem co: třída soupeřů. Tehdy i nyní jsem nepříteli beznadějně nestačil. Jistě, dobu od svých prvních dnů „mimo Zemi“ jsem nepromarnil. Bojoval jsem na úrovni Šorreje, možná i lépe. Podařilo se mi dosáhnout onoho mistrovství, které je pro člověka téměř nedosažitelné.

Jenže Fangové nejsou lidé.

Najednou jsem poznal, že Nes řídí boj. Plně kontroluje mé výpady. Vyprovokovává údery. Náš boj se změnil v krásné divadlo, ve kterém mám úlohu statisty nebo fantomového sparingpartnera. A nikam před tím neuteču, Fang vzal v úvahu všechno, dokonce i moje ‚osvícení‘! A pokus vést souboj podle mého scénáře. Fang dělá to, co se kdysi nepodařilo Šorrejovi.

Ovšem Šorrejova „teatrálnost“ ve srovnání s nacvičenou dovedností Nese byla pouhým školním představením, pokoušejícím se opakovat inscenaci Národního divadla.

Shodná slova i pohyby. Ale srovnání nemá smysl.

Začal jsem být unavený. Nepřiměřeně rychle a silně, jako bych nebojoval s lehoučkými ostroplochými meči, ale zvedal stokilovou činku. Únava se hromadila v plicích společně a teplým a suchým vzduchem bez jakéhokoli zápachu. Stoupala do očí pozlátkem jasně zbarvených skal. Roztékala se od prstů tuhnoucích na jílci.

Není mi dvacet devět let, ale víc, mnohem víc. Dvě stě devadesát… nebo dva tisíce devět set. Mé ruce vykovaly bronzové meče, potom bronz nahradila ocel. Mé oči vypalovala záře roztaveného kovu a leptal yperit. Mé nohy klouzaly v blátě, vytlačovaly z podzimních cest houfnice – a lámaly se jako sirky pod pásy tanků. Na má záda se navalila příliš velká váha, uberte jí trochu! Příliš mnoho krunýře, zadusím se. Příliš mnoho výbuchů, utopím se v prachu.

Není mi dvacet devět let. Míň, o moc míň… Příliš mnoho mrtvých, mrtvé ruce mě nepustí. Devatenáct, devět… minus devět měsíců. Proběhl jsem svůj první útočný pochod… Tedy část, kterou jsem dokázal uběhnout. Můj obličej spočívá na žárem rozteklém asfaltu, kalašnikov mě tiskne k zemi ještě víc než seržantova bota. Ne, to ještě ne. Prostě mi poprvé ve rvačce rozbili nos, brečím a stírám si z obličeje krev smíchanou se slzami. A můj usoplený soupeř řve vedle mě, ještě nikdy se nerval do krve… Ne, to ještě ne. Ještě nejsem, proč se tedy musím prát v písčité aréně mrtvé planety? Teprve se chystám *být*, ale zbavil jsem této možnosti miliony svých bratrů a sester, kteří *nebudou*. Mé poloviční geny splynou v jedno a nový článek prodlouží nekonečný řetěz. Nesu v sobě víc smrti než života. Mluv se mnou o kráse, Fangu!

Pohlížel jsem do nemrkajících žlutých očí, útočil i odvracel útoky. Nemůžete nás porazit, ale můžeme společně prohrát. Darovali jsme vám novou krásu a tedy i novou pravdu. Nezůstali jste za ten dar dlužni. Jak vysvětlit, že jsme učinili válku krásnou, kde se vzaly knihy a filmy, které ji opěvují? Jak přeložit „ošklivé může být krásné“ Fangům, v jejichž jazyku slova „krásný“, „dobrý“, „hodný“ jsou synonyma?

„Netvore,“ zašeptal jsem a odstoupil od Nese. Podaří se mi ho utahat? Vždyť je zraněný! Ruce má rozdrásané do krve. Vzduch Somatu je pro Fanga ještě škodlivější než pro člověka.

Pot na čele vysychal, ani nestačil téci do očí. Při prudkých pohybech začínala bolet přeschlá pokožka na rukou a nohou. Ve výši se vznášel černý puntík hyperpřenašeče. Vysílá náš souboj, tak krásný a vzrušující, tak správný a dobrý! Maličké představení v inscenaci komandéra Nese. Přehádám ho smrtící ranou? Nebo musím pro opravdové vítězství naběhnout na meč a zemřít co nejošklivěji?

Kdo ví, co je pro Fanga krásné a co zrůdné? Jen Fang. Bude jim odporný pohled na mou rozraženou lebku?

Odporné… Důkaz opakem. Co je v mé situaci důkaz opakem?

Odrazil jsem Nesův výpad a chytře jsem mu přitom zkrátil meč. Pocítil jsem záchvěv naděje. Co když nepředstírá, ale skutečně bojuje na pokraji sil?

Co když přežiji?

Ale vyhraji?

Důkaz…

Nesova loď zůstala daleko stranou. Doslova jsme tančili podél maličkého potůčku suché vody. Šedý volně tekoucí prach. Nad námi letící hyperpřenašeč. Fangové sledující s uspokojením představení. Hodnotí všechno, od krásy skal a oblohy až po synchronnost našich pohybů. Nedivil bych se, kdyby hyperpřenašeč přenášel i pach našich rozehřátých těl…

Důkaz opakem. Nedokázal jsem vysvětlit, že válka není krásná. Jak přesvědčit Fangy, že mír je krásný? A to v dekoracích krajiny Somatu s jeho oslepivou, ale neživou krásou!

Další Nesův protiútok a najednou jsem zpozoroval, že se odkryl. Jen na zlomek sekundy, a každý můj útok může být smrtelně riskantní… Ale šance tu byla.

Další Nesův výpad a opět tatáž chyba. Možná nezná ránu, kterou ho mohu v takové pozici zasáhnout? Obyčejná rána, s pádem na pravé koleno…

Fangové na kolena nikdy nepadají! Ani při útoku na nepřítele! Není to krásné. Což znamená, že pro Nese takový výpad neexistuje.

Bojovali jsem už těsně u potoka. Nes mě tlačil ke břehu, jako kdyby mě chtěl shodit do vody.

Koupel v mrtvé vodě mě nelákala.

Fang opět přešel do protiútoku – rázně, krásně, správně. Nezneklidňovalo ho nechráněné břicho: nikdo a nikdy nepadá před nepřítelem na kolena, i kdyby ho mohl zabít.

Odrazil jsem jeho výpad a udeřil. Můj hlavní trumf, mé psychologické vítězství. To, co nepřítel pokládá za nemožné.

Čepel vjela do Nese stejně hluboko jako poprvé. Ale tentokrát zasáhla některé životní centrum.

Kůže pod zježenou srstí skoro okamžitě zpopelavěla. Nes vydal táhlý vibrující sten. Ustoupil dozadu, zřejmě chtěl opět vyklouznout z čepele, ale něco měl nevratně porušené. Pohyby začaly být neobratné a pomalé.

Fang upadl. Otvorem v rozříznuté kombinéze vytékala jantarová krev. Tkanina kombinézy se cukala ve snaze zalátat díru. Nes se pokusil vstát, ale nedokázal to a kutálel se po písku přímo do šedého proudu suché vody. Padl do ní hlavou, s obtížemi se nadzvedl a opět klesl do rychlého proudu prachu. Zašeptal, přitom mísil lidská slova s rodným jazykem:

„Šiar… Peklo šiar… jak ošklivé…“

Zachvěl jsem se. Došel jsem k Fangovi kalnou, jakoby vřící vodou. S potlačovaným vzrušením jsem se zeptal:

„Co jsi řekl? Ošklivé?“

Černý bod hyperpřenašeče zamířil k nám a zůstal viset metr nad hlavou.

Nesovy oči mě sledovaly se zvláštní ironií.

„Je to ošklivé, princi… Smrt je ošklivá… Válka je ošklivá… Pochopil jsem. Peklo šiar. Ať pochopí i ostatní.“

Opravdu tak prostě? Oni nás vidí i slyší! Všichni Fangové! Komandéru Nesovi nemohu nevěřit!

Bezmocně jsem se ohlédl. V dálce rozbitá loď, neživé pestré skály… *Vítězit je možné jen láskou. Donutit nepřítele prohrát dokáže i nenávist. Ale vítězí jen láska – tomu jsme se učili tisíce let…*

Co je to za blábol? Čí slova se mi vynořují v paměti? Proč za otřepanými pravdami pulzuje bolest a strach? Nepleť se… Nepleť se, lorde z planety Země…

Vítězí jen láska.

Nepadni do pasti falešného vítězství, je horší než porážka.

„Nesi," zašeptal jsem. „Nesi, kdy jsi mi uvěřil? Kdy jsi uvěřil mé pravdě? Mé krásе?"

Fang se zachvěl. Stál po kolena v průzračné vodě a viděl jsem, jak se v ní rozpouštějí žluté pramínky krve. Nesova kombinéza nedokázala zacelit ránu…

„Teď, princi. Teď," opakoval pevně.

Mlčky jsem na něho hleděl. Na tenké žilky tepající kolem očí. Na mokrou slepenou srst. Ale i v této podobě byl krásný. I vlastní smrt si dokázal vypočítat podle všech pravidel. Smutný, utrápený vzhled by vložil do jeho slov odstín falše. Příliš rychlá prohra je znakem slabosti.

Umíral stejně krásně jako žil. Musí mu uvěřit. Musí.

„Byl jsi příliš dlouho se mnou," řekl jsem. „Možná jsi viděl i to, o čem jsem mluvil? Uvěřil jsi a pochopil, jak přesvědčit ostatní…"

„Mlč!" Nes se napřímil. Kymácel se, z kombinézy stékaly tenké čůrky vody smísené se žlutou krví. „Mlč, princi!"

V hlase mu zůstala jen bolest. Viděl, jak se hroutí věž jeho lži, jak jím pronesená slova ztrácejí krásu. Černé očko hyperpřenašeče na nás chladně pohlíželo.

„Nenechám tě zemřít," zašeptal jsem. „Už bylo dost mučedníků, vytvářejících základy chrámu…"

„Začínáš válku," zasípal Nes. „Už jsi ji začal… Všechno do sebe zapadalo, ale teď… Lidé i Fangové se budou vzájemně zabíjet."

„Když nemůžeme pochopit, v čem je krása a v čem ošklivost, když neumíme naslouchat jeden druhému… Zbude nám jen zemřít, Nesi. Podej mi ruku.“

Rozplakal by se, ale Fangové neumějí plakat. Natáhl ke mně třesoucí ruku.

„Nepřesvědčili jsme je. Šiar…“

Z poraněných prstů kapaly do průzračné vody jantarové kapky. Padaly a pomalu se rozpouštěly v čisté vodě. Opravdové, mokré, živé vodě…

„Co je to, princi?“ Nesův hlas zesílil. „Voda?“

Shora jako dříve tekl proud šedého prachu. A po proudu do vzdálenosti tekla opravdová voda. U našich nohou tiše pěnila a shazovala matně šedý obal. Tam, kde do vody padaly tmavožluté kapky, se okamžitě měnila v průzračnou, křišťálově čistou.

„Tvá krev, Nesi.“ Divil jsem se, ale ne příliš. „Katalyzuje zpětný přechod vody. Křemíková organika se rozpadá… Má krev… každá biologická tekutina dokáže totéž, ale pomaleji. Půjdeme.“

Skoro násilím jsem ho vytáhl na břeh. Černá kulička začala kroužit kolem nás, buď podle příkazů vzdáleného operátora, nebo podle vloženého programu.

„Voda ožívá,“ řekl tiše Nes. „To je krásné…“

„Ale ne nadlouho, proces je nestabilní.“ Bezmocně jsem se poplácal po kapsách. „A tobě teče krev. Máš obvaz?“

Fang zavrtěl hlavou, neodtrhával pohled od proudu. Shora přitékal šedý prach, namodrale průzračná stuha čisté vody tála.

„Potřebujeme obvaz…“

Pokusil jsem se utrhnout rukáv bundy. Pevná látka odolávala. Vytáhl jsem nůž a začal tkaninu odřezávat. Rub bundy je hygroskopický, jako dočasný obvaz se hodí. Krev Fangů musí být srážlivá.

Ostrá čepel prořízla tkaninu a škrábla mě na kůži. Zaklel jsem a utrhl rukáv. Rozřezal jsem ho podél švu a pohlédl na

dlouhé škrábnutí. Nebylo hluboké, ale krvácelo dost. Normální lidská krev, červenočerná…

„Smyj krev! Dokud je voda, smyj krev!“ Nes skoro křičel. Nechápavě jsem na něho pohlédl a pokrčil rameny. Přejel jsem dlaní po zakrváceném předloktí. Vložil jsem dlaň do skvrny čisté vody tající před očima – zrozené vůlí Fanga a mým zásahem, malé, mizející, jako naše naděje na mír…

Podobalo se to výbuchu. Voda vzkypěla jako stlačený plyn, do kterého spadla rozžhavená žehlička. Něco mě udeřilo a odhodilo přímo k nohám pololežícího Nese. Mělkým korytem se nahoru i dolů valily modré vlny – šedý prach pod jejich náporem mizel a měnil se v obyčejnou vodu. Na hřebenech vln tančily bílé jiskry, občas vzplanuly průzračné jazyky plamenů.

„Tvá planeta ožívá, princi,“ zašeptal Nes. „Existuje čas pro smrt a čas pro život. Jedno přechází bez konce v druhé…“

„Tys to věděl dříve?“ stiskl jsem mu rameno. „Naše krev vytvořila stabilní katalyzátor? Planeta ožije navždy?“

„Nevěděl. Ale bylo by to krásné a já jsem uvěřil, že je to možné. Dobře že jsem se nezmýlil.“

Nes se usmál a jeho úsměv mi poprvé připadal jako opravdový. Ale ještě jsem nechápal. Uhladil jsem pruh tkaniny a pokusil se tento ubohý obvaz přiložit na krvácející ránu.

„Zbytečně, princi. Smrt je uvnitř, nezakryješ ji. Věděl jsem, který bod musí zasáhnout tvůj meč. Tělo umírá. Je to stejně neodvratitelné jako řetězová reakce suché vody.“

Z dálky, od obzoru, dolehlo třesknutí. Země se zachvěla. Na šedém prašném moři se roztančil bílý plamen. Křemíková organika se rozpadala, osvobozovala ze zajetí vodu, rodila volný vodík a kyslík. Zbytek energie je nutil hořet, takže na vodě burácela ohnivá bouře.

Dýchalo se lépe. Zadul vlhký větřík vonící ozonem. Hory před očima zahalovala mlha. Barvy se změkčily. Obloha mírně zesvětlala.

„Přijdou mraky a začne pršet.“ Nes ležel na zádech, jeho hlas byl pořád tišší. „Vyroste tráva a stromy. Vznikne život. Princi, ještě jsi nepochopil? Zvítězili jsme. Život se rodí krásnější, než je umírání. Fangové chtějí darovat život a ne smrt.“

Písek pod nohama jantarově zežloutl. Nes nedokázal udržet otevřené oči. Stál jsem nad ním a chápal, že není v mých silách pomoci. Učili mě Fangy zabíjet, ne je léčit.

„Můžeš říci lidem všechno, co chceš. Nesledovali nás jen Fangové…“

Sklonil jsem se k jeho obličeji, bylo obtížné rozeznat slova.

„Dopadlo to krásně. Dokonči můj vzor, princi.“

„Dobře, Nesi,“ řekl jsem. Usedl jsem vedle něho a držel ho za ruku, dokud to nebylo zbytečné.

Hrob jsem vyryl v písku, vedle potoka. Nesovo tělo se stane součástí planety. Věřím, že by se mu to líbilo. Atomárním mečem jsem vyřízl z okolních skal dvě kamenné desky – krvavě červenou a jantarově žlutou. Na obě jsem udělal úhlopříčně čáry – z dolního levého rohu do pravého horního. Věděl jsem, že je to pravda. Žádný Fang nesplnil svou povinnost tak jako Nes. Potom jsem zapnul nepřetržité broušení obou mečů a zabodl je jílci do písku. Dodatečně jsem pochopil, že Nesův meč je dvakrát delší než můj. Mohl mě porazit jedním broušením meče navíc…

Černá kulička pomalu prolétla nad hrobem a zastavila se před mýma očima. Hleděl jsem na ni a nemyslel na Fangy – mým přítelem byl jen jeden z nich. Vzpomínal jsem na Terri, na svou posádku a všechny, kteří mi byli na Zemi blízcí. Viděl jsem jejich obličeje a věděl jsem, že nyní na mě mlčky hledí.

„Terri, hoši… Přileťte. Bude tady hodně práce.“

Neobratně jsem pokrčil rameny, usmál se a dodal:

„To je nejspíš všechno.“

*

…Mokrý písek šustil pod nohama a za zády, mezi dvěma planoucími meči se točila Nesova černá kulička. Od moře doléhalo pleskání vln a dula vlhká bríza.

Dokud existuje slunce a vzduch, bude existovat i vítr. A je dobré, když občas fouká do tváří.

Šel jsem ke svému domu.

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko

Jeden z předních současných ruských autorů fantastické literatury se narodil 11. dubna 1968 v kazašském Karatau (městečko v Džambulské oblasti na jihu země). Vystudoval obor lékař-psychiatr na Státní lékařské fakultě v tehdejší Alma-Atě, avšak této profesi se prakticky nevěnoval. O fantastiku se zajímal již od dětství – mezi jeho oblíbence patřili Krapivin a Heinlein. Delší dobu působil jako zástupce šéfredaktora časopisu Miry (Světy), zaměřujícího se na fantastiku, a právě tehdy – ve druhé polovině 80. let – se pustil do psaní svých vlastních povídek. První z nich, Narušení (*Narušenije*), vyšla v časopise Zarja (Úsvit) již v roce 1988. Úspěchy jeho krátkých příběhů ho po několika letech přivedly na dráhu profesionálního spisovatele; nutno říci, že oblibu u čtenářů získal hned od začátku své tvůrčí dráhy. Po rozpadu Sovětského svazu se přestěhoval do Moskvy, která mu brzy přirostla k srdci. Žije tam dodnes a v tomto městě se odehrává i nemalá část jeho knih.

Jako první byla Lukjaněnkovi publikována sbírka **Atomový sen** (*Atomnyj son*, 1992), obsahující průřez jeho dosavadní povídkovou tvorbou. V témže roce vyšel i jeho první román, jenž mu okamžitě přinesl popularitu. **Rytíři Čtyřiceti ostrovů** (*Rycari Soroka Ostrovov*) jsou příběhem skupiny dětí, unesených mimozemskou rasou na jinou planetu, aby tam mezi sebou bojovaly o šanci vrátit se domů.

Daleko výraznější však byla trilogie Lord z planety Země (*Lord s planěty Zemlja*, Argo/Triton 2009) z roku 1994, tvořená romány **Princezna stojí za smrt, Neexistující planeta a Skleněné moře**. V těchto klasických dobrodružných space operách se mladý hrdina ze současnosti (zpočátku spíše antihrdina) ocitá ve vzdálené budoucnosti

Galaxie, kde usiluje o záchranu mladé šlechtičny, svádí boje s náboženskými fanatiky, a dokonce zasahuje do velkého konfliktu lidstva s mimozemskou civilizací.

Díky dilogii **Hranice snů** *(Linija grjoz,* Triton 2005) a **Vládcové iluzí** *(Imperatory iljuzij,* Triton 2005), která v Rusku poprvé vyšla v roce 1996, se Lukjaněnko ocitl mezi naprostou špičkou ruských autorů sci-fi. V dokonale propracovaném vesmíru se mezihvězdný tulák a profesionální bodyguard Kay Altos zaplétá do záležitosti, která může změnit osud celého lidstva. Obě knihy bývají označovány za „filozofické space opery"; a třebaže toto hodnocení ne zcela sedí, rozhodně se nejedná o bezduché akční příběhy, nýbrž o texty s „něčím navíc", jak už je u Sergeje Lukjaněnka zvykem.

V roce 1996 se na trhu objevila také povídková sbírka **Odložená pomsta** *(Otložennoje vozmezdie), v* jejíž titulní novele je velice věrohodně vylíčen svět, zdevastovaný jadernou válkou, a dark fantasy **Chlapec a Temnota** *(Maľčik i Ťma)* – posledně jmenovaná kniha později vyšla také jako Dveře do Temnoty.

Na další trilogii Lukjaněnko spolupracoval se spisovatelem, básníkem a hudebníkem Julijem Burkinem. Knihy **Dnes, mami!** *(Segodňa, mama!,* 1997, připr. Triton), **Ostrov Rus** *(Ostrov Rus',* 1997) a **Car, carevič, král, králevic…** *(Car', carevič, koroľ, korolevič…,* 1997) spojuje kromě hlavních postav také kousavý humor a satira. Autoři se bez servítků vysmívají všemu a všem – od žánrových klišé až po stav současné ruské společnosti.

Po zvláštním mystickém thrilleru **Podzimní návštěvy** *(Osennije vizity,* 1997) přišla další kniha, která se v Rusku stala kultovní. Kyberpunkový román **Bludiště odrazů** *(Labyrint otraženij,* 1997, Triton a Argo 2007) vzbudil tak velkou vlnu zájmu (především mezi počítačovými nadšenci), že se dočkal řady dotisků i dvou pokračování **Lživá zrcadla** (*Faľšivyje zerkala,* 1998, Triton a Argo 2008) a **Průzračné vitráže** (*Prozračnyje vitraži,* 2000, Triton a Argo 2008). Děj

se odehrává v nedaleké budoucnosti, kdy vedle skutečného světa existuje i masově používaná virtuální realita – Hlubina. Ze všech jejích obyvatel jsou nejzáhadnější diveři, kteří se v digitálním neskutečnu cítí jako ryby ve vodě a dokážou dělat věci, o nichž se dnešním hackerům ani nesní.

K vesmírným science fiction se autor vrátil v románech **Hvězdy, ty studené hračky** *(Zvjozdy cholodnyje igruški,* 1997, Triton a Argo 2006) a **Svět Stínu** *(Zvjozdnaja těň,* 1997, Triton a Argo 2007). Lidstvo se do vesmíru dostalo příliš pozdě. Galaxie je již rozdělena mezi Silné rasy, pro něž jsou rasy nových kosmických cestovatelů pouhými bezvýznamnými služebníky. Nebyli by to však lidé, aby se svému osudu nevzepřeli.

Že mu není cizí ani žánr fantasy, ukázal Sergej Lukjaněnko v knize **Zlé časy pro draky** *(Ně vremja dlja drakonov,* 1997), na níž spolupracoval s jiným výborným mladým autorem Nikem Pěrumovem. Originální fantasy je i román **Chladné břehy** *(Cholodnyje běrega,* 1998) a jeho pokračování **Nadchází jitro** *(Blizitsa utro,* 2000), odehrávající se v alternativním světě, v němž se místo Ježíše Krista objevil Nevlastní syn Boží, který lidem přinesl magii a zcela tím změnil běh dějin.

Konec roku 1998 přinesl knihu **Noční hlídka** *(Nočnoj dozor,* Triton a Argo 2005), o které asi není třeba se zvláště rozepisovat. Stačí jen poznamenat, že nesčetněkrát dotiskovaná, zfilmovaná a cenami ověnčená sága o věčném boji sil Světla a Tmy přinesla spisovateli obrovský věhlas doma i ve světě, velké peníze a také obavy z toho, aby u čtenářů nebyl navždy zaškatulkován jen jako „autor Hlídek“. Druhý díl **Denní hlídka** *(Dněvnoj dozor,* Triton a Argo 2005) napsal ve spolupráci s Vladimirem Vasiljevem, třetí – **Šerou hlídku** *(Sumerečnyj dozor,* Triton a Argo 2005) – opět sám. V roce 2006 spatřila světlo světa kniha **Poslední hlídka** *(Poslednij dozor,* Triton a Argo 2006), jež má celý cyklus definitivně uzavřít (třebaže, jak si uvědomuje i sám autor, je *definitivně* příliš silné slovo).

Lukjaněnkův několikaletý příklon k fantasy však neznamenal, že by autor zanevřel na sci-fi příběhy, odehrávající se ve vzdálené budoucnosti. Patří k ním román **Genom** *(Genom,* 1999), v němž je lidská rasa geneticky rozdělena na dva odlišné „poddruhy" a čelí hrozbě v podobě agresivních mimozemských vetřelců. **Tance na sněhu** *(Tancy na sněgu,* 2001), zasazené do téhož pochmurného světa, sice byly napsány později, odehrávají se však sto let před událostmi Genomu.

Román **Spektrum** *(Spektr,* Epocha 2005) v Rusku vyšel v roce 2002 a znamenal návrat ke svižným dobrodružným space operám z počátečního období Lukjaněnkovy tvorby. V nedaleké budoucnosti se před lidstvem otevírá celý vesmír – je totiž kontaktováno mimozemskou rasou Klíčníků, přinášející technologii teleportace mezi planetami.

V roce 2004 se čtenáři, čekající na další Lukjaněnkovu knihu, dočkali alespoň povídkové sbírky **Gadget** *(Gadžet,* 2004), obsahující celou řadu žánrově odlišných příběhů – starších i těch nejnovějších. Autor se během tohoto období kromě práce na Poslední hlídce a tvorbě filmových scénářů věnoval také psaní povídek, vycházejících v časopisech i v rozličných tématických antologiích.

Kirill, hlavní hrdina knihy **Nanečisto** *(Černovik,* 2005), je doslova vymazán ze světa. Přátelé, sousedé, kolegové z práce, ba i milovaná dívka na něho zničehonic zapomínají, jeho občanský průkaz se rozpadá v prach. Kdo za to může? Kirillovi nezbývá, než aby se to pokusil odhalit.

Sergej Lukjaněnko žije, jak již bylo řečeno, v Moskvě. Je ženatý. Chová několik domácích zvířat, rád vaří a kouří svou oblíbenou dýmku. Jeho největším koníčkem je psaní – což je nejspíš dobře, neboť ho právě psaní zaměstnává natolik, že mu už na nic jiného prakticky nezbývá čas. Za své knihy získal řadu cen; je nejmladším držitelem Aelity, nejprestižnějšího ruského SF&F ocenění, jež se uděluje za největší přínos rozvoji fantastických žánrů.

Lukjaněnko je autorem, který nezklame. Jistě, jako každý spisovatel má lepší a horší knihy, žádná z nich však nebyla propadákem, žádná neurazila čtenářskou veřejnost. V jeho dílech snad každý nalezne to své – ať už je milovníkem přímočaré akce, nebo literárním gurmánem, pro nějž jsou nejdůležitější důmyslná podobenství o relativnosti dobra a zla a věčné hledání místa člověka ve světě. Navíc mu není cizí žádný z fantastických žánrů – umí napsat vše od kyberpunku přes space opery až po hrdinskou fantasy.

Navzdory tomu, že Lukjaněnkova spisovatelská dráha již trvá téměř patnáct let, stále mu neschází chuť do psaní a množství nápadů. Existuje nemálo autorů, kteří psali kvalitně jen do doby, než se proslavili, a ve svých dalších dílech už pouze pilně vykrádali sami sebe. Lukjaněnko se však nenechal zkazit literárním věhlasem ani vysokými honoráři. Stále zůstává spisovatelem, který má rád své čtenáře, a každá jeho další kniha přináší něco nového a originálního. Počkejme si tedy, čím nás překvapí příště. Rozhodně je nač se těšit…

Konstantin Šindelář

Sergej Lukjaněnko
Lord z planety Země

Z ruského originálu Lord s planěty Zemlja,
vydaného nakladatelstvím Izdatělstvo AST
v Moskvě roku 2007,
přeložili Pavel Weigel a Eva Bůžková.
Vydalo nakladatelství Triton jako svou 1345. publikaci,
v edici Trifid svazek 360., a nakladatelství Argo
jako svou 1300. publikaci v Praze roku 2009.
Vydání první.
Odpovědná redaktorka Marcela Turečková.
Ilustrace na obálce Jan Doležálek.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Sazba Petr Teichmann.
Vytiskla tiskárna Těšínské papírny.

ISBN 978-80-7387-326-4 (Triton)
ISBN 978-80-257-0195-9 (Argo)

Knihy nakladatelství Triton si můžete objednat
na internetové adrese www.tridistri.cz. Tamtéž naleznete
informace o zvýhodněných cenách SF klubu Trifid.

Knihy nakladatelství Argo distribuuje knižní velkoobchod
Kosmas, e-mail: odbyt@kosmas.cz,
www.firma.kosmas.cz.
Knihy je možno zakoupit také v internetovém
knihkupectví www.kosmas.cz